

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

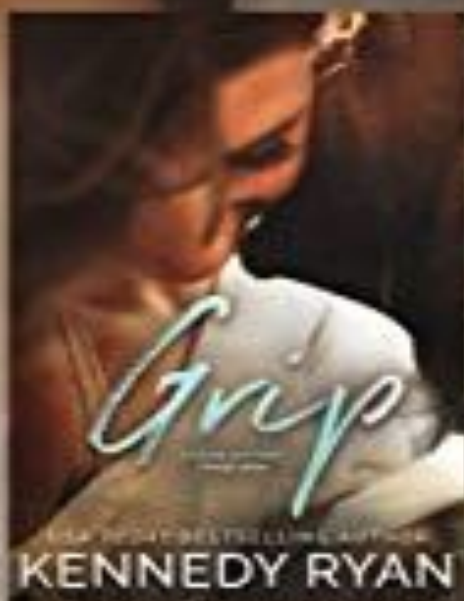
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE *Grip Trilogy* BOX SET

"A sexy AF story told straight from the heart, and everyone needs to read it so they can be as in awe as I am." — Sierra Simone, USA Today Bestselling Author

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KENNEDY RYAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KAVRAMA ÜÇLEMESİ KUTU SETİ

İÇİNDEKİLER

GRIP Üçlemesi Ayrıca
Kennedy Ryan
Akış: GRIP Üçlemesi Kitap
#1 Yazarın Notu

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14

Kavrama: GRIP Üçlemesi
Kitap #2 Alıntı
Önsöz Bölüm

1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Sonsöz

Stil: GRIP Üçlemesi 3. Kitap

İthafı

Bölüm I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Kısım II

Alıntı Bölüm

28

Bölüm 29

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[47. Bölüm](#)

[Alıntı](#)

[Sonsöz](#)

[Hepsi: Kısa Bir Kavrama](#)

[Muhteşem Mutluluk: Kısa Bir](#)

[Kavrama Sırada Ne Var?](#)

[Bonus: Grip'in Yeminlerinin](#)

[Sesi! Yazar Hakkında](#)

KAVRAMA ÜÇLEMESİ

FLOW (Kavrama #1)

<http://mybook.to/FLOWAmazon>

GRIP (Kavrama #2)

<http://mybook.to/GRIPAmazon>

STILL (Kavrama #3)

<http://mybook.to/STILLAmazon>

[GRIP/FLOW Spotify Çalma Listesi](#) & [Pinterest Panosu](#)

****Her 3 için de sesli kitap mevcuttur.***

Abonelik ile ÜCRETSİZ dinlemek için Audible Escape'i kontrol edin!

Kapak resmi:

Najla Qamber Tasarımları

Kapak Fotoğrafları:

Sarah Zimmerman Fotoğraf

Düzenleme:

Angela Smith, Kelime Fısıldayan

Düzeltilme/Kopyalama:

Ashley Williams, AW Editing

Paige Maroney Smith

İndirimleri, yeni sürümleri asla kaçırmayın,

ve her ay ücretsiz bir kitap kazanın!

Kennedy'nin posta listesine katılın

<https://www.subscribepage.com/kennedyryan>

AYRICA KENNEDY RYAN TARAFINDAN

Ruh Üçlemesi

Hayallerinin peşinden koşan ve birbirlerini yakalayan iki müzisyen mi?

Ruh Üçlemesi'ne dalın!

(Rhyson + Kai)

(Kindle Unlimited'ta

ÜCRETSİZ) *My Soul to Keep*

(Ruh 1) Down to My Soul (Ruh*

2) Refrain (Ruh 3)*

Audible Escape'te mevcut!

TÜM KRALIN ADAMLARI DÜNYASI

On yıllara yayılan aşk hikayeleri, politik entrikalar, saplantılı tutkular. Eğer *SCANDAL* dizisini , bu dizi tam size göre!

Kral Yaratan (Düet Kitap 1: Lennix + Maxim) KU'da

ÜCRETSİZ!

Ebook, Audio & Paperback

mybook.to/TheKingmakerKindle

Asi Kral (Düet Kitap 2: Lennix + Maxim) KU'da

ÜCRETSİZ!

Ebook, Audio & Paperback

mybook.to/RebelKingKindle

Kraliçe Hamlesi (Bağımsız Çift: Kimba+ Ezra)

<https://geni.us/QueenMovePlatforms>

Katil ve Kraliçe (Bağımsız Novella -

Grim + Noelani)

Çok Yakında!

(Sierra Simone ile birlikte yazılmıştır)

www.subscribepage.com/TKandTQ

HOPS Serisi

(Profesyonel basketbolun patlayıcı dünyasında geçen Birbiriyle Bağlantılı Bağımsız Hikayeler!)

UZUN ATIŞ (Bir HOOPS Romanı)

Iris+ August'un Hikayesi

Ebook, Audio & Paperback:

<https://kennedyryanwrites.com/long-shot/>

BLOCK SHOT (Bir HOOPS Romanı)

Banner + Jared'in Hikayesi

E-kitap, Sesli ve Ciltsiz

<http://kennedyryanwrites.com/block-shot/>

HOOK SHOT (Bir HOOPS Romanı)

Lotus + Kenan'ın Hikayesi E-

kitap, Sesli ve Ciltsiz

<http://kennedyryanwrites.com/hook-shot/>

HOOPS Tatili (Bir HOOPS Novellası)

Avery + Decker'ın Hikayesi

<http://kennedyryanwrites.com/hoops-holiday/>

İmzalı Kitapçıklar Sipariş Edin

BENNETT SERİSİ

[Sen Benim Olduğunda \(Bennett 1\)](#)

[Seni Her Zaman Sevmek \(Bennett](#)

[2\) Sonsuza Benim Ol 3\) Kadar](#)

[\(Bennett Ben Senin Olana Kadar](#)

[\(Bennett 4\)](#)

AKIŞ: KAVRAMA ÜÇLEMESİ KİTAP #1

Eğer öpücüklerini geri
alabilseydim Eğer
dokunuşlarını
hissedebilseydim
Eğer bu kalbi senden ayırabilseydim, .
Ama ne olduğumuzun anısına Ne olduğumuzun gerçekliğine takıldım Bir gelecek vaadiyle
baştan çıkarıldım Olasılıktan korktum
Hikâyemiz nasıl biter bilmiyorum
ama bu, her şeyin başladığı yer.

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı hem de kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya herhangi bir biçimde herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka türlü) iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşıyan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

YAZARIN NOTU

Grip Üçlemesini bu kutu setinde paylaştığım için çok heyecanlıyım. Bu, sadece zamansız bir aşk hikayesini değil, aynı zamanımızın en acil konularından bazılarına değinen gerçekten özel bir yolculuk. Bu kitapları birkaç yıl önce yazdım ve polis şiddeti gibi konuların daha az güncel olmasını umuyordum. Ne yazık ki her zamankinden daha günceller.

Grip Üçlemesi için bir kutu seti ve yeni kapaklar yapmaya karar verdiğimde, karakterlerimin neye inandıklarını ve nerede durduklarını açıkça ifade ettiğimden emin olmak için sosyal adaletle ilgili konuşmaları da yeniden gözden geçirmeye karar verdim. Bristol ve Grip'in hikâyesi değişmedi. Başlangıçta hayal ettiğim ve kaleme aldığım gibi, ancak netlik için birkaç kelime seçimi değişikliği ile.

Flow, Grip ve Still adlı kitapların sahipseniz, Amazon üzerinden bir güncelleme yaparak en güncel değişiklikleri cihazınıza aktarabilirsiniz. Bu kutu seti sadece üç ayrı hikayeyi değil, aynı zamanda orijinal olarak *Cocktales* yardım antolojisiinde yer alan bir Grip kısa hikayesini ve bu kutu setine özel YEPYENİ sahneleri de içeriyor. Ayrıca sadece burada bulunan bazı harika sesler de var, bu yüzden en sonunda kaçırmadığınızdan emin olun!

Okuyucularım bana her zaman bu yolculuğun onları nasıl etkilediğini anlatıyor. Bana ulaşan ve bu hikayenin sizi nasıl etkilediğini ifade eden herkese, beni etkilediğinizi ve Grip & Bristol'un yolculuğunun bizi bir araya getirdiği için çok minnettar *olduğumu* bilmelerini isterim!

Okuduğunuz için teşekkürler!

GRIP

O günlerden biri işte.

Monica kafamın içinde şarkı söylüyor. Kendimi ifade etmek için doksanların R&B'sine güveniyorum. O kadar açım. Telefonu almadan önce boğazımdan geçirmeye şu kadar yaklaştığım kocaman burritoyu düşününce ağzım sulanıyor. Midem açlığa bir de gümbürtü sesi efekti ekliyor.

LAX'in yoğun kalabalığını gözlerimle tarıyor, her bir bagaj alım karuselini dikkatle kontrol ediyorum. Ondandır bir iz yok. Ya da en azından benim düşündüğüm gibi biri.

Rhyson bana hâlâ kız kardeşinin resmini göndermedi. Eğer en iyi arkadaşımı tanıyorsam -ki tanıyorum- muhtemelen telefonunda bir fotoğrafı yoktur. Ailenin benim için ne kadar önemli olduğunu bildiği için bunu itiraf istemez, o yüzden eminim bir tane bulmak için çabalıyordur. Onlar tanıdığım en tuhaf aile, ki benimki Norman Rockwell tablosu olmadığı için bu da bir şey ifade ediyor. Rhys ve amcası Grady dışında Gray ailesinden hiç kimseyle tanışmadım. Rhyson'ın anne babası ve kız kardeşi hâlâ New York'ta yaşıyor ve onları yıllardır görmedi. Özgürlüğüne kavuştuğundan beri. Benim geldiğim yerde "özgürleşmek" diye bir şey yok. Hayır. İşleri basit tutarız ve eve hiç gelmeyiz. Babamda işe . Ayrılmak için ben doğana kadar bile beklemedi. Daha az karışıklık ve daha az yasal ücret. Ama Gray'ler gibi uğruna kavga edecek bir servetimiz yoktu.

Telefonum çalıyor ve Rhyson'ın belirsiz tarifine uyan bir kız bulmak için kalabalığı tararken cevap veriyorum.

"Naber, Rhys." Telefonu elime alıyorum ve boynumu eğerek üniversite basketbol takımını görmeye çalışıyorum. Hiçbiri 1.65'in altında değil. Altı iki yaşında bile, bu kadar uzun ağaçlar varken ormanı göremiyorum.

"Bu pisti bitirmeye çalışıyorum. Bristol henüz gelmedi mi?" Rhyson'ın sesindeki nota bana bu konuşmanın dikkatinin sadece yarısını söylüyor. Stüdyodaydı ve oradayken müzikten başka bir şey düşünmesini sağlamak için iyi şanslar. Anlıyorum. Ben de .

"Burada olup olmadığını bilmiyorum. Fotoğrafı göndermeyi unuttun mu?"

"Ah, evet. Resim." Bana bahaneye yol açmak için boğazını temizliyor. "Telefonumda olduğunu sanıyordum. Belki yanlışlıkla sildim."

Ya da öyle bir şey. Bunu yanına bıraktım. Rhyson'ın kız kardeşini havaalanından almam için beni gönderme bahanesi yasal. Albümü çıkmadan önce son dakikada bir ton parçanın yeniden düzenlenmesi gereken bir pop yıldızı diva var, ama sanırım kız kardeşinin ziyareti konusunda da gergin. Belki de bu

Acil durum, bir onunla uğraşmamak için uygun bir yol. Ya da benim yerimde olsaydınız ve vekil şoför olarak havaalanına gitmek için acele ederek öğle yemeğini kaçırsaydınız uygunsuz olurdu.

"Şey, neye benzediğini bilmiyorum." Güneş gözlüklerimi başımın üstüne itiyorum.

"Bana benziyor," diyor. "Sana ikiz olduğumuzu söylemiştim. Fotoğraf için Bulut'a bir bakayım." Adam "Bulut'u kontrol et" mi dedi?

"Evet, Rhys, sen Bulut'u kontrol et. Ne bulduğunu bana haber ver." "Tamam," diyor diğer uçtan ve tekrar o yola girdiğini anlayabiliyorum. "Ona geleceğini söylemek için aradım ama sürekli sesli mesaj alıyorum. Tekrar deneyeceğim ve bir fotoğraf göndereceğim."

Telefonu kapattığında, kalabalığı metodik şekilde araştırmaya odaklanıyorum. New York'tan geliyor olmalı, bu yüzden bir atlıkarıncaya daralttım. "Bana benziyor" demek pek bir şey ifade etmiyor ama her uzun boylu, siyah saçlı kızda durup Rhyson'ın DNA'sının izlerini kontrol ediyorum. Kahretsin, tam önünde olabilir-

Gözlerim tam duran kıza takılınca bu düşünce uçup gidiyor.

Kahretsin.

Siyah dar kot pantolon, pazartesi gününden başlayıp gelecek haftaya kadar uzanan uzun, ince bacaklara yapışıyor. Kollarını ve göğsünü şekillendiren siyah deri ceketin bıraktığı küçük açıklıktan beyaz bir tişört görünüyor.

Ve raf.

Deri, göğüslerini sevgiyle . Dar bir bel ve güzel bir kalça. Genelde çektiğim piliçler kadar kalın değil ama gözlerim istemsizce ince kıvrımlarına kayıyor, bu vücuda uygun yüzü arıyor.

Hay sikeyim. Bu kadın çok güzel.

Yüksek elmacık kemiklerinin neden bu kadar önemli olduğunu hiç anlamadım. Yani, onlar elmacık kemiği, meme değil. Elmacık kemiklerini motorla , ama şimdi anlıyorum. Yüzü sağlıyor. Kemikler, yüzünü köşelilikten kurtaran ve onu tutuklayıcılığa yükselten eğimli bir kavisle şekillendirilmiş. Geniş, dolgun bir çizgi olan ağzı bir tarafa doğru kıvrılıyor ve etrafındaki kalabalığı grinin o kadar açık bir tonu olan gözleriyle neredeyse gümüş tarıyor. Koyu, bakır telli saçları yüzünü çerçeveleyiyor ve omuzlarının üzerinden kayıyor.

Telefonumdan gelen uyarı böldü. Rhyson'dan bir mesaj.

Al bakalım. Bu resim çok eski ama çok da farklı görünmüyor.

FOTOĞRAF ORTAYA ÇIKTIĞINDA, annemin yıllardır bana anlatmaya çalıştığı şeyi neredeyse agnostik olan zihnimde doğruluyor. Gerçekten de bir Tanrı . Ondan nasıl şüphe ki? Bana, küçük yaşlı bana, varlığını doğrulamak için küçük bir mucize gönderdi. Suyun şaraba dönüşmesi değil ama kabul ediyorum. Gözlerimi gökyüzüne çeviriyorum ve Büyük Adam'a hızlı bir teşekkür fısıldıyorum. Çünkü aile fotoğrafındaki kız, neredeyse on yaş daha genç, diş telleri ve kıvrıcık saçları olsa da, bagaj alımında önümde duran muhteşem, söğüt gibi kadın. Bir eli kalçasında ve kara kaşlarının arasında çatık kaşlarıyla, artık sadece birkaç bavulun bulunduğu konveyörden aşağıya bakıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, ensesinden çekip kafasında bir

düğüm haline getiriyor. "Bugün buna ihtiyacım yok."

"Aynı uçaktaydık," diyor bir adam onun yanından, gözleri beni bile edilmiş hissettirecek şekilde onun vücudunda aşağı yukarı geziniyor. "Valizim de hâlâ gelmedi. Belki biz

olabilir-"

"Yapma." Kadının ona attığı bakış onun ereksiyonunu azaltacaktır. "Bu kesinlikle."

"Düşünüyordum da, eğer sen-"

"Az önce ne düşündüğünü biliyorum." Tekrar taşıma bandını aramak için ondan uzaklaşıyor. "New York'tan ayrıldığımızdan beri düşünüyorsun ve saklamıyorsun. O yüzden tekrar söylüyorum..."

Hayalarınızdaki dökecek bir bakışla ona geri döner. "Yapma."

Ondan şimdiden hoşlandım. Adam ve hala çabalıyor, ama oyunu yok. Bu gerçekten üzücü. Oyunu olmayan adamlar.

"Bristol," adını güvenle söylüyorum çünkü yanıt vereceği tek şeyin bu olduğunu şimdiden söyleyebilirim.

Başını çeviriyor ve o gümüşü gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Klasik Jordan ayakkabılarına kadar inip tekrar baktıktan sonra, sanki adını gerçekten duyduğundan ya da söyleyen kişinin ben olduğumdan emin değilmiş gibi hemen arkama ve öteme bakıyor.

"Bristol," diyorum tekrar, biraz daha yaklaşarak. "Ben Grip, kardeşinizin bir arkadaşıyım. Beni Rhyson gönderdi."

Gözleri önce genişliyor sonra daralıyor, kaşları daha da çatılıyor. "O iyi mi?" diye soruyor. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, sadece bağlı." Onu rahatlatmak için gülümsüyorum, umarım karşılığında o da gülümser. Onun gülümsemesini görmek istiyorum. Diş tellerinin onun nasıl işe yaradığını görmek için.

"mı?" O dolgun dudakları geriliyor, bana hâlâ dişlerini göstermiyor. Başını hafifçe sallıyor, hızlı bir nefes alıyor ve konveyöre yaklaşıyor. "Anlaşıldı. Demek bana takılıp kaldın, ha? Üzgünüm."

"Ben ." En azından onu gördüğümünden beri. Burritom için bunu kaçırmazdım.

Oyunsuz adama attığı bilmiş bakışın aynısını bana da attı. Sanki erkekler ona uzun zamandır böyle bakıyormuş gibi. Sanki şehvetin kokusunu elli adımdan alabilirmiş gibi. Sanki bana bunun olmayacağını söylüyormuş gibi.

Oh, oluyor, bebeğim.

Onu benimle çıkmaya ikna etmenin tüm yollarını planlıyorum ve sonra hatırladığımda bunun nereye varacağını kim bilebilir. Bu Rhyson'ın kız kardeşi. Vay be. Yıllardır tanıştığım en ateşli kız ve muhtemelen onunla yatmamaya çalışmalıyım.

Tamam. Yine agnostik oldum. Üzgünüm, anne.

"Bagajımı bekliyorum." Rhyson'ın sinirlendiğinde milyonlarca kez gibi elini ensesinde gezdiriyor. Onunla ilgili bana en iyi arkadaşımı hatırlatan diğer her şeyi not ediyorum. Rhyson'ın DNA'sı onda çok daha iyi duruyor diyelim. Yani, yakışıklı bir adam ama o da bir erkek. Eğer o şekilde yuvarlansaydım, belki. Ama ben onun yolunda gidiyorum ve günyyyyum.

"İşte benimki," diyor No-Game kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, büyük kare bavulunu sıradan çekerken.

Bristol ona sahte bir gülümseme takınıyor ama bu gülümseme kemere bakar bakmaz dağılıyor. "O zaman benimki çok geride ," diyor.

"Tabii kaybolmadıysa," diye alay ediyor No-Game ama boncuk gözlerini onun rafından ayıramıyor gibi görünüyor. "Bavulunu almışsın," diyorum ona bakarak. "İnmeye ne dersin?"

Yuvarlak gözlüklerinin arkasına saklanmış mavi gözleri beni hızlıca süzüyor. Ne gördüğünü ve muhtemelen ne düşündüğünü biliyorum. İri siyah adam, kolları dövmelemlerle kaplı, "Önce Ot. Sonra Kahve" tişörtü. Muhtemelen altına işemeye hazır. Wimpy Kid'in Günlüğü'nün büyümüş hali gibi ama hala pısrık. Onu kirpiklerimle ezebilirim. Görünüşe göre aynı sonuca varmışsınız çünkü

No-Game Wimpy Diary tek kelime etmeden dönüyor ve bir kuzu gibi uysal bir şekilde bavulunu çekiyor. "Etkileyici." Bristol sırtıyor ama de dişlerini göstermiyor. "La'dan beri o serseriden kurtulmaya çalışıyorum.

Guardia. Bana her baktığında kendimi sprej sıkıyor gibi hissettim."

"Spritzing?"

Yüzüne doğru bir püskürtme hareketi yapar.

"Evet, tazelemek gibi... ver." Gözlerini deviriyor ve iç çekiyor. "Her neyse, zararsız görünebilir, ama bahse girerim tüm o inekliğin altında kötü bir iş parçasıdır. Ne yazık ki, birinci sınıfta uçmak için gerçek bir sınıf değil, sadece para gerekiyor."

Hiç birinci sınıfta uçmadım, o yüzden bilemem. Düşündüm de, sadece bir kez uçtum. Kuzenim Chaz'ın öldüğü yaz annem beni kuzenlerini ziyaret etmem için Chicago'ya göndermişti. Kötü bir yazdı. Sıcaktan mı bilmiyorum ama Crips ve Bloods o yıl mahallemizi cangıla çevirmişti. Birbirlerini avlıyor olabilirler ama sokaklarımızda çok fazla masum kanı aktı. Umursadıklarından değil. Hiç umurlarında olmadı. Annem o yaz beni Compton'dan çıkarmak için saç örerek tüm parayı aldı ve sanırım Ghetto Air ile uçtum. O azıcık ekstra para beni hangi boktan uçağa bindirmişse, ben de onunla uçtum. Chi-Town daha az vahşi değildi ama en azından benim için bir anısı yoktu. Başkalarının kâbuslarını göremezsin. Ve kendi yatağında, her gece pencerenin hemen dışında Chaz'i öldüren silah sesini duyarak uyanıyordum.

"Sonunda." Bristol'un sesi beni geri getirdi. " burada."

Eyfel Kulesi büyüklüğünde bir Louis Vuitton bavul, taşıma bandından aşağıya doğru ilerliyor. "Sadece bir haftalığına burada olduğunu sanıyordum?" Tek kaşımı ona doğru kaldırıyorum.

"Öyleyim."

"Emin misin? Çünkü üzerimize bir meteor gibi gelen o koca bavula tüm dairemi sığdırabilirim."

"Çok komik." Parlak gözlerinin kenarlarında alaycı bir sırıtış beliriyor. "Belki de bu senin dairen hakkında benim bavulumdan daha çok şey anlatıyordur."

Şu anda evim dediğim tek odalı kulübe zihinsel penceremde beliriyor.

"Bu konuda haklı olabilirsin," gülerek itiraf ediyorum, devasa valizi bize ulaştığında kapıp yere bırakıyorum. "Kahretsin. Bütün kız öğrenci birliğini buraya mı sığdırdın?"

"Kız öğrenci birliğinde değilim ama bu klişe için teşekkürler." Kola uzanıyor ve eli benimkinin üstünde duruyor. İkimizin de gözleri, onun ince parmaklarının benim daha sert ve parmaklarımla tezat oluşturduğu yere kayıyor.

İnsanların bahsettiği şu elektriklenme var ya? Elleriniz ilk dokunduğunda küçük bir şok gibi omurganızı saran şey? Bu dokunuş öyle değil. Elektrik değil. Kaynayan bir şey. Derimin altında bir saniyeliliğine kaynayan ve sonra bir güneş patlamasına dönüşen bir ısı. Bir şey hissedip hissetmediğini anlamak için yüzüne . bile bunu iyi saklıyor. Eğer kardeşi gibiyse, bir şeyleri saklamak bir alışkanlıktır. Elini benim elimin altından çekene kadar kolu çekiştirdiğinde yüz ifadesi değişmiyor.

"Tekerlekleri var." Bavulu kendine doğru çekiyor ve sonunda gözlerimle buluşuyor. "Feminist hassasiyetlerim bunu kendim taşımamı söylüyor."

"Belki de erkekliğim, narin bir hanımefendi kendi bavulunu taşıırken boş boş yürümeme izin vermez." Omuz silkiyorum. "Korumam gereken bir itibarım var."

"Bir şöhretiniz olduğundan şüphem yok." Bristol'un kaşları yukarı kalkıyor ve dudakları bir sırıtışa dönüşüyor. "Nereye?"

Bavulu sapından tutup elinden çekiyorum ve yürümeye başlıyorum. Omzumun üzerinden baktığımda, kısılmış gözleri el koyduğum devasa bavulun üzerinde duruyor. Gözlerindeki meydan okuyan ışık, az önce bu yüksek fiyatlı bavula yaptığım gibi ona da el koyma isteği uyandırıyor. Bu Rhyson'ın

Kardeşim. Kendime onun S.KTİR ETME kutusuna gerektiğini hatırlatmam gerekiyor. Ama kahretsin, eğer tüm bahisler kapansaydı, bir hafta boyunca her yürüdüğünde beni hissedecekti.

Eğer işler farklı olsaydı. Ama değil. O yüzden yapmayacağım.

Kendime bunu söylemeye devam edeceğim.

sürükleme konusunda fazlasıyla yetenekliyim, ama Grip'in bunu benim için yapmasını izlerken manzarayı takdir ediyorum. Gözlerim kaçınılmaz olarak kalçalarından damlayan eşofman altının içindeki sıkı kıvrımına takılıyor. Gergin belinden sırtı genişliyor, gövdesini saran ve pazularının kesildiği yere kadar uzanan çirkin tişörtünün altında kasları esniyor.

Adımı söylediğinden ve karamel rengindeki gözlerime beri yeterince hava çekemedim. İs siyahı kaşlar ve kenarları birbirine dolanacak kadar uzun ve kalın kirpikler bu gözleri çerçeveleyiyor. Dudaklar, yontulmuş ve dolgun. Kakao ve bal karışımı bir karışım, yüzünün güçlü kemiklerinin üzerine sıkıca gerilmiş deriyi oluşturmak için dönüyor. Tüm bu erkeksi güzellik karşısında neredeyse ikiz kardeşime kızmayacak kadar dikkatim dağılıyor.

Neredeyse.

Beş yıl oldu. Rhyson'ı beş yıldır mahkeme salonu dışında görmedim, Noel'den beri onunla konuşmadım bile. Sonunda onu Los Angeles'ta ziyaret etmeye karar verdim ve o da benim için bir yabancıyı mı gönderdi? Grip'in yanına düşünüyorum, böylece onu deldiğimde yüz ifadesini okuyabiliyorum. Profilden bakıldığında neredeyse daha da iyi, açılar ve eğimlerden oluşan kışkırtıcı bir geometri. Bana yandan hızlıca bir bakış fırlatıyor, yüzüme dönmeden önce vücudumun uzunluğunu eriten karamel sırlıslıkla bakış, ciğerlerimden daha fazla hava alıyor.

"Peki, Rhyson neden gelip beni almadı?" diye sordum.

"Uzun lafın kısası," diyor Grip çıkışa ulaştığımızda. "Rhyson'ın üzerinde çalıştığı albüm." "Bir albüm üzerinde mi çalışıyor?" Yüzümü bir sırtıma kaplıyor. "Yeni bir albüm üzerinde çalıştığını bilmiyordum.

Müzik. Piyano, sanırım? Duymak için sabırsızlanıyorum-"

"Başka biri için," diye düzeltiyor Grip. "Bir sanatçı için albüm hazırlıyor ve sanatçının plak şirketi albüm çıkmadan önce tüm bu değişikliklerin yapılmasını istiyor. Bazı yeniden düzenlemeler, belki başka şeyler."

"Sahnelere geri umuyordum. Kendi müziğini yapıyor." Gözlerimi kısıyorum ve kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Öyle olmalı."

Aslında kısmen onu ikna etmek için buradayım. Tüm üniversite diplomamı ve kariyer hedeflerimi onun benim gibi düşünmesine bağlıyorum. Kartlarımı doğru oynarsam insanlar genelde benim gibi düşünür. Annem bana kartlarımı doğru oynamayı öğretti. İyi bir anne olmayabilir ama çok iyi bir kart avcısıdır.

"Bir gün olacak." Grip bana küçük bir gülümseme sunuyor. "O yaşlandığında

hazır."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Umarım öyledir. "Evet."

Bavulumu, önünde dağ büyüklüğünde bir havaalanı güvenlik görevlisinin durduğu eski bir cipe doğru sürüklüyor.

"Teşekkürler dostum." Grip yumruklarını sıkar ve adamdan anahtarları alır. Kalabalık kaldırımında bir aşağı bir yukarı bakar. "Arabanın burada olmasıyla ilgili sana şey söyleyen oldu mu?"

"Hayır." Gardiyan hızlıca başını sallar. "benim yönettiğimi biliyorsun."

"Evet, doğru." Grip hızlı bir sırtış çizer. "Peki, teşekkürler."

"Sorun değil, kardeşim." Muhafızın gözleri Grip'e dönmeden önce kısa bir süre benim üzerimde gezindi, kaşları sessiz bir sorguyla kalktı.

"Amir, bu Bristol, Rhyson'ın kız kardeşi." Grip bir el sallıyor. "Bristol, Amir. Birlikte büyüdük. Ben seni almaya gelirken arabamın çekilmemesini sağladı. Her şey son dakikada oldu."

Son dakikada Rhyson beni yabancılara devretmeye karar verdi. Hayal kırıklığımı yuttum ve gülümsedim.

"oldum, Amir." Elimi uzatıyorum ve o da beklenmedik bir centilmenlikle elimi dudaklarına . "O zevk bana ait." Amir çapkınca sırtıyor, gözleri düşen saçlarının altından

Dreadlocks. "Rhyson'ın kız kardeşinin böyle görüldüğünü bana söylememiştin."

"Bilmiyordum." Grip gülüyor ve kocaman valizimi cipin arkasına taşıyor. "kelimeler 'Rhyson'ın kız kardeşi', o yüzden çeneni kaldır ve 'Hoşça kal Bristol' de."

"Güle güle Bristol." Amir'in yüzünde hoş bir gülümseme beliriyor. "Güle güle, Amir." Yardım edemiyorum ama geniş bir sırtışla karşılık veriyorum.

Kendiminkini. Amir selam veriyor ve havaalanına geri dönüyor. Grip'e dönüp baktığımda, harap cipe yaslanmış beni dikkatle izliyor, yakışıklı yüzünde gülümsemenin izleri var.

"Ne?" Yüzümdeki gülümseme erirken kaşlarımı çatıyorum. "Hiçbir şey." Omuzları kalkıp iniyor, durgun ve güçlü. "Sadece dış tellerinin senin için iyi olduğunu düşünüyorum."

"Dış teli mi?" Parmaklarım dudaklarıma bastırıyor. "Eskiden dış teli taktığımı nereden biliyorsun?"

Grip bana telefonunu uzatıyor ve Rhyson'ı asmak için yeterince nedenim bile, seksi arkadaşına "çirkin sahne" ergenlik fotoğraflarını göndermek bana bir tane daha veriyor. On iki yaşındaki kıvrıcık saçlı, düz göğüslü halimden utanmayı bir kenara bırakıp fotoğrafı daha yakından inceliyorum. Bu nadir bir aile fotoğrafı ve onu çektiğimiz günü tüm açıklığıyla hatırlıyorum. Rhyson birkaç haftalığına eve dönmüştü. Olağanüstü yetenekli bir piyanist olacağını üç yaşından beri biliyorduk, ancak tüm dünyayı dolaşmaya başlaması ancak on bir yaşlarında oldu. Müzik bizim için bir aile işiydi ve annemle babam da menajeri olarak onunla birlikte turnelere çıktılar. Ancak benim konuşulacak bir yeteneğim , bu yüzden evde yemek yediğimden, okula gittiğimden ve "normal" bir çocukluk geçirdiğimden emin olan bir dadiyla kaldım. Aileniz varlığını zar zor hatırlarken çocukluğunuz ne kadar normal olabilirse o kadar.

"Bunu Rhys gönderdi, böylece seni havaalanında teşhis edebilirim." Grip telefonunu almak için elini uzattı.

Fotoğrafı birkaç saniye daha inceliyorum. Rhyson üçümüzden başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyor. Bu fotoğrafın çekilmesinden sadece birkaç yıl sonra, bizi terk etmenin bir yolunu . Beni terk etmenin. ne kadar kendime onun benden değil ailemizden ayrıldığını tekrar söylesem de, bu durum New York'taki geniş evimizde kendimi daha az terk edilmiş ya da daha az yalnız hissetmemi sağlamadı. Babamın ikiz kardeşi Grady ile birlikte yaşamak üzere Kaliforniya'ya taşındıktan sonra, müzik odasında piyanosunun başında oturur, her gün saatlerce prova yaptığı anılar için kulaklarımı zorlardım. Sonunda bıraktım.

o odaya giriyor. Piyanosunu beyaz bir örtüyle örttüm, kapıyı kilitledim ve müziğini kovalamayı bıraktım. Onu kovalamayı bıraktım. Kendime, tekrar kardeşim olmak isterse beni arayacağını söyledim. Ama hiç aramadı, ben de onu aradım. Bana bu kadar bağlı hissetmeyen birine bu kadar bağlı hissetmek acı veriyor.

"İyi misin, Bristol?"

Grip'in sorusu zihnimi ailemde bir iç savaş gibi hissettiren o çalkantılı dönemden kurtarıyor.

Eli hala uzatılmış, bekliyor.

"Üzgünüm, evet." Telefonu avucunun içine bırakıyorum, ten tene temastan kaçınmaya dikkat ediyorum. Bavulumu aldığı anda vücudumun parmaklarının fırçasına nasıl tepki verdiğine bakılırsa, başka bir dokunuşla beni kolayca kızartabileceğinden şüpheleniyorum. "Sadece resimdeki o inek kız için üzülüyorum."

"Oh, onun için ağlama," diyor sırtarak. "Büyüdüğünde diş telleri yok olacak ve çok güzel bir gülümsemesi olacak."

Gözlerimi deviriyorum, böylece repliklerinin benim üzerimde gerçekten işe yaradığını düşünmeyecek, ancak aslında beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Yolcu kapısını açıyor ve ben de içeri kayıyorum, giderken onun kokusunu . Taze, temiz ve erkek kokusu. Algılayabildiğim kadarıyla parfüm yok. Tamamen Grip.

"Peki şimdi nereye?" Eski Jeep'i çalıştırır ama radyo düğmelerini çevirip bir istasyon ararken rölantide çalışmasına izin verir.

"Yemek." Uzun yolculuk ve yiyecek eksikliği beni çok etkilediği için yorgun bir nefes veriyorum. "Umarım Grady'nin evinde yiyecek vardır."

Grip'in gözleri benden uzaklaşmadan önce biraz daha açılıyor.

"Grady'nin yerinde çok fazla yiyecek olmayabilir." Grip uzun parmaklarını direksiyona vuruyor. "Şehir dışında sayılır."

"Şehir dışında mı?" Kafamı çevirip onun sert profiline bakıyorum. "Geleceğimi biliyordu, değil mi? Nasıl ...ne olabilir?"

Babam ve ikiz kardeşi Grady daha önce yakın değillerdi ama Rhyson ailemden ayrılıp onunla yaşamaya sonra babamla olan ilişkimiz daha da gerginleşti. Ailem Rhyson'ı "götürmesine" içerledi ve ben de onu görmedim. Amcamla pek bir olmadı ve bu yolculukta da bu durum değişecek gibi görünmüyor.

Grip, "Bir meslektaşımın ailesinde ölüm vardı," diyor. "Grady'nin bir söz yazarları konferansında onun yerine geçmesine ihtiyacı vardı."

Bir kurşun parçası göğsümde ağır bir şekilde duruyor ve bir saniyeliğine nefesimi daraltıyor. Ben neden buradayım ki? Ailemiz için herhangi bir bağlantı, herhangi bir uzlaşma arayan tek kişinin ben olduğum çok açık.

"Bunu tahmin edemezdi," diye ekliyor Grips aceleyle.

"Anladım." Dudaklarımı sert bir kıvrıma zorluyorum ve Grip gülümsemenin gözlerime ulaşmadığını görmesin diye yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyorum. "Bu bir aile buluşması olacak. Grady Amca uzakta ve Rhyson... bağlı."

"Yabancıların önünde ağlamayız."

Annemin sesi bana çocukluğumdan . Doğruyu söylemek gerekirse, kimsenin önünde ağlamıyoruz. Gözlerimi öfkeyle kırıştırıyorum ve gizlice burnumu çekiyorum, kırmızı burnumun karnımda şişip göğsüme doğru aptalca duygulara ihanet etmediğini umuyorum. Adet döneminde . Annemin demir memesini emmiştim. Yaşadığım onca şeyden sonra bu kadar önemsiz bir şey beni bu şekilde etkilememeli. Duygularımı insanların görebileceği yerlere yansıtmamam gerektiğini biliyorum. Yine de, annemin isteklerine ve tavsiyelerine rağmen, ülkenin öbür ucunda, beni umursamayan ailemin yanında kalbimin bir parçasını riske atıyorum.

"Bristol, Grady yakında dönecek ve Rhyson da buralarda olacak." Grip'in ses tonundaki kasıtlı yumuşaklıktan nefret ediyorum. Sanki çatlaklarımı görüyor ve her an kırılabileceğimi biliyor.

Kırmızı burun ve ağlamaklı gözler ya da değil, ona kırılmayacağımı göstereceğim. daha güçlü olduğumu bilmesini sağlayacağım. Kardeşime ya da amcama ihtiyacım olmadığını. Beni tanıma fırsatını kaçıranların onlar olduğunu.

Bunu ona söylemek, savunmalarımı ve güvencelerimi ona boşaltmak için dönüyorum, ama tüm kabadayılığım gözlerinin şefkatine çarpıyor. Gözlerinin ne kadar güzel olduğundan daha rahatsız edici olan, ne kadar çok şey görüyor gibi göründükleridir. Ne kadar çok şey biliyor gibi göründükleri. Acı kelimeler dilimde ölüyor. Parçalanmış heceleri yutuyorum. Acıyı yutuyorum. Pratik yapınca, asla dökmeyeceğim gözyaşlarımla kayganlaşarak kolayca iniyor. Çok pratik yaptım. Çok gözyaşı döktüm ama bu yabancı, bu güzel yabancı görmeyecek. Titreyen ağzımı sabitliyorum ve bakışlarını tam karşılayana kadar gözlerimi hizalıyorum.

"Ben acıktım. Yemek yiyecek miyiz, miyiz?"

Beni şımarık bir kız öğrenci yurdu kızı zannettiğini biliyorum ama neyse. Yemek hakkında konuşmak, çok eskiye dayanan ve çok derinlere inen aile dramımı tartışmaktan çok daha tercih edilir. Özellikle de aç karnına.

Bakışlarını tekrar havaalanından uzaklaşan araba kuyruğuna çeviriyor. Dolgun dudakları bana daha önce gösterdiği o rahat gülümsemeye dönüşmüyor. İşleri ağırlaştırdığım için pişmanım. Her şey çok hızlı ve gerçek oldu.

"Elbette." Gözleri ileride, parktan sürmeye geçiriyor ve kaldırımından uzaklaşıyor. "Tam yerini biliyorum. Yemekler harika."

Belki de karnımdaki açlığın yanında oturan tanıdık hayal kırıklığından kendimi uzaklaştırmak için, gözlerimi gizlice onun altı ayağının ve bilmem kaç santiminin üzerinde gezdiriyorum. Daha önce çıktığım erkeklere hiç benzemiyor ama yine de muhteşem. Alt dudağını beyaz dişlerinin arasına sıkıştırmış, her zaman cehennem gibi olan Los Angeles trafiğine odaklanmış. Yapmamam gerektiğini bilsem de, o alt dudağı ısırığımı hayal ediyorum.

Aç mıyım? Oh, evet.

BRISTOL

Yabancı tehlikesiyle ilgili TÜM BU DİKKAT ÇEKİCİ hikayeler görünüşeışe yaramadı çünkü şu anda I-5'te sadece birkaç dakika önce tanıştığım, daha düşük seviyeli bir tanrının yüzüne ve vücuduna sahip olabilecek ancak kardeşimi gerçekten tanıdığına dair gerçek bir kanıt sunmayan bir adamla birlikte ilerliyorum. Yine de, adımı başka nasıl bilebilirdi ki? Ve telefonunda o iğrenç fotoğraf vardı. Ted Bundy olmadığından oldukça eminim ama en azından Rhyson'la konuşup teyit etmek isteyebilirdim. elleri inceleyerek ona doğru kaçamak bir bakış attım. Bu eller zarafet ve kabiliyet, sert ve pürüzsüz. Bu boynumu sıkmayacakları anlamına gelmiyor...

"Peki, kardeşimi tanıdığını nasıl ?" Kasten kayıtsız kalarak soruyorum.

"Bazı soruları ne zaman soracağını merak ediyordum." Yüz ifadesi gevşeyerek sırtıtmaya başladı.

"Bana sanki bir sonraki mola yerinde kenara çekip seni bagaja tıkacakmışım gibi bakıyorsun."

"Kim... ne... ben mi? Hayır."

Bana bilmiş bir bakış atacak kadar uzun süre trafikten uzaklaşıyor ve ardından sırtıyor. "Tamam, belki biraz." Gergin bir kahkaha . "Aslında düşündüm de, ben de

bir kanıt ya da kimlik ya da başka bir şey. Hiç tanımadığınız biriyle arabaya atlamayın."

"Mükemmel mi?" Ukalalık dudaklarını büküyor. "Bunu çok duyuyorum." "Kendini çok , değil mi?" Gülüyorum.

"Oh, mıyım?" Profilden bile olsa sırtışı biraz göz kamaştırıcı. "Hayır, haklısın. 'Ben Grip'im'den daha fazlasını . Hadi yemek yiyelim."

Başını kucağımdaki telefona doğru eğiyor.

"Neden Rhys'i aramıyorsun, böylece biraz daha rahat nefes alabilirsin?"

Bunu düşünmeliydim. Neyim var benim? Belki de bilinçaltımda Rhyson'la ne söyleyeceğimizi bilemediğimiz o ilk garip anlardan korkarak aramaktan çekinen bir var. Artık ikiz kardeşimi tanımadığım ve onun da beni tanımadığı korkunç bir şekilde ortaya çıktıığında.

Eğer gerçekten yaptıysa.

"Çalıyor," diyorum Grip'e, telefonu kulağıma dayamışken.

"Bristol?" Kardeşimin kalın sesi diğer uçtan gürliyor. Bu seyahati ayarlarken bile çok az konuşmuş, çoğunu e-posta ve mesajla koordine etmiştik. Sesini duymak, onu bilmek beni düşündüğümden daha derinden etkiliyor. Onu ne kadar özlediğim hakkında hiçbir fikri yok. Duygu

boğazımı kabartıyor. Son birkaç yıldır pek konuşmamış olsak da, o çalarken prova odasına girdiğimde sesi her zamanki gibi çıkıyor. Yorgun ve dikkati dağılmış.

"Evet. Benim." Derin bir nefes konuya giriyorum. "Demek uzun zamandır görmediğin kız kardeşini havaalanında karşılayacak kadar uzun süre ayrılamadın, ha?"

"Kayıp kardeş mi?" Rhyson inanmayan bir hava püskürtür. "Sen mi?"

Kayıp mı? Asla."

Gerçekten hiçbir fikri yok. Kimsenin yok.

"Orada olacaktım," diye devam ediyor Rhyson. "Siz gelene bu işi bitirmiş olacağımdan emindim, ama bu sanatçı ve plak şirketi yeniden düzenleme konusunda beni sıkıştırıyor-"

"Evet, duydum," diye araya girdim. "değil. İşin bittiğinde görüşürüz. Yakında işin bitecek, değil mi?" "Uh... yakında mı? Elbette. Nispeten yakında."

Bu, Rhyson'ın müziğe daldığı bu geceden gelecek yıla kadar her şey anlamına gelebilir. En azından eskiden ama pek bir değiştiğini sanmıyorum.

"O zaman sanırım seni gördüğümde görüşürüz." Sesimdeki hayal kırıklığı ve kızgınlığı tutmaya çalışıyorum ama Rhyson'ın diğer uçtaki iç çekişi başarısız olduğumu anlamamı sağlıyor.

"Bristol, özür dilerim. Bu gece Grady'de görüşürüz, tamam mı? Ve söz veriyorum yarın görüşeceğiz."

"Yani yarın işin bitecek mi?" Kalbim biraz olsun yerinden çıkacak gibi oldu. Muhtaç gibi görünmek istemem ama burada olmamın tek sebebi o. Ailemin tavsiyesine, kendi sağduyuma rağmen onu arıyorum. Denemek için lanet ülkeyi geçtim. Ben , ailemizden geriye kim kalacak?

"Her şeyin bugün tamamlanıp emin değilim" diyor. "parçaları göndereceğim ama daha fazla düzeltme . Göreceğiz."

"Elbette." Kelimeyi kırıyorum. "Göreceğiz."

"Bu arada, sen iyi misin?" Rhyson sanki müzik onu çağıran bir sirenmiş gibi konuşmanın yarısını dinliyor.

Grip'e doğru bir bakış fırlatıyorum. Yüz ifadesi tamamen rahat ve , gözleri sanki ben orada yokmuşum gibi yola dikilmiş ama beni kandıramıyor. Etrafında sürekli bir tetikte olma hali var, sanki tetikte olmak için eğitilmiş ama tetikte olmadığına sizi kadar da kurnaz. Bence her zaman etrafındaki her şeyin tamamen farkında ve Rhyson ile aramızdaki bu konuşma da bir istisna değil.

"Evet, yemeğe gidiyoruz." Çantamın askısıyla oynuyorum. "Görünüşe göre Grady de evde değil."

"Evet." Suçluluk duygusu Rhyson'ın tek kelimelik cevabını sürükler. "Bu hiç beklenmedik bir şeydi. O-" "Grip açıkladı," diye araya giriyorum o zaten duyduğum hikâyeyi tekrar anlatmadan önce. "Konferans. I

Biliyorum. Olur böyle şeyler. Sanırım bu gece Grady'nin evinde ... senin evinde ..görüşürüz," diyorum sonunda.

"Harika. Marlon'la konuşabilir miyim?"

"Marlon?" Arabaya binmeden önce daha dikkatli olmam gerekip gerekmediğini merak ederek kaşlarımı çatıyorum. "Um... Grip adında biri beni aldı."

Rhyson kıkırdıyor ve Grip'in başını çevirmemesine rağmen ağzının yana doğru kıvrıldığını fark ediyorum. "Marlon onun gerçek adı. Sence annesi ona Grip adını mı verdi?"

"Annesinin ona ne isim verdiğini nereden bileyim?" Gülüyorum ve Grip'in gözleriyle kısa bir süreliğine buluşuyorum, bana gülümsediğini görüyorum.

"bakalım." Telefonumu uzatıyorum. "Senin için, Marlon."

Beyaz dişleri ve dolgun dudaklarıyla kalbimi bir anlığına durduruyor. Vay canına. Bu hiç adil değil.

"N'aber, Rhys." Başını sallıyor, gülümsemesi birkaç saniyede bir biraz eriyor ve kaşlarını çekerek Rhyson'ın ne dediğini merak etmeme neden oluyor. ". Tamam. Yiyecek bir şeyler alırsınız. Ben seni tutarım."

Telefonu bana geri vermeden önce bir kez daha homurdanıyor ve mırıldanarak "barış" diyor.

Telefonu geri aldığımda "Hey," dedim.

"Evet. Hey," diyor Rhyson. "Aslında bizim için bir akşam yemeği planlamıştım. Hâlâ Meksika yemeği seviyor musun?" "Meksika'ya bayılırım." Hatırlamasına çok şaşırdım.

"Belki sen dönmeden önce burayı deneyebiliriz, ama bu projedeki acil durum nedeniyle ..." Ağır ağır iç geçirir. "Her neyse, Marlon seni yemeğe ve sonra Grady'nin getirecek ve ben eve dönene kadar seninle kalacak."

"Bunu yapmasına gerek yok." Kimseye yük olmaktan nefret ediyorum ve şu anda Grip'in hayatta tutması gereken yumurta bebek projesi gibi hissediyorum. "Kendi başıma iyi olacağım."

"Marlon'un umurunda değil," diye beni temin ediyor Rhyson. "Zaten Grady için yapması gereken şeyler var. Müzik derslerinden birinde ona yardımcı ."

Eminim öyledir. Yalan söylüyor. Grip'in profiline bakıyorum, vurdumduymazlık üzerine bir çalışma.

"Gitmeliyim," diyor Rhyson. "Eve geldiğimde hâlâ uyanıksan sonra görüşürüz. Eminim çok yorulmuşsundur."

"Evet. Her şeyden çok açım."

"Marlon seninle ilgilenecek." Arka plandan gelen bir ses Rhyson'ın sözünü keser. "Hey, gitmem gerek."

Akşam görüşürüz."

"Tamam. Bu gece." O gittikten sonra sırf konuşmak istemediğim için telefonu birkaç saniye kulağımda tutuyorum.

Sonunda telefonu kucağıma bırakıyorum ve ikiz kardeşimle beş yıldır yaptığım en uzun konuşmayı gerçekleştiriyorum. Grip'in aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. çok sessiz, bu yüzden sessizliği gelen en hafif soruyla bozuyorum.

"Marlon, ha?" Gülümseyerek sordum.

"Sadece Rhyson bana gerçek adımla hitap eder." Gözlerini yoldan ayırmıyor, iyi huylu bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Ve annem."

"Peki Grip, bu da çıktı?"

"Çocukken bir yetenek yarışmasına ya da gösterisine falan katılmıştım." Gülüyor ve hatırladıkça başını sallıyor. "Bir şiir okumam gerekiyordu ve çok gergindim, bitirdikten sonra bile mikrofonu devam ettim. Bir türlü bırakamadım. Belki de benim güvenlik battaniyem gibiydi. Kim bilir? Gösteriden sonra çocuklardan biri bana 'Grip' demeye başladı ve öyle ."

"Demek o zaman bile spot ışıklarını arzuluyordun," diye takılıyorum.

"Sanırım öyle." Birkaç saniye sonra gülümsemesi kayboluyor. Kısa bir süreliğine yoldan uzaklaşıp bana bakıyor. "Benim için sorun değil, biliyorsun. Kalmanın yani. Grady'nin evindeki prova odasında yapabileceğim şeyler var."

Tartışmaya etmiyorum çünkü Rhyson ona sorduğuna göre fikrini değiştirebileceğimden şüpheliyim. Sadece başımı sallıyorum ve telefonumdaki e-postaları kontrol ediyormuş gibi yapıyorum.

". Grip arabayı bir park yerine çeker ve motoru durdurur.

Telefonumdan başımı kaldırıp bakıyorum ve kıyıda Pasifik Okyanusuna doğru uzanan iskeleyi görünce şaşıyorum.

"Burası neresi?"

"Mick'in yeri. Jimmy, iyi arkadaşlarımızdan biri, burada çalışıyor. Yemekler güzeldir."

"Tek bu."

"Mick's" yazan bir tabelaya doğru yürürken kendimi aşırı ılık hissediyorum. İkisi de siyah olan ılık deri ceketim ve bilek botlarımla tam New York'luyum. Herkes bikiniler, , şortlar ve parmak arası terliklerle etrafta dolanıyor. Okyanus manzaralı bir pencere kenarına oturduğumuzda ceketimi çıkarıyorum. Grip'in gözlerinin ceketimin altındaki kolsuz tişörtün açıkta bıraktığı kollarıma ve omuzlarıma takıldığını görmekten çok hissediyorum. Kollarımı yanımda tutmaya ve göğsümün üzerinden geçirmemeye zorluyorum kendimi. Kocaman menüyle görüş kapatıyorum ve sanki gözlerinin sıcaklığı ile tenim arasında biraz daha rahat nefes gibi hissediyorum.

"Peki iyi olan ne?" Ben soruyorum.

"Her aynı şeyi alıyorum. Burger ve patates kızartması."

Burnumu kıvırıyorum, istediğim hiçbir şeyi görmüyorum, ama yarı aç bir şekilde . Ben daha bir şey söyleyemeden masamızın yanında yeşil bikişli, diri göğüslü bir kız beliriyor. Gözlerim kızın topuklu ayakkabılarının içindeki sıcak pembe ayak tırnaklarından, daracık kot şortuna ve göğüslerini zar zor kapatan bikini üstüne yavaşça ilerliyor. Parlak mavi gözler ve sarı saçlar Kaliforniya paketini tamamlıyor. Eğer bütün kızlar böyleyse, ki Mick'in yemek odasına şöyle bir göz attığımda çoğunun böyle olduğunu görüyorum, mezun olduğumda buraya taşınma planımı yeniden gözden geçirebilirim.

"Hey, dostum." Şımarık memeler eğilip Grip'in çenesine hızlı bir öpücük konduruyor.

"Jim, iyi olan ne, kızım?" Kızın kışını tokatlıyor ve ona muzip bir gülümseme gönderiyor. "Seni özlüyordum."

Geri sar. Jimmy bir kız mı? İsim etiketinde "Jimmi" yazıyor. Bu kadar aç olmasaydım "i" daha şirin olurdu.

"Biliyorum." Jimmi kaşlarını okşayan sarı kâküllerine üflüyor. "Buradaki vardiyalar ve şehrin dört bir yanındaki konserler arasında zamanım olmadı."

"Evet, Rhys ve ben de aynı şeyi söylüyorduk," diyor Grip. "Herkesi bir araya getirmeliyiz."

"Amcamın sahil evi!" Mavi gözleri parlıyor. "Ülke dışında ve bir süre orada söyledi."

"Bunu gerçekten yapmamız gerekiyor."

"Yeniden Scrabble oynayabiliriz," diyor. "Ne kadar hatırlıyor musun?"

"Scrabble oynamak istediğine emin misin?" Grip şüpheci bir kaş kaldırıyor. "Neden ki?" Kafası karışmış görünüyor, ya da belki de her zaman böyledir.

Bak. Şişeden de olsa çok sarışın, o yüzden anlayamıyorum. "Bu işte gerçekten iyi değilsin," diyor sırtarak.

"Neden dedin ki?" Jimmi'elleri kalçalarına gitti.

"Çünkü 'guffaw'ın *Yüzüklerin Efendisi*'nden bir karakter olduğunu *sanıyordun*."

"Ah," Jimmi yarı homurdanıyor, yarı gülüyor. "Bunu kimseye söylememen gerekiyordu." Aman Tanrım, kahkaha.

Kahkahalar boğazımda düğümleniyor. Bastırmaya çalışıyorum ama faydası yok. Ağzımdan bir kahkaha olarak çıkıyor. Jimmi biraz utanmış görünüyor ama kendini küçümseyen bir gülümsemeyi başarıyor. Grip'in kahkahası benimkiyle eşleşiyor.

"Jim, bu Rhyson'ın ikiz kardeşi Bristol. Bristol, bu Jimmi. Rhys ve benimle aynı liseye gitti."

"Harika." Jimmi bana alaycı bir bakış attı. "Şimdi benim boş kafalı olduğumu düşünecek."

İnkâr etmiyorum ve sadece gülümseyip elimi uzatıyorum. "oldum Jimmi," diyorum. "Söylemeyeceğime söz veriyorum."

"Bunun için teşekkürler." Jimmi bir gözünü kısıyor ve başını eğerek beni düşünüyor. "İkiz mi dedi?"

Kız kardeş mi? Rhyson'ın bir kız kardeşi olduğunu biliyordum ama ikiz olduğunuzu bilmiyordum. Benzerliği görebiliyorum." Benim hakkımda bu kadar çok şey duymasına bile şaşırdım.

"New York'ta yaşıyorum." Doğal bir gülümseme deniyorum. "Son zamanlarda birbirimizi pek görmedik." Jimmi' gülümsemesi küçülüyor, gözleri yere düşüyor.

"Ah, evet." Gözlerimi kaçırarak başını sallıyor. "New York'a pek dönmüyor, değil mi?"

"Hayır, pek değil." Herkes gibi onun da ailemizin ne kadar parçalanmış olduğunu bildiği açık olduğu için sessizce kabul ediyorum.

"Peki maestro nerede?" Jimmi soruyu Grip'e yöneltir. Grip, "Üzerinde çalıştığı projeyi son dakikada yeniden düzenliyor," diyor.

"Ah." Jimmi başını sallıyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme. "Onu haftalardır görmedim. Onu özleyorum." "Tamam Jim, anlamayı biliyorsun." Grip'in bakışında dikkatli bir uyarı var gibi.

"Biliyorum. Biliyorum. Benim için endişelenmene gerek yok." Jimmi bir el salladı ve bana döndü. "İstedğin bir şey gördün mü?"

Yanılmıyorsam, istediği şey benim kardeşim, ama buraya yeni geldim, ne bilebilirim ki? Gözlerimi kasıtlı olarak menüye kaydırıyorum.

"İyi olan ne?"

." Jimmi omzumun üzerinden eğilip sanki daha önce hiç görmemiş gibi menüyü inceliyor. Göğüslerinden biri neredeyse gözümü çıkaracaktı. Meme ucuna değmemek için koltuğumda geriye yaslanıyorum.

"O şeyleri nereye nişan aldığını dikkat et," diyorum vahşi dilimi yakalamadan önce. Önemli olduğunda düşüncelerimi kendime saklamakta harikayım, ama önemli olmadığında zahmet etmiyorum.

Şaşkın mavi gözleri benimkilerle çarpışıyor ve bir özür mü beklediğinden emin değilim, ama ben sadece torpido memelerinden yüzüne doğru dikkatle bakıyorum. Bir an için onu gerçekten düşünüyorum ama sonra eğilmek zorunda kalana kadar gülüyor ve eminim arkasındaki müşterilerin gözlerini alıyor. Grip sırtıyor, gözleri sarışın ve göğüslü kıza şefkatle bakıyor.

"Oh, biz arkadaş olacağız." Jimmi gözlerinin kenarındaki yaşları siler. "Nereye nişan aldığımıza dikkat et... Bu paha biçilemez. Tamam. Deniz ürünü sever misin?"

"Um, evet." Hızla vites değiştirirken birkaç kez göz kırpmıyorum. "Bayıldım."

"Deniz tarağı sever misin?" Sesini komplocu bir fısıltıya düşürüyor. "Menü dışı ürün."

"Deniz tarağı için adam öldürebilirim." Ağzım şimdiden sulanıyor ve boş midem ona teşekkür ediyor.

"Sunucunuz birazdan gelecek, ama ona sizi bağlamasını söyleyeceğim." Grip'e dönmeden önce bana göz kırpmıyor. "şarkı söyleyeceğim. Sonunda sahneye çıkmama izin veriyorlar."

Canlı müzik için kurulmuş küçük bir alanı işaret ediyor.

"Güzel." Grip'in gülümsemesi gerçek bir memnuniyeti yansıtıyor. "Bout time."

"Ben bitirmeden gitme." Onun omzunu sıkar. "Senin için bir işim olabilir."

"Gerçekten mi?" Bip sesi çıkaran telefonuna baktı, dikkatini Jimmi'ye vermeden önce kaşlarını çatı. "Param yeterince uzun değil. Soyunmak dışında her şeyi yaparım."

Jimmi ona bir baş eğme hareketi yapar ve dudaklarını büker. "Tamam, beni yakaladın. Doğru fiyat için muhtemelen soyunurum." Şeytani bir gülümseme gözlerinin kenarlarını kırıştırıyor. "Ama ilk tercihim değil."

"Brew'de DJ'lik yapıyorum. Belki yarın akşam." Jimmi kollarını göğsüne bastırdığı menülerin üzerinde kavuşturuyor. "En azından bir süreliğine düzenli bir iş olabilir."

"Harika." Grip'in bakışları tekrar telefonuna kayıyor, ses tonu dikkatini dağıtıyor. "Her şey yolunda mı?" Jimmi elindeki telefona bakıyor.

"Evet." Grip gözlerini kaldırıp ikimiz arasında bir bakış paylaşıyor. "Elbette."

senin setin."

"Tamam. Ne zamandır buradasın Bristol?"

"Sadece birkaç gün. Cuma günü ayrılıyorum."

"Güzel!" Jimmi ışınlıyor. "Birlikte biraz zaman geçirebileceğiz." "Bu hoşuma gider."

Artık bikininin içine tıktırılmış göğüslerin neredeyse bana saldırmasını geçtiğime göre, söylediklerimde ciddiym. Sakin görünüyor. "Sahnedeyi iyi şanslar."

Deniz tarakları ve memeler üzerine biraz bağ kurmuştuk, bu yüzden Jimmi'ye gülümsemem daha doğal geliyor. "Teşekkürler!" diye ciyaklıyor ve parmaklarını sallayarak el sallıyor. "Gidip hazırlanmam lazım."

"Yani sen ve Jimmi, Rhyson'la aynı liseye mi gittiniz?" Jimmi'nin topuklu ayakkabılarının üzerinde salınışını izleyerek soruyorum.

"Özür dilerim. Bunu bildiğini sanıyordum." Grip başını sallıyor. "Gerçekten de seni arabaya attım."

"değil. Yardımın için minnettarım." Jimmi'nin masanın üzerine bıraktığı pipetin üzerindeki kâğıdı sıyrıyorum ve Grip'e bakmak yerine ona odaklanıyorum. "Aslında ağabeyim gittiğinden beri onun hayatı hakkında çok az şey biliyorum."

"Ne bilmek istiyorsun?" Grip rahatlıyor, bir kolunu kabinin arkasına doğru uzatıyor.

"Bir sürü sanırım." Sesimi sıradan tutarak omuz silkiyorum. "Rhyson'ın bana izin vereceğim ama sen? Sanat Okulu'na gittiğine göre müzisyen olmalısın. Dansçı? Ne?"

Grip cevap vermeden önce minyon bir kız, "Ben Darla, garsonunuz," diyor. "Bugün nasılsınız?"

"Peki, Darla." Grip ona gülümsüyor, seksi olmaya bile çalışmıyor ama Darla durduğu yerde biraz eriyor. Neredeyse su birikintisini görebiliyorum. Güzel, kahverengi gözlerinin kirpikler başlıyor ve midem deniz tarağıymı yiyemeyecek kadar bulanabilir.

"Ben de iyiyim Darla." Burada olduğumu unutmuş gibi görüldüğü için elimi sallıyorum. "Ve aslında gerçekten açım. Jimmi deniz tarağından bahsetti. Nasıl hazırlanıyor?"

"Deniz tarağı mı?" Darla'nın kaşları çatılır. "Menüde deniz tarağı yok."

"Hayır, menü dışı bir ürün olduğunu söyledi." Konuştuğumuz sırada midem kendini yemeye başlasa da sabrımı koruyorum.

"Hayır, biz-"

"Darla." Grip onun elini tuttu, başparmağını avucunun üzerinde gezdirdi. "Belki deniz taraklarını iki kez kontrol edebilirsin çünkü Jimmi'nin onlardan haberi varmış görünüyordu."

Darla gözle görülür bir şekilde titredikten sonra gülümsemesi genişler ve Grip'e doğru biraz eğilir. "Ben yeniyim," diye utangaçça itiraf ediyor. "Sizin için kontrol edebilirim."

"Buna minnettarım." Ona bunların aslında benim için nazikçe hatırlatıyorum, salyalarını akıttığı adam için değil.

Darla'nın gülümsemesi Grip' tutmadığı elini kullanarak arka cebinden defteri alırken biraz kayıyor. İsteksiz olduğu belli olan Darla, Grip'ielini bırakarak kalemi kulağının arkasından çıkar.

"Ve içmek için?" Sanki sipariş ettiğim şeyi getirmek için Sibiry'a gitmesi gerekecekmiş gibi konuşuyor. "Su iyi." Sinirinin ağzında oluşturduğu dar daireye bakıyorum. "Şişelenmiş, lütfen." tükürse şaşmam.

"Ben her zaman Mick's Mighty alırım," diye söze giriyor Grip. "Ve patates kızartması. Ondan şaşmayalım. Bir de şu yeni gelen var."

"Bira mı?" Darla gözlerini kısıp sırtıyor. "Yirmi bir yaşında mısın?"

"Bilmiyorum." Grip gözlerini kaçırmıyor, kızımız Darla'nın büyülenmiş halinden zevk alıyor gibi görünüyor. "Öyle ?"

Darla ona yakından bakıyor. . daha doğrusu daha da yakından, gözleri omuzlarının genişliğinde

geziniyor

ve arkasına yaslanırken bacaklarının biraz açıldığı kasık hizasına kayıyor. Darla dilini gezdirmeden önce alt dudağını ısıyor. Bu çok üzücü. Tam da kadın hareketini onlarca yıl geriye götürebilecek türden bir davranış. Darla dudağını yalarken Rochester, New York'ta Susan B. Anthony mezarında ters dönüyor.

"Hâlâ deniz taraklarını kontrol edecek miydin?" Ona sert bir bakış attım. Yani, cidden. Grip'le benim çift olmadığımızı nereden biliyor? Benim olsaydı hakarete uğrardım. Ben aşağılandım ama o aşağılanmadı.

Darla sert bakışlarını tekrar bana çeviriyor, uzun uzun iç çekiyor ve doğruluyor.

"Evet. Gidip deniz taraklarını kontrol edeceğim." Grip'e dönüp baktığında yüzü yumuşuyor. "Ben de siparişinizi getireyim."

"Bira mı?" Gülümsemesi ve tüm o karizmaya bürünmüş gözleri gerçekten de yasadışı olmalı. "Tamam." Darla kıkırdıyor ama yine de kimliğini sormuyor. "Yeni zanaat."

"Bu her yerdeki kadınlar için üzücüydü," diye mırıldanıyorum.

"Darla'yı suçlama." Grip'in arsız sırtışı birazdan söyleyeceği çirkin şeyin habercisi. "Tüm bu çikolata cazibesini suçla."

Gülüşüm bir homurtu olarak çıkıyor. "Sanırım bu kendi kendine taktığı bir lakap."

"Görüyorum ki var, ama balla daha çok arı yakalarsınız." Grip, orijinal olmasa da bu bilgece tavsiyeyi veriyor. "Ya da benim durumumda, çikolata ile."

"Bunu nerede okudun? *Oyuncunun Arı Yakalama Rehberi*'nde mi?"

"Hayır, çoğu şeyi nasıl öğreniyorsam öyle öğrendim." Gözleri bir parça kararıyor. "Zor yoldan."

Ne söyleyeceğimden emin değilim, bu yüzden birkaç saniye hiçbir şey söylemiyorum, o da söylemiyor. Garip olmalıydı ama değil. Gözlerimiz rahat sessizlikte kilitleniyor.

"Darla vızıldayarak geçmeden önce," etki yaratmak için duraklıyorum, hızla tanıdık hale gelen sırtışını bekliyorum, "bana Sanat Okulu'ndan bahsediyordun. Müzisyen misin?"

"Yazıyorum ve rap yapıyorum."

"Rapçi olduğun gibi mi?"

"Vay canına, hızlı olduğunu söylediler," diye sırtarak cevap veriyor.

"Oh, alaycılık. Benim ikinci dilim." Çok fazla karmaşanın yaşandığı ve yeterince yemeğin olmadığı berbat bir gün olmasına rağmen kendimi gülümserken buluyorum. "Demek rap yapıyorsun. Fahişeler, sürtükler ve gibi mi?" Şaka yapıyorum.

"En azından bu konuda açık fikirlisin," diye kestirip atıyor.

"Tamam. Çok fazla hip-hop dinlemediğimi kabul ediyorum. O zaman beni daha fazlası olduğuna ikna et." "Ve seni ikna etmek benim sorumluluğum... neden?" diye soruyor sırtarak.

"Yeni bir vantilatör istemiyor musun?" Ben de tekrar gülümsüyorum. "Sadece senin müzik tarzın olduğundan şüpheliyim." "sadece bir saattir tanıyoruz ve şimdiden bana 'tipler' biçiyorsun. Peki, sevindim

Benim hakkımda açık fikirli olmalısın," diyorum, ukala yorumunu yineleyerek.

Bana başka bir cevap vermesini bekliyordum ama o sadece gülümsedi. Konuşmanın bu kadar tahrik edici olacağını tahmin etmemiştim. Vücudu, evet. Konuşma, hayır.

"Peki iyi misin?" diye sordum. "Rap yapmakta yani."

"İyi olup olmadığımı anlar mıydın?" diye karşı çıkıyor, yüzünde şüpheli bir ifadeyle.

"Muhtemelen hayır." Gülüşüm bugün çoğu şeyden kolay geliyor. "Ama kötü olsaydın bilirdim."

"Fena." Kıkırdıyor. "Bence akışım oldukça iyi." "Pardon," diye araya giriyorum. "Seyirciler rap özüllüler için flow'u tanımlayın."

"Tanımlamak mı?" Sanki ondan bir tek boynuzlu atı eyerlemesini istemişim gibi bana bakıyor. "Vay canına. Bir şeyi çok iyi bildiğini, çok basit olduğunu ve nasıl bilemediğini düşündüğün mu hiç?"

"Dur tahmin edeyim. Akış böyle bir şey."

"Madem tanımlamamı istediniz, evet."

"Sadece çok yavaş konuşun ve gerekirse çubuk figürler kullanın." Zengin kahkahası gözlerini ısıtıyor. "Tamam. İşte başlıyoruz."

Öne doğru eğiliyor, bakır rengi, kaslı kollarını masanın üzerine koyarak dikkatimi dağıtıyor. Bu kadar iyi görünmeye devam ederse gerçekten çubuk figürlere ihtiyacım olabilir.

"Bir rapçinin akışı ... gibidir." Alt dudağını çiğniyor, sanki bu hareket düşüncelerini gevşetecekmiş gibi ileri geri sallıyor. "Şarkının ritmik akımı gibi. Bunu müzik ile rapçinin cümleleri ya da ritmik kelime dağarcığı arasındaki bir ilişki olarak düşünün. Bir ölçüye kaç cümle yerleştireceğiniz konusunda seçimler yaparsınız. Belki acil bir his istiyorsunuzdur, bu yüzden bir ölçüye çok fazla cümle sıkıştırırsınız. Belki de rahat bir his istiyorsunuzdur ve boşluk bırakırsınız; tereddüt edersiniz. Dinleyicinin beklediğinden daha geç gelirsiniz."

"Tamam. Bu mantıklı."

"Ve bir rapçinin yaptığı seçimler, o müziğin akımı ve cümleleri, ritmik kelime dağarcığı birlikte ne kadar iyi çalışıyor, işte bu onun flow'udur. Nas, Biggie, Pac gibi isimler, flow'larının çok hasta, çok karmaşık olduğu ama kolay görüldüğü nadir bir kategoridedir. İşte o zaman bir akışın olağanüstü olduğunu anlarsınız. Zahmetsiz görüldüğünde."

"Şimdi anladım." Yüzüm asık ama gözlerim alaycı. "Rap bursunu nasıl kazandığını görebiliyorum."

"Rap bursu! kulağa çok tuhaf geliyor." Koltuğuna geri oturuyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Aslında yazarlık için gitmiştim. Rap yapmak Rhyson'ın fikriydi."

"Rhyson?" Şok, içimden hızlı bir nefes çıkmasına neden oluyor. "Rap hakkında ne biliyor ki?"

"Sanırım senden daha fazla." Gülümsemesi kaybolmadan önce bir saniye kadar sürüyor. "Şiir yazdım. Bu şekilde girdim. Rhyson klasik piyano sesini daha modern bir dinleyici kitlesine aktarmanın bir yolunu, ben de ona yardım ettim. O da beni tüm bu şiirlerimin rap olabileceğine ikna etti. Gerisi tarih oldu."

"Yani bir albümün mi var?"

"Henüz değil. Bir mixtape üzerinde çalışıyorum." Dişlerinin arasına bir pipet sıkıştırıyor. "Ayrıca kiramı ödemeye çalışıyorum."

"Bu yüzden mi Deejaying?"

"DJ'lik, stüdyo zamanı için yerleri süpürmek, diğer sanatçılar için yazmak, Grady ile bir şeyler yapmak." Omuzlarını umursamazca silkti. "Ne gelirse yaparım."

"Başka sanatçılar için mi yazıyorsun?" "Evet."

"Anlamıyorum. Rapçiler kendi şarkılarını yazmıyor mu? Ben çok kişisel olduğunu ve nereden geldiğinize bağlı olduğunu sanıyordum."

"Hip-hop hakkında fazla bir şey bilmemek, onun hakkında kesin fikirlere sahip olmanıza neden oluyor," diye dalga geçiyor.

"Her şey hakkında kesin fikirlerim olduğunu göreceksiniz." Kıkırdıyorum çünkü bu doğru. "Hakkında hiçbir şey bilmediğim şeyler hakkında bile."

"Ah, demek bu bir aile özelliği."

O çok haklı. Rhyson da ben de inatçı çokbilmişleriz. "Görünüşe göre." Devam etmesi için başımı salladım. "Diyordun ki."

"Hip-hop da diğer türler gibi. Her şeyi kendileri yazan bazı adamlar var ve bu sizin anlattığınıza benziyor. Ama kulüp kulüptür. Aşk aşktır. Herkes yazabilir. Bu yüzden bazı zamanlar benim gibi önce yazar olanlara yardım ediyoruz."

"Üzerinde çalıştığınız şarkılardan herhangi birini biliyor muyum?"

"Muhtemelen hayır." Sırıttıyor. "Radyoda olmadıkları için değil, o istasyonları şüphelendiğim için."

"Yeni tanıştığınız biri hakkında çok fazla varsayımda bulunuyorsunuz. Belki de biliyordumdur."

Dene bakalım."

Dört şarkı saydı. Hiçbirini bilmiyorum. Lanet olsun. Karga yemem gerekecek, ki Darla deniz taraklarımı almazsa bunu seve seve yapabilirim.

Darla dönüp deniz tarağını temin edebileceklerini onayladığında siparişimi veriyorum. Bu sabah aceleyle yediğim yemek uzak bir anı olarak kaldı, bu yüzden yemek gelir gelmez tabağımdaki her lokmaya metodik bir şekilde çalışarak dalıyorum. Deniz taraklarını o kadar hızlı yiyorum ki, kaybolmaları için üzerlerine peri tozu serptiğimi sanırsınız.

"Hatırlat da seni besleyeyim." Grip hamburgerinden bir ısırık daha alır.

"Çok komik." Boş tabağımdan utangaç bir ifadeyle başımı kaldırıyorum. "Tatlıları nasıl?"

Yavaş bir gülümsemeyi paylaşıyoruz ve başka biriyle ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. şakalarına gülüyoruz, birbirimizin sessizlikleriyle rahatlıyoruz, saçmalıklarımızı söylüyoruz.

"Kavra." Koyu kahverengi tenli, uzun boylu adam masamızda durdu. "Sen olduğunu sanmıştım."

"var ne yok, Skeet?" Grip ayağa kalkıyor ve el ele tutuşup sırtlarını sıvazlıyorlar. "Seni aylardır görmüyorum. Yeni albüm için tebrikler."

"Dostum, teşekkürler." Skeet'in gözleri bana kayıyor. "Kim bu küçük shawty?"

Küçük Shawty mi? Beni mi kastediyor? Grip gözüme takıldı, görünüşe göre komik bulmuş.

"Bu Bristol," diye gülerek cevap veriyor. "Rhyson'ın kız kardeşi." "Rhyson, Rhyson. Kim ..." Skeet hatırlamadan önce bir an kaşlarını çatır. "Şu piyano çalan beyaz adam mı?"

Yaşayan en büyük klasik piyanistlerden birini tam olarak böyle tanımlamazdım, ama bununla devam edebiliriz.

"Evet, bu o." Grip'in gülümsemesi Skeet'in tarifindeki ironiyi takdir ediyor. "Bristol bir haftalığına ziyarete geldi."

"Güzel." Skeet dikkatini Grip'e geri vermeden önce kibarca gülümsüyor. "Albüm hakkında ne düşünüyorsun?"

Grip yüzünü yukarı kaldırıyor, ağzında alaycı bir ifade belirliyor. "O kadar kötü mü?" Skeet soruyor.

"İyiydi," diye kabul ediyor Grip. "Dürüst olmak gerekirse, içinde bundan daha iyi bir şey olduğunu biliyorum." "Kahretsin Grip," diye mırıldanıyor Skeet. "Neden bana gerçekten ne düşündüğünü söylemiyorsun?"

"Oh, tamam. O şey çok ,," diyor Grip.

"olmaya çalışıyordum," diyor Skeet. "Ama madem dürüst davranıyoruz. ."

"dürüst olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar uzun zamandır tanıyoruz. Sadece biraz yorgun hissettim." Grip oturuyor ve Skeet'e bize katılmasını işaret ediyor. "çalışıyordun?"

"Paul denen adamı tanıyor musun?" Skeet oturur ve Grip'in patates kızartmalarından birini çalar. "Ona Low derler." "O mi?" Grip birasını yudumlar ve yüzünü buruşturur.

"Anlaşıldı."

Skeet savunmaya geçerek, "Buralarda değildin," dedi. "Hâlâ aşağıda olup olmadığını bilmiyordum."

"Hâlâ aşağıda mıyım?" Kızgınlık Grip'in yüzünü çatık kaşlarla sıkıştırıyor. "Ben her zaman olduğum adamım. Ödeme yapabilecek herkesle çalışıyorum, bunu bir bahane olarak kullanmayın."

"Doğru, doğru, ama bu zencilerden bazılarının sana nasıl yeni davrandıklarını biliyorsun."

N kelimesini bu kadar rahat kullandığında şaşkınlığımı gizlemeye vakit gözlerim açılıyor.

önümde. Koltuğumda kıpırdanıyor, suyum yudumluyor ve görünmez olmaya çalışıyorum. Bu İngilizce'eki en kötü biri ve asla kullanmam. Asla söylemedim ve asla da söylemeyeceğim. olmayan insanların bunu gelişigüzel bile kullanmalarını anlamak benim için çok zor.

"Ben yeni değilim." Grip telefonunu çıkarır. "Stüdyoya için birkaç randevu ayarlayalım. Bakalım bir sonraki albümün için bir şeyler yazabilecek miyiz?"

Onlar stüdyo zamanını ayarlarken ben de mutlulukla tatlı menüsünü inceledim. Tamamen ciddiymdim. Sanki günlerdir bir şey yememiş gibiyim ve daha fazlası için yerim var.

Skeet gittikten sonra Grips, "Bunun için üzgünüm," diyor. "Ama mücadele gerçek. Çalışmazsan yemek, bu yüzden fırsat çalışıyorum."

"Gerçekten albümünün zayıf olduğunu mu düşünüyorsunuz, yoksa bunu sadece kendinize iş çıkarmak için mi söylediniz?" "Oh, hayır. Bu bok cehennem gibi zayıf." Grip'in derin kahkahası üzerimde yuvarlanıyor ve dudaklarıma bir gülümseme konduruyor.

"Yalan söylemem, özellikle de müzik konusunda. Hayatımdaki en önemli şey bu. Bu benim hediyem, yüzden benim için neredeyse kutsal."

"Rhyson'la nasıl bu kadar yakın olduğunuzu şimdi anlıyorum," diyorum alaycı bir ifadeyle. "Müzik onun için her zaman gelirdi. Ya da en azından eskiden öyleydi. Artık onu tanıyormuş gibi davranmıyorum. Gerçi hiç o kadar yakın olmadık."

Ben tatlı menüsünü okuyormuş gibi yaparken ortalık bir an sessizleşiyor.

"Kardeşini seviyorsun," diyor Grips usulca, gözlerimi yüzüne dikerek. "Bizim gibi adamlara katlanmanın kolay olmadığını biliyorum. Kendimizi müziğimize kaptırıyoruz. Hayatımızdaki diğer her şeyi ihmal ederiz ama ondan vazgeçme. Onu biraz rahat bırakın. Kıçını yırtarak çalışıyor."

"Sanırım bunun ne kadar zor olduğunu saklamakta iyi bir iş çıkarmıyorum, ha?"

Gülümsemeyi başarıyorum. "Aynı zamanda gerçekten sezgilerim kuvvetli."

"İnanılmaz mütevazılıktan bahsetmiyorum bile" diye cevap veriyorum.

Gülmek bize yine kolay geliyor ve masanın öbür ucunda beni düşünme şekliyle ilgili bir şey, bunun beni şaşırttığı kadar onu da şaşırttığını düşündürüyor.

"Yine de sezgilerim kuvvetli." Grip hamburgerinin son birini alır. "Skeet'in yüzündeki ifade gibi-"

"Önümde hiçbir şey olmamış gibi N'li kelimeyi mi söyledi?" Tam olarak nereye varacağını bildiğim için araya girdim. "Evet, ne var bunda? Kimsenin bu kelimeyi sorun etmemesini anlayamıyorum."

Grip bir süre bana baktıktan sonra gözlerini kapatıyor, omuz silkiyor ve son patates kızartmalarından birini alıyor.

"Muhtemelen onun için bir şey ifade etmiyordur. Yani, eğer o söylerse.

Eğer biz söylersek." "Ama ben söyleyemezdim, değil mi?" Gereksiz yere açıklık getiriyorum.

Ağzının ortasında asılı bir patates kızartması tutuyor. "İster misin?" Beni dikkatle süzüyor.

"Tanrım, hayır." Soluk soluğa kalışım bir Viktorya dönemi romanına yakışır. "Tabii ki hayır."

"Bana anlatabilirsin." Öne doğru eğiliyor, gözleri komplocu bir şekilde benimle alay ediyor. "Hippity Hop'a eşlik ederken ve onlar bunu söylerken bile mi?"

"Hippity hop'u pek dinlemediğimi zaten tespit etmiştik," diyorum alaycı bir şekilde.

Bu o kadar hassas bir konu ki, bırakın yeni tanıştığım birini, iyi tanıdığım insanlara bile yaklaşmakta tereddüt ediyorum. Bu gibi konuşmalarda, sözlerimizi söylemeden önce onlar birer cephanedir. Söyledikten sonra ise dumanı tüten mermilerdir. Diyaloğun verimli olabilmesi için orta yol ve çok az ortak zemin var gibi görünüyor. Kırmaktan ya da cahil görünmekten, yanlış anlaşılmaktan korkarak bazı şeylerin etrafında dolanıyoruz. Dürüstlük çok az kişinin almak istediği bir risk. Bazı nedenlerden dolayı, Grip ile bu riski almaya karar verdim.

"Demek istediğim, bu çifte standart değil mi?" Düşüncelerimi gözden geçirmek ve bu soruyu doğru cevaplamak için duraklıyorum. "Çok kötü bir geçmişi olan kışkırtıcı bir kelime. Siyahların bu kelimeden neden rahatsız olduklarını çok iyi anlıyorum."

"O zaman yarılanmışsın demektir."

Kirpiklerimin altından ona bir bakış fırlatıyorum, daha ileri gitmeden önce benim aptalca sorular soran tuhaf, yetkili beyaz bir kız olduğumu düşünüp düşünmediğini ölçmeye çalışıyorum, ki muhtemelen öyleyim. Yine de bekliyor, gözleri niyetli ve alay ya da yargılamadan uzak.

"Peki neden ...neden biri bunu kullansın? Neden şarkılara koyuyorlar? Skeet neden başka bir Siyah adama böyle hitap etmekte sakınca görmüyor?"

Grip, "Her şeyden önce, Siyah olduğum için bir şekilde her Siyahın bakış açısını temsil ettiğimi varsayan ," diyor. "Bu yüzden size sadece benim ve etrafımdaki insanların bu konuda ne düşündüğünü söyleyeceğim."

Duraklıyor ve sonra biraz gülüyor.

"Sanırım bunun hakkında düşünmüyoruz. Birbirimizle etkileşimimizin doğal bir parçası." Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Bazılarımız onu kullandığımızda gücümüzü ondan aldığımızı hissediyor."

"Gücü almak mı?" Başımı sallıyorum, büyülenmiş ama kafam karışmış bir halde. "Bu ne anlama geliyor?" "Nasıl kullanılacağını biz belirleyeceğiz gibi."

Duraklıyor ve neredeyse kelimeleri ağzından çıkmadan önce tarttığını görebiliyorum.

"Niyeti hesaba katmak zorundasınız. Başlangıçta bize karşı bir silah aşağılamak ve insanlıktan çıkarmak için tasarlanmıştı, ancak biz onu yeniden kendimize mal ediyor ve uygun gördüğümüz kullanıyoruz."

"Bunu gerçekten anladığımı ya da katıldığımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, tereddüt ediyorum çünkü bu tür konuşmalarda daha önce de yanlış anlaşılmıştım. Çok meraklıyım. zaman anlamak istiyorum ve sormaktan ne zaman vazgeçeceğimi bilemiyorum.

"Bu ülkedeki eşsiz tarihimiz nedeniyle, bu kelimeyi bize karşı kullanmak hiç kimse için asla güvenli olmayacak" diyor sessizce. "Ancak Siyahların katlandığı onca şeyden sonra, bu hakareti geri alabilmek ve onu nasıl kullanmak istediğimize karar verebilmek, en azından bize izin verilmesi gereken bir şey gibi geliyor. Ve biz kullanabildiğimiz başkalarının da kullanmak istemesi, bu hakkın tam da tanımı."

"Bunu anlıyorum." Tereddüt ediyorum, söylediklerinin bazı kısımlarına da fikrine, dürüstlüğüne saygı duymak istiyorum. "Bana kalırsa, bizi bölen ve birbirimizi yanlış anlamamıza neden olan yeterince şey var. Gerçekten üzerinde anlaşamadığımız bir şeye daha ihtiyacımız var mı?"

Grip' gözleri yüzünden ayrılmıyor ama sanki bana bakmıyor, az önce söylediklerimi özömsüyor gibi. İşliyor.

"Aslında harika bir noktaya değindin," diyor birkaç saniye sonra. "Bu şekilde düşünmemiştim ve bu soruyu sorman iyi oldu. Yanlış bir soru sormuyorsun. Yine de en önemli soru bu mu? Bana göre, adamın biri bana N'li kelimeyle hitap etse, muhtemelen kavga ederiz. Kıçına tekme basarım ve işimiz biter. Her şey biter."

Bana ukala bir sırıtış fırlatıyor ve dudaklarım gülümsememek için direniyor. "Ama aynı dehşeti ve merakı duymak istiyorum," diye devam ediyor, gülümsemesi . "Toplularımızı gerçekten yıpratın sorunlar hakkında. Siyah erkeklerin neden genel nüfusun yüzde altısı ve hapishane nüfusunun neredeyse yüzde kırkı olduğunu soralım. Beyaz olmayan insanların başkalarının işlediği aynı suçlar için daha uzun cezalar almasına biraz öfke duyalım. Orantısız işsizlik ve yoksulluk konusunda da."

Yakışıklı yüzü keskin açılar, kalın çizgiler ve öfkeden oluşan bir düzleme yerleşiyor.

"Bana N-word diyen bir adamla savaşılabirim," diyor. "Bana karşı yığılmış koca bir sistemle mücadele etmek daha zor."

Ondan dalga dalga yayılan tutku ve inanç masanın üzerinden top gibi geçip benim üzerime düşüyor.

göğsümde, kalp atışlarımı hızlandırıyor.

"neden böyle hitap ettiğimizi sorman hiç de fena değil, Bristol." Yüzünün keskin hatları yumuşuyor. "Hayatlarımızı, geleceğimizi, çocuklarımızı gerçekten etkileyen daha büyük meseleler var ve konuşmak istediğimiz de bu."

Gözlerindeki hiçbir şey sorduğum için kendimi suçlu hissetmeme neden olmuyor ve sanırım o benim anlamak istediğim kadar anlamamı istiyor.

"Diğer insanlar da bu sorunlara Siyahlar kadar öfkeli ve meraklı ," diyor, "belki o zaman bu sorunları birlikte çözebiliriz."

Birbirimizin bakış açılarını özümsemiş olduğumuz birkaç dakika boyunca sessizlik hakim. Zihnimin gerildiğini hissediyorum. Sanki biri, bu adam, düşüncelerimin kenarlarından tutup onları yeni yönlerle, yeni boyutlara çekmiş gibi.

"Şimdi anlıyorum," diyorum sonunda usulca. "Haklısın. Bu şeyler daha önemli ve bu çok güçlü."

Anı hafifletmek için başımı kaldırıp sırtıyorum.

"Ama N-kelimesiyle ilgili fikrimi değiştirdiğini sanma. Bu bana hala mantıklı gelmiyor."

Geniş bir gülümsemeyle öne doğru eğiliyor, gözleri canlı, karanlık ve parlak. Bunun uzun zamandır yaptığı en teşvik edici konuşma olup olmadığını merak ediyorum. Benim için öyle.

"Nasıl çalıştığını ya da neden çalıştığını tam olarak bilmediğiniz ama onu yöneten kuralları bildiğiniz şey var mı?" diye soruyor.

"Twitter mı?" Gülüyorum, gülümseyerek karşılık verdiğinde seviniyorum. "O zaman N-kelimesi senin Twitter'ın." Koltuğuna geri oturuyor, uzun bacaklarını masanın altına uzatmış, kollarını kabinin arkasına açmış,

ve gözlerinde benim için bir gülümseme.

"Bunu yarı yarıya anlamamı sağlayabilirsin," diyorum. "Ama hip-hop kültürünün bir parçası olan kadın düşmanlığını kabullenmemi sağlayamazsınız."

"Şarkı sözlerimde kadınlara saygısızlık etmiyorum," diyor hemen. "Annem beni öldürür."

"Peki, belki senin şarkılarından bazılarını dinlerim."

"Müziğimi dinlemeye tenezzül ettiğiniz için kendimi onurlandırılmış hissediyorum."

Masanın üzerinden ona bir peçete fırlatıyorum ve zararsız bir şekilde sekiyor. O da bana geri fırlatıyor ve gülüyor.

"Yani, gerçekten," diyor. "Kendine saygısı hangi beyaz Y kuşağı hip hop dinlemez ki?"

Ona gözlerimi devirdiğimde gülüyor.

"Hip-hop'ın ait olduğunu düşünen insanlardan mısınız?" diye sordum.

"Elbette öyle." İfadesindeki mizahı yumuşatıyor. "Onu biz yaptık. Caz, blues ve R&B'nin bizim olduğu gibi bu da bizim. Biz yenilik yaptık, daha önce sesin olmadığı yerde ses çıkardık. Hip-hop'ın kökleri yüzyıllar öncesinden Batı Afrika'ya dayanıyor. Ama biz her zaman bir şeyler paylaşıyoruz, o yüzden rica ederim."

Etnik küstahlığı karşısında kaşlarımı kaldırıyorum ama o bana, belki de kendine gülerek başını geriye atıyor. "Sanat, özellikle de müzik, yaşayan bir şeydir" diyor. "Sadece dinleyen insanlar tarafından özümsemez."

ama onları emiyor. Böylece hip-hop'ı dünyayla paylaştık ve artık sadece bizim değil. Beastie Boys duydu. Eminem duydu. Kim duyduysa ona aşık oldu, ona katkıda bulundu ve onun bir parçası oldu."

"Ve bu iyi bir şey mi?"

"Çoğunlukla. Bu olmasaydı, paylaşmasaydık ve bizden başka biri sevseydi, hala niş olurdu. Yeraltı. Şimdi küresel oldu ama ana akım olmasaydı bu da olmazdı-

Akıntı. Ana akım daha fazla fırsat demek, bu yüzden beyaz, Asyalı, Hispanik herkes için varım. Herkesin hip-hop satın almasına ihtiyacımız var, çünkü sonuçta bu yeşille ilgili."

etmeden önce parmaklarının arasında hayali dolarları ovuşturuyor.

"Bence bazıları hip-hop ana akıma girdiğinde diğer etkilerle karışmasından korkuyor. Sulandırılıyor ve bunu anlıyorum ama gelişmek zorundayız. Bu değildir. Bu hayatta kalmaktır."

Müzik ve sanat hakkında konuşması beni büyülüyor. Rhyson'ın yeteneği, dehası onu her zaman benden soyutladı. Hayatım boyunca müzisyenlerin etrafında oldum ama kendi yeteneğim olmadığı için hep dışarıda kaldım ve nasıl içeri gireceğimi bulamadım. Grip bunu benimle paylaştı. Beni içine aldı.

Ben daha fazla kazamadan Jimmi performansı için sahneye çıktı. Ve sahneyi alıyor dediğimde, alıyor. Sahnenin sahibi. Küçük alana hükmediyor ve onun özel biri olduğunu anlıyorsunuz.

"Vay be." Jimmi'nin seti sırasında sipariş ettiğim fudge brownie ve dondurmayı kaşıklıyorum. "O memeleri destekleyebilir, ha?"

"Kesinlikle yapabilir," diyor Grip. "Çifte standarttan bahsetmişken, hip-hop'ı kadın düşmanlığı nedeniyle eleştiren birinin, sırf harika göğüsleri olduğu için başka bir kadından nefret ettiğini düşünüyorum. Erkeklerin kadınların değerini dış görünüşlerine göre yargılaması, kadınların bunu yapmasından daha mı kötü?"

Adam ciddi. Önce şaka yaptığını sanıyorum ama sonra gözlerinde ince bir azarlama olduğunu fark ediyorum. Jimmi'yi koruyor. Belki de birliktedirler? Bu düşünce ağızımdaki dondurmayı ekşitiyor ve ekşitmemeli de. Bu adamı sadece birkaç saattir tanıyorum. Ve benim tipim değil. Ve bir hafta içinde gidiyorum.

"Onu yargılamıyordum."

Bakışları ve dudaklarının kıvrımı aksini söylüyor.

"Tamam, belki de onu biraz yargılıyordum." Gülüyorum ve onun da gülmesine seviniyorum. "O güzel bir kız ve bazen kötü bir şöhrete sahip oluyorlar."

"Onlar mı?" Grip kalın kaşlarını kaldırıyor. "Ne kadar güzel olduğunun farkında değil misin?"

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ben çekiciyim. Bunu biliyorum. Ortaokuldan beri erkekler bana asılıyor.

"Her neyse." Omuz silkiyorum. "Ben sadece kendimi görünüşümle tanımlamıyorum. Bundan çok daha fazlası var bende." "Sana inanıyorum," diyor Grip. "Ben sadece Jimmi'de de çok daha fazlası olduğunu söylüyorum, belki siz de

çok ortak yönünüz var. Ve belki de onu daha iyi tanıyana kadar yargılamaktan kaçınmalısınız. Tamamen olmasa bile."

Brownie'mi bitirirken sessiz kaldım ve söylediklerini düşündüm. Haklı olduğu bir nokta var. Hiç düşünmediğim bir nokta. Uzun zamandır yaptığım en düşündürücü ve ufuk açıcı konuşmayı yapmak için Ivy League üniversitemden ayrılmak zorunda kaldım. Belki de hiç. Hem de bir rapçiyle. Görüldüğünden daha fazlası olan tek kişi Jimmi değil.

GRIP

RHYSON'ın kız kardeşinin çekici olacağını düşünmüştüm. Yani, onlar ikiz ve o da kızların uğruna kendilerini parladıkları erkeklerden biri. Ve Ivy League üniversitesine gittiğini biliyordum, yani tabii ki zeki. Ama Bristol tahmin edemeyeceğim ya da hazırlıklı olamayacağım her türlü şeye sahip. Merakı, özgünlüğü ve dürüstlüğü içimde bir şeyleri harekete geçirdi ve beni kendine çekti. Mick'in yerinde konuşmanın bu noktaya gelmesini beklemiyordum. Irkla ilgili zor soruları irdelemekten , ölçülü ve düşünceli yanıtlar vermesini ve benden de aynısını beklemesini sevdim. Bunlar, yeni tanıştığınız biri bir , tanıdığınız biriyle bile yapılması zor konuşmalardır, ancak hiçbir şey sınır dışı değilmiş gibi hissettim. Sanki ben ona naif olması için alan açabilirmişim, o da bana iğrenç olmam için alan açabilirmiş gibi. İkimiz de yanlış anlaşılma alanı bıraktık, çünkü gerçekten anlamak istiyorduk.

Rhyson'ın kız kardeşi olduğu için tehlikeli bir şekilde ona çekildiğimi sadece kendime itiraf ediyorum. Hiçbir yere gitmeyecek bir şeye başlamak garip olabilir. Ben o adam değilim. Genelde sikerim ve sonra bırakırım. Bu . Hepsi bu kadar. Ve bunu Rhyson'ın kız kardeşine yapamam.

Mesaj dizisi bana şu anda bile ayrılmaya çalıştığım bir kız olduğunu hatırlatıyor. Tessa ile iki aydır çıkıyoruz ama son birkaç haftadır hiç konuşmadık. İlk kez seks yaptığımızda aklımı başımdan aldı ve amcığı bana bir tür büyü yaptı ve "çıkmayı" kabul etmemi sağladı. O büyü'nün etkisi geçti. Ona muhtemelen bir ara vermemiz gerektiğini söyledim ama ya beni duymuyordu ya da görmezden geliyordu. Bir kıza ara vermemiz gerektiğini söylediğimde, bu hissettiğim başka bir hatun var, bu yüzden ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce bunu kesmeliyiz. Keşke öylece unutabilsem ama gerçekten zorundayım. Bana asılmaya devam ediyor, bu yüzden bu konuşmanın yakında gerçekleşmesi gerekecek gibi görünüyor.

Yolcu koltuğuna yığılmış, başını garip bir açıyla eğmiş uyuyan Bristol'a şöyle bir bakıyorum. Zaten muhtemelen bana zaman ayırmazdı. Rhyson o kadar alçakgönüllü ki derin ceplerden geldiğini asla bilemezsiniz. Eski ve yeni para. Ailesinden kurtulmak için o hayata sırtını döndü ama Bristol hâlâ o dünyada yaşıyor. Benim gibi boktan bir Jeep kullanan, yerleri süpüren ve geçinebilmek için ufak tefek işler yapan bir adam için beni kontrol etmesine imkân yok. Hip-hop bile dinlemiyor. Muhtemelen hiç siyah bir erkekle çıkmamıştır ve ben de istisna .

Şimdi ben mi? Kendimi fırsat eşitliği uzmanı olarak görmeyi seviyorum. Benim aletim o kadar da

renk körüdür, çünkü her rengi sever. Ve bunu kanıtlayacak bir gökkuşağı koalisyonu sikiş kaydım var. Islak ve sıkıysa, ne renk olduğu umurumda değil.

Kaba, biliyorum.

Belki de bu Bristol'la araştırmayacağım bir ırk meselesidir. Eminim onun da sınırları vardır.

önünde durdum. Bristol'un uyuyor olmasına seviniyorum. Belki o uyanmadan içeri sızıp arabaya dönebilirim. Grady'deyken üzerinde çalışacağım parçalar için dizüstü bilgisayarımı almam gerekiyor. Yoksa durmazdım. Havaalanında bavulunun benim dairemden daha büyük olduğu konusunda şakalaştık. Çok uzakta değil.

sürücü tarafındaki kapıyı dikkatlice, sessizce açıyorum.

"Hey." Doğrulup kollarını başının üzerine uzatıyor ve atletini göğüslerine bastırıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Meme uçları ince kumaşın arasından büzüldüğünde ağzım kuruyor. En iyi arkadaşım için ona karşı koyabilirim. Bristol ve Rhyson yakın ama o hâlâ onun kız kardeşi. Güzel bir yüz ve harika bir göğüs seti, onunla olası bir statikoya değmez. Bunu bu hafta aynamın üzerine yapışkanla not etmem gerekebilir.

"Oh, kalkmışsın." Pencereden eğildim. "Grady'ye gitmeden önce daireme girip bir şeyler almam gerekiyor."

"kullanabilir miyim?"

Kahretsin. Küçük dairem olan felaket bölgesini zihinsel olarak gözden geçiriyorum. Kapıda bizi bir hamam böceği karşılamazsa şanslıyım.

"Tabii. Gel ."

Sahanlığı geçerken kendime utanacak bir şeyim olmadığını hatırlatıyorum. Kiramı ödüyorum. Kendi yolumu çiziyorum ve hiçbir yasayı çiğnemiyorum. Sanatımın bütünlüğüne sahibim, kısa yoldan para kazanmak için satmıyorum, doğru fırsat için bekliyorum. Bristol, kuzu derisi derisi ve tasarımcı yıpranmış kot pantolonuyla, pahalı bir parfüm bulutu üzerinde tek odalı daireme girdiğinde her şey boş geliyor.

." Mutfağı, oturma odasını ve yatak odasını kapsayan tek odanın dışındaki küçük banyoyu gösteriyorum. Broşürde "stüdyo" deniyordu, ama muhtemelen izbe daha doğru bir tanım.

Bristol'un keskin gözleri ikinci el dükkânından alınmış pırtık kanepenin ve kurutma askısındaki Dolar Mağazası tabaklarının üzerinde geziniyor. Duvara dayalı, dar ve dağınık yatağım alay ediyor.

"eder misiniz?" Kaba bir şekilde sordum. "Gitmemiz gerekiyor."

Şaşkın gözleri bir an bana bakıyor, sonra hızla banyoya doğru ilerliyor. Dizüstü bilgisayarımı aldım ve o dışarı çıktığında kapının yanında duruyordum.

"Havlu yoktu." Damlayan ellerini kaldırdı.

"Ah, ." Mutfağa doğru birkaç adım attım ve tezgâhtan bir rulo kâğıt havlu aldım.

Onu.

Ellerini kuruluyor ve kullanılmış kâğıt havluları çöpe atıyor. Beni takip etmek yerine Kapıya doğru giderken tezgâha yaslanıyor.

"Yorgun olduğumu sanıyordum." Bir ayağımdan diğerine geçiyorum, sırtımı kapıya dayıyorum. "Hadi gidelim."

"Aynı baskı bende de var." Yatağımın üzerindeki duvarda asılı olan Nina Simone posterine başıyla işaret ediyor. "Mükemmel bir piyanistti ve annem onu çok severdi."

Çöplük dairemin önünde durduğumuzdan beri gergin olan omuzlarım bir santim gevşedi.

"Öyle mi?" benim tek cevabım.

Bristol başını sallıyor ve uzak duvara dayalı pikabıma doğru yürüyüp parmaklarını toz kapağının üzerinde gezdiriyor. "Bunu DJ'lik için mi kullanıyorsun?"

Gitmesi için kapıyı açık tutuyorum ve o da bir teftiş yapıyor. "Ah, evet."

"Yarın Jimmi'nin yerde DJ'lik yapacak mısın?" Pikaptan başını kaldırıp bakıyor, belli ki gitmek için acelesi yok. "Brew?"

"Evet, setin bir kısmı için bunu kullanacağım. Plakları tercih ederim ama bugünlerde çoğu kurulum tamamen dijital." İçimi çektim ve başımı salona doğru salladım. "Bak, iyi olacak."

"Acelen ne? Rhyson stüdyoda ve Grady de bütün hafta inzivada. Sadece boş bir ev bizi bekliyor."

"Ben gitmeye hazırım. Çalışmam gerekirken bir yabancıya evimi gezdirmekten daha önemli işlerim var."

Acı kadar hızlı gözlerinden okunuyor ki, neredeyse kaçırıyorum. Kirpiklerini indiriyor ve kabalığıma değinmeden bana doğru yürüyor. Vicdanım beni azarladığında kapı aralığında yanımdan geçip gidiyor. Gitmesini engellemek için dirseğinden tutup onu kapı aralığına sıkıştırıyorum.

"Hey." Elim kolundan aşağı kayarak elini tuttu. "Özür dilerim. Ben bir . Seni terslemek istememiştim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

Bana bakıyor, sırtı kapı çerçevesinin bir tarafına, benimki diğer dayalı. O geldiği yerden, ben de geldiğim yerden, bizi ayıran, farklılıklarımızla ve kıyıda asla karşılaşmamamız için tüm nedenlerle dolu uçsuz bucaksız bir okyanus olmalıydı. Ama bedenlerimiz arasında her geçen saniye küçülüyormuş gibi görünen bir boşluk var sadece. Yabancı olması gereken şey tanıdık geliyor. Bir şey bildiğimi sandığımda, o beni şaşırtıyor.

"Utanacak bir şey yok," diyor usulca. "Havaalanında bavulumun senin dairenden daha büyük olduğunu için özür dilerim. "

"Aslında bunu ben söyledim," diye hatırlatıyorum ona, bir yerlerden bir gülümseme çıkararak.

"Her neyse." Küçümseyen bir el salladı ve karşılığında küçük bir sırıtış attı. "Demek istediğim, bazen şımarık bir sürtük olabiliyorum. Senin yerini yargılayacağımı düşündüğün için seni suçlayamam. Sadece öyle olmadığımı bilmeni istiyorum. Zanaatını sürdürebilmek için ek iş olarak yaptığın onca şeyi duyunca, bu tür bir bağlılığa hayranlık ."

"Teşekkür ." bakıyorum, özelliklerini tek katalogluyorum ve bu kızla ilgili en büyüleyici şeyin çıplak gözle görülemediğini fark ediyorum

"Zengin ve ünlü olduğunuzda, bu zamana -bu daireye- dönüp bakacak ve güleceksiniz. Ve ne kadar ileri gittiğinizi takdir edeceksiniz."

"Daha eşyalarımı bile dinlemedin." Alay ettim ve gülümsedim. "Başarılı olacağımı nereden biliyorsun?" "Kardeşim bir dahidir. Yetenekli yoksa sana zaman ayırmazdı." Dudakları bükülüyor Sadece birazcık. "İnanın bana, Rhyson'ın vasatlara ayıracak ne kadar az zamanı olduğunu kişisel deneyimlerimden biliyorum."

"Yani şarkı söylemiyor ya da çalmıyor musun?"

Yüzü gerçek bir mizahla aydınlanıyor.

"Tüm müzik eğitmenlerimi dehşete düşürdü. Herkes Rhyson'ın dişi bir versiyonunu elde edeceklerini düşündü."

"Ve sen. ." Kaşlarımı kaldırıyorum, bana ne aldıklarını söylemesini bekliyorum.

"Hayatımı kurtarmak için bir kovada bir melodi ya da cebimde bir nota taşıyamam," diyor. "Klarneti denedim ve sadece ... Sanırım eğitmenimin beni tanımlamak için kullandığı kelime 'yeterli' idi."

"O kadar da kötü olamaz. Grady ve Rhyson'ın inanılmaz müzisyenler olduğu ortada. Annenle baban menajerliğe başlamadan önce kendileri çalışıyorlardı, değil mi?"

"Evet, hepsi oynuyor, bu da beni çirkin ördek yavrusu yapıyor."

İşim bitene kadar elimin parmak eklemimi elmacık kemiğinin eğimine sürtmek için kalktığını bile fark etmiyorum. Gözleri açılıyor ama geri çekilmiyor. Tenine dokunmak sıcak bir ipek gibi.

"Çirkin mi? Bundan şüpheliyim." Sesim derin ve boğuk çıkıyor. Böyle devam edersem, küçük banyoda mastürbasyon yapmak için izin isteyeceğim. "Gitsek iyi olacak."

Elimi yüzünden çekiyorum ve boğazımı temizliyorum. Yüzüne, vücuduna ve o zeki beynine değil, onu dağınık yatağıma sermeden buradan çıkmaya odaklanmam gerekiyor.

Aynı satırı birkaç kez okudum. Dizüstü bilgisayarım ters dönmüş olsa muhtemelen fark etmezdim. Bilgisayarımı dizlerime dayamış kanepede oturuyorum ve staj başvurum için yazdığım kompozisyonda hiçbir ilerleme kaydedemiyorum. Bu sabah New Yorktan ayrıldığımdan beri hiç durmadığımı düşünürsek yorgunluğu suçlayabilirim. Ve vücut saatim hala Doğu Yakası'nda olabilir. Ve yine acıkmaya başladım. Odaklanma eksikliğim için bu bahaneleri kullanabilirim ama dürüst olmam gerekirse tek bir gerçek neden var.

Tutuş.

O beklenmedik bir cazibe, kafamda sürekli çevirip durduğum kışkırtıcı bir bilmece. Eninde sonunda bir anlam ifade edeceğini umuyorum, ama sonra bir şekilde akla yatkın olmamasından ya da olması gerektiğini düşündüğüm gibi davranmamasından memnun oluyorum.

Eğer o da aynı odada olsaydı, şimdiye kadar gördüğüm en güzel adamlardan birine gizlice bakıyor, bakışlarımı kaçırıyor olurdu ama o Grady'nin müzik odasında kendi üzerinde çalışıyor. Biz geldikten hemen sonra oraya gitti ve o zamandan beri ondan tek bir ses duymadım. Sanırım o da kardeşim gibi müzikle kafayı bozmuş. Yine de ona karşı hissettiğim çekimin inmemek için bir neden daha.

"Burada olduğundan değil," diye mırıldanıyorum. "O pek arkadaş değil."

Bana eşlik etmek zorunda olmadığını söyleyen bendim ve şimdi etmediği için şikayet ediyorum. Belki de evinin kapısındaki o yüklü anı hayal etmişimdir. Yanağıma dokundu. Parmaklarını yüzümde zar zor gezdirdi ama bir şeyleri ateşledi. Duygu mu? Arzu mu? Emin değilim ama bunu daha önce hissetmemiştim. Oyuncu ve onun "çikolata cazibesi" hakkında gördüklerime dayanarak, benim için neyin iyi olduğunu biliyorsam hiçbir şey hissetmemeliyim.

İnsanların duygularına dikkat etmediğini erken yaşta öğrendim. Eylemlerinin başkalarını nasıl etkilediğini düşünemeyecek kadar kendileriyle ilgililer. Bunu ailem Rhyson'ı ailemizi parçalamasına rağmen turneye çıkmaya zorladığında gördüm. Rhyson'ın ilişkimizi önemsememesinde ve ülkenin diğer ucunda bir ikiz kardeşi olduğunu unutarak çekip gitmesinin ne kadar kolay olduğunu gördüm. Bunu babamın sahte evliliğinde gördüm. Onlar ortak ama birbirlerini gerçekten önemsediklerinden emin değilim. Kesinlikle sevgi yok. Kalbimi koruyorum çünkü başka kimse korumayacak.

Bazen keşke hiç kalbim olmasaydı diyorum çünkü bildiklerimi bilmeme rağmen bunları aileme anlatmaya devam ediyorum. İşte buradayım, Rhyson'ı ziyaret ediyorum ve mezun olduktan sonra hazırım.

Ben. Eskiden ailem gibi umursamaz olmaktan korkardım. Şimdi ise umursamayan insanları çok fazla önemsemekten korkuyorum.

"Machiavelli?" Grip'in espresso kadar derin ve zengin sesi arkamdan enseme okşuyor ve beni zıplatıyor. "İlginç bir seçim."

Yüzünün keskin hatlarından ekranımda Machiavelli'nin adının arkasında yanıp sönen imlece bakıyorum.

"Özür dilerim." Kanepede yanıma oturmak için yürüdü. "Seni korkutmak istememiştim."

Dizüstü bilgisayarımı sehpanın üzerine koydum ve birkaç santim uzaklaşarak kendimi kanepenin köşesine sıkıştırdım. O diğer odadayken odaklanma konusunda iyi bir iş çıkaramıyordum. Omuzlarının genişliği, kaslı bacaklarının gerginliği ve getirdiği yüksek enerjiyle pes ediyorum. Yarın üzerinde çalışacağım. Onunla başka bir konuşma yapma ihtimali içimden bir heyecan geçiriyor. Bir erkek yanıma geldiğinde nefesi kesilen o hoppa kızlardan değilim. Yine de o karamel rengi gözler yüzümde dururken nefesim kesiliyor.

"Bu bahar tatili değil mi?" Grip bana sırtarak bakıyor ve koltuğun diğer köşesine yaslanıyor. "Görünüşe göre Ivy League bile biraz tatil yapmalı."

"Oh, kesinlikle biraz ara vereceğim." Bacaklarımı sıkıştırıyorum.

Kot pantolonumu eski pantolonla değiştirdiğimden, çıplak bacaklarıma biraz fazla uzun süre baktığını fark etmemiş gibi davranmam gerekiyor. İhtiyacım olan son şey benden hoşlandığı fikrine kapılmak.

"Yani rahatlamak için Machiavelli hakkında denemeler mi yazıyorsun?"

"Tam olarak değil." Gülüyorum ve saçlarımı tepeden topluyorum. "Bir stajyerlik başvurusu . Başvurunun son günü önümüzdeki hafta ve kompozisyonu bitirmem gerekiyor."

"Deneme ne üzerine?"

"Tarihten bir güç simgesi hakkında yazmalıyım."

"Ve sen Machiavelli'yi mi seçtin?" Kıkırdıyor, uzun kirpiklerinin altından beni süzüyor. "Hatırlat da kötü tarafına geçmeyeyim."

"Onun hakkında çok şey biliyor musun?"

Tişörtünü etek ucundan yukarı doğru çekiyor ve kalbim bir atardamarı ya da başka bir şeyi patlatıyor çünkü dinlenirken bu kadar çok çalışmamalı. Kaburgalarının etrafını saran kas tabakası karşısında sertçe yutkunuyorum. Gömleğin altından bir göğüs kası görünüyor, ucunda meme uckoyu renkli diski . Ağzım sulanıyor ve onu dudaklarımın arasına alıp emmekten başka bir şey düşünemiyorum. Sertçe.

"Görüyor musun?" diye soruyor.

"Ha?" Gözlerimi isteksizce kadife kaplı kas ve sinir yüzündeki beklenti dolu ifadeye kaydırıyorum. "Neyi gördün?"

"Dövme." Parmağını kaburgalarına kazınmış mürekkebin üzerinde gezdiriyor.

Makavelli.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum," diyorum sırtarak. "Ama biri sana kalıcı bir yazım hatası yapıştırmış."

Gülüyor, tişörtü bırakıyor, bu gerçekten utanç verici çünkü sergilenen tüm o erkeksi güzellikle nefes almayı yeni öğreniyordum.

"Bristol, oynamayı kes. Bunun kasıtlı olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Tabii ki öyle Grip." Gözlerimi deviriyorum. "İyi denemeydi."

"Sen ciddi misin?" Bana uzaydan gelmişim gibi bakıyor. "Tupac'ın ölümünden sonra çıkardığı albümde kendisinden böyle bahsettiğini biliyorsun, değil mi? Bilerek yanlış yazdığını?"

Boğazımı temizliyorum ve ensemdeki hayali bir kaşıntıyı kaşıyorum. "Um..."

evet?"

Benimle dalga geçerken attığı sıcak kahkahalar beni yıkıyor ve bu şakanın hedefi olmaya değiyor,

çünkü onun yüzünü hareketli görebiliyorum. Güldüğünde daha da yakışıklı oluyor.

"Çok komiksin." Tekrar gülüyor, bu sefer daha yumuşak bir şekilde. "Bunu beklemiyordum." "Neden beklemedin?" Kaşlarımı çatıyorum. "Rhyson beni hiç eğlenceli değilmişim gibi mi gösterdi?"

"Aslında pek bir şey söylemedi."

Aklımdaki en önemli kişi olmadığımı anlamıştım ama Rhyson'ın arkadaşlarına benden bu kadar az bahsettiğini duymak canımı acıtıyor. Ailemin tüm ilgisini ve sevgisini kardeşime vermesine kızdığım zamanlarda bile onunla gurur duyuyordum. Dinleyen herkese onun ne kadar yetenekli olduğunu anlattım. Tüm dünyayı nasıl gezdiğini. Herkesin bilmesini istedim. Yine, kalbim dengesiz bir terazi gibi, tüm ağırlığı benim alıyor.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Grip, "Öyle istemedim," dedi. "Rhyson'la aranızda çözmeniz gereken çok şey olduğunu söyleyebilirim."

"Eğer eve dönerse, eminim döneriz." Dikkati tekrar başka yöne çekmek için bir şeyler arıyorum. "Demek Tupac hayranısın?"

"Bu yetersiz bir ifade olur. Fanatik desek daha olur."

"Biggie-Tupac tartışmasını ben bile biliyorum," diyorum hafif bir gülümsemeyle. "Sanırım nereye düştüğünü sormama gerek yok."

"Oh, Pac, bütün gün, her gün." Grip'in konuya olan tutkusu gözlerini aydınlatıyor. "Biggie'nin hakkını veriyorum ama Pac bir şairdi ve gerçekten söyleyecek bir şeyleri vardı. Sosyal adalet ve toplumunun durumu hakkındaki yorumlarında korkusuzca dürüsttü. Çok zekiydi."

"Tanıdığım çoğu rapçi gibi konuşmuyorsun." Gülümsüyorum çünkü ne kadar kötü geldiğini duyuyorum, ama bir şekilde bunu ona yetersiz de olsa söyleyebileceğimi hissediyorum.

"Ve zaten çok fazla rapçi tanıdığınızı tespit ettik." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, kaslarının kesimi hareketle birlikte esniyor. "En iyi arkadaşlarından bazıları rapçi. Çok aşağıdasın."

Koyu renk gözleri mizahla parlıyor.

"Benimle dalga geçme." Yalandan surat asıyorum.

"Ama çok eğlenceli." O da asar. "Bunu bir iltifat olarak söyledim."

"Evet, ama karşılaştırma yaparsak bu diğer rapçilere hakaret olur, değil mi?" Yarı alaycı, yarı meydan okuyor.

"Yaptığın bu mantık işinden hoşlanmıyorum. Beni dar görüşlü gösteriyor." "Akıl uyarsa," diye sırtarak karşılık veriyor.

"Beni için sana kızgın olmalıyım." Yüzümü sert tutmaya çalışıyorum.

"Ve senin önyargılı düşüncelerinden iğrenmeliyim." Uzun altından yukarı bakıyor, ağzı rahatlamış, tam olarak gülümseiyor. "Ama ."

"Peki neden?" Yavaşça soruyorum, nefesim kapüşonlu göz kapaklarının altındaki gözlerindeki bakış tarafından rehin alınmış durumda. Başka tarafa bakmak . Bakmalıyım, ama önce o bakmalı, o bakmıyor. Böylece ikimiz de yapmamız gereken şeyi nasıl yapacağımızdan emin olamadığımız bir anın içinde sıkışıp kalıyoruz. Sinirlerimin harareti gerginlikten kopacağını hissettiğimde boğazını temizliyor.

"Tekrar acıkmış olabileceğini düşündüm." Soruma cevap vermeden ayağa kalkıyor ve iki elini sık kesilmiş dalgalı saçlarında gezdiriyor. "Bir şey sipariş etmek ister misin? Pizza? Tayland yemeği?"

"Buralarda iyi empanada yapan var mı?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Telefonunu çıkarıp gülümsüyor. "Burası Los Angeles. Sahip olduğumuz bir şey varsa, o da iyi Meksikalılardır."

Siparişi verdik ve bir saat içinde Grady'nin mutfağında yemeğe başladık. Grady'nin buzdolabından aldığı birayı yudumluyorum.

"Bu çok iyi."

"Demek Meksika'yı seviyorsun," diyor.

"Özellikle empanadalar." Grady'nin mutfağının mermer adada duran strafor tepsideki son empanadaya bakıyorum.

"O empanada'ya bakışın *Sineklerin Tanrısı*'na benziyor. Sanki onun için seninle dövüşmem gerekebilirmiş gibi. Sanki deniz kabuğuymuş gibi."

"Yani bu benzetmedeki Piggy sen misin?" Sesime sahte bir öfke katıyorum ve yumruklarımı kalçalarımaya dayıyorum.

"Ben Jack değilim."

O fırsat bulamadan son empanadayı kapıyorum ve o da gülerek başını geriye atıyor, omuzları titriyor.

Bana gülmeyi bitirdiğinde, "Bu kadar sıska olmak için onu bir kenara koy," diyor.

"Sıska mı?" Pantolonumun içindeki bacaklarıma bakıyorum. "Ben sıska değilim."

"Tamam, ince mi tercih edersin?"

"Sanırım hepiniz 'Büyük popoları severim ve yalan söyleyemem' diyorsunuz."

"Biliyor musun, tüm gün boyunca doğru bildiğin tek hip-hop referansı bu ve bu da doksan ikiden kalma."

"Bu hiç adil değil." Getirdiğimiz yemeğin kartonlarını ve kâğıtlarını temizliyorum. "Sana sevdiğim şarkıları sorsam muhtemelen sen de bilmezsin."

"Yanlış. Seni ." Cebinden telefonunu çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. "Çalma listelerimi kontrol et."

Birkaç saniye daha ona bakıyorum ve o da başını telefona doğru eğerek davet ediyor.

"Devam et."

İç çekiyorum ama telefonunu alıp şarkıları arasında geziniyorum. Coldplay, Alanis Morissette, Jay Z, Usher, Justin Timberlake, Lil Wayne, U2, Talib Kweli, Jill Scott.

"Carrie Underwood?" Geniş sırtışıyla karşılaşmak için telefonundan başımı kaldırıyorum.

", kız iyi. İkincisi, 'Jesus, Take the Wheel' şarkısını kim sevmez ki?" "Aman Tanrım!

Saçmalıyorsun."

"Bugün benim müzik zevklerim hakkında çok konuştuk ama seninkiler hakkında konuşmadık. Sana benimkini gösterdim, şimdi seninkini göster."

Bana onunkini göstermesini düşünmeyeceğim. Bugün ilk kez iyi vibratörlerimi paketleyip paketlemediğimi merak ediyorum.

"Çalma listem çok daha az çeşitli olurdu diyelim," teklif ediyorum, kıyafetlerinin altında gizlenen kaslı fiziğine dair tüm düşüncelerimi dağıtarak.

"Beyaz ekmek, ha?" Bilmiş gülümsemesi beni rahatsız etmeli, ama kendimi kendi cevap verirken buluyorum.

"Peki sizinkine ne diyorsunuz?"

"Çok tahıllı."

Başımı , çöpü atıyorum ve oturma odasına geri dönüyorum. Kanepeye oturuyorum ama dizüstü bilgisayarımı almak için bir hareket yapmıyorum. Kafamı kaldırdığımda yüzünde belirsizlik vardı.

"Çalışacak mısın yoksa ..." Sorusu havada sallanıyor benim yakalamamı bekliyor. "Hayır, birisi bana Ivy League'in bile bahar tatilinde dinlenmesi gerektiğini söyledi."

Gülüyor ve kanepenin karşı köşesindeki yerini alıyor. "Rhyson yakında evde olur," diyor.

Neredeyse kardeşime sinirlenmeyi unutuyordum. Grip dağıtmak için harika bir iş çıkarıyor.

"Onu tekrar görmek güzel olacak." Kanepeye bağdaş kurup oturuyorum ve dizlerimi avuçluyorum. "Sizi burada bulduğuna sevindim. Hayatında birine ihtiyacı vardı."

"Kardeş kadar yakınız," diyor Grip usulca. "O olmasaydı muhtemelen ilk birkaç yılını atlatamazdım. O okul yabancı bir ülke gibiydi."

"çok mu farklıydı?"

"Gece ve gündüz. Compton'da büyümek şaka değil." Dudaklarındaki hızlı gülümseme kıvrımı ağırbaşlı bir çizgiye yerleşiyor. "Sanat Okulu tamamen farklı bir dizi hayatta kalma becerisi gerektiriyordu. Kendimi içinde bulduğum her dünyada yolumu bulmayı öğrendim. Her durum için ne olmam gerekiyorsa o oluyorum."

"Uyum sağladınız mı?"

". Sürekli." Grip biraz kıkırdıyor. "Zordu ama bana rahat olmayı öğretti, benim gibi başka kimsenin olmadığı ortamlarda bile. Okulda başka bir şey, evde arkadaşlarım ve ailemle başka bir şey olmaya çalışırken kırbaçlandım."

Omuz silkiyor.

"Ben de kendim olmaya karar verdim. Uyum sağlamaya, evet, ama kim olduğumu asla kaybetmemeye."

"Bu harika," diyorum. "Bunu daha uzun sürdürdü. Bazen hâlâ öyle olduğumu düşünüyorum." İtirafımın ardından gelen sessizlikte ikimiz de kendi özel düşüncelerimize dalıyoruz.

"Kendim olmak gelip bir şey." Grip bana odadaki ağırlığın bir kısmını alan bir gülümseme veriyor. "Daha kolay olduğunda zaman başka bir şey olmak isteriz. Annem o okula gitmem için çok kararlıydı ama her zaman kim sadık kalmam için bana meydan okudu."

"Sadece mi varsınız?"

"Evet, her zaman öyleydi." Öne doğru eğiliyor, konuşurken dirseklerini dizlerine dayıyor. "O benim hayatımdaki en etkili güç. Benden çok şey talep etti. Benim için mahallemdeki çoğu erkeğin sahip olduğundan daha fazlasını istedi."

"Görünüşe göre çok yakınsınız."

"Öyleyiz. Öğretmenim yazabildiğimi fark ettiğinde burs için bastırdı. Bana kalsaydı asla denemezdim. Arkadaşlarımı bırakıp şehrin öbür ucundaki bir okula, bir grup zengin ve kibirli çocukla gitmek istemedim. O zamanlar böyle düşünüyordum."

Yerden başını kaldırıp bakıyor, gözlerinin kırışıyor. "Annem beni giriş sınavları için o okula sürükledi ve ben her girerken orada oturdu."

Annem muhtemelen okuldaki öğretmenlerimden birinin adını bile bilmiyordu. sahip olduğumuz zenginlik düşünüldüğünde "ayrıcalıklı" olan benim, ancak Grip annesinin yetiştirilmesinde ve hayatında üstlendiği aktif rolden bahsederken kendimi olumlu yoksun hissediyorum.

"Her okul yılında bana ek bir kitap listesi verirdi. Okullarda söylediği kitaplar. 'Kimsenin sana bir şey vermesini bekleme' derdi. Eğitimi bile almak zorundasın. Eğer sana sundukları yeterli değilse, kendin yap' derdi."

"Bu yüzden mi bu kadar iyi okuyorsun? Ya da en azından öyle ." Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Ya da belki de zeki kızları tavlıyorsundur?"

"Akıllı bir kız mısın, Bristol?" Sesi ismimi okşuyor.

"Flört etmeyi , değil mi?" İşe yaradığı gerçeğinden kendimi uzaklaştırmak için soruyorum.

"Flört mü ediyordum?" Tek kaşını kaldırıyor. "Flört çalışmıyordum. Zahmet etmeyecektim çünkü kardeşlerden hoşlanmadığımı varsayıyordum."

Derin bir nefes almaya çalışırken boğazımda bir nefeslik hava sıkışıyor. Öksürüyorum, gözlerinin hep üzerimde olduğunun farkındayım.

"Sizin deyiminizle " kişiye şekilde karar vermiyorum," diyorum nefes yolumu temizledikten sonra.

"Bana daha önce siyah bir adamla çıktığını mı söylüyorsun?" Şaşkınlık bana bakışını renklendiriyor.
Sürpriz

ve başka bir şey. Daha sıcak bir şey.

Keşke ona sürpriz yapabilseydim ama yapamam.

"Hayır, hiç siyah bir erkekle çıkmadım." Bir imp bir sonraki yorumumu yönlendiriyor. "Neyi kaçırıyorum?"

Sıcaklık, gözlerindeki şaşkınlığın önüne geçiyor ve kahverengi gözlerindeki altın rengini eriten bir kaynama noktasına ulaşıyor.

"Oh, bilmek istemezsin." Grip'in sesi bir ton daha koyulaşıyor. "Bu seni diğerleri için şımartabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?" havaya şehvetli bir gerilim karışıyor. "Bir kez Black'e gittiğinde derler."

Gülümsemesini uzatıyor. "Geri dönmeyeceksin."

Ben daha kontrol edemeden ağzımdan bir kahkaha çıkıyor. "Ve bu senin deneyimin mi? Dişi gökkuşağının geri kalanı seni hayal kırıklığına mı uğrattı?"

Cevap vermesini beklerken nabzım yavaşlıyor, sanki kalbim hızlanırsa sesindeki bir tonu kaçırabilirmişim gibi. Beni yüksek alarma geçiriyor.

"Oh, hayır. ." Grip arkasına yaslanıp ağır göz kapaklarının altından beni süzüyor. "Bir kızın ne renk olduğu umurumda değil. Zekânın rengini, komikliğin tonunu ve seksiliğin en sevdiğim tonunu severim."

"Eğer bu bir çizgi değilse, o zaman ne bilmiyorum," diye alay ediyorum, ama sözleri göğsümün etrafına nefes almayı zorlaştıran bir bant bağlıyor.

"Repliklerimi senin için harcamayacağım. Sen zaten saçmalıklara cevap vermeyecek türden bir kızsın."

Beni kurnazca değerlendiriyor ve bir an için kabuğumun altına , kimsenin bilmediği kemiklerimi görmek için derimin altına girmiş gibi hissediyorum.

"Peki ben ne renkmişim?" Daha iyi düşünmeden önce sordum. Muhtemelen sadece beyaz olduğumu söyleyecektir.

"Ne renksin sen?" diye tekrarlıyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Sen, Bristol, acayip bir prizmasın."

GRIP

Bunu frenlemem gerek.

Rhyson'ın kız kardeşinden gizlice etkilenmek başka bir şey. Onun bana olan ilgisini teşvik etmek tamamen başka bir şey.

Ve Bristol beni çekici buluyor.

Bir kızın tadına bakmak istediğini anlarım. Bazı kızlara baktığımda onların höpürdeten tipler olduğunu hemen anlarım. Çorbayı içerler ve kaseyi yukarı kaldırıp son damlasına kadar açgözlülükle höpürdetirler. Bristol ... sizi yavaşça yer, sizden geriye boş bir tabaktan başka bir şey kalmayana kadar narin ısırıklarla tadınızı çıkarır. Ve sonra parmaklarını yalar. Çok şehvetlidir. Çok ince ama ben fark ediyorum. Bugün öğle yemeğinde okyanus esintisini hissetmek için saçlarını ensesinden kaldırması gibi. Bir ısırık almadan önce diliyle empanada'nın keşfetmesi, tatlar ağzına dolduğunda inlemesi. Bedeni duyum arıyor, dünyanın onu uyarmak için sunduğunu keşfetmek bastırıyor. Kendisi hakkında bunu bildiğini sanmıyorum ve bir erkeğin ona öğretmemiş olması utanç verici, ama ben o adam olamam.

Yine de mükemmel bir eğitmen olurdum.

Bugün ikinci kez, kendimi onun uyumasını izlerken buluyorum. Hatunları uyurken izlemem, onları becerdikten sonra bile. Genelde bu daha çok bir ikilemdir. Daha çok ... şey, bu garip. Gerçekten kalmasını istemiyorum ama uyuyakaldı. Sikim onu yarı komaya soktu, bu yüzden en azından uyumasına izin vermeliyim. Bu tür şeyler. yanaklarında nasıl yarım ay gölgeler oluşturduğunu fark etmediğim kesin. Ya da teninin dokusunu. Ya da bugün güneşe çıktığı için burnuna yayılmış, neredeyse ayırt edilemeyen çillerden oluşan takımyıldızını. Bir şekilde beni hayal edip kesinlikle merak etmezdim.

Konuştuk. Bu kızın sorunu da bu. Sadece konuşmuyor. Araştırıyor. Düşünüyor. Merak ediyor. Soruyor. Benim deneyimlerime göre kayıp bir sanat olan sohbeti çok iyi sürdürüyor. Çocukluklarımızdan, , özlemlerimizden ve hayallerimizden bahsettik. Tüm zamanların en sevdiğim dizisi, *The Wire*. Onun en sevdiği dizi *West Wing*. İkimizin de *How I Met Your Mother*'ı hiç izlemediğini ve *Two and a Half Men*'i anlamadığını. *Swingers*'ı hiç izlemediğime inanmıyor. Ben de onun *Purple Rain*'i izlemediğine inan. Anlamadığımız ve anlayacağımızdan emin olmadığımız şeyler hakkında konuştuk. Çözdüğümüzü sandığımız ama bir bok bilmediğimizi fark ettiğimiz şeyler. Bu bir başlangıç gibi taze hissettiriyor ama aynı zamanda yıllardır tanıyormuşuz gibi de hissettiriyor.

Saat sabahın ikisi ve vücudu Doğu Yakası'nda, tabii ki sonunda

Yorgunluğa yenik düştü, ama zaman bile mücadele etti, cümlelerin ortasında kendinden geçti. Ve kahretsin, onu uyandırmak ve ne söylemek olduğunu sormak istemiyorsam.

Bu çok kötü.

Bu gerçekten çok kötü.

Garaj kapısının açılması beni karmakarışık düşüncelerimden koparıyor. Kanepeden kalkıyorum, onu uyandırmamak için olabildiğince sessiz hareket ediyorum. Ben mutfığa girerken Rhyson garaj kapısından içeri giriyor. Yorgunluk ağzının etrafındaki çizgileri çiziyor. Gözleri geride tüm gün ve aralıksız çalışma yüzünden donuklaşmış.

"Dostum." Yanıma geldi ve mutfak adasındaki yüksek taburelerden birine çökmeden önce beni tokatladı. "Boktan, boktan bir gün. Bu yöneticiler ne istediklerini bilmiyorlar ve sen onu yapmak için saatler harcayana kadar ne istemediklerini de bilmiyorlar. Her neyse, Bristol'u aldığın ve bugün onunla ilgilendiğin için teşekkürler."

"Sorun değil." Duvara yaslanıyorum ve onun yüzüyle Bristol'un ki arasındaki benzerliklere dikkat ediyorum. Başka açılardan da birbirlerine ne kadar benzediklerini fark ettim. Rhyson ve ben de ikimiz de yeniyen hemen birbirimize bağlanmıştık. İkiz kız kardeşiyle de hızlı ve derin bir bağ hissetmeme şaşırmamalıydım ama yine de şaşırdım.

"Nerede o?" Rhyson buzdolabını açmak için ayağa kalkıyor, bana dönmeden önce birkaç saniye bakıyor.

"Oturma odasında." Başımı o yöne doğru eğdim. ". "

"O kanepede mi? Sabah pişman olacak. Onu misafir odasına götüreceğim."

Buzdolabını kapatıyor ve tekrar oturuyor. Uzun zaman sonra kız kardeşini görmenin verdiği gerginlik mi, yoksa uzun süre müziğimize daldıktan sonra hissettiğimiz o çılgın enerji mi . Yorgunsunuz ama kafanız da güzel ve sakinleşemiyorsunuz.

"Evet, oldukça yorgundu," diyorum. "Mick'in yerinde öğle yemeği yedik."

"Gerçekten mi?" Rhyson başını kaldırıp bakar, dudaklarında hafif bir kıpırdanma olur. "Jim nasıl?"

"Hâlâ seni hissediyorum." Gözlerimi deviriyorum ama gülmek zorundayım. Onuncu sınıftan beri Rhyson'dan hoşlanıyordu ama ona hiç zaman ayırmamıştı.

" bir şey olmayacak." Vurgulamak için başını sallıyor. "Biz çok iyi arkadaşız. Neden bunu sikişerek bozmak istiyor?"

"Genelde kızların sevişerek bir şeyleri 'bozmasından' hoşlanırım." İkimiz benim yarı şakama gülüyoruz. "Ama Jimmi'nin durumunda ne demek istediğini anlıyorum. Sadece arkadaşız."

"Doğru, ve bu değişmiyor." Rhyson ellerini çoktan dağılmış saçlarında gezdiriyor. "O nasıl? Kız kardeşim yani?"

"Git kendin gör," diyorum. "Onu en son zaman gördün?" "Dört, beş yıl önce," diye mırıldanıyor Rhyson, bakışlarını yana kaydırarak, öyle görünüyor ki gözlerimden kaçmak için değil, kendi içindeki bir şeyden kaçmak için.

"Dostum, ikiz kardeşini görmeden nasıl bu kadar uzun süre kalabildin?" "Ben özgür kaldıktan sonra ailemle aramızın nasıl bozulduğunu biliyorsun." Savunmasızlık sesini ve sırtını sertleştiriyor.

"Ailen Rhys, kız kardeşin değil."

"Aynı şey." Rhyson'ın omuz silkişinin umursamaz görünmesi gerekiyordu ama öyle değil. Önemsiyor. "zamandır onların çatısı altındaymış. Muhtemelen benim annem gibidir."

Günü birlikte geçirdiğim kız Rhyson'ın annesini tarif ettiğ i dişi ejderhaya hiç . "Belki de değildir," diyorum. "Ya da belki de ilk başta onu tanımak için onunla yeterince zaman geçirmedin. yer."

"Sana böyle mi söyledi?" Rhyson gözlerini kısar. "Eğer birlikte vakit geçirmediyse, bu

Benim hatamdı. Okula ve partilere gitmeli, alışveriş yapmalı ve arkadaşları olmalıydı. Normal olmak. Ailem her adımımı takip edip beni bir gösteri midillisi gibi dünyanın dört bir yanına sürüklerken o ne isterse onu yaptı."

"Ailemi bu kadar uzun süre göremeyeceğimi hayal bile edemiyorum, en azından kız kardeşimi, eğer varsa ikiz kardeşimi bile."

"Evet ama senin annen, Jade ve teyzelerin var. Senin normal bir ailen var. Benimse Borgias'larım var."

"Normal mi?" Dudaklarımdan inanmayan bir hava çıkıyor. "Jamal amcamın bir zamanlar gerçek bir pezevenk olduğuna eminim."

"Dostum, haklı olabilirsin." Garaj kapısından içeri beri ilk kez yüzündeki mizah ifadesi hafifliyor.

"Ciddiyim! Sana kızlara yapmanı söylediği şeylerin yarısını yapsan tutuklanırsın."

Amcamın kadınlar hakkında sık sık verdiği biraz rahatsız edici tavsiyeleri hatırlayarak gülüyoruz.

"Tamam, belki senin ailen tamamen normal değil," diye kabul ediyor. "Ama kabul etmelisin ki

benimki

herkesin bilet ucube gösterisidir."

Rhyson'la tanışmadan önce bile, ailesinden ayrılmak için verdiği mahkeme mücadelesiyle ilgili haberleri görmüştüm. Sansasyonel detaylar kaçınılmazdı, haftalarca her magazin gazetesinin ön sayfasında yer aldı.

"Benden ne istediğini bilmiyorum," diyor Rhyson usulca, gözleri odaklanmamış, sanki kendine soruyormuş gibi.

"Sanırım kardeşini geri istiyor."

Duvardan doğrulup tezgâhta ona katılmak için yanına gidiyorum, böylece uyanır ve duyarsa daha yumuşak konuşabiliyorum.

"Seni özlemiş gibi görünüyor," diyorum alçak bir ses tonuyla, dikkatle ona bakarak. "Bu kadar uzun sürmesine izin ve daha önce ulaştığında gerçekten yanıt vermediğin için incinmiş görünüyor."

"Onun nerede durduğunu bilmiyordum," diyor Rhyson. "Savaş hatları çizilmişti ve ben onun ailemin tarafını tuttuğunu düşünüyordum. Hayatta kalmak için onlarla ilgili her şeyden uzaklaşmam gerekiyordu."

Rhyson an hayalet görmüş gibi perili görünüyor. Hayaletin aslında evden ilk ayrıldığı, reçeteli ilaçlara bağımlı olduğu ve zar zor işlevini yerine getirebildiği zamanki kendisi olduğunu biliyorum.

"Belki de bunu ona söylemelisin," diyorum. "Belki de yeni bir başlangıca giden en hızlı yol budur."

"Belki de." Rhyson omuzlarını silkiyor ve iç geçiriyor. "Peki, neye benziyor?"

Çok güzel.

"Şey... iyi," diyorum boğazımı temizleyerek ve gözlerimi indirip tezgâhtaki deseni inceleyerek. "İyi görünüyor."

O kadar sessiz ki sonunda başımı kaldırdığımda Rhyson'ın alnımda yanan bir deliğe baktığını görüyorum. Birbirimizi çok iyi tanıyoruz.

"O benim kız kardeşim, Marlon." Gözlerinde bir uyarı parlıyor. "Ona bulaşma. Diğer masum kızlara yaptığın o çikolata cazibesi hiçbirisi yok."

"Yapmazdım." şüpheye karşı sesimi çelikleştiriyorum. Bristol'u yalnız bırakabilmeliydim ama bugünden sonra bunu emin değilim. Ama mecbur kalmadıkça bunu en iyi arkadaşıma itiraf etmeyeceğim.

"Senin için endişelenmeme gerek yok çünkü sen "-havalı tırnaklar atıyor-"alınmışsın'. Sen ve Tessa hala bir şey değil misiniz?"

Omuz silkiyorum, Tessa'dan ayrılmanın karmaşıklığını tartışamayacak kadar yorgunum. "Çok uzun sürmeyecek," demekle yetiniyorum ve .

Oturma odasına geri Bristol onu bıraktığım yerle yerdeydi. Dizlerini altına çekmiş ve ellerini kanepeye yasladığı yanağının altına sokmuştu. Üzerine bir battaniye örtmüştüm ama battaniye biraz kaymış, yüzünü, atletinin ince omuzlarını, sırtından aşağı dökülen koyu ve yanık , boynuna yapışan dalları görünür hale getirmişti.

Rhyson onu daha önce hiç görmemiş gibi bakakaldı. Eğer bu fotoğrafta bir şey varsa, sanırım beş yılda çok değişmiş. Yavaş adımlarla ona yaklaşıyor ve sonra kanepenin yanına çömeliyor. Elini saçlarına doğru uzatıyor ama sonra tereddüt edip elini tekrar yanına indiriyor. Çene çizgisinde bir kas düğümleniyor ve dudakları kasılıyor. Hızla gözlerini kırıştırıyor ve uyandığında görmesini istemediği duyguları yutuyor.

"Bristol," diyor usulca, omzunu sarsarak. "."

Gözleri yavaşça açılır, kirpikleri birkaç saniyeliğine yanaklarının üzerinde dalgalanır. Onu kimin uyandırdığını görmek için başını çevirir ve Rhyson'ın hazırlanmak için sahip olduğu zamana sahip değildir. Duygu gözlerini ıslatır ve dudaklarında geniş bir gülümseme canlanır.

"Rhyson," diye fısıldıyor, bütün gün savaştığını gördüğüm kızgınlık ve eser yok. "Buradasın."

"Evet, buradayım." Gülüşünün boğazında nasıl düğümlendiğini fark edip etmediğini merak ediyorum. "Sen de buradasın."

Birbirlerine bakarken saniyeler bir dakikaya uzuyor, yüzleri kendilerinininkine çok benziyor ama tamamen farklı.

"Görünüyorsun ..." Rhyson başını öne eğerek kız kardeşini ayık gözlerle inceliyor. "Çok güzelsin, Bris." Gözlerinden yaşlar , bir tanesi yanağına süzülüyor. Gözyaşlarını çabucak siliyor.

"Dur." Kendinden utanarak gülümsüyor. "Aynı görünüyorum."

Rhyson başını iki yana sallayıp bir eliyle kızın dağınık saçlarını geriye doğru tarıyor. "Küçük kız kardeşim büyüdü." "Küçük kız kardeş mi?" Kara kaşlarını çatıyor, bugün gördüğüm kıvılcımın bir kısmı gözlerine geri dönüyor.

"Biz ikiziz, aptal."

"Önce ben doğdum," diye karşı çıkıyor, çarpık gülümsemesi bana bundan zevk aldığını söylüyor.

"Ve dünyada bir dakika daha fazla kalmak size bu kadar avantaj mı sağlıyor?" diye karşılık veriyor.

"İster kabul et ister etme, sen benim küçük kız kardeşimsin." Ona bakışı, sözlerinden önce özür dilediğini gösteriyor. "Son beş yılı kaçırdığımız için özür dilerim."

"Ben de," diyor, gözlerindeki gülümseme kayboluyor.

"Ve bugünü kaçırdığım için. Keşke yarının çok daha farklı olacağını söyleyebilseydim. Çok fazla stüdyoda olmam gerekiyor ama benimle gelebilirsin."

"Tamam. Kulağa eğlenceli geliyor." Geriniyor, esniyor ve battaniyeyi üzerinden atarak ayağa kalkıyor. "Bunu sabah konuşabiliriz. Ben yatmaya gidiyorum."

"Ben de." Rhyson ayağa kalkar, esnemeye çalışarak konuşur. "Marlon, saat çok geç oldu, bu gece burada kalmalısın."

Bristol'un gözleri omzunun üzerinden kayıyor, sanki hâlâ burada olduğumu yeni fark etmiş gibi genişliyor. Bana bütün gece konuşurken takas ettiklerimizden daha çekingen bir gülümseme sunuyor. Birbirimizi güldürdüğümüz zamanlardan.

"Bugün bana eşlik ettiğin için tekrar teşekkürler Grip."

"Sorun değil." Az önce boşalttığı kanepedeki yeri ve battaniyeyi alıyorum, gözleriyle buluşmak için başımı kaldırmıyorum. "Ne zaman istersen."

Gözlerini üzerimde hissediyorum. Bugün konuştuklarımızdan, paylaştıklarımızdan sonra ses tonum muhtemelen kişisel görünmüyor. Şimdi bilmiyor olabilir ama yakında anlayacak, bu onun iyiliği için. O nadir bulunan bir şey - zeki, klas, muhteşem, komik, inatçı ve tüm bunların altında saklamaya çalıştığı

nazik. Ve tüm bunların altında gömülü, savunmasız. Üstüne gidilecek türden bir kız değil.

Grady'nin oturma odasının karanlığına bakarken sonraki bir saat boyunca bu uyarıyı kendime tekrarlıyorum. Hayır, o ortalığı karıştıracak türden bir kız değil. Bir erkek harekete geçmeden önce onu, sadece onu istediğinden emin olmalı.

Evet. Bir erkeğin çok emin olması gerekir.

BRISTOL

"HMMMMMM."

Şuruba batırılmış waffle'ın sıcak ısırığı dilime değer inliyorum. "DJ'lik yapmadığın, yerleri süpürmediğin ya da şarkı yazmadığın zamanlarda da aşçılık yaptığını söyleme sakın."

Grip gülüyor, mutfaktaki waffle makinesinden başını kaldırmıyor.

karşı. Yüzüne, ağzının köşesinin hemen üstüne pudra serpiliyor, teninin karameline karşı şekerli beyaz. Yalayarak uzaklaştırmak istiyorum. Bu fark ediş beni waffle'ımda boğdu.

"İyi misin?" Rhyson küçük bir kızmışım gibi sırtıma vuruyor.

"Evet." Gözlerim hâlâ sulanırken portakal suyumu yudumluyorum. "Sadece yanlış yöne gitti." Grip masaya bir yığın waffle daha getiriyor.

"Bunları doğru şekilde gönderin" diyor.

Gözlerimiz masanın üzerinde buluşuyor. Grady'nin iyi döşenmiş mutfağına güneş ışığı doluyor ve Grip'in kanepede uyuduğunu ve duş almadığını asla bilemezsiniz. Lanet olsun, adam bu ışıktaki iyi görünüyor. Muhtemelen hiçbir ışıktaki iyi görünmezdi. İnce bir kirli sakal tabakası yontulmuş çenesini kaplıyor ve ona sürtünmeyi, üzerimde bir iz bırakırken sıyrığı hissetmeyi umursamıyorum.

Vajinamın ciddi bir moral konuşmasına ihtiyacı var.

"Bugün için planın nedir?" Grip bir yığın waffle'ını dilimliyor.

"Yine hemen hemen bütün gün stüdyodayım." Çiğnerken bana bakıyor. "Bunun için üzgünüm. Kötü bir zamanlama ama kaçınılmaz."

"Sorun değil." Portakal suyumu ağzıma götürürken duraksıyorum. "Peşine takılabileceğimi söylemiştin, değil mi?"

"Sıkılmayacak mısın?" Rhyson bir kare waffle mızrakladı. "Yani, gelmek istiyorsan, ." "Peki alternatifi ne olurdu?" diye soruyorum. "Bütün gün Grady'nin boş evinde oturmak mı?"

Yüzündeki rahatsız ifadeyi yok edebilirim ama yapmayacağım. Rahatsızlığı hissetmesini istiyorum. Bahar tatilimi burada geçiriyorum, böylece yeniden bağ kurabiliriz ve yapmamızı istediğim şey de bu.

"Bu gece stüdyoda olmak zorunda mısın?" Grip soruyor.

"Evet. Şarkıcı yeni vokaller için geliyor." Rhyson kaşlarını çatıyor. "Umarım bu gece her şeyi halledebiliriz. Belki yarın Santa Monica İskelesi'ne gideriz. Ama bir ya da iki kısa seans daha olabilir."

"İstersen bu gece Brew'a giderken Bristol'u almak için stüdyoya uğrayabilirim." Grip bu yorumu Rhyson'a yöneltiyor, bana bakmıyor. "Onu da yanımda götür."

Bütün sabah benimle neredeyse hiç konuşmadı. Dün gece saatlerce konuştuk ve eğer muhtemelen saatlerce daha konuşacaktık. Belki de her zaman böyle bir bağlantısı vardır, gerçek ve kolay. Muhtemelen bütün gece ayakta kalıp kızlarla konuşuyordur. Yine de benim için, biriyle bu kadar kısa sürede bu kadar açık konuşabilmek olağanüstü bir duygu.

"Senin için sorun olur mu, Bris?" Rhyson sorar.

"Elbette." Grip' yüzünde bunun başını ağrıttığına dair bir işaret olup olmadığını kontrol ediyorum. "Eğer yoksa. Sen çalışmıyor musun?"

"Sadece DJ'lik yapıyorum." Çatalını dudaklarına vuruyor. "Jimmi de orada olacak. Siz ."

Kıkırdıyorum ve çatalımı tabağımdaki yapışkan şurupta gezdiriyorum. "Havalı birine benziyor," diyorum. "Ve gerçekten yetenekli. Dün Mick's'in çatısını uçurdu."

"Sonunda sahneye çıkmasına izin mi verdiler?" Rhyson gözlerini ovuşturuyor ve esniyor. "Aferin ona." Kardeşimin yakışıklı yüzündeki yorgunluğu satır aralarında okuyorum.

"Hâlâ uykulu görünüyorsun, Rhys. Stüdyoda olman gerekene kadar neden gidip biraz z's yakalamıyorsun?" "Emin misin?" Rhyson'ın gözleri, tekrar stüdyoya girme ihtimali karşısında şimdiden düşmüş gibi görünüyor.

Yatakta. "Sadece bir iki saate daha ihtiyacım var, sonra çıkabiliriz."

"Sorun değil." Tabağımı lavaboya duruluyorum. "Burayı temizleyebilirim." "Arkamdan zorunda değilsin." Grip'in kaşlarının arasında küçük bir çatıklık beliriyor.

"Bizim için yemek yapmak zorunda değildin," diye geri döndüm, tabağımı ve mutfak eşyalarımı bulaşık makinesine yerleştirirken. "Ama sen yaptın. Bu arada çok lezzetliydi."

"Hoşunuza sevindim," diyor kibarca ve sonra gözlerini kaçırıyor. Sıcak ve açık olduğu dün geceyle arasındaki tezat beni bir kez daha şaşırtıyor. Bu sabah o kadar da soğuk değil, aksine kayıtsız. Onunla daha dün tanıştım ve kendime bir kayıp hissi vermeyi reddediyorum. Yani, hadi ama. Birkaç akıllıca sohbet ettik ve birkaç yemek yedik. Büyütülecek bir değil.

Kendine bunu söylemeye devam et.

"Stüdyoya yanına yedek kıyafet al," diyor Grip. "Kulübe gitmeden önce orada giyinebilirsin."

Lavaboya geliyor, boş tabağını bana uzatıyor. Çekiştirdiğimde ve bir saniye boyunca ellerimiz ve gözlerimiz arasında çocukça bir çekişme yaşıyoruz. Sonunda vazgeçiyor, sırtıyor ve masaya geri dönüyor. Rhyson, Grip ve benim aramdaki oyunu aniden uyanan ve spekülatifleşen gözlerle izliyor.

"iyi olacak." Grip koltuğunun yanındaki yerden sırt çantasını aldı. "Yapılacak işler ve görülecek insanlar var."

"Her şey için tekrar teşekkürler," diyor Rhyson.

"Önemli bir şey değil." Grip ikimize de el sallayıp mutfak kapısında kaybolmadan önce bana gülümsüyor.

"Marlon için bu kadar heyecanlanmaman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Rhyson ağabey gözleriyle beni izliyor. "Yani, o harika bir adam. Aslında en iyi arkadaşım ama kızları tuvalet kağıdı gibi harcıyor."

"Yani onlarla kıcını mı siliyor?" Sahte bir masumiyetle soruyorum.

"İyi bir tane." Rhyson lavaboda yanıma gelirken sırtmıyor. "Cidden Bris, bütün kızlar Marlon'a aşık oluyor ve o tek bir kızla iyi olmaya hazır değil."

"Peki ya sen?" Grip'i tarif ederken göğsümde oluşan sıkışmayı gizleyerek sırtarak ona meydan okuyorum. En iyi arkadaşı hakkında beni uyarmasına ihtiyacım olmasa da bana anlattığı için memnun olmalıyım. "Bir kıza karşı iyi olmaya hazır mısın?"

"Tabii ki hayır." Rhyson kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak gülüyor. "Olabilirdiğince çok kıza iyi davranmak istiyorum."

Gülüyoruz ama şaka bittiğinde, Los Angeles'a geldiğimden beri ilk kez yalnız olduğumuzu fark ediyorum. Yıllardır ilk kez yalnızız. Bu, Grip'le dün paylaştığımız rahat sessizliklere hiç benzemiyor. Bu garip, birbirimizi son gördüğümüz zamanın anılarıyla dolu. Bir mahkeme salonundaydık ve ailemizden "özgürlüğünü" yeni almıştı. Ve uçtu gitti. O günden sonra bir daha asla arkasına bakmadı. Eğer ona ulaşmamış olsaydım, ne zaman tekrar bir araya geleceğimizi bilemezdik. Belki de hiç. Belki de bu onun için sorun olmazdı.

"Ee, millet nasıl?" Rhyson'da çalışılmış bir rahatlama var. Onu yıllardır görmemiş olabilirim ama omuzlarındaki gerginliği hâlâ tanıyorum. sertlik sahte rahatlığını yalanlıyor. Sadece ailemizden haber beklemiyor. Buna hazırlıklı.

"İyiler." Son tabağı da bulaşık makinesine . "Senin hakkında çok konuşuyorlar. Seni özlediklerini biliyorum."

"Beni özledin mi? Yoksa parayı mı?" diye acı acı soruyor. "Aylık telif çeklerini alamıyorlar mı?"

"Bu adil değil, Rhyson. Her zaman her şeyi doğru şekilde halletmediklerini biliyorum. kariyerini yönetti."

"Programlara katılabilmem için reçeteli ilaçlara olan bağımlılığımıza olanak sağlamak dediğiniz şey bu mu? Servetlerini benim pahama inşa edebilsinler diye mi?" Rhyson'ın gözlerinde öfke alevlenir ve yüzünü renklendirir. "Beni özlediklerini söyleyip durma. Kazandığım her kuruşun yüzde ellisi onlarda. Gitmeme izin vermek için belirledikleri bedel buydu. Benden başka bir şey alamayacaklar."

Bir an sessiz kalıyorum, bana daha fazla saldırmadan önce bu yaraya ne kadar baskı yapabileceğimi merak ediyorum.

"Ya ben?" duran kardeşimin görüntüsünü bulanıklaştıran gözyaşlarına göz kırpyorum. "Başka bir şey alabilir miyim?"

"Yerleşimden bir şey istediğini bilmiyordum, Bristol." Rhyson kaşlarını çatar. "Ama ayarlayabiliriz-"

" ne cüret?" Öfke içimi titretiyor ve sesimin neden oluyor. "Seni arıyorum. Sana yazıyorum. Mesaj atıyorum. Los Angeles'a uçuyorum ve sen stüdyoda Liberace yaparken bütün gün şehirde dolaştırılıyorum ve sen parayı istediğimi düşünme cüretini mi gösteriyorsun? Senin parana ihtiyacım yok, Rhyson. Çalışmak istemezsem hayatımın geri kalanında bana bakacak bir güven fonum var, ki ."

Gözleri üzerimde öyle ağır duruyor ki, onları bir ağırlık gibi hissediyorum. Sanki beni bir yalanın içinde yakalayacakmış gibi, bir sonraki sorusunu sorarken gözlerini yüzümden ayırmıyor.

"O zaman neden buradasın Bristol? Ne istiyorsun?"

Tanrım, buraya kalbimin kanamasıyla geliyorum ve bu onun için hala yeterli değil. Onu kesip çıkarmamı ve et ve kan parçaları halinde ona vermemi istiyor.

"Ne istediğimin belli olacağını düşünmüştüm." Çenemi meydan yukarı kaldırıyorum ve gözlerindeki şüphecilik ve güvensizlikle karşılaşıyorum. "Kardeşimi istiyorum."

BRISTOL

RHYSON gelip onu stüdyoda izleyebileceğimi söylediğinde yalan söylemiyordu. Yapabildiğim tek şey bu. Benimle kesinlikle fazla konuşmadı ve bu seviyede bir müzik yaratmak için gereken tam odaklanmayı hayal bile edemiyorum. Rhyson sekiz saattir yerinden kıpırdamadı. En azından onun kulağına göre "doğru düşmeyen" dört ya da beş notaya kafayı takmış durumda. Ne demekse artık. Ona getirdiğim sandviç dışında kafasını kaldırıp bakmadı bile, o da hâlâ piyanonun yarısı yenmiş bir şekilde duruyor.

En azından staj başvurumu tamamladım. Machiavelli'nin işi bitti.

Grip'in dövmesinin yanlış yazıldığını düşündüğümde verdiği tepkiyi hatırladığımda dudaklarıma önlenemez bir sırıtma yayılıyor. Dövmenin süslediği kaslı arazinin zihnimdeki görüntüleri eritiyor. Dün onunla takılmaktan ne kadar keyif aldığımı hatırlamak için bolca vaktim oldu. Rhyson'ın uyarısı gerekli değildi ama aklımda tazeliğini .

Tek bir kıza iyi davranmaya hazır değil.

Ve ben sadece bir kıyım.

Üzerime geçirdiğim elbisenin içinde sergilenen göğüs dekoltesine bakıyorum. Kesinlikle bir kıyım ve kesinlikle biraz stres atmaya hazırım. Boyalı siyah bandaj elbise tüm varlıklarımı, özellikle de üsttekileri ortaya çıkarıyor. Belimin, kalçalarımın ve popomun kıvrımlarını sevgiyle izliyor, bacaklarımı uyluk ortasından itibaren çıplak bırakıyor. Saçlarımı gevşek dalgalar halinde sırtımdan aşağı sarkıttım. Makyajım dumanlı gözler ve kırmızı dudaklar.

"bir geceyi hak ediyorum," diyorum aynadaki kıza. "Üç bin kilometre ve ben bütün gün bir stüdyoda kapalı mı kalacağım?"

Aynadaki kız dumanlı gözleriyle benimle alay . Bugünü hiçbir şeye o da benim kadar iyi . Eski günlerdeki gibi hissettim. Rhyson unutmuş olabilir ama ben ev işlerini onun prova odasının dışında yapardım. Kardeşimi çalarken dinlemeyi, bir pasajı mükemmel olana kadar tekrarlamayı severdim. Bu hiç değişmedi. Müzik yapmıyor olabilirim ama seviyorum. Annem ve babam şimdi müzisyenleri yönetiyor olabilir ama ikisi de gençken harika müzisyenlerdi. Grady Amca da öyle. Grip'e ailemde çirkin bir ördek yavrusu olduğumu söylemiştim. Belki çirkin değilim ama kesinlikle dışlanmış bir adamım.

Gözlerim göğüslerimin arasındaki gölgeli yarığa düşüyor. Düzeltiyorum. Tuhaf kadın.

Fark edilmeden stüdyoya geri dönüyorum ve Grip'i Rhyson'la birlikte piyanonun başında gördüğümde kalbim aptalca bir şekilde çarpıyor. de birbirinden çok farklı ama bir o kadar da yakışıklı olan yüzlerinde aynı konsantrasyon ifadesi var.

"Burayı denedin mi?" Grip, Rhyson'ın bütün gün karaladığı defterin üzerindeki bir yeri işaret ediyor.

"Evet." Rhyson kaleminin ucunu çiğniyor. "Ama bu büyük bir üçüncüsü."

"Ahhhh." Grip başını sallıyor, çünkü görünüşe göre bu onun için benim kavrayamadığım bir öneme sahip. "Anlıyorum." Ben odaya doğru adım attığımda ikisi de başını kaldırıp bakmıyor, gözlerini bloknottan ayırmıyorlar. "Oh!" Grip'in yüzü aydınlanır. Rhyson'ın kalemini ve nota defterini kapıyor, öfkeyle yazıyor, geniş bir

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. " ne dersin?"

Rhyson defteri alır, gülererek Grip'in sırtını sıvazlamadan önce birkaç sessiz an boyunca kaşlarını çatar.

"Bu yeter." Rhyson'ın omuzları rahatlamış bir şekilde çöktü. "Dostum, teşekkürler. Çok uzun zamandır ona bakıyordum. ne olduğunu bile göremedim."

"Yardım edebildiğime sevindim." Grip'in ifadesi değişiyor, dudaklarında eğlence seğiriyor. "Hey, şu adam sana demosunu ya da karışık kasetini ya da her neyse mu gönderdi? Grady'nin sınıfındaki adam mı?"

"Şu adam." Rhyson yüzünü buruşturuyor ve sonra garip bir İngiliz aksanına geçiyor. "Onu ama sonra hayatımı yaşamaya devam ettim."

Ha?

"Bu senin saçma sapan film alıntılarından biri, değil mi?" Grip başını sallar, sırtı Rhyson'la alay eder. "Hangisi?"

"Russel Brand *Forgetting Sarah Marshall*'da. Bunu seversin." "Sen de öyle demiştin. *Küçük Nicky*."

"Tamam." Rhyson'ın yüzünde buruşuk bir ifade belirir. "Bir kez daha düşününce, bunun bir Adam Sandler ıskası olduğunu kabul ediyorum."

"Senin kadar filmlere takıntılı birini daha tanımadım. Haftanın her günü için bir alıntınız var."

Gerçekten mi? Rhyson'ın hiç film izlediğini hatırlamıyorum. Hiç zamanı olmadı. Yine aklıma geldi. -İkiz kardeşimin bu versiyonunu ne kadar az tanıyorum. Grady, Grip ve Jimmi onun hakkında daha çok şey biliyor gibi . Belki de artık onun ailesi oldukları içindir.

"Evet. Bu şekilde biliyorsun." Rhyson dikkatini, yarısı çoktan bitmiş olan müzik defterine verir.

"Bunu açmanın birkaç yolunu düşünebilirim ..."

Grip'in söylemeyi planladığı şey, beni gördüğünde söylenmemiş oluyor. Gözleri hızlı bir değerlendirmeye vücutumda geziniyor ve sonra yavaş saniyeler boyunca aşağı yukarı gidip geliyor. Sonunda yüzüme ulaştığında, gözleri gözlerimle yanıyor. Ağzı birazcık ve dolgun dudaklarının arasındaki o küçük boşlukta dilinin hızlı bir dışarı fırladığını görüyorum. Sanki bir şeyin tadına bakmak ister gibi. Sanki benim tadına bakmak ister gibi. Bir nanosaniye, ama gerçek, ve onu saklamadan ve yüzünü bu sabah mutfakta bana gösterdiği kayıtsızlığa dönüştürmeden önce görüyorum.

"Bris, vay canına." Rhyson'ın kaşları dağınık siyah saçlarının altında kayboluyor. "Vay canına. Grip, bu gece kulüpte küçük kız kardeşimi koruman gerekecek."

Yaklaşıyorum, Louboutin ayakkabılarım özgüvenime bir santim daha ekliyor ve kalçalarıma biraz salınım katıyor.

"Belki de korunmak istemiyordumdur." Rhyson'ın yüzündeki mide bulandırıcı ifadeye gülüyorum. "Bu benim bahar tatilim kardeşim ve ben artık büyüdüm. Bütün gün bu stüdyoda kompozisyonum üzerinde çalıştım. Saçlarımı açmaya, şişelerimi kaldırmaya hazırım ve orada olup tarzımı bozmayacağın için mutluyum."

"Bitirdin mi?" Grip ilk kez konuşarak soruyor. "Uygulama mı?"

"Evet." Gözlerimizi ayırmadan önce birkaç saniye birbirimize bakıyoruz. Bakışlarında kalan sıcaklık benim için hâlâ çok sıcak"Göndermeden önce makaleyi bir kez daha okuyacağım."

"Bu kompozisyon ne için ki?" Rhyson piyanonun arkasından ellerini başının arkasında birleştirerek soruyor.

"Sound Management'a staj için başvuruyorum." Anlayıp anlamadığını görmek için yüzüne bakıyorum.

"Ses Yönetimi mi?" Rhyson kaşlarını çatı. "Bazı büyük gösterileri yönetiyorlar. Bölümün ne?"

"İş. Ama benim odak noktam eğlence olacak. Yapmak istediğim şey eğlence yönetimi."

Grip'in gözlerini üzerimde hissediyorum. Dünkü müzik tartışmalarımızda bundan bahsetmemiştim. Rhyson'la bu konuyu kendim konuşmak istedim.

"Ebeveynlerimizin izinden gidiyoruz." Alaycılık Rhyson'ın dudaklarını büküyor. "Şok edici."

"Şey, bu aile işi." Omuzlarımı umursamazca silkiyorum. "Ayrıca, zamanı geldiğinde seni yönetmesi için güvenebileceğin birine ihtiyacın olabilir. her şeyi öğrenmek istiyorum. Belki mezun olduktan sonra buraya taşınırım."

İki çift göz yüzüme dikiliyor, Rhyson'ın ve Grip'in. Manikürüme bile dikkatle bakarken, ikisinin de bana baktığını hissediyorum.

"Ne be?" Rhyson'ın yüzü gök gürültüsü ile şimşek çakması arasında bir yerde, şok ve öfke birbiriyle yarışıyor. "Beni ne yaparken yöneteceksin? Ben artık bir oyuncu değilim Bristol ve da."

Tırnaklarımla ilgileniyormuş gibi yapmaktan vazgeçip tüm irademi kardeşime odaklıyorum, hatta Grip'in manyetik varlığını bile engellemeyi başarıyorum.

"Sen bir dahisin Rhyson." Yüzümü taşa çevirdim. "Gelmiş geçmiş en parlak piyanistlerden birisin. Hayatının geri kalanını başkaları için müzik yazarak ve onların eserlerini üreterek geçirmene imkân yok."

"Bunu sana annem mi yaptırdı?" Rhyson bana soğuk bir bakış fırlattı. "Biliyordum. Buraya 'kardeşimi geri istiyorum' diye geliyorsun ama bu senin gündemin. Onların gündemi. Beni tekrar kontrolleri altına almak için."

"Siktir git, Rhyson." Kelimeler karnımda kaynayan lav havuzundan fışkırıyor. "Aramızdaki ilişkiyi sürdürmek için çaba sarf eden benim, sen değilsin."

"Evet ve nedenini biliyorum." Benimkiyle aynı olan öfkesi bana çarpıyor. "Beni kendileri geri alamadılar, bu yüzden beni manipüle etmek için seni kullandılar."

"Beni kullanmak mı?" Bir kahkaha sesi boğazımı acıtıyor. "Neden senin üzerinde bir etkim olduğunu düşünsünler ki? Beni ne zaman önemsedin ki Rhyson? Evde yaşarken beni hiç umursamadığını bilmeselerdi, gittiğinde beni hayatından nasıl bilirlerdi."

Yüzündeki öfke kekeliyor, kısa devre yapan bir ampul gibi inip çıkıyor.

"Bekle. Neyi biliyorsun?" Şaşkınlık yüz ifadesini buruşturuyor. "Ne bilebilirler ki Bristol?" "Beni hiç umursamadığını." Duygular beni ele geçiriyor, boğazıma doluyor, yüzümü yakıyor, gözlerimi doyuruyordu. "Bunu bilmek zorundalar. Ben kesinlikle biliyorum."

"Bu doğru değil, Bris." Bir elini saçlarında gezdiriyor, hareketleri sarsıntılı. "Bak, bu iş çok hızlı gelişti. Yapmamalıydım-"

"Hayır, ."

Stüdyoya giren biri ikimizi de susturuyor ve tartışmamızı kesiyor. Boynuna kulaklık takmış bizim yaşlarımızda bir adam duraklıyor ve üçümüzü dikkatle izliyor.

"Özür dilerim." Siyah çerçeveli gözlüklerini düzeltiyor. "Rhys, erken mi geldim yoksa

..."

"Hayır. Biz, um .. ben hazırım." Rhyson bana bakarak iç geçirdi.

"Bristol, ben-"

"Bu kulübe gidiyor muyuz, muyuz?" Grip'e doğru bir bakış atarak sözünü kestim. "Uh .. ." Grip'in gözleri benden kardeşime kaydı. "Belki de sen-" "Boş ver. Ben kendim giderim."

Koridorda hızla ilerliyorum, kırmızı ayakkabılarım halıyı yiyor ve her adımda birkaç santim yer kaplıyor. Grip beni yakalayıp dirseğimden tutarak yüzümü ona çevirdiğinde neredeyse stüdyo çıkışına varmıştım.

"Nereye gittiğini bile Bristol." Gözlerinde endişe ve kızgınlık birbirine karışıyor. "Bir şeyleri konusunda oldukça iyiyimdir." Kolumu çekiştiriyorum. "Bırak beni."

"Sadece sakın ol." Kaşlarını çatıyor ve gitmeme izin vermiyor. "Gel hadi. Araba ön tarafta park halinde."

Onu cipine kadar takip ediyorum, Rhyson'la olan tartışmayı zihnimde tekrar canlandırırken gözlerim doluyor. Nedenlerimi sorgulamaya nasıl cüret eder? Ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için her şeyi yaptım ve o bana hakaret mi ediyor? Bana güvenmiyor mu? Grip'ten arabayı durdurup otostop çekerek havaalanına gitmesini istemek geliyor içimden. Bütün ıvır zıvırımı Grady'de bırakıp New York'a döneyim.

"İkiniz de çok inatçısınız." Grip bana şöyle bir bakarak trafikte ilerliyor.

"Ben mi?" Sert kahkaham cipin içinde yankılanıyor. "İşte ." "Sadece incindiğini biliyorsun, Bristol."

"Yaralandı mı?" Koltuğumda dönüp ona bakıyorum, emniyet kemeri göğsümü kesiyor. "Beş yıl önce beni terk eden oydu. Ne zaman elimi uzatsam bana bir baş belasıymışım gibi davranan oydu. Sonra da bahar tatilinde buraya geldim, sırf o sürekli çalışsın diye. Yemin ederim bunu benimle uğraşmamak için bahane olarak kullanıyor."

"Gerçek bir işi var," diye ekliyor Grip.

"Ve yaralanan o mu?" Devam ediyorum. " olsun." "Onu kontrol edemezsin, Bristol."

"Contr. ..sen onun tarafındasın." Rhyson Grip'in en iyi arkadaşı olmasına ve onu sadece bir gündür tanımama rağmen ihanete uğramış hissediyorum. "Kardeşimi kontrol çalıştığımı mı düşünüyorsun? Hayallerini gerçekleştirmesine yardım etmeye çalışıyorum."

"Hayır, bunlar onun rüyaları değil." Grip kararlı bir şekilde başını sallıyor, gözlerini ileriye dikmiş. "Şu anda değil. Bunlar onun için senin hayallerin. Tıpkı annenle babanın kendi hayalleri için onu ölümüne çalıştırdıkları gibi. Ona da aynı şeyi hissettiriyor."

"Aynı şey değil." mantıklı olsa da bunu söylüyorum. Bunu kabul etmek istemiyorum. Duraksamamı biraz daha konuşmak için bir fırsat olarak değerlendiriyor.

"Bunu bir düşün." Grip' sesi yumuşuyor ve direksiyonun arkasından bana gönderdiği bakış da yumuşuyor. "Öncelikleri düzgün değildi. Ondan çok kariyerleriyle ilgileniyor gibiydiler. Orada yaptığın gibi dizginleri eline aldığında, senin de tıpkı onlar gibi olduğunu düşünecek, özellikle de annen."

Bir an için bunun içime işlemesine, gözeneklerimden kalbime doğru süzülmesine izin verdim. Acıtıyor çünkü annemi sevmeme ve onu memnun etmek için elimden geleni yapmama rağmen, o çok sert bir kaltak.

Öyle ?

"Sen onun gibi değilsin," diyor Grip usulca, sanki aklımı okumuş gibi. "En azından bana onu tarif ettiği şekilde değil. Sen öyle değilsin."

Başımı çevirip pencereden dışarı bakıyorum ki dudaklarımın ya da kirpiklerimde titreyen gözyaşlarımı görmesin. O her şeyi görüyor gibi görünürken ben ondan saklanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Belki de öyleyimdir," diye fısıldıyorum. "O çok yetenekli. Asla inanmayacağım

sadece için yazan bir hacker."

Başımı çeviriyorum, gözlerim kocaman. "Alınmayın."

"Alınmadım." Grip gülüyor, kendini beğenmiş sırtışı yerinde duruyor. "Yetenekli olduğumu zaten biliyorum. Birinin sahnesine çıkmadan önce sadece zaman ve doğru fırsat meselesi."

Bana baktığında sırtması kayboluyor.

"Benim için ve Rhyson için. Aslında bu konuda senin tarafındayım. da kendi müziğini yapması gerektiğine inanıyorum ve yapacak da. Ama bunu kendisi için yapmalı."

Tırnağımı ısırp başımı sallıyorum ve gözlerimi tekrar akıp giden trafiğe çeviriyorum.

"Siz bu trafikte nasıl yaşıyorsunuz?" Arabanın içindeki ağırlığı biraz olsun dağıtmak için soruyorum. "New York daha mı iyi?"

"Doğru. Ama New York'ta araba kullanmak zorunda değilsiniz."

"Görünüşe göre yakında hepimizle birlikte buna katlanmak zorunda kalacaksın." Kıpırdamadan oturuyoruz, dar bir araç kuyruğuna sıkışmışız, bu yüzden bana tam olarak bakıyor, sormadan önce gözlerinde bir soru var. "Mezun olunca buraya taşınma konusunda ciddi miydin?"

Rhyson'ı mı soruyor yoksa Batı Yakası'na taşınmamda kişisel bir çıkarı mı var diye düşünürken başımı sallıyorum ve sinirlerimi yutuyorum.

"Planımız bu." Kendimi küçümseyen bir gülümseme dudaklarımı büküyor. "Rhyson'ın yapmaya hiç niyeti olmadığı bir şeyi yapmasına dayanan saçma plan. Deli olduğumu düşünüyor olmalısın, ha?"

"Bu çılgınlık."

Kalp atışlarım tökezliyor. Zorlama olduğunu biliyorum. Tüm üniversite kariyerimi, geleceğimi Rhyson'ın bile kurmadığı hayallere bağlamanın mantıksız olduğunu biliyorum ama Grip'in deliliğimi onayladığını duymak canımı sıkıyor. Sonra yumuşak ve yontulmuş bir çelişki dudakları özellikle benim için kıvrılıyor. Sadece benim için bir gülümseme. Bana bakmak için döndüğünde, kara gözlerini ısıtıyor.

"Rhyson seni hak etmek için ne yaptı bilmiyorum," diyor.

BRISTOL

Bu kulübü sevdiğimden emin değilim.

Az giyimli bir başka kadın kabine doğru yürür ve Grip'e üzerinde muhtemelen numarasının bir kâğıt uzatır.

Bunun bu kulübü neden sevmediğimle bir ilgisi olabilir. Ve bu çok saçma. Adamla dün tanıştım. Ama kendimi savunmam gerekirse,

Haftalarca süren konuşmayı son iki güne sıkıştırdık. Yine de bu, içimi kemiren kıskançlığı mazur göstermiyor. Rhyson'la tartışmamızdan kalan acıya bir de bunu eklediğimde, imkânsız hale geliyor.

"Dans edecek miyiz yoksa bütün gece barı mı tutacağız?" Jimmi omuzlarını ve kıcını Grip'in rotasyonundaki Drake şarkısına göre hareket ettiriyor.

"Özür dilerim. Çok iyi bir dansçı değilim." Omuz silkiyorum, gerçekten üzgün değilim. "Ve biraz yorgunum." Ve azgın.

Vizelerim beni bitirdi. Staj denemesi beni bitirdi. Bu yolculuk beni bitirdi. İyi bir içkiye ve iyi bir yatağa ihtiyacım var, sırasıyla. Jimmi'yi itiraf edecek kadar iyi tanımıyorum. Muhtemelen beni bir yabancıyla tanıştırır ve ben bunu istemiyorum.

İstediğim kişi bu değil.

Grip'in bütün gece müziği devam ettirdiği kabine bakıyorum.

Oraya gitmeme izin vermeyeceğim. Bilerek başka tarafa bakıyorum, sadece birkaç metre ötede beni beceren kardeşlik görünümlü adamlar göz göze geliyor. Bana bembeyaz bir gülümseme fırlattı. O gülümseme karanlıkta parlardı. Karşılık vermiyorum, ama mesajı almasını umarak bilerek başka tarafa bakıyorum.

Mesaj hayır.

"Bu şarkıya bayılıyorum," diyor Jimmi. "Grip'in harika miksleri var."

"Evet, öyle." Grey Goose'umu yudumluyorum, Rhyson'ın verdiği acıyı uyuşturacak bir vızıltı bekliyorum. Aylardır kaşıyamadığım bu seksi kaşıntıyı dindirecek bir şey.

Aylar mı?

Vay be. Azgın olmama şaşmamalı.

"Peki onun hakkında ne düşünüyorsun?" Jimmi sordu. Belli ki bir şey kaçırmışım.

"Ha? Pardon." İncinmiş duygularımı ve muhtaç libidomu bir kenara bırakıp Jimmi'nin güzel yüzüne odaklandım. "Kim? Kim hakkında ne düşünüyorum?"

"Kavra." Jimmi bana meraklı bir bakış attı. "Bütün kızlar Grip'le ilk tanıştıklarında onun hakkında bir şeyler düşünürler."

"İyi biri mi?" İçkimi bıraktım ve taburemi barın arkasındaki şişe duvarına bakacak şekilde çevirdim. "Kardeşimin en iyi arkadaşı. Bu her şeyi ."

"Oh, ikisi birlikte." Jimmi kendini beğenmiş. "Liseden beri çifte bela oldular."

Koluma dokunuyor, gözleri pişmanlık dolu.

"Özür dilerim. kişi senin kardeşin. Garip." Elimi güven verici bir şekilde okşadı. "Rhyson, Grip kadar kötü değil ama."

"O kadar kötü mü?" Ona bakmadan bardağımın içindekileri karıştırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Grip kızların içinden hiçbir şey yokmuş gibi geçiyor." Jimmi boğuk bir kahkaha attı. "Onlar tek kullanımlık."

"Tahmin edebiliyorum," diye zayıfça cevap veriyorum. O sadece Rhyson'ın bana söylediği şeyi tekrarlıyor. Dün saatlerce konuştuğum adam onların tarif ettiğine uymuyor ama onu benden daha iyi tanıyorlar. "Ama onların zamanına değdiğini duydum." Jimmi kaşlarını imalı bir şekilde oynatıyor. "Kızlarımdan biri onunla birlikte oldu. İnanamayacağın kadar asıldığını söylüyor."

Vajinamın şu anda duymaya ihtiyacı olan şey bu değil. Bacaklarımı çaprazlayıp koltuğumda kıvranıyorum, biraz sürtünme, biraz rahatlama arıyorum. Alkol etkisini gösteriyor ve bu ihtiyacı daha da alevlendiriyor. Tüm o inçlerin beni gerdiğini hayal ediyorum ve ... bir şeye sürtünmem gerekiyor.

"Siyah erkeklerden hoşlanmıyor musun?" Jimmi burnunu kıvrır. "Yani, hoşlanmayan bazı arkadaşlarım var. Umurumda değil. Boşalmamı sağlayacaksa duvardaki deliği bile ."

"Vay canına. Çok renkli bir ifade oldu. Hayır, hiç siyah bir erkekle çıkmadım ama sanırım hiç fırsatım olmadı." Omuz silktim. "Gerçekten umurumda değil."

Özellikle de Grip'e benziyorsa. Ben yeşil 'i alırdım. Pembe Grip. Kırmızı Grip. Eğer Grip bir paket Skittles olsaydı, hepsini yerdim.

"Oh." Jimmi heyecanla alkışlıyor. "Grip sahne alacak."

"Öyle mi?" Kendime , taburemde dönmeye başladım. , elinde mikrofonla sahnede. Işıkların altında daha da uzun, daha da geniş görünüyor.

"İyi olan ne?" Grip gülümsemesini kulübün etrafına yayıyor. "Bunu istediğim kadar yapamıyorum ama bu gece senin için birkaç bar söylememe izin verecekler"

Seyircilerden tezahüratlar, ısıklar ve çılgınlıklar yükselir.

"Görüyorum ki ünüm benden önce geliyor." Grip kıkırdıyor ve köşedeki davulcuya başını sallıyor. "Senin için küçük bir şey."

Grip'e rap dinlemediğimi söylerken yalan söylemiyordum. Nefret etmiyorum. Sadece her zaman kayıtsız kalmışımdır. Söylediklerinin yarısını anlayamıyorum ve kez anladığımda da hepsi orospular, fahişeler ve hakaretler oluyor. Yarısında ırkılıyor ve geri kalanında gözlerimi deviriyorum. Bu benim favori müziğim değil. Ama Grip farklı bir tür. Söylediği her kelimeyi anlıyorum ve her birine takılıyorum. Kelimenin tam anlamıyla bir sonraki heceyi bekliyorum. Çizdiği imgeler o kadar canlı ki, gözlerimi göz kapaklarımın arkasına spreyci boyayla çizilmiş gibi olurlar. Renkler içinde boğuluyor, sesler içinde yüzüyor olurdum. Sesinin zenginliği odayı dolduruyor ve hepimizi kendinden geçirdiğini fark ediyorum. Sözlerini yiyoruz, hayal gücümüzü bir çılgınlık. O bir hikaye anlatıcısı ve bir şair.

Rhyson'ı büyürken dinlediğim gibi hissediyorum. Sanki güneş ve ay benim evimdeymiş gibi. Sanki Rhyson'ın büyük galaksisinin bir parçasıydım ve o da bir yıldızdı. Grip bir yıldız. Yerleri süpürmek ve hayatta kalmak için yaptığı her şey sadece ödediği aidatlar. O güzel bir şişenin içindeki şimşek, sadece çarpmayı bekliyor. Bekleyen bir fırtına. Hipnotize edici. Sarhoş edici. Ben de onun kadar

Ben

Grey Goose'umdan.

"O iyi, değil mi?" Jimmi bana bilmiş bilmiş sırtıyor. "Onu ilk dinlediğimde ben de aynı şeyi hissetmiştim. Yazdıkları yüzünden. Yazdıkları piyasadakilerin çoğundan çok daha derin. Gerçekten bir şeyler söylüyor."

"Evet." Boğazımı temizliyorum ve daha az büyülenmiş görünmeye çalışıyorum. "Gerçekten çok iyi. Vay be."

"Şimdi bakmayın ama böyle düşünen sadece biz değiliz." Dirseğiyle beni dürtüyor ve başını Grip'in etrafında kümelenen bir grup kıza doğru eğiyor. "Grip'le birlikte mi bindiniz?"

"Ah, evet." Gözlerimi sahnenin kenarında oturduğu yerden ayıramıyorum, kızlar etrafında vızıldıyor. Balla daha çok arı yakalayabileceğini söylemişti.

Ya da onun durumunda çikolata.

"Seni eve götürebilirim," diyor hafif bir gülümsemeyle. "Bunlar benim 'zemin kat hayranları' dediğim kişiler. Onlar da bizim gibi onun potansiyelini görüyorlar ve bazıları dünyanın geri kalanının tadına bakmadan önce harekete geçmek istiyor."

Birkaç kızın onun kollarını okşamasını ve yanına bastırmasını izlerken kaslarım kilitleniyor. Bunu anlamaması midemi bulandırıyor, performansından sonra keyfimi kaçırıyor.

"Sanırım dans etmek istiyorum." İçkimi ve hâlâ birkaç adım ötede duran erkek arkadaşımı bulmak için dönüyorum. "Onunla."

Onu ediyorum ve Jimmi bana soru sormadan ya da beni durdurmaya çalışmadan gidiyorum. Parlak bir gülümsemeyle ona doğru yürüyorum ve ben gözlerinin daha da büyüdüğünü görmenin keyfini çıkarıyorum. Evet. O da onlardan biri. Cesur ve ne bilmeyen bakışlar.

"Hey." O kadar yaklaşıyorum ki nefesindeki viski kokusunu alıyorum. "Bütün gece bana bakıp durdun." "Çok," diye kekeliyor, gözleri vücudumda geziniyor ve göğüslerime yapışıyor.

İş bu noktaya mı geldi?

"Dans etmek ister misin?" Soruyorum. İyi bir dansçı değilim ama kanımda dolaşan alkol beni öyle olduğuma ikna ediyor.

"Elbette."

Dans pistine yürüyorum, onun da beni takip ettiğini varsayıyorum. Kalçalarımı gevşek bacaklı bir şekilde sallarken kıcıma baktığını varsayıyorum. Elleri belimi kavıyor, parmakları aşağı inip popomun kıvrımlarına yayılıyor Sırtımı göğsüne yaslıyorum ve hareket etmeye başlıyorum, bir duyguya ulaşmaya başlıyorum, son birkaç saattir beni harap eden duyguları engelleyecek herhangi bir duyguya. İncinmişlik ve kıskançlık. Hayal kırıklığı ve kızgınlık. Şarkının her ölçüsünde, kalçalarımın her yuvarlanışında daha da sertleşiyor. Saçlarımı kenara çekiyor ve nefesi ağır ve sıcak bir şekilde boynuma iniyor. Vücudum her neye ulaşmaya çalışıyorsa, onu onda bulamıyorum. Tam bir Grey Goose daha sipariş etmek ki arkamda derin bir ses duyuyorum.

"Dostum, çekil."

Grip'in sesinde çakıl taşları var. Bana kızgın mı yoksa parlıyor mu, bilmiyorum. Onlarla yüzleşmek için dönüyorum. Görünüşe göre dövüşçüden çok bir aşık olan ortağım Grip'in isteğini yerine getirmiş ve çoktan arkadaşlarının yanına dönmüştü.

"Ne sanıyorsun sen?" Talep ediyorum.

"Ben sana aynı şeyi sormak üzereydim." Kulübün ışıkları yakışıklı yüzünü pembe, mavi ve yeşilin tonlarına boyuyor. "O adamla boşuna uğraşıyordun."

"Hiçbir şey için mi?" İki kaşımı da kaldırıyorum, ellerim kalçalarımda. "Hiçbir şey için olmazdı. Unuttun mu? Bu benim bahar tatilim. Kızlar sarhoş olur ve sevişirler. Ben zaten birini yarılardım, sen diğerini mahvettin."

Yüzü çimento gibi sertleşiyor.

"Rhyson'la olan kavganızdan dolayı hâlâ yaralısınız." Başını sallıyor. "Yarı sarhoş ve duygusal biriyle eve gitmene izin veremem."

"Onunla eve gitmeyecektim. Onu bir tuvalet kabini de becerecektim. Ara sokakta. Bir yolunu bulurduk."

Işık yüzündeki duyguları yansıtıyor, önce öfke sonra hayal kırıklığı yanıp .

"Bunu mazur göreceğim çünkü üzgün olduğunu biliyorum." "Üzgün değilim," diye . "Azdım."

"Kahretsin, Bristol." Kulaklarının dibinde dans eden insanlara bakar. "Bir kulüp dolusu erkek arkadaşın kış böyle şeyler söylenmez. Seni tüm bu siklerden korumaya çalışıyorum."

"Sik severim!" Biraz fazla yüksek sesle söyledim ve birkaç bakış daha çektim. Grey Goose etkisini göstermeye . "Ve sen de siki engelliyorsun."

"Sik bloğu . . ." Grip'in ağzı açık kalıyor ve sonra kapanıyor. "Hadi gidelim. Yorgun ve mantıksızsın, bu yüzden sana veriyorum."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Onu Louboutin ayakkabılarımın izin verdiği yere . Kulübe nasıl girdiğimize dair hiçbir fikrim yok ve birkaç dönüş ve sapma yapıyorum. Girişe doğru gittiğimden eminim ama ön taraf yerine binanın arkasına düşüyorum. Yine de dışarı çıkıyorum, temiz bir nefes alıyorum ve vücudumu titreten sarsıntıları yatıştırmak için tuğla duvara yaslanıyorum. Parıltının içine gömülmek bana bir şey yapmadı ama Grip'temiz erkeksi kokusunu almak, o kadar yakınımda dururken vücudunun sıcaklığını hissetmek beni titretti.

"Jimmi'ye onu sonra göreceğimizi söyledim." Grip ara sokakta bana doğru yürüyor. "Hadi seni eve götürelim."

Benim öfkem dinmişti, görünüşe göre onunki de öyle. Sesi nazik, gözleri şefkatli. Çok net, çok fazla şey görüyor. Yapışkan bandaj elbisemin altında iltihaplanan tüm acıyı tespit ediyor. Bu kadar tatlı olup da hâlâ bir oyuncu olmasından nefret ediyorum. Arıları unutmayacağım. Ve balı. Ve çikolatayı.

"Tanrım, beni yalnız bırak." Arkamdaki tuğla duvara başımı ellerimin arasına . "Sana zaten azgın olduğumu söyledim ve sen sadece ..."

Homurdanıyorum, saçlarımı ve hayal kırıklığımı parmaklarımın arasına alıyorum. "Haklısın." Dik duruyorum. "Hadi gidelim."

Arkamdaki duvarı itiyorum ama önümdeki kas ve ısı duvarıyla çarpışıyorum. İkimiz de aramıza mesafe koymak için bir hamle yapmıyoruz. Onun manyetik çekimiyle savaşırken nefesim dudaklarımda kekeleyor. Sokakta öylece duruyoruz, bir hapsolmuşuz, her nefes alış birbirimize çarpan göğüslerimiz dışında kıpırdamıyoruz. Elleri belimin kıvrımını, sırtımın eğimini buluyor. Beni kendisine doğru bastırmıyor ama dokunuşu elbisemin ince kumaşını kavuruyor. eğip şakağını benimkine bastırıyor ve kulağımın arkasından bir nefes çekiyor.

"Az önce ..." Doğru kelimeyi arıyorum, "beni kokladın mı?"

Boğuk kahkahası boynumda sıcak bir nefes bırakıyor ve omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Alternatifinden daha iyi," diyor.

"Hangisi ne?" Yüzüne bakmak için geri çekiliyorum.

"Seni öpüyorum." Gözleri karamelden sıcak çikolataya dönüşüyor. Üzerime döktüğü bakışlarda tatlı, sıcak, buharlı bir ihtiyaç zirve yapıyor.

"Bunu seninle yapmayacağım, Grip." Gözlerimi kapatıyorum, ellerim onun kalçalarını örtüyor. Onları istiyorum ama parmaklarım hareket etmiyor. Onun dokunuşunu bana hapsediyorlar.

"Daha dün tanıştık," diye hatırlatıyorum ona ve kendime.

"Biliyorum." Başını sallıyor. "Sen benim en iyi arkadaşımın kız kardeşisin." "New York'ta yaşıyorum."

"Los Angeles'tayım."

"Seni tanımıyorum bile." Biraz güldüm. "Ve bildiklerim de iyi değil. Sen bir oyuncusun."

"Bunu sana kim söyledi?" Kızgınlık yüz ifadesini kırııştırıyor.

"Aslında sen yaptın." Gözlerimi deviriyorum. "Ve Jimmi. Ve Rhyson."

"Yapmamalılar ..." İç çekerek hayal kırıklığını sokağın bayat havasına bırakıyor. "Bunu neden söylediklerini anlıyorum, ama bu ... sen değilsin ..."

Alt dudağını ısıyor, hiç de olmadığı halde çok belirsiz görünen bir hareket.

"Bana bariz olanı söyledikleri için onlara kızma," diyorum. "Bu gece bütün o kızları kendim gördüm. Müzisyenler için nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"O kızları tanımıyorum bile." "Sen de beni çok az ."

Cevap vermiyor ama bana bakışı -aramızdaki çekim- ifademi yalanlıyor. Birbirimizi tanıyoruz. Saatler ya da günler olarak değil, daha derin bir şey olarak. Daha temel bir şey. Bunu inkâr edemem ama ne yapacağımı da bilmiyorum.

"Bak, senden etkilendiğimi kabul edebilirim." Grip gözlerini kapatıp başını hızlıca sallamadan önce vücudumu bir kez daha inceliyor. "Kahretsin, o elbise, Bristol. Bütün gece."

İstemsiz bir gülümseme çekiştiriyor, ama içimde yayılan geniş, memnun şey yerine dudaklarımın küçük bir kıvrımına sıkıştırıyorum.

"Bütün gece değil." Dudaklarımı sıktım. "Oldukça büyük bir hayran kitleniz vardı. Performansınızdan sonra kadınlar sıraya girdi."

"Susamış piliçler." Grip yüzünü buruşturuyor. "Bir gün yiyebilecekleri bir şey olma şansına . Belki kendilerine bir bebek babası bulurlar. Her ay birkaç fatura ödesinler."

"Bu bir şans değil," diyorum usulca. "Bu bir kesinlik."

"olan ne?" Kaşlarını çatarak şaşkınlığını ifade ediyor.

"Bir gün bir şey olacaksın." Kulübe geri dönen kapıyı işaret ediyorum. "O mikrofonu eline aldığı anda, o sahneye çıktığında Rhyson kadar yetenekli olduğun belliydi. Görünüş ve ses farklı ama ikinizde de insanların sizi izlemesini ve dinlemesini sağlayan o özel nitelik var. öğretemezsiniz ya da eğitemezsiniz. Ya sahip olursun ya da olmazsın."

Gülümsüyorum.

"Ve sende."

Yüzünde önce bir şaşkınlık, sonra da başka bir şey, belki de mahcubiyet ifadesi beliriyor. Bu kadar cesur ve kendinden emin biri için bunu görmek komik.

"Evet, teşekkürler." Omuz silkiyor ve devam ediyor. "Her neyse, anlamayı biliyorum. Annem beni böyle kızlar konusunda eğitti."

"Annen kulağa çok bilge geliyor."

"Hem de çok. Oyunlarını bildiğimden emin oldu." Elini göğsümüzün arasında salladı.

"Bu, hissettiğimiz şey," diyor, gözleri ayılıyor. "Bu bir oyun değil."

Nefesimi tutuyorum, bana bu uçurumdan atlamamız gerektiğini söylemesini bekliyorum. Her ne kadar çılgınca görünse de, birbirimize sıkıca tutunup düşüşümüzü engelleyeceğiz.

"Karmaşık bir durum." Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırmadan önce indiriyor. "Bu sadece bir çekim ve muhtemelen buna direnmeliyiz. Yani, sadece birkaç günlüğüne buradasın. İşler bizim için yolunda gitmezse Rhyson'la aramız bozulabilir ve onunla aranı düzeltmek istediğini biliyorum. Bu çekimle harekete geçmememiz için milyonlarca neden var. Değil mi?"

"Doğru." Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Milyonlarca sebep var."

Havaalanında tanıştığımızdan beri ilk gergin sessizliğimizde Grady'nin bungalovuna geri dönerken, sokakta olabilecekleri durdurmakla akıllıca davrandığını fark ediyorum. Muhtemelen yarı sarhoş bir pişmanlık . Durmamız için milyonlarca neden var. Ama şu anda, durmamak için sadece bir neden . Çünkü istemiyorum.

BRISTOL

Brew'den eve dönüş yolculuğu çoğunlukla sessizdi. Yine de bu sessizlik, Grip ve benim bizi saran çekime kapılmamamız için tüm nedenlerle dolu. Grip'in kokusu tek başına -temizden daha fazlası, kolonyadan daha azı ve bir şekilde benzersiz bir şekilde onun kokusu- gözlerimi kapatmama ve sinsî koklamalarla içime çekmeme neden oluyor. Acaba o da beni içine çekiyor mu? Hâlâ o ara sokaktaki simyadan, kulübün arkasında kopan ve kimyadan ürperiyorum. Tek bu.

". " Sesi arabanın sınırları içinde derin ve alçak.

Verandanın ışığı dışında karanlık olan Grady'nin evine bakıyorum ve Rhyson'ın evde olup olmadığını, uyanık olup olmadığını, daha önce başladığımız tartışmayı bitirmek isteyip istemediğini merak ediyorum. Çünkü kim sabahın ikisinde kız kardeşiyle didişmek istemez ?

"Teşekkürler." Gözlerine bakmadan minnettar bir gülümsemeyle dönüyorum. Kapı açılana kadar kolu , serin hava tüylerimi diken diken ediyor. Ya da belki de bu onun dokunuşu, dirseğimdeki nazik eli. Ona dönüp bakıyorum, söyleyeceği şeyi bekliyorum

"Bristol, ben ..." Kaşlarını çatar ve yüzünü öne önce başını hızlıca sallar. İki eli de eski cipin direksiyonunda. "Boş ver."

"Tamam." Dışarı çıktım, kapıyı çarpmaya hazırdım ki sözleri beni tekrar durdurdu.

"Bu gece çok eğlendim." Orta konsola doğru eğiliyor, böylece yüzünü biraz görebiliyorum. İçindeki ışık çalışmıyor, bu yüzden hâlâ karanlıkta sayılır. Gölgeler yüzünün çarpıcı ayrıntılarını bulanıklaştırıyor ama gözlerinin yoğunluğunu hissediyorum.

"Yarı sarhoş bir kızı dans pistinden çıkarıp kirli bir ara sokakta tartışırken eğlendin mi?" Alaycı bir şekilde sordum. "Evet, doğru."

Sürücü gelen küçük bir kakhaha sesi duyuyorum.

"Seninle takılırken çok eğlendim," diyor yumuşak bir sesle, gülümsemesi sesini renklendiriyor. Arabanın tavanına iki kez vurup geri çekilmeden önce bir süre sözlerinin üzerime yerleşmesine izin veriyorum.

"Ben de," diye cevap veriyorum sonunda. "İyi geceler ve her şey için teşekkürler."

Görgü kuralları.

Grip kaldırımdan uzaklaşırken, ona karşı hissetmeye başladığım şey terbiyeden başka bir şey değilken neden acı verici bir kibar davrandığımı merak etmekten kendimi alamıyorum.

Biraz vahşi. Çok beklenmedik. Tamamen olasılık dışı, ama kesinlikle kibar değil.

Rhyson'ın bana verdiği anahtarı kullanıyorum ve umarım alarm yoktur. Evin derinliklerine doğru yürüdüm.

biraz gergin ama ne yapacağından emin değil. Mutfağa kapı açılır ve Rhyson oturma odasına adım atar.

"Hey," diyorum usulca, devam eden bir öfke belirtisi olup olmadığına bakarak.

"Hey." Gözleri yüzümde sabitleniyor ve tahmin ediyorum ki o da beni ölçüyor. "Konuşamayacak kadar yorgun musun?"

Kanepeye oturuyorum ve bana katılması elimle işaret ediyorum. Oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve gözlerini yere dikti.

"Stüdyoda işler kontrolden çıktığı için özür dilerim," diyor, sesi sessiz ve bastırılmış. "I . .

Artık birbirimizi tanıyormuşuz gibi hissetmiyorum." Dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha kaçıyor.

"Ve bunu hiç yaptığımızdan emin değilim." Gözlerimiz lamba ışığında bu gerçeğin etrafında biraz hüznle gülümsüyorum.

"Muhtemelen haklısın."

Uzun ve hassas parmaklarını vahşi saçlarında gezdirerek iç geçiriyor. Bir sanatçının ellerine sahip. Bakımlı ama yetkin ve yaratma kabiliyetine sahip.

"Ellerini sigortaladıkları zamanı hatırlıyor musun?" Ben sordum.

"Evet." Başka bir şey söylemiyor ama kaşlarını çatıyor.

"Annemin politikayı tartıştığını duydum. On bir yaşındaydık." Dudağımı ısırdım ve gülümsedim.

"Ona neden ellerini sigortaladıklarını sorduğumu hatırlıyorum. Sonsuza kadar kaybedilemeyecek kadar değerli şeyleri sigortaladıklarını söyledi. Senin yeteneğinin yeri doldurulamaz olduğunu ve bunun seni inanılmaz derecede değerli kıldığını söyledi. Seni korumak zorundaydılar."

Rhyson acı bir sesle, "Kulağa doğru geliyor," dedi. "Yatırımlarını korumak."

Onun yorumunu kabul etmiyorum çünkü o benim hiç görmedi.

"O gün seni çok kıskanmıştım." Başımı sallıyorum, çaresizliğin ve sunacak hiçbir şeyimin olmamasının yarattığı hayal kırıklığının yeniden içime dolduğunu hissediyorum. "Sigortalayacak hiçbir şeyim yoktu. Ailemiz için değerli olan hiçbir şeyim yoktu. Bana milyonlarca kez göstermişlerdi ama gün bunu kelimelere döktü."

"Kıskanç mı?" Rhyson'ın kuşkusu yakışıklı yüzünü buruşturdu. "Beni kıskanıyor muydun? Senin her şeyin vardı Bristol. Arkadaşların vardı. Bizim yaşımızdaki çocuklarla aynı okula gidiyordun. Normal bir hayatın vardı. Tek istediğim buydu."

"Senin vardı," diye karşı çıktım. "Üçünüz haftalarca tatile çıkıyordunuz, benim de dadılarım ve terapistlerim vardı. Sizinse ailelerimiz vardı."

"Bende ?" Rhyson retorik bir inançsızlıkla soruyor. "Evet, günde sekiz saat prova yapmak için kıcıma biniyorlardı, bana bir çocuk olabileceğimi hatırlatıyorlardı, ama yetişkinler beni oynarken görmek için iyi para ödüyorlardı. Hiçbir şeyim yoktu."

"Piyanoyu severdin," ısrar ediyorum, her şeyin hatırladığım gibi olduğunu bilmeye ihtiyacım var, çünkü eğer değilse, gerçek olan nedir?

"Piyanoyu severdim, evet, ama o bana öyle geldi. Nasıl çalınacağını bilmediğimi bile hatırlamıyorum. Piyano bende doğuştan vardı. Kariyer? Yollar, konserler ve turneler? Bunu bana onlar . .

Kınama gözlerini renklendiriyor.

"Bağımlılık, bunun olmasına izin verdim" diyor.

"Çok gençtin," diye yumuşakça karşı çıktım. "Hapları almak için çok gençtin ve ailelerimiz sana izin vermek yerine seni durdurmalıydı. Bunu şimdi anlıyorum."

Yaklaşıyor, bana ciddiyle bakıyor.

"Bris, onlardan uzaklaşmak zorundaydım." Başını sallıyor ve gözleri kasvetli. "Hayatta kalmak

için. İyileşmem gerekiyordu ve bunu yapmak için onlarla arama mümkün olduğunca mesafe koymalıydım."

"Ama bu benim için de geçerliydi." Gözlerim yaşardı.

"Evet, bunun için üzgünüm." Başını ellerinin arasına aldı. "Ama sen kaldın. Oradaydın. Kimin tarafında olduğunu bilmiyordum."

"Bir taraf yoktu, Rhyson." Sözlerim şiddetle geliyor. "Hepiniz benim ailemdiniz. Mükemmel değillerdi, değillerdi ama sahip olduğum tek ailem onlardı. Beni sevmelerini istedim. Sen sahip olduğum tek kardeştin. Sahip olduğum tek aileydi ve parçalandı. Onu onarmak istemiyor gibiydin."

"Onlarla değil, hayır," diye itiraf ediyor. "Henüz değil. Belki de hiç." "Peki ya ben?" Beklerken kalbim göğsümde çırpınıyor.

"Sen , beni kontrol ya da para kazanmak için beni geri almak içeri girmeye çalıştıklarını düşündüm. Beni arayıp bahar tatili için buraya gelmek istediğini söylediğinde bile bir art niyet olduğunu düşündüm."

Gülüyor, bana azımsanmayacak bir şüpheyile bakıyor.

"Ve bugün buraya taşınmak ve kariyerimi yönetmek hakkında konuşmaya başladığınızda-"

"Bunu daha iyi idare etmeliydim." Gerçek bu. "Sana çılgınca geldiğini biliyorum ama sen bir yıldızsın Rhyson. Hayatta bir kez görülebilecek dahi bir yıldız. Bundan faydalanmak istemiyorum. Sadece bunun gerçekleştiğini görmek istiyorum ama nedense ."

"Bunu bir daha yapabilir miyim bilmiyorum, Bris. Çok fazla şey gerektiriyor ve ben bunu sadece ilaçlarla atlattım. Onlara tekrar ihtiyaç duyacağım bir durum yaratmak istemiyorum. Alışkanlığımı bıraktığımda öğrendiğim bir şey varsa o da bağımlı bir kişiliğe sahip olduğumdu. Bağımlı olmam gereken tek şey müzik."

"Uyuşturucuya ihtiyaç duyacağın bir durum yaratmaya çalışmıyorum," diyorum. "Sadece tekrar kardeşin olmak istiyorum."

"Peki ya menajerim?" Kaşlarından biri kuşkuyla kalkıyor. "O da mı olmak istiyorsun?"

"Columbia'da hâlâ iki yılım var. Sadece kız kardeşin olarak başlayabiliriz." Bu ihtimal karşısında yüzümde geniş bir gülümseme belirliyor. "Ve sonra ne olacağını görürüz."

GRIP

KARNAVALLARDAN NEFRET EDERİM.

Kuzenim Jade beni bu tür şeylere sürükler ve huni kek kokusu artık tatlı bile gelmeyene kadar kalmamı sağlardı. Dönme dolaba biner ve eğlence evinde koşardık. Paramızın yettiği her oyunu oynardık ve bazılarına da dolandırıcılıkla girerdik. Halka atma. Big Six Wheel. Zili çal. Skee-ball. Jade çok , çoğu zaman basket atmayı onun kazanmasına izin verirdim. Şüphelenecek kadar değil ama sürekli asmayacak kadar.

Yol boyunca Jade ile bir şeyler değişti. Bunun paylaştığımız gizli bir utançla başladığını biliyorum ve zamanla bu yakınlığımızı biraz bozdu. Bursu onu yerel devlet okulumuzda bıraktığımda işler daha da kötüye gitti. Hâlâ yakınız ama eskisi gibi değil. Belki de bir parçasıdır.

Tüm bunları karnavallardan nefret ettiğimi söylemek için söylüyorum.

Ve Jimmi'nin Bristol'a gitmeden önce biraz eğlence göstermek için bulduğu "harika" fikir (onun saçma kelimesi, benim değil) bu karnaval. Daha kötüsü de olabilirdi. Rhyson yine stüdyoda sıkışıp kalabilir ve Bristol'u tek eğlendiriyor olabilirdim. Ve bu hassas olabilir . ..çünkü onu becermek istiyorum.

Yani, evet, onunla güneş kadar konuşabilir, ikimizin de sevdiği stand-up komedyenleri hakkında gülebilir, çalma değiş tokuş edebilir, gündemdeki politikaları tartışabilir, farklı ve benzer olduğumuz tüm yolları keşfedebiliriz.

..ama aynı zamanda onu becermek istiyorum.

Ve dün gece sokakta olduğundan daha fazla değil. Bristol'un kendisi hakkında anladığından emin olmadığım o duygusallık dans pistinde dönüyordu. Grey Goose'dan ilk yudumunu aldığı anda gözlerinin kapanması, damlaları yalaması ve tatlarının tadını çıkarması. Taburesinde otururken bile kalçalarını döndürmesi, vücudunun müziğin ilkel ritmini araması. Dans edemediğini ama onu piste çıkaran şey yeteneği değildi. Vücudu , serbest kalmak istiyordu. Ve bunu, bütün gece onu gözetleyen Zeta Delta Dick erkek arkadaşıyla bulacağını düşünüyordu. Onu izlerken şarkıdan şarkıya zar zor odaklanabildim. Onu izlerken onu izledim. Ona istediği rahatlamayı veremeyeceğimi biliyordum ama da kesinlikle .

Sanki aylardır aramızda bir şey varmış gibi hissediyorum ama sadece birkaç gün oldu. Bunu bastırmaya karar , ama Los Angeles'a taşınmak ve Rhyson'ı yönetmekle ilgili ana planını duyduğumda, kafamın içinde bir şey tersine döndü. Bir olasılık mı? Belki mi? Yaptığı şeyi yapmak, üniversite kariyerini riske atmak, geleceğini kardeşinin hayallerinin gerçekleşmesine yardım etmek üzerine planlamak, bu çılgınlık.

Ve tamamen haklısın.

Rhyson'ın tekrar oynamak zorunda kalacağını başından beri biliyordum. Dahı kelimesini sanki bir şey değilmiş gibi kullanıyoruz. Yani, ciddi. Apple dahisi mi? Ama o gerçek bir dahi. Üç yaşında Beethoven çalmak gibi bir deha. Ve klasik, modern, pop, rock ne şekilde olursa olsun yeteneğini ihmal etmesi tam bir rezalet. Etrafındaki herkes bunu biliyor. Jimmi, arkadaşımız Luke, Grady. Ben de biliyorum ama hiçbirimiz onu bu konuda uyarmadık. Kendi başına karar için sessiz bir anlaşma yaptık. Ailesinin zalim yönetimi altında yıllarca çektiklerinden sonra bunu yapmak zorunda. Ama onu beş yıldır görmeyen Bristol bunu yapıyor. Bunun doğru olduğundan o kadar emin ki, Ivy League eğitimini buna yatırıyor. Geleceğini bunun etrafında planlıyor. Hiçbirimizin yapmak istemediği bir şekilde ona meydan okuyor.

Ve bu benim tarzım bir kız. Bu terkedilmiş tutku. Dipsiz bir bağlılık. Onun gibi insanlarla sık sık karşılaşmazsınız ve karşılaştığınızda da onları asla unutmazsınız. Daha önce onu aklımdan çıkaramıyordum, ama şimdi ...

Rhyson'la su tabancası oynayan Bristol ve Jimmi'ye . Kardeşleri gülerken görmek güzel. Belki de dün gece Bristol'u bıraktıktan sonra işleri yoluna koymuşlardır. Kalan az tadını çıkarmaya çalışıyor gibiler. İki gün içinde gidiyor. Neden kadar çabuk bu kadar boktan hissettiriyor beni şaşırtıyor.

"Hadi, Grip!" Jimmi hedefe körlemesine ateş ederken omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bir silah kap."

"Hayır." Birkaç kabin aldığım patlamış mısırı mideye indiriyorum. "Ben iyiyim."

Karnavallarda iyi patlamış mısır olur. Ama huni kek? Jade ile o kadar çok yedim ki kokusu midemi bulandırıyor. Oyun bitince kızlar gezintiye çıkmak istiyor.

"Dönme dolap." Jimmi ellerini birbirine bastırarak Rhyson'a yalvarır. "Lütfen benimle bin."

Rhyson beri en yakın arkadaşlarından biri olan bu kızı dikkatle süzer.

Ayrıca Rhyson'ı tanıdığından beri ona aşıktır. Yine de onun kalbine karşı çok dikkatli davranıyor, onu mümkün olduğunca az cesaretlendiriyor. Rhyson da en az kadar kıcını kaldırıyor, ama o da bu işlere pek bulaşmıyor. Jimmi için her tarafına kocaman bir DIŞARIDA KALIN tabelası asılması gerektiğini biliyor.

"Tamam, binebiliriz." Rhyson işaret parmağını kaldırdı. "Bir kere Jim. Nasıl bilirim. Hep 'yine, yine'."

"Harika." Jimmi'nin ifadesi sakın olabilir, ama gözleri her yerde dans ediyor. "Üzerinde çalıştığım şarkı hakkında konuşabiliriz."

Onu iyi tanıyor. O bunu söyler söylemez Rhyson da katılır. Müzik teorisi hakkında konuşmak ve akor değişikliklerini sormak onları tüm yolculuk boyunca meşgul edecektir.

"Biz de binmek istiyoruz." Yıllardır sıkı fıkı olduğumuz ve sanat mezunu bir arkadaşımız olan Luke dirseğini kız arkadaşı Mandi'nin boynuna doluyor.

"O Polonya yedim." Mandi biraz yeşil görünüyor. "Sence dönme dolapta iyi olacak mıyım?" Ben olsam güvenmezdim. Kusmuğunuzu asla geri alamazsınız ve bunun seksi bir yanı yok.

"Demek Grip'le gideceksin, Bristol?" Jimmi gözlerinde bir ikimizin arasına bakıyor. Sarı saçlarının sizi yanıltmasına izin vermeyin. Jimmi yeni bir makas kadar keskin. Muhtemelen dün gece Bristol ve benim aramdaki titreşimi fark etmiştir. Onun çöpçatanlık yapmasına ihtiyacımız yok. Bu durumu nasıl daha karmaşık hale getirmeyeceğimi bulmaya çalışıyorum. İhtiyacımız olan son şey yalnız kalmak.

"Ben binerim." Bristol ellerini ceplerine sokar ve ayaklarına bakar. "Yani, eğer istiyorsan, Grip. Herkes öyle olduğuna göre. Sana kalmış."

Bana bakıyor, fazla makyaj yapmamış. Aynı güzellikte. İç huzurum için bir tehdit.

"Yükseklikten korkmuyor muydun?" Rhyson kız kardeşine sorar, yüzünde anımsatıcı bir gülümseme belirir.

Dudaklar.

Bristol'un yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir.

"Uh, evet. Kısa bir süre için. Bazen." Gülüyor ve bir eliyle ağzını kapatıyor. "Annem bunun için beni terapiye gönderdi. Hatırladın mı?"

"Tanrım, evet." Rhyson'ın yüzü aydınlanıyor. "Tırnaklarını yediğin için de seni terapiye göndermedi mi?" "Ve yatağımı ıslattığım için. Üç yaşındaydım! O hiç orada olmadığından, terapi annemin ebeveynliği idi.

alternatif," diyor Bristol kuru bir şekilde.

Vay canına. Anneleri tam bir baş belası gibi görünüyor ama Rhyson ve Bristol, annelerinin üç yaşındaki bir çocuğu altını ıslattığı için terapiye göndermesi önemsiz bir şeymiş gibi gülüyorlar. Sadece iki mahkum, cezalarını çektiklerini anımsıyorlar. Sadece Rhyson kaçtı ve Bristol ardında kaldı.

Yolculuk kalabalık ve birbirimize yakın boş araba yok, bu yüzden hepimiz dağıldık, Bristol ve beni bu küçük alana sıkışmış ve nispeten yalnız bıraktık. İlk başta, tek ses motorun vızıltısı ve aşağıdaki zeminden gelen uzak gıcırtilar. geçen birkaç dakikalık sessizlikten sonra Bristol kıs kıs gülüyor. Neyin bu kadar komik olduğunu anlamak için ona bakıyorum ama bana bakmıyor bile. , biz yükseldikçe gittikçe küçülen yere bakıyor.

"Ne?" diye sordum. "Güldün. Ne ?"

Başını çeviriyor ve kahkahası yavaşça akıp gidiyor, ta ki geriye kalan tek şey gözlerindeki bir gölge olana kadar.

"Annemin tırnaklarımı yediğim için beni terapiye gönderdiğini düşünüyordum." Başını sallıyor. "Terapide o kadar çok zaman geçirdim ki, terapistleri dadılarımı tanıdığım kadar iyi tanıyordum."

"Dadılarınız mı vardı?"

"Elbette." Tekrar gülüyor ama bu kez sesini acı bir ton kaplıyor. "Ailem yılın büyük bir Rhyson'ın yollara düşerken beni başka kim büyütecekti?"

"Bu berbat."

Daha fazlasını söylemek istiyorum ama bunun yanlış bir şey olabileceğini hissediyorum. Mesela annesinin Rhyson'ı çocukluğunun büyük bir bölümünde performans sergilemeye zorlamak ya da reçeteli ilaçlara bağımlı bırakmak yerine Bristol ile evde kalması gerektiği gibi. Ama bu çok fazla olabilir.

Direksiyonun tepesine ulaşıyoruz ve ikimiz de kendi tarafımızdan yere bakıyoruz. Arabaya geri döndüğümde Bristol'un yüzü ve nefesi küçük endişeli puflar halinde geliyordu.

"Hey, iyi misin?" Yüzünü bana çevirmek için çenesinden tutarak onun boşluğuna doğru eğildim.

"Evet. Ben sadece-" Gözlerini kapatıyor ve dişlerini alt dudağına bastırıyor. "Aşağı bakmamalıydım."

"Hâlâ yüksekte korkuyor musun?"

"Bazen." Gözleri hâlâ kapalı ve burnundan derin nefesler alıp ağzından veriyor. "Bu eskiden yardımcı olurdu."

"Eğer hala yüksekte korkuyorsan, neden bu şeye binmek istiyorsun?"

Gözlerini açtığında, neredeyse açmamış dileyeceğim. Bristol'un cesur kişiliğiyle çelişen bir kırılganlık var. Orada dile getirmekten korktuğu bir soru var ve bu yolculuğa benimle zaman geçirmek için çıktığını yüksek sesle söylemiş kadar eminim. Kirpiklerini indiriyor ve kıpırdanıyor, vücudunu bizi tutan çubuğun üzerine eğiyor ve kollarını üzerine katlıyor.

"Sadece aşağı bakma." Boğazımı temizliyorum gözümü ondan kaçırıyorum. "Yakında işimiz bitecek." Ancak sonraki birkaç saniye boyunca hiç hareket etmiyoruz. Ve sonra daha fazla saniye.

" oluyor?" Sesine düşük seviyeli bir panik sızıyor. "Neden hareket etmiyoruz?"

"Bazen duraklıyorlar," diye yalan söylüyorum. "Muhtemelen her şeye iyice bakabilmemiz içindir."

Gülüü beni hazırlıksız yakaladı.

"Öylece duraklıyorlar mı?" Gözlerini deviriyor, son birkaç gündür tanıdığım kendinden emin

Bristol'a daha çok benziyor. "Sen bundan daha iyi bir yalancısın."

"Ben yalan söylemem." Omuz silkiyorum. "Kime istersen sor. Abe kadar dürüstümdür. Hani bir grupta olursun ve biri osurur ya? Ve kimse bunu iddia etmez?"

"Sakın söyleme." Kıkırdıyor, yanağını katlanmış kollarının üzerine koyuyor ve bana bakıyor. "Sen iddia ediyorsun

o."

"Eğer ben yaparsam, zaman ben sahiplenirim." Ona sırtıyorum, yüzüne biraz renk geldiğini görmekten memnunum. "Benim

Utanç yok ama en azından ben dürüstüm."

Tam kriz önlendi diye düşünürken, yerden bir anons geliyor ve üzerinde çalıştıkları teknik bir sorun olduğunu, birkaç dakika içinde hareket etmemiz gerektiğini söylüyorlar.

"Dakika mı?" Bristol onun yanından geriye bakıyor.

"Aşağı bakma, Bris." Onun adını daha önce hiç Rhyson'ın yaptığı gibi kısaltmamıştım ve bu kadar samimi hissettirmesi hoşuma gitmemeli.

"Tamam. Bizi burada uzun süre bırakmazlarsa çıldırmayacağıma söz veriyorum." "Peki ya burada daha süre kalırsak?"

"O zaman herhangi bir söz veremem." Endişeli bir elini saçlarında gezdiriyor. "Genel olarak yükseklikten korkmuyorum. Asansörlere falan çıkabiliyorum. Eski geriye kalan tek şey bu. Bunun gibi açık bir yolculukta olmak ve yerin üzerinde asılı kalmak. Bu kadar kolay düşebileceğimi düşünmeden edemiyorum."

Bu konudan bahsettikçe yanaklarının rengi daha da soluyor ve nefesi yeniden kesiliyor. "Tamam, tekrar hareket edene kadar dikkatini dağıtalım." Beynimde onu oyalayacak bir şeyler arıyorum.

Hayal ettiğimiz ölüme düşüşü aklımızdan çıkarırız. "Seks yaptığın en tuhaf yer neresiydi?"

Evet. Düzüşmeye çalışmamam gereken kız ve aklıma gelen soru bu. Sikle , sikle öl, sanırım. Artık geri dönüş yok, bu yüzden aptalca bir soru değilmiş gibi cevabını .

"Daha önce seks yaptığımı nereden biliyorsun?" Gözleri ve sırtışı beni kızdırmak için işbirliği yapıyor. "Belki de bakireyimdir."

"Dün gece dans pistinde avazı çıktığı 'I like dick' diye bağırان kız sen değil miydin?" Jimmi ve onun kelime bulmakta zorlanan halinin şerefine başımı arkaya atıp kıkırdıyorum.

"Aman Tanrım." Pembe, yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde yıkanıyor. "Bunu yaptığıma inanamıyorum. Grey Goose konuşuyordu."

"Ve çok yaklaşırsam üzerime atlayacakmışsın gibi azgın olduğun konusunda beni uyardı." Bu konuşma kot pantolonumu daraltıyor olsa da kahkaham yerini gülümsemeye bırakıyor.

"Tamam, artık beni aşağılamayı bırakabilirsin." Yarı şaka yapıyor ama ağzını yana çeviriyor. "Mont kontrolü."

"Ne?" Boyu şimdiden kafasına mı ulaştı? "Vestiyer ne?" "Orası seks yaptığım en tuhaf yer. Sosyeteye takdim balomdaydı ve-" "Sen sosyeteye mi girdin?"

"Sorma. Annem yapıyor." İç çekiyor ve alaycı bir gülümseme sunuyor. "Ama sevgilimle vestiyer dolabına gizlice girdik ve yaptık. Üzerimde kocaman beyaz bir elbise vardı ve o prezervatifi ayakkabımın topuğunu bulmakta zorlanıyordu..."

Elini umursamazca sallıyor ve sırtıyor. "Sanırım orada olman gerekiyordu." Bu garip olurdu.

"Sanırım anladım," diyorum. "Sıra sende."

Birkaç saniye içinde ayrılıyor ve ağzı yavaş yavaş yumuşak bir çizgi halinde düzleşiyor. "En büyük pişmanlığın nedir?" diye soruyor usulca.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Dizlerimi içeri çekip sırtımı arabanın kenarına dayıyorum, böylece onu net bir şekilde görebiliyorum. "Ben sana komik bir seks sorusu soruyorum, sen de bunu mu soruyorsun?"

"Bunun için herhangi bir ön koşul koymadınız."

"Bir sadistle karşı karşıya olduğumu bilmiyordum, yoksa ."

"Ama sen yapmadın." Biraz gülümsüyor, gözleri yumuşuyor. "En büyük pişmanlık ve dürüst olmalısın. *The Goonies*'i hiç izlememek gibi aptalca bir şey değil."

"Tanrım, tabii ki *The Goonies*'i izledim." Elimi yüzümde gezdiriyorum, en kötüsünü bulmak için geçmişimi dolduran tüm pişmanlıkları gözden geçiriyorum. Ve bir kez bulduğumda, ona karşı dürüst olmak istediğimden emin değilim. Eğer dürüst olursam, bu kendime karşı da dürüst olmam gerektiği anlamına gelir.

"Tamam." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup başımı arkaya eğerek kararan gökyüzündeki yıldızları seyre dalıyorum. "On iki yaşındaydım."

"Bu sayılacak mı?" Bana şüpheli bir bakış attı. "Pişmanlık için oldukça gençsin."

"Benim geldiğim yerde öyle değil," diyorum usulca. Gözlerimi açıyorum, oyun parkındaki o günü bulana kadar yıllar öncesine bakıyorum. "Bu polis beni ve kuzenim Jade'i durdurdu."

"Ne için?"

"Hiçbir şey için." Omuz silkiyorum. "Bu senin alışık olduğun gibi bir şey değil. Bir nedene ihtiyaçları yoktu. Ve bu doksanlı yıllardı, yani mahallemizde uyuşturucu çok yaygındı. Ve bizim çocuklar oyun alanlarında uyuşturucu kullanıyordu. yüzden hiçbir şey düşünmedik."

"Ne oldu?"

"Beni aradı ve tabii ki hiçbir şey bulamadı. Ben iyi bir çocuktum." Kesik bir kahkaha hızlı ve kısa geliyor. "Film izlerdim, okula giderdim ve şiir yazardım. Tam olarak bir çete üyesi sayılmazdım. Annem başımı eğmemi ve hareket etmemi sağlardı. Benim mahallemde bela bulmak zorunda değildin. O seni buldu."

Omzumun üzerinden yere bakıyorum, aşağıdaki insanlar bir karınca kolonisi gibi çok uzakta ve geri dönüyorum.

"Sonra aynı polis kuzenimi arıyor." Duraklıyorum ve boğazımı kabartan sıcaklığı yutuyorum. "O üzerinde bu elbise vardı ve adam ...ona dokundu."

Jade'in nefesini kesişini asla unutmayacağım. Bana duvara yaslanmamı, yüzümü duvara dönmemi söylemişti ama onun soluğunu duyunca onlara baktım. Kuralları çiğneyen biri değildim ama bu sefer kuralı çiğnemem gerektiğini biliyordum. Elinin elbisesinin altında çalıştığını gördüğümde, bir gözyaşının yüzünden aşağı kaydığını gördüğümde müdahale etmeliydim. Silahı vardı. O bir polisti. Ne yapacağımı bilemedim. Jade bana başını salladı, aynı şeyleri düşünüyor ve aynı korkuları taşıyordu. Sadece birkaç dakikaydı, ama tüm dünyayı alt üst etmek için tek gereken buydu.

"Bu konuyu neden hiç konuşmadık bilmiyorum," diyorum Bristol'a. "Ve hiç kimseye söylemedik. Jade söylemek istemedi. Sanırım utanıyordu. Ben de utandığımı biliyorum."

"Siz çocuktunuz ve o otoriteydi." Bristol'un gözleri benimkilere dikildiğinde bir dünya duygu vardı. "Bu korkunç bir şey."

O gün beni yeniden boğarken gözlerime dolan yaşları kırıştıyorum.

"Bazı günler aynaya bakıyorum, mesela dişlerimi fırçalarken ya da her neyse, ve bunu yüksek sesle söylüyorum. 'Ona dokunma' diyorum. Sadece . Sadece bu, belki o zaman dururdu."

Ama geri sarma düğmesi yok. Tekrar yapmak yok. Hasarı, suçluluğu ya da utancı ortadan kaldıracak bir silme tuşu yok. Üzgünüm ama bunu geri alamam ve bu yüzden buna pişmanlık deniyor.

"Ondan sonra Jade'le aramızdaki şeyler değişti," diyorum. "Yani, hâlâ konuşuyoruz ama ..."

silkiyorum, hala çok sevdiğim olan karmaşık ilişkiyi ifade etmek için kelimelerden vazgeçiyorum.

Bristol yumuşak bir sesle, "Hepimiz hata yaparız ve keşke daha farklı yapabilseydim dediğimiz şeyler yaparız," diyerek dikkatimi karnaval ışığındaki güzel yüzüne çekiyor. "Bu hayatın bir parçası. Sen ve Jade bir gün bunun hakkında konuşmalısınız. Ona olanlar için üzgün olduğunu ve şansın olsaydı her şeyi farklı yapabileceğini söyle. Sadece bir hayatımız var ama o da ikinci şanslarla dolu. Bu yüzden Rhyson'la tekrar denemek için buraya geldim."

Cevap vermiyorum ama gülümsüyoruz ve ona bu konu hakkında daha önce hiç konuşmadığımı söylemek . Ona ne kadar iyi hissettirdiğini ve onunla bütün gün konuşabileceğimi söylemek istiyorum. Bu tekerlek saatlerce gökyüzünde kalabilirdi ve ben onun konuşmasını dinlemekten ya da dinlemekten yorulmazdım.

Arabanın yanından tekrar bakıyorum, bu utancı ve acıyı yere fırlatabilmeyi diliyorum ama sonsuza kadar bununla yaşayacağımı biliyorum. Yıllar geçtikçe azalmış olsa da yok olmadı. Hiçbir zaman tamamen yok olmayacak ama en azından bugün ilk kez bu yükü paylaştım.

Ve daha hafif hissettiriyor.

Bu soruyu sormamalıydım. "Özür dilerim."

Fısıldıyorum ama Grip duyuyor. Kenardan bakıyor, belki de kendini toparlıyor. Kuzeni Jade'den ve o karanlık, kirli günden bahsederken gözlerinde yaşlar vardı. Bana dönüp baktığında gözleri yaşlardan arınmış ama yine de duygularla gölgelenmiş.

"Ne için üzgünsün?"

"Sana sorduğum için.." Kelimelere dökemediğim şeyleri ifade etmesini umarak bir omzumu kaldırıyorum. "Ben meraklı biriyim.

Başım belaya giriyor. Çok fazla soru soruyorum ve sonra-"

"Hoşuma gitti," diye usulca araya giriyor.

Nefesim göğsümde dönüyor ve kalbimin etrafında bir kasırga gibi öfkeyle dönüyor. "Sen . . .neyi seviyorsun?" diye soruyorum.

"Meraklı olmanız ve beni düşündüren sorular sormanız. Bu beni zorluyor. İnsanlar bunu her zaman yapmıyor."

Dudaklarımda küçümseyici bir bükülme var. "Çünkü buna gündelik sohbet deniyor," diyorum boğuk bir . "Ve ben işleri tutmakta zorlanıyorum gibi görünüyor."

Seninle birlikte.

Kelimeleri yüksek sesle söylemiyorum ama gözlerimiz yine de değişiyor.

"Bu sadece seni derinden etkileyecek zor bir soru soracağım anlamına geliyor." Kelimeleri hafifçe ama gözlerindeki merak gerçek. Bu bir oluk olacak.

"Tamam." Uzun süre acı çeken bir iç çekiyorum. "Sanırım adil olan bu. Bana en iyi vuruşunu yap."

"Hayatının en zor günü." Sırtını arabaya yaslayacak ve beni net bir şekilde görecektir. "Dönüyor."

"Vay canına. Devam et, ha?"

"Sanki sen ?" Sanki bekleyecek çok vakti varmış gibi tek kaşını kaldırıp elinin arasına alıyor.

"Doğru." Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Bu son soru. Bundan sonra yok."

"Ve sana karşı dürüst davrandım, bu yüzden iyiliğinin karşılığını ver." Bunu kolayca söylüyor, ama yüzündeki duygu kalıntıları bana bunun doğru olduğunu hatırlatıyor.

"Hayatımın en zor günü." Ben de yüzümü ona dönmek için biraz dönüyorum ki bu muhtemelen iyi bir şey çünkü yana bakarsam yine hiperventilasyona başlayabilirim. "Rhyson'ın gittiği gün."

Bir an için sessizlik oldu ve ben de aşağıya ya da uzağa bakmadan yüzümü ona gösterdim. Böylece o da

Doğru olduğunu biliyorum.

"Grady tatil için bizi ziyarete gelmişti." Parmaklarımın emniyet çubuğundaki endişeli yumağına bakıyorum. "Ve giderken Rhyson'ı da yanında götürdü."

Rhyson pek evde olmazdı ama evde olduğunda onu her zaman iki yerden birinde bulabilirdim: prova odasında ya da arka bahçemizdeki ağaç evde. Odadan odaya koştum. Onu aramak için ağaca tırmandım ama hiçbir yerde bulamadım ve kimse bana söyleme zahmetine bile girmedi.

"En çok hatırladığım şey sessizlik." Sesimi bir sırmış gibi alçaltıyorum, belki de öyledir çünkü bunu daha önce kimseye söylemedim. "Rhyson evdeyken sürekli prova yapardı."

Gülüyorum ama bu bana kalbimin hemen üzerindeki göğsümde bir acıya mal oluyor.

"Kadar şapşaldım ki ödevimi yaparken, tırnaklarımı boyarken, hatta arkadaşlarımla telefonda konuşurken koridorda saatlerce onun çalmasını dinlerdim."

Dirseklerimi güvenlik çubuğuna dayıyorum ve çenemi elimin topuğuna dayıyorum.

"Kendimi ona en yakın hissettiğim zamanlardı. O çalarken aynı odada bile olmadığımız için bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama müziği onunla ilgili en gerçek şeydi. Bir konser salonunda ya da seyirci önünde değil. Yalnızken en dürüst, en ham. Sadece onun içindi."

Bir iç çekiş dudaklarımı ve serin gece havası tarafından emiliyor.

"Ve ben de sadece kendim içinmiş gibi davranırdım. Grady onu götürdüğünde ..." Bunu söylerken bile annemin etkisini, öfkesini duyuyorum, o yüzden düzeltiyorum. "Rhyson gittiğinde ev ölmüştü. Müzik yoktu, hayat yoktu. Bir veda bile etmeden gitti."

Gözlerimin kenarlarından sıcak yaşlar süzülüyor.

"Benim için, yani." Kelimeleri çıkarmakta zorlanırken nefesim kesiliyor. "Ben onun ikiziyim, Grip. Her nasılsa ben, klarneti bile 'yeterince' çalamayan bu her yönden önemsiz kız, bir rahmi paylaştım, hayatımın bu dahi insanla paylaştım ve bunu çok derinden hissediyorum. Sanki onun müziğini hissediyorum, onu ikizlerin birbirlerini hissettikleri gibi."

Titremesini kontrol etmek için alt dudağımı ısıyorum. "Ama o beni hissetmiyor."

"Öyle, Bristol." Grip uzanıp ellerimi tutuyor, benimkinden çok daha büyük, koyu ve sert tek eli beni rahatlatıyor. "Seni sevdiğini biliyorum. O sadece... dediğin gibi, bir dahi. Müzisyenler, bazen sanat bizden çok şey alır ve insanlar için nasıl yeterince tasarruf edeceğimizi bilemeyiz. Kendimizi o kadar çok kaptırıyoruz ki, özellikle Rhyson için bu çok yalnızlaştırıcı oluyor. O bir çocuktur. Çoğu yetişkinin uğraşmak zorunda kalmadığı kadar çok şeyle. Öyle bir baskı vardı ki, hayatta kalabilmek için hap içiyordu."

Gerçeği duyduğumda anlarım ve Grip'in söyledikleri de doğru. Sadece ona bakıyorum, devam etmesine izin veriyorum.

"Rhyson'ın bağımlılığı yıkıcı bir yoldu ve aileniz de buna yardımcı olmuyordu. Bunu fark olabilirler ama durumu daha da kötüleştiriyorlardı." Grip bir sonraki kısmı söylerken gözlerimi yakalamak için başını eğiyor. "Grady'nin onu kaçırdığını söyledin ama o Rhyson'ı kurtardı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bunu biliyorum. İlk defa kafamda en kötü senaryonun canlanmasına izin verdim. Rhyson gitmeseydi, rehabilitasyona gitmeseydi ya da ihtiyacı olan yardımı almasaydı ne olurdu? Tanrım, her şeyi kendime bağladım. Rhyson gittiğinde nasıl hissettiğimle ilgili, onun gitmek için ne kadar çaresiz olduğuyla değil. Bunca yıl kalbimin kırıldığını düşündüm ama sadece kendim için. Belki de ilk kez, piyanosundan başka hiçbir şeyi olmayan yetenekli, yalnız çocuk için kalbim kırıldı.

Ellerimi yanaklarımda gezdiriyor, ıslaklığı avuçlarımda topluyorum. Çok fazla gözyaşı. O gün neler hissettiğimi hiç kimseye anlatmadım. Annem bunun için de beni terapiye götürmeye çalıştı ama o sırada on altı yaşındaydım ve kendi irademle bunu reddettim. Yabancılarla konuşmaktan bıkmıştım ve

Bu acıyı kilitli, özel tutmak için.

Şimdiye kadar. Grip'e kadar. Gözleri yüzümde. Merhametini ve o kadar ağır ki çıkmak istiyorum. Birkaç saniyeliğine dürüstlükten kaçmak için başımı çeviriyorum. Sadece bir erteleme için. Yan tarafa baktığım hatamı anlıyorum.

"Oh, Tanrım. Çok uçtuk."

Nefesim boğazıma hücum ediyor, panik son birkaç dakikalık huzuru da bastırıyor. Kalbim küt küt atıyor. Kan başıma hücum ediyor ve dünya dönüyor. Durdurmak için başımı tutuyorum.

"Hey, hey." Grip daha da yaklaşarak mesafeyi ortadan . "Başını indirebildiğin indir."

Güvenlik çubuğu başımı dizlerimin arasına koymamı engelliyor ama yine de yardımcı olacağını sanmıyorum. Hiçbir şey yardımcı olmuyor. Bu mantıksız. Güvende olduğumu biliyorum ama korku benimle alay ediyor ve beni kendine kaltak yapıyor. Nefret ediyorum ama durduramıyorum.

"Annem bana bir şeyler ezberlememi söylerdi," diyor Grip üstümden. "Korktuğumda dikkatimi dağıtmak için. Bana odaklanacak başka bir şey vermek için."

Elimde ezberden söyleyebileceğim hiçbir şey olmaması beni daha da endişelendiriyor. Korku tüm düşüncelerimi birbirine karıştırıyor, o kadar karışık ki telefon numaramın rakamlarını bile bir araya getiremiyorum.

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Tamam. Bekle." Sırtımı olmayan okşamalarla ovuyor. "Ben yapacağım. Sadece sesimi . Söylediklerime odaklan."

Odaklanamıyorum. Sınırlarımı bulanıklaştıran ve içimi düğümleyen karanlığı durduramıyorum. Hiç bu kadar kötü olmamıştı ve tam Grip'in önünde olacaktı.

"Pablo Neruda'dan 'Şiir' okuyacağım. En sevdiğim, aslında." Ben gözlerimi kapatırken Grip'in sesi sıcak ama bedensiz. "Sanki benim hayat hikayemi yazıyormuş gibi hissediyorum. Sanki kendinden daha büyük bir şeye ihtiyaç duyan bir çocuk olacağını biliyordu ve bunu o çocuğu farklı bir yola yönlendirmek için yazdı. Bu her zaman bir şiirden daha fazlası gibi hissettirdi. Kişisel bir şey. Benim kehanetim gibi hissettiriyor."

Sesindeki duygu ve dürüstlük beni ona bir bakış atmaya zorluyor. Ayın soluk ışığında ve karnavalın parlak yüzünü görüyorum. Güzel ve bronzlaşmış, kalın kemikler ve dolgun dudaklardan oluşan bir heykel. Gözleri niyetli, konuşmaya başlarken gözlerini benden ayırmıyor.

Derin sesi, Neruda'nın şiirin onu sokaktan ve şiddetten nasıl uzaklaştırdığına duygularını okşuyor. Yazmanın onu kesin bir kaderden nasıl kurtardığını ve hiç hayal etmediği bir dünyanın kapılarını nasıl açtığını anlatıyor. Ve Grip haklı. Şiir onun için yazılmış olabilirdi... Şili'nin bir şehrinin sokaklarından değil, Compton'un sokaklarından çağrılan bir çocuğun hikayesini önceden haber verebilirdi.

Sözcüklerinin arasında tutku ve her satırında inanç var. Bu kelimeleri kastediyor. Bu kelimeleri seviyor. Şaşırtıcı bir şekilde, o daha önce hiç duymadığım bir şiiri okurken, başka birinin sözleri Grip'i bana aydınlatıyor. Onu açıkça görüyorum. Zanaatına derinden bağlı ve yeteneğini koşulların bir mucizesi olarak gören bir adam. Ne kendini beğenmiş olsa da, pek çok kişinin asla terk edemeyeceği bir yoldan kaçmanın yollarını için alçakgönüllü olduğunu görüyorum. Ve eğer şiir onun hikayesini anlatıyorsa, gözleri bir itiraftır, benimkinden asla ayrılmıyor, ay ışığında benimkini tutuyor, sesi tatlı bir şeyin üzerine dökülen sıvı. Sona yaklaştığında korkularım unutuluyor, ama hala karanlık bir gökyüzünün altında bir dönme dolapta sıkışıp kalmış durumdayım ve hiçbir şey şairin yıldızlarla birlikte döndüğünü ve kalbinin rüzgarda gevşediğini söylediği son sözlerden daha uygun .

Bu hayatta çok az mükemmel an vardır. Çok azımıza nasip olur ama ben adamla böyle bir an yaşadığım için ayrıcalıklıyım. Dönme dolabın üzerinde yıldızlı bir gökyüzünün altında benim için göğsünü kalbinden, bedenini ruhundan boşalttığı zaman. Ve biliyorum. Şu anda, onun için kaybolduğumu biliyorum. Birkaç gün oldu. Bir dizi an oldu. Ona söyleyecek kadar uzun olmadı ama

Kalbimde, kaybolduğumu biliyorum. "Yardıma mı?" diye soruyor.

Loş ışıktaki korkumu ya da paniğimi arıyor ama artık orada değiller. Daha yakına eğiliyor, o kadar yakın ki nefesi yüzümün üzerinde fısıldıyor. Korkunun gittiğini ve başka bir şeyin geldiğini ne zaman anladığını bilmiyorum ama gözlerindeki değişimi görüyorum.

Sanırım o da benim içimde kaybolmuş olabilir.

Dudaklarımız arasındaki santimler kayboluyor. Ağzının benimkine ilk değdiği anda, bu öpücüğün asla bitmeyeceğini anladım. Hayatımın geri kalanı boyunca hafızamda yaşayacak. Dudakları içeri girmek için yalvarıyor, savunmamı aşan ve kalbimin ritmini hızlandıran geçici bir dokunuş. Kolunu kavriyorum, deri ve kas, çelik üzerinde saten. Binlerce doku çarpışıyor. Ağzının sıcak ipeği. Dişlerinin keskin, düz kenarı. Dudaklarının sert kıvrımı. Onun tadı. Tanrım, onun tadı beni inletiyor. Yüzümü kavriyor, parmakları saçlarıma saplanıyor. O kadar yaklaşıyorum ki vücudunun sıcaklığı tişörtlerimizin ince kumaşını yakıyor.

"Bris." Çenemden aşağı öpücükler bırakmadan önce dudaklarıma karşı söylüyor. Ağzı boynumun üzerinde açılıyor, sıcak ve ıslak, ve ben ona doğru eğiliyorum, zevk damarlarımda bir tren gibi. Acele ediyor. Yükseliyor. Patlıyor.

"Oh, Tanrım." Nefes nefese . Ellerim çaresizce gömleğinin altına giriyor, tırnaklarım sırtını kazıyor. "Beni öpmeye devam et."

geri döndü, yalayıp yutuyor, dillerimiz düello ediyor, dans ediyor. Bu öpücüğün bir temposu var, başı önce sola sonra sağa hareket ediyor, bir ritim, bir senkop, dudakların ve dillerin eşzamanlılığı. Ağzı benimkinin üzerine eğiliyor, sıcak ve gayretli, parmaklarımı başının arkasında birleştiriyorum, yapışıyorum, bunun biteceğinden korkuyorum. Bu anın muazzamlığını kaybetmekten korkuyorum. Dünyanın , neredeyse gökyüzüne dokunabileceğimiz kadar yakınken ve sadece yıldızlar bizi izlerken, bir öpücüğün ne olması gerektiğini öğrendim.

GRIP

BOKU YEDİM.

Dün gece Bristol'u öptüm ve hiçbir şey gibi olmadı. Çark dönmeye başladığında öpüşmemiz sona erdi ama hiçbir şey durmadı. Bristol ve benim aramdaki bu şeyde durduramadığım bir ivme var. Durdurmak istemiyorum. Dönme dolabın yavaş, yuvarlanarak yere inişi boyunca el ele tutuştuk. Sessiz bir anlaşmayla, diğerlerini gördüğümüzde bıraktık. Bunun incelenmesini, alay edilmesini, hafife alınmasını istemiyorum ve şimdilik bunu kendimize saklamak istiyoruz.

Gecenin geri kalanında grupla birlikte kaldık ama sessiz, takip edilemez bir samimiyet bizi birbirimize bağladı. Aptalca oyunlar oynadık ve aptalca ödüller kazandık. O bana siyah plastik bir saat kazandı. Ben de ona bir düdük kazandım. Eğlence evinde birlikte kaybolduk ve onu dalgalı bir aynaya doğru bastırdım. Bozulmuş olsa bile, şekillerimiz birlikte mükemmeldi.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne istediğini ya da benim onun için ne olduğumu bilmiyorum. Varoşlarda mı yaşıyor? Egzotik bir meyve ya da tatilde tattığı bir yenilik miyim? Yoksa bu ona da bana hissettirdiği gibi mi hissettiriyor? Bir şeylerin başlangıcı gibi. Bay Çikolata Cazibes'i'nin kendisi bile bir kıza ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını soracak cesareti bulamıyor.

Onu ve Jimmi'yi kıyıda koşarken izliyorum, gelgit onları kovalarken gülüyorlar. Jimmi'nin amcasının Malibu'da küçük bir sahil evi var ve Bristol'un son gününü burada geçiriyoruz. Rhyson günü bizimle geçirdi ama bir ayarlama için stüdyoya çağrıldı. Mükemmel bir , ancak Bristol'a ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini sormak için onunla yalnız kalamadım. Yarın ayrılıyor ve bunun olduğunu unutacak yoksa daha fazlasını mı yapacağız bilmiyorum.

"Whew." Jimmi plaj battaniyesinin üzerine yığılır. "Bu gün inanılmazdı."

"Burası muhteşem," diye gülümsüyor Bristol ve Jimmi'nin yanına oturuyor. "Beni getirdiğin için teşekkür ederim."

Gözlerimiz lokum ve şekerleme kızartmak için kullandığımız küçük ateşin üzerinde çarpışıyor. Gözlerini hızla kaçırıyor ve gözlerini kapatmak için uzanıyor.

Luke kolunu Mandi'nin omuzlarına dolayarak, "Geri dönmemiz gerekiyor," diyor. "Gitmeden önce son bir kez yüzelim mi? Çok uzakta olmasın çünkü hava çoktan karardı."

Jimmi gözlerinde umursamaz bir parıltıyla, "Hadi bunu değerlendirelim," diyor. "Skinny-dipping."

Luke ve ben şimdiden kafamızı sallamaya başladık. O buz gibi suya çıplak girmemin imkanı yok. "Okyanusa çıplak girmem," diyor Mandi. "Deniz yosunu ve balık var ve hava soğuk. Olmaz, Teşekkürler."

"Peki ya sen?" Jimmi hâlâ arkasına yaslanmış, gözleri kapalı olan Bristol'u dürtüyor. "Korktun mu?" "Bu akıl oyunları benim üzerimde işe yaramaz." Bristol doğruluyor, meydan okuyan bir gülümseme kenarlarını kıvrıyor

dolgun dudaklar. "Gerçekten beni böyle aptalca bir cesarete sürüklemene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" bakıyorlar, hınzırca sırtıyorlar ve sonra uzun bacakları ve uçuşan bikini üstleriyle ayağa fırlıyorlar. Çenem çözülüyor. Bunu yaptığına inanamıyorum. Altını gibi görünüyor ama iki küçük kumaş üçgeninden başka bir şey olmayan üstünü Jimmi'ninkiyle birlikte kumsalda açıkça görebiliyorum. gecenin içinde yankılanıyor.

"İster misin?" Mandi Luke'a sorar, artık kendi pervasız sırtışını sergilemektedir.

Luke bir an için karşı koyacak gibi ama gözleri önce kumların üzerindeki bikini üstlerine, sonra da Mandi'nin hatırı sayılır göğüslerine kayar.

"Hey, neden olmasın?" Omuz silkiyor, ayağa kalkıyor ve şortunu çıkarıyor. Gözlerimi kaçırıyorum, bronzlaşmış yüzünü ya da aletini görmek istemiyorum. Mandi üstünü atıp okyanusun kenarına doğru koştuğunda gözlerimi kasten kaçırıyorum.

Kıyıya bakıyorum, vücutlarını seçiyorum, taze ay ışığında gölgeler, oynaşıyor, çılgık atıyor ve gülüyorlar. Dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor ve ayaklarımın üzerinde suya doğru yürüyorum. çıplak değilim. Hava bunun için çok soğuk.

Suyun sıcaklığına alışmaya çalışarak birkaç metre ki arkamdan bir kol belime dolandı. Sıcak, sudan kaygan göğüsler sırtıma bastırıyor.

"Bristol?" Boğuk ve umutlu bir sesle soruyorum.

"Hayır, ben Jimmi, seni aptal." Bristol'un sesi şakacıdır, suyun derinliklerine, kıyıdan biraz daha uzağa doğru kayarken kıkırdaması muziplikle doludur.

Çok uzakta değiliz, ama onunla yüzleşmek için döndüğümde diğerlerini görmüyor ya da duymuyorum. Gece onu gizliyor. Onu net görece kadar ay ışığı yok ama hissediyorum. Onun arzusunu hissediyorum çünkü benimkiyle eşleşiyor. Bu onun buradaki son gecesi ve beni tekrar öpmeden giderse lanetleneneceğim. Vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar suyun direncine doğru bastırıyorum. Gecenin serin havasından ve belki de arzudan gerginleşmiş meme uçları göğsüme çarpıyor. Başımı eğiyorum ve sözlerimi kulağına bırakıyorum.

"Seni tekrar öpmek istiyorum."

Keskin nefesi tek cevabı oluyor ama rızasını tatmak için dudaklarımı dayıyorum. Yanlarını avuçluyorum, parmaklarım neredeyse sırtında buluşuyor, başparmaklarımı meme uçlarını ovma için yukarı uzatıyorum, önce hızlı sonra yavaş vuruşlar arasında gidip geliyorum.

"Oh, Tanrım, evet." Ellerini omuzlarımda ve boynumda gezdirerek başımı aşağıya doğru itiyor. "Öp onları. Lütfen öp onları."

Ellerimi kışının üzerinden geçiriyorum ve onu sudan çıkarıyorum, böylece bacaklarını arkamda kilitleyebiliyor, bir meme ucunu ağzıma alana kadar onu yukarı kaldırıyorum.

Shiiiiiiit.

Genişçe açıyorum, içime kadarını alıyorum, meme ucunu emiyorum ve onu çevreleyen derinin ipeksi halesini yalıyorum.

"Kavra, evet." Elleri omuzlarımda pençeleşiyor ve boynuma doğru ilerliyor. Ağzıma sahip için başını eğiyor. Öpücüğü beni suyun büyülüyor. Tenimdeki parmakları şiir gibi. Dudakları, düzyazı. Kalbinin benimkine karşı ritmi, iambik. Her dokunuşu, belagat.

Gelgit başladığında akıntı bedenlerimizi çeğiştiriyor ve birbirimize tutunarak akıntının bizi alıp götürmesine izin veriyoruz. Ağızlarımız hâlâ kaynaşmış, bacaklarımız birbirine dolanmış, dillerimiz aç ve birbirine dolanmış halde daha derin sulara sürükleniyoruz.

Karmaşık ve zahmetsiz.

Bir rapçinin akışını tanımlarken kendi sözlerim aklıma geliyor. Yardım edemem ama

derinlerde aramızda geçenler. Tanıştığımız andan beri aramızda akan beklenmedik simya. Katmanlı ve karmaşık ama yine de mücadele yok, güç yok. Kolay hissettiriyor. Zahmetsiz. O kadar iyi hissettiriyor ki, sonunu hayal bile edemiyorum.

"Bilmem gerek," diye mırıldanıyorum göğsünün alt tarafına doğru. "Ne yaptığımızı, Bristol." "Ne demek istiyorsun?" diye nefes nefese kalıyor. "Bu harika hissettiriyor."

Onu vücudumdan aşağı kaydırıyorum ve yüzünü ellerimle çerçeveleyorum. "Bu senin için bahar tatili kaçamağı gibi bir şey mi?" Ciddiyetle soruyorum.

"Kavra, ben ..." Alnını göğsüme yaslıyor ve yüzünü daha iyi görebilmek için ayın ışığını açmak için her şeyimi verirdim. Böylece gözlerini görebilecektim. "Bilmiyorum."

Acıtmamalı. Birkaç gün, birkaç sohbet ve hayatımın en güzel öpücüklerini paylaştık. Hepsi bu kadar. Hepsi bu, ama dün gece yaşadığım en iyi geceymiş gibi hissediyorum. Ve bunun için anıtsal olmadığını düşünmek ya da onu görür görmez benim için karar verilmiş gibi ne olacağımıza "karar " düşünmek canımı acıtıyor.

"Ben sıradan bir insan değilim." İç geçiriyor ve yüzündeki bıkkın ifadeyi hayal edebiliyorum. "Ve yanlış gidebilecek çok şey var. Sen kardeşimin en iyi arkadaşısin. Buraya taşınıyorum ve işler kötüye giderse garip olabilir."

"Yapmayacaklar," diye onu temin ederim. "Sadece bir şans ver."

"Ne?" Alaycı bir kahkaha attı. "Uzun mesafeli bir ilişki mi?" "Neden olmasın?"

"Sen tek bir şey için oyuncusun, ballı ve çikolatalı Bay Arılar.

Sıkılırsın, hayatına devam edersin ve muhtemelen aldatırsın."

Sesinde bir soru var ve ona Tessa'dan bahsetmem gereken anın bu olduğunu biliyorum. Ama bizi biz yapmayı düşünmesini sağlamakta bile o kadar zorlanıyorum ki, bu anahtarı sokarak işi daha da zorlaştırmak istemiyorum. Bristol gider gitmez Tessa ile ilgileneceğim.

"Seninle farklı olurdu." Avucumu ıslak saçlarında gezdiriyorum. " olacağını biliyorum."

"Ama öyle olacağını ve ..." Başını kaldırıp sallarken aldığı şekli görüyorum. "alabilir miyiz? İncinmek istemiyorum ve sanırım sen beni gerçekten çok kötü incitebilirsin."

Cevabı yumuşak ve dürüst ve bu onu daha çok istememe neden oluyor.

"Bunu yapabiliriz." Boynunu öpmek için eğildim, nefesi kesilene kadar tuzla kaplı derisini emdim, kalçalarını suyun içinde sallayarak beni aradı. Bu onun noktası. Onlardan biri. Ağırdan almak mı istiyor? Diğerlerini bulmak için zaman ayırmaya hazırım.

BRISTOL

TAP, TAP, TAP.

Toplamakta olduğum bavuldan başımı kaldırıyorum. Birisi Grady'nin misafir odasının kapısını çalıyor. Grip'in karnavalda benim için kazandığı ucuz düdüğü aceleyle çantaya fermuarını . Kapıyı Rhyson koridorda duruyordu.

"İçeri girebilir miyim?" Her zaman muhteşem bir dağınıklığa sahip olan siyah saçları gözlerine dökülüyor.

"Elbette." Geri çekilip ona el sallıyorum, yatağa oturuyorum ve söyleyeceklerini duymayı bekliyorum. Kulüpten sonra konuştuğumuz geceden beri çok az yalnız zamanımız oldu. Dünü arkadaşlarıyla geçirdik ve dün gece stüdyoya geri dönmek zorunda kaldı.

"Her şey hazır, ha?" Kocaman bavuluma bakıyor.

"Öyle görünüyor." Küçük, hüzünlü bir gülümseme dokunuyor ağzıma. "Los Angeles'ı özleyeceğim. Kimin aklına gelirdi ki?" "Los Angeles'ı mı özleyeceksin, yoksa ağabeyini mi?" diye takılıyor. "Bu ağabey meselesi değil.

tekrar."

"Ben pek öyle biri olmadım." Gülümsemesi soluyor. "Yani bir kardeş." Cevap vermek yerine devam etmesini bekliyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Söz konusu onlar olduğunda, ebeveynlerimiz olduğunda neye güveneceğimizi bilmek çok zor." "Söylediğim kişi olduğum konusunda bana güvenebilirsin Rhyson. Kız kardeşin." Çenemi eğiyorum ve ona biraz

bir gülümseme şeklinde güven. "Senin için o kariyeri yönettiğimde bunu göreceksin." "Benim bir kariyerim ." Gülüyor ve dirseklerine dayanarak yatağa yaslanıyor. "Ama olacaksın. Olmalısın da. Ve bunu yaptığında, sana yardım etmek için orada olacağım."

"Henüz gerçekleşmemiş bir şey üzerine plan yapamazsınız."

"Aptal, rüyaların henüz gerçekleşmemiş şeylere dayanarak yaptığımız planlar olmadığını mı düşünüyorsun?"

Biraz gülüyoruz ve ben de yanına uzanıp başımı omzuna yaslıyorum. Yıllar önce kardeşime böyle sahip olmak için neler vermezdim. Prova yapmadığı, turneye çıkmadığı ya da kendisinden istenen her şeyi yapmadığı onunla vakit geçirmek için.

"Senin kendi hayallerin yok mu?" diye soruyor.

Grip'in yüzü, yumuşak dokunuşları ve dün gece karanlık sulara verdiği sözler aklıma geliyor. Ona inanmak istiyorum çünkü dönme , , okyanustaki öpücükler hayatımın güzel öp. Bu hafta yaptığımız

konuşmalar beni değiştirdi. Hiçbir tartışma, hiçbir anı, hiçbir umut ya da

korku sınırların dışındaydı. Kendilerini rüyalarının dokusuna o kadar hızlı ördüler ki bu beni korkutuyor.

"Rüyalarım var," diye cevap veriyorum sonunda. "Ve şimdi hepsi burada." Bana yavaşça gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Çıksak iyi olur." Rhyson saatine bakıyor ve bu bana dün gece Grip için kazandığım ucuz saati . Rhyson Louis'in çantasını odamdan çıkarıp koridorda yuvarlarken karnaval anılarımdan sıyrılıyorum.

"Bu yolculukta Grady Amca'yı görememiş olmam çok yazık."

"Bir dahaki sefere," diyor Rhyson. "Ama sana veda etmek isteyen bazı insanlar var."

Oturma odasına girdiğimizde yeni arkadaşlarımın hepsi oradaydı. Jimmi, Luke, Mandi ve grubun en arkasında duran Grip, gözleri içine düştüğüm ve bir türlü kurtulamadığım güzel bir tuzak gibi. "Ah, çocuklar." Kollarımı Jimmi'ye doluyorum, o da beni öyle sıkıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Yeni bir kanka bulmuş gibi hissediyorum." Jimmi iri mavi gözlerindeki yaşları kırıştırıyor. "Her hafta konuşmalıyız ve sen de yakında geri dönmelisin. Ben de New York'a gelebilirim."

"Anlaştık." Kendi gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "İrtibatta kalacağız. Merak etme."

Luke ve Mandi ile çok fazla vakit geçiremedim ama yine de bana veda etmek için gelmeleri çok hoş. İkisi de harika insanlar ve Rhyson hayatında böyle sıkı sıkıya bağlı bir çevreye sahip için çok şanslı. New York'ta onlar gibi bir çevrem yok ve bu da Columbia'da geçireceğim iki yılı bir an buraya taşınmak için heba etme isteği uyandırıyor.

Ve bir de Grip var.

Birbirimize doğru birkaç dikkatli adım atıyoruz ve herkesin bizi izlediğini hissediyorum.

"Her şey için teşekkür ederim," diyorum usulca, birkaç santim bırakarak. Gözleri daha fazlası için sessiz bir yalvarışla yanıyor.

"Sorun değil. Elbette."

Kollarını belime dolamadan ve beni sıcak, sert vücuduna doğru çekmeden önce yere bakıyor. Rhyson'ın ya da bir başkasının ne düşündüğünü umursamadan ayak ucuna kalkıyorum ve dirseklerimi boynunun arkasına olabildiğince sıkıca geçiriyorum. Elleri sırtımda geziniyor, kıvrımlarımı tüm çıkıntılara ve düzlemlerine uyduruyor.

"Bana geri dön, tamam mı?" diye fısıldıyor kulağıma. "Yavaş olmak durmak anlamına gelmez, değil mi?"

Yanaklarım alev alev yanıyor ve utanarak diğerlerine bakıyorum, ama dikkat etmiyorlar. Rhyson bavulumu arabaya taşıyor ve Mandi, Luke ve Jimmi dün gece plajda çıplak yüzmekten bahsediyorlar. Ya da yarı çıplak. Jimmi tamamen çıplak olacak kadar cesur/çılgın olan tek kişiydi.

"Hayır, yavaşlamak durmak anlamına gelmez," diye kabul ediyorum. "Aslında-"

Telefonu çalıyor ve ona bu yaz stajımdan birkaç gün izin aldığımda geri gelmeyi planladığımı söylüyorum.

"Şunu alayım," diyor kaşlarını çatarak telefona bakarken. "Ben Jade."

adını dönme dolapta bana anlattığı hikayeden hatırlıyorum. Hâlâ suçluluk duyduğu bir hikaye.

"Hey, naber?" Telefonu kulağına götürüyor ve kaşları birbirine çarpıyor. "Neden ona burada olduğumu söyledin?"

Rhyson'ın hadi yoksa uçağımı kaçıracağım çağrısına kulak vererek dönüyorum. Yola çıkabilmek için arabayı yüklemek üzere dışarı çıkıyoruz. Rhyson ve Grip beni götürüyorlar ve Rhyson'a neler olup bittiğini anlatıp . Çok yeni bir şey gibi geliyor ama de bilmesi gereken kadar önemli. Hala sessizce tartışırken bir Toyota Camry kaldırımı yanaşır ve virajlı bir

Koyu kahverengi tenli ve siyah, kıvrıkcık saçlı bir kadın dışarı çıkıyor. Çatık kaşları güzel yüzüne gölge düşürüyor ve öfkeyle uzun adımlar atarken kollarını iki yana sallıyor.

"Nerede o?" diye sorar Rhyson'a, hiçbir şey . "Selam, Tessa." Rhyson garaj yolundan yukarı bakar ve gözlerini anlamlı bir şekilde en yakın arkadaşına diker.

Rhyson Grip'e bakıyor olabilir ama Grip bana bakıyor ve bilmesem paniklediğini söyleyebilirim. Neler olduğunu, dünyanın nasıl küçük parçalara ayrılmak üzere olduğunu anlamaya vakit bulamadan Tessa tiradına başlıyor.

"Aramalarımı ve mesajlarımı nasıl görmezden geleceksin?" Bağırarak ellerini kalçalarının kabarıklığına yerleştirdi. "İki lanet hafta boyunca mı, Grip?"

"Ben ." Grip sıkıntılı gözlerle omzunun üzerinden bana bakıyor ve sonra tekrar yüzüne dönüyor. "özleyip durduk. oluyor? Bu demek oluyor?"

"Bu sana sesli mesajla değil, yüz yüze konuşmak istediğim bir şeyi anlatmaya çalışmamla ilgili." Kadının sert sesi avlunun öbür ucundan ona doğru yükseliyor.

"Tamam, lanet olsun, Tessa," diyor Grips, yüzündeki kızgınlık belli oluyor. "Rhyson'la birlikte kız kardeşini havaalanına götürmeye gidiyorum. Sonra konuşabilir miyiz? Döndüğümde?"

"Kim o?" Rhyson'a fısıldıyorum.

"Bu Tessa." Rhyson kaşlarını, dağınık saçlarının altında kaybolana kadar uzatır. "Grip'in kız arkadaşı."

"Onun kızı-"

Sıkı bir el boğazımı sıkarken kelimenin geri kalanında . Bu . Dün gecenin suyla örtülü vaatleri ve deniz tuzu öpücükleri. Dünyanın tepesinde, yıldızların altında mükemmel bir öpücük. Hepsi yalan mıydı? Derin, karanlık ve yalnız şeyleri paylaştık. Her şeyi paylaştık ve bu şimdiye kadar biriyle yaşadığım en dürüst bağdı. Ve bunların altında benim olabileceği yalanı vardı? Belki de ben onun ? Başkasına olmadığı mı? O söylerdi.

"Hayır, sen döndüğünde konuşamayız," diye tersliyor Tessa. "Şimdi konuşmamız gerek. Senin peşinden koşmaktan bıktım. Bunun üstleniyorsun."

"Sorumluluk mu?" Grip başını sallıyor ve omuz silkiyor "Ne için?" "Bu bebek için, işte bunun için," diye karşılık veriyor sert bir kendini beğenmişlikle.

Kocaman gözlerini yüzüme dikey ve yalan söyleyen kişinin o olabileceğine, bunun bir şaka, bir gizli kamera numarası olduğuna dair tüm şüphelerim dağılıyor. Bütün hafta unuttuğum ve düşürdüğüm o koruma tam zamanında kalbimin üzerindeki yerine oturuyor.

"Yabancıların önünde ağlamayız."

Annemin uyarısı, son birkaç gündür görmezden geldiğim aklımın sesi, omurlarımın arasındaki demir diskleri kaydırıyor.

"Rhyson, gidebilir miyiz?" diye sordum. "Eve dönüş uçağımı kaçırıramam." "Bristol!" Grip çılgık çılgılığa bağırarak banshee'nin üzerinden çılgınca

Önünde el kol hareketleri yapıyordu. "Bekle. Yapabilirim-"

Rhyson'ın arabasının kapısını açıp içeri giriyorum, yalanlarını gizleyen dolar gecikmeli, gün kısısı açıklamalarını duymak istemiyorum.

Rhyson arabaya biniyor, omzunun üzerinden avludaki manzaraya, Grip'in sert yüzüne ve tik tak eden çenesine bağırarak güzel kadına bakıyor. Arabanın camından bana bakıyor, gözleri vermeyeceğim bir şey için yalvarıyor.

İkinci şanslar.

"Sür, Rhyson." Sesim kaya gibi ve kararlı. "Bırak arkadaşın kendi bokunu halletsin. Ben eve gidiyorum."

Seri daha yeni başlıyor!

GRIP & STILL, 2. ve 3. kitaplar sırada!
Okumaya devam edin!

KAVRAMA: KAVRAMA ÜÇLEMESİ KİTAP 2

Karşı konulmaz bir güce direnmek sizi yıpratır ve dışarı çıkarır.

Biliyorum, yıllardır yapıyorum.

ait bir müzik yeteneğim olmayabilir,

ama yetenekli bir burnum ve sıra dışı şeylere karşı bir gözüm var.

Ve Marlon James - hayranları için Grip - olağanüstü olmaktan başka bir şey değil.

Yıllar önce birkaç büyülü geceyi bir araya getirmiştik ama o anıları kilitli bir çekmecedeki saklıyorum ve

anahtarını da attım. Geriye kalan tek şey dostluk ve iş.

Hayal bile edemeyeceği bir şöhretin

eşiğinde, tüm hayalleri gerçekleştirmeye

hazır.

Onun kariyerini idare ediyorum ama kalbimi idare edemiyorum. Vahşi, umursamaz, - ve

unutmak istediğim her şeyi hatırlıyor.

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı hem de kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya herhangi bir biçimde herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka türlü) iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşıyan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

"Sen sıkı bir ritim üzerine mükemmel bir dizesin."

-Kahverengi Şeker

PROLOGUE

BRISTOL

SEKİZ YIL ÖNCE, Bahar Tatilinden Sonra-New York

KENDİMİ BİR) APTAL GIBI HISSEDİYORUM.

Güzel erkeklerin oyunlarına kanan aptal kızlar gibi. Kadınları yanlarında tutan erkekler. Aldatan ve yalan söylerken iki kere düşünmeyen erkekler. Genelde mükemmel bir karakter yargıcıyım, ama karizmatik bir gülümseme ve muhteşem bir vücut beni kör etti. Parlak bir zeka ve tatlı bir dil. İlgiye o kadar açtım ki Grip'in ilgisini iyilik sandım. bir şey. bir şey. Sadece kendime güvenebileceğimi unutmışum. Sadece kendime inanabileceğimi. Ama şimdi hatırlıyorum. Kız arkadaşının ön bahçede çığlık hafızamı sarstı.

Mamut Louis Vuitton valizimi ailemin New York'taki evinin ön kapısından içeri sokarken, "Hile yapan pislik," diye mırıldandım.

Columbia'daki derslerim iki gün daha , o yüzden şehre dönmem gerekene kadar burada takılacağım. Dairem soğuk ve yalnız. Siyah-beyaz fayanslarla kaplı antremize ve geniş merdivenlere göz gezdiriyorum. Bu mahzen ev de oldukça soğuk ve yalnız. Los Angeles'ta Rhyson'ın arkadaşlarıyla geçirdiğim son haftadan sonra yalnızlığı daha derinden hissediyorum.

En azından burada bir asansör var. Çünkü bu kocaman takım elbise çantasını merdivenlerden yukarı sürüklemek beş saatlik bir uçuştan sonra benim eğlence anlayışına uymuyor. Köşeyi dönüp asansöre yönelmişim ki yukarıdaki bir ses gözlerimi tekrar merdivenlere çekti.

İnleme mi?

Yapmamam gerektiğine dair şüphelerime rağmen daha yakından dinliyorum. Homurdanmalar ve yoğun zevke benzeyen çığlıklar.

"Vay, vay, vay." Geçirdiğim berbat güne rağmen . "En azından birileri şeyler alıyor, bu ailem olsa bile. Ew."

Aslında iğrenmedim. Sanırım mutluyum. Annemle babamın birbirlerini istemediklerini ya da sevmediklerini düşündüğüm onca yıldan sonra, benim evde olmayacağımı düşündükleri ve yukarıda, görkemli orta yaşlarında mutlu bir şekilde seviştikleri için mutluyum. Evliliklerinin şeyden çok bir iş ortaklığı olduğunu düşünürdüm, Rhyson ve ben güçlü bir şirketin bire iki varisleriydik.

ayarlanmış bir ittifak. Ama görünen o ki birbirlerini istiyorlar. Bu kalbimi biraz daha hafifletiyor.

Uçuş görevlisi kalkış için beni zorla dışarı çıkarana kadar banyoda ağlayarak kaldığım düşünülürse bu bir şey ifade ediyor. Çikolata cazibeli . Şu hilebaz. Yalancı. Gözlerim hâlâ biraz şiş, annemin keskin bakışları incelemeye başlamadan önce düzeltmem gereken bir durum. Rhyson'ın Los Angeles'ta ne yaptığına dair bir sorgulamaya zaten katlanmak zorunda kalacağım. İkiz kardeşimi mahkemedeki o kader gününden beri . Son birkaç yıldır onunla benden bile daha az konuştular.

"Oh, Tanrım! Evet. Evet!"

Giderek daha yüksek sesle ve daha hararetli konuşuyorlar. Tamam, bu garipleşmeye başladı. Belli ki evde kimsenin olduğunu düşünmüyorlar, yoksa bu kadar sınır tanımazlardı. Odama sonra çıkacağım.

Asansör açılırken arkamdan biri ön kapıdan içeri girdi. Belki Bertie, hizmetçimiz?

Annem arıyor. Aman Tanrım.

Kumral saçlarının her biri yerli yerinde, yüzü son yirmi bir yıldır olduğu gibi pürüzsüz ve çizgisiz. Celine çantasını ön kapının yanındaki üzerine bırakıyor.

"Bristol, evine hoş geldin." doğru yürüyor, yürüyüşü düzgün ve kendinden emin, benimkine o kadar benziyor ki kendimi hareket ederken izliyor gibiyim. Öpücükler konduruyor, yanağıma bile değmeyen bir şefkatle. "Seyahatinle ilgili her şeyi duymak istiyorum elbette."

"Tabii ki."

Üst kattaki çift tekrar homurdanmaya ve inlemeye başlamadan önce zihinsel olarak onu dışarı çıkarmanın bir yolunu arıyorum. Babam mı o? Babamın üst katta başka bir kadınla sevişmediğine kendimi bile ikna edemiyorum. Başka mantıklı bir açıklaması yok.

"Anne, sana her şeyi anlatmak istiyorum." Bavulumu asansörün yanına bırakıp ön kapıya doğru yürüyorum. "Hadi kahve içmeye gidelim. Caddenin küçük yere. Pano's mu?"

"Kahve mi?" Annemin hemen her şeye küçümseme katmak gibi bir huyu var, benim önerime attığı küçük kahkaha da buna dahil. "Daha yeni . Daha yeni kapıdan girdim. Neden biz-"

"Siktir, evet!" Ünlem üst kattan geliyor.

Annem donup kalıyor ve söylemeye hazırlandığı küçümseme damlaları boyalı dudaklarında donup kalıyor. Gözleri benimkilerle buluşmadan önce yavaşça merdiveni tırmanıyor. Her zamanki kendinden emin görünüyor, ama gözlerinin üzerinde üflenmiş cam kadar kırılğan bir film var.

"Anne, yapabiliriz-"

"Sorun değil, Bristol." Asansörün yanındaki bavula başıyla işaret ediyor. "Çantalarını yukarı çıkar, akşam yemeğinde kardeşini görmek için yapacağın seyahat hakkında konuşuruz."

"Ama anne, biz-"

"Bristol, Tanrım! Bir kez olsun beni dinleyemez misin? Bir kez olsun senden yapmanı istediğim şeyi yapıp hayatımı daha da zorlaştırmasan olmaz mı?"

Bu doğru değil. Adil değil. Onun hayatını zorlaştırmadım. Hiçbir zaman. O ve babam Rhyson'ı yola çıkardıklarında beni büyüten dadıları kabul ettim. Annem çocukken "sorunlarım" için bana yol göstermekten vazgeçtiğinde New York'un en iyi terapistlerinin kanepelerinde yattım. Onur öğrencisiydim. Yukarı Doğu Yakası'ndaki tüm arkadaşlarının oğulları ve kızlarıyla birlikte o aptal sosyeteye takdim törenine katılmamı istediğinde katıldım. Onun istediği gibi bir Ivy League üniversitesindeyim. Elimden geldiğince onu memnun etmek için kendimi zorladım.

Gitmek için döndüm, ama üst kattaki kapı açıldı ve sarışın bir kız, belki benden bir ya da iki yaş büyük

koridordan aşağıya fırlıyor. Nina Algier, parlak bir flüt sanatçısı ve ailemin müşterilerinden biri, durdu ve yukarıdaki korkuluktan bize baktı, saçları vahşi, gözleri geniş ve dehşete düşmüş. Uzun boylu ve tay gibi, Boston Senfoni Orkestrası'nda yükselen bir yıldız. Babam da ona katılınca omzunun üzerinden geriye bakıyor.

Rhyson ve ben onun koyu rengini paylaşıyoruz, sadece annemin gri gözlerini alıyoruz. Rhyson ve Grady Amca'ya çok benziyor, yakışıklı, seçkin, şakaklarında sadece biraz gri var. Devam etmeden önce gözleri bana kayıyor. Onun için kayıt yaptırdığımı bile hissetmiyorum. Ben müzikal değilim; dolayısıyla değersizim. Hep böyle hissettim. Annemi gördüğünde gözlerindeki sertlik biraz yumuşuyor, belki de pişmanlıkla. Babamın herhangi bir şey için üzüldüğünü hiç görmedim, bu yüzden onda bunu fark edemezdim.

"Angela," diyor o kadar alçak sesle ki sesi kapının yanındaki bize zar zor ulaşıyor. "Evdesin."

Babam, annem ve Nina Algier arasında bir bakış fırlatıyorum, alternatif bir evrende olduğumdan eminim. Hepsi bu kadar mı? Söyleyeceği tek şey bu mu?

O kadar bir buz heykeli kadar hareketsiz olan Nina, harekete geçerek merdivenlerden aşağı koşuyor. Beyaz ipek bluzu yarı düğmeli ve eteğinin belinden sarkıyor, yanımızdan hızla geçerken yanaklarında bir kızarıklık var. Babamın kolonyası kokuyor.

"Özür dilerim Bayan Gray," mırıldanıyor, gözlerimizi kaçırıyor ve sonunda kapı açılana ve özgür kalana kadar kapı koluyla uğraşıyor.

"Odana git Bristol," diyor annem, sesi her zamanki alçak ve eşit tonda. "Yolculuğun hakkında sonra konuşuruz."

Babamı azarlamak, annemi teselli etmek ve buradan defolup gitmek arasında gidip geliyorum. Üç numaralı kapıyı seçtim.

Daha doğrusu asansöre biniyorum. Asansörden inip yatak odama doğru ilerlemeye başladığım anda onların yüksek seslerini duydum. Öfkeleri, çekişmeleri, o ana kadar hiç duymadığım bir sestti. Rhyson özgür kalmak için dava açtığında bile birleşik bir cepheden başka bir şey sunmadılar. Soğuk bir cephe, ama her zaman birleşik. Annemle babam sevgi gösterilerine ya da sevgi ifadelerine yatkın değiller, bu yüzden ön kapının çarpma sesini duymadan önce alt kattan yükselen duyguyu asla beklemiyorum.

Lanet olsun bu güne. Beni mahvetti.

Yatağıma uzanıp gözlerimi kapatıyorum. Aylardır boş olan odam soğuk. New York soğuk. Daha dün gece neredeyse çırılçıplak dalgalara karışmış, hedonist bir halde, kısa sürede tanıdığımı sandığım güzel bir adamla zevkimin peşine düşmüştüm. Sadece birkaç gün sonra bile tanıdığımı sanmışım. Kalbimi bu kadar çabuk kıracak kadar nasıl yakınlaştı, emin değilim ama bütün olmadığını biliyorum. Belki de onun olma ihtimaline kandım. Dışarıda , kusurlarımı ve her şeyimi gören ve kabul eden biri olduğu fikrine. Beni "anlayan". Bu olmalı. Yine de, kalbimin etrafında onu unutmak için sertleştirdiğim ve kolaladığım yerlerin yumuşadığını hissedebiliyorum. Biraz yumuşuyor ve bana açıklamasına izin verip vermemem gerektiğini soruyor. Belki de ikinci bir şansı hak ediyordur.

"Zayıf kaltak." Odada bu uyarıyı duyacak tek kişi benim. İhtiyacı olan tek kişi benim için.

Yorgunluk onun hakkını talep etmiş olmalı, çünkü uykuya daldığımı bile hatırlamıyorum.

Uyandığımda,

Oda daha karanlık ve soğuk. Los Angeles'ta, kum ve güneş ülkesinde . Burası hala New York ve hala soğuk ve belki de olması gerektiği gibi. Uçarken uyurken giydiğim buruşuk kıyafetlerden tozluk ve Columbia marka bir eşofman giydikten sonra yiyecek aramak için merdivenlerden iniyorum. Eminim Bertie benim için bir şeyler hazırlamıştır.

Ağlama duyduğumda mutfaktaydım, kiler ve buzdolabı arasında . Tezgâha bir baget bırakıyorum ve o kederli sesi takip ediyorum. Annenizi ilk kez ağlarken görmek

Bir çocuk için her zaman zordur. Yirmi bir yaşında olduğum için daha kolay olduğunu sanmıyorum. Onun gözyaşlarını gördüğümü hiç hatırlamıyorum, bu şekilde değil. Kırılmış camlar ve dökülmüş içkilerle çevrili oturma odasında yere yayılmış halde değil.

"Anne, sana yardım etmeme izin ver." Ona uzandım, ama beni çevirdi.

"Git." Kırık bir hıçkırık kelimeyi boğuyor. "Tanrım, neden herkesin yaptığı gibi beni yalnız bırakmıyorsun?"

Sözleri zaman keskindir, ama sanırım benim için onları en ince noktasına kadar keskinleştiriyor. Ve her zaman hedeflerini buluyorlar, kalbimde tam on ikiden vuruyorlar.

"Ayağa kalk." Benden uzak tutma çabalarına rağmen kolunu tuttum. "Her yerde cam var." "Bertie halleder," diye mırıldanıyor.

Daha yakından bakınca sarhoş olduğunu fark ettim. Tamamen, baştan savma sarhoş. Kolunu omzuma dolayarak yarı sürükleyerek kanepeye götürüyorum ve orada onu destekliyorum. Başı yana düşüyor ve normalde kusursuz olan makyajındaki gözyaşı izlerini görüyorum.

"Anne, o buna değmez." Sesimi yumuşak tutuyorum ama inandırıcı olmaya çalışıyorum.

"Nereden biliyorsun?" Kelimeler ağzında yuvarlanıyor, sessiz ve sesli harflerden oluşan bir çorba. "Hiçbir fikrin yok."

"Bir erkek bir kez aldatırsa, tekrar yapacağını biliyorum."

"Bir kez mi?" Acı bir kahkaha yüzünü . "Bunun ilk kez olduğunu mu sanıyorsun? Oh, Tanrım. Saymayı unuttum. Yatağımızda yüzlerce Nina Algiers'in hayaleti var."

"O zaman bırak onu." Yanına oturdum ve onu teşvik etmek için elini tuttum. "Sen bundan daha güçlüsün."

"Hayır." Kelimeyi üzgün, sessizce, çaresizce söylüyor. "Hayır ."

Bana baktığında, yere saçılanın sadece sürahi olmadığını görüyorum. Annem paramparça olmuş ve gözlerinde onlarca yıllık cam kırıkları var.

"Onu seviyorum," diye fısıldıyor. "Beni terk etmek zorunda kalacak, çünkü onu seviyorum ve nasıl duracağımı bilmiyorum. Nasıl bırakacağımı bilmiyorum."

Tanıdığım en güçlü kadın mı? Çivi gibi sert müzakereci? Asla yüzleşmek istemeyeceğiniz, sevgiyle yerle bir olmuş düşman mı?

"Buna müsamaha gösterdiğine inanamıyorum anne."

"Oh, bağışla beni, Bristol." Tiksintisi ve öfkesi bana için birbirini ezip geçiyor. "Eğer dikkatli olmazsan bir gün burada olacaksın. Aynı yerde, aynı kırık kalple."

"Yanılıyorsun." Kalbimden bir ses onun haklı olduğunu fısıldıyor ama bunu kabul edemiyorum. Etmeyeceğim.

Sarhoşluktan çöktüğü yerden doğruldu ve ani bir netlikle gözlerimin içine baktı.

"Sen de benim gibisin, belki daha kötüsün," diyor. "Çok fazla şeye ihtiyacın var. Ve dikkatli olmazsan sen de çok seveceksin. Ben uzun zaman önce yanlış adama aşık oldum ve senin benim gibi insanlar nasıl duracağımızı bilmiyoruz."

"olduğumu söylemeyi kes." Kelimeleri serbest bırakamadan boğazımda zonkluyor.

"Söylememe gerek yok." Kendini toparlayıp bara gidiyor, bir şişe daha alıp kendine bir içki dolduruyor. "Bunun doğru olduğunu zaten biliyorsun."

Grip'in tüm yaptıklarını bilsem de, bir hala bunun acımasız bir şaka olmasını istiyor, böylece onu affedebilirim. Ona ikinci bir şans vereyim. Belki de o haklıdır. Belki ben de onun gibiyimdir. Ama eğer öyleysem, bugün burada onun dersini alıyorum. Yanlış adamı kadar çok seviyor ki, onu incittiğinde bile bunu kapatamıyor.

Eğer sevme şeklimiz buysa, hiç başlamamak daha iyidir.

SIX YEARS AGO, Mezuniyet Sonrası-Los Angeles

BY GELDİĞİMDE, Bristol'un hoş geldin partisi tüm hızıyla devam ediyordu. Belki de en iyisi budur. Belki işleri daha az garip hale getirir. Birbirimizi iki yıldır görmüyoruz. Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermediğinde, hatta ona postaladığım Neruda şiirleri kitabını aldığını teyit etmediğinde, ne kadar zor olsa da, boş vermek zorunda kaldım. Her şeyi berbat etmişim ve o da beni dışlamıştı. Üniversiteyi bitirip Los Angeles'a taşındığında tekrar deneyeceğimi söyledim kendime. Rhys ve Bristol son iki yıl boyunca iletişimde kaldılar ve ilerleme kaydettiler. Şimdi, yapacağını söylediği şeyi yapmak için burada - Rhyson'ın müzik kariyerini yönetiyor.

Grady'nin evine sayamayacağım kadar çok kez ama bu eşikten geçerken hiç gergin hissetmemiştim. Yiyemeyecek, içemeyecek kadar gergin. Ve bu konuda gerçekten kimse yoktu. Bristol'un Rhys'e olanları anlatmadığını biliyorum ve ben de ondan örnek aldım. Bunu nasıl çözeceğimiz bizim işimiz, başkasının değil. Umarım bu işi çözdüğümüzde, o da anladığında, iki yıl önce başladığımız şeyden geriye bir şey kalıp kalmadığını görebiliriz. Denemeye değer mi diye. Aşk olacak kadar uzun değildi. Çok derin ve ben aşık olmak için çok yaşıyım. Karasevda için çok çığ. Ona bir isim koyamayabilirim ama Bristol gittiğinde o da binayı terk etmedi. Onu tahliye edemem.

Oturma odası tıklım tıklım, Bristol'un tanıdığını sanmadığım insanlarla dolu. Onlar bizim arkadaşlarımız ve tek bildikleri Rhyson'ın kız kardeşinin Los Angeles'a taşınacağı. Herkes güldüğü için çoktan yapılmış bir şakanın giriyorum. Fark edilmemek için içeri süzüldüm. Jimmi bunu hemen imkansız hale getirdi.

"Kavra!" Yerde bağdaş kurup yerden kalkıyor ve kendini bana doğru atıyor. "Nerede olduğunu merak ediyordum."

Jimmi'yi sıkıştırıyorum ama omzunun üzerinden doğrudan Bristol'un gümüşü gözlerine bakıyorum. Sadece bir gözlerini kaçırıyor ve sanki ben yokmuşum gibi tekrar konuşmaya dalıyor. Ama o saniye bana çok şey anlatıyor. şeyleri düzeltmek için bir özürden fazlası gerekecek. Sanki orada değilmişim gibi bana baktı. Sanki olmamamı diliyormuş gibi.

Eskisinden daha iyi görünüyor. Saçları kısalmış ve sırtından aşağı inmek yerine omuzlarının hemen üzerine oturmuş. Yüzü daha zayıf görünüyor, sanki bir şey yumuşak etinden ve çarpıcı kemiklerinden tüm yanılısalarını yontmuş ve onu keskinleştirmiş gibi. Siyah kot pantolon, yüksek topuklu botlar, kollarını ve omuzlarını açıkta bırakan ve boynunun arkasından bağlanan ipek bir bluz. Önceden de ama şimdi daha cilalı bir havası var. Sofistikeliği da parıldıyor. New York'taki Sound Management'ta yaptığı büyük stajdan kaynaklanıyor olabilir. Ya da belki sadece .

"Dostum." Rhyson da ayağa kalkıyor ve sırtarak yanıma geliyor. "Seans nasıl geçti?"

"Güzel." Gözlerim hâlâ küçük bir grup insanla derin bir sohbete dalmış olan Bristol'a kayıyor. "Her iki dizeyi de kısa sürede bitirdik."

"Güzel." Rhyson telefonuna bakar ve yüzünü buruşturur. "Hâlâ şirketten gelecek bekliyorum."

"Gerçekten mi?" Sırtarak onu rahatlatıyorum, ancak midesindeki düğümü çözemeyeceğimi ya da onu sakinleştiremeyeceğimi biliyorum.

Kendisiyle sözleşme imzalamayı düşünen plak şirketinden haber beklerken sinirleniyor. "Arayacaklar."

Rhyson sonunda yeniden sahneye çıkmaya hazırdır, ancak klasik piyanist çağdaş bir sanatçı olarak geri dönecektir.

Birkaç dakika sonra Bristol'un içinde bulunduğu sohbet çemberine doğru ilerliyorum. I

Hatta kanepede ona dönük boş bir yer bulup kendimi birkaç kaçamak bakışla sınırladım, ama bakmayı tercih ederdim.

"Ee, Bris," diyor arkadaşımız Luke. "Rhyson'ın başarılı olmasını beklerken ne ?"

"Onun büyük başarılarla imza atmasını 'beklediğimden' emin değilim." Bristol'un kahkahası boğuk ve kendinden emin. "Sanırım onun olmasını sağlamak benim işim olacak."

Şık bob şeklinde saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor. "Ama hedeflerimiz doğrultusunda çalışırken Sound Management'ın Los Angeles ofisinde bazı işler yapıyorum." Beyaz şarabından bir yudum almaya gidiyor ama boş olduğunu fark ediyor. "Geri geleceğim. Tekrar dolduracağım."

Beni onaylamıyor ama ayağa kalkıp mutfığa doğru gidiyor. Bu işin peşini bırakabilirim. Bana açık sinyaller gönderiyor. O gece okyanusta kaldığımız devam etmek istemesi pek olası değil ama tüm hayatım bir dizi olasılıksızlıktan ibaret.

Mutfak kapısını sessizce açıyorum. Grady'nin menteşelerini yağlamasına seviniyorum çünkü Bristol orada olduğumu ve yalnız olmadığını fark etmeden önce incelemek için bir anım oluyor. Grady'nin mutfak tezgâhına yaslanmış, kollarını yana açmış, iki avucunu da yüzeye düz bir şekilde koymuş. Şarap kadehi, dolu bir beyaz şişenin yanında boş duruyor. Başını öne eğdi ve ağır bir nefes verdi. yansıttığı rahatlık kayboluyor. Bir kaçış gördüğümde anlarım. Eğer benden kaçıyorsa, onu hayal kırıklığına uğratmak zorundayım.

"Hey."

Sessiz mutfığa o tek kelimeyi bırakıyorum ve sanki bir mermi sesi gibi sıçırıyor. Bana doğru dönüyor ve bir saniyeliğine her şeyi savunmasız olduğunu fısıldıyor. Geniş, sıkıntılı gözler. Dolgun dudaklarının titrek çizgisi. Belirsiz bir kaş çatma. Her şeyi o kadar çabuk unutuyor ki, izlemesiniz kaçırdınız. Bristol'un son ziyaretinde çok iyi öğrendiğim bir şey vardı, onu izlemek.

"Merhaba." Odadan çıkma bahanesi olan şarap şişesini eline alıyor ve kendine bir bardak dolduruyor. "Selam." Kadehini kaldırdı ve yanımdan geçip gitmeye başladı.

Kapıya varmadan dirseğinden tutuyorum. Gözleri kolundaki elimden yüzüme doğru kayıyor.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı, Grip?"

İki kaşını da kaldırdı, yüzünde küçümseme vardı. Bana New York'un yüksek sınıf sosyetesinden biri olduğunu söylediğinde, tanıştığım kişiyle bunu bağdaştıramadım: kolay gülüşü ve meraklı gözleri olan yakın kız. Şimdi bunu bana attığı soğuk bakışta görüyorum. Beni uzaklaştırmak için tasarlanmış, ama bundan daha fazlası gerekecek.

"Sana gönderdiğim kitabı aldın mı?" Gitmesine izin vermeyerek, sarsılmasını bekleyerek soruyorum. Sarsılmadı. Ten tene temasımızın onu beni gibi etkilemediğini istiyor ama nabızı boğazının dibinde hızla kanat çırpın bir sinek kuşu gibi. Pembe yanaklarını yıkıyor. Göz bebekleri gözlerindeki gümüşü yutuyor.

"Şiirler mi?" diye soruyor sakince. "Evet."

"Ve?"

"Teşekkür ." Kirpikleri düşüyor. "Senin için geri getirdim."

"Hayır, senin istedim. Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermedin. Sana e-posta gönderdim. I-"

"Konuyu anlamadım," diye araya giriyor. Kendini nazıkçe kurtarmak için kolunu çekiştiriyor ve güvenli bir mesafe koyarak tezgâha doğru geri yürüyor.

"Sen ... görmedin." Hayal kırıklığımı kontrol ediyorum. Ne de olsa bu benim hatam. Ona tüm gerçeği söylemeyen bendim. "Bence asıl mesele bizdik, Bris."

"O zaman ne benim ne de senin zamanını boşa harcamadığım için memnunum çünkü biz diye bir şey yok." Gözlerimin içine bakıyor ama sanırım bunu sadece yapabileceğini kanıtlamak için yapıyor. "Bana yalan söyledin."

"Pek sayılmaz." Onun yanındaki tezgâha yaslanana kadar birkaç adım daha yaklaşmayı göze alıyorum. "Tessa'yla birkaç haftalığına ilişkiyi nasıl keseceğimi bulmaya çalışıyordum."

"Hâlâ birlikte değil misiniz?" diye soruyor kayıtsızca.

"Benim çocuğum değildi." Dişlerimi sıkıyorum ve kısa bir nefes veriyorum, bıkkın bir halde. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Eğer dinlersen-"

"Dinlemek mi?" diye araya giriyor, bir öfke kıvılcımı gösteriyor. "Neyi? Gerçeği gizlemek için bazı teknik ve anlambilimsel bilgileri bir araya mı getiriyorsunuz?"

Bunu tercih ederim, öfkesinin dürüstlüğüne o soğuk, sahte kayıtsızlığa tercih ederim.

"Sana söylemeliydim," diye itiraf ediyorum usulca, tüm pişmanlıklarımı bakışlarımıza dökerek. "Doğru zamanı bekliyordum."

"Doğru zaman havaalanı ile dönme dolap arasında yerdeydi." Dudaklarını hileli bir gülümsemeye kıvrıyor. "Ama sorun değil. Artık bir önemi yok. Her şeyin en iyisi oldu."

"Yaramadı. İletişime geçmeye çalıştım. Hiç cevap vermedin." "Söyleyecek bir şey yok." İnce bir omzunu kaldırıyor, mükemmel bir dikkatsizlikle. "Artık her şey geride kaldı ve yeni bir başlangıç yapabiliriz." Şunu mu diyor ...

"Yani-"

"Arkadaş olarak, evet." Bana dikkatle bakıyor. "Bak, yepyeni bir sahildeyim ve yeni işime başlıyorum. Nerede yaşayacağıma karar veriyorum. Rhyson'ın kariyerini . Odaklanmam gereken pek çok şey var. Yalan söylememiş aramızda neler bunlardan biri değil. Diğer şeyleri unutalım."

Kot gömleğimin kolunu geriye kıvrıp ona her gün taktığım siyah saati gösteriyorum. Paha biçilmez bir gecede benim için kazandığı ucuz saati.

"Bu unutmuşum gibi mi görünüyor, Bristol?"

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirliyor, sonra bu ifade tekrar eski haline dönüyor.

"Bak, ikimiz de Rhyson'ın hayatında olacağız," diyor gözlerini yere dikerek. "O haftayı gerçekte olmadığı bir şey haline getirmeye çalışman sadece işleri garipleştirecek."

"Bir şey yapmaya çalışmıyorum." Sesim azarlıyor ve yalvarıyor. "Bir şeydi ve sen bunu biliyorsun."

"Bana yalan söylediğini biliyorum." Sesi düz, gözleri sabit. "Ve bize kalan tek şey dostluk."

Yüzü yumuşuyor ve bir gülümseme bir an için gözlerini ısıtıyor.

"Aslında iyi arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum," diyor. "Başka kim bana hip hop ki?"

Onun neşeli yorumuna gülümsemeye kendimi zor tutuyorum. Ben somunun tamamını isterken o bana kırıntılar sunuyor. Bana vermek istediğinden çok daha fazlasını istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, hak ettiğimden fazlasını istiyorum. Bu daha az istediğim anlamına gelmez. Birlikte sadece bir hafta geçirdik ama sohbetimiz, aramızdaki bağ, ne daha önce ne de o zamandan beri başka kimseyle olmadı. Bu gerçek ve gerçek o kadar nadirdir ki, onu bulduğunuzda görmezden gelemezsiniz. Ondan vazgeçemezsiniz.

Mutfağın kapısı açılır ve Rhyson içeri koşar, yüzü heyecanla aydınlanmış, telefonu göğsüne bastırmıştır.

"Onlar," diye fısıldıyor Bristol'a. "Anlaşmayla ilgili etiket." "Aman Tanrım!" Bristol onu mutfak masasına doğru yönlendirir ve o da telefonunu masanın üzerine bırakıp hoparlöre alır.

"Hey, ben ." Rhyson kız kardeşine bakar, aynı olan gözleri birbirine kilitlenmiştir. "Hoparlördesin

menajerim Bristol ile."

Rhyson'ın ilk albüm anlaşmasının temelini oluşturacak ön görüşmelere başladıklarında onları yarı dinliyorum. Daha sonra onun için heyecanlanacağımı biliyorum. Ama şu anda bileğimdeki ucuz lastik saate bakıp karnavaldaki o geceyi, kalplerimizin yıldızlarla birlikte döndüğü öpüşmeyi hatırladıkça üzülüyorum. Ve saatin mükemmel bir sembol olduğunu düşünmeden .

Çünkü zamanımı bekliyor olacağım.

BÖLÜM 1

BRISTOL

MEVCUT GÜN

Bazı günler baştan başlamak istersiniz çünkü her saat sizi cehennemin daha derin bir seviyesine götürüyormuş gibi gelir.

Ve bazı günler çukurun en kazıyarak uyanırsınız, ateşli duvarlara tırmanamazsınız.

Bu hafta ikincisi ve birincisi arasında gidip geldim. Bugün, ikisi arasında bir arafta sıkışıp kaldım. bakarsam bakayım, bu hafta cehennem gibiydi.

"Sarah." Sesimi zar zor yükseltiyorum ama asistanımın ofislerimizi birbirine bağlayan açık kapıdan duyduğunu biliyorum.

İlk başlarda Rhyson'ın müzik kariyeriyle ilgili her şeyi tek yürüttüm. Klasik piyano dehası olarak ünü modern rock sound'una müzik dünyasının en büyük yıldızlarından biri haline geldi. Şimdi Rhyson'ın menajerliğini yapmanın ve yeni kurduğu plak şirketi Prodigy'ye yardımcı olmanın yanı sıra, yeni kurulan plak şirketimizdeki diğer grupların ve aslında Prodigy ile anlaşması olmayan arkadaşımız Jimmi'nin de menajerliğini yapıyorum. Rhyson ve ben bu ek sorumlulukları üstlendiğimde yardıma ihtiyacım olacağını fark ettik. Sadece birkaç yıl içinde şaşırtıcı ilerleme kaydettik.

Özel hayatınız yapabileceğiniz şeyler. "Evet, patron." Sarah kapıda belirdi. "Bana ihtiyacın var mı?"

Cehennemde olduğumu sandım. Sarah yüzünü cehennem ezmiş gibi görünüyor. Ayakta durmaktan çok kapı çerçevesinin onu desteklemesine izin veriyordu. "Sarah, umarım ilişkimizde bok gibi görüldüğünde bunu sana söyleyebileceğim noktaya gelmişizdir." Sarah zayıfça başını sallıyor.

"Güzel." Yüzümü buruşturuyorum ve masamın karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret ediyorum. "Çünkü bok gibi görünüyorsun."

"Muhtemelen hissettiğimden daha kötü görünüyorum." Sarah krem rengi deri koltuğa dikkatle .

"Umalım da öyle olsun." Masamın üzerinde çoğalan kâğıt yığınınına tekrar bakıyorum. "Özür dilerim.

iyi hissetmiyorsun. Eve gidebilmen için bunu hızlıca yapacağım ama Denver'da neler olduğunu bana anlatabilecek kadar iyi misin?"

"Denver mı?" Sarah bana yavaşça göz kırpıyor. Sabrıma tutunuyorum. Gerçekten yapıyorum ve kendime onun iyi hissetmediğini hatırlatıyorum.

"Evet. Denver. Karları, dağları ve Bronco'ları var." "Çocuklar için bir şeyler ters mi gitti?" Acıdan donuklaşmış gözlerle kaşlarını çatıyor. "Mekânda her şey ayarlanmıştı."

"Evet, az önce gruptan Danny ile konuştum ve her şeyin berbat olduğunu söyledi. Ekipman listesindeki birkaç parça eksikmiş."

"Binicilerini iki ay önce gönderdim." Sarah kafasını sallıyor, kaşları birbirine karışıyor. "Geçen hafta kulüpteki bağlantımız Elle ile konuştum ve o da her şeyi doğruladı."

"Morris'le konuştun mu?" İşlerle ilgilenmesi gereken yol müdürüne soruyorum. Tırnaklarımı masamın kenarına ama hemen duruyorum. Bunu annem de yapar. Annemle benim aramda yeterince doğal benzerlik var. Daha fazlasını geliştirmeme gerek yok.

"Hayır, ama onu hemen arayacağım." Cebinden telefonunu çıkarıp çeviriyor ve beklerken bana bakıyor. "Çalıyor."

"Genelde işler böyle yürür. İşler gerçekten iyi gittiğinde, gerçekten telefonu açıyor. Onu aradığım son bir saattir yapmadığı bir şey."

Şirketlik yapmak istemem ama Rhyson Kilimanjaro'yu kendi elleriyle seçti ve onlar inanılmaz bir grup. Birçok büyük plak şirketiyle anlaşabilirlerdi ama bizi seç. Henüz bir stüdyo yok ve hala "underground" olarak kabul ediliyorlar. Bu turne onların ilk albümleri için bir hayran kitlesi oluşturuyor.

Prodigy küçük ve yeni başlıyor olabilir ama kardeşimin itibarı tehlikede. Benimki de öyle. "Selam Morris," diyor Sarah, onun takdir etmeyeceği bir gülümsemeyi zorlayarak. "İşler nasıl gidiyor?" İşler nasıl mı gidiyor?

Ona boka battıklarını söyledim. İşin aslını öğrenmeliyim, gününün tadını çıkarıp çıkarmadığını değil.

"Telefonu bana ver," diye fısıldayarak elimi uzattım.

"Ben hallederim," ve sanki bu beni rahatlatmış gibi başını sallıyor. "Hı hı. Bu harika Morris. Bak, grup aradı ve her şeyin istediğimiz gibi olmadığını söyledi."

Bir saniye dinliyor, sonunda dudağını ısırtıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Anlıyorum." İç çekişi bana biraz fazla teslim olmuş gibi geldi. "Eh, sanırım olan oldu. Orada olmadığımız ve gösteri bu gece olduğu için bu konuda ne yapılabileceğinden emin değilim."

Cehennem.

"Ver şu telefonu bana, Sarah." Bu sefer ona yeterince sert bakıyorum ki bunun isteğe bağlı olmadığını anlasın.

İsteksizce bana uzattı. "Morris, ben Bristol."

"Hey, Bristol." Sesine gerginlik karışıyor.

"Oradaki grup için her şeyin olması gerektiği gibi olmaması da neyin nesi? Sürücüler çok net ve Elle her şeyi onayladı."

"Evet, sanırım bize mevcut olacağı söylenen ama olmayan ekipmanlar konusunda istedikleri birkaç şey vardı."

"O zaman Elle'in bunu düzeltmesi gerekiyor."

"Onunla konuşmaya çalıştım ama henüz bir hareket göremedim." Diğer uçtan gelen titrek kahkahası beni rahatsız ediyor. "O çok çetin ceviz ."

"Hmmmm. Tamam, şimdi onu arayacağım ve eğer ufalanmasını istemiyorsa, adamlarıma binicideki her lanet şeyi verse iyi olur."

İfademden sonra kısa bir duraklama oluyor. Morris sonunda "İyi şanslar," diye cevap veriyor.

"Bu arada, Morris." Tüm dikkatini çektiğimden emin olana kadar duraklıyorum. "Eğer hem senin hem de benim işimi yapmak zorunda kalırsam, ikimizden biri gereksiz olur. Bir dahaki sefere seni yol yöneticisi olarak gönderdiğimde, yönetmeni bekliyorum. Eğer

Yapamazsan, küçük bir kasaba kulübü sahibinden korkmayan birini bulurum."

Cevap beklemiyorum. Buna ne diyebilir ki? Beceriksizlikten nefret ederim. Daha önce Morris'in dışında sorun yaşamamıştım ama bu . Sarah'nın telefonundan Elle'i arıyorum, böylece geldiğimi görmeyecek.

"Sarah, merhaba," diye cevap veriyor Elle üçüncü zilden sonra, sesi sıkılmış ve dalgın geliyor. "Eğer o rezil binici için aradıysan, Morris'e söylediğimi sana da söyleyeceğim. Ne al. Gösteri bu gece ve istedikleri tüm ekipmanı almak için zamanımız yok. Elimizdekilerle idare edecekler."

"Sarah değil, Elle. Bristol."

"Bristol, hey." Doğrulduğunu ve dikkat kesildiğini duyar . "Az önce ne dediğimi o zaman."

"Oh, seni duydum. Şimdi sen beni duyuyorsun."

Öne doğru eğildim ve ağırlığımı desteklemek için yumruğumu masamın üzerine koydum. "Sizinle benim aramda bir sözleşme var hanımefendi. İmzaladığınız bir sözleşme.

Bu şartları yerine getirmemek sizi ihlale sürükler." Devam etmeden önce duraksıyorum. "

mı?" "İstedikleri mikrofonları bir günde bulmam mümkün değil, Bristol."

"Sizden bunu beklemiyordum, bu yüzden aylardır sürücüyü elinizde tutuyorsunuz. Adamların ekipman tercihlerini güvence altına almak için bu sürenin fazlasıyla yeterli olduğunu söylemiştiniz."

". "Hiç denedin

mi?"

Denemediğini kabul etmeyeceğini biliyorum ama inanmadığımı da bilmesi gerekiyor. "Elle, ben bahane üretmem ve kabul etmem. Ya bunu yaparsın ya da avukat."

"Bu çok saçma!" diye bağılıyor diğer uçtan.

"Asıl saçma olan bu konuşmanın yapılmasına bile gerek olması." İnanmayarak dudaklarımı şapırdatıyorum. "Gerçekten buna kanacağımı mı düşünüyorsun? Son dakikaya kadar bekleyip, şartları yerine getirecek vaktin c'est la vie diye omuz silmek?"

"Hayır, ben-"

"O ekipmanı bulacaksın," diye araya girdim. "Kıçında bulsan bile umurumda değil. Sadece grubuma vermeden önce temizleyin."

Oraya kendim gelmekle tehdit etmeden önce görüşmeyi sonlandırıyorum. O zaman bunu gerçekten yapmam gerekirdi ve bütün hafta cehennemde kaldıktan sonra olmak isteyeceğim son yer Denver olurdu. Hayatımın çoğunda New York'ta yaşarken yeterince kar yağdı.

"Teşekkürler." Sarah'nın telefonunu ona geri veriyorum.

Elini karnına bastırarak "Çok belalısın," diye fısıldıyor. "Sadece olmam gerektiğinde."

Bilen bir kaşını zar zor kaldırıyor.

"Tamam, evet. Her zaman biraz, ama insanların beni zorladığını biliyorsun, değil mi?" Sarah kısık bir inilti çıkarır ve göz kapaklarını sıkarak kapatır.

"Ne oldu?" Masanın etrafından elimin tersiyle alnına bastırıyorum. "Ateşin yok."

"Hayır, regl oldum," diye cevap veriyor kayıtsızca.

"Ohhhhhh." Masanın kenarına oturup onun rahatsızlıktan büküm olmuş güzel yüzünü inceliyorum. "Kötü bir ay mı?"

"'Kırmızı düğün' kelimeleri size bir şey ifade ediyor mu?"

Game of Thrones göndermesine sırtıyorum, o da tek gözünü açıp anemik bir gülümseme sunuyor.

"Evine git." masanın üzerinde metastaz yapıyor gibi görünen ürkütücü kâğıt yığınına işaret ediyorum. "İnanın bana. Bu işin hiçbir yere gitmediğine tanıklık edebilirim. Bütün hafta boyunca onlardan kurtulmaya çalıştım başaramadım."

"Gerçekten mi?" yerden doğruluyor, bir eli alnında açık, diğeri karnında. "Bensiz iyi olacağına emin misin?"

"Evet. Muhtemelen grupla görüşüp Elle' geldiğinden emin olacağım."

Yapmam gereken ve bu haftayı cehenneme çeviren bir düzine başka şeyden bahsetmiyorum çünkü o kendini kötü hissedebilir.

"Tamam." Hantalca ayağa kalkıyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Bu son e-postayı da kapatıp çıkacağım."

"Kulağa hoş geliyor."

Telefonum çaldı ve kim olduğunu görmek için aşağı baktım. Will Silas. Bir müdür arkadaşım. "Will, merhaba. N'aber?"

"Bristol, hey. Pek bir şey yok. Yarın gece hakkında konuşmak istedim."

"Ne olmuş ona?" Masama geri dönüp yazdırdığım ve başladığım birkaç sözleşmeyi gözden geçiriyorum. "Mekan ayarlandı. Onlarla daha önce konuştum. Ses kontrolü saat yedide. Diğer her şey gönderdiğim e-postada."

"Evet, bu sabah saat ikide gönderdiğin e-posta." , sesinde bir hayranlık notası var. "Ne zaman uyuyorsun, kızım?"

"Tüm işler bittiğinde." Biraz gülüyorum ve sabırsızlığımı kontrol ediyorum. Bu sözleşmelere gerçekten gerekiyor. "Yarınki performans için her şey hazırsa, sizin için ne yapabilirim?"

Diğer uçta Will'in isteksizliğini haykıran bir duraklama oluyor. "Qwest'in özel bir isteği var," diyor birkaç saniye daha çığlık çığlığa sessiz kaldıktan sonra.

"Tamam. Duyalım bakalım."

"Muhabir Meryl'in konserden sonra Qwest ve Grip ile konuşacağını biliyorum." Grip'in yaklaşan albümü Prodigy'nin ilk olma özelliğini taşıyor. *Grip* onun ilk solo projesi olacak olsa da, Popülaritesi, hepsi platin plak kazanan diğer sanatçıların single'larına yaptığı featuring'lerle arttı. Yıllar içinde yazar ve yapımcı olarak büyük bir ün kazandı ve son derece popüler yeraltı mixtape'lerine imza attı. Artık kendi bir sanatçı ve onun gibisi yok. Yaptığı her işe bunu katıyor. Qwest'in yer aldığı güncel single'ı "Queen" şu anda bir numarada yer alıyor ve albüm henüz çıkmadı bile.

"Evet. *Legit*, Grip hakkında derinlemesine bir yazı yazıyor," diyorum Will'e. "Ve ertesi gün New York' dönmeden önce ikisiyle sohbet etmeyi kabul ettim."

"Evet, gösteriden sonra yapmak istediği başka şeyler var."

Bu sefer duraklama benim. İsteksizlik benim. Qwest'in programdan sonra yapmak istediği bazı şeyler yok. Programdan sonra yapmak istediği biri var.

Tutuş.

"Ah, öyle mi?" Kontratı bırakıyorum ve elimi gerginliğin her zaman toplandığı enseme gezdiriyorum. "Ne gibi?"

"Grip ile gösteriden sonra takılabileceklerini düşünüyordu. Bir ay önce 'Queen' videosunu tamamladıklarından beri birbirlerini görmediler. Yani ..."

Grip'i şu anda sahnedeki en ateşli kadın rapçi olan Qwest'le eşleştirmek tam anlamıyla dahiyane bir fikirdi. Keşke bundan kendime pay çıkarabilseydim ama Qwest onunla çalışmak için bize başvurdu.

"Yani ..."

Will'in bıraktığı yerden devam ediyorum ve onun isteğini dile getirmesini bekliyorum. "Qwest ve Grip'in programdan sonra dışarı çıkabilmeleri için muhabirle sohbeti iptal edebilir miyiz?"

Boğazıma düğümlenen büyük hayır'ı yutuyorum. İptal edersek Meryl'in sinirleneceği doğru. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Grip'in gölgesi olacak ve albümün çıkışına kadar bu yazıyı yazacak. İş ilişkimize Qwest ve Grip'in bir-iki yumruğunu birlikte sunmadan başlamak istemiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, Qwest'in Grip ile zaman geçirme isteğini reddetmek istememin tek nedeni bu değil.

Cevap vermeden önce boğazımı temizliyorum.

"Ne yapabileceğime bir bakayım Will. Söz veremem ama deneyeceğim. Bu muhabiri yabancılaştırmak istemiyorum. Yaptığı bu haber Grip'in albümü için harika bir tanıtım olacak."

"Anlıyorum, ama Qwest'in nasıl olduğunu biliyorsun." Will muhtemelen ağlamamak için gülüyor, çünkü Qwest ele avuca . "Röportajı ona yaptırırsak, muhtemelen saçma sapan şeyler söyleyecek ve röportajı mahvedecek."

tüylerim diken diken oluyor. Qwest inkar edilemez derecede yetenekli. Ve Grip için inkar edilemez derecede ateşli. Kendim gördüm. "Queen" video çekiminde Grip'e onu becermesi için davetiye gönderdi. Libidosunu bir taahhüdün üstünde tutması hiç profesyonelce değil ama Grip *bu*. Grip söz konusu olduğunda terbiye duygusunu yitirdiğini gördüğüm ilk kadın o değil.

"Eğer bu esere zarar vermeden onları görüşmeden çıkaramazsam," diyorum sözlerimi yeterince sertleştirerek. "O zaman sanatçınızın istediğim zaman istediğim yerde olmasını ve profesyonelce davranmasını beklerim. Eğer Qwest'i kontrol edemiyorsanız, bunu bana yaptırmayın."

"Buna gerek kalmayacak." Will'in sesi de biraz sertleşiyor. "O kadar büyük bir olmamalı. Muhabire başka bir şey için söz ver. Daha büyük bir şey."

"Ne gibi?"

"Mesela gelecek ay bizimle gelse ne olur? Qwest ve Grip'in Dubai'de sahne almasını sağlar. Sadece optik bile onun hikayesine büyük bir katkı sağlayacaktır."

Lanet olsun. Keşke bunu ben de düşünseydim. Grip ve Qwest, Dubai'nin önde gelen ailelerinden birinin kızı için on altıncı yaş günü konseri veriyor.

"Bu harika bir fikir." Ses tonum hâlâ söz vermiyor. "Bunu Meryl'e anlatıp sana geri döneceğim."

"Kulağa hoş geliyor. Ses kontrolünde görüşürüz."

Dikkatimi çeken ve harekete geçmemi isteyen milyonlarca şey varken, masamda bir dakika boyunca kıpırdamadan duruyor ve beni işe bakıyorum.

Qwest ve Grip.

Birbirleri için mükemmeller. Sadece bu da değil, iş için de iyi olur. Hayranları romantizmi yer bitirir. Hip-hop'ın kral ve kraliçesi olurlar. Benim sanatçım ve Will'inki arasındaki ilişkiyi nasıl en üst düzeye çıkaracağıma dair tüm fikirler kafamda dönüp duruyor. Bir sokak masalına dönüştürebilirim. Qwest'in istediği de bu. Herkes bunu isterdi.

Ama Grip'in istediğinden şüphe duymadığım tek şey benim. Yıllar içinde arkadaş olmayı başardık. İyi arkadaş olduk ve sonunda kariyerini yönetmeme izin çok heyecanlandım. Ama hepsi bu kadar. Grip daha fazlasını istediğini açıkça belirtti ama tek şey bu ve bundan sonra da böyle olacak.

Yani siz onu almazsanız, Qwest alabilir.

Vicdan ve aklın o küçük sesi arada bir bana fısıldıyor. Duruma göre bazen dinliyorum. Bazen de görmezden gelirim. Bu sefer dinlemem gerektiğini biliyorum.

Sarah'nın dış ofisten gelen iniltisi beni dakikalarca

düşünmeye gücüm yetmez. Yaptığım onca işe rağmen daha yapacak çok işim var. "Hâlâ burada mısın?" Kapiya doğru yürürken seslendim.

Sarah'nın çantasından yere dökülmüş bir Hershey's bar, Costco büyüklüğünde bir Midol şişesi ve bir sürü tampon gördüğümde kötü zamanlanmış bir gülümsemeye karşı koyuyorum. Menstrüel Hayatta Kalma Kiti gibi.

"Evet." Sarah iki parmağını şakağına bastırarak iç geçiriyor. "Yapmam bir işi unuttum. Ugh. Sadece çarşafın arasına bir süreliğine ölmek istiyorum."

"Bırak ben ." bir şey daha. Diğerlerini yapmak insanların işleri, ama sanki bütün gün bunu yapıyormuşum gibi geliyor. Bütün hafta. "Emin misin?" Şüphe, Sarah'nın acılı ifadesini daha da sıkıştırıyor.

"Yapacak çok işin olduğunu biliyorum."
"Masamın halinden de anlayabileceğin gibi," diyorum başparmağımla omzumun üzerinden ofisime doğru işaret ederek. "İşler hiçbir yere gitmiyor. Bugün bitiremediğim her şey yarın da orada olacak."

"Oh, güzel." Rahatlamış bir nefes üflüyor. "Grip'in çantasını getireyim."
"Neyi almana izin vereyim?" İçimde panik ve beklentiden oluşan küçük heyecanlar gidip geliyor. "Grip'in çantası mı? Ne demek istiyorsun?"

"Bugün erken saatlerde Rhyson'la buluştuğunda çantasını burada bıraktı." Yere dökülen eşyaları toplamak için eğildi ve onları çantasına doldurdu. "Bu gece ona ihtiyacı var ve eve dönerken bırakacağımı söyledim."

Görünüşe göre, cehennemin en alt seviyesine geri döndüm. Geçirdiğim bir haftadan sonra, ihtiyacım son şey Grip'in ... Grip. Bana çıkma teklif edecek. Reddedeceğim. Beni öpmeye . Kaçacağım. Ben gideceğim, o da rastgele bir kızla yatacak, böylece ona şans vermemekte haklı olduğumu kanıtlamış olacağım.

Bizim bu.
Yıllardır oyun olmayan bu oyunu oynuyoruz. Bir gün, aramızda bir olma ihtimali olmadığını söylediğimde ne kadar ciddi olduğumu anlayacak.

"Size çatı katının şifresini vermem gerekiyor. Bana mesaj attı." Sarah telefonunu çıkarıp mesajlar arasında geziniyor. "Zili sürekli kaçırdığını söylüyor. O yüzden kodu kullan ve hemen içeri gir çünkü muhtemelen müzik açmış ya da duşta olacaktır."

Grip duşta. Zihnim Grip'in güçlü vücudu, su damlaları ve başka pek bir şey içermeyen canlı resimler çiziyor. Bir ilişki istemiyor ama belimin güneyinde kör ya da ölü değilim. Kalbim, en son kontrol ettiğimde, kemerimin kuzeyindeydi. Kimsenin ona yaklaşmasına izin vermem. Eğer Grip'i içeri , pusula pencereden dışarı çıkar. Kuzey ya da güney fark etmez. Hiçbir bölge onun için sınır dışı olmaz. Grip'i her zaman görüyorum. Burada, şirket ofislerinde. Stüdyoda. Şovlarda ve gösterilerde. Ama yalnızken. Onun evinde. Yeni duş almış. Ve ben savunmasız ve kabul ki azgın, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket. Uzun kaçınmayı başardığım bir felaket.

"Belki bu gece çanta olmadan da iyi olur. Yani ..." Sesimin boğuk çıkmasından utanarak duraksıyorum, gerçi Sarah kafamdaki duş sahnesi yüzünden böyle olduğunu asla tahmin edemez. "O kadar acil olamaz."

Sarah'nın yüzünde hayal kırıklığı ve kızgınlık ifadesi belirir ama üstünü örter.
"Merak etmeyin." Çantasını omzuna atıyor ve masasının altına uzanarak Grip'e ait olduğunu anladığım siyah deri sırt çantasını alıyor.

"Gelip almayı teklif etti ama ben getireceğimi söyledim. Ben yaparım."
Suçluluk duygusu göğsümü yakıyor. Sarah köşede oturuyor. Çantayı Gripe götürmek için gerçekten yolundan sapacaktı. Öte yandan ben, eve giderken onun çıkışının önünden geçiyorum. Keşke insanların sandığı kaltak .

"Ver bana." Çantayı bana uzatması için parmaklarımı şıklatıyorum. "Ben . Sen eve git, Midol ve çikolata ile kendini uyuştur, yarın görüşürüz."

"Emin misin?" Rahatlama omuzlarını çökertiyor ve gözlerini parlatıyor.

"Tabii ki." Çantayı aldım ve onu kapıdan kovdum. "Git." "Sen gelmiş geçmiş en iyi patronsun." Sarah dikkatle kapıya doğru ilerliyor, sanki biraz daha hızlı yürürse kadın parçaları düşecekmiş gibi.

"Evet, evet. Her neyse." Sırtımayı başarıyorum. "Gelecek hafta seni gece yarısına kadar çalıştırdığımda bunu unutma."

O gittikten ve ofis sonra, sadece ben ve bitmek bilmeyen görev yığınım kaldığında, işime geri dönüyorum. Köşede oturmuş benimle alay eden o çantayla zar zor odaklanabiliyorum. Bana meydan okuyor. Benimle alay ediyor.

Arkamdaki pencereden giren güneşin açısı parlaklıktan gölgeye geçene kadar çalışmaya devam ediyorum, da ne kadar süredir çalıştığımı gösteren tek gösterge. Karnımın gurultusu dışında.

Saati kontrol etmek için telefonumun ana ekran düğmesine dokunuyorum.

"Kahretsin." Başımı ellerimin arasına alıyorum ve yorgunluğumu burnumdan dışarı üflüyorum. "Yemek, Bristol. Yemek saatler önce olmalıydı."

Sarah genelde yemek yememi sağlar. Tahmin etmediğim şekilde benim için çok değerli olmaya başladı. Çoğunlukla kişisel yollarla. Bana yemek veriyor. Sadece internette bulabildiğim favori kahve karışımımı sipariş ediyor. İşler istediğim gibi gitmediğinde sızlanmalarına katlanıyor. Arkadaş olmakGenelde kendime bunlardan çok fazla izin veririm. Onun sürekli yakınlığı bu kuralı esnetmeme neden oldu.

Yakınlık sorunu. İşte tam da bu yüzden, Grip ile menajeri olarak kadar yakın çalışmama rağmen, yine de mesafemi korumanın yollarını buluyorum. Bana kuralları unutturabilecek biri varsa da Grip'tir. Gerçi o bunu bilmiyor ve benim de bunu böyle tutmam gerekiyor.

Ofiste hava kararıyor, gün batımına daha çok var. Loş ışık köşeye sıkışmış çantayı kamufle ediyor ama orada olduğunu biliyorum ve onunla ilgilenme vaktim geldi.

Ve sahibi olan adam.

BÖLÜM 2

BRISTOL

Uzun bir yoldan geldi.

Grip'le ilk tanıştığım da tek odalı bir kulübede yaşıyor ve bir fiyatına iki tane sokak tacosuyla geçiniyordu. Gururu ağabeyimden maddi yardım istemesine izin vermiyordu ve Rhyson da bu konuda onu zorlamayacak kadar ona saygı duyuyordu. Böylece Grip stüdyo zamanı karşılığında yerleri süpürüyor, Los Angeles'ın dört bir yanındaki kulüplerde DJ'lik yapıyor, diğer sanatçılar için yazıyordu. Hayallerinin peşinden koşarak bedelini ödedi. Şu anda yaşadığı özel çatı katı kompleksinin otoparkına girdiğimde, sonunda karşılığını aldığını düşünmeden edemiyorum.

Sarah şifreyi kullanmamı ve hemen içeri girmemi söylese de kendimi bunu yapmaya zorlayamıyorum. Lobide, onun evini aramak için düğmeye basıyorum ve dahili telefonda asla gelmeyen bir yanıt . Ağır bir iç çekişle çantasını omzuma atıyorum ve beni en üst kata çıkaracak kafes benzeri asansörü açan kodu giriyorum.

Her şey çok endüstriyel ve modern, eski bir depo lüks loft dairelere dönüştürülmüş. Asansörden iner bir çeşit döner garaj kapısı karşıma çıkıyor. Doksanların hip-hop müziği beton duvarların arasından sızıyor. Sarah'nın gönderdiği talimatları kontrol etmek için telefonumu tekrar çıkarıyorum. Kodu girdiğimde kapı açılıyor ve yüksek desibelli Tupac, çatlamış bir barajdan akan su gibi fişkırıyor. Grip'le tanıştığımız ilk gece Tupac hakkında konuşmuştuk. Müziğini neredeyse hiç bilmiyordum. Hip-hop hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Klasik müzik meraklısı bir ailede büyüdüm, hala büyük bir hayranı değilim, ancak ironik bir şekilde, yükselen yıldızlarından birini yönetiyorum.

Çatı katı, yüksek tavanlı, kırmızı tuğla duvarlı ve açık kirişli geniş ve açık bir alandan oluşuyor. Yastıklar, pekmez renginde L şeklinde bir kesiti süslüyor. Sehpa olarak kullanılan kalın ahşap levhanın diğer yanında latte renkli arkalıksız bir kanep e yer alıyor. Dört bar taburesi, yaşam alanını mutfaktan ayıran bir tezgâha dönüştürülmüş mat çelik şerit boyunca sıralanıyor. Bir dizi raysız basamak ikinci kata çıkıyor ve burada uzun bir yürüyüş yolu kapalı bir kapıya açılıyor. Sanırım Grip'in yatak odası. Vinil albümler, şöminenin bulunduğu duvara dizilmiş dekoratif maun kasaları dolduruyor. Başka bir duvarın içine yerleştirilmiş çok raflı kemer düzinelerce kitap barındırıyor. Grip çok okuyan biri değil.

Sehpanın üzerindeki güzel kahverengi deri günlük gözüm e çarpıyor. Bunu ona üç doğum günü önce vermiş tim. Parmaklarımı esnek derinin üzerinde gezdirmek için yanına gidiyorum. Şimdiye kadar yazdığı en iyi şarkı sözlerinden bazılarının o sayfalar arasında ortaya çıktığını söylüyor.

"Meraklı sürtükler vurulur."

Kelimelerin ardından bir silahın kurma sesi geliyor. Birkaç metre ötedeki tuvaletin açık kapısında duran kızı gördüğümde kalbim göğüs kafesime çarpıyor, gözleri ve eli bana doğrultulmuş silahın üzerinde sabit duruyor.

"Ateş etme." Ellerim otomatik olarak havaya kalktı. "Ben Grip'in bir arkadaşıyım." "Tanıştığım biri değil."

Güzel bir kız. Lekesiz cildi parlıyor, pürüzsüz ve zengin moka rengine. Tespit edebildiğim kadarıyla makyaj yok. Saçları kafasına yakın kesilmiş ve doğal dokusuyla kullanılmış. Bol kot pantolonu ve Chucks ayakkabılarının üzerinde ekose bir gömlek sallanıyor. Uzun, kıvrıcık kirpiklerle çerçevelenmiş, neredeyse doe benzeri büyük kahverengi gözler yüzümden hiç ayrılmıyor. Ona, kalbime doğrultulmuş 9 mm'lik silahın yalanladığı bir masumiyet havası veriyorlar.

"Jade." Grip'in sesi yukarıdan geliyor. Geçidin demirinde durmuş, bize bakıyor. "Kaldır şu lanet silahı."

Jade silahını indirerek, "Bir yabancı eve giriyor," dedi. "Bilmiyordum."

Bir an için vücuduma doğrultulmuş silahı unutuyorum. Tişörtünü boynuna dolamış ve çıplak göğsünün üzerinden sarkıtmış olan Grip'in ortaya çıkardığı görüntü, önümdeki silahlı kızıdan daha tehlikeli. Karın oluşan bir yığın, kaalarına oyulmuş girintilere kadar uzanıyor. Su damlaları omuzlarının pürüzsüz eğimini ve canlı mürekkeple sıçrayan kollarını boncuk boncuk süslüyor. Kemersiz, koyu renk kot pantolon zayıf kaalarından aşağı . Gözlerimi yüzüne kaldırıyorum; ne kadar yumuşak olduğunu tahmin edemeyeceğiniz kadar yontulmuş dudaklarla dengelenmiş, jet renkli kaşlar ve kalın kemiklerden oluşan göz kamaştırıcı bir düzenleme.

Tahmin etmeme gerek yok. Hatırlıyorum.

"Saçların," diye nefes nefese kaldım. Son birkaç yıldır uzattığı dreadlock'lar gitmiş. kadar kısa kesilmiş ki neredeyse saçı yok, sadece kafa derisini gölgeleyen ince koyu bir dalga var.

Bir elini başının üzerinde gezdiriyor, ağzının bir köşesinde alaycı bir sırıtma beliriyor.

"Sadece farklı bir şey." Yanındaki silahı tutan kıza bir bakış atıyor. "Jade benim için locaları kesti."

"Jade?" Gözlerimi onun yüzünden kaydırıyorum. "Kuzenin Jade gibi mi?"

Gözleri benimkilere kayıyor ve bakışlarına benimle ilgili bir soru daha ekliyor.

"Evet." Grip tişörtü kafasına geçiriyor ve merdivenlerden inmeye başlıyor. "İyi hafıza."

Jade ve ben dikkatle izliyoruz. Grip bana Compton'da birlikte büyüdüklerini söyledi. Ayrıca bir ocuk parkında bir memurun onu ararken çok ileri gittiği, masumiyet sınırını aştığı karanlık bir günden bahsetti. Bunu bildiğim için kalbim biraz yumuşuyor, her ne kadar bana hala aynı sert bakışları atıyor olsa da.

Jade'e bakıp ona odaklandım, gözlerimi Grip'ten ayırdım. şimdi tam duruyor, üzerime geliyor. Genelde ona yapışan ham cinselliğe hazırlıklı olurum, o kadar güçlü ki dizlerimin güçsüzleştiği bilinir. Ama bu kadar yakınımda olması ve sekiz yıl önce, rasta saçlarından önce tanıştığım adama bu kadar çok benzemesi. Yeraltı mixtape'lerinden, konserlerinden ve plak anlaşmalarından önce. şöhretinden önce. Güzel bir arkadaşlığın başlangıcı. Olabileceğimiz her şey neredeyse başlamadan bitmişti.

Neredeyse.

"Peki Bris, bu zevki neye borçluyum?" Grip masadan bir kumanda kapıyor ve Tupac'ı susturuyor. Ani sessizlikte, gözleri vücudumda yavaş bir yolculuk yapıyor, incelemesi üzerime kızgın yağ gibi dökülüyor. Bugün ofise giderken giydiğim ipek tulum, bacaklarıma bakarken aniden çok kısa geliyor. Kolları dirseğime kadar uzanıyor olsa da, bakışları altında n kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Gözleri göğüslerime ulaştığında, meme ularıım sutyenimin ipeksi kafesi gergin ve boncuk boncuktu. Onun

Gözlerini kaldırıp yüzümde gezdirmeden önce orada oyalanıyor.

O biliyor.

Aramızda her zaman kaynayan bu farkındalığı görmezden gelsem de, ne kadar yokmuş gibi davransam da, o biliyor. Jade sadece iki adım ötemde dursa bile, onun yakınlığı, sıcaklığı bizi sahte bir samimiyetin içine hapsediyor.

"Sarah hastaydı, o yüzden sadece ... getirdim." Cümleyi bitirme zahmetine . Sesim doğal olmayan bir şekilde boğuk. Nefesim kesik kesik. Açıklama olarak sadece sırt çantasını tutuyorum.

"Oh, evet," diyor. "Teşekkür ."

Çantayı askısından tutuyor, parmakları kasıtlı olarak benimkilere dokunuyor. Parmaklarımızın karıştığı yerden, neredeyse hiç olmayan saçlarıyla daha da yakışıklı görünen yüzüne bakıyorum. Yıllar önce bahar tatili için geldiğimde beni LAX'ten alan adama o kadar benziyor ki. Hiçbir şey değişmemiş ama şimdi her şey farklı. O gün de bana şimdi gibi bakıyordu, sanki çözerken kendini kaybetmek istediği yeni bir gizemmişim . tersine, bana her sırrımı biliyormuş gibi bakıyor.

Jade konuşmadan önce boğazını temizliyor ve Grip ile benim aramda bir an kopuyor.

"Dostum, umarım onu eve, annene götürmeye çalışmıyoursundur." Jade'in gözleri Grip'in gözlerinin benim üzerimde yaptığı yolculuğun aynısını yapıyor, ama her durakta bakışlarına alaycı bir ağırlık çöküyor. "Biliyorsun, Mittie Teyze beyaz bir kaltakla ilişkiye girersen çok kızar."

"Kaltak mı?" Çok düşük bir umursama eşiğim var ve az önce onu aştı. "Bana iki kez kaltak dedin ve beni tanıımıyorsun bile. Yoksa tanıştık da ben seni çoktan unuttum mu? Bunun nasıl olabileceğini anlıyorum."

"Bristol." Grip kıkırdarak bana , muhtemelen Jade'i en başta şüphelendiren sıcaklık gözlerinden . "Hâlâ bir silahı var."

Jade'in yanındaki silahtan güzel yüzündeki sırıtışa bakıyorum, artık kim olduğunu bildiğim için cesur hissediyorum ve Grip gerekirse arkasına saklanabileceğim kadar yakınımda olduğu için daha da cesurum. Kimsenin bana zarar vermesine izin vermezdi. Kendisi hariç. Grip'in beni fark etmeden ezebileceğinden oldukça eminim.

"Jade, sakın ," dedi. "O Rhyson'ın kız kardeşi."

"Ve Grip'in menajeri," diye ekliyorum. "Sen ve Mittie Teyzen rahat olabilirsiniz. Aramızda hiçbir şey yok."

bir şey olmadığını söylediğimde Grip'in gözlerini üzerimde hissediyorum. Ona bakma zevkini , gelişebilecek herhangi bir şeye karşı kendimi korumak için etrafıma sardığım savunmalarla alay etmesine izin vermeyeceğim. Bu kadar uzun süre dayandılar ve yakın zamanda teslim olmayı planlamıyorum.

"Müdürün, ha?" Jade yine beni inceliyor, ilk seferki kadar etkilenmemiş. "Anlıyorum."

"Beni daha az, kendini daha çok düşünmelisin. Söylediklerim hakkında." Grip dirseğini onun boynuna doluyor ve alnından öpüyor. "Gelecek hafta stüdyoya gel. Birkaç parça hazırla."

Jade kolunun altında kaskatı kesilmiş, kısık gözlerle onu izliyor. Grip de bana oyun parkındaki o günden sonra ilişkilerinin eskisi kadar yakın olmadığını söyledi.

"Hmmm. Göreceğiz." Uzaklaşıyor ve tezgahtan bir Oakland Raiders şapkası almak için yürüyor. "Ben . Bazılarımızın geçimlerini için hâlâ çalışması gerekiyor."

Grip tanıdığım en çalışkan sanatçılardan biri. Ona stüdyo faresi derler. Her tahta başında ve kabinde. Görünüşlerden, diğer sanatçılar için yazmaktan, fotoğraf çekimlerinden bahsetmiyorum bile. Onun adına içimde bir öfke yükseliyor. Ben daha savunmamı yapamadan, kuzenini hedef alan bir sırıtışla öfkemi .

"Her neyse, J." Burnunu cımbızlıyor, ona olan sevgisi bariz ve benim bakış açımdan açıklanamaz. "Sadece stüdyoya gel. Belki bu seni beladan uzak tutar."

"Ben belayım," diye karşılık veriyor küstah bir sırıtışla. "Bunu düşüneceğim." Bana bakıyor, sanki bir şey söylememi gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Tanıştığımıza oldum," diyorum onun beklenti dolu sessizliğinde. Kaba saçmalıklar karşısında bile, bana aşılana görgü kuralları kusursuzdur. Yorumumu görmezden geliyor ve yanımdan geçip kapıdan çıkıyor.

"J'i dışarı çıkaracağım." Grip bileğimi nazikçe parmaklarının arasına alıyor. "Bir saniye bekleyebilir misin? Dün gece gönderdiğin e-posta hakkında sorularım var."

Bu anladım. Kalmak için iyi bir nedeni olmasa, hemen arkasında ve o asansörde olacağımı biliyor. Ama bütün hafta cehennemdeydim. Hatırlayabildiğimden daha uzun süredir kendimi kemiklerime kadar çalıştırıyorum. Omuzlarımda bir gerginlik var, boynuma dolanmış, yanımda yumruklarımda sıkışmış. Sadece açılmak istiyorum ve o beni ne kadar gerse de Grip'le rahatladığım gibi rahatlayabileceğim başka kimse yok. Bu yüzden, yıllardır uyguladığım daha iyi yargıya rağmen, kalıyorum.

Geri döndüğünde, elinde tuttuğu iki paketten havaya kışkırtıcı kokular yayılıyor. Oturma odasının büyük bir bölümünü kaplayan devasa rahat koltuğa yerleştim. Bu kadar aç olmasaydım burada uyuyakalabilirdim. Açlık, kendimi koruma duygumu erozyona uğrattı ve onu görmek için buraya gelmekten ne kadar korkuyorsam, boş kulübeme dönmekten o kadar korkuyorum.

"Teslimatçıya rastladım." Poşetleri kaldırıyor ve bana ölçülü bir bakış atıyor, sanki her an kaçabileceğimi biliyormuş gibi. "Aç mısın?"

"Yiyebilirim," diye alttan alıyorum midemin astarı kendi kendine ziyafet çekerken.

"Empanadas?" Gülümsüyor çünkü onların benim zayıflığım olduğunu biliyor. Birçok zayıflığımdan biri. "Fırında mı kızarmış mı?" Sanki özel bir şeymiş gibi soruyorum.

"Hangisi olmasını istersin?" diye .

"Kızarmış."

"O zaman kızarmışlar." Çantanın sapını bir bileğine ve boştaki eliyle dolaptan tabakları alıyor. "Haydi."

Büyük bir tembellikle, onun geniş alanı geçip uzak köşedeki kapıya ulaşmasını izliyorum.

"Bir işe yara ve bana dolaptan bir bira ve ne içmek istiyorsan getir." Omzunun üzerinden beklentiyle bana bakıyor. "Seni ve yiyecekleri çatıya kadar taşıyamam Bristol."

"Çatı mı?" Yorgunluktan inliyorum ve minderlere daha da gömülüyorum.

"Ah, özür dilerim." Duraklıyor, endişesi yüzünde bir kaş çiziyor. "Çok mu yüksek?"

Seçici bir yükseklik korkum var. Beni küçük bir kovanın içine koyup havaya fırlatırsanız ölebilirim. Ama çatıda güvenle oturursam, bana bir olmaz. Yine de bana dönme dolaptaki gecemizi hatırlatmasına ihtiyacım yok. Hele bu gece, kendimi zaten güçsüz hissederken.

"Hayır, çatı çok yüksek değil," diye cevap veriyorum. "Çok . Yoruldum."

"Yemekler artıyor, isterseniz siz de yiyebilirsiniz" diyor ve kapıdan çıkıp gözden kayboluyor. İç çekiyorum.

Onun için bir bira, kendim için de bir şişe Pinot Gris aldım. Yalnız olsaydım, raftan çektiğim bardakla uğraşmazdım. Bu gün ... hafta ... ay boyunca şişeden bir şey içmedim. Ama bunu kendi evimin mahremiyetine saklayacağım. Ve muhtemelen votka olacak, benim tercihim uyuşukluk giderici.

Lanet olsun bu ayakkabılara. Topuklulara karşı bir zaafım var. Bu tulumu giysem bile, ayağımda üç inçlik Jimmy Choos'lar var. Dolambaçlı merdivenlerden çatıya , ne kadar pahalı olursa ayakkabıları binadan fırlatmak istiyorum.

Çatıya açılan kapıdan içeri adımımı attığım anda ayakkabılarımı, boş midemi unutuyorum. Bir an için empanadaları bile unutuyorum. Gün batımından önce ufkun son kez ıslık ıslık parlayan şehrin silüetini uzaktan görebilecek kadar yüksekteyiz. Korku yok ve manzara nefesimi kesiyor. Sadece bir saniyeliğine, gökyüzünün muazzam kapsamı, okuldan eve dönerken peşimi bırakmayan tüm sorunları

unutturuyor.

ofis kıyaslandığında küçük görünüyor.

"Bu muhteşem," diye fısıldıyorum, çatının ortasına son birkaç adımı atarken.

"Evet, manzara ya da bu düzen için kendime pay . Dekoratör yaptı." Grip çatıdaki inzivasına memnun bir gülümsemeyle bakıyor. "Buraya istediğim çok ama arada bir yemek yemek ya da yazmak için çıkıyorum."

Buranın yazmak için nasıl mükemmel bir yer görebiliyorum. Yastıklı banklar uzak köşeye sıkıştırılmış ve arduvaz renkli minderler tuğla duvara yaslanmış. Ortada dört alçak, kare masa duruyor ve stratejik olarak yerleştirilmiş çeşitli boyut ve şekillerde mumlar var.

Grip çantaları masalardan birinin üzerine koyuyor ve birkaç düğmeyi çevirmek için duvara doğru yürüyor. Etrafındaki havayı yumuşak bir müzik dolduruyor ve masalsı ışıklar başımızın üzerinde parıldıyor. Her şey çok romantik.

"Bunun sadece iki arkadaşın yemek yemesi olduğunu biliyorsun, değil mi?" Yastıklı bankın üzerine uzandım ve içkilerimizi bıraktım.

"Bunu biliyorum." Grip'in yüzünde doğru görünmeyen tek şey bu masum ifade. "Ama kendine hatırlatman gerekiyor, anlarım."

Değerli kızarmış hamur torbalarını yırtmadan önce gözlerimi devirdiğimi gördüğünden emin oluyorum. Düzeltiyorum. Pişmiş.

"Bunların kızarmış olduğunu söylemiştin," diye yakınıyorum empanadadan bir ısırık alırken.

"Benim hatam." Kaşlarını yukarı kaldırıyor ve birasından yavaşça bir yudum alıyor. "Bu senin ikinci biran, değil mi? Sanırım çektiğinde aradaki farkı pek fark etmiyorsun."

"Çok komik." Gerçekten güldüm ve bir tane daha bitirdim.

"Artıklar için çok fazla." Omuzlarımız arasında sadece birkaç santim kalıncaya kadar yanımdaki mindere yaslanıyor.

"Eğer yemek artığı istiyorsan beni davet etmemeliydin." "Bence senin arkadaşlığın adil bir takas."

Gözlerimiz bizi ayıran küçük boşlukta birleşiyor. Kamburumdan doğrulup çok ihtiyaç duyduğumuz birkaç santimi sokuyorum.

"Gönderdiğim e-posta hakkında konuşmak ." İş sever tonum yumuşak müzik ve ışıkla çatışıyor, ki tam da olan şey bu.

"Evet." Sanki konuşmamızı daha güvenli bir alana yönlendirmeme izin vermeyecekmiş gibi bir an daha beni düşünüyor. "Önümüzdeki Çarşamba saat üçte *Legit*'teki muhabirle bir görüşme ayarladığından bahsetmiştin."

"Paylaşılan takvimi kontrol ettim ve o zaman bloğu boştu. Yanılıyor muyum?"

"Bu benim hatam." Bana özür dileyen bir bakış attı. "Bazen oraya kişisel şeyler eklemeyi unutuyorum."

O gün eski mahallemdeki bazı öğrencilerle konuşacağım. Yeniden planlayabilir miyiz?"

Qwest'in müstakbel ganimet arayışı için yarınki röportajı iptal isteğim ve gelecek Çarşamba günkü oturumu iptal etmem arasında, Meryl benden pek memnun olmayacak.

"Ya o da peşimize takılırsa?" Daha dik oturuyorum ve ona bakmak için dönüyorum. "Seni konuşurken görebilir ve siz de belki orada birkaç dakika sohbet edebilirsiniz. Yerel renkli fotoğraflar çekersiniz."

"Yerel renk mi?" Dudaklarından boğuk bir kahkaha geçiyor. "Compton'da dört renk vardır. Siyah, kahverengi, kırmızı ve mavi. Yanlış zamanda, yanlış yerde, yanlış sokakta bunlardan herhangi biri seni öldürebilir. Bilmiyorum. Ve bu konuşmanın istismar edilmesini istemiyorum. Manşet gibi. Bunu bu yüzden yapmıyorum."

"Bunu biliyorum. Elbette öyle değil. Öyle olmadığından emin ."

Bana bakıyor, sözsüz bir şekilde satır aralarını okuyor.

"Sen de mi geleceksin?" Sesi yumuşak ama gözlerindeki bakış yüksek ve net. Gözleri bana yanında olmamdan hoşlandığını söylüyor. Sanki dönme geri dönmüşüz ve dikkatli olmazsam düşecekmişim gibi midemi bulandırıyor.

"Neden olmasın?" Boynum kadar sert hissettirse de rahat bir omuz silkme olduğunu umduğum bir hareket yapıyorum.

"Son zamanlarda pek ortalıkta yoktun." Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor ve umarım ifadesiz maskemi onu dışarıda tutacak kadar hızlı düşürürüm.

"Her gün bağlantı kuruyoruz." Sanki bunu yapmak zor değilmiş gibi yüzüne . "Yani ne demek istediğini anlamıyorum."

"Mesajlaşıyoruz, e-posta gönderiyoruz, FaceTime yapıyoruz ama birbirimizi pek görmüyoruz."

Bir masözün sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını dileyerek boynumdaki düğümleri ovuyorum. "Sıkı mısın?" Sesi ve gözleri kaynıyor gibi, hem sıcak hem de sabit.

Bu sorunun çifte anlamı benim için kayıp değil. Son bir yıldır ne kadar az seks yapmış olsam da, muhtemelen bir gözetleme deliği darım, ama o bunu asla bilemeyecek.

"Sadece uzun birkaç hafta oldu."

"Seni rahatlatacak bir şey biliyorum."

Üzerime eğilip beni minderlere doğru bastırıyor. "Grip, nesin sen-"

"Rahatla," diye gülerek araya ve koltuğumun yanındaki beton kaidenin üzerinde bir kavanozu açmak için birkaç santim daha uzanıyor. Tekrar yerleşiyor ve ciğerlerimi tekrar nefes alabilmem için serbest bırakıyor.

"Jamal Amcam derdi ki, eğer iyi bir fahişen yoksa." Bir tutuyor. "İyi drolar." "Amcanızın modası geçmiş ve arketipik bir kadın düşmanı olduğundan bahsetmiş miydin? kadınlık kavramları?"

"Evet, birden fazla kez, ama onun bir pezevenk olduğundan oldukça eminim, yani bu mantıklı."

Bu da ne?

Sanki bana amcasının itfaiyeci olduğunu söylemiş gibi konuşuyor. "Yani 'büyük pezevenk, Jay-Z' gibi bir pezevenk mi?"

"Hayır, 'kaltak, git köşedeki paramı al' türünden bir pezevenk." Grip'in yüzünde kaş çatma ifadesi belirir. "Batıya geldiğinde hayır, ama sanırım Chicago'dayken pezevenklik yapıyordu."

Bunu anlamakta güçlük çekiyorum. Grip'in amcası Jamal ile birkaç kez karşılaştım ve beni hiç etkilemedi ... belki de için çalışan etkilemiş olabileceğini düşünerek bunu düşünmenin talihsiz bir yolu ... ama beni asla bir pezevenk olarak etkilemedi.

"O aslında benim büyük amcam," diyor Grip. "Büyükkannemin erkek kardeşi. Büyükkannem yetmişli yıllarda Chicago'dan ayrılıp buraya taşındığında o da peşinden gelmiş."

Grip başını sallar ve derin bir iç çeker.

"Ondan önceki nesil Chicago'nun Jim Crow'a çözüm olduğunu düşündü ve Güney'i terk ettiler. Sonra da yoksulluğa ve suça çözümün Kaliforniya olduğunu düşündüler ve Chicago'yu terk ettiler," diyor Grip. "Hep kaçıyorlardı. Stokely Carmichael, 'Dedelerimiz koşmak, koşmak, koşmak zorundaydı. Benim neslimin nefesi tükendi. Artık koşmuyoruz."

Grip'in annesine, alıntı yapabildiği tüm bu çeşitli insanlar için teşekkür etmeliyiz. "Yani annen buraya daha iyi fırsatlar için mi taşındı?"

"Annem buraya taşındı çünkü annesi onları taşıdı." Grip devam etmeden önce beni birkaç saniye daha düşündü. "Büyükkannem Güney Kaliforniya'da çok büyük olan Kara Panter hareketinin bir parçasıydı."

"Ne? Bunu hiç bilmiyordum."

"Biriyle tanıştığımda tam olarak bunu söylemiyorum." Grip gülüyor.

"Saldırgan değiller miydi?" Dikkatlice soruyorum. "Yani 'bir şeyleri havaya uçurmak' gibi mi?"

"Onlar . . karmaşıktılar. Hiçbir şekilde mükemmel değillerdi ama yoksul mahallelerdeki çocuklara ücretsiz öğle yemeği sağlıyor, öğrencilere özel ders veriyor, kendilerini savunmayı öğretiyor, çok iyi şeyler yapıyorlardı. Büyükannemi harekete çeken şey de buydu."

"Peki ya annen?"

"Annem kesinlikle bir Panter değil." Kıkırdıyor. "Ama onu kızdırmayın çünkü bir şeyleri havaya uçurmaktan geri kalmaz."

Onu geçmek gibi bir planım yok.

Kot pantolonunun cebinden bir çakmak çıkarıyor ve güçlü bileğindeki siyah plastik saati fark ediyorum. Karnavalda kazandığımdan beri onu bu saat olmadan hiç görmemiştim. Bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum, bu yüzden düşünmeme izin vermiyorum.

"Var mısın, yok musun?" diye soruyor.

Gözlerimi plastik saatten yüzündeki beklenti dolu ifadeye kaydırıyorum. "Ot içmediğimi biliyorsun."

"Oh, ben de vazgeçiyorum." Heykel gibi dudakları ukala bir sırtışıla geriliyor. "Gelecek hafta. Hadi ama. En son ne zaman kafayı buldun? Temasla da değil."

"Columbia. Son sınıf. Finaller." Çalışma seanslarımda bir şeyler atıştırdığım anılar göğsümden kahkahalar fışkırtıyor. "Ekonomi sınavımın yarısında yanıyordum."

Omzuma yaslanıyor, derin kahkahası içimde gürlüyor.

"Bristol," diye yalvarıyor, esrarı çekip bir duman çemberi üflüyor ve sonra bana uzatıyor. "Artık ülkenin yarısında yasal, biliyorsun değil mi?"

"Tıbbi olarak."

"Cal'i'de her şey yasal." Beyaz duman, şeytani yakışıklı yüzüyle tezat oluşturacak şekilde başını çevreliyor.

Bu kötü bir fikir. En uyanık olduğum zamanlarda bile Grip ile aramdaki çekimi engellemek bazen zor oluyor. Bozulursam neye teslim olacağımı bilemiyorum. Ama bir dizi zor gün, aylarca durmaksızın çalışıp plak şirketini hayata geçirmek, bu cehennem gibi hafta - hepsi beni bombardımana tutuyor ve bir zayıflık anında bir tane çekiyorum. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha.

Belirsiz bir süre sonra, kendimi iyi hissediyorum. Ayakkabılarımı çıkardım. Ayaklar yukarıda. Saçlar aşağı. Uçurtma gibi uçuyorum.

Şarap, otla ve yorgunluğumla birleşerek rahat bir pus yaratıyor. Gözlerim sürekli kapanıyor ve başım Grip'in omzunda sallanmaya devam ediyor. Gözlerimi açmayı başardığımda, beni dikkatle ve tetikte izliyor. Silahlarını saklayan, avını tehlike arz etmediğine inandıran bir yaratık. Belki de çetelerin istila ettiği bir savaş bölgesinde geçen çocukluğundan öğrendiği bir hayatta kalma mekanizması, tehdidi kamufle ediyor ama şu anda ne kadar tehlikeli olduğunu saklamıyor. Jet kaşları, erimiş karamel rengi ve sıcaklığındaki gözlerinin üzerine eğiliyor. Arzusu bir pelerin gibi, omuzlarımda ağır, kollarımın etrafında sıkı, dokunduğu her yerimde sıcak.

O çok güzel bir adam, vücudu değerli metallerden oluşan bir palet gibi; kararmış altın, bronz, bakır. Böyle düşünen tek kişinin ben olmadığımı unutmamalıyım. Bu bakışın sunduklarını alırsam, o asla sadece benim olmaz. Onu paylaşmak zorunda kalacağım. Hemen değil, belki ilk seferde ya da ilk yıl değil ama eninde sonunda. Onun gibi erkekler ve benim gibi kadınlar için bu böyledir. Anlıyorum ama bunu seçmek zorunda değilim.

"Saçlarını kestirdiğine inanamıyorum." Kulağıma bile dikkat dağıtmak için söylenmiş gibi geliyor, gergin ve konuşkan. "Teknik olarak kesmedim." Sabit gözleri dalgalanmıyor. "Jade yaptı."

Karanlık bir mağaradan çıkarken yolumu aydınlatan bir lamba gibi konuşmaları takip ediyorum.

gerginliği dağıtmak.

"Jade hakkında ne kadar konuştunuz," diyorum. "İlk buluşmamızın silah zoruyla olacağını hiç düşünmemiştim."

"Senin zorla girdiğini sandı."

Ağzının köşesi kalktı. Ona "benimle geçiyorsun" bakışımı attım. "Evet, çünkü tam bir suçlu gibi görünüyorum."

"En kötü suçlulardan bazıları üç parçalı takım elbise giyer ve Ivy League sahiptir."

"Oh, bana söylemene gerek yok. Ben onların yarısıyla büyüdüm." Yüzümü buruşturup arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Stüdyoya gelirse başka bir yerde olduğumdan emin yeter."

"Bris, üzülme." Sözleri ve sesi beni azarlıyor.

"Üzüntü'nün ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, bu yüzden olduğumdan şüpheliyim." "Üzgünüm." Kahkahası üzerimde yuvarlanıyor. "Kibirli demek. Kendini .

Jade zor zamanlar geçirdi. Onu yargılamayın."

"Ben mi, onu yargılamak mı?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve elimi göğsüme bastırıp gözlerimi açarak doğruldum. "Daha adımlı bile bilmeden bana kaltak diyen oydu."

Tekrar oturur pozisyona geçmek için arkama yaslanıyorum. "Oh, ve yine adımlı öğrendikten sonra."

"Çok kibar değil, bunu kabul ediyorum."

"Ve görünüşe göre, sonunda annenle tanıştığımda işler daha iyi gitmeyecek."

Söylediğim kesinlikle yanlış bir şeydi ve beni bunu söylemeye iten şeyin ne olduğunu incelemiyorum. Grip'in annesiyle hiç tanışmadım ama inanılmaz derecede yakın olduklarını biliyorum. Asla anneme götüreceği "kişi" olmayı planlamıyorum ama sırf beyaz olduğum için annemin beni onaylamayacağını düşünmek çok sinir bozucu.

"Annem uyum sağlardı. Dar görüşlü değildir, sadece ..." Grip sözünü kesiyor, uzun kirpikleri buğulu gözlerinin üzerine düşüyor. "İkisini de biraz rahat bırakmalısın. Büyüdüğümüz yerde neler yaşadığımızı hayal bile edemezsiniz. Sanat Okulu'na gittiğim için şanslıydım. Benim çıkışım orasıydı. Jade de olabilirdi. Sadece başvurmadı. O daha iyi bir yazar."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldanıyorum.

Bakışları yüzüme kilitleniyor, daralıyor ve araştırıyor. "Neden, kapüşonlu olduğun için mi? Ben kapüşonluyum, Bris."

"Belki öylesin ama bana hiç kaltak demedin."

"En azından yüzüne karşı değil." Gülümsemedi bile.

Gözlerimiz birbirini yakalıyor ve tutuyor. Köşelerde dudaklarım bir gülümsemeyle savaşıyor. Ben teslim olduğumda o da kendini tutmayı bırakıyor. Kahkahalarımız havayı temizliyor.

"Ve Jade'in senden daha iyi olduğundan şüphe etmedim çünkü o kapüşonlu ya da aptal." Gözlerimi indirip tek parmağımla şarap bardağının ağzını daire içine alıyorum. "Şüphe ettim çünkü senden daha iyi bir yazarla hiç tanışmadım."

İçten içe kendimi tokatlıyorum. Neden böyle şeyler söyleyip duruyorum ki? Ortalık yatışır yatışmaz, benim için ne kadar önemli olduğunu ona için aptalca bir şey söylüyorum. Ottan olmalı.

"Jade'in senden hoşlanmamasının gerçek nedenini bilmek ister misin?"

Grip bana doğru eğiliyor, saçlarımı geriye itiyor ve hâlâ buz gibi olan bira şişesini boynuma doğru yuvarlıyor. Yutkunuyorum ama ona bakmaya cesaret edemiyorum, düşürmesini umuyorum ama düşürmüyor.

"Sokaklarda büyüdüğünüzde, altıncı hissiniz öylece gelişmiyor." Saçımdan bir tutam alıyor ve parmaklarının arasında test ediyor. "Altı, yedi, sekiz, dokuz tane var, çünkü bu içgüdüler ölüm ya da yaşam arasındaki fark olabilir. Annem ve Jade'in kadar çok duyusu var ki, neredeyse sen daha düşünmeden ne düşündüğünü biliyorlar. Ve ona hiç söylememiş olsam da Jade'in seni istediğimi

anlaması için sadece bir dakikalığına bizimle odada olması yeterli."

Gözlerimi kapatıp kekeleyerek nefes alıyorum ve alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum.

"Yapma bunu, Grip."

"Jade haklı," diye devam ediyor, sanki ben hiç konuşmamışım, ondan durmasını istememişim gibi. "Eve beyaz bir kız getirsem annem çıldırır. Seni eve getirseydim. Biriyle çıkarken rengine bakmadığımı biliyor ama beni kendisine benzeyen bir kadınla görmeyi çok isterdi. Ailemizi seçme şansımız olmadığını herkesten iyi biliyorsun ama yine de onları sevmeliyiz."

Buna cevap vermiyorum. Kardeşim ve ailem arasında ne kadar çekişmeli şeyler olduğunu biliyor. Herkesin gördüğü manşetlerin ötesinde, onları barıştırmak için ne kadar çok çalıştığımı da biliyor. Rhyson'a kariyerinde yardımcı olmak için Los Angelesa taşındım, evet, ama aynı zamanda ailemin iki grubu arasında ülke çapında köprü kurmak için.

"Ben de senin gibi ailem için her şeyi yaparım." Bir santim daha yaklaşıyor, çenemin altını okşuyor ve işaret parmağıyla yukarı kaldırıyor. "Ama eğer bana bir şans verirsen, kimsenin ne düşündüğü umurunda olmaz. Seni eve, anneme götürürdüm."

Bu konuşma için, bana baskı yapan taş gibi sert kalçası için, vücudundan yayılan ve direncimi boğan ısı için biraz fazla uçmuş ve çok fazla azmış durumdayım. Kaçabilmek için kafamı umarak doğrulmaya çalışıyorum ama eli göğsüme, göğüslerimin kabarıklığının hemen üstüne hafifçe bastırıyor ve beni mindere geri dönmeye zorluyor. Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve beni öpmesini istiyorum çünkü ilk hamleyi yapacağım. Yıllarca hareket etmedikten sonra, duman dağıldığında bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Bazen geceleri kaos dindikten sonra, dönme dolabın tepesindeki ilk öpüşmemizi düşünüyorum. Tıpkı o zamanki gibi, dudakları yumuşak bir şekilde başlıyor, benimkini kanat gibi tatlı tatlı okşuyor, beni kandırıp açıyor ve giriyor. Beni tadarken ağzımın içine doğru iniyor ve dilimi kovalıyor. Elinin sert avuç içi yüzümü kavırıyor, daha derine dalabilmesi için bana aç veriyor. Hava almak için çıkmıyor ama beni öyle derinden öpmeye devam ediyor nefes alamıyorum. Tadı o kadar güzel ki, elimden onu havaya edeceğim. Neden başka hiç kimseyle böyle olmuyor? Olmasını çok istiyorum ama asla olmuyor.

Boynumdan aşağı öpücükler saçmak için dudaklarımı serbest bırakıyor. Sırtım dikleşiyor ve meme uçlarım . Orasının benim yerim olduğunu biliyor. Bunca zamandan sonra hâlâ biliyor. Boynum inanılmaz derecede hassas, vücudumun geri kalanına açılan bir kapı.

"Tadın tamamen aynı." Sözleri kulağıma nefes nefese geliyor. "Seni öpmeyeli ne kadar oldu biliyor musun?"

Sekiz yıl.

"Sekiz yıl." Başını sallıyor, gözleri mumların ve ayın verdiği ışıkla benimkileri perçinliyor. "Ve tadın tamamen aynı."

Sözleri ürpertiyor, sinir uçlarımı araştırıyor ve kemiklerimi istila ediyor. Eğer buradan çıkmazsam, bir nefes daha alamadan çatıda sevişiyor olacağız.

"Gitmeliyim." Altından kayıyorum, kanepeden düşmeden kadar iniyorum. "İşte bu yüzden ot içmiyorum."

Bir kahkaha zorluyorum, umarım beni bırakır. Saçlarımı kulaklarımın arkasına topluyorum ve çenemi göğsüme indiriyorum. Ona baktığımda hoşnutsuzluk kaşlarını çatıyor ve ağzını sıkıyor.

"ot değil, Bristol." Bakışları havada asılı sisi yarıyor. "Sorun biziz. Biz değiliz gibi davranma."

"Biz diye bir şey yok." Ayaklarım yerde, karanlıkta ayakkabılarımı arıyor. "Bunu biliyorsun." Ben ona bakana kadar elini dizime koyuyor.

"Bildğim tek şey, ikimizin de yıllardır ciddi bir ilişki yaşamadığı."

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor." Ayağa kalktım ve ayaklarımı Jimmy Choos'un içine kaydurdum. "Sen

tam olarak bekliyordun, değil mi?"

"Lanet olsun, tabii ki beklemedim." Ayağa kalkmıyor ama bileğimi sıkıca tutması uzaklaşmamı engelliyor. "Ben Rhyson değilim."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Kai'nin Rhyson'ı arkadaş bölgesine koyduğu zamanı hatırlıyor musun?"

Tabii ki biliyorum. Baldızım Kai, Rhyson ile aralarındaki çekimi uzun süre inkar etti.

"Evet, yani?"

"Kai Rhys'i kontrol etmediğinde, başka kızlarla yatıyor olabileceğini düşündüm." Grip omuz silkti.

"Yani, o ve Kai sadece arkadaşlardı. Ama hayır. Sadece Kai'yi istediğini ve başka kimseyle yatsöyledi."

"O zaman haklısın." Bileğimi çekiştiriyorum ama o sıkıca tutuyor. "Sen kesinlikle Rhyson değilsin." "Aylar oldu Bristol. Onu aylarca dışladı. Yıllarca değil."

"Seni dışlamıyorum." Yorgun bir nefes bırakıyorum. "Ben kendi hayatımı yaşıyorum, sen de kendi hayatını yaşıyorsun." "Doğru." Başını sallıyor ve ağzının kenarlarını aşağı doğru çeviriyor. "Yani, eğer benimle olmayacaksan, o zaman ben de

kimi istersem onu beceririm. Eğer ilgili bir sorunuz varsa, ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Bir an için gözlerimiz loşlukta birbirine karıştı. Sözleri etime diken gibi batıyor. Ağzından çıkan her kelime buradan gitmekte haklı olduğumu kanıtlıyor. Teslim haklı olduğumu. Ona bir şans verseydim ve o da benimle oynasaydı. Bunun neye benzediğini gördüm. Annem kadar güçlü bir kadının zavallı, ağlamaklı bir sarhoşluğa düşmesine benziyor.

"Bu beni ilgilendirmez." Gözlerimi ondan ayırıp çatının hemen ötesindeki ışıltılı şehir silüetine çeviriyorum.

"Sen söyleyene kadar ilgilendirmez." Kendimi arkama bakmaya zorluyorum.

"Nefesini tutma, Grip." Sonraki sözlerimi düşünerek söylüyorum. "Yani, ben de oturup onu kurtaracak değilim ya."

Beni öne doğru çekiyor ve içine düşmemek için elimi göğsünün sertliğine bastırıyorum. Dizim beni destekliyor, kanepede onunbastırıyorum.

"Beni dürtüyor musun?" Güçlü bir eli kalçamın arkasına dolanıyor, yüz ifadesine öfke damgasını vuruyor. "Başka erkeklerle yatmanın beni rahatsız edip etmediğini mi bilmek istiyorsun?"

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. Bacağıma bastırıyor, tamamen kanepeye, tamamen onun üzerine, bir dizim bacaklarının iki yanında, ona dönük olana kadar beni ileri itiyor. Ona yaslanıyorum.

"Bu bende dünyayı ateşe verme isteği uyandırıyor." Sözleri yumuşakça geliyor, ama gerçek gözlerinde kükrüyor. "Seni onlarla birlikte düşünmek."

Muhtemelen sandığı kadar çok erkek olmadı, ama bunu açıklamıyorum. Onu rahatlatamam.

"Beni neyin teselli ettiğini bilmek ister misin?" Bana bakıyor, gözlerinde hesaplama var. Bilmek istemediğimi söyleyemeden devam ediyor. "Birincisi, birlikte olduğumuzda, onların anılarını senden söküp almam için sadece bir kez yeteceğini biliyorum."

Ona kararsız bir bakış attım. Şu anda bu tehdidi yerine getirecek kadar sert görünüyor. Bileğimi onun elinden kurtarmayı başardım. Kucağından inip beni çatı katına merdivenlere doğru hızla yürüyorum. sadece birkaç basamak inmiştim.

"Bunun seni ne kadar rahatsız ettiğini bilmemin yardımı oluyor." Dördüncü basamakta kalıyorum, avucumu duvara bastırıyorum.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Kelimeler dar merdiven boşluğunda yankılanıyor ve içimde hissettiğimden çok daha kendinden emin geliyor.

"Diğer kadınlar." Sabırsızlanıyormuş gibi arkamdan alaycı bir şekilde iç geçiriyor. "Sanki ben görmüyorum, Bris."

Devam etmem gerektiğini biliyorum ama merdivenlerde sıkışıp kaldım, algıladığı korkuyorum. Beni geçip aşağıdaki basamağa iniyor, boyu hâlâ benimle göz hizasında.

"Sence ben o kadar kayıtsız mıyım?" Parmaklarını kolumda gezdiriyor. "Ben başka biriyle birlikteyken senin her zaman rahatça gidebileceğin bir yerin var."

"Meşgulüm." Yukarı bakmadan basamaktaki ayakkabılarımı inceliyorum. "Hayatımda senin bir hayranını becermeni daha önemli işlerim var."

"Ve sen beni izle." Gözlerimi yakalayana kadar başını eğiyor. "Beni her zaman izliyorsun. Sen gözlerini benden alamıyorsun, ben de gözlerimi senden alamıyorum."

"Hayal görüyorsun." Boş bir kahkaha attım. "Yemek için teşekkürler."

Onu iterek geçiyorum, merdiven boşluğunun duvarı ile vücudunun gergin kasları arasına sıkışıyorum. "Beni teselli eden üçüncü şeyi bilmek istemiyor musun?" diye soruyor arkamdan.

"Hayır," diye omzumun üzerinden fırlatıyorum. Sadece birkaç adım sonra onun çatı katına girmiş ve sonra da kapıdan çıkmış olacağım. "Seni tatmin etmiyorlar." Bu yorumu bir koz gibi kullanıyor.

"Cinsel olarak yani."

Elim çatı katının kolunda, ama ona bakıyorum, öfke son birkaç dakikanın korku ve kafa karışıklığını bastırıyor.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" . "Benim seks hayatım hakkında bir şeyler bildiğini sanıyorsun."

"Oh, ama ben biliyorum." Bizi ayıran birkaç adımı tam gelene kadar atıyor, sert vücudu beni kapıya itti. "Geçen yıl kulübeni aldığın ve hepimizi yemeğe davet ettiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Bununla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama merak etmiyormuş gibi de davranmam. Devam etmek için benim iznime ihtiyacı olmadığını bilerek bakıyorum.

"Herkes kâğıt oynuyordu, sonra ben odadan ve uzun bir süre yoktum." Kolunu arkamdaki kapıya ve başımın üzerine bastırıyor, vücutlarımız neredeyse aynı hizaya gelene kadar. "Hatırladın mı?"

"Biberimin seni tuvalete gönderdiğini söylemiştin," diyorum nefes nefese.

İyi bir aşçı değilim ve biberin yarı yarıya iyi olmasına şaşırdım. Şikayet eden tek kişi Grip'ti.

"Bunun için özür dilerim." Bana sırtıyor, gözleri geçici bir muziplikle parlıyor. "Yalan söyledim. Acı biberin oldukça . Gerçekten güzeldi. Hayır, banyoda değildim. Yatak odana gittim. Bilirsin işte. Keşfetmek için."

"Yatak odam mı?" Ona inanamıyorum. " ne cüret?"

"Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. Kirli oynamakla ilgili bir sorunum yok. Aslında bunu hoş karşılıyorum. Ama yatağının yanındaki çekmecedeki çok anlamlı bir şeye rastladım."

Yatağımın başucunda iki çekmece var. Birinde günlükler ve ona duygularım hakkında çok fazla şey söyleyebilecek birkaç eşya var. O çekmece kilitli olduğu için içinde ne olduğunu göremezdi. Ama diğer çekmece ...

"Hiç bu kadar çok vibratörü bir arada görmemiştim." Grip'in sırtışı yarı alaycı, yarı acımasız. "Konut tabii ki. Orada kendi karaborsa seks dükkanınız var."

Yüzüm ısınıyor ve kelimeleri bile oluşturamıyorum. Utanç beni boğuyor.

"Bu kadar çok vibratörü olan biri düzenli olarak boşalıyor olamaz diye düşündüm. Yani bir erkekle," gereksiz yere açıklık getiriyor.

"Kes ." O kadar kızgın ve aşağılanmışım ki, ona tokat atmak istiyorum.

" yok." Nazik parmaklarıyla alnımdaki ağır saçları geriye doğru tarıyor. "Sanırım ben

sorunu anlayın. Sorun siz değilsiniz. Sorun onlarda."

Duvardan uzaklaşıyorum, ancak engelleniyorum ve nazikçe ama sıkıca kapıya doğru geri bastırılıyorum. "Çocuklar, çok sakar olabiliyoruz." Başını sallıyor ve iç çekiyor. "Biliyor musunuz? Çabuk. Bencilce."

Parmaklarını kolumda gezdirerek parmaklarımızı birleştiriyor.

"Gördün mü, bahse girerim buradan başlıyorlar," diye fısıldıyor, elini aramızda kaydırarak parmakları göbeğimin hemen altında, birleştiği yerde hafifçe geziniyor. Külotum onun parmaklarının vaadiyle ıslanıyor. Onu en çok arzuladığım yerdeki kısa temasta nefesim kesiliyor.

"Ne zaman başlamaları gerektiği ..." Eli göbeğimin üzerinde ve göğüslerimin arasında kayıyor. Hedefine ulaşana kadar omzumun ve boynumun kıvrımlarında geziniyor. Sonunda şakağıma üç kez vuruyor. "Burası. Buradan başlamalı ve aşağıya doğru ilerlemeliler çünkü zihnin senin en erojen bölgen Bris. Seni sadece sözlerimle boşaltmak için sabırsızlanıyorum."

Kapı açılana kadar arkamdaki topuzu kurcalıyorum. Daireye doğru birkaç adım attım. Karşımda dikilen o kas, kemik ve ısı kulesinden uzakta olduğum için artık daha net düşünebiliyorum. Bunca yıldır ona direnen güçlü kız soğukkanlılığını yeniden kazanıyor.

"Benim hakkımda ne bildiğini sanıyorsan," diye bağıyorum, arkamı dönmeye zahmet etmeden. "Seks hayatım hakkında, herhangi bir şey hakkında, hiçbir fikrin yok."

Kanepeye doğru çantamı alıyorum, yumuşak yerlerimi saran sert kabukla buradan çıkmaya kararlıyım. Ön geldiğimde, Grip'hâlâ onu bıraktığım yerde, kapısı ardına kadar açık duran merdiven kuyusunda olduğunu görünce şaşırarak arkama bakıyorum. Gözlerimiz son bir kez çarpışıyor ve bakışlarında hüznün, hayal kırıklığı ve bir koalisyonu var. Çok uzun süre bakmayı göze alamıyorum, bu yüzden peşimden gelmeyeceğini umarak kapıya doğru bir hamle yapıyorum.

Takip etmediği için sapkınca üzüldüğümü fark ettiğimde neredeyse arabama .

BÖLÜM 3

GRIP

Muhtemelen onu ÖPMEMELİYDİM.

İkinci kez düşündüm, canı .

Fırsat verilse yine yaparım. Sadece bu . Yıllardır ne bir fırsat ne de bir açılış oldu. Ve dün gece aniden bir çatlak oluştu. Bristol'un içindeki bir şey çok az açıldı ama bu benim keşfetmem ve kullanmam için yeterliydi. Bana izin verseydi bütün gece keşfeder ve sömürürdüm, ama o boşluk neredeyse anında kapandı. Bir şey onu kapattı. Bristol'u bizi biz yapmaktan alıkoyan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Tessa'ya olanlardan daha fazlası olmalı.

Beni dışarıda tutmak için kullandığı duvardaki çatlağı gördüm. Belki Shawshank planım işe yarıyordur. Rhyson, Bristol'un kardeşi ve benim en iyi arkadaşım, bunu takdir edecektir. *Esaretin Bedeli*'nde Andy, hapishane hücresinin duvarına bir poster asar. Yıllarca geceleri gizlice o duvarı yontar, ta ki bir gün sürünerek kaçabileceği kadar büyük bir delik açana kadar. İşte ben buyum. Yıllardır o duvarı yontuyorum ve dün gece bir dönüm noktası olabilir.

Ya da değil.

Çünkü Bristol Prodigy ofislerinin koridorunda bana doğru yürürken gözlerinde bırakın arzuyu, en ufak bir tanıma belirtisi bile yoktu. Toplantımızın yapılacağı konferans odasına girmek için dikkatlice yanımdan geçmeden önce bana başıyla selam veriyor.

Bristol'un asistanı Sarah da dahil olmak üzere birkaç kişi gelmiş bile. Bristol iPad'ini ve telefonunu masaya koyarken sohbet ediyorlar, hareketleri kolay ve zarif. Saçlarını, yapmak için diploma sahibi olmak gerekiyormuş gibi görünen karmaşık örgülerden biriyle örmüş, koyu ve bakırımsı uzunluktaki saçlarını tek omzuna gelecek şekilde tutturmuş. Koyu renk dar kot pantolonunu kendine özgü stilettolarıyla eşleştirmiş ve bir omzundan sarkan bol bir gömlek giymiş.

Yanındaki koltuk doluydu, ben de karşısındakine oturdum.

Onu. Yukarı bakıyor ve gözlerimi üzerinde yakalıyor. Kaşlarının arasındaki küçük çatıklık, burada olduğumu bildiğine verdiği tek işaret.

"Parti başlasın," diyor Rhyson kapıdan, evlendiğinden beri her zamanki kulaktan kulağa sırtışılarından birini . Kai'nin de hamile olduğu gerçeği ... bu kadar sert gülümsemek acı veriyor olmalı diyelim.

"Gülümsemeni biraz azaltabilir misin Rhys?" Max, Prodigy'nin pazarlama müdürü ve alaycı-

soruyor. "Böyle bir sevinç için çok erken."

Rhyson masanın başındaki koltuğa oturur ama gülümsemesi hiç . Max kötü bir boşanmadan yeni çıktı, bu yüzden Rhys ile çok farklı yerlerde. Biz de öyle. Yalan söylemeyeceğim. Rhyson'ın onu Kai gibi seven biriyle yuva kurduğunu ve ilk çocuklarına hazırlandıklarını görmek, bunların herhangi birine ne kadar yakın olduğumu merak etmeme neden oluyor. Otuz yaşına merdiven dayadım. Yine de acelem yok. Albümüm üç hafta içinde ve tüm sıkı çalışmalarımın karşılığını almak üzereyim. Zaten . Yine de, bunu paylaşacak birini istiyorum. Sadece bir hayran değil. Bir arkadaşı, bir sevgili, ortak.

Bristol'un başı açık bir dosyanın üzerine eğilmiş. Ne kadar sıkı çalışsa da, işine ne kadar bağlı olsa da, ailenin onun için her şey olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Bristol'dan daha çok çalışan biriyle hiç tanışmadım. Hırslı, evet, ama insanlar onu neyin beslediğini anlamıyor. Değer verdiği insanlar için çok çalışıyor. Bristol olmasaydı Rhyson'ın kariyerinin şekilde patlayacağından bile emin değilim. Onu kendi müziğini yapmaya geri dönmeye iten oydu. Rhyson'la neredeyse hiç , onun geleceğine göre eğitimini seçti ve hiçbir garantisi olmadan New York'tan taşındı. Geçen yıl boyunca bu plak şirketini kurarken sadece başarı için değil, kardeşine olan sevgisinden dolayı da çok şey feda etti.

Beni de yönetmek istediğinde hep reddettim, çünkü onun için sadece bir iş olmak istemiyordum. Birkaç ay önce, birlikte bu kadar yakın çalışmanın onu çekimi ve bağı kabul etmeye zorlayacağını umarak pes ettim. Ama kariyerimi ilerletirken bile beni bir şekilde dışarıda tutmayı başardı. O gelmeden önce de başarılıyım ama şu anda benim açılan eşi benzeri görülmemiş kapıların Bristol'un çarptığı ve tekmelediği kapılar olduğunu biliyorum.

"Başlamadan önce," diyor Rhyson, sırtışı artık beni hedef alıyor ve büyüyor. "Marlon, dostum, saçına ne oldu böyle? Mutfak yangını mı?"

O ve annem. Bana hâlâ Marlon diyen tek kişiler. "Şaka." Sırtışımı bastırarak başımı sallıyorum. Birbirimizi hemen hemen

On beş yıllık bir alışkanlık, her diğerinin taşaklarını yiyoruz. "Hayır. Sadece farklı bir şey istedim."

Jade dün gece bize geldiğinde, mahalledeki eski zamanları anımsamaya başladık. Zor zamanları. O zamandan bu yana ne kadar yol kat ettiğimi, ne kadar çok şey olduğunu düşünmek beni bir sonraki bölüm için daha da heyecanlandırdı. İçimde taze bir şeyler olduğunu hissediyorum ve dışımın da bunu yansıtmasını istedim.

"On iki yaşında gibi görünüyorsun." Rhyson onun şerefine yavaşça havaya kaldırdığım orta parmağı görmezden geliyor. "Tamam, Bris. Bize ne söyle."

Bristol içeri dalmadan önce bana bir bakış attı. Sanırım hâlâ yeni saçına ya da alışmaya çalışıyor. Ben de alışmaya çalışıyorum.

"Tamam. Sadece bizi aynı sayfaya koymak için." Bristol masadaki herkese bakar. "Hedef Özel hakkında konuşuyoruz."

Buna hâlâ inanamıyorum. Target, ilk solo albümüm *Grip*'in özel bir baskısı için bize ulaştı. Genellikle Beyoncé ve Taylor Swift gibi isimlere ayrılan böyle bir fırsatı . Ama bunu zamanında yapmak için çok gerekecek. Neyse ki, yırtarak çalışmak benim uzmanlık alanlarımdan biri.

"Mağazalarına özel olacak üç bonus parça istiyorlar." Bristol devam etmeden önce notlarını kontrol ediyor. "Şarkıları bugün seçmemiz gerekiyor. Rhys ve Grip'in albümün geniş versiyonunda yer birkaç şarkısı var. Yine de hızlı hareket etmeliyiz çünkü parçaları yeniden master etmemiz ve projenin bu versiyonunu mümkün olduğunca çabuk bastırıp göndermemiz gerekecek." "Peki bu tam olarak nasıl oldu?" Max dosyaya kaşlarını çatarak bakar. "Peki bu tam olarak nasıl oldu?"

Acele mi ediyoruz? Zamanında altından kalkamayacağımız bir işe mi kalkışıyoruz? Bundan emin değilim." Max'e gidip kendi sikini yalamasını söyleyemeden Bristol benden önce davranıyor ... daha nazikçe olmasa da.

"Max, sen bulmadın bir şeye delik açman için zamanım yok." Bir kalçasına dayıyor ve sabırsızlıkla ona bakıyor. "Bu bir ilk albüm için lanet olası bir Target Exclusive. Emin ne var?"

"Meşru endişelerim var," diye kesin bir dille yanıtlıyor. "benim aklıma gelmediğinden değil." Bristol başını öne eğerek ve ona bilmiş bir bakış atar.

"Tamam, belki bu da parçasıdır," diye gülerek itiraf ediyor Max. "Ama dar bir zaman diliminde dönüp dolaşıp yapmamız gereken çok şey var. Bunu mükemmel bir şekilde yapabilir miyiz?"

"Max, endişelerini anlıyorum." Bristol elindeki dosyayı konferans odasındaki masaya fırlatır. "Ama benim hiç yapamayacağımız bir şey için söz verdiğimi gördün mü? Kolay olacağını söylemiyorum. Bu, önümüzdeki birkaç hafta içinde Qwest ile yapacağımız gösteriler, Grip'in peşine düşen muhabir ve Dubai'ye yapılacak seyahati de unutmayalım, tüm bunlar olup bittiğinde muhtemelen kel bir noktam olacak."

Konferans masasındaki herkesten gülümsemeler, kıs kıs gülmeler, çeşitli eğlence ifadeleri geliyor.

"Ama buna değecek." Bristol'un gözleri bana dikildi. "*Grip* yılın en iyi albümlerinden biri olacak ve biz ona bu şekilde davranacağız."

Bana inandığını biliyordum ama ondan yayılan samimi tutku düşündüğümünden bile daha derindi. Keşke bu tutkunun bir kısmını işim yerine bana yöneltebilseydi.

"Ve bu da onu mümkün olan en iyi fırsatlar için konumlandırmakla başlar." Bristol'un gözleri benimkilerden ayrılıp masadaki her bir kişiye kayıyor. "Bu elimizden kaçmasına izin veremeyeceğimiz bir şey. Size söz veriyorum bunu başarabiliriz."

"Bence edelim," diyor Rhyson.

Ve o söylerse, biz de . Rhyson ve Bristol genellikle yüksek sesle ve şiddetle aynı fikirde olmazlar ama aynı fikirde olduklarında iş biter.

"Pekala, anlaştık." Bristol kardeşiyle kısa bir gülümseme paylaşır ama sonra parmaklarını şıklatır. "Neredeyse unutuyordum. Tutuş?"

Bana dönüyor ve doğrudan birbirimize bakıyoruz. O kapatmadan önce savunmasız bir belirsizliğin parıltısını zar zor yakalıyorum.

"Öyle mi?" Toplantı resmi olarak başladığından beri, her şey albümümle ilgili olmasına rağmen, ağzımdan çıkan ilk kelime bu oldu. Bu tür şeyleri önemsemediğimden değil, ama müziği dinleyicilere ulaştırmakla, yarattığım şeyle bağlantı kurmalarını sağlamakla çok daha fazla ilgileniyorum.

"Target gelecek hafta bir spot çekmenizi istiyor." iPad'ine dokunuyor, gözleri ekranda geziniyor. "Reklam filmi için bir taslak . Burada bir yerde duruyor."

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Bir sürü kırmızı ve büyük nokta var."

"Ukala." Bana sabahki ilk doğal gülümsemesini fırlattı. "Sana sonra gösteririm. Şu parçaları dinleyelim. Bağlantım bekliyor. Grip ve Rhys, siz seçeneklerimizi gözden geçirin."

Rhyson bana saygı göstermek için başını eğdi. Tamam.

"İlk şarkı," diyorum bonus parçaları sakladığımız dosya paylaşımını "Adı 'Bruise'."

Bu şarkıyı için söyleyebileceğim çok şey var. parça parça anlatıyorum. Ne kadar kişisel olduğunu. Büyürken polislerle olan ilişkiimi belirleyen gerilim ve korku hakkında yazmanın ne kadar katartik olduğunu. Black lives or blue hashtag'lerinden önce, ulusumuzu bölen tartışma ailemi de böldü. Bu şarkının benim için ne anlama geldiğini bilmelerini sağlamak için söyleyebileceğim çok şey var,

ama hiçbirini söylemiyorum. Sadece şarkıyı çalıyorum ve benim için konuşmasını umuyorum. Ve şarkı çalarken, ona ilham veren günü hatırlamaktan kendimi .

BÖLÜM 4

GRIP

12 yaşında

"CINSEL ÇIKOLATA!"

Coming to America'yı kaç kez izlediğimizin sayısını unuttum. Kuzenim Jade, oğlum Amir ve ben

neredeyse her repliği ezbere biliyoruz. Her hafta, annemin berberden aldığı korsan kopyayı izliyoruz ve

çekimlerdeki insanların kafalarının gölgeleri ya da bazen kararsız kamera çalışması bile Randy Watson

rolündeki Eddie Murphy ve grubu Sexual Chocolate'ı daha az komik yapmıyor.

Eddie Murphy meşhur mikrofon düşürme hareketini yapıp sahneyi terk ettiğinde Amir, "Bu çocuk

iyi," diyor.

"İyi ve korkunç," Jade ve ben alıntıyı bitiriyoruz. Hepimiz sanki ilk kez gülüyormuşuz gibi

gülmekten kırılıyoruz. "Hepiniz ve bu film." Jade'in ağabeyi Chaz kot pantolonuyla oturma odasına

yürüyor.

Gömlek.

Vücudu, Largo Caddesi'ndeki grafiti duvarlarından biri gibi, Bloods bağlılığını ilan eden beş köşeli

yıldızlarla mürekkeplenmiş, göğsüne birinci derece cinayet kodunu eden "186" yazılmış. Diğer tutkusu

Raiders, kollarında ve sırtında eşit yer kapmak için yarışıyor. Mürekkep cildinin her santimini lekeliyor

ama yüzünü temiz bırakmış. Annem Tanrı'ya şükür çocuk kibirli, yoksa o yakışıklı yüzünü dövmelerle

mahvedebilirdi diyor. Gözyaşı damlası gibi bir şey.

Herkes Chaz ve benim birbirimize benzediğimizi söylüyor. Annem ve babası kardeşlermiş ama

amcam ben daha doğmadan ölmüş, bu yüzden onunla hiç tanışmadım. Annem bazen Chaz'e üzgün

gözlerle bakar ve Chaz'i gördüysen babasını da görmüşsündür der. Onun kardeşini gördün.

"Bu filmi kaç kere izleyeceksiniz?" Chaz'in parlak gülümsemesi, Raiders tişörtünü vücudunun üst

kısımındaki kaslı iskeletin üzerine çekmeden önce parlıyor. "Eğer değilse, *Martin*'dir."

"Wasssssup!" Amir, Jade ve ben Martin'in imza cümlesini papağan gibi tekrarlıyoruz, Chaz

gözlerini devirirken gülüyoruz.

"Hepiniz küçük zencilersiniz." Chaz' kalçasındaki çağrı cihazı bip çıkarıyor ve mesajı okumak için

belindeki kemerden çıkarıyor. Dikkatini kaybetmeden önce güldürmemize bayıldım.

Jade'in diğer kardeşi Greg LAPD'den ama biz polislere güvenmeyiz, o yüzden onlar bizim

kahramanımız değil. Bizim kahramanımız Chaz. Bir çete üyesi olabilir ve sapan atar ama havalıdır. Her

zaman en yeni Jordan'lara, en yeni sahip ve arabasının köşede zıpladığını görmeden önce duyduğunuz

ses sistemi, hidrolikler . Annesi, Celia Teyzem, paranın nereden geldiğini sormaz.

her ay kirasını ödüyor. O görmezden geliyor ama annem Chaz'ın parasını almıyor, evimiz ne kadar olursa olsun.

"," diye mırıldanıyor Chaz, kaşlarını çatarak. Genellikle yavaş yürür, böylece herkes yeni tekmelerini görebilir, annemin deyiimiyle "hızlı kuyruk kızlarının" onu yakalamasını kolaylaştırır, ama sanki biri kovalıyormuş gibi evin arkasına doğru koşar.

"Chaz'ın nesi var?" Jade'e sordum.

"Mmm-hmm." Jade omuz *silkiyor*, dikkati çoktan *Amerika'ya Dönüş'e* geri dönmüş. "Söylemeye gerek yok.

Muhtemelen sorun."

Chaz uzun zamandır beladan başka bir şey değildi. Çoğu çocuk gibi o bir gün oyuncu olacağını, askere alındüşünüyordu. Rap yapmıyorsa, spor yapıyordu. Mahallede, her şey mümkün görüldüğünde bunlar bir çocuğun hayalleridir. Çoğu rüya bu kaba uyanışlar blogunda uzun sürmez.

Dışarıda tepemizden gelen helikopter sesini duyunca uçümüzün de gözleri fal taşı gibi açıldı. Polisler son zamanlarda işi sıkı tutuyor. Bazı zamanlar Compton'da bizi unutmışlar gibi , sanki kanıksadığımız şiddet ve ölümü düzenlemeye çalışmaktan vazgeçmişler gibi. Bir bakıyorsunuz oyun parkında sallanıyorsunuz, maymun demirlerine asılıyorsunuz, bir bakıyorsunuz kurşunlardan kaçyorsunuz. Polisler, genellikle birini kendi şartlarıyla gelirler. Gökyüzündeki kuş bize birini aradıklarını söylüyor. Söylemiyorum ama Chaz'ın çağrı cihazına ve tepemizdeymiş gibi ses çıkaran helikoptere verdiği tepki, bu kez onu aramadıklarını merak etmeme neden oluyor.

"Amir." Bayan Bethany, Amir'in annesi, ön verandamızda duruyor, her zamanki hoş yüzü paravan kapının üzerindeki parmaklıkların arasından sertçe görünüyor. "O dar kışını eve getir."

"Ama anne." Amir televizyonu işaret ediyor. "Eddie Murphy'nin tüm farklı karakterleri canlandırdığı berber dükkanı sahnesine geliyoruz."

"Ve eğer sana söylediğim gibi o eve gitmezsen kışına tekme basacağım." Gökyüzüne endişeli bir bakış gönderdi. "Dolaba git."

Üçümüz karşılıklı bakışıyoruz. Son zamanlarda şiddet o kadar ki masum insanlar çapraz ateş altında kalıyor. Daha geçen hafta komşularımızdan biri mutfağında otururken kurşuna hedef oldu. Arabadan. Ondan sonra annem ve Bayan Bethany bize silah sesi ve hatta helikopter sesi duyduğumuzda dolaplara gitmemiz gerektiğini söylediler. Çoğu zaman bu kuşlar ilk önce kaçan ve ateş eden adamları , daha sonra mermilerin nereye düştüğünü umursamazlar.

"Hey, Bethany." Annem mutfaktan koridora doğru yürüyor, ellerini bir bulaşık bezi üzerinde kuruyor. "Her şey yolunda mı?"

"Şu kuş." Bayan Bethany başını gökyüzüne doğru çeviriyor. "Birini arıyorlar."

Jade'e dikkatli bir bakış atıyor ve devam etmeden önce duraklıyor. "Sokaklarda Chaz'i aradıklarına dair söylentiler var."

Jade'in sıkıntılı gözleri benimkilerle buluşuyor. Chaz bazen evlerimiz arasında gidip geliyor. Annemin onun burada olduğunu bildiğinden bile emin değilim.

"Chaz için mi?" Annem koridora bakıyor. "Chaz, orada mısın?"

Cevap veren sessizlik bana onun gittiğini söylüyor. Muhtemelen yatak odamın penceresinden sıvışmıştır. Kalbim göğüs kafesime çarpmaya başlıyor, hapishane parmaklıkları gibi ileri geri sürükleniyor. Nefesim kesiliyor. Annem ekstra duyularımız olduğunu söylüyor, sokakların bize hayatta kalmak için öğrettiği şeyler. Tehlikenin kokusunu alırız. Havayı bozan belayı hissediyoruz. Birkaç saniye içinde görünmez bir el, o kuş havada asılı dururken tüm blogumuzu boğuyor ve hiçbirimiz nefes alamıyoruz.

"Amir, hadi dedim." Korku, Bayan Bethany'nin sıkı dudaklarının etrafına birkaç çizgi ekler. "Şimdi, oğlum." Amir kendini kapıya doğru sürüklüyor. "Gitmek istemiyorum," diye yakınıyor. "Bu adil

değil."

"Adil mi?" Bayan Bethany avucuyla adamın kafasını patlatır. "O adil kışını sokağın karşısına geçir."

Omzunun üzerinden anneme bakıyor. Birbirlerini kollarlar. Ben onların masasında ne kadar yiyorsam Amir de bizim masamızda o kadar yiyor.

"Mittie, Chaz hakkında bir şey duyarsan bana haber ver."

Bununla birlikte, hepimizin yaklaştığını hissettiğimiz şey geçene kadar sığınmak için eve çekilerek gitti. Annem kapıp televizyonu kapatıyor ve ekranı kapatmak için ayağa kalkıyor. Koridordan aşağıya, son birkaç seferdir saklandığımız yatak odamı işaret ediyor.

"Dolaba git."

Amir'in yaptığı gibi sızlanıp şikâyet etmeye fırsat bulamadan, kapının önündeki üniformalı uzun boylu bir figür dikkatimizi dağıtıyor. Kuzenim Greg annesine . O ve Jade aynı badem gözlere ve ceviz ten rengine sahipken, Chaz ve benim tenimiz annem ve kardeşi gibi koyu karamel rengine.

"Mittie Teyze, içeri gelmem gerek." Greg'in yüzü ayıktı. Küçük oturma odamızın etrafına göz gezdiriyor, tetikte. "Hey, Jade. Marlon."

Büyük oğlanların yaptığı gibi çenemi yukarı kaldırıyorum, havalı olmaya çalışıyorum. Jade sadece ağabeyine bakıyor. Polis olma kararı ailemizi böldü ve bir günden diğerine kimin tarafında olduğunu bilmiyor.

"Şu dolaba," diye tekrarlıyor annem, dudakları bir çizgi halinde. İtaat ettiğimizden emin olmak kontrol etmeden Greg için kapıyı açıyor. Koridorda yürüyoruz ama gözden kaybolur kulak misafiri olmak için oyalanıyoruz.

"Neler oluyor Greg?" Annem artık duyamayacağımızı düşündüğü için sonunda endişesinin sesine izin veriyor. "Chaz'le mi ilgili? Onu söylüyorlar."

"Evet, hanımefendi." Greg'in ağır iç çekişi, Chaz'in bugüne kadar yaşadığı tüm sıkıntıları ve belaları örtüyor. "Dün Rosecrans'ta yaşanan silahlı saldırıyla ilgili sorgulanmak üzere aranıyor."

"Ateş etmek mi? Çocuğu mu?"

"On altı yaşındaydı. O bir Crip'ti, Mittie Teyze."

Tüm söyleyeceği bu. Crips ve Bloods arasında, renk ihtiyaç duyulan tek suçtur.

"O burada değil." Annemin sesi sertleşiyor. "Annen de çift vardiya çalışıyor, o yüzden henüz eve gelmedi. Greg, artık kardeşine göz kulak ol."

"Mittie Teyze, deniyorum ama beni hiç dinlemiyor. Her zaman polis olmam konusunda takılıp durdu. Mahalledeki pek çok kişi öyle yaptı."

"Anlıyorum Greg. Bir şeyleri değiştirmek istedin. Bunu anlıyorum ama polislerin burada arkadaş edinemediğini biliyorsun. Biraz zaman alacak ama insanlar yola gelecektir."

Bir el silah sesi ön verandanın ötesindeki havayı çatlatır.

"Git!" Annemin sesi aceleci bir hal alır. "Eğer Chaz düşündükleri şeyi yaptıysa, sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak. Sadece onu koru Greg. Sadece ... annen için. Tamam mı?"

"Gitmem gerek."

Jade ve ben duvardan aşağı , yüzlerimiz birbirine dönük, korku ve endişelerimizle birbirimize bağlıyız. "Ne dedim ben?" Annem duruyor, gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor. "Girin şu dolaba.

Şimdi."

Jade'den bana bakarak yatak odamı işaret ediyor.

"Chaz için korktuğunu biliyorum ama kendin için de kork. Serseri bir kurşun seni .

Şimdi, içeri ."

Ayağa kalkıp koridorda ilerlemeye başladık. Annem dirseğimden tutup beni kendine doğru çekiyor. On iki , neredeyse onun uzunum ama çocukluk ve ergenlik arasında gidip geliyorum. Zamanın yarısında en iyisini bildiğimi ve ona ihtiyacım olmadığını düşünüyorum. Bu zamanın diğer yarısında ise annemin sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyorum. Hepimiz iyi olacağız.

"Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" diye soruyor usulca. "O dolaba gir ve korkma."

"Kendini korkmamaya zorlayamazsın anne." Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum.

"Bu doğru, ama dağıtabilirsin. Sen zeki bir çocuksun. Fil gibi bir hafızan var. Bayan Shallowford'un sınıfında sürekli okuduğun şiirlerden birkaçını oku. Bir şarkı söyle. Bağlılık yemini et. Umurumda değil. Sadece ben söyleyene kadar o dolaptan çıkma."

Başımı salladım ve odama girdim. Michael Jordan, NWA, Tupac ve Oakland Raiders duvarlarımı süslüyor. Küçük bir yatak ve şifonyer dışında odanın ihtiyacı olan tüm dekorasyon bu. Jade dolapta değil. Chaz'ın açık bıraktığı pencerenin yanında duruyor.

"Dolapta, Jade." İçeri girdim, onun da beni takip etmesini bekliyordum. Bir an için yüzü emre karşı geldi. Pencereden dışarı, ön bahçemize bakıyor. İki erkek kardeşi de dışarıda. Yasanın karşı tarafındalar ama ikisi de risk altında.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok." Sesimi, annemin hiç emin olmadığı anlarda bile gibi kesinleştiriyorum. "Buraya gel."

Jade küçük dolapta yanıma oturur oturmaz, yaklaşan siren sesleri havayı yarıyor. Korku gözlerini genişletiyor ve sıska kollarını bacaklarının etrafında kenetliyor. Alnını dizlerine bastırıyor ve sessizce ağlıyor. Jade benim için kuzenden çok kardeş gibidir. O etraftayken kimse bana , ben bir şey söylersem de kimse ona bulaşamaz. Onun gözyaşlarına .

Annemin söyledikleri doğru. Kafam bir gibidir. Şiirler, şarkı sözleri, hepsi kafamın içinde kilitli kalır. Bayan Shallowford'un sınıfı şiirleri hatırladığım, şiirleri sevdiğim için ödüllendirildiğim tek yer. Kendi şiirimi yazdığım için. Bunu sadece sınıfta yapıyorum çünkü diğer çocuklardan kapmak istemiyorum, ama sirenler yaklaştıkça elleri titreyen Jade için yapacağım.

Langston Hughes'un ünlü "Harlem" şiirini başlatan soruyla başlıyorum, ertelenen bir rüyaya ne olur diye soruyorum.

Repliği alıntıladığımda, soruyu sorduğumda, Jade başını kaldırıyor. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Bunu genellikle yalnız yaparım. Kurşun sesleri havayı geçtiğinde genellikle yatağımda olurum ve beni sakinleştiren ve rahatlatan sözleri sadece ben duyarım. Ama Jade şimdi benimle ve onun korkusunu tadıyorum. Hughes'un kurumuş kuru üzüm rüyalarıyla ilgili sorularını sormaya devam ederken dilimde eriyen aspirin gibi acı. Jade bana göz kırpmıyor, gözyaşları yavaşlıyor. Akan burnunu siliyor. Ayaklar açık yatak odamın penceresinden koşarak geçiyor, bir kovalamaca başlıyor. Kızgın sesler duvarlarda yankılanıyor.

"Eller havaya!" Greg'in sesi dolaptan bize ulaşıyor. "Chaz, adamım dur. ama. Silahını indir."

Jade'in göğsü nefes alıp verirken sanki hiperventilasyon geçirecekmiş gibi genişleyip daralıyor, gözleri tabak gibi yuvarlak.

"Harlem" dizeleriyle devam ediyorum, gecikmiş rüyayı çürümüş ete ve şuruplu tatlılara benzetiyorum. Kelimeler zihnime zar zor nüfuz ediyor ama kalbimin göğsümden düşmesini engelliyor.

Jade'e faydası oluyor mu bilmiyorum ama kelimeler beni sabitliyor, ön bahçedeki kaosun yanı sıra odaklanabileceğim bir şey veriyor. Havayı şiddet tehdidinin yanı sıra. Ben gözyaşlarımı kırıştırıyorum ama Jade'in gözyaşları yanaklarından özgürce akıyor.

"Chaz, hayır!" Panik ve acı Greg'in kelimelerinde boğuşuyor. "Bana bunu yaptırma!" Pop!

Silahın çıkardığı ses için aptalca bir kelime. Bayan Shallowford geçen hafta sınıfımıza onomatopoeia hakkında ders verdi, ancak silah sesi için kullandığı seslerin hiçbiri doğru görünmüyor.

Pop! Çat! Bang!

Bizim kadar çok silah sesi , bununla yaşıyorsanız, bir ateşlendiğinde çıkardığı sesin bir inilti olduğunu bilirsiniz. Bir annenin, bir babanın, bir kızın ya da oğlun birini kaybetmesinin iniltisi.

seviyorlar. Jade pencereye koştuğunda çıkardığı ses bu, gözleri ön bahçede iki kardeşini . Onları orada birlikte buluyoruz. Chaz'in cansız başı Greg'kucağında, çimlerin üzerinde yatıyor. Greg'in yüzü buruşmuş, kaşları acıyla eğilmiş, ağzı bir feryatla genişlemiş. Kardeşinin göğsünden fıskıran kana .

Jade pencereden fırlar, avluya koşar ve kendini kederin içine atar, Greg'in omuzlarına vurur, kafasını tokatlar, küfürler savurur. Annem onu sarsıyor, geri kollarına alıyor, acı dolu gözleri kanla kaplı kardeşlerine kilitleniyor. Celia Teyzem sokağın yukarısına, toplanan küçük kalabalığın içine doğru koşuyor. Bir polis onu zapt ediyor ama bir annenin acısını zapt edemezsiniz. Hepimiz Celia Teyze'nin yüzünün çöküşünü izliyoruz, kaşları yıkımla dolu gözlerinin üzerine düşüyor. Ağzı, bir işkence deliği gibi açıktı. Kollarını ölmek üzere olan oğluna uzatmış, elleri diğerini tırmalamak için pençeleşiyor. vücudunu sarıyor ve o bir acı dünyası.

"Oğlumu öldürdün!" Celia Teyze'nin sesi, bir ağıt gibi, ürkütücü bir şekilde durgun olan sokakta gürliyor. "Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum, Greg!"

Annesinin kederli ağıtları Greg'in kafasında ve yankılanırken o kardeşini kucaklar, onu sallar, kendi suçluluğu ve acısı tarafından hapsedilir.

Hareket edemiyorum. Ayakkabılarım yatak odamdaki ince, ucuz halıya yapışıyor. Ölüm kokusu burnumu düşman gibi istila ediyor ve kalbim göğsümde hızlı hızlı çarpıyor. Nefesim boğazımdan hırıltıyla çıkıyor ve başım dönüyor. Biraz önce beni sakinleştiren kelimeleri arayarak bilincimi zorluyorum. Bir kurşunun dünyamızı tam ortadan ikiye bölmesinden dakikalar önce.

"Harlem "in son satırlarını, dinleyen tek kişi ben olsam da mırıldanıyorum ve Hughes'la aynı sonuca varıyorum.

Peki burada, bu sokaklarda, benim mahalleimde, ertelenen bir hayale ne olur?

Patlar.

BÖLÜM 5

GRIP

Şarkı bittiğinde bir morg kadar sessizdi. Masanın etrafında oturan Prodigy ekibinin ne düşündüğünü hakkında hiçbir fikrim yok. "Bruise "in birinci mısrası genç bir siyah adamın, ikinci mısrası ise bir polisin bakış açısından yazılmış. Odadaki tek siyah adam benim. Rhyson'ı ne kadar sevsem de, ne kadar yakın olsak da, düzenli olarak polisler tarafından sebepsiz yere durdurulmanın onur kırıcılığını anlayabileceğinden emin değilim. Yere yatmaya zorlanmak ve açıklama yapılmadan aranmak. Hedef alınmak. Profillenmek. İkinci sınıf hissettirilmek. Bu onun deneyimi değil, ama benim mahalleimde tüm hayatım boyunca benim . Bu şiirin her , toplumumda taşan acı, hayal kırıklığı ve kızgınlıkla doldurdum. Umarım Greg'in hikayesini anlatmışımdır, iyi bir polis olan kuzenimin. Kendi kardeşini vurmak zorunda kalan ve muhtemelen o gün hayat kurtaran. Herkese hayran olduğum kadar ona da . Polis gücünden kaçmak yerine, ona doğru koştu ve bazen var olan sistem tamir edilemez gibi gelse de, işleri daha iyi hale getirmek için üzerine düşeni yapmaya karar verdi.

"Her ne kadar bunun harika bir sosyal yorum olduğunu düşünsem de," diye ilk sözü Max alıyor. "Ulusumuzun şu anda ne kadar bölünmüş olduğunu göz önünde bulundurarak bunu getirmek istediğimizden emin miyiz? Yani, dinleyicilerinizin yarısını yabancılaştıracak ? Bunun Target Exclusive için doğru şarkı olduğundan emin değilim."

Beni rahatsız etmiyormuş gibi omuz silkiyorum ama ediyor. Zorlamalı mıyım? Bu şarkı benim için özel. Şu ana kadar ne kadar özel olduğunun farkında bile .

"Sana katılıyorum Max," diyor Bristol, ses tonu tamamen işle ilgili ve sert. "Bu Target Exclusive için doğru değil."

"Bu sabah bir konuda anlaşılabildiğimize sevindim," diyor gülerek.

"Bu *Grip*'in geniş versiyonuna ait." Bristol topuklarını yere vurduğunda yüzünde meydan okuyan ifade beliriyor. "Exclusive'de yer alırsa daha az kişi duyacak ve herkesin bu şarkıyı ihtiyacı var."

Gözlerini kırıpıştırmadan önce bir gözlerime bakıyor.

"Katılıyorum," diyor Rhyson sessizce.

En iyi arkadaşım ve ben, hakkında çok fazla konuşmadığımız şeylerle uzayan dakikalar boyunca birbirimize bakıyoruz. Müzik tutkumuz, oynadığımız video oyunları, okuduğumuz kitaplar, sert mizah anlayışımız gibi o kadar çok ortak noktamız var ki, farklı olduğumuz yönleri çoğu zaman tartışmadık. Ama "Bruise "in sözleri onun hiç yakından görmediği bir resim çiziyor.

"Peki bunun gerçekleşmesi için ne yapmamız gerekiyor?" Bristol, şarkı için hissettiği duygusallıktan savaş planına geçerek, bu geç tarihte bunu nasıl gerçekleştireceğini bulmaya çalışıyor.

Rhyson ve ben, şarkıyı zamanında albüme koyabilmek için atmamız gereken her adımı not ediyoruz. O gözünü kırpmıyor ama Sarah çılgınca karalıyor, hepsini not ediyor.

"Olacak." Gözleri bana takılmadan önce Rhyson ve Max'e bakıyor. "Söz veriyorum zamanında oraya ."

Sürekli olduğum şey bu. Bristol tutkulu ve kararlı, verdiği kişiler için asla hayır demeyi kabul etmeyen nadir insanlardan biri. İtiraf etmek istese de istemese de beni çok önemsiyor.

Üç şarkı daha dinledik. Bristol hepsini seviyor, ama yazdığım her şeyi seviyor. Kibirli davranmıyorum. paylaşp da sevmediği bir şarkı ya da şiir düşünemiyorum.

"Bu son şarkıyı da halletmeliyiz." Rhyson saatine bakar. "Ve çabuk ol. Kai'nin bugün ultrasonu var ve sadece bir şarkıya ihtiyacımız varken sekiz şarkı daha yapmaktansa bebeğimi görmeyi tercih ederim."

Bristol'u işaret ediyor, bakışı sadece yarı şakacı. "Bu sefer söz hakkın yok, Bris." "Ne?" Kaşlarını çatıyor ve alt dudağını biraz dışarı itiyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü Grip'in yazdığı her şeyi seviyorsun," diyor gerçekçi bir şekilde. "Hiç yardımcı olmuyorsun. Bütün gün burada olacağız."

Gözleri önce benimkilere sonra da iPad'ine kayıyor. Bunun doğru olduğunu biliyor. Bristol'un beni derinden hiç bu kadar emin olmamıştım. Dün gece beni izlediğini söylediğimde tahmin yürütmüyordum. İzliyor. Beni istediğini biliyorum ama birçok kız istiyor. Ama hiçbirini beni Bristol gibi önemsemiyor. Kardeşine, birkaç yakın arkadaşına, hatta bunu hak etmeyen annesine dipsiz bağlılığın aynısını bana da duyuyor. Bunu arkadaşlıkla gizliyor ve işle bahane ediyor, ama ne zaman onu bakarken yakalasam, gerçeği biliyorum.

"Sanırım son şarkıyı buldum." Rhyson önündeki iPad'e dokunmaya başladı ve şarkının ilk tınıları konferans salonunu doldurdu. Kimsenin duymasını istemediğim bir şarkı.

"Oh, o değil." Paylaşılan klasöre giriyorum, çılgınca çaldığı dosyayı ki . "Rhys, o değil. Yapmayalım-"

"Bu en iyi seçenek." Rhyson eğiyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi var. "Sadece duyabilir miyiz?" Duymama gerek yok. Her kelimesini biliyorum.

*Ritim düşmeden önce ona aşık oldum. Mısralar arasında ve
provadan sonra*

On altı barda sarhoş oldum

On altı çubuktan sonra, ben ve o solmuştuk

İlk öpüşmemizi dönme dolapta yapmıştık

Dünyanın zirvesindeydik.

Dünyanın tepesindeyim (Onu sevdiğimde)

Dünyanın tepesindeyim (Ondan nefret ettiğimde)

Dünyanın zirvesi

(Onu aldığım da ya da bıraktığım da)

Onunla dünyanın zirvesindeyim

Onu kör kağıdıma sıkıca sarıyorum.

Onu duman gibi içime , ciğerlerimde o bir buhar Çünkü o hep kaçıyor Beni

avlatıyor, beni kovalatıyor

Beni bir yarışmış gibi koşturmak

Beni işimmiş gibi çalıştırmak

Dibe vurduğunda bile zirveye çıkar.

Dünyanın zirvesinde olur.

Dünyanın tepesindeyim (Onu sevdiğimde)

Dünyanın tepesindeyim (Ondan nefret

ettiğimde)

Dünyanın zirvesi

(Onu aldığım da ya da bıraktığım da)

Onunla dünyanın zirvesindeyim

Son notada Max yavaşça alkışlamaya başlar. Masanın etrafındaki herkes ona katılır. Parlak konferans odası masasına boş boş bakan Bristol hariç herkes.

Kahretsin.

"Bayıldım," diyor Max. "Rhyson, haklısın. bu. Dostum, sözler çok zekice. Bulaşıcı. İşte bu bir hit."

"Peki örneklediğin şarkı ne?" Sarah soruyor. "Prince miydi?" "Uh, evet."

Boğazımı temizliyorum. "I Wanna Be Your Lover."

"Duyar duymaz," diyor Rhyson. "O olduğunu biliyordum. Belki bunu da geniş gösterime çıkarmalıyız? Bristol, görmeliyiz-"

Bristol aniden, "Eğer işimiz bittiyse," diyerek Rhyson'ın önerisini keser. "Ofisime dönmem gerekiyor."

Ortalık sessizleşir ve herkes ona ama o durmaz. Telefonunu alıyor ve hızla kapıya doğru yürüyor.

"Sarah," diye omzunun üzerinden . "Gündemdeki son maddenin üzerinden geçebilir misin?"

"Tamam." Sarah'nın geniş gözleri Bristol'un bıraktığı ajandayı tarar. "İşte . Bristol istiyor-"

"Benim de gitmem gerek." Sandalyemi geri itiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Kimse beni durduramadan ya da soru sormadan kapıdan çıktım ve gitmeden önce onu yakalamak için koridorda koşmaya başladım. Köşeyi döndüm ve durdum. Bristol duvara yaslanmış, başı aşağıda. Yavaşça, temkinli bir şekilde yaklaşıyorum, sanki onu ürkütürsem kaçacakmış gibi.

Tam önüne geldiğimde usulca "Bris," diyorum.

Gözlerindeki suçlamayı ortaya çıkarmak için kirpiklerini kaldırarak sertleşiyor. "Nasıl yapabildin?" diye soruyor, fısıltısı bıçak keskinliğinde.

"Sadece benim içindi." Omzunun üzerinden sarkan örgünün ucundan tutuyorum. "Başka kimsenin olmaması gerekiyordu-"

"Ama şarkı bizim hakkımızda." Saçlarını parmaklarımdan kurtararak geri çekildi. "Benim hakkımda. Bu ne cüret?"

"Bu ne cüret?" Şimdi sinirlendim. "Bunlar benim düşüncelerim. Benim fikirlerim. Benim müziğim, Bristol. Kimse kendimi nasıl ifade edeceğimi belirleyemez. Sen bile."

"Bu düşünceler ve fikirler benim hakkımda olsa bile mi?" Gözlerini kapatıyor ve avucunu alnına bastırıyor. "O zaman olanlar özeldi ve sen bizi Target'tan alışveriş yapan herkese sergiledin."

"Öyle demek istemedim. Rhyson çalmaya başlayana kadar şarkıyı unutmuştum." Hâlâ bana bakmıyor olsa onunla göz hizasına gelene kadar çömeliyorum. Bakmak zorunda kalana kadar çenesini kaldırıyorum. "Bu benim içindi, başkası için değil. Müzik, yazı - hissettiklerimi bu şekilde işliyorum. Her zaman öyleydi. Bunu biliyorsun. Böyle hissediyordum, böyle düşünüyordum ve bunu vurmam gerekiyordu."

"Nasıl hissettiğini." Şimdi bana bakıyor, başka tarafa bakmıyor ve gözleri kelimelerinden önce bile beni yakıyor. "Benden nefret mi ediyorsun? Şarkı sözlerinde ondan nefret ettiğimi söylemiştin. Böyle mi hissediyorsun?"

Gözlerinde ürkmüş bir acı var ama ona yalan söylemeyeceğim.

"Belki o gün, o an." Başımı sallıyorum. "Ama hayır. Senden nefret etmiyorum. Beni nasıl hissettiriyorsun? Bazen bundan nefret ediyorum."

"Sana nasıl hissettiriyorum?"

Yaşıyor. İşkence görmüş. Neşeli. Aç.

Onun yerine "Kafam karıştı," diyorum. "Hayal kırıklığına uğramış."

"Hayır'ın nesi bu kadar kafa karıştırıcı?" Ayaklarımızın dibindeki parlak parke zemine bakıyor. "Sana yıllardır hayır diyorum. Ciddiyim."

"Kafa karıştırıcı olan şu ki, ne söylersen söyle, ne hissettiğini biliyorum."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Yukarı bakıyor, tek bir buyurgan kaşını kaldırmış. "Kafam iyiiken bir gece çatıda birkaç öpücük mü?"

Tüm bu duvarlar sıkıca örülmüş. Boşluk yok. Çatlak yok. Başladığımız geri döndük. Yüzündeki kayıtsız ifadeye bakılırsa, birinci karenin öncesine bile olabiliriz. Bunca yıldır kendimi kandırıyor muydum?

Ama gözlerimin bana söylediklerine rağmen, içgüdülerim ona hissettirdiklerimle ne yapacağını bilmediğini söylüyor. Tüm içgüdülerim Bristol'un beni istediğini söylüyor ve neden bize bir şans vermediğini anlıyorsam ne olayım. Belki de benim emin olduğum şeyden şüpheleniyordur. Eğer elde , asla gitmesine izin vermeyeceğim. Dün boşluk bana o duvarın arkasında ne olduğunu gösterdi ve ben hepsini istiyorum.

beni kendine çekiyor. Kokusu, sıcaklığı, yumuşaklığı, sertliği ona doğru eğilmem için beni baştan çıkarıyor. Dün geceki his, arzu, tekrar içime hücum ediyor. Ellerim belini buluyor ve duvara yaslanıp şeklimi benzetiyorum.

"Kavra, hayır." Nefesi dudaklarında titriyor ve başını benden yana çeviriyor.

"Neden olmasın?" titreyene kadar burnumu boynunda aşağı yukarı gezdiriyorum. Gerçeği sakladığında bile vücudu bana karşı dürüst. Onun gerçeğini istiyorum. Bilmek zorundayım.

Kımıldayarak kurtuluyor, uzaklaşıyor ve koridorda dar bir daire çiziyor.

"Bristol, dün gece hakkında-"

"Diğer şarkı, 'Bruise,'" diye araya giriyor, volta atmayı bırakıp bana bakıyor. "Bu harika."

Konuyu pek de ustaca . Şarkıya gerçekten ilgi mı yoksa bir sonraki söyleyeceğimden korktuğundan mı emin değilim.

"Teşekkür ." Elimi cebime atıyorum ve duvara yaslanıp onu izliyorum.

"Ve polis olan kardeşi tarafından vurulan kuzenin Chaz." Gözleri Chaz'in adının deriye kazınmış olduğu sol koluma takılıyor. "Onlar Jade'in kardeşleri mi?"

"Evet."

"Anlattıklarınızı hayal bile edemiyorum. Bunun düşündüğümde, senin bu şekilde tekrar tekrar durdurulduğunu ..."

Bristol alt dudağını ısıyor. Başını çevirip bana bakıyor, gözlerini hüzün kaplıyor. "Tüm ayrıcalıklarımın beni ne zaman bilgisiz yaptığını söyleyebilir misin?"

Lanet olsun ona. Ne zaman bu kızı geride bırakabileceğimi, bana gerçekten ne hissettiğini söyleyecek birine geçebileceğimi düşünsem, bunu yapıyor. Tüm o sertliğin altındaki şefkati gösteriyor ve bana sekiz yıldır neden en azından aklımdan geçmediği bir gün bile olmadığını hatırlatıyor.

"Bunu yapabilirim," diye söz veriyorum sessizce. "Güzel, ben-"

"İşte . Ben de arıyordum." Rhyson koridorda bize doğru ilerliyor. "İkiniz de toplantıyı ektiniz. Ne oldu?"

"Özür dilerim. Haklısın," diyor Bristol, bana baktığında gözleri yine soğuk. "Yapacak çok işim var, burada dikilip duramam. Gitmem gerek. Grip, Target'taki yer için sana e-posta göndereceğim. Bu hafta içinde olmalı."

Sadece başımı sallıyorum ve uzaklaşmasını izliyorum. "Onun nesi var?" Rhyson soruyor.

"Sorun zamanlamanızın berbat olması," diye .

Rhys'i severim ama bu sefer onu boğmak istiyorum.

"Kıçında ne var?" Rhyson kaşlarını çatır ve yürümeye başlar. "Yürürken bana anlatabilir misin? Kai'nin randevusuna geç kalmak istemiyorum."

"Elbette." Uzun adımlarımı onunkilere uyduruyorum. "Keşke o şarkıyı çalmadan önce bana sorsaydın."

"Herkes bayıldı." Asansörün aşağı düğmesine birkaç kez basıyor.

"Herkes değil." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Bunun asansörün daha hızlı gelmesini sağlamadığını biliyorsun, değil mi?"

"Belki de st-"

Asansörün kapılarının açılma sesi bu öneriyi boşa çıkarıyor. "Kim beğenmedi?" diye soruyor biz binerken.

"Bristol yapmadı."

"Ne?" Tıpkı ikiz kardeşininki gibi kaşlarını çatıyor. "Bris neden hoşlanmasın ki?"

Bunu gerçekten yapmak istiyor muyum? Bunca yıldır Rhyson'la bu konu hakkında konuşmadım. Neredeyse eski kız arkadaşım/yakınımdaki bebek annemle yaşadığım dramadan sonra Bristol o haftayı geride bırakmak istedi, Rhyson'a bundan bahsetmemek de buna dahildi. Zaten biraz garipti, bu yüzden ilk başta sorun . Şimdi bunca yıldan sonra bilmemesi aptalca geliyor.

"Bristol şarkıyı sevmiyor çünkü onunla ilgili." Elimi kafa derimin serinliğinde gezdiriyorum, yarı yarıya omzuma doğru sarkan saç telleriyle karşılaşmayı bekliyorum. "Şarkı bizimle ilgili."

Binanın yeraltı ulaştık. Asansörden iner aniden durdu.

"Sen neden ?" Gerçek bir şaşkınlık yüz ifadesini gölgeliyor. "Bristol'u ne zaman bir dönme dolabın tepesinde öptün? Bu bir metafor mu?"

"Hayır. Dostum, dönme dolabın tepesinde kız kardeşini gerçekten öptüm."

Rhyson öğle yemeğini kaybetmekle suratıma yumruk atmak arasında kalmış gibi görünüyor. Bu aslında garipliğe değebilir.

"Bu ne zaman oldu?" diye soruyor. "Sen ve Bristol? Bu yeni mi oldu?"

"Hayır, bahar tatili için buradayken. Karnavala gitmiştik, hatırlıyor musun?" İç çektim. "Merak etme. Bir daha olmadı. Dün geceyi saymazsan tabii."

"Dün gece mi?" Park yerindeki Porsche Cayennee doğru başlarken bile Rhyson'ın ağzı biraz açık kalır. "Ne be? Anlat bana."

Bundan çok fazla zevk alıyor olabilirim. Rhyson'ın her zaman işleri , bu yüzden onun bir döngüye girdiğini görmek nadir ve harikadır. Buna sebep olmak daha da güzel.

"Dün çantamı burada bırakmıştım, o da dün gece evime getirdi." Kaputu okşuyorum ve aslında çok uzağa gitmeyi beklemediğim halde kasten gitmek için dönüyorum. "Aceleniz olduğunu biliyorum, o yüzden-" "Marlon." Rhyson kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış bir halde cipe yaslanır. "Kes şu saçmalık. Konuş."

"Öpüştük." Yanında arabasına yaslanıp omuz silkiyorum. "Bu . Hepsi bu kadar." "Hepsi bu mu?" Şüpheli bir kaşını kaldırdı.

"Şimdilik." Bristol'un onun kız kardeşi olduğunu düşünerek cesaret edebildiğim kadar müstehcen bir şekilde sırtıyırım. "Her zaman yarın vardır."

"Bırak şu saçmalığı." Rhyson öfkeli bir nefes verir. "Böyle kritik bir zamanda bunun iş ilişkinizi etkilemesini istemiyorum. Albümünüz çıkmak üzere ve Bristolun eli albümün her alanında. Eğer bu işin peşini bırakmazsan, işler . Şu anda bunu göze alamayız."

Telefonu, Kai'nin zil sesi olan kendi şarkısı "Lost" ile çalar. "Lanet olsun." Ekrana bir göz atar. "Bu Kai. Muhtemelen nerede merak ediyordur. Hareket halinde olursam kendini daha iyi hissedecektir."

"O zaman kesinlikle harekete geçin." Arabayı çalıştırıp sürücü tarafındaki camı hâlâ açık bir şekilde alandan çıkınca geri çekiliyorum.

"Bristol hakkında söylediklerimi unutma, tamam mı?" Bana son bir kez endişeli bir bakış attı. "Ne? Bunu mu demek istiyorsun?" Tepkilerin yükseldiğini görmeyi umarak soruyorum. "."

"Bunun için gitme. Tek bir kelime duymadın mı?" Yüzümü inceliyor ve oradaki mizahı görüyor olmalı. "Canın cehenneme. Haklı olduğumu biliyorsun. bırak."

bırak.

Kabuklarımı annem hep böyle derdi. İyileşmesinin daha uzun süreceği konusunda beni uyarırdı ama bu bir dürtü, bir hayranlıktı. Bristol için de aynı şey geçerli. Yıllardır bu kabuğu tekrar tekrar koparıyorum.

İyileşmesi için onu yalnız bırakmam gerekiyorsa, belki de iyileşmesini istemiyordur.

BÖLÜM 6

BRISTOL

"Her konuda harika bir iş çıkardın Bristol."

Bu geceki set listesini kontrol ederken övgüler Qwest'in menajeri Will'den geliyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, Qwest ve Grip'in yakında sergileyecekleri performansın şarkılarını ve repliklerini detaylandıran belgeden gözümü ayırmadan. "Odalarınız iyi mi?"

"Bu yetersiz bir ifade olurdu." Nihayet başımı kaldırdığımda kara gözleri bana gülüyor. "The Park-LA'daki Başkanlık Süiti biraz abartılı, değil mi?"

"Başkanlık Süiti mi?" Kaşlarımı çatıyorum ve Sarah'ya Qwest ekibinin kalacağı yerle ilgili gönderdiğim e-postayı zihnimden geçiriyorum. "Beğendiğinize sevindim. Sadece senin için ayırdığımı hatırlamıyorum."

"Evet. Üç yatak odalı bir süit." Kaşlarını çatma sırası onda. "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Muhtemelen bir karışıklık olmuştur. Sorun değil." Odanın öbür ucundaki Sarah'yla göz göze ve Will'e dönmeden önce ona ihtiyacım olduğunu anlaması için çenemi hafifçe sallıyorum. "Qwest yerleşti mi?"

"Evet." Will'in yüzü isteksizliğini belli ediyor. "Bu gece röportaj yapmak yerine Grip' takılmak istiyor. Muhabirden haber var mı?"

Tercümesi. New York'a dönmeden önce Grip'le gerçekten yatmak istiyor. Bu onu ve onu ilgilendirir, beni değil, diye kendime hatırlatıyorum ve söylemem gereken kelimeleri desteklemek için derin bir nefes alıyorum.

"Deniyorum. Meryl'e bir mesaj bıraktım ve cevap bekliyorum."

"Bekliyor musun?" Will kolundaki platin saate bakıyor. "Bize yakında haber vermesi gerekiyor."

"İster inanın ister " diyorum sertçe, uyguladığımı sandığım kontrolüme rağmen. "Benim işim Grip'in menajerlik tanımı seks aramaları ayarlamayı içermiyor. Yani evet, cevap bekliyorum Ve eğer Qwest'in bunu benden duyması gerekiyorsa, bu mesajı bizzat iletmekten mutluluk ."

Will iki elini de havaya kaldırıyor, keçi sakalı ve koyu tenine rağmen dişleri bembeyaz parlıyor.

"Whoa, whoa, whoa." Elimi tuttu ve sıktı. "Sen Meryl'i hallet. Ben ganimet aramasını halledeceğim."

"Bana uyar."

"Kabul etmelisin," diyor, gözleri beni gülümsemeye ikna ediyor. "Bir kişinin idare edebileceği çok fazla ganimet var."

Kendimi tutamadan güldüm. Qwest'in kıcı efsanelere konu olur.

Çenem düşüyor. Grip'in geceyi o kıcı tutarak geçirdiğini düşündüğümde kahkahalarım boğazımda

düğümleniyor.

Will, "Ben sadece sanatçımı mutlu etmeye çalışıyorum," diyor. " yüzden ."

"Flip?" Bir yerlerden kibar bir gülümseme buluyorum. "Ne zaman çıldırdığımı anlarsın, Will. Takla atmaktan çok uzağım. Gösteri bitmeden sana bir cevap vereceğim."

"Grip sana sahip olduğu için çok şanslı." Gözlerinde samimiyet var, bu da bu işte pek rastlamadığımız bir şey.

"Qwest de size sahip olduğu için çok şanslı."

Çünkü Tanrı biliyor ki o ve ben öldürebiliriz.

Will hip-hop'ı biliyor, ama iş dünyasını daha da iyi biliyor. Sadece MBA've aceleciliğiyle birkaç yıl önce küçük menajerlik firması kurdu. Qwest onun ilk işiydi, ancak bunu birkaç başkasına dönüştürdü ve kısa süre önce sektördeki en büyük firmalardan biri olan Sound Management ile birleşti.

"Bu arada Sound ile yaptığımız anlaşma için tebrikler," diye ekliyorum.

"Teşekkürler." Will'in gülümsemesi anlık ve gururla karışık. "Ezra Cohen sana selam söylememi istedi. Onu tanıdığını fark etmemiştim ama buna şaşırmamalıyım."

"New York'ta Sound'da staj yaptım ve ilk taşındığımda Los Angeles'taki ofislerinde biraz çalıştım. Ezra yıllar boyunca benim için bir çeşit akıl hocası oldu."

"Sanırım sizinki gibi ebeveynlerle bu bağlantıları kurmak kolay, ha?"

Sözleri karşısında kaskatı kesiliyor, ailemin klasik müzisyenleri yönetmedeki başarısının beni hızlı bir şekilde yönlendirdiği varsayımına içerliyorum.

"Aslında ailemi hiç tanıımıyordu. O ana akımdan. Klasik çevrelerde hareket ediyorlar." Her kelimeyi . "Ben de herkes gibi stajyerlik için başvurduğum ve işi alınca da canımı dişime taktım."

"Özür dilerim." Will'in karanlık gözleri benimkileri arıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bak, gerçekleri konuşalım. Sound Management ortak masasındaki tek azınlık benim ve çoğu benim Ezra'nın pozitif ayrımcılığa cevabı olduğumu düşünüyor."

Stajım sırasında o pisliklerden bazılarını kahve getirdiğimi hatırlayınca sırtıyıyorum. "Penn State'teki pek çok kişi beni bir tür simge olarak görüyordu. Sanki ben Bunu gerçekten hak eden biri" diye devam ediyor Will. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey, çok iyi olmasa da, insanların bulunduğunuz yere çok çalışmaktan başka bir şeyle varsaymasının nasıl bir şey olduğunu bildiğim. Bunu ima istememişim."

"Sorun değil." Gülümsemem gerçek olana kadar yüzümü gevşetiyorum. "Savunmaya geçtiğim için özür dilerim."

"O zaman ikimiz de üzgünüz." Will gülümsememe karşılık veriyor, kravatını düzeltiyor ve yanıma gelen Sarah'ya başıyla selam veriyor. "Qwest için bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Birazdan görüşürüz."

O gittikten sonra, kapılar açılmadan önce birkaç detayın üzerinden geçmek için Sarah'ya yakındaki bir masada bana katılmasını işaret ediyorum.

"Bugün daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Çok daha iyi." Sarah sırtıyıyor, görmeye alışık olduğum neşeli kıza daha çok benziyor. "Eve gelir gelmez yattım ve yeni bir kadın olarak uyandım. Çantayı Grip'e götürdüğün için teşekkürler."

"Sorun değil." Grip ile o çatı katında olduğumu hatırladığımda bana saldıran görüntüleri ve hisleri acımasızca bastırıyorum ve elimdeki göreve odaklanıyorum. "Qwest'i Park'taki Başkanlık Süiti'ne yükseltme şansınız oldu mu?"

Suyumu yudumluyorum. İçkiye ne kadar ihtiyacım olsa da, içkiyi çalışıyorum. İçkimi tutmamla tanınırım ama bu içmem gerektiği anlamına gelmez. Eğer dikkatli olmazsam, annem gibi kahvaltıda votka içmeye başlayacağım.

"Hayır." Sarah kaşlarını çatıyor ve telefonunu çıkarıp e-postalar arasında geziniyor. "Rezervasyon bir otel için."

lüks süit, Başkanlık değil."

Islık çalıyor ve telefonunu masanın üzerine bırakıyor. "Biri her şeyi berbat etmiş. Pahalı bir hata."

"Hmmmm. Belki." Diğer senaryolar hakkında şüphelerim var ama bunları dile getirmiyorum. İltilenmem gerekebilecek birkaç e-postayı açıyorum. "Grip'in Qwest'le randevusu hakkında Meryl'den haber aldık mı?"

Sarah dikkatimi çekecek şekilde boğazını temizliyor. Telefonumdan başımı kaldırıp bekliyorum. "Henüz bir cevap almadım," diyor Sarah. "Peki Grip bu randevudan haberdar mı?"

"Sanırım Qwest bunun bir tür sürpriz olmasını istiyor." Yüzümü ifadesiz tutuyorum.

"boşa harcıyor," diyor Sarah, mat pembe dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. "Grip'in gözü sadece bir kadında."

Sarah daha gözlemciymiş. Ayağa kalkıp saçımı düzeltiyorum.

"Grip'in yattığı tüm kızların onun gözlerinin nerede olduğunu umursadığını sanmıyorum," diyorum ses tonumu nötr tutarak. "Anatomisinin çok daha fazla başka kısımları var."

"Göz koyduğu kadın ona bir işaret verse, eminim anatomisini olması gereken yerde tutacaktır."

"Anatomisinin bir saat içinde sahnede olması gerekiyor," diyorum ona. "Yani, emin olacağım öyle."

Sarah ile arkadaş olmayı sevdiğimi mi söyledim? O ifadeyi geri çek. Ona o kadar yakın olmak istemiyorum.

Bu kadarını görmek. Bu kadar verimli olduğu için mutlu olsa iyi olur.

Ve onu çok sevdiğimi.

Grip için mutfakta bir fincan limonlu çay hazırlıyorum. O kadar çok sahne alıyor ki sesi yorulmuş olmalı. Koridordan soyunma odasına doğru yürüyorum ve kapı aralık. Kardeşimin sesi küçük açık bana ulaşıyor.

"İstersen bana kırbaçlı de." Rhyson'ın derin sesini kahkahalar kapladı. "Sadece kıskanıyorsun, Marlon."

Rhyson'inkine daha yumuşak, kadınsı bir kahkaha eşlik ediyor.

Yengem Kai, "Rhys, onunla dalga geçme," diye azarlıyor.

"Doğru olduğunu biliyor," diye ısrar ediyor Rhyson. "Bu kadar iyi görünmesini sağladığım için karını ve çocuğunu istiyorsun, değil mi? Bunu gözlerinde görüyorum. Yuva kurmaya hazırsın. Bütün o yabani yulafları ekmekten yoruldun."

"Ben hiçbir şey ekmedim." Grip'in sesi geldiğinde içinde biraz çakıl var. "Her zaman sarıyorum."

Yumurğumu karnıma sıkıyorum. Kadınlarla yattığını biliyorum. Eğer bilmiyorsam, dün gece bunu açıkça belli etti.

Rhyson, "Tam anlamıyla ekmekten bahsetmiyorum," diyor. "Zaten bir bebeğin babasını kıl payı kaçırdın." "Komik değil," diye cevaplıyor Grip. "Çok erken."

"Nasıl bu kadar erken olabilir?" Rhyson gülerek sorar. "Tessa sekiz yıl önceydi." "Bana yapmaya çalıştığı şeyi düşünürsek," diye cevaplıyor Grip. "Her zaman çok erken olacak." Tessa.

Tessa da benim için kıl payı kurtuluştı. O hafta Grip için sert ve hızlı bir şekilde düşmüş olabilirim ama o zamandan beri ayağa kalkıyorum. Ellerim ve dizlerim sıyrılmış olabilir ama biraz daha sert ve zeki olmasam da . Daha sert ve daha akıllı olmak bir kadının doğal evrimi olmalı. Bu dünyada "zayıf" cinsiyet olarak hayatta kalabilmemizin tek yolu bu.

Zayıfmış, kışımın kenarı.

Rhyson gülerek, "Sadece bunu istediğini kabul et," diyor.

Rhyson'ın kucağında oturan hamile karısını görmek için dikkatlice aralıktan bakıyorum. O

Kai' uzun, siyah saçlarını boynundan uzaklaştırıp oraya bir öpücük bırakıyor. Rhyson'ın en güvendiği güvenlik görevlisi Gep'in burada nöbet tutmadığına inanamıyorum. Sonra Rhyson'inkinden sadece birkaç adım ötede parlak bir ayakkabı fark ediyorum. Anlaşıldı. Gep onlarla birlikte içeride.

"Siz ikiniz bunu iyi gösteriyorsunuz." Grip'in sesindeki gülümseme bir an için durduruyor. "Ama sana yakışıyor çünkü doğru kızı buldun. Yanlış kızla bir ömür geçirmek bir cezadır."

"O zaman doğru kızı bul," diyor Rhyson. "Ve sakın Bristol olduğunu söyleme."

Kardeşimin sözleriyle kalbime bir iğne saplanıyor. Grip ve ben birbirimize uygun değiliz ama bir başkasından duymak, kendi kardeşimden duymak canımı acıtıyor.

"Sakın başlama." Şimdi Grip'in sesi gergin. Gülümseme belirtisi yok.

"Evet, Rhyson," diye katılıyor Kai. "Bristol'un geleceğine inanıyorum."

Yanılıyorsun, tatlım.

Rhyson, "Bristol'un kiminle evleneceğini sana zaten söyledim," diyor. Bunu duymalıyım. Ağabeyimin benim hakkımdaki anlayışsızlığı herkesin malumu.

"Takım elbiseli, kışında sopa olan ve annemizin onayını almış bir adamla evlenecek." Tamam.

Belki tamamen yanlış değil.

"Kız kardeşin hakkında böyle konuşma," diyor Kai.

"Bu bir eleştiri değil," diye yanıtıyor Rhyson, sesi doğrulukla çınlıyor. "Sadece bir tahmin. Bristol senin gibi bir adamla sahip olabileceğinden daha fazla kontrol istiyor, Marlon."

"Göreceğiz, ha?" Grip yumuşak bir şekilde cevap verir. "Haklı olabilirsin."

"Paramı hâlâ Grip ve Bristol'a yatırıyorum." Kai'nin sesi hafif ama biraz da meydan

okurcasına. "Paramızı kaybetme, Pep," diyor Rhyson. "Ah! Neden bana vurdun?"

"Çünkü sen bir pislik gibi davranıyorsun," diyor biraz gülerek. "Ve daha iyi öpeceğim."

Eğer önümüzdeki bir ay içinde bir yeğenim olmazsa midemi bulandıracaklar.

"Uh . . . Hâlâ buradayım," diyor Grip. "Sakın öpüşmeye başlamayın. Gep'in masum, bakir gözlerini hatırla."

Gep'in hırçın kahkahası diğerlerine katılıyor. Eski CIA ajanının yıllardır masum ya da bakire olmadığından eminim.

"Ciddiyim," diye devam ediyor Rhyson. "Qwest seni çok seviyor."

"Bu fikre nereden kapıldın? Grip soruyor. "Her sahneye çıkışımızda beni kuru kuru mıncıklaması mı? Belki bu geceki setimizde prezervatif takarım."

Onların gülüşlerini dinlerken kendimi gülümserken buluyorum. "O tatlı bir kız," diye savunuyor Kai.

Rapçi Grip'le tanışmak istediğini söylediğinde Kai, Qwest'e beni işaret etti. Tuhaf bir arkadaşlık geliştirmişler. Tuhaf çünkü Qwest kendi tarzında tatlı olabilir ama o bir diva. O ve ben yine de saçını başını yolarlık. Kai'nin vücudunda bir damla bile diva yok.

"Çok tatlı biri," diye katılıyor Grip. "Bu kadar tatlı olması beni şaşırttı. Ve akıllı. Ve muhteşem. Ve komik. Aslında inanılmaz biri."

Grip'in Qwest için söylediği övgü dolu sözleri dinlerken o iğne kalbimin liflerinden bir kez daha geçiyor. Neden böyle şeyler düşünmesin ki?

"Ve şu kıcı da unutmayalım!" Grip güler.

Ciddiyim. Kızın kışının kendi hashtag'i var. Sigortalı eminim. Rhyson ve Gep kahkahalara ama Kai reddediyor.

"İşler hep bu noktaya mı gelir?" Kai'nin sesi sadece biraz öfkeli çıkıyor. Kendisinin de bu alanda "varlıkları" olduğu için konuşacak yeri var.

"Hayır," diye cevaplıyor Grip. "Ben de bacakları ve göğüsleri severim."

Rhyson, "Son kontrol ettiğimde ikisi de Qwest'in elindeydi," diyor. "Oh, kontrol , değil mi?"

Kai soruyor.

Rhyson aceleyle, "Öyle değil," der. "Yani, hiç de öyle değil.

Sadece o-"

"Dostum, dur artık," diye gülüyor Grip. "Kendin için kazdığın mezarın kazananı yok. Evli ama bunu ben bile biliyorum."

Kai, "Rhyson, *Mean Girls*'ten alıntı yaparsak," dedi. "Qwest'i gerçekleştirmeye çalışmayı bırak."

Kardeşim ve Kai film ve günlerce sadece filmlerden alıntılarla konuşabilirler. Birbirleri için mükemmel olmadıklarını nasıl , asla bilemeyeceğim.

"Belki de Qwest değildir." Rhyson'ın sözlerindeki kahkahaların bir kısmı kaybolur. "Sadece ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu bildiğimi söylüyorum. Bunca yıldır hiç kıpırdamayan kardeşimi özleyerek daha fazla zaman kaybetmeni istemiyorum. Daha ne kadar bekleyeceksin?"

Aralıktan tekrar bakıyorum ve Rhyson'ın Kai'yi daha da sıkı tuttuğunu görüyorum, çenesi omzunda ve şakağı kafasına yaslanmış. Rhyson'ın eli Kai'nin karnında dolaşırken, evlilik mutluluğunun resmini çiziyorlar. Mutluluk kişileşmiş. Grip'in gözleri içimde kaynayan aynı duyguları yansıtıyor. Belki biraz kıskançlık. Belki biraz şüphe. Muhtemelen Rhyson'ın ona sorduğu soruları o da kendine soruyordur.

Neyi ? Beni mi? Fikrimi değiştirmemi mi? Değiştirmeyeceğim. Ben olmamalıyım. Bunu görmesi gerek ve görmesini için ne yapmam gerektiğini biliyorum.

BÖLÜM 7

GRIP

Soyunma odasının kapısındaki hafif tıkırtı Rhys ve Kai ile sohbetimi böldü. Ve Gep'le, eğer onun sözsüz konuşmalarını konuşma olarak sayarsam, ki neredeyse hiç konuşmadığı için bunu yapmak zorundayım.

"İçeri gelin." Bir sahne görevlisinin bana vaktin geldiğini söylemesini bekliyordum ama o Bristol'du. Tanrım, çok güzel.

Herkesi dışarı atmak, kapıyı bu taraftan kilitlemek ve onu duvara yaslayıp becermek isterdim. O topukluları da giymeye devam edebilir. O kıcı kıcımlı kazdıklarını hayal edebiliyorum.

Ben bir centilmen değilim.

Bir an için Jamal Amca'ya kanallze oluyormuşum gibi hissettim. Belki Rhyson haklıdır. Belki de takım elbise giyen ve kışına sopa sokan bir adama ihtiyacı . Bu gece, klasın tanımını gibi görünüyor.

Topuklu mandalina renginde ve karnının altın sarısı tenini gösteren kırılmış uyumlu. Uzun kollar kollarına yapışıyor ve dar beyaz etek kalçalarını, ve bacaklarının sonsuzluğunu sarıyor. Ortadan ayrılmış ve ensesinde toplanmış koyu renk saçlarında bakırımsı çizgiler göze çarpıyor.

"Selam." Bana dumanı tüten bir kupa limon kokulu bir şey uzatıyor. "Sesin için."

İçkiyi kabul ettiğimde gözlerini gözlerime hiç çaba gerektirmiyor. Dolunayın altında çatıda birbirimize bastırdığımız bedenlerimizi hatırlamasını istiyorum. Allık takıyor, bu yüzden bakışlarımın altında kızarıp kızarmadığını , ama başka hiçbir şey ele vermiyor, bu yüzden emin olamıyorum.

"Yeğenim bugün nasıl?"

Kai'nın küçük karnını okşuyor.

"O iyi, Bristol Teyze," diyor Kai şefkatle.

"N'aber kardeşim?" Bristol parmak eklemleriyle Rhyson'ın saçlarını karıştırır.

"Fazla bir şey değil. Sadece sanatçımızı destekliyorum." Rhyson onun elini itti ve ona sırıttı. "Bu gece her zamanki gibi mükemmel iş çıkardın."

"Teşekkürler." Bristol soyunma odasındaki masamın üzerindeki eşyaları kontrol ediyor. Binicilerimiz konusunda çok titiz ve istediğimiz her şeyin orada olduğundan emin olduğumu biliyorum.

"Bugün Danny ile konuştum." Rhyson'ın gözleri kız kardeşinin üzerindeyken onay ışıkları yanıyor. "Kimse yapamazken senin kanunları ortaya koyduğunu ve gösterileri için işleri yoluna koyduğunu söyledi. Senin kötü adamlığını öve öve bitiremedi."

"Önemli bir şey değildi. Muhtemelen en azından bir durak için yolda onlara katılacağım. Belki *Grip* düştükten sonra." Bristol soyunma odamın aynasına yaslanıp bize bakıyor. "Kai, eğer bu kadar hamile olmasaydın, bu gece seni dinleyebilirdik."

"Küçük merhametler." Kai karnını ovuşturuyor ve kendine alaycı bir gülümseme veriyor. "Ya da o kadar da küçük değil. Şarkımızı söyleyemediğim için üzgünüm Grip."

Albümünden ilk single'ım Kai ile bir işbirliğiydi. Klibi hazırladık ama Kai hamile kaldı ve bazı komplikasyonlar yaşadı, bu da canlı performans sergilemesini engelledi. Şarkı yine de haftalarca bir numarada kaldı.

"Bu konuda iki kere düşünme." Elini tutuyorum. "Yeğenimi orada büyötmeye devam et."

"Eğer biraz daha büyörsen," diyor Kai, Rhyson'la benim aramda gülümseyerek. "Patlatırım."

"Yakında," diyor Rhyson şefkatli bir gülümsemeyle.

"Qwest'le olan single'a bayıldım." Kai'nin omuzları kafasının içinde duyduğu şarkıya göre hareket etmeye başlar. Sadece harika bir şarkıcı değil, aynı zamanda inanılmaz bir dansçı. Prodigy' en çok yönlü sanatçılarından biri olan Kai, bebek doğduktan kısa bir süre sonra ilk solo albümü üzerinde çalışmaya başlayacak.

"Queen'in en sevdiğim dizesi," diye devam ediyor Kai. "Kimse senin kristal tacını görmüyor sözü." Bristol ve ben bir ağızdan "Neruda," diyoruz.

Şu anki single'ım ile Neruda'nın "Kraliçe" şiiri arasında bağlantı kurduğunda şaşkınlıkla gözlerimi onunkilere kilitledim. Belki de ona verdiğim kitabın onun için bir anlamı vardı. Yoksa Rhyson'ın dediğini mi yapıyorum? Zamanımı boşa harcıyor ve hiçbir şey ifade etmeyen şeyleri çok fazla mı okuyorum?

"Şair mi?" Kai'nin güzel yüzünde şaşkınlık çiçekleri açıyor, eğik gözleri ikimizin arasında . "Hayranı mısın, Grip?"

"Büyük hayranıyım." En sevdiğim şair Neruda'dan bahsettiğinden beri gözlerim Bristol'un yüzünden ayrılmıyor. "Öyle olduğunu fark etmemiştim, Bristol."

"Şanslı tahmin." Omuz silkiyor ve tuvalet masasından doğruluyor.

"Yarın da geliyorsun, değil mi Bristol?" Kai, Rhyson'ın kolunun kıvrımına sokulur. "Yarın mı?" Bristol kaşlarını çatır ve yüzünü buruşturur. "Bunu bilmem gerekirdi, değil mi?"

"Bizim evde öğle yemeği. Tüm Prodigy ekibi geliyor." Kai gülüyor ve karnını ovuşturuyor. "Senin sadece birkaç işin var, yüzden unutmama izin vereceğim."

"Oh, evet. Orada olacağım. Saat birde mi?" Bristol sorar.

"Doğru," diyor Rhyson. "En sevdiğinden mi istiyorsun? Empanadas?"

Bristol ve ben hızlıca bakiştık. Çatıdaki dün geceyi hatırlamamasına imkân yok. Umarım hâlâ ellerimi üzerinde hissediyordur çünkü hâlâ onun tadına bakıyorum. Rhyson'ı dehşete düşürmese onu bir köşeye sıkıştırıp tekrar tadına bakabilirdim. Eğer bir araya gelirsek Bristol'un beni mahvedeceğine yemin ediyor. Bunun her gün ve Pazar günü iki kez alabileceğim bir risk olduğunun farkında değil. Bristol konusunda ciddi olduğuma inandığından emin değilim. Bristol ciddi olduğumu düşünmeyebilir. Kai muhtemelen tezahürat yapmaya başlar. Başka kimse olmasa bile o bizi .

"En kolayı neyse," diyor Bristol. "Kavra, yakında sıra sende."

Kapıya doğru yürüyor, klas, zarafet ve şıklık aklımdan asla çıkaramadığım bir kızda birleşiyor. "Son birkaç şeyi kontrol edeceğim."

Kapıda neredeyse birine çarpacaktı.

"Affedersiniz," diyor Bristol. "Oh, Qwest, merhaba. ?"

Qwest, sahnede performans sergilediğinde patlayan, gizli ve onun zirveye çıkmasını bekleyen enerjisiyle salona tam anlamıyla .

"Ben iyiyim." Qwest, Bristol'un sıkı vücudunu tepeden tırnağa inceliyor. "Kahretsin, iyi görünüyorsun,

Kızım. Adını duymadığım bir adam var mı?"

Bristol'un boğuk kahkahası odaya geri dönüyor ve kulaklarımı okşuyor. "Asla bilemezsin," diyor sesine biraz gizem katarak.

Gerginlik boynumu ve omuzlarımı kavlıyor. Kimseyle çıkmadığını bilsem de, dün gece başkalarıyla sevişmekle ilgili konuşmamız o zamandan beri aklımdan çıkmıyor. Onu başka erkeklerle çalışıyorum. Kahretsin, başka kızlarla yatıyorum, ama bir şansımız olduğunu ima bile etse, o daha sormadan biterdi. Bunu biliyor, değil mi?

"Park nasıl?" Bristol soruyor. "Süütünüz iyi mi?"

"Bu süit bomba gibi!" Qwest'in koyu renk gözleri, sahne için taktığı takma kirpiklerin arasında parlıyor. "Belki de şimdiye kadar kaldığım en güzel oda."

"Güzel," diyor Bristol. "Orada benim için fazladan çaba sarf eden bir arkadaşım var."

"Parker'ı mı kastediyorsun, Bris?" Rhyson yüzünde hafif bir kaş çatmayla sorar. Omzunun üzerinden kardeşine bakıyor. Tipik ikizler , ama arada bir telepatik olarak geri kalanımızın kaçırdığı şeyleri ilettiklerinden şüpheleniyorum.

"Evet, Parker," diye onaylıyor. "Gitmem gerek."

Rhyson gözlerinde sıralandığını gördüğüm soruları soramadan gitti. Charles Parker'ı Vegas'taki sanatçı sergimizden beri düşünmemiştim. Ailesi dünyanın dört bir yanındaki Park Otelleri'nin sahibi ve Park-Vegas'taki gösterimizi düzenlediğimizde Bristol'a lanet bir sarmaşık gibi sarılmıştı. O zamandan beri ondan bir iz görmedim ya da duymadım, bu yüzden aklıma gelmemişti. Şimdi merak ediyorum, acaba onunla görüşüyordu da benim mi haberim yoktu? Benden sakladıysa. Ya da daha kötüsü, belki de benden hiç saklamıyordu. Belki de ben onun aklına gelmedim ve o sadece bana söylediği gibi hayatını yaşıyordu.

"Bristol Charles Parker'la mı çıkıyor?" Qwest Rhyson'a sorar.

"kadarıyla hayır." Rhyson ayakta durabilmesi için Kai'nin yerini değiştirir. "Yine de onu bağladıysa şaşırmam. Ailelerimiz hayatımız boyunca yakın oldu. Annelerimiz çok iyi arkadaşlar. Wellesley'de aynı odada kaldık."

Bunu nasıl bilemedim? Rhyson ile daha sonra görüşeceğim. Ama önce . . . Qwest ile ilgilenmem gerekiyor. Rhyson, Kai ve Gep bizimle dışarıda görüşeceklerini söylüyorlar ve muhtemelen bize biraz yalnız zaman vermek için odadan çıkıyorlar.

"Merhaba," diyor Qwest utangaç bir şekilde.

Qwest'in utangaç ya da ince bir yanı yok. Teni kusursuz ve hindistan cevizi renginde. Genellikle bir düğüm haline getirdiği alametifarikası örgüleri ince beline kadar iniyor. Vücudu bir dizi vurgu ve abartıdan oluşuyor. Belinden poposuna kadar olan kıvrım tam anlamıyla hiperbolik. Eskiden o gerçek olup olmadığını merak ederdim. İlk tanıştığımızda beni ona dokunmaya ve kendim öğrenmeye nasıl davet dudaklarım sırtıyor. Bu kız beni güldürüyor. Yetenekli ve güzel. Bir kırbaç kadar akıllı. Onun için arkadaşlıktan çok daha fazlasını hissetmeliyim. Bristol olmasaydı belki de hissederdim.

Ama Bristol var.

"Merhaba, sen," diye cevap veriyorum. "Bunun için hazır mısın?"

"hazırım." Tam önümde durana kadar yürüdü. "Böylece daha sonra iyi vakit geçirebiliriz."

"İyi vakit geçirdin mi?" Omuz silktilim. "Elbette. Bir ekip toplayıp Greystone'a gidebiliriz."

"Bir kulüp mü?" Başını sallıyor ve omuzlarımın üzerinden uzanıp vücudunu bana bastırıyor.

"Hayır, aklımda bizim için çok daha özel bir şey vardı."

Bana karşı sıkı, sıcak ve kıvrımlı ve bunu yapmaya devam ederse, aletim sertleşecek. Ama

Bu .

"Tamam." Ellerimi hafifçe kalçalarına koyarak onu hareket ettiriyorum, böylece uzaklaşabiliyorum. Gösteri için giydiğim düğmeli ceketı alıyorum. "Daha özel, ha? Gösteriden sonra *Legit* muhabiriyle röportaj yapacağımızı unutma."

"Bristol sana söylemedi mi?" Qwest'in gözleri birkaç derece ısınıyor. "Takılabilmemiz için iptal ettirdi."

"" beni gelecek haftaya kadar becermek için bir örtmece. Eminim Bristol bunun farkındadır ama yine de Qwest'in gözünde markalaşan arzuyu yerine getirmek için uzun süredir devam eden bir görüşmeyi iptal etti.

"Bristol ayarladı, ha?" Sesim boğazımın duvarlarına yapıştı. " zaman anlaştık. Sen sadece nereye gittiğimizi söyle."

Uzun tırnaklarından birini göğsümün ortasında gezdiriyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Oh, yapacağım."

BÖLÜM 8

BRISTOL

Grip'in performansını ilk kez izlediğimde, kelimenin tam anlamıyla neredeyse .

Kuliste durup karizmasıyla seyirciyi , şarkı sözleriyle onlara meydan okumasını ve onları içinden beslemesini izlemek. Erkeklerin beni boşaltmak için uygun bir yer bulmasını beklerken neredeyse uyuyakalıyordum ve bu adam bunu elli metre öteden, kalabalığın önünde hiç uğraşmadan yapıyor. Sadece onu sahnede izleyerek bu kadar tahrik olmak utanç verici. Bir sıcaklık dalgası vücudumu sarıyor. Onu izlemekten sırtımın hizasında, dudağımın kenarında, ensemde boncuk boncuk terler birikiyorKan damarlarımda yavaş yavaş süzülürken, kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Karnımda ateş kanatlı kelebekler uçuşuyor. Islandım.

Yüce Tanrım. Bu set ne zaman bitecek?

Neyse ki son şarkı yoksa yedek dona ihtiyacım olacaktı. Tek ateşli hisseden ben olmamalıyım. Grip şovu kapatmak için Qwest'i "Queen" için sahneye getirdiğinde, gözleri zaten onunmuş gibi uzun gövdesini sahiplenici bir şekilde tarıyor. Sanki ışıkların altında herkesin önünde ona atlamak istiyormuş gibi. Mısraları başlamadan önce ona yaklaşıp kalçalarını onunkilere sürttüğünde seyirciler çılgına dönüyor. Bunun gerçek olmasını istiyorlar. Grip ve Qwest arasında bir aşk olduğuna dair spekülasyonlar şimdiden ayyuka çıkmış durumda. Hatta bazıları yanlışlıkla hayatın her kesiminden kadınları onurlandıran şarkının onun için yazıldığını sanıyor. Bu geceki cinsel içerikli performans bu spekülasyonları daha da .

küçük sütyeninin içine sokarak ellerini serbest bırakıyor.

Grip'in kot düğmeli gömleği çoktan açılmış, göğsü ve karın kasları sergileniyor. Qwest ellerini Grip'in omuzlarındaki gömleğin altından geçiriyor ve bileklerine takılana kadar kollarının üzerinden aşağıya indiriyor. Seyircilerden gelen çığlıklar havayı deliyor. Grip gülüyor, gülümsemesi tepedeki sahne ışıkları kadar parlak ve gömleği ellerinden kurtarıyor. Qwest şiirine dalmadan önce gömleğini beline bağlar.

Sözlerindeki ukala feminizm ve sert akış, vücudunun yumuşak kıvrımlarıyla yan yana geldiğinde güçlü bir figür ortaya . Sırtını Grip'e , o gerçekten gerçek olan kıcını onun kasıklarına bastırıyor ve daireler çiziyor. Küçücük belindeki elleri kocaman ve hükmedici görünüyor ve şu anda buradaki her kadının tam olarak ne hayal ettiğini biliyorum.

Çünkü artık tahrik olmadığım sürece . Birlikte ne kadar mükemmel göründüklerini görmek, kimyalarını tüm odaya nüfuz eden somut bir şey gibi hissetmek beni hemen soğutuyor ve boğazımda acı verici bir yumru bırakıyor.

"Ateş gibiler," diyor Will yanımdan sırtarak. "Ve listeleri yakıyor. İnsanlar onların birlikte olmasını istiyor ve bu da satışları artırıyor. Aralarındaki kimya 'Queen'in bir numara olmasında büyük rol oynuyor."

"Öyle görünüyor." Ben de gülümseyebilmek için yüzümü rahatlatmaya çalışıyorum.

"Ve dışarıda geçirdikleri gece sadece bunu kör. Görüşmeyi ertelediğin teşekkürler. Qwest çok mutlu oldu."

"Güzel. Takdirini Dubai'de gösterebilir. Meryl de onunla bire bir görüşmeyi bekliyor." "mutlu olacaktır," diyor Will. "Meryl'e bu konudan bahsettiğimde yüzünü görmeliydin.

Bu gece. Onu bir erkek karşısında hiç böyle görmemiştim... yani, gerçekten hiç." "Kavramanın böyle bir etkisi var."

böyle bir etkisi vardı.

Vardı mı? Kimi kandırıyorsun, Bristol? Hâlâ öyle.

Onun Qwest üzerinde böyle bir etki yarattığını görmek itiraf etmek istediğimden daha zor. İkimiz de alkışlıyoruz, set bittiğinde alkışlarımızı diğerlerinininkine ekliyoruz.

Omuzlarım rahatlayarak düştü. Sadece Qwest' yaptığı burlesk gösterinin artık esiri olmadığım için değil, aynı zamanda bu gösteriye hazırlanmanın beni ne kadar strese fark etmediğim . Televizyonda yayınlandı ve her gösteri, her çekim, her röportaj Grip'in yayınlanmasına giden yolda önem taşıyor. İçimden bir ses bu albümün özel olduğunu söylüyor. Bunu düşünerek uyanıyorum ve her gece yorgun bir şekilde yığılıp kaldığımda aklımdaki son şey bu oluyor. Ne yazık ki bu, günümün ilk ve son gününün Grip'e ait olduğu anlamına geliyor. Yatağımın yanında bir not defteri tutuyorum, böylece promosyon fikirleri veya yapılacak şeyler aklıma geldiğinde onları yakalayabiliyorum. Bir proje için, bir sanatçı için hiç bu kadar beklenti ve heyecan hissetmiş miydim bilmiyorum. Bu kadar harika olduğu için mi yoksa Grip olduğu için mi, düşünmeme izin vermiyorum.

Barda hak ettiğim votka martinimi sipariş ederken bir el sırtıma bastırıyor ve çıplak tenimi okşuyor. Sertleştim ve omzumun üzerinden baktım.

"Parker." Bara geri dönüyorum ve içkimi kabul ederken barmene gülümsüyorum. "Çok uzun sürmedi. Sana ne kadar önce mesaj attım? Yirmi dakika önce mi?"

"Daha çok on beş gibi." Hayatım boyunca tanıdığım otel patronu sırtıyor ve buharlı bakışlarını vücudumda gezdiriyor. "Ne zamandır aramanı beklediğim hakkında bir fikrin var mı?"

"Vegas'tan beri mi?" Dönüyorum ve dirseklerimi bara dayıyorum. Bu hareket kırılmış üstümdeki göğüslerimi öne doğru itiyor ve tahmin edilebileceği gibi gözleri düşüyor.

"Bundan çok daha uzun." Boynumdaki düğümden kaçan bir tutam saçı yakalayıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ve bunu biliyorsun."

"Süiti yükselttiğiniz için size teşekkür etmek istedim." Elinden çekilmemek için kendimi zor tutuyorum ve içkimden bir yudum alıp saf mutlulukla gözlerimi kapatıyorum. "Tanrım, bu sabah uyandığımdan beri bu içkiye ihtiyacım vardı."

"Park'taki en iyi votka martiniyi biz yapıyoruz." Duraksıyor, parmağını boynumda . "Park-Vegas yani. Hadi gidelim."

"Şimdi mi?" Muhteşem bir yudum daha alıyorum ve ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu gece mi?" "Helikopter pistimde bekleyen bir helikopterim var."

"Bunca yıldan sonra hâlâ paranın beni etkilediğini düşünmene ." Bu kez yudumlarım bardağı dibe bir yuduma dönüşüyor. "Gerçekten büyüleyici."

Barmen benim sormama gerek kalmadan bir tane daha uzatıyor. "Sen, adamım," diyorum ona, ikinci içkimi minnetle kabul ederek.

"İyi bir bahşiş alma yolundasınız."

Parker'a döndüğümde, gözlerinde toplanan mizah, ayak parmaklarımdan başlayıp

Beni içine alıyor, kulübün mavi-yeşil ışığında gözlerimle buluşana kadar durmuyor.

"Seni sikmeyi gerçekten özledim, Bristol."

Bardak ağzımın yarısında duruyor, nefesim kesiliyor. Sözleri beni ettiği için değil. Grip'in onu görmesi ve Qwest'e bir şans vermesi umuduyla onu buraya davet etmek başka bir şey. Parker'a tekrar bulaşmak ise bambaşka bir şey. Annelerimiz birbirlerine hamile olduklarını öğrendikleri günden beri düğünümüzü planlıyorlar. Nedense Parker her zaman destek oldu.

Yerleşik . . . takıntılı. Anlambilim.

"Parker, bunu konuşmuştuk." İçkimi barın üzerine bıraktım. "Bir ilişki denedik ve başarısız olduk. Sanırım ailelerimizin yanlış niyetlerini tatmin ettik."

"Bu ailelerimizin ne istediğiyle ilgili değil." Parker kalçamı avuçluyor ve beni çekiyor, dudakları kulağıma değene kadar başını eğiyor. "Benim için hiç olmadı. Seni hep istedim ve birkaç aylığına sana sahip olmak yeterli gelmedi. Bana bir şans daha ver."

Parker ve ben lise son sınıftan üniversiteye gidene kadar bir süre çıktık. Ben Columbia'yı seçip o da Stan-ford'a gittiğinde, aramızdaki uzun mesafeden faydalanarak ilişkimizi bitirdim. Kimyamız hiç uyuşmuyordu ama sanırım içimden bir ses onun ne hale geldiğini fark etti: şımarık, kendini beğenmiş ve biraz da zorba. Ben de kolaylıkla böyle biri olabilirdim. Hatta hayatımın çeşitli dönemlerinde ben de böyle biri olmuş olabilirim ama öyle biri olmak istemedim. Kesinlikle böyle biriyle birlikte olmak istemedim.

"Böldüğüm için özür dilerim."

Parker'ın omzunun hemen arkasına baktığımda Grip'in orada durduğunu görüyorum. Başkasına rahat görünebilir ama ben onu herkesten daha iyi tanıyorum. Yüzünü yakından tanıyorum, her çizgisini ezberledim. Hayal kırıklığının dolgun dudaklarını nasıl incelttiğini biliyorum. Sinirlendiğinde gözlerinin köşelerinin nasıl daraldığını. Öfkenin çenesinin güçlü çizgisini nasıl çizdiğini.

"Sorun değil." Parker'a işaret ediyorum. "Parker, bu-"

"Gripe, değil mi?" Parker elini , Grip elini havada asılı bırakıyor ve gözleri Parker'ın yüzüne sabitleniyor.

"Adım Grip," diye düzeltiyorum, Grip nihayet elini sıktığında biraz daha rahat nefes alıyorum. "Unutma, Grip benim sanatçılarımdan biri, Parker. Vegas'taki gösteride sahne aldı."

"Bir dakikaya ihtiyacım var, Bristol," diyor Grip, benim takdimimi kabul etmeden. Yanıtımı beklemeden birkaç adım uzaklaştı.

"Hemen döneceğim," diyorum Parker'a. Parker beni dirseğimden yakaladı. "Helikopteri hazırlamalarını söyleyeceğim." Cevap vermeden çekiliyorum ve Grip'in beklediği yere gidiyorum.

"Ne oldu?" soruyorum.

"Bir dahaki sefere, beni önce," diye , gözleri sıcak çikolata gibi kararıyor. "Bana haber verirsin, değil mi?"

"Sen neden ?"

"Bana Qwest ile bir randevu ayarlamadın değil mi?" Kaşları yukarı kalktı. "Yanlış mı anladı?"

"Sana 'pezevenklik' . Bunun hoş bir sürpriz olacağını düşündüm." Umursamazca omuz silktim.

"Rahatlamak için biraz zaman ayırmak hoşuna gider diye düşündüm. Haddimi aştıysam özür dilerim."

"Beni becermek istiyor." Başını eğiyor, böylece gözleri hareketli ışıkların altında benimkilerle boğuşuyor. "Bunun farkında mısın?"

Boğazımdaki yumruğun etrafında "Sizler yetişkin insanlarsınız," diyorum. "Ne yapmaya karar verirsiniz size kalmış."

"Bu adam, Bristol?" Dudaklarını alaycı bir şekilde büker ve debriyaja basmadan vites değiştirir. "Kıçında geri dönüşü olmayan bir sopa olan adam. Günün geri kalanında zaman ayırdığın adam bu mu?"

"Başlama."

Uzaklaşmak için dönüyorum ama elini bileğime kenetliyor. Sadece bu temas bile koluma bir duman sinyali gönderiyor. Parker kulağıma beni becermek istediğini fısıldıyor ve kalıyorum. Grip'in bir dokunuşuyla külotumdan fişkırıyorum.

Rakamlar. Vajinam, karşıt görüşlü.

Daha fazlasını söyleyemiyor çünkü Qwest geliyor, gülümsemesi beklentiyle genişliyor.

"Hey." Gözleri Grip'in hâlâ bileğimi tuttuğu yere kaydı. "Her şey yolunda mı?"

"Grip gitmeden önce bir uğrayayım dedim." Bileğimi çekip ve Grip'in yüzünü kaplayan nötr ifadeye bakıyorum. "Her şey daha da çılgınlaşmadan önce birkaç gün izinlisin. Tadını çıkar."

Grip'in gözleri buzlu moka rengine dönüyor ve omzumun üzerinden geçerken donuyor. Parker'orada durduğunu görmek için dönüyorum, takım elbiseli, ağırbaşlı bir beyefendi birkaç adım arkasında duruyor. Parker'ın yanındaki adam, duvar kağıdına karışmayacak kadar tehdit taşıyan ama hatırlamakta zorlanacağınız bir yüze sahip olan insanlardan biri.

"Bris, eğer o uçuşa yetişmek istiyorsak gitmemiz gerekiyor." Parker'ın yanımdayken genellikle sahiplenici olan elleri, arkamda pozisyon alırken kalçalarımın yerleşiyor.

"Tamam," diyorum, yine de onunla bir yere gideceğimden emin değilim.

"Süit için tekrar teşekkürler Bristol," diyor Qwest. "İnanılmaz bir şey."

"Aslında bunun için Parker'a teşekkür etmelisin." Onu cesaretlendirmenin bedelini daha sonra ödeyeceğimi bildiğim için kendimi ona yaslanmaya . "Seni yükselten o."

"Bristol'un arkadaşları için her şeyi yaparım," diyor

Parker yumuşak bir sesle. "Siz ikiniz birlikte misiniz?"

Qwest'in keskin gözlerini bir gülümseme aydınlatıyor. "

beri ara sıra," diyor Parker.

Çoğunlukla kapalı, ama şu anda saçları ayırmaya gerek yok.

"İmkânı yok." Qwest'in ağzı biraz açık kaldı. "Hiçbir fikrim yoktu."

Ben de öyle.

"Aslında Bristol'a sosyeteye takdim balosunda eşlik ettim." Parker çenesini boynumun kıvrımına sıkıştırıyor. "İşte böyle başladı."

On sekiz yaşındaki zihnimde, o vestiyerde seks yapmak büyük bir maceraydı. Bunun en yüksek nokta olacağını çok az biliyordum. Sonraki dört ayımı Parker'dan kurtulmak için elimden geleni yaparak geçirdim ve o zamandan beri de hâlâ kurtulamadım. Grip'in çenesindeki tik, ona eskortumu becermekle ilgili anlattığım hikâyeyi hatırladığını söylüyor ama şimdiye kadar adamı hiç tanımamıştı.

"Sen sosyeteye mi girdin?" Qwest gülüyor, bana ailemin zenginliği ve soyağacı merceğinden bakıyor. "Vay be."

"Başka bir hayatta ve annemin ısrarı üzerine." Kıcımla Parker'ın aleti arasına biraz mesafe koydum, çünkü görünüşe göre hafıza şeridinde gezinmek onu tahrik ediyor.

"Gitsek iyi olacak." Grip, Qwest'in elini tutar ve veda etmeden aniden gitmek için döner.

Qwest omzunun üzerinden el sallıyor ve Grip'in bizden uzaklaşan hızlı, uzun bacaklı adımlarına ayak uydurmak için kekeme adımlar atıyor.

Planladığımdan da iyi gittiği için kendimi iyi hissetmeliyim. Qwest Grip'le birlikte. Grip beni Parker'la gördü. Her şey plana uygun gidiyor ama çok yanlış geliyor. Grip ve Qwest'in yan çıkıştan el ele geçişlerini izliyorum ve belki de büyük bir hata yaptığımı çok geç fark ediyorum. Aslında onu başka bir kadınla - gerçekten aşık olabileceği biriyle - görmek içimi kemiriyor. O çatıda haklıydı. Onu her başka biriyle görmek bana acı veriyor. Ona sahip olabileceğimi biliyorum ama benim şartlarımla değil. Muhtemelen sonsuza kadar değil. Muhtemelen kendime değil. Bu çok ironik. İnsanlar benim

kalpsiz. Yeterince önemsemediğimi. Öyle değil. Bu sızı, içimde kanayan yara, gerçekte nasıl hissettiğimi anlatıyor

Ve bunu hissetmekten bıktım usandım. Grip'in bu gece muhtemelen Qwest'e aşık olacağını unutmak istiyorum. Muhtemelen bu gece onunla yatacak. Uyuşmak istiyorum. Paranın satın alabileceği en iyi votka martiniyi istiyorum, onu almak için Parker'la Vegas'a uçmak zorunda kalsam bile.

"Selam." Parker'a dönüyorum, bu gecenin sonunda daha az hissetmeye kararlıyım. "Bana söz verdiğin içki ne olacak?"

BÖLÜM 9

GRIP

"(STAND)- UP (KOMEDI) SEVMIYOR MUSUN?"

Qwest'in sorusu beni Bristol'un Parker denen o serseriyle ilgili düşüncelerinin kulüpten ayrıldığıımızdan beri bana işkence ettiği kendi kafamdan çekip çıkarıyor. Demek Parker vestiyerdeki adam. Ve annesinin beşikten beri evlenmesini istediği adam.

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum ve kendimi odaklanmaya zorluyorum. "Hayır, Chappelle'i seviyorum. Bir şov yakaladığımıza inanamıyorum."

Dave Chappelle şehirde sürpriz gösteriler yapıyor ve biz de bu gece bir tanesini yakalayabildiğimiz için şanslıydık.

"Biftek sevmez misin?" Qwest çatalını tabağımdaki neredeyse hiç dokunulmamış orta pişmiş ete doğrultuyor.

"Bayıldım." Bir ısırık alıyorum. "Bu çok lezzetli."

Restoranın özel yemek odasını inceliyorum, bu geç saatte sadece bizi ağırlamak için hâlâ açık. Buradaki tek müşteriler biziz. Qwest'in güvenlik görevlisi kapının hemen dışında duruyor.

"Yani benden hoşlanmıyor musun?" Qwest espri yapıyor ama gözleri soruyu yalvarırcasına soruyor.

Bok gibi hissediyorum. Bu geceyi eğlenceli kılmak için çok uğraştı, tam da benim seçeceğim gibi. Bunca zamandır bir yanımda buradaydı. Diğer yarım ise Parker'ın bahsettiği "uçuşta" Bristol'u nereye götürdüğünü merak etmeden duramıyor. Daha fazla çaba göstermeliyim.

"Senden hoşlandığımı biliyorsun, Qwest." Keten peçetemi masaya fırlatıyorum. "Böyle davrandığım için özür dilerim..." Doğru kelimeyi bulmak için yorgun zihnimi yokluyorum.

"Meşgul müydün?" Qwest benim için buldu.

"Evet. Bu çok kaba ve sen harikasin. Sen değilsin." Bir yudum almak için suyumı kaldırmadan önce masaya bir gülümseme bırakıyorum.

"Beni becermek ister misin, Grip?"

Neredeyse suyumı kusacaktım. Ağzımın kenarlarını silmek için peçeteyi elime alıyorum. "Bu bir evet ya da hayır sorusu," diye devam ediyor şaşırmadan.

"Belki de değildir." Bu kadar garip olmasaydı gülerdim. "Senden etkileniyorum, evet. Tabii ki."

"Bunu biliyorum." Yanıma geliyor, masayla benim aramda kayıyor ve kalçalarımın üzerine oturuyor. "Ama bu konuda ne yapmak istiyorsun?"

Bilekleri boynumun arkasında birleşiyor. Ellerimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. İnce ve sıkı.

ve ipek elbisesinin altında esnek. Onu bu masanın üzerinde, geldiğinde muhafızlarının çığlıklarını duyabileceği bir yerde götürmeme izin verirdi.

"Başka biri mi var?" Sesi kısık, bir elini sık kesilmiş saçlarımın üzerinde gezdiriyor.

"Evet." Nefesimi bırakıyorum, sesim de kısık ve boğuk. Başımı iki yana sallıyorum.

"Hayır."

"Bu da bir evet ya da hayır sorusu." Elini gömleğimin yakasından içeri sokuyor ve uzun tırnaklarını omzumda gezdiriyor.

"Bilmiyorum." Dokunuşları dikkatimi dağıtsa da konuşmaya odaklanmaya çalışıyorum. "Sadece onun aynı şekilde hissetmeyebileceğini fark ediyorum."

"O zaman o bir aptal." Qwest kalçalarını doğru sallıyor, bacaklarının arasındaki sıcaklık aletimin üzerinde bir fırın gibi.

biraz mesafe koymak için onu nazıkçe geri itiyorum.

"Qwest, senden hoşlanıyorum." Gözlerinin içine baktım. Tessa'dan dersimi aldım. Artık kızları tahrik eden bir adam değilim. "Sana saygı duyuyorum ve harika olduğunu düşünüyorum. Yapmak istediğim son şey seni incitmek. Bunun olmasından korkuyorum. Birlikte iş yapıyoruz. Biz arkadaşız. Belki de bunu bozmamalıyız."

"Bırak ben ." Tekrar öne doğru kayıyor. "Bu işe gözlerinizi dört açarak giriyorum." Bana doğru eğildi ve kulak mememi ağzına aldı. Hay sikeyim. İçmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Aletim duruma ayak uyduruyor ve o da memnun bir kıkırdamayla geri çekiliyor.

"Peki ne diyorsun?" Dudaklarını çenemin üzerinde açıyor, boynuma doğru mırıldanıyor. "Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

"Um . . ." Hak edilmemiş libidom ve Bristol'un o serseri kıcıyla gün batımına doğru gitmesine duyduğum öfke beni evet demeye itiyor.

Gripe? Orospu çocuğu, adımı biliyorsun.

"Birkaç gün iznin var." Qwest ellerini gömleğimin altından sırtımda , tırnaklarıyla derimi hafifçe tırmıklıyor. "Yarın gece benimle New York'a uç ve kendimi senin sistemine vidalayayım."

Bir milyon, daha fazla değil, adam şu anda Qwest'in ve onun kıcının kucaklarında olması için adam öldürürdü. Bunu biliyorum. O değil. Sadece Bristol olmayan biriyle birlikte olmaktan çok yorulmuş. Bunca yıldır, aramızda başlayan şeyi nasıl geride bırakacağımı bulamadım. Sadece bir hafta olduğunu biliyorum. Ve gençtik. Ve Tessa'yla olan durumu yanlış idare ettim. Hepsini anlıyorum, ama bu sadece bahar tatilinde birkaç öpücük değildi. O zamandan beri kurduğumuz arkadaşlık gemisi. Yazdıklarına, işime olan tutkusu. Kardeşine olan bağlılığı. Bıçak gibi keskin mizah anlayışı. Sadece bir avuç insanın görebildiği yumuşak, tatlı tarafı. Onun tadı. Cildinin dokusu. Saçları. Gülüşü. Başka hiç kimseyle yapamadığım sohbetleri onunla yapabiliyorum. Birbirimiz için doğru kişi olmadığımızı düşünen herkes onu tanımıyor, beni ya da birlikte ne kadar iyi olduğumuzu bilmiyor.

Ben Bristol'u istiyorum. Başka birini değil.

Ve bu bir sorun, çünkü ilk kez, beni istemediğini düşündüğüm yerde bile beni istemediği ihtimalini göz önünde bulundurmak zorundayım.

BÖLÜM 10

BRISTOL

Yatağımda bir adam var.

Adımı bile zar zor biliyorum. Özgür dünyayı kimin yönettiğinden ya da hangi yılda olduğumuzdan emin değilim ama yatağında bir adam olduğunu biliyorum. En azından bunun olağandışı olduğunu biliyorum. Ben yatıya kalmam.

En azından ayık Bristol kalmıyor. Görünüşe göre, bir, iki ya da sekiz votka martiniden sonra, sarhoş Bristol yatıya kalıyor.

Adam çıplak. Bunu biliyorum. Erkek parçaları kıç yanaklarımdan arasına giriyor. Çıplak popo yanaklarım.

Kahretsin, çıplağım. O da çıplak. Benim yatağında. Benim evimde. Seks yapmamış olma ihtimalimiz, turşu haline gelmiş duyularımla özüksediğim her ayrıntıyla birlikte azalıyor. Tangam ve sütyenim, bir erkeğin pantolonu, takım elbise ceket ve gömleği yatak odamın parke zemininde günahkâr bir iz bırakıyor. Sol tarafta, aynalı komodininin üzerinde bir erkeğin pahalı saati duruyor. Muhtemelen daha sonra yakacağım nevresimin altında, kaslı bir önkol kalçama uzanıyor ve bir el karnıma yaslanıyor. Saçlarımı kenara itiyor ve boynumdan aşağı öpücükler bırakıyor.

"Günaydın, Bris."

Gözlerimi kapatıp sessizce lanet okuyorum, korku midemi kaplıyor. Ya da belki bu mide bulantısıdır. Kafamın içinde bir bas davul çalıyor ve her an Mısır pamuğundan çarşaflarımın üzerine kusabilirim. Detaylar gözümün önünde yüzerken odayı odak noktasına getirmek için mücadele ediyorum. Bu en kötü senaryo. Bir yabancıyla anlamsız bir seks yapabilirdim, ama hayır. Onun yerine, on beri benimle evlenme fikrini saplantı getirmiş bir adamla anlamsız bir seks yaptım. Anlamsız seks onun için bir anlam ifade edecek.

Oh, bu harika bitecek.

"Parker?" Çekinerek sordum.

"Umarım öyledir." Boğuk kahkahası ensemdeki tüyleri havalandırıyor. "Dün gece harikaydı, Bristol. Öncekinden bile daha iyiydi."

"Önce" hatırladığım kadarıyla düşük bir çıta belirledi. O vestiyerde yaşadığım orgazm Parker'ın beni boşalttığı tek . Ve sanırım yakalanma tehdidi o zaman çok yardımcı oldu. Ondan sonra, seks yaptığımızda kendime ondan daha çok dokundum. Bir kızın, o kendi kendine yapması gerekir. Seks hayatımın hikayesi.

Eminim Grip bu işi halledecektir.

Ne zamandan beri vajinam benimle konuşmaya başladı? Belki hala sarhoşumdur. Umarım öyledir. Tanrım, lütfen bu sarhoşken gördüğüm bir halüsinasyon olsun. Parker'ın parmaklarının bacaklarımın arasında gezinmesi bunun olduğunu doğruluyor.

"Parker." Çarşafı çıplak göğüslerimin üzerine çekerek arkamı dönüyorum. "Dün gece biraz puslu. Nasıl yaptığımızdan emin değilim, bilirsin işte."

"Siktir mi?"

Sarı saçları kahkahalarla dolup taşan mavi gözlerine dökülür. Sabahları iyi görünüyor. Bunu şimdi hatırlıyorum, ama günün diğer yirmi üç saatinde ne kadar zorba olduğunu telafi etmiyor.

"Ah, evet." kızardı. Yüzüm kızarıyor mu? Görünüşe göre benim bile biraz utancım var. Dün gece içinde kimin hatırlamak benim standartlarımdan biri olmalı. "

Evet, ." Boynumu öpmek için eğildi. "Vegas'tan jetle döndük." "Helikoptere sanıyordum?"

Ne kadar sarhoştum?

"Oraya helikopterle gittik ve Park Hotel'in jetiyle döndük." Omzumu öptü. "Arabada öpüştük."

İsa, Meryem ve Yusuf. Bu düşündüğümünden de kötü.

"Sonra buraya geldik ve seviştik." Eli çarşafın altında , kalçamı kavıyor ve dizimi kalçasının üzerine çekiyor. "Hala en iyi kafayı sen veriyorsun, Bris."

Oh. Canım. Tanrım.

Hâlâ tek kullanımlık diş fırçalarım var mı? Elektrikli kullanmamın imkanı yok. Dilimin fazla alkolden yapış yapış ve tüylü olduğunu sanıyordum. Görünüşe göre Parker'ın aleti dün gece boğazımdaymış. Genelde yutmam ama 'la da yatmam. Her ihtimale karşı midemdekileri temizlemek istiyorum. Dün gecenin içeriğini temizlemek istiyorum. Hiç gibi tualete sifonu çekmek istiyorum. tüm işaretler bunun olduğunu gösteriyor. Ve Parker'ın büyüyen ereksiyonuna bakılırsa, tekrar olacağını düşünüyor. Tüm yeteneklerime sahipken olmaz.

Yataktan yuvarlanıyorum ve başım dönmeye devam ediyor gibi hissediyorum. Baş dönmesi bana saldırıyor ve tökezleyerek yatağa geri dönüyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Parker'ın beni dikkatle izlediğini görüyorum.

"İyi misin, Bris?"

İyi görünüyor muyum?

Çarpan başımın izin verdiği başımı sallıyorum, çarşafı kapıyorum ve çıplaklığımı örtmek için toga tarzında sarıyorum.

"Parker, seni acele istemem," diye yalan söyledim. "Ama bu sabah bir randevum var."

Bana sanki onu bir şekilde haklarından mahrum bırakmışım gibi bakıyor. Sanki kahvaltıdan önce beni becermek onun devredilemez hakkıymış gibi.

"Yeniden planlayın ya da-"

"Hayır, üzgünüm. Bu kaçırılmaması gereken bir şey."

Çarşafın hayati kısımları örttüğünden emin olarak banyoya doğru ilerliyorum, her ne kadar hepsini görmüş ve örneklemiş olsa da. Arkama dönüp baktığımda, püsküllü yatak başlığıma yaslanmış, sanki dünya kadar zamanı gibi, çarşafı beline kadar indirmiş, ellerini başının arkasında kavuşturmuş.

"iyi olur." Banyonun kemerli kapı aralığına doğru eğildim. "Duş alacağım ve sonra , yani ..."

"Beni musun?" Sırtışı kalan son sinirimi de çalıştırıyor.

"Evet, Parker. Seni kovuyorum. Erkekler normalde benim evimde uyumaz ve eğer kafam güzel olmasaydı, bu sabah burada olmazdın."

Sırıtiş söyner, düz bir çizgiye dönüştür.

"Senden bir şekilde faydalandığımı ima , değil mi?"

"İma etmek mi?" Başımı sallıyorum. "Sarhoş olduğumu ve belki de tam olarak farkında olmadığımı bile bile benimle seks yaptığın için hayal kırıklığına uğradığımı söylüyorum."

Parker'ı hayatım tanırım. Ne kadar iğrenç biri olsa da, bana uyuşturucu vereceğini düşünmek istemiyorum, ama o kadar sarhoş muydum? Hiçbir şey hatırlamayacak kadar mı? Vegas'a vardıktan sonraki her şey boş bir sayfa ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hiçbir detayı çizemiyorum. İyi bir martini istemiştim. Hepsi bu. Parker'la yatmak gibi bir niyetim olmadığını biliyorum. Sarhoşken bile buna izin vermeyi, bunu istemeyi hayal edemiyorum. Gerçekten yapmadan bir suçlamaya olabildiğince yaklaştım, ama Parker'ın ağır kaşlarını çatmasına bakılırsa yeterince yaklaştım.

"Bristol, tamamen istekliydin ve korunduk, eğer bir sonraki sorunuz buysa." Öyleydi, ama de çok yakın bir gelecekte doktorumu ziyaret edeceğimi görüyorum.

"Bundan hiç şüphem yok." İç çekmem bile başımı döndürüyor. "Ama on yılı aşkın süredir seks yapmadık ve sen sarhoş olduğum gecenin yeniden tanışmak için uygun bir gece olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yatağımdan çıktı, daha az mütevazı, örtünme zahmetine girmede. İyi durumda ama aleti hatırladığım etkileyici değil. Gözlerimi kaçırıyorum, onun adına utanıyorum. Kendim için utanıyorum. Dün gece seks yapmışım gibi hissetmememe şaşmamalı.

Parker pantolonunun içine girerken, "Zor bir sabah geçirdiğini biliyorum," diyor. "O yüzden bunu mazur göreceğim. Seni bir daha ne zaman görebilirim?"

"Bence bunu yavaşlatmalıyız." Parmaklarımı omuzlarımdan sarkan karışık saçlarımda gezdiriyorum. "Bunların hiçbirini beklemiyordum. Şu anda bir ilişki için piyasada değilim."

"Bu oluyor, Bristol." Gömleğinin düğmelerini ilikliyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. " için mükemmel olduğumuz her zaman belliydi. Dün gece sadece bunu pekiştirdi."

"Dün gece hakkında pek bir şey hatırlamadığım için kabul etmediğim için beni affet." Banyoya dönüyorum. "Daha sonra konuşuruz. Çıkarken kapıyı kilitler misin?"

Yanıtını beklemeden banyonun kapısını kapatıyorum ve aynada kendi gözlerimle zar zor buluşarak kapının önüne yığılıyorum. Utanç, hayal kırıklığı, hayal kırıklığı midemde dönerek mide bulantısına katılıyor. İhlal edilmiş hissediyorum ve her kadar tüm suçu Parker'a atmak istesem de, aslında kendimden başka suçlayacak kimse yok. Aynadaki darmadağınık, şişkin gözlü, gözleri yaşlarla dolu kıza göz kırpıyorum.

"Bristol," dedim ona. "Ne oluyor lan?"

Birkaç dakika daha kendimi cezalandırdıktan sonra duşa giriyorum. Saatin kaç olduğunu merak ediyorum ama telefonumu yatak odasında bırakmışım. En azından orada bıraktığımı varsayıyorum. Umarım burayla Vegas arasında bir yerde kaybolmamıştır. Şehir merkezinde bir randevum var, sonra ayak işleri, sonra da Rhyson's'ta Prodigy yemeği.

Tanrım, Parker'la yattıktan sonra Grip'le yüzleşmek. Daha önce başka erkeklerle yatmadığımdan değil, ama çatıda geçen gece, dün salondaki konuşmamız, dün gece kulüpte yüzleşmemiz - yıllardır aramızdakiler hakkında bu kadar açık konuşmamıştık ve şimdi her şey yüzeyde doğru hissediliyor.

Bir saat sonra, YSL Roadie çantam omzumda ve kendimi biraz daha kendim gibi hissederek, şehir merkezinde tesadüfen rastladığım lüks mücevher mağazası Chelle's'e giriyorum. Dizden yırtık siyah skinny jean, siyah kaşmir tişört, dizime kadar uzanan rengi hırka ve nude bilekten askılı sandaletler. Umarım kimse pediküre ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark etmez. Başım hala saldırı altında, bu yüzden fön makinesine dayanamadım. Hâlâ nemli olan saçlarım, biraz görüldüğünü umduğum bir topuzla toplanıyor. Güneş gözlüklerimi çıkarmak için mümkün olan son saniyeye kadar bekledim. Benim

Güneş ışığına tahammülsüzlük neredeyse vampirce.

"Bristol, güneydin, aşkım." Seçkin ama az bilinen mağazanın sahibi Chelle yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Güneydin." Alkolün neden olduğu Barry White etkisinden boğazımı temizliyorum. "?"

"Senin kadar iyi olmadığını tahmin ediyorum." Chelle, Stella McCartney tulumuyla bilmiş bir sırıtış sergiliyor. "Seni sinsi şey."

"Ha?" Güneş gözlüklerimi saçlarımın arasında daha da yukarı kaydırıyorum. "Bir randevumuz var, değil mi? Kolyem geldi mi?"

"Oğlan başardı, seni şanslı kız." Chelle koluma hafif bir tokat atıyor ve arkaya doğru ilerliyor. "Gel bakalım. Senin için hazırladım."

Ya sarhoşluğumun kalıcı etkileri duyularımı köreltti ya da Chelle de içki içiyordu, çünkü garip davranıyordu. Küçük teşhir masasına oturdum ve beklemeye başladım. Bu kolyeyi bir süre önce özel olarak sipariş etmişim ve geldiğine dair mesajı başım döndü. Yirmi dört karat altın ve göğüs dekoltemin hemen üzerinde asılı duran pırlanta kaplı dikey bir çubuğu var. Çubuğun üzerindeki yazı en sevdiğim kısmı.

"Bu çok güzel, Chelle." Daha yakından incelemek için masanın üzerine eğildim ve çantamdaki cüzdana uzandım. "İyi görünüyor. Hadi . Kardeşimin öğle yemeğine geç kalıyorum."

"Tamamı ödendi bile." Chelle'in sırıtışı ve alaycı bakışları beni şaşırtıyor. "Ne demek bu-"

"Bunun benim sana hediyem olduğunu söylüyor. Ben çoktan hallettim." Parker, Chelle'in envanter tuttuğu arka odaya kapıda duruyor. "Dayanamadım."

Beyaz öfke beni bir işaret fişeği gibi yakıyor. Öfkemi bastırmak için beyhude bir çabayla gözlerimi sıkarak .

"Charles Parker'la çıktığını bana ," diye fısıldıyor Chelle kulağıma. "Seni şanslı şey."

Gülümsemeyi beceremiyorum ve sesim o kadar yumuşak çıkıyor ki ben zar zor duyuyorum. "Chelle, bize biraz izin verir misin?"

," diyor Chelle. "Onu özel olarak ödüllendirmek istiyorsun. Tüm detayları sonra anlatırsın."

"Onu ödüllendireceğim, tamam mı?" Gözlerim hala dün geceki kıyafetleriyle duran Parker'a takılıyor.

"Şimdi kızma," diyor. "Telefonunu yatak odasında unutmuşsun ve ben de kolyeyi alman için gelen uyarıyı gördüm. Bunun senin için yapabileceğim bir şey olduğunu düşündüm."

Kolyeyi kadife kutusundan çıkarıyor ve takmak için arkama geçiyor. Geri ve dönüp ona bakıyorum.

"Sakın buna cüret etme." Öfke sesimi titretiyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Ve kendim için sipariş ettiğim mücevherlerin ödeyerek ne halt ettiğini ?"

Yüzü söylediklerimi yavaşça algılıyor, gülümsemesi yerini şaşkınlığa bırakıyor. "Dün gece harika vakit geçirdik ve ben-"

"Teşekkür eder misin?" Kaşlar yukarı kalkık, eller kalçada, araya girdim. "Bu mu yani?" "Şey, tam olarak değil. Ben sadece-"

"Yattığınız diğer kadınlar, ertesi gün takdirinizin bir ifadesi olarak bu küçük sikiş simgelerine ihtiyaç duyabilir. Ancak ben istemiyorum."

"Mantıksız davranıyorsun."

"Bağımsız davranıyorum. Bu son derece pahalı kolyeyi parayı kazanmış, onu kendim için seçmiş ve kendi lanet kartımı kullanmak için sabırsızlanan bir kadın oluyorum

ödemek için."
"Bristol, ben-
"

"Hayır, dinleyeceksin." Sözlerim, söylemek üzere olduğu şeyi kesip attı. "Bu sabah uyandığın yatak? Onun parasını ben ödedim. Çıkarken kapısını kilitlediğin evin? Onun parasını da ben ödedim. Buraya geldiğim araba? Hepsi benim."

Cesaret edebildiğim kadar yaklaşıyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Tutulmayacağım." Sözlerim havada ok gibi vızıldıyor. "Annenin seçtiği yol bu olabilir, ama benimki değil. Benim annem bana hiçbir şey için hiçbir erkeğe güvenmemeyi öğretti ve ben seninle başlamayacağım."

İç geçirmeden önce tam on saniye boyunca bana göz kırpmıyor, gergin ifadesi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Tüm bu mücadele ve gurur." Kollarımın üstünden tutuyor ve dikkatle bana bakıyor.

"Sen benim

Kraliçe. Sen benim yanımdayken, dünyayı yöneteceğiz. Bunu göremiyor musun?"

Dün geceki kayıp anılar fiyaskosundan sonra, kendimi zar zor yönetebiliyorum. Dünyayı onunla birlikte yönetmek istediğimi mi sanıyor? Komite başkanlığı yapan, sosyeteye takdim töreni sponsorluğu yapan, Vicodin içen annesinin bir kopyası mı? O annemin en iyi arkadaşı ve aslında çok tatlı, ama ben onun gibi olmadan önce cehennem donacak.

"Kolyemin ödeyip gitmem gerekiyor." Ellerinden kurtulup galeriye geri . "Parasını çoktan ödedim." Sesi sertleşiyor. Geriye dönüp baktığımda, gözleri de öyle. Mavi. yakışıklı yüzünde kristaller.

"O zaman size küçük bir geri ödeme yaparız."

Chelle'i tekrar aradım ve Bay Parker'ın kartına para iadesi yapmasını ve benim kartımdan da para çekmesini söyledim.

"Ödeme yaptığınız karta ihtiyacım olacak." Chelle, Parker'a şaşkın bir bakış atıyor ama kartını kabul ediyor. Muhtemelen deli olduğumu düşünüyordur. Görünüşte Parker ülkedeki, hatta belki de dünyadaki en uygun bekârlardan biri. Neden onu ve hediyelerini istemeyeyim ki?

Chelle işlemleri hallederken o ve ben garip bir sessizlik içinde duruyoruz.

"Kötü bir niyetim yoktu." Sabahın bayat nefesi dudaklarıma değene kadar yaklaşıyor. "Seni tekrar görmek istiyorum. Yakında."

"Bilmiyorum Parker."

Geri uzaklaşıyorum. Bu iş çoktan kontrolden çıktı. Grip'in Qwest'e doğru adım atması için Parker'a biraz el sallamak istedim. Her nasılsa, son on yıldır kaçındığım adamla yatmak zorunda kaldım. Parker'ın dönüştüğü adam gibi insanlarla çevrili büyüdüm. Sadece zorba değil, aynı zamanda . Şımarık. Hak sahibi. Sınırsız kaynak ve kontrolsüz güçle birleşince tehlikeli oluyor.

"Bu gece iş için Hindistan'a uçuyorum." Chelle's'ten çıkarken elini sırtıma bastırıyor. "Döndüğümde konuşabilir miyiz? Buradan nereye gideceğimiz hakkında?"

Çok yorgunum. Geç kalıyorum ve Los Angeles'in yarısının önünde Parker'la kavga etmek istemiyorum.

"Tamam, döndüğünde konuşuruz," diye kabul ediyorum. "Ama hiçbir söz vermiyorum."

Geçen yıl kendime aldığım üstü açık Audi'nin şoför kapısına sıkıştırılana kadar bana yaklaşıyor. Ben itiraz edemediğim eğilip dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor. Temas hızlı oldu ama yine de içerledim.

"Peki," diyor geri çekildiğinde. "Bütün sözleri ben vereceğim."

Bu beni rahatlatmıyor. Parker gibi adamlarda söz vermekle tehdit etmek arasında ince bir çizgi vardır. Umarım kendimi ikisine de .

İşlerin kötüye gitmesini ve garipleşmesini istemiyor. Sadece kişisel olarak değil. Eminim işi de düşünüyordur."

Kai gülüyor, boğuk ses Rhyson'ın dikkatini çekiyor. Dikkatini oyuna vermeden önce bize ... daha çok da Kai'ye sırtıyor.

"Ve Bristol'un seni yok edeceğinden korkuyor." Kai'nin gözleri dikkatli bir bakışla benimkilerle buluşuyor. Belki o da bundan korkuyordur.

"Biliyorum." Sırıttıyorum çünkü korkmuyorum. Azıcık bile. "Çoğu erkek kardeş kız kardeşlerine karşı korumacı olur ama anlıyorum. Bristol ele avuca sığmıyor."

Ona sinsice sırtttıyorum ve incelemesi için ellerimi kaldırıyorum.

"Ama büyük ellerim var."

"Oh, Tanrım." Kai başını sallıyor ve kıkırdıyor. "Rhyson Bristol'a karşı kendi çapında korumacı ama onun annelerine çok benzediğini düşünüyor."

"O değil."

Kai çiğnemeye ara verip gözlerimi kendi gözleriyle birleştiriyor.

"Bristol annesi gibidir, Grip. Bence o bunun farkında ve sen de farkında olmalısın. Her şey o kadar da kötü değil." Omuz silkiyor. "Ben de pek çok açıdan babama benziyorum ve onun geçmişini biliyoruz."

Kai'nin papaz olan babası, onu ve annesini büyüdüğü küçük Georgia kasabası Glory Falls'ta terk etti. Kilise sekreteriyle kaçtı ve bir daha arkasına bakmadı.

"Annesine benziyor olması onun *olduğu* anlamına gelmez," diye devam ediyor Kai. "Rhyson o evden, ailesinden kaçabildi. Bristol o kadar şanslı değildi."

"Rhys'in ona güvenmediğini mi söylüyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum, çünkü artık güvendiğini biliyorum. Bunu aştılar.

"Tabii ki hayır. Bence Rhyson farkında ve ailesine ne kadar benzediğinin ve dikkatli olmazsa bunun kadar kolay kötüye gidebileceğinin farkında." Kai belli belirsiz bir gülümseme sunuyor. "Belki de sadece Bristol'un sana karşı dikkatli olmayacağından korkuyordur."

"Bu riski almaya hazırım."

"göre değil." Kai eğildi ve elimi sıktı. "Henüz."

"Sen ve Rhyson için olduğu gibi bizim için de neden kolay olmasın ki?" Kai'nin bana atacağı kuşkulu bakışı bekliyorum. Onların yolculuğu hiç de kolay değildi.

"Yine de bizden bahsetmen komik." Kai elini karnının üzerine koyuyor. "Bristol bana kendimi hatırlatıyor."

"Gerçekten mi?" Birbirine zıt iki kişi varsa o da Kai ve Bristol olurdu. "Detaylandırman gerekecek." "Bristol'un sana karşı bir şeyler hissettiğine inanıyorum," diyor Kai. "Bunu sana daha önce de söylemiştim, ama bir şey

onu geri. Ben de öyleydim. Rhyson'a karşı bir şeyler hissettiğimi biliyordum ama tüm takıntılarımdan beni bu konuda bir şey yapmaktan izin verdim. Ne ona ne de kendime güveniyordum."

"Bristol'un kendine güvenmediğini mi düşünüyorsun?" Alaycı bir şekilde dudaklarımı şapırdattıyorum.

"Sadece kendisi değil." Kai'nin gözleri sempati ile doluyor. "Onun da sana güvendiğini sanmıyorum ama güveneceğine inanıyorum."

Yıllardır bu umuda tutunmaya çalışıyordum ama artık o kadar emin değilim. Rhyson onu ilk getirdiğinde Kai'nin sadece susamış bir piliç olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. O bunun tam tersi ve en iyi arkadaşımın hayatında sahip olduğu tüm harika şeyler arasında o en iyisi. Bristol ve benim birlikte ne olabileceğimizi gören tek kişi o.

"Ortaya çıkma vaktin gelmişti," diyor Max odanın karşısındaki bilardo masasından.

Kai ve ben Max'in gülümsemesinin yönünü takip ediyoruz. Bristol hala güneş gözlüklerini takmış bir halde yavaşça merdivenlerden inerek dinlenme odasına doğru ilerliyor. Ağzının sert yapısı ve

dudaklarını çevreleyen belli belirsiz çizgiler

Zor bir geceden bahsediyoruz. Charles Parker'la ne kadar zor olduğunu merak ediyorum.

"Üzgünüm geciktim." Sesi yorgun törpü gibi, güneş gözlüklerini kafasında düğümlenmiş saçlarına doğru itiyor.

"Senden nefret ediyorum Bris," diyor Sarah, Bristol'un dar, yırtık dizli kot pantolonuna ve uzun hırkasına bakarak. "Akşamdan kalma olsan bile harika görünüyorsun. Akşamdan kalmasın, değil ?"

"Hem çok." Bristol başını arkaya yatırır ve gözlerini kapatır. "Gah. Sid Vicious beynimde çalışıyor."

"O ölmedi mi?" Max gözlerini kısar ve kaşlarını çatar.

"Max, bugün seninle gelemem." Bristol gözlerini açtığı anda, Rhyson' bakmadan önce birkaç saniye bana bakıyor. "Hey, kardeşim."

"Bris, ne oldu?" Rhyson ekrana kısa bir süre bakar. "Akşamdan kalma olabileceğini bile bilmiyordum. İçkiyi bir şişe gibi tutuyorsun. Sakinleştirici dışında hiçbir şeyin seni sakinleştirdiğini görmedim."

"Görünüşe göre," diyor Bristol, Kai ve benim karşımdaki kanepeye yerleşerek, "artık votka martinileri sakinleştiriyorlar."

"Bu votka martinileri nereden aldın?" Dün gece bardaki bu yana ona ilk kez hitap ederek soruyorum.

Gözlerini benimkilere kaldırmadan önce birkaç saniye çantasının meşgul oluyor. Hafif pembe ve kabarık, bugün parlak gümüşten çok kalaylı.

"Aslında Vegas."

"Vegas mı? Dün gece mi?" Sarah, Bristol'un yanındaki kanepeye çökerek ikisini de sarsıyor.

"Tanrı aşkına, bu bir kanepa, trambolin değil." Bristol yüzünü buruşturur ve titreyen elini alnına götürür. "Evet. Sadece bir arkadaşım."

"Gizemli kadın." Max, Sarah ve Bristol'un arasına sıkışır. "Bize tüm detayları anlat." "Hayır."

Yana kayıyor, düz sesi ve düz gözleri düşüncelerini onlardan ve benden gizliyor. "Bir şey aldın mı, Bris?" Kai tatlı tatlı soruyor.

"Biliyor musun," diyor Bristol, ağzı sola eğik, ". Acele ediyordum ve düşünmedim bile için."

"Gel . Sana bir şeyler getireceğiz." Kai elini kaldıraç olarak kanepeye bastırır ve Bristol, yolun geri kalanında onu çekmeye yardım etmek için ayağa kalkar.

"Whoa. Dikkatli ol, küçük anne." Bristol geldiğinden beri ilk kez gülümsüyor. Yeğeni için şimdiden yumuşak bir noktası var. "Dur sana yardım edeyim."

Rhyson'ın gözleri ekrandan ayrılır ve elini sırtının küçük kısmına bastırmış olan minyon karısına sabitlenir. O ve Bristol hızlıca sırtıyorlar. Kai ve Bristol merdivenleri tırmanıp odadan çıkarken hâlâ onu izliyor.

"Dostum!" Simon muzaffer bir edayla gülerek ekrandaki kazanan skorunu gösteriyor. "Gözünü ödülünden ayırırsan olacağı budur."

"Oh, gözlerim ödüldeydi." Rhyson kumandayı yere fırlatır. "Ben . Yemek? Sarita çiğ et bıraktı. Sanırım itfaiye müdahale etmeden ızgaraya götürüp getirmeyi başarabilirim."

"Belki de ızgarayı ben halletmeliyim." Onu dinlenme odasının yanındaki verandaya kadar takip ettim. "En son ne zaman ızgara yapmaya çalıştığını hatırlıyor musun?"

"Hiçbir şey kaybolmadı ya da yok edilmedi,"

diyor Rhyson. "Grady'nin kaşlarını

saymazsanız tabii."

"Tanrım, aylarca gülünç görünüyordu." Rhyson'ın kahkahası amcasının anısı üzerine patlar

burada, Angeles'ta yaşıyordu. "Çok fazla çakmak gazı. Sorun buydu." "Hayır, sorun senin ne yaptığını."

Max ve Sarah bize katılıyor, iki şezlonga uzanıyor ve telefonlarında geziniyorlar. "Daaaaaaaamn."

Max şezlonga oturur ve bacaklarını çevirerek Sarah'ya bakar. "Yaptın mı Benekli'yi gördün mü?"

"Hayır, ne ..." Telefonunu kontrol ediyor, gözleri geriliyor. "Aman Tanrım. Bu doğru mu?"

"Fotografik kanıt." Max' sevinçli kahkahası yüzünü aydınlatıyor. "En azından artık Bristol'un kiminle olduğunu ve ne yaptığını biliyoruz."

Bristol'un adını söylediğinde başım dönüyor. Rhyson'ınki de öyle. Benden önce davrandı.

"Sen neden ?" Max'in doğru yürür. "Peki ya Bristol?"

Max ve Sarah, ne Rhyson'ın ne de Bristol'un en viral dedikodu sitelerinden biri olan Spotted'a ihtimalini onlar eğlenceli bulmadığımızı fark ettiler.

"Telefonunu bana ver, Sarah." Açık avucumu ona doğru uzatıyorum, isteksizce verene kadar bekliyorum.

Lanet olsun.

Spotted Bristol'un dün geceki randevusunu anlatan bir resim yayınladı. Bristol ve Charles Parker bir helikoptere biniyor. İkisi samimi bir köşede içiyor, Vegas şeridi arkalarında aydınlanıyor. Parker özel bir hangara iniyor ve Viper'ına biniyor. Bu sabah garaj yolundan çıkarken. Ve daha bir saat önce bir kuyumcunun önünde onu öpmesi.

Gerçekten mi? Viper mı? Bana bu adamın küçük bir aleti olmadığını söyleyemezsin. Bir şey için aşırı telafi ediyor. Öyle olmalı. Ama benim kızım ... ya da bir gün benim kızım olacağını düşünmüştüm .. Vegas'ta onun kucağında oturmuş votka martini içiyor. Ve görünüşe göre geceyi orada geçirmiş. Her detay derimi delen zehirli bir ok gibi, sistemim için zehirli. Kıskançlık, öfke, kızgınlık kanımda geziniyor.

"Charles Parker?" Max etkilenmiş görünüyor. "Yakalayabileceğin en büyük balıklardan biri. Ya büyük oyna ya da evine dön, Bristol."

"Sen neden bahsediyorsun?" Bristol, Kai ile birlikte veranda kapısında durmuş soruyor. "Büyümek mi? Eve gitmek mi? Ne?"

"Seni karanlık at." Max ona doğru ilerliyor, sırtıyor ve gözleri hevesli. "Sırrın ortaya çıktı."

Gözleri benimkilere kayıyor ve sözsüz bir konuşma yapıyoruz. Gözlerim, onun cevaplarını bilmek söylediği sorular soruyor.

"Ne sırrı?" Max'e şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

"Benekli'nin her yerinde sen varsın," diyor Max. "Sen ve Charles Parker. Ne cüretle bütün o sulu şeyleri bizden saklıyorsunuz?"

"Ne?" Panik Bristol'un gözlerini genişletir. "Ne oluyor be?"

"Dünyanın görmesi için hepsi burada." Ona telefonunu uzatıyor. "Birisi gecenizi belgelemek için zaman ayırmış."

Benekli yazısını okurken Bristol'un ifadesi kararır. Max'e telefonunu verdiğinde, yüzünü boş ve parlak bir yüzeye dönüştürmüştür.

"Vay canına." Max'in şezlongda işgal ettiği yere oturdu. "tek şey buysa, gerçekten yavaş bir haber döngüsü olmalı. Orada haber yok."

"Şaka mı yapıyorsun?" Sarah öne doğru eğiliyor, yüzü müstehcen spekülasyonlarla aydınlanıyor. "Dünyanın en bekârlarından çıkıyorsun, Bris. Bunu bizden nasıl saklayabildin?"

"Bristol'un işi sadece bu." Rhyson biftekleri açık ateşin üzerinde çeviriyor. "Çok çalışıyor ve

oynamak için zaman ayırdığında biraz mahremiyeti hak ediyor. Bu yüzden onu rahat bırakın."

Sözleri gelişigüzel ama hepimiz onun ciddi olduğunu biliyoruz. Kız kardeşini en az benim kadar iyi . Sakin davranıyor olabilir ama bu Bristol'un hoşlandığı türden bir spot ışığı değil. Kız rahatsız ve bu onun hoşuna gitmiyor. Birbirlerine bakıyorlar ve sanırım devamında bir konuşma olacak.

Bu arada ben de Rhyson'ın ızgarada çevirdiği biftek olabiliyim.

Çiğ. Atılmış. Kızarmış. Sıcak.

Çok ateşliyim. Eyerinin altında bur olan bir at gibi kızgınım. Eğer buradan çıkmazsam, bu güneşli günün her yerinde patlayacağım. Ve sonra hiçbir sır . Ekibimizde Bristol'a ne kadar kötü davrandığımı bilmeyen kimse kalmayacak. Ya da onun ne kadar az umursadığını. Ve tüm bu boktan ruhumun ne kadar hasta .

"Ben çıkıyorum," diyorum Rhyson'a ızgaranın başında.

"Marlon, hayır." Et çevirmeyi bıraktı ve bana araştıran bir bakış attı. Bunun ne hakkında olduğunu biliyor. "Dostum, kal. Yemek neredeyse bitti. Yapabiliriz."

"Aslında yetişmem gereken bir uçak var." Eğildim ve adamın göğsüne vuruşunu yaptım.

"Uçuş nereye?" Gözleri omzumun üzerinden geçiyor, sanırım kız kardeşine bakıyor, sonra tekrar

Be

n. "Birkaç gün iznim var. New York'a gidiyorum." "Ama-"

Ona sırtımı dönüyorum ve diğer herkese hitap ediyorum.

"Yo. Ben zıplayacağım, çocuklar." Max ve Simon'a yumruk atıyorum. Sarah'a hızlıca sarıl. "Bir uçağım var

yakalamak için. Gelecek hafta geri döneceğim."

Bristol kalkarken gözlerini üzerimde hissetmeme rağmen onu görmezden gelerek Kai'ye doğru ilerliyorum. Gözlerini her zaman üzerimde hissediyorum, ama belki de gerçekte olduğundan daha fazla olduğunu hayal ettim. Parker'la olan fotoğraflarını gördükten, Parker' onunla evlenmek istediğini bildikten, muhtemelen bunu yapacağını ve hayatının geri kalanında tıpkı annesi gibi mutsuz olacağını bildikten sonra, onun şifresini çözmeye çalışmaktan bıktım. İstedğini söylediği şeyle gerçekte istediği şeyin nasıl farklı olduğunu deşifre etmekten bıktım. Parker'ı istediğini mi söylüyor? Sözüne inanacağım.

"Ben yeğenime iyi bak." Kai'nin yanağına hızlı bir öpücük bırakıyorum.

"Gitme." Uzaklaşmamı engellemek için bileğimi tutuyor, kara gözleri endişeli. "Tut, eminim-"

"Emin değilim." her türlü güvenceyi kestim. "Artık değil."

Bir heykel gibi hareketsiz duran Bristol'un yanından geçip eve dönüyorum, dinlenme odasından geçip merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Topuklu ayak sesleri beni yakaladığında ön kapının fuayesindeyim.

"Kavra." Bristol'un arkamdan sesi, elimi kapıya dayamışken beni durduruyor. "Şehirden ayrılacağını bana ne zaman söyleyecektin?"

Yüzümü ona dönüyorum ama elimi kapı kolundan çekmiyorum. Elimde tutarsam, belki de gitmemi nedenleri gözden kaçırmam.

"Bristol, ben şehirden ayrılıyorum." Kapıya geri dönüyorum. "Güle güle." "Grip, bekle. Konuş benimle."

Koluma dokunuşu beni durdurdu. Beni haşlıyor. Onu istemekten nefret ediyorum. Sürekli olarak. Boş yere. Kapıya yaslanıyorum, daraltılmış bir bakışla onu işaret ediyorum. Konuşmak mı istiyor? Hadi .

"Onu becerdin, değil mi?"

Uzun kirpikleri gözlerinin üzerine inmeden önce hızlı bir şekilde kırpışıyor. Onu hazırlıksız yakaladım.

Geri adım , eli düşer. Derin bir nefes göğsünü dolduruyor ve dudaklarının vınlayarak geçiyor. Bana bakıyor, dudağını ısıtıyor ama cevap vermiyor.

"Anlat bana." Kelimelerim taş kesildi. "Dün gece Parker'ı becerdin mi?"

Bana bakıyor, beni ilgilendirmemiş gibi çenesini kaldıran bir meydan okuma kıvılcımı. "Evet."

Çok yumuşak söylenmiş bir kelime ama beni bir kadavra gibi ortadan ikiye bölüyor. Tek dudaklarımı mizahsız bir germek.

"Bana gülmüş olmalısın."

"Ben ." Gözlerini kapatır, başını sallar. "Hiç yapmadım." "Geçen gece çatıda ben ikimizin de yıllardır bir ilişki yaşamadığından bahsedip dururken, sen zaten bir ilişki ." Bir kahkaha boğazımı parçalıyor. "Beni düşündüğüme inanabiliyor musun? Başından beri onu beklerken? Ailenin yıllar önce hazırladığı ortaçağ güç birliği saçmalığı."

"Öyle bir şey değil. Ne olduğunu anlamıyorsun-"

"İyi miydi?" Doğruluyorum, yaklaşıyorum, onun alanını işgal ediyorum. Göğsümde karanlık bir gümbürtüye dönüşen sesim kaynıyor. "Parker seni nasıl boşaltacağını buldu mu? Bu sabah evinde tekrar becerdi mi? Yatağında mı? Komodininizdeki vibratörleri buldu mu? Ona nasıl hoşlandığını gösterdin mi Bristol?"

"Dur." Başını geriye doğru eğip beni izliyor, parlak gözleri acıyla dolup taşıyor. "Benimle konuşma şeklinden, beni tanıımıyormuş gibi bakmandan nefret ediyorum. Lütfen dur."

Elini tuttum ve kalbime bastırdım.

"Birlikte ne olabileceğimize dair bir fikrin var mı? Ya da zaten ne olduğumuz hakkında?" Sıcak kelimeler dudaklarımı yakıyor. "Bu nadir ve gerçek bir şey ve sen buna tükürüp duruyorsun. Görmezden devam ediyorsun. Beni görmezden geliyorsun. Ve ben bunu çoktan aştım."

Orada sessizce duruyor, gözleri kalbimin üzerindeki eline sabitlenmiş, yutkunurken boğazındaki kaslar çalışıyor.

"Bana sormadın çünkü belli ki umurunda değil," devam ediyorum, kalp atışlarım avucuna çarpıyor. "Ama dün gece Qwest ile yatmadım."

Bana baktığında, kirpikleriyle tekrar örtmeden önce gözlerinde şaşkınlık titreşiyor.

"Benim gibi bir adamın neden üst düzey bir amı geri çevirdiğini bilmek istemiyor musun?" Kasıtlı olarak kaba bir şekilde soruyorum.

"Bilmek istemiyorum." Elini göğsümden çekip gidecekmiş gibi dönüyor ama ben kolundan tutup yüzünü bana dönmesini .

"Geçen gece çatıda bir şey oldu sandım," diye mırıldandım. "Bunca yıldan sonra bir şeyler oluyor sanmıştım. Bunu yapabileceğimizi fark etmeye başlamıştın. Biz olabilirdik. Bu yüzden Qwest'i geri çevirdim. Bugün yüzüne onunla yatmadığımı istedim. Eğer benimle birlikte olmak istersen bir daha asla başka biriyle yatmayacağımı."

Gözlerinde biriken yaşlar, mahvedeceğim dostluğumuz için, kendime söylettiğim incitici sözler için olmalı. Bir zamanlar kendimi onların başka bir şey için olduğuna inandırırdım, ama o zaman geçti. Acı ve anlamsız bir aşağılanmanın sıcak düğümünü yutuyorum.

"Ama benimle olmak istemiyorsun." Kolunu bıraktım ve kapıyı . "O yüzden izin verirsen, canımın istediği lanet kişiyle sevişmeye geri döneceğim."

BÖLÜM 12

BRISTOL

Dışarıdan bakıldığında, annem ve ben daha farklı olamazdık. Elmacık kemiklerim, geniş ağzım, koyu renk saçlarım, hepsi babama ait. Buna karşılık, annemin saçları alev gibi parlak, şişenin sayesinde griden eser kalmamış bir kızıl. İşlenmiş bir inci gibi, her kıvrımında üreme ve her çizgisinde sınıf. Yine de benzerliği gözlerinde buluyorsunuz. Her sabah aynada gördüğüm gümüş grisi gözler, bu güzel sabah brunch sırasında annemin yüzünden bana bakıyor.

"Ben Benedict usulü yumurta alacağım." Annem, Marina del Rey'deki bir yatta bulunan Afloat adlı restoranın brunch menüsünden sunucunun uzlaşmacı yüz ifadesine bakıyor.

Daha önce burada hiç yemek yememiştik ve o önerdiğinde çok şaşırdım. Genellikle babamla birlikte, babamın kalp krizi geçirmesinin ardından geçen yıl New York'tan buraya taşındıklarında satın aldıkları evde yemek yeriz. Zaman zaman şehirde yemek yeriz ama burada hiç yememiştik. Bu güzel bir değişiklik. Temiz havaya ihtiyacım var. Benekli parça Parker'la geçirdiğim geceyi ortaya çıkardığından beri dünyam klostrofobik bir hal aldı. "Ve bir Bloody Mary," diye ekliyor annem, menüyü kapatıp garsona uzatırken.

Tabii ki. Çünkü annemin içmediği bir gün olmazdı. Onu hayatımda sadece bir kez gerçekten sarhoş görmüştüm. O gün babam, annem ve kendim hakkında bilmek istediğimden çok daha fazlasını öğrendim. Keşke bunu unutabilseydim, ama yapamam.

Garson boğazını temizliyor ve gözlerini annemden bana çeviriyor.

"Ya siz hanımefendi?"

"Ben haşlanmış yumurta ve somon füme alacağım," dedim.

"Ve içmek için?" Genç adamın gözleri çaktırmadan bana takılıyor, çapkınlığın sınırlarında geziniyor. "Sana da Bloody Mary?"

"Hayır, bu kahve harika ve portakal suyu ekleyeceğim, lütfen."

Geçen haftaki Vegas fiyaskosundan beri votkadan, aslında tüm alkolden uzak duruyorum. Sarhoş olmanın Grip'in Parker'la yattığımı fark ettiğinde yüzünde beliren ifadeyi unutturacağını düşünseydim, kendimi aptal gibi içerdim. Ama hiçbir şey bana bunu unutturamaz. Kalbinin elime çarpışını hâlâ hissediyorum. Sözleri ve gözlerindeki acı, gittiğinden beri peşimi bırakmıyor.

"Bu sabah *New York Post*'ta sen ve Parker hakkında bir haber daha vardı." Servis elemanı siparişlerimizi alıp giderken annemin memnun gözleri masanın öbür ucunda benimkilerle buluşuyor. "İyi görünüyordun."

"Vegas'taki içkilerin aynısı mı?" Kahvemi yudumluyorum. "Baktım.

sarhoş."

"Hayır, bunlar ." Hafifçe gülüyor. "Aslında eski fotoğraflar, eski anılar. Birisi senin sosyeteye takdim balondan fotoğraflar bulmuş."

Göğsümde ve boğazımda bir inilti titreşiyor.

"Harika. Tek ihtiyacım olan bu. Döndürdükleri bu saçma hikaye için daha fazla yem. Vegas'taki sürtük gecesinden epik peri masalına geçtik. Keşke takacakları başka bir çift bulsalar."

"Rhyson'ın arkadaşı Marlon hakkında bir haber yaptılar."

Grip'in adı geçince bir an duraksadım. Parker ve benimle ilgili spekülasyonlar, Grip ve Qwest arasında tomurcuklanan bir romantizm söylentileriyle eşleşti.

"Bana bunu bütün gün rapor edebilirler." Yüzümün okunmamasını umarak yudumlamaya devam ediyorum, gerçi en boş ifadelerim bile annemden pek bir şey saklamamıştır. "Bu iş için iyi. Bu söylenti plak sattırır."

"Hmmm, evet. Bu doğru. Artık Marlon'u sen yönetiyorsun, değil mi?" "Doğru."

Sosyal medyanın Grip ve Qwest'in tam gaz sürdürdükleri ilişkiye kilitlenmesi uzun sürmedi. Son iki gündür New York've şehri keşfederken çekilmiş fotoğrafları her yerde ortaya çıktı. Grip'in en sevdiği striptiz kulüplerinden biri olan Pirouette'ten ayrıldıkları son fotoğraf dün gece ortaya çıktı.

Elbette bu iki güçlü sanatçıyı bir araya getiren bir hashtag var. Dünden beri trend olan #GripzQueen, hip-hop aşklarını halen listelerde bir numarada yer alan "Queen" single'ı ile birleştiriyor. Grip'in albümü bu kadar yakında çıkarken, planlamış olsaydım bundan daha mükemmel olamazdı. Bir bakıma planladım da. Will çok mutlu, ben de öyle olmalıyım. Ama Central Park'ta el ele tutuşurken, Brooklyn Köprüsü'nde öpüşürken ve Qwest'in Manhattan'daki apartmanından sabah koşusu için çıkarken gördüğüm fotoğrafların hepsi midemi bulandırıyor. Geldiklerinde yumurtalarımı yiyebileceğimden emin değilim.

Grip ile son konuşmamı düşündüğümde kendimi daha da hasta hissediyorum. Arkadaşlığımıza onarılamaz bir zarar vermiş olabilirim. En azından hala onun kariyeri var. Hâlâ işimiz var. Kendimi bununla avutmaya devam ediyorum ama içi boş geliyor. İşin bu noktaya gelebileceğini biliyordum ama bu kadar acıtacağını hiç düşünmemiştim. Kaba sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çalmaya devam ediyor. Grip ve "kraliçesi" trend olmasaydı bile onu aklımdan çıkaramazdım.

"Kendine ait birini bulması ne güzel..." Annem siyaseten doğru bir kelime ararken sözünü yarıda kesiyor. "Tip. Bilirsin işte. Başka bir ... şovmen."

"Evet, harika bir çift oldular," diye tarafsız bir şekilde katılıyorum.

"Ve bunca yıldır sana aşık olmasından çok daha uygun." Annem bunu sanki geçmişte bu konuyu defalarca konuşmuşuz gibi bir tavırla söylüyor. Konuşmadık.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı dehşetin bir taklidi olarak çatıyorum. "Ne ezilmesi?"

"Oh, Bristol. Benim." Annem başını eğiyor, gözleri keskin ve kırılğan. "Son birkaç yıldır onu sen ve Rhyson'la birlikte birkaç kez gördüm. Sana karşı bir şeyler hissettiği apaçık ortadaydı."

Gözlerimi yüzen teknelere dikerek, ", " diye cevap veriyorum usulca.

"Ve tabii ki senin de ona karşı hislerin var." Annem, Bloody Mary'sini masaya koyan servise gülümseyerek teşekkür ediyor. "Ama şükürler olsun bu duygularını her zaman iyi sakladın."

Sessizce oturuyorum, garson önüme bir bardak meyve suyu koyup birkaç dakika içinde yemeğimizi getirme sözü verene kadar zamanımı bekliyorum. O uzaklaşana kadar cevabımı saklıyorum.

"Her şey kontrolüm altında anne."

Bunu inkar etmeye gerek yok. Bu faydasız ve aptalca olurdu. Ne kadar dikkatli olsam da

Bir noktada dilim sürçtü ve ona hiç söylemediğim şeyleri söyleyen bir şey gördü. Hedefi iskalamış gibi davranmak boşuna olur.

"Öyle olsa iyi olur." Annem yüzümü izliyor, parlak gözleri elmas gibi sert. "Çünkü Parker onu biraz ... için fırlatıp hoş karşılamayacaktır."

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum, çenemi sıkarak.

"Müzisyen," diyor, ses tonu savunmacı. "Ben müzisyen diyecektim."

"Rhyson bir müzisyen. Müzisyenlerin nesi var? Ve kime karşı bir şeyler hissettiğim Parker'ı ilgilendirmez. Tüm entrikalarına ve çabalarına rağmen Parker'la evlenmeyeceğim. Onu sevmiyorum."

"Daha da iyi." Acı bir gülümseme dudaklarının ince, boyalı kırmızı çizgisini büküyor. "Eğer onu sevmiyorsan, Parker'ın metresleri seni rahatsız etmemeli."

"Parker'ın metresleri beni rahatsız etmeyecek çünkü onunla evlenmiyorum."

"O zaman ne yapıyorsun?" Annem gözlerinin kenarlarını kısıyor ve dudaklarını ortasından büzüyor. "Parker senin birlikte büyüdüğün çocuk değil Bristol. Onunla oyun oynama."

"Onunla oynamıyorum. Bir ilişki istemediğim konusunda çok nettim. Dinlemeyi reddediyor ve bu medya girdabı da yardımcı olmadı. İş için Hindistan'da." Gözlerimi deviriyorum ve portakal suyumdan bir yudum daha alıyorum. "Çok uygun bir şekilde, o kadar meşgul ki aramalarım geri dönmedi. Ekibinden biri söylentileri doğruladı. Onun rızası olmadan bunu yapamazlardı. Benimle oynayan, medya aracılığıyla beni manipüle eden o. Tam değil."

"Tabii ki onaylamalarını söyledi." Annem Bloody Mary'sinden bir yudum alır. "Hmmm. Bu iyi bir şey. Muhtemelen onlara ilk resimler için tüyo vermiştir. Onun gibi adamlar çok az şeyi şansa bırakır ve muhtemelen onunla evlenmeni beklemekten ."

Bu düşünce aklıma geldi. Birinin gecenin her aşamasında bizi takip ederek bu fotoğrafları çekmesi çok zor görünüyor. Ertesi sabah evimden çıkarken ve Chelle'de beni öperken çekilen fotoğraflar kesinlikle bir "tüyo" ya da içeriden bir iz gerektiriyordu. Bunu ona hiç yakıştıramadım.

"Çok dikkatli ol Bristol. Marlon ve yeni kız arkadaşıyla bu şey olabilecek en iyi şey," diyor annem. "Parker senin Marlon'a karşı bir şeyler hissettiğinden, Marlon'u ona şüphelenirse, onu ezmenin bir yolunu bulur. Bunu biliyor musun?"

"Evet, anne. Bunu biliyorum. Sorun olmayacak." İç çekerek gözlerine bakıyorum. "Dediğim gibi, her şey kontrolüm altında."

"Oh, evet. Kardeşinin kariyerini kontrol altına aldığın gibi mi?" Annemin gözleri masanın üzerinden bana gümüş rengi bir ateş gibi parlıyor. "Yine de olması gerektiği gibi Pops'ta çalmak yerine plak şirketi gibi bir şey kuruyor."

"Bu bir yanlış anlaşılmaydı," diyerek ona karşılık verdim. "Los Angeles'a kardeşimi senin için manipüle etmek, onu tekrar senin yönetimin altına almak için taşındığıma inanmayı seçtin, oysa aslında buraya onun hayallerinin peşinden gitmesine yardım etmek için taşındım. Senin değil."

Servis görevlisi tabaklarımızı masaya yerleştirirken ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz.

"Ve şu plak şirketi de benim işim," diye ekliyorum sunucu gittiğinde. "Bu arada çok iyi olduğum bir iş."

"Sanırım konuşacak gerçek bir yeteneğin olmadığı için ettin." Annem Benedict yumurtasından bir ısırık aldı. "Limondan limonata derler."

Ona karşılık vereceğim kelimeler dudaklarımda canlanıyor. Dolandırıcı satıcıları haraca bağlayabilir ve en zorlu sektörlerden birinde en zorlu insanlarla başa çıkabilirim, ama annem ...

Beni hep yetersiz hissettiriyor. Sanki ikiz kardeşimden daha az yetenekli doğduğum için onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmışım gibi. Müzik üçünü birbirine bağlıyordu ve ben hiçbir zaman onların çevresine giremedim. I

dışarıda bırakıldı. Bağlantısız. Grip'te beni şaşırtan da bu oldu. Kendimizi ne kadar bağlı hissettiğimiz ve bu yakınlığın kan bağına ya da ortak çıkarlara bağlı olmaması. Birbirimizi neredeyse anında görmemiz ve kabul etmemizden kaynaklanıyordu.

Nadir ve gerçektir ve siz sadece tükürmeye devam edersiniz.

"Petra'yı artık bizim yönettiğimizi söylemiş miydim?" Annem Grip'in kafamın içinde yankılanan sesini kesiyor. Az önce bana savurduğu nefret iğneden eser kalmamış dudaklarında. Sadece bir gülümseme.

"Hayır." Tekrar limana bakıyorum. "Senin için ne güzel."

"Rhyson'la aralarındaki sorunları çözmemiş olmalarının hâlâ utanç verici olduğunu düşünüyorum," diyor Anne, liköründen zarif bir yudum alarak.

"Sorunlar mı?" Beceriksizce homurdanıyorum. "Onu sınıf arkadaşlarından biriyle aldattı anne."

"Lisedeydik, Tanrı aşkına." Annem kızgınlıkla iç çekiyor. "İnsanlar gençken hata yapar. İki piyano dahisi. Çok genç ve aşıklar. Tanrım, klasik dünya onların düello piyano turunu yedi. Çok büyük bir potansiyel."

Rhyson'ın bununla ucuz atlattığına ve pişmanlık duymadığına eminim.

"Eh, her şey kaybolmuş değil." Gülümsememin kendini beğenmişliğe dönüşmesini engellemeye çalışıyorum. "Rhyson'ın artık Kai'si var ve ilk bebekleri yolda. Bence Rhyson işlerin bu şekilde memnun."

Rhyson için Kai'yi pek onaylamadı ama Rhyson uzun zamandır annemizin görüşlerini dikkate almıyor.

"Kai'nin doğumu yaklaşıyor." Annemin okunamayan yüz ifadesini inceliyorum. "Seanslarınızda bu konu hakkında konuştunuz mu?"

Annem, babam ve kardeşim aile danışmanlığı alıyor, Rhyson gittiğinde kırılanları onarmaya çalışıyorlar.

"Son birkaç seansı kaçırdık," diye itiraf ediyor anne, gözlerinde gerçek bir hüznün var. "Rhysonun benimle kendi torunum hakkında konuşacağından değil."

"gelecektir." Belki

mi? Bir gün?

Rhyson babamızla büyük bir ilerleme kaydetti ancak annemizle anlaşmazlık yaşamaya devam ediyor. "Neden babana izin veriliyor da bana ?"

Bu Rhyson'ın ona vermesi gereken karmaşık bir cevap çünkü ben . "Bunu ona sorman gerekecek." Omuz silkiyorum. "Belki bir sonraki seansınızda gündeme getirirsiniz." "Bu arada, Dr. Ramirez seni buraya getirmemizi önerdi," diyor annem kayıtsızca.

Neredeyse çatalımı düşürüyordum. Beni "yakında" getirmeleri gerekiyordu. Bu bir yıldan fazla zaman önceydi ve ben hala bir seansa bile katılmadım. Bunun için çok uzun zamandır bekliyordum, dinlenilmek için. Yıllar önce aldıkları tüm kararların beni nasıl etkilediği hakkında söz sahibi olmak için. Ailemizi parçalayan iç savaştan hala nasıl etkilendiğimi.

"Ne zaman?" Sesimi hevesizlikten uzak tutuyorum.

"Umarım önümüzdeki hafta içinde. Rhyson şu plak şirketiyle meşgul." Annem bunu öyle hoşnutsuzlukla söylüyor ki neredeyse güleceğim. "Baban ve ben Petra'ya ek olarak birkaç yeni müşteri daha aldık."

"Beni haberdar et yeter. Programımı istediğim gibi ayarlayacağım-"

Omzuma dokunan bir el cümlemi kısa kesiyor. kaldırdığımda annemin üniversiteden beri en yakın başımda dikildiğini görüyorum; mavi gözleri ve sarı saçları oğlunun güzel, yaşlı bir yankısı.

"Bayan Parker." Omzumdaki elini kendi elimle kapatarak dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. "Sizi görmek güzel."

"Bu kadar resmi mi?" Gözlerindeki nazik azarlama dudaklarımı samimi bir gülümsemeye ikna ediyor.

"Üzgünüm, Betsy Teyze." Masamıza oturmadan önce yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Betsy, merhaba hayatım." Annem üçüncü Bloody Mary'sini yudumluyor. "Los Angeles'a ne zaman geldin?"

"Dün gece New York'tan uçakla geleceğime dair bir mesaj bıraktım." Sunucumuza gülümsüyor.

"Mimoza, canım. Teşekkür ederim."

Beni kandıramazlar. Anne gibi oğul gibi. İçimden bir ses Betsy Teyze ve annemin, Parker Hindistan'dayken bile hakkımızdaki spekülasyonların yüksek kalmasını sağlamak için bazı düzenlemeler yaptıklarını söylüyor. Yüzen restoranın etrafına hızlı bir bakış atıyorum, gözlerim kameralara ve paparazzilere karşı tetikte. Onların kokusunu dair bir ipucu vermeden, annemle benim aramda Betsy Teyze'ye daha fazla yer açmak için kenara çekiliyorum.

"Yiyecek bir şey yok mu?" Ben soruyorum.

"Kız gibi fiziğimi korumaya çalışıyorum." Betsy Teyze göz kırpmıyor. "Erkeklerimizi elimizde tutmak için ne yapmamız gerekiyorsa onu yapıyoruz, değil mi?"

Eğer "tutmak "tan kastı kocasının Yukarı Doğu Yakası'nın yarısını becermesini çaresizce izlemekse, sanırım elinden gelen her şeyi yapıyor. O ve anneme sadakat konusunda piyango vurmadı. En azından babamın ağzı sıkıdır. O gün eve erken gelmeseydim onun patavatsızlıklarından asla haberim olmayacaktı.

Sohbetin dönüp dolaşıp annemle neredeyse otuz yıl önce ultra sesleri karşılaştırdıklarından beri planladıkları şeye gelmesi uzun sürmedi: Parker'la "beklemede olan" nikâhım.

"Seni Hamptons'daki eve götürmemiz gerekiyor, Bris." Betsy Teyze boynundaki elması okşuyor. "Belki gelecek hafta sonu?"

"Şu anda gerçekten meşgulüm." Ona oğluyla asla, asla, asla, asla evlenmeyeceğimi söylemek yerine kibarca gülümsüyorum. Yakında anlayacaktır. "Menajerliğini yaptığım sanatçılardan biri ilk albümünü çıkarmak üzere."

"Oh, ne güzel değil mi?" Mimosasını yudumluyor.

Annemin Bloody Mary'si, Betsy Teyze'nin mimozaları ve Grip ile "kraliçesinin" üst üste yığılan resimleri arasında bir içkiye ihtiyacım var. Pes ediyorum ve bir votka tonik sipariş ediyorum. Hayat çok kısa ve bunu yapmamak çok zor.

"Bristol, buraya gel!" diye bağılıyor biri restoranın girişindeki hostes standından.

İşte başlıyoruz. Bir kamera flaşı birkaç kez göz kırpmama neden oluyor. Arkama baktığımda fotoğrafçı gitmişti. Harika. Başlığı kendim yazabilirim: "Bristol Gray, yıldızların menajeri, müstakbel kayınvalidesiyle brunch yapıyor."

İki komplocunun birbirlerine attıkları kendini beğenmiş memnuniyet bakışlarını görmemiş gibi yapıyorum. Bir daha düşündüm de, içkiyi unut. Votka beni bu pisliğe bulaştırdı. Daha fazla votka beni .

BÖLÜM 13

GRIP

Sanat Okulu'na transfer olmadan önce burada sadece ilk yılımı geçirmiş olsam da Compton'daki eski bana evim gibi geliyor. Daha ilkokuldayken Jade ve ben Cuma geceleri Greg ve Chaz'ın futbol maçlarını izlerdik. Chaz o zamanlar çoktan ticarete atılmıştı, çoktan sevişiyordu ama çok yetenekli bir atletti. Futbol onu okula bağlayan son şeydi. Yoksa muhtemelen okulu çoktan bırakırdı. Chaz'ın öldüğü yerden sadece birkaç blok ötede, onun adını koluma kazıyan mürekkep yanıyor gibi görünüyor.

"Dostum, bu çocuklar bugün seni gördüklerine çok sevindiler," diyor güvenlik görevlim" Amir, spor salonunun duvarında yanımda yerden.

Amir yıllarca havaalanı güvenliğinde çalıştığı için Bristol bir tür korumam olması konusunda ısrar ettiğinde doğal bir seçim oldu. Güvenliğe ihtiyacım yok, ama bu Amir'le sürekli takılabileceğimiz anlamına geliyor ve onu başkasının yerine benim bordromun içine koyuyor.

"Evet. Burada için çok heyecanlıyım."

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum ve toplanan çocukları inceledim. Bu toplantıyı koordine eden öğretmen Shondra, onlara daha sonra imza alabileceğimizi ve bana biraz zaman tanımalarını söyledi. Bu zamanı onlara söylemek istediğim şeyleri zihnimde prova etmek için kullanıyorum. Keşke biri Chaz'e söyleseydi dediğim şeyler. Ya da en azından dinlemesini dilediğim şeyler.

Shondra sekizinci sınıftan beri yaptığı gibi kalçalarını kıvrarak spor salonunun zemininden geçiyor. Ancak şimdi o kalın kalçalarının ve yuvarlak kalçalarının etrafına küçükken giydiği şortlar ve büyük boy küpeler yerine bir etek ve ipek bluz giyiyor. Doğal saçları güzel yüzünün etrafında kıvrıcık bir afro şeklinde dalgalanıyor. Amir'in Shondra'yı izleyişini seyrediyorum. Ona her zaman çok düşkündü.

"Ne zaman harekete geçeceksin?" Omzunu çarpıyorum. "Yıllar oldu. Erkek ."

"Konuşmadığını biliyorum." Amir bakışlarını isteksizce Shondra'nın kıvrılan kalçalarından çekip gözlerime dikeyyor. "Sen Bristol'dan uzaklaşmak için New York'a kaçtıktan sonra."

Alaycı sırıtiş yüzümde donup kalıyor. Amir'in benim için çalışmasının dezavantajı avantajıyla aynı. Her zaman etrafımda. Çok şey görüyor.

"Hiçbir şeyden kaçmıyordum." Kaşlarımı çattım. "Bana Qwest'le iki gün iki gece geçirme fırsatını kaçırmayacağını mı söylüyorsun? Her erkek ister."

"Evet, ama 'herhangi bir adam' sonsuza dek Bristol'a takılıp kalmadı." Yüzü benim yüzümden bir kahkaha ile buruşuyor. "Senin var."

"Sıkışmıştı. Geçmiş zaman. Aştım artık. Dünyadaki tek kız o değil."

Ama tek kız oydu. New York'ta Qwest'te uyandığımda bile, Bristol gözlerim açılır açılmaz zihnimi meşgul ediyordu. Elini hala kalbimin üzerinde hissediyorum. Sanırım oraya asitle damgalanmış.

"Lütfen," diye alay ediyor Amir. "Bristol'la tanıştığında ben de oradaydım. Bristol'la

O gün havaalanında ona nasıl baktıysan, başka kimseye öyle baktığını hiç görmedim."

için duraklıyor, kaşları havada "Qwest bile değil," diye ekliyor. "O harika bir kız ama senin kızım."

"Bristol da öyle." Dişlerim kelimelerin etrafında sıkıştı. "Duymadın mı? O Charles Parker'ın kızı."

"Bunu yemem."

Daha önce bilmiyordum ama artık biliyorum. Geçmişte erkeklerle yatmış. Ben aptal değilim. Bunu biliyorum ve kesinlikle konuşacak yerim yok. Bu farklı. Yıllardır peşinde olan, ailesinin zaman evlenmesini istediği bu adamla bir ilişki. Bu gerçek ve onunla birlikte olması beni deli ediyor.

"Hey, çocuklar." Shondra sonunda bize ulaştı ve gülümsemesini Amir ile benim aramda paylaştırdı.

Sekizinci sınıfta kış dansına davet edecek cesareti bulamadığında yaptığım gibi dirseğimle dürtüyorum.

"Naber Shon?" Ona sarılmak için eğildim ve Amir'in de aynısını yapmasını izledim.

"Geldiğin için çok teşekkür ederim Grip." Koyu renk gözleri heyecanla parlıyor. "Buna çok ihtiyacımız vardı." "Her şey daha iyiye gidiyor, değil mi?" Ben soruyorum.

Şiddetin azaldığını duydum. Çetelere katılım da. Daha gidilecek çok yol olduğunu biliyorum ama ilerleme kaydedildi.

"Evet, ama yeterince değil ve yeterince hızlı değil." Shondra'nın hüzünlü gülümsemesi gözlerindeki ısıltıyı azaltıyor. "Geçen hafta bir öğrencimi, ondan önceki hafta da bir diğerini kaybettim. İkisi de vuruldu. Hâlâ çok fazla cenaze var. Ve çok fazla potansiyelleri var."

Omzuma yumruk atıyor.

"Çok fazla Crips var, yeterince Grips yok," diye yarı şaka yapıyor.

Söylediklerinin ağırlığını hissetmemize rağmen Amir ve ben de gülüyoruz. Burada olmanın ve böyle şeyler yapmanın sorumluluğunu hissediyorum.

Shondra, "Siz, Kendrick Lamar, buradan çıkmayı başaran ama yine de geri veren, yine de geri gelen çocuklar," diye devam ediyor. "Size ihtiyacımız var. Daha fazlasına ihtiyacımız var, bu yüzden bugün her şey demek."

"Elimden geleni yaparım," diye onu temin ederim.

"Konuşmanı çok istediğim bir öğrenci var," diyor. "Bana senin o yaştaki halini hatırlatıyor. İngiliz edebiyatı sınıfımda ve çok iyi bir yazar. Katılmasını istediğim bir yazı yarışması var ve bu yarışma ona büyük şeyler kazandırabilir ama arkadaşları bu yarışmaya 'gey' diyor."

. Mahallede pek çok şeyle mücadele ediyor ama homofobiye hallettik. Bu konuda harikayız.

"Tabii ki," diyor Shondra gözlerini devirerek, "şimdi ona bir metrelik sopayla bile dokunmaz. Ve iki kardeşi de Piru."

Amir ve ben bunun ne anlama geldiğini bildiğimiz için birbirimize baktık. Aileniz bir Kan ittifakı çetesi olan Piru'ysa, muhtemelen sizin de öyle olmanız uzun .

"Ona Bop diyorlar," diyor Shondra. "Gerçek adı ne?" diye soruyorum. "Adı Dudley," diye yanıtlıyor yaramaz gözlerle.

"Dudley?" Amir güler. "Bu gangsta bile değil. Annen sana Floyd diyor. Ben de sana Floyd diyeceğim."

de onun *Coming to America* göndermesine gülüyoruz ve evde olmak iyi hissettiriyor. Dışarı çıkmak, hayatta kalmak için ne kadar çok çalışmış olsam da, bugün buraya dönmek doğru hissettiriyor. Chaz'ın dünyadaki son gününü düşünmeden *Coming to America*'yı asla düşünemesem de, burada olmak doğru hissettiriyor.

Shondra'nın gözleri benden biraz öteye kayıyor ve bir gülümsemeyle parlıyor. "Bayan James!" Arkamdan uzanıp, düzgün saçlarını çizgisiz yüzünden uzaklaştırmış minyon kadına sarılıyor. "Sizi görmek çok güzel. Şimdi, bu bir parti."

"Bütün mahalle bir süperstar gelecek diye çalkalanıyor," diyor Bayan James. "Gelip kendim görmeliydim."

"Anne." Uzanıp annemi kendime doğru çekiyorum, küçük bedeni ve sert ruhu yanıma sokuluyor. "Geleceğini ."

"Ve *senin* geleceğini bilmiyordum." Benimki gibi altın sarısı kahverengi gözlerinde hafif bir azarlama var. "Hayat ve diğer şeyler hakkında söyleyeceklerinizi duymak istedim, Bay Süperstar."

"Çoğunun bana ilk söylediğin şeyler olacağından eminim."

"Göreceğiz." Kaşlarını çatarak başımı inceliyor. "Saçlarını kestirmişsin. Bilmediğim başka ne var? Yeni kız arkadaşınla New York'ta olduğunu duydum."

Amir yumruğunda bir kahkaha yakalıyor ve Shondra gözlerini mizahla açıyor.

"Uh oh. Yakalandım." Shondra kıkırdıyor ve annemin yanağına bir öpücük bırakıyor. "Sizi görmek güzel, Bayan."

James. Gidip müdürü bulmam gerek. Hemen döneceğim."

"Shondra, yabancılık çekme kızım," diyor annem. "En son ne zaman Pazar yemeğine geldiğini hatırlamıyorum. O kadar da yetişkin değilsin."

"Hayır, hanımefendi, değilim." Shondra güler ve omzunun üzerinden konuşarak gitmek için döner. "Seni bu konuda ikna edeceğim. Kimse senin yeşilliklerini dövemez, ama bunu söylediğimi anneme söyleme."

"Banyo hâlâ koridorun sonunda mı, Shon?" Amir kekeliyor, gergin görünüyor.

"Evet. Tabii ki." Shondra ona deliymiş gibi bakar. "Ben şu gidiyorum. Beni takip etmek ister misin?"

Onlar uzaklaşırken Amir omzunun üzerinden bana sırtlıyor.

"Amcık," diyorum sessizce, kaşlarını çatıp Shondra'nın kalçalarını çıkış kapısına kadar takip etmek için döndüğünde gülüyorum.

"Amir'in seninle olmasına sevindim." Annem Amir'in duvardaki yerini yanıma alıyor. "Seni zıplamandan beri tanıyan birinin seni tutmasına, büyüdükçe başını dik tutmasına ihtiyacın var."

"Anne, başım hep dik duruyor. Merak etme."

"Endişeleniyorum." Kaşlarını çatarak kaşlarını çatıyor. "Özellikle de bana bir şeyler anlatmadığın zaman. Neden haberlerde sen ve Qwest hakkında bir şeyler duymak zorundayım ki?"

"Değil ..." İşlerin bu kadar kısa sürede kontrolden çıkmasına sinirlenerek iç geçiriyorum. "Medya olayı olduğundan daha büyük gösterdi. Birkaç randevumuz oldu. New York'ta iki gün geçirdim. Hepsi bu kadar." Qwest'le işleri ağırdan alma , sosyal medya onun dairesinde kaldığımı öğrenir öğrenmez suya . Sadece birkaç gün içinde hayranlarımız

bunu destansı bir aşk hikayesine dönüştürdü.

"Belki de büyük olmalı." Hâlâ genç olan yüzünde umutlu bir gülümseme beliriyor. "Torunlara ihtiyacım var. Ve Qwest mükemmel bir aday gibi görünüyor."

"O harika bir kız." Ses tonumu nötr tutuyorum. "Ama onun üzerine çok fazla yük bindirmeni istemiyorum."

Bu."

"Uzun zamandır bir kızla birlikte olmadığın için büyük bir olaymış gibi geliyor." Bana alaycı bir sırıtışla bakıyor. "Yani randevular ve bir ilişki gibi. Hâlâ çok iyi olduğunu biliyorum."

Açık sözlülüğü karşısında inliyor ve gözlerimi kapatıyorum. Beni henüz on sekiz yaşındayken doğurmuştu ve hangimizin ebeveyn olduğu konusunda hiçbir şüphe olmamasına rağmen, gençliği genellikle arkadaş gibi hissetmemize neden oldu, genellikle sevdiğim benzersiz bir yakınlık. Tabii benim kızları "ezmemden" bahsetmiyorsa.

"Anne, lütfen." Gözlerim ona durması için yalvarıyor çünkü bir kez başladı mı beni nasıl utandıracağı belli olmaz.

"Oğlum, ne? İlk Trojan paketini ben aldım." Kızgın bir şekilde dudaklarını şapırdatıyor. "Yandığın zaman seni kliniğe götüren bendim-"

"anne," diye kestim sözünü, biri gelip onun aşırı paylaşımlarını duymadan önce. "Ben ."

"Kendimi #GripzQueen ." Yaptığım surat ifadesine gülüyor. "Cidden, onunla zaman tanışacağım?"

"Birkaç gün içinde albüm çıkış partisi için burada olacak..."

İki kadın spor salonunun içeri girip tribünde bekleyen öğrencilerin dikkatini çekince sözlerim yarım kalıyor. Bir kere kızlar beyaz. Burada hemen hemen sadece siyah ve kahverengi görürüz. İkincisi, kızlar çekici. En azından uzun olanı öyle. Çok güzel.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca beni gölgeleyecek olan *Legit* muhabirinin Bristol'la birlikte spor salonuna girdiğini varsayıyorum. Onu zar zor fark ediyorum ama Bristol'un görünüşünün detayını özömsüyorum, ayak bileği botlarıyla başlayarak, siyah deri taytlarıyla uzun bacaklarını kıvrarak, kolları dirseğe kadar kıvrılmış kot gömleğinin üzerinden. Saçları omuzlarına dökülüyor. Ona kızgın olsam bile, aramızdaki temel çekimi görmezden gelemiyorum, sanki o bir odaya girer girmez bedenlerimiz birbirine kilitleniyor. Neredeyse yerçekimsel ve bunu nasıl bulmam gerekiyor.

"O kızlardan hangisine öyle bakıyorsun?"

Annemin sorusu dikkatimi spor salonunun girişinden çekip alıyor.

"Ha?" Yüzümü şaşkın bir ifadeye büründürüyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Oğlum, oyuncuyu oynama." Başını kapıya doğru eğiyor. "Cümlelerin ortasında ne düşündüğünü unuttun ve o kızlardan birine kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği gibi bakıyorsun. Şimdi hangisi?"

"Ben-"

"Marlon." Dudakları sıkıştı. "Sana bir daha sormayacağım."

Bristol'a söylediğim gibi. Annemin ekstra hisleri var.

"Uzun boylu, siyah saçlı olan." Omuzlarımı duvardan uzaklaştırıyorum, bir ayağımı duvara dayamak için dizimi büküyorum. "Bristol."

Bristol'a gözlerini kısarak bakıyor.

"Güzel bir kız." Hayal kırıklığı yüzünü gölgeliyor. "Beyaz, ama güzel." "Yine başlama anne. Ve endişelenme çünkü benimle olmak istemiyor."

"Neden olmasın?" Öfke sırtını dikleştirir ve boynunu yuvarlar. "Senin için fazla iyi olduğunu falan mı düşünüyor?"

"Sadece siyah kızlarla çıkmamı isteyen sensin, o zaman neden trip atıyorsun?"

"Ben asla sadece siyah kızlar demedim." Omzumu okşadı. "Latin kızlara da razıyım. Kahverengi de bir renk, biliyorsun."

"Vay canına. Seçeneklerim olduğunu bilmek güzel, ama dediğim gibi, ilgilenmiyor."

"Hmmm." Neredeyse bize ulaşmış olan Bristol'u düşünüyor. "Sanırım onu az önce kasada kapağında gördüm."

"Evet. O çıkıyor."

"Şu Parker denen çocuk!" Annemin gözleri benimkilerle karşılaşınca kocaman oldu. "Ailesi çok zengin, bebeğim. Onunki de öyle. Rhyson'ın kız kardeşi, değil mi?"

"Evet." Bristol ve muhabir yaklaşırken duvardan doğruluyorum. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Bir soru daha."

"Anne." Sinirle göğsümden bir nefes çekiyorum. "Ne?"

"Yani Qwest'i onu unutmak için mi kullanıyorsun?" "Tam olarak değil."

"Seni bundan daha iyi yetiştirdim." Annem ince parmağıyla yüzümü işaret etti. "O kızın duygularıyla oynama. Ona karşı dürüst ol."

"Qwest'e karşı dürüst oldum anne." Kendimi bir pislik gibi hissetmemeye çalışıyorum. "Black Twitter #GripzQueen ve #BlackLove hashtag'leriyle patlamadan önce de aynı . Sadece birkaç gün içinde sanki ... daha fazlası. Onunla konuştuğumuzdan daha fazlası gibi ."

"Şşşt." Annem yüzüne bir gülümseme yerleştirir. "Bristol geliyor."

Başımı çevirdiğimde Bristol'un gözlerinin annemle benim aramda gidip geldiğini, sorguladığını ve merak ettiğini görüyorum.

"Hey," diyor durduklarında. "Eve hoş geldiniz."

Birbirimizi en son gördüğümüz anı birkaç elektrikli saniye boyunca birbirimize bakıyoruz. Ona söylediğim son incitici sözlerin. Söylediğim kaba şeyler. Bunun için kendimi kötü hissediyorum ama aynı zamanda ona karşı hâlâ çok sinirliyim. Ve evet, incindim. Neler yapabileceğimizi, neler olabileceğimizi bildiğim halde benim yerime o Parker denen pisliği seçtiği için.

Sessizlik artıyor, Bristol gözlerini bakışlarımdan kaçırıyor, cevap vermemi rahatsız.

"Uh, evet. Teşekkürler. Geri dönmek güzel." Dikkatimi muhabire yöneltiyorum. "Selam. Ben Grip."

"Özür dilerim. Sizi tanıştırmalıyım." Bristol yüzünü buruşturur ve sonra gülümser. "Grip, bu Meryl Smith."

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bizi ... sizi . . . önümüzdeki birkaç hafta *Legit* hikayesi için."

"Sizinle tanışmak büyük bir zevk." Meryl elimi coşkuyla sıkıyor. "Büyük bir hayranınızım. İlk underground mixtape'inizden beri müziğinize bayılıyorum."

Soluk teni, faremsi kahverengi saçları, baykuş gözlükleriyle Meryl'i inceliyorum ve hip-hop'ın küreselleşmesine bir kez daha hayret ediyorum. Müziğim bu spor salonunda oturan, mahallede yaşayan çocuklara ulaşıyor ve bir şekilde, muhtemelen Ivy League kolejlerinde finallerine çalışırken dinleyen bunun gibi banliyö kızlarını buluyor. Başka türlü olmasını istemezdim.

"Teşekkürler." Meryl'e gülümsüyorum ve elini sıkıyorum. "Dört gözle bekliyorum" Daha ileri gitmeden Shondra ve Amir dönüyor.

"Bristol, hey, kızım." Amir onu yanına çekti, gülümsemesi şefkatliydi. Dediği gibi, onunla tanıştığım gün oradaydı. Onu da beni tanıdığı kadar uzun zamandır tanıyor. "Seni özlüyordum."

." Onu sıkıyor ve başını omzuna yaslıyor. "New York'a sendin."

"Ben değil." Amir başını bana eğdi. "Sadece patronu takip ediyorum."

Bakışlarım Bristol'unkilerle boğuşuyor, ta ki ben bu garip ve hararetli anı bozana kadar.

"Bristol, bu Shondra," diyorum. "Burada öğretmenlik yapıyor ve her şeyi koordine ediyor. Shon, bu Bristol, menajerim."

Döndüğümde annemin Bristol'u mikroskobunun altına aldığını görüyorum. Bu eğlenceli olmalı.

"Bristol, bu," diyorum annemi kendime çekerek, "benim annem."

"Annen mi?" Bristol'un gözleri açılıyor ve anneme dönüyor. "Ama çok genç görünüyorsun."

"Ne derler bilirsin." Annem omuz silkiyor. "Siyahlar çatlamaz."

"Bunu gerçekten söylüyorlar mı?" Bristol soruyor.

Shondra ve Amir hemen gülerler. Bristol'u anladıysan, ondan hoşlanıyorsun demektir. Amir onu hep sevmiştir. Shondra da onu anlamış olmalı. Ona sinirlensem bile biraz gülümsemek zorundayım. Annem gülmeye hazır değil ama dudakları seğiriyor.

"Yani," diye gözlerini deviriyor Bristol, "senin hakkında çok şey duydum."

"Şimdi mi duydun?" Annem Bristol'u bir aşağı bir yukarı süzer. "Sen Rhyson'ın kız kardeşisin, öyle mi?"

"Evet." Bristol başını sallıyor, annemin kapsamlı dikey incelemesi karşısında dudaklarında belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Biz ikiziz aslında."

"Hmmmm," diyor Ma. "Benzerliği görebiliyorum."

"Evet, sonunda sizinle tanışmak harika." Bristol Shondra'ya dönmeden önce bana kısa bir süre bakıyor ve tüm cazibesini gülümsemeye döküyor. "Meryl'in işi bittikten sonra Grip'le birkaç dakikalığına oturması gerekiyor. Kampüste röportaj yapabilecekleri bir yer olabileceğini düşünüyordum."

"Elbette," diyor Shondra. "Kolayca bir yer bulabiliriz."

"Ve sadece bazı ibranameleri imzalatmamız gerekecek." Bristol çantasına uzanıyor ve birkaç form çıkarıyor. "Kampüsteki herhangi bir öğrencinin ya da mekânın fotoğraflarını kullanmamız durumunda. Birkaç olasılığı değerlendirebilir miyiz?"

"Legit dergisine çıkabilir miyiz?" Shondra'nın gözleri parlıyor. "Bu harika. Grip başlamadan önce birkaç dakikamız var. Hadi gidelim."

O, Shondra ve Meryl uzaklaşmak için dönüyorlar. "Amir," diyorum hemen.

"Onlarla git."

"Sorun yok, Grip." Bristol küçük bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bakar. "İyi olacağız."

"Bristol, evde değilsin." Diğerlerinin, özellikle de annemin beni ne kadar yakından izlediğinin bilincinde olarak hayal kırıklığımı kontrol ediyorum. "Burada hiçbir uyarı olmadan bir şeyler patlayabilir. Amir bir şey olursa ne yapacağını bilir."

"O iyi olacak Grip," diye beni rahatlatıyor Shondra.

"Biliyorum çünkü Amir gidiyor." Başımı ona doğru eğdim. "mı?" "Evet, anladım," diyor.

Bristol sinirli gözlerini bana dikerek, "Amir," diyor. "Buna hiç gerek yok. Gerçekten." "Amir benim için çalışıyor ve ona seninle gelmesini söyledim."

Bristol'un çenesinde bir kas kasılır ama başka bir şey söylemeden döner ve hızla çıkışa doğru yürümeye başlar. Shondra, Meryl ve Amir ona yetişmek için yola çıkmadan önce belirsiz bakışlar atarlar.

"Duygularını kontrol altında tuttuğunu görüyorum," diyor Ma alaycı bir tavırla, Bristol'un spor salonunun kapısından çıkışını izlerken. "O kız hakkında ne hissettiğini kimse tahmin edemez."

"Anne, lütfen." Çenemi göğsüme indirip bir elimi başımın üzerinde gezdiriyorum. "Bugün olmaz."

"Onu unutmalısın." Annem başını sallıyor. "Benim için Qwest'i dene, tamam mı?"

"İşler öyle yürümüyor." Ellerimi deri ceketimin yan ceplerine sokuyorum. "Keşke öyle olsaydı. Olabileceğini düşünmüştüm."

"Qwest ile ne zaman tanışacağımı söylemiştin?" Söylediklerimin üzerinden atladı. "Daha önce dikkatin dağılmıştı."

"Birkaç hafta içinde çıkış partisi için burada olacak."

"O zaman onunla buluşacağım." Bir elini uzatıp yüzümü kavırıyor. "Anlamadığımı biliyorum, ama ben

başarılı Siyah erkeklerimizin bize benzemeyen kadınlarla birlikte olmasından bıktık usandık."

"Anne, seni anlıyorum ama biliyorsun ki her yerde birileriyle çıktım ve birlikte olduğum kişiyi hiçbir zaman bu şekilde seçmedim." Elimi onunkinin üzerine koyup yüzüme yaslıyorum, keşke bakış açımı bizi birleştiren dokunuş aracılığıyla ona aktarabilseydim. "Bu herkes için geçerli değil, ben de öyle değilim."

Ellerini indiriyor ve tek kaşını kaldırıyor. "Tüm bu fedakârlıkları sen bir klişe olasın diye mi yaptım sanıyorsun? Beyaz bir kadının başarının nihai sembolü olduğunu düşünen siyah bir adam mı? Güzel bir araba ya da büyük bir ev gibi, ama sarı saçlı?"

"O sarışın değil ve sen beni bundan daha iyi tanıyorsun. Beni daha iyi yetiştirdin." Bristol'a karşı hissettiklerimi savunmak zorunda kaldıkça sabrım tükeniyor, çünkü zaten bana hiçbir faydası olmayacak. "Ona beyaz olduğu için aşık olmadım. Ona aşık oldum çünkü o Bristol olduğu için."

"Bunun bir faktör olmadığını *düşünüyorsun* ama öyle." Annem elini kalbinin üzerine koyuyor, sanki onu kırıyormuşum gibi. "Bundan korkuyordum. O güzel okula gitmeni istiyordum ama , seni etkileyebileceğini hep biliyordum. Ve işte buradayız."

"Aşyalı kızlarla, Hispanik kızlarla, siyah kızlarla, beyaz kızlarla çıktım. Bu senin için neden bu kadar önemli?"

"Ama evlenmek farklı bir hikaye."

"Kim evlenmekle ilgili bir şey söyledi ki? Hâlâ beyazlardan nefret etmek için bu yüzyılda biraz geç kaldık."

"Bunu onlara söyle," diye ateşle yanıtlıyor. "Ve ben bütün nefret etmiyorum. Tıpkı tüm sevmediğim gibi. Tanrı'nın tüm çocukları, kırmızı ve sarı, siyah beyaz, annenin sinirlerini bozuyor. Onlardan nefret etmemek onlarla evlenmek anlamına gelmez."

"Kimse kimseyle evlenmekten bahsetmiyor," diye . "Bırak evlenmeyi, benimle çıkmaz bile. bir şey yok."

Endişelenmesi gereken biri varsa, o da benim. Çünkü New York'ta Qwest'in yatağında geçirdiğim iki günün ardından Bristol'e karşı hissettiklerim de bir o kadar güçlü. Kızgınlığım ve hayal kalın bir yığın halinde onların üzerinde yatıyor, ancak onları yakınından bile geçmedim.

İlk defa bir şey olacak mı diye merak etmiyorum.

BÖLÜM 14

BRISTOL

Yumurtalıklarımın bugün daha ne kadar dayanabileceğinden emin değilim.

Grip'in böyle görünmesi yetmezmiş gibi, eski lisesinden bu çocuklara ilham görmek yumurtalıklarına C4 yerleştirilmiş gibi.

Bum.

Görünüşe göre bir tek ben değilim. Meryl "büyük hayran" muhabir buraya geldiğimizden beri gözlerini ondan ayırmadı. Profesyonel tarafsızlık buraya kadarmış. Neredeyse külotunu ona fırlatacaktı.

Tamam. Saçmalıyorum. Bunu biliyorum. Sinirimi zavallı Meryl'den çıkarıyorum çünkü bunu gerçekten hak eden kişi kaldıramıyor. New York'a gidip Qwest'le yattığı için Grip değil. Onu davet ettiği ve tam da birlikte olması gereken kız olduğu için Qwest değil. Hayır, küçümsemeyi hak eden kişi benim ama Grip'in Qwest'e aşık olmasını her sosyal medya platformunda izlemenin yeterli bir ceza olduğunu düşünüyorum. Yani, Meryl olsun.

Grip, spor salonunun zeminindeki yerinden toplanan öğrencilere "Bazen hiçbir çıkış yolu yokmuş gibi hissettirdiğini biliyorum," diyor. "Sadece birkaç sokak ötede büyüdüm, bu yüzden Brompton'da neler olduğunu biliyorum." Grip bir keresinde bana burada bir kelime "C" harfiyle başladığında genellikle "B" ile değiştirildiğini, çünkü buranın Crips değil Bloods bölgesi olduğunu söylemişti. Mavi giymek ya da "kanepe" demek

"bouch" yerine "bouch" demek sizi öldürebilir mi? İnsan hayatına bu kadar umursamazca davranıldığını hayal bile edemiyorum.

"Senin yaşındayken tanıdığım erkeklerin yarısı yirmisini geçemedi." Grip, öğrencilere dönmeden önce gözlerini balmumu parlaklığındaki basketbol sahasına diyor. "Ve birçoğu da hapiste. dolandırmayacağım. İhtimaller bize karşı yığılmış durumda."

Yaklaşıyor ve gözlerindeki ve sesindeki tutku yankılanarak kırılganlığa ulaşıyor. Dikkatle dinleyen her öğrenciye ulaşıyor. Bana ulaşıyor.

"Kendi çıkış yolunu kendin bulmalısın. Geleceğinizden siz sorumlusunuz." Gözlerini metodik bir şekilde öğrenci sıralarında bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Başkasının size bir şey vermesini bekleyemezsiniz. Bunu bana annem öğretti."

Grip ve annesinin paylaştığı sıcak gülümseme, imrendiğim bir yakınlığın habercisi. Tam da hayal ettiğim gibi biri. Gururlu. Kendinden emin. Şiddetle koruyucu.

Grip, "School of the Arts' burs başvurusunda bulunmam beni teşvik eden oydu," diyor. "Tüm arkadaşlarımın olduğu bu okuldan ayrılmak ve her gün tek başıma otobüsle şehrin öbür ucuna gitmek anlamına gelse de. Yabancı bir ülke gibi hissettiren yeni bir okula gitmek anlamına gelse de,

kendimi uzaylı gibi hissettiğim bir yer. Eğer bunu yapmamış , şu anda müziğimi duymuyor olabilirdiniz. Muhtemelen adımları bile bilmiyor olurdunuz."

Meryl, gözleri Grip'in etkileyici yüzüne sabitlenmiş bir halde, "O harika ," diye fısıldıyor. "Bu hikâyeyi yazmak için sabırsızlanıyorum."

"Güzel," diye fısıldıyorum zoraki bir gülümsemeyle.

Telefonum kucağımda çalışıyor ve ekrana bakıyorum. Parker.

Bu aramayı görmezden gelirdim ama son üç gündür ona mesaj bırakıyorum. Bu bilgiyi medyaya sızdırdığından şüphelendiğimi biliyor olmalı. Onu doğru yola getirmeliyim ve benden kaçmayı ne zaman bırakıp tekrar arayacağı belli değil.

Meryl'e sessizce, "Buna bakmam gerek," diyorum. "Hemen döneceğim."

Belimden eğilip parmak uçlarımla yürüyorum, umarım dikkat çekmemişimdir ama Grip dışarı çıktığımı fark etmemiştir.

"Parker," diyorum koridora çıkar çıkmaz. "Telefonlarıma cevap vermen neden bu kadar uzun sürdü?" "Bristol, ben de seni özledim." Derin sesi biraz mizah, biraz da temkinli.

"Sizinkiler medyaya çıktığınızı doğruladı." Tuğla duvara ve parmaklarımı saçlarımla arasından geçiriyorum. "Senin açık iznin olmadan bunu yapmazlardı."

"Hindistan'da bulundum. Bunu biliyorsun. Bu sadece bir yanlış anlaşılma. Bir iletişimsizlik." "Eğer düzeltebileceğim bir yanlış anlama." Vurgu için duraklıyorum.

"Yakında."

"Gerçekten de gerçeklerden bu kadar uzak mı?" diye sorar. "Hadi ama Bristol. Daha birkaç gün önce geceyi birlikte geçirdik."

"O gece seninle yatmayı seçmek bir yana, adımları bile bilmeyecek kadar sarhoş çok iyi biliyorsun. Şimdi herkes nişanlandığımızı düşünüyor."

"Ben ."

"İyi olur, yoksa ben "

Diğer uçtaki sessizlikte uğursuz bir şey kıvrılıyor ve tıslıyor. Parker

sessizce, "Bu akıllıca olmaz, Bristol," diyor.

"Beni korkutmuyorsun." Kendimi duvardan uzaklaştırıyorum, sanki tam gibi dimdik . "Umarım bunu biliyordursun."

"Seni korkutmak istemiyorum." Sözlerine yapay bir sıcaklık katıyor. "Seni sevmek istiyorum."

"Sevmek mi?" Acı bir kahkaha dudaklarımda tat bırakıyor. "Babamın annemi sevdiği gibi mi?

Babamın annemi sevdiği gibi mi?

Babanın seninkini sevdiği gibi mi? Hayır, teşekkür . Eğer bir gün evlenirsem, onlar gibi başka kadınlara ihtiyaç bir adamla evlenmeyeceğim. Beni sadakatsizlikleriyle aşağılayan bir adamla."

"Eminim beni yoldan çıkmamaya ikna edebilirsin," diyor, bunun benim için önemli olmasından memnun olmuş gibi. "Bu kadar sahiplenici olduğumu bilmiyordum."

"Seni sahiplenmiyorum ve seni terk etmemesi ikna etmem gereken her erkek bunu yapabilir. Eğer onu sadakatine değdiğime ikna etmem gerekiyorsa, o zaman o benim için doğru kişi değildir."

"Ruhunu seviyorum, Bristol." Sesi biraz nefes nefese kalmış gibi çıkıyor. "Beni ediyor."

". " Keşke burada olsaydı da gözlerimin görseydi. Bir tavşanın peşindeki av köpeği gibi. Bir daha ele geçiremeyeceği hızlı bir tavşan. "Bu arada, ben gidiyorum."

"Ama, bebeğim-"

"Çalışıyorum," diyorum, söylemeyi planladığı saçmalığı keserek. "Ve bana bebek deme."

Daha fazla itiraz etmeye fırsat bulamadan telefonu kapatıyorum ve Grip'in konuşmasını bölmek için sessizce spor salonunun geri dönüyorum.

Sadece o konuşmuyor. Sahanın bir ucunda, basket atmaya hazırlanıyor. Artık siyah deri ceketini ve Kelly yeşili kapüşonunu giymiyor, sadece düz beyaz bir tişört ve siyah

Kot pantolon. Grip kadar uzun boylu ve atletik yapılı öğrencilerden biri, elini yüzüne götürerek onu koruyor.

" oluyor?" Meryl'e soruyorum. "Ne kaçırdım?"

"Harikaydı." Meryl'gözleri hevesle parlıyor. "Çocuklardan biri eğitimin değerinden bahsederken Grip'e meydan okudu. Grip'in üniversiteye gitmediğini ama yine de, tırnak içinde söylüyorum, 'dolar istiflediğini' söyledi. Bunun üzerine Grip herkesin üniversiteye gitmek zorunda olmadığını, ancak eğitimin ellerinden alınamayacak bir şey olduğunu söyledi."

"Vay canına. Kulağa heyecanlı geliyor." İki adamın sahanın bizim tarafına doğru koşmalarını izliyorum. "Nasıl oldu da basketbol oynamaya başladılar?"

"O zaman Grip şu anda online kurslara kaydolduğunu söyledi." Meryl bana meraklı bir bakış attı. "Bunu biliyor muydun?"

"Ah, hayır." Başımı sallıyorum, öğrencinin zor bir atış yapmasını izliyorum. "Hiçbir fikrim yoktu." Bana hiç söylemedi. Bu kadar büyük bir şeyi bana neden söylemesin ki?

"Sonra Grip onu katılmayacağı anlaşılan bir yazı yarışması hakkında ," diyor Meryl. "Ne olduğunu anlamadan Grip onunla teke tek oynayacağını söyledi. Eğer Grip kazanırsa, öğrenci -sanırım ona Bop diyorlardı- yarışmaya katılmak zorunda."

"Peki ya Grip kaybederse?"

"Grip kaybederse, Bop ayakkabılarını kazanır."

"Ayakkabılarını mı?"

Grip'in büyük bir tenis ayakkabısı koleksiyonu var ve dolabındaki klasik Jordan'lar onun en değerli eşyaları. Şu anda giydiği çiftin özellikle pahalı ve nadir olduğunu fark ettim.

"Daha röportaj için masaya oturmadık bile," diyor Meryl neşeyle. "Ve ben şimdiden çok şey ."

Grip'in deri ceketinin ve kapüşonunun yerde olduğunu fark ediyorum. Üstlerine basılmasın ya da kirlenmesin diye onları alıyorum. Koklama mesafesine girdikleri onun temiz, erkeksi kokusu etrafımı sarıyor. Malzemeyi göğsümde tutuyorum ve gizlice içime çekiyorum, gözlerimi kapatıp onun bu küçük parçasını içime çekiyorum. Eşyalar hâlâ onun bedeninin sıcaklığını taşıyor ve onları birkaç saniyeliğine bile olsa tutmak üşüyen yerlerimi ısıtıyor.

Gözlerimi açtığımda Bayan James'in bana kilitlenmiş altın sarısı bakışlarıyla karşılaşıyorum. Grip'in ceketini ve kapüşonunu göğsüme sararak giyinmiş olsam bile, onun bakışları altında kendimi çıplak hissediyorum. O her şeyi görüyor. Boğazımdaki rahatsızlığı ve sahaya dönüyorum.

Grip son bir atış yapar ve görünüşe göre maçı bitirir ve öğrenciler çılgına döner, tribünleri boşaltır ve basket sahasına hücum eder. Amir, Shondra, Bayan James ve Meryl bile sahada Grip'in etrafını saran coşkulu öğrenci grubuna katılıyor. Geride durup gözlemliyorum. Gülüyor, rahat, evinde, basketbol topunu kalçasına bastırmış.

Onunla hiç bu konumda olmamıştım. Dışarıda, gözden düşmüş. Garip ve acıtıyor. Belki ona Parker'la çıkmadığımızı söyleyerek hafifletebilirim. Parker zaten yakında herkese söyleyecek. Ama buna hakkım var mı? Grip sonunda hayatına ediyor ve birine gerçek bir şans veriyor gibi görünüyor. Hâlâ onunla birlikte olmayacağım. Bunu ona söylemek neyi değiştirir ki? Onlara bir şans vermeliyim, ona ve Qwest'e.

Kalabalığın kenarlarından dolaşıp, o imza dağıtırken bekliyorum, bir yandan da Bop'u yazmaya devam etmesi, yarışmaya katılması için cesaretlendiriyorum. Onun bu yönünü hiç görmemişim. Çocukluğu ve eski mahallesi hakkında yazdığı şarkıları bundan şüpheleniyordum ama bunu ilk elden görmek tamamen farklı bir şey. Tamamen daha iyi bir şey.

Meryl kalabalığın arasından durdu.

"Beni davet ettiğine sevindim." Geniş sırtışı gözlüklerini yanaklarına itiyor. "Bu parça için harika bir eklenti."

"Lafi ," diyorum. "Grip'in yakında bir seansı var, albüm için bazı son dakika ayarlamaları yapıyor. Çok geç olmadan onu röportajınız için avluya alsak iyi olur."

Grip'in hemen arkasında durup son birkaç imzayı bitirmesini bekleyene kadar kalabalığın arasından ilerliyorum.

"Oğlumu yönetmekten hoşlanıyor musun?" Bayan James omzuma doğru soruyor.

Başımı çeviriyorum, onu bu kadar yakınımnda, Grip'inkilere benzeyen gözlerini yüzüme dikilmiş halde bulunca irkiliyorum.

"Evet, hem de ." Deri ceketini ve kapüşonunu biraz daha yakından kavriyorum. "Birçok sanatçının menajerliğini yapıyorum ama Grip'in kesinlikle özel bir yeri var. Rhyson'a çok yakın olduğu için aileden biri gibi."

"Yani o senin için bir kardeş gibi mi?" Bayan James soruyor.

" gibi bir şey." Yalanı dudaklarımdan yalayararak uzaklaştırıyorum ve ona gülümsemek için dönüyorum. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz."

İyi bir durma noktası görüyorum ve başka bir grupta başlamadan önce içeri dalmam ve onu dışarı çıkarmam gerektiğini biliyorum.

"Affedersiniz, Bayan James." Kibarca gülümsüyorum ve Grip'in yanına doğru ilerliyorum.

"Hey." Dirseğine dokunuyorum, keskin bir bakış atıyor. Benim olduğumu anladığında yüzündeki gülümseme, gözlerindeki ışık sönüyor. Bu bakış, açık bir sinir üzerinde tırtıklı bir bıçağı sürüklüyor.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyorum usulca. "Ama Meryl ile yapacağın görüşmeye girmemiz gerekiyor. Sanırım bu öğleden sonra bir seansınız var, değil mi?"

Bir an için sorumu kabul etmemiş gibi görünüyor ama sonra başını sallayıp kalabalığa geri dönüyor.

"Gitmeliyim, çocuklar." Etraftaki herkes tarafından duyulmak için sesini yükseltir. "Bir dahaki sefere daha uzun kalacağım."

" bozduğum için üzgünüm." Başımı kaldırıp ona bakıyorum, yüzündeki sert çizgilerde bir yumuşama olup olmadığını araştırıyorum.

Zar zor fark edilebilen bir baş hareketiyle bana doğru bir bakış fırlattı.

"Oh, işte eşyaların." Ceketini ve kapüşonunu ona uzattım.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor, kapüşonluyu basketbol oynadığı düz beyaz tişörtün üzerine geçiriyor. "Elbette." Her şey bu kadar tuhaf hissederken kendime yapacak bir şey vermek için Shondra'ya bakıyorum. "Selam,

Şimdi görüşme için avluya çıkabilir miyiz?" "Elbette,"

diye yanıtlıyor Shondra. "Beni takip edin."

Avluya giderken Meryl'e bir telefon geliyor. O telefonda konuşurken ve Shondra birkaç adım önümüzdeyken, Grip ile aramızdaki bu garip sessizliği bozacak bir şey .

"Online ders aldığımı bilmiyordum."

"Ve bunun beni yönetmekle bir ilgisi olduğunu fark etmemiştim." Dosdoğru önüne bakıyor. "Peki, sana neden söyleyeyim?"

Shondra'ya , benden uzaklaşmak için adımlarını hızlandırıyor. Omuzlarının gevşediğini, yakışıklı profilinin bu koridorlarda eski zamanlardan konuşurlarken bir gülümsemeyle aydınlandığını fark ediyorum.

Kayıtsızlığı yüzüme bir tokat gibi indi. Yoksa reddedilme miydi? Şimdi hepsi aynı geliyor. Ona Qwest'te şans verirken, nelerden vazgeçeceğime hazırlıklı değildim. Aramızda var her şey, hatta yıllar içinde değer verdiğim dostluğumuz bile asla eskisi gibi olmayacak.

beni hayatında istedi.

"Oldukça inanılmaz." Kelimeleri boğazımdaki sinir bozucu yumrunun ötesine itiyorum.

"Peki, günün adamı nerede?" Rhyson'ın dudaklarında bir sırıtma belirir. "O senin en iyi arkadaşın." Rhyson'ın gözlerinden kaçarak masamdaki bazı kâğıtları karıştırıyorum. "Bilmiyor musun?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Bir kahkaha attı. "Tüm sanatçıların her zaman nerede olduğunu biliyorsun." "Doğru." Dudaklarımı bükerek ne kadar takıntılı dair alaycı bir sırıtma yapıyorum.

"Tüm günü dolu. Başladı

Bu sabah erkenden New York'taki The Breakfast Club'ı aradı ve her yerdeydi. Birkaç mağazada görüldü. Seacrest'e bile çıktı, stüdyoda."

Rhyson alçak sesle ısıklık çalarak bileğini dizinin üzerinden geçirmek için arkasına yaslanır.

"Vay canına." Yüzümü inceliyor. "Peki neden en büyük yıldızımızla değil de buradasın?"

"Sarah aldı." Ayağa kalkıyorum ve köşede tuttuğum kağıt öğütücüye küçük bir kağıt yığını götürüyorum. "Başka sanatçılarımız da ve Grip'e o kadar çok şey verdim ki, gereken çok şey var. Kilimanjaro hâlâ yollarda. Luke albümünü bitirmek üzere. Kai için birkaç film senaryosu geliyor, tabii ki bebekten sonra."

"Çıplaklık yok." Rhyson kaşlarını çatar. "Yani hiç. Tercihen sevişme sahnesi yok. Senaryo için son onaya ihtiyacımız var. hiç harika, etli rahibe rolü yok mu? Audrey Hepburn'ün *Bir Rahibenin Hikayesi*'ni hatırlıyor musun? Onunla Oscar' aday gösterilmişti."

Kıkırdıyorum çünkü kardeşim küçük karısını sahiplenmesiyle ünlüdür. Rahibe meselesi kulağa saçma geliyor ama şaka bile yapmıyor. Arkama baktığımda yüzü tamamen ciddiye. Zavallı Kai.

"Anladım. Rahibeler. Ne yapabileceğime bakacağım." Tekrar oturdum, önceki sorgulama tarzını kaybettiğini umuyordum.

"Peki, Marlon

hakkında." Lanet

olsun, çok ısrarcı.

"Sana söz veriyorum Sarah'da bu iş var. O çok yetenekli."

"Eminim yeteneklidir. Öyle olmasaydı onu tutmazdınız. Beceriksizliği hoş görmemizle tanınmayız. Sanırım bunu ailelerimizden almışız."

Diğer şeylerin yanı sıra.

Bunu rafa kaldırıyorum çünkü Rhyson ve ben ailelerimiz hakkında konuşurken hiç ileri gidemedik. Düşünüyorum da, iş anlaşmalarımız dışında tartışmadığımız pek çok şey var.

"Marlon'un yanı sıra, bu iş için herkesten çok çalıştın Bris." Rhyson öne doğru eğilir. "Bugün onunla birlikte , bunu sen de biliyorsun. Peki neden buradasın?"

"Bırak onu. Tanrım." Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve Grip'in dinleme partisi ve çıkış kutlaması için kontrol listemi çıkarıyorum. "Her şey tamam."

Ofisteki tek ses parmaklarımın tuşların üzerinde uçuşması. Başımı kaldırdığımda onun soğuk bakışlarını yüzümde buluyorum. Yazmaya ara veriyorum ve bacak bacak atmak için koltuğumda geriye yaslanıyorum.

"Ne?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Az önce yaptın." Dudaklarım gülümsemek için bir derece hareket ediyor.

"Marlon'la aranızda ne var?" Yüzünde gülümsemeden eser yok ve gözlerinde sadece sorular var, mizah yok.

"Rhyson, bırak onu." İçimi çektim ve masama doğru eğilerek yazmaya geri döndüm.

"Bu konuyu açmayacaktım çünkü bir sorun olacağını düşünmemiştim." Rhyson kaşlarını çattı ve elini gezdirdi, yüzünde alışılmadık bir rahatsızlık vardı. "Ama Marlon bana ... biliyorsun."

Ona tüm dikkatimi vermek için yazmayı bırakıyorum. "Henüz değil, bilmiyorum. Sana ne söyledi?"

"Siz bahar tatilindeyken burada ." Rhyson sözcükleri dilini yakar gibi dışarı iter.

"Oh, öyle mi?" Derimin altında kızgınlık kabarıyor. "Gidip tuvaleti kontrol etmeliyim. Belki kabinlerin üzerine de 'iyi vakit geçirmek için Bristol' arayın' yazmıştır."

Bris, uzun zaman oldu. Şarkı olmasaydı muhtemelen şimdi bana söylemezdi.

"Top of the World'ün senin hakkında olduğunu bilmiyordum."

"Önemli değil." Gözlerimi ekrana sabitliyorum. "Köprünün altından çok sular aktı. Zaten hiçbir yere gitmeyen su."

Rhyson, "Ben de öyle düşünmüştüm ama son zamanlarda işler tuhaflaştı," diyor. "Ve bu beni ilgilendirmez."

"Doğru." Açık tarayıcılarımdan birindeki satış raporundan gözümü ayırmıyorum. "Öyle değil."

"Benim işimi etkileyene kadar," diye bitirdi Rhyson, sesi sertti. "Eğer ikinizin gerginlik olmasaydı, bugün Marlon'la birlikte olurdun. Kişisel olarak aranızda olup bitenlerin işimizi etkilemesine izin veremeyiz."

"Ne olmuş yani?" Gözlerim onun yüzüne kayıyor. "Buraya beni yazmaya mı ? Dosyama bir uyarı mı koyacaksın?"

Bana ihtar mı vereceksin? Buraya ne geldiysen yap, söyle ki işime geri dönebileyim."

"Savunmaya geçmene gerek yok."

"Grip'le ilgili bazı şeyler yüzünden işimi yapmadığımı düşündüğünüzü söylediğinizde var."

Bir tarayıcı daha açıyorum. Kardeşimin gözlerindeki meraktan kaçınmak için her şeyi yaparım.

"Ona karşı bir şeyler hissediyor musun Bristol?" Rhyson usulca sorar.

Bunca yıldır bana hiç sormadı. Rhyson bir kez bile Grip'in hislerine karşılık verip vermediğimi sormadı. Her zaman Grip'in tekliflerini, flörtlerini bir kenara ittiğimde benim açımdan bir şey olmadığını varsaydı. Ona bir şey söylemeden bu konuşmadan kurtulacağıma dair tüm umutlarım, o konuyu kapatmayınca yok oldu.

"Bris, bana bak," kardeşim.

Sonunda dizüstü bilgisayarımı bırakıp onun gözleriyle buluştum. "Marlon'a karşı bir şeyler hissediyor musun?"

Hala kendime bunu yüksek sesle itiraf ettiremiyorum. O odada olmasa da, sanki kelimeleri söylediğim anda Grip'in okuması için koluma düşeceklermiş gibi geliyor. Ama sessizliğim her şeyi anlatıyor. Rhyson'a karşı hislerimi hiç inkâr etmek zorunda kalmamıştım ve Grip'e yalan söylemekten daha zor geliyor.

"Ne oluyor be?" Rhyson koltuğunda arkasına yaslanır, başını arkasına yaslar ve gözlerini tavana diker. "Bunca yıl ve sen hiç ... neden?"

"Ne hissettiğimin bir önemi yok."

Tekrar ayağa kalkıyor ve gözlerindeki hayal kırıklığıyla bana bakıyor. "Bunu nasıl söylersin?" "Çünkü konuda hiçbir şey yapmıyorum. İşte bu yüzden."

"Ama eğer sen . . ." Duraklıyor, belli ki ağzından çıkacak bir sonraki kelimeye çok dikkat ediyor, etmesi gerektiği gibi. "Marlon'u önemsiyorsan ve o da sana karşı hissettiklerini gizlemiyorsa, neden olmasın?"

"Onu yok edeceğimden korkan asıl sen değil miydin?" Kaşlarımı birbirine kenetliyorum. "Görünüşe göre zavallı, savunmasız Grip ile insan yiyen kız kardeşin arasında bir ilişkiyi teşvik eden son kişi sen ."

"Ne?"

"Oh, lütfen, Rhyson." Sonraki kelimeler için sesimi sabitliyorum. "Sadece birkaç hafta önce, onu benden uzak durması için uyardığımı duydum. Onun yerine Qwest'in peşinden gitmesi gerektiğini söyledin. Yani Grip ve ben cennette yapılmış bir eşleşmeymişiz davranma. Birlikte iyi

olamayacağımızı biliyorsun."

Rhyson birkaç dakika sessiz kalır, kucağında kenetlenmiş ellerini inceler.

"İşin içinde riskler olduğunu kabul ediyorum." Rhyson kara kaşlarının altından bana bakıyor. "Ona zarar verebileceğinden endişe ediyordum."

"Bana zarar verebileceği hiç aklına gelmedi mi?" Acı bir kahkaha etrafımdaki havayı karartıyor. "Belki de beni çoktan incitmişti ve ben kalbimin kırılması riskini almak istemiyordum?"

"Tessa'yla olanları mı kastediyorsun? Onun bebeği değildi, Bris."

"Olabilirdi." Başımı sallıyorum ve sandalyemi ondan uzaklaştırarak pencereden görünen manzaraya bakıyorum. "Mesele bu bile değildi. Bana yalan söyledi. O hafta boyunca bir ilişkisi olduğundan bir kez bile bahsetmedi. . ."

Birlikte. "Birlikte" olduğumuzu düşünmek bile bana acı veriyor.

"O hafta her ne yapıyorsak," diye yarım yamalak bitiriyorum. "Eğer Tessayı aldatırsa, beni de aldatır."

Rhyson gelip önümde duruyor ve kendini pencere pervazına yaslıyor.

"Marlon'un seni aldatacağını mı düşünüyorsun?" Rhyson bana inanmayarak baktı. "O daha çocuktuk!" "O zamandan beri pek de iffetli sayılmaz."

"Sen de öyle," diye karşılık verir Rhyson. "Birlikte olmadığınız zamanlarda birlikte olduğu kişileri ona karşı kullanamazsın, Bris. Bu çok saçma."

"Bunu çok kolay söylüyorsun çünkü Kai'yi asla aldatmazsın."

"Tabii ki Kai'yi asla aldatmam." açtığım için gücenmiş görünüyordu. ". "Sen bu kuralın istisnasısın. Çoğu erkek aldatmakta sorun yaşamaz." İçimde bir kahkaha ağız. "Babamızın kesinlikle yok."

"Ne dedin sen?" Rhyson beni daha önce hiç görmemiş gibi yüzüme . "Babam annemi aldatıyor mu?"

"Tanrım, Rhyson." Koltuğumda geriye yaslanıyorum, kısmen dehşete kapılıyorum, kısmen de bildiği için rahatlıyorum. "Evet. Babam hile yapıyor."

"Ne zaman?"

"Ne zaman değil?" Gözlerindeki şaşkınlıkla yüzleşiyorum. "Neredeyse en başından beri."

"Yani, tipik bir evlilikleri olmadığını ." Rhyson'ın yüzüne bir kaş çatma yerleşir. "Ama şunu düşünmemiştim ..."

Omuz silkiyor, ifadesi düzeliyor.

"Muhtemelen o da aldatıyordur," diyor. "Büyük bir tutkuları varmış gibi değil."

"Onu seviyor," diyorum usulca. "Onu hiç aldatmadı." "Bütün bunları sen nasıl biliyorsun da ben bilmiyorum?"

"Çünkü ben de o yollardan geçtim Rhyson." Bastırılmış duygular sesimin niyet ettiğimden daha yüksek çıkmasına neden oluyor. "Sen gittin ve daha arkana bakmadın. Kalan bendim. Neler gördüm."

"Ne gördün?" Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. Belki de çocukluğumuzdan beri beni ilk kez gerçekten görüyordur.

Babamın o kızı becerdiğini duyuyorum, sanki yine fuayede duruyormuşum gibi.

"Onu duydum." Derin bir nefes alıyorum ve titrek bir nefesle bırakıyorum. "Bahar tatilinden sonra eve gittim ama onlara geleceğimi söylemedim. Eve girer girmez üst katta olduklarını duydum. Birileri seks yapıyordu. Yüksek sesle, bu yüzden evde başka kimsenin olduğunu düşünmediklerini biliyordum."

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve devam etmeden önce saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum.

"Mutlu olan bir yanımdı." Annemle babamı sevişirken yakaladığımı düşünerek takındığım aptalca sırtışı hatırlayarak başımı sallıyorum. "Birbirlerini sevdiklerini hiç düşünmemiştim. Öyle olduklarını biliyordum.

. partnerler, ama onları seks yapıyor olarak düşünmedim. zevk aldıklarını."

"Evet, ben de bilmiyordum." Rhyson boğazını temizler. "Peki sonra ne oldu?"

"Sonra annem ön kapıdan içeri girdi." Rhyson'ın dehşete düşmüş gözleriyle karşılaştım. "Evet. İçeri girdi ve onun üst katta biriyle seviştiğini duydu. Ben de tam orada duruyordum ve hep o olduğunu düşünüyordum."

Ayağa fırlıyorum ve ofisimde atıyorum, çünkü hatırası bile beni tedirgin ediyor.

"Şok olmadı." Kesik bir kahkaha beni boğuyor. "Yıkılmıştı ama şok olmamıştı. Buna alışkındı. Kabullenmişti."

"Neden onu öylece bırakmıyor?" Rhyson sorar. "Madem bu kadar acıtıyor, neden terk etmiyor? İş yüzünden mi?"

"Hayır, ben de öyle düşünmüştüm." Pencereye doğru yürüyüp ona katıldım, bir kalçamı pencere pervazına koydum ve omzumu cama yasladım. "Hiçbir şey olmamış gibi geçiştirdi ama o gece onu sarhoş ve ağlarken buldum. Zavallı bir insandı, annemize hiç benzemiyordu."

Dudağımı ısııyorum, sanki kirli bir sırrın sonuncusunu fiziksel olarak tutabilirmişim gibi, ama dışarı dökülmek üzere

Be

n. "Onu seviyor. Yapamadığı için gitmiyor. Onu umutsuzca seviyor."

Başımı arkaya eğiyorum, tavanı kardeşimin yüzündeki şaşkın ifadeye tercih ediyorum.

"Günü atlatmak için kahvaltıda votka içiyor," diyorum. "Bunu biliyor muydun? Bloody Marys eğer Ama evdeyken sabah ilk iş votka içiyor."

"Annemizin alkolik olduğunu mu söylüyorsun?" İnançsızlık ve korku Rhyson'ın berrak gri gözlerini bulandırdı. "Bütün bunları nasıl bilemem?"

"Dediğim gibi, ortalıkta yoktun." Alaycı bir sırıtiş ağzımı eğiyor. "Ve sen zaten bizden kaçıyordun. Sanki uzak durmak için daha fazla nedene ihtiyacın varmış gibi. Sonunda ailelerimizle birlikte olmaya çalıştığını sana söylemek istemedim. Bunların hiçbirinin bizi sana sevdireceğini düşünmedim."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Rhyson parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirir. "Ne düşüneceğimi. Sanki hakkında hiçbir şey bilmediğim koca bir dünya varmış gibi. Ailelerimiz. Aldatmalar. Annemin içmesi."

Sakladığım başka bir şey olup olmadığını anlamak için bana doğrudan

bakıyor. "Sen ve Grip. Tüm ikinizle ne ilgisi var?"

Şakağımı soğuk cama dayıyorum ve cevap vermiyorum. Onunla bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Müzik, iş dünyası ve önemsiz şeyler dışında hiçbir şey konuşmadan yıllar geçirdik ve o ilk listeleri alt üst ederken beynimi kazmak istiyor.

"Grip bizim babamız değil." Rhyson gözleriyle buluşana kadar çenemi döndürüyor. "Ve sen de kesinlikle annemiz değilsin."

"Öyle değil ?" Başımı sallıyorum, gözlerimi ondan başka bir şey saklamak için indiriyorum. "Buna inanmıyorsun. Birbirimize ne kadar benzediğimizi biliyorsun."

Rhyson, "Sayılan şekillerde değil," diyor. "Hayatıma ilk girdiğinde sana güvenmediğimi ilk itiraf eden ben olacağım. Seni manipüle edebileceğini düşünmüştüm. Bunu sen de biliyorsun."

"O da öyle. Bu yüzden New York'tan ayrılıp buraya geldiğimde aklını tamamen kaybetmedi.

Benim aracılığımla sana ulaşabileceğini düşündü." Rhyson'ın çenesi granite dönüşür.

"Bunu biliyorum." Bana bakıyor, gözlerinin sertliği biraz azalıyor. "Ama yapamadı. O yapmadı. Sen o değilsin."

"Kendisi için yeterince şey bir adama çok fazla hissedene aptal bir kadın ve kendini bırakıp gidemiyor." Boğazımda boş bir kahkaha gıcırıyor. "Ben de tıpkı onun gibi olurdum."

"Hayır, . Sen değilsin."

"Öyleyim," diye karşılık veriyorum, gözlerini tüm irademle tutarak. "Beni çok yanlış anladın Rhyson. Her zaman yaptın."

"Ne? Ben .." Yüzümü daha iyi görebilmek için başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Benim umursamayan sert olduğumu düşünüyorsun."

Sesim titriyor, lanet olsun. Devam etmeden önce yılların verdiği zayıflığı yutabildiğim kadar yutuyorum.

"O ben değilim." Boğazımdaki sıcak gözyaşlarının kelimeler zar zor çıkıyor. "Ben çok fazla önemseyen kızım. Sen ve ailemiz birbirinizden uzaklaştığınızda, ailemiz için kim savaştı? Bir aile olmamamız kimin umurundaydı?"

"Şey-"

"Ben, Rhyson." Parmağımı göğsüme bastırıp, demek istediğimi vurguluyorum. "Birbirimizi yıllarca görmediğimizde ilk adımı kim attı? Elini uzatan? Arayan? Seni görmek için buraya geldi?"

"Bristol, ben-"

"Bu doğru. Ben." Yanaklarımdan süzülen tutamıyorum. "Yıllardır seninle gerçek bir konuşma yapmayan ama üniversite bölümünü hayallerine göre seçen salak kimdi? Kariyerine yardımcı olabilseydim beni hayatına geri alacağına dair tüm çiftlik üzerine bahse ?"

"Sen yaptın," diyor usulca.

"Görmüyor musunuz? Hiçbiriniz ne kadar önemsedığımı göremiyor musunuz?" Sözlerime bir hıçkırık karışıyor. "Ne kadar aç olduğumu? Senden, annemden, babamdan gelecek her şeye."

"Grip'ten mi?"

Sorusu sessizliği tereyağını kesen bir bıçak gibi kesiyor.

Yumuşakça. Yumuşakça, ama de kesiyor.

"Onunla bir hafta bile sürmedi," diye fısıldıyorum, burnumu ve gözyaşlarımdan çenemden aşağı, boynuma ve yakama kontrolsüzce yuvarlanmasına izin veriyorum. "Üç gün sonra başımın belada olduğunu biliyordum."

Kendi hesabıma bir kıkırdama göğsümde titreşiyor.

"Belki daha az. İki gün." Omuz silkiyorum. "O ilk gece her şeyi konuştuk. Sınırsız hiçbir şey yoktu. Çok farklıydık ama kendimi hiç kimseye bu kadar bağlı hissetmemiştim."

"Sanırım o proje üzerinde çalışıyordum, ha?" Suçluluk duygusu Rhyson'ın gözlerini doldurur.

"Bahanen buydu, evet." Ona bilmiş bir bakış attım. "İkimiz de benden kaçtığını biliyoruz. Yasal olup olmadığım hakkında hiçbir fikrin yoktu. Aynı geçen onca yıldan sonra beni nasıl değerlendireceğini bilmiyordun. Her zaman, haklı olarak, anneme çok benzediğimi düşündün."

"Özür dilerim."

"Hayır, bu doğru. Öyleyim." O haftayı anımsayarak gülümsüyorum. "Ama Grip bunu bilmiyordu. Sadece beni tanıması gerekiyordu. Benim için. Zekiydi. Çok zekiydi. Ve çok iyi bir yazardı. Duygusaldı. Şiir yazardı, Tanrı aşkına. Ona benzeyen hangi yetişkin adam şiir yazar ki? Bu hiç adil değil."

Rhyson ve ben hüznle karışık bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"Ve kendisiyle o kadar rahattı ki," diyorum. "Kendine çok güveniyordu ve bu parası, şöhreti ya da başka bir şeyi olmasından kaynaklanmıyordu. Sadece güveniyordu. Benim bile bağ kuramayacağım bir yerden geliyordu ama tamamen otantik ve çekiciydi."

"Ve?" Kendimi durdurduğumda Rhyson soruyor.

"Ve ben onu durdurmadım." Kendi inanmazlığımla yüklü bir nefes üflüyorum. "Bir kereliğine, serbest düşüş karar verdim. Bir dönme dolabın tepesinde öpüşecektim, okyanusta çıplak yüzecektim-"

"Okyanusta çıplak mı?" Rhyson iki kez baktı. "O kadar çok gitmemiştim. Bütün bunları kaçırdım mı?" "Kimsenin bilmesine izin vermedik. Sadece bizdik. Grip'in bana aşık olduğunu biliyordum."

Ona aşık olduğumdan emindim ve bu çok iyi hissettiriyordu. Sadece akışına bırakmak. Sadece düşmek iyi hissettirdi." "Sen ve Grip birlikte olsaydınız, o sadık olurdu."

"Sen öyle düşünüyorsun. O öyle düşünüyor." Sertçe gülüyorum. "Ama ben o kadar emin değilim. Beni bu kadar özel yapan ne?" "Seni bu kadar özel yapan ne?" Rhyson eğiliyor ve saçlarımı nazikçe gözlerimden uzaklaştırıyor. "Nasıl ne kadar zamanın var, küçük kardeşim?"

"Biz ikiziz, salak," diye hıçkırıyorum son gözyaşlarımın arasından. "İlk ve son kez söylüyorum, ben senin küçük kardeşin "

"İlk ben çıktım."

Beni kucağına çekiyor. Boğazım sıcaktan şişiyor, duygular geçiş yolunu kapatıyor ve yutkunmamı, nefes almamı zorlaştırıyor. Yıllardır kardeşimle bu şekilde konuşmayı arzuluyordum. Ve ne kadar iş yaparsak yapalım, hiçbir zaman bu kadar kişisel olmadı. Bu kadar savunmasız. koyuyorum. Kendimi geri çekiyorum.

"Eminim bir noktada annem de özel olduğunu düşünmüştür ama New York'a geri döndüm ve annem fuayede bizi dinlerken babamı üst katta müşterilerinden biriyle sevişirken yakaladım," diyorum telaşla. "O gece sarhoş ve perişan bir halde onu yerden kaldırırken kendini özel hissetmiyordu. Bazı şeyleri o kadar derinden hissediyor ki, kendini korumak için hiçbir şey hissetmediğine inandırmak zorunda kalıyor."

"Ve sen de bunu mu yapıyorsun?" Rhyson'ın sorusu yumuşak ama sertti. "Her şeyi hissettiğin halde Marlon'a bir şey hissettiğini inkar etmek mi? Parker'la bu yüzden mi çıkıyorsun?"

"Tanrım, Parker'la gerçekten düşünüyorsan beni gerçekten tanıımıyorsun demektir," diyorum.

"Parker'la çıkmıyor musun?" Kaşlarımın arasında şaşkın bir ifade .

Rhyson'ın kaşları. "Ne , Bris?"

"Eğer ben Grip'le olmayacaksam, o Qwest gibi biriyle olmalı." İsimlerini aynı cümlede anmanın bile bana verdiği acıyı yutuyorum. "Ve benim ... olduğumu düşündüğü sürece denemezdi bile.

. Mümkün. yüzden, medya bunu haber yaptığında, bilinen tüm dünyayla birlikte onun da Parker'la çıktığımı izin verdim."

"Ama o ... değil mi ..." Rahatsızlık Rhyson'ın sözlerini sıkılaştırır. "O sabah senin evinden ayrılması, bu-"

"Oh, hayır. Onunla yattım. Olan oldu." Omuz silktilim. "Sanırım. söylüyor."

Rhyson bu bilgiyi işlerken aramızda yüklü bir sessizlik uzanıyor.

"Hatırlamıyor musun?"

"Annemin oyun kitabından bir sayfa alıyordum, hissetmemek için votkayla uyuşturuyordum." Grip'in New York'a gitmeden önce söylediği kesici sözler geldikçe kalbim göğsümde bir bıçak gibi kıvrılıyor. "Bu biraz geri tepti."

"Bekle. bir anlayayım." Öfke Rhyson'ın çenesindeki kasları gerdi. "Parker senden faydalandı mı? Mesela seninle yatarken-"

"Yapamam Rhyson," diyorum o kadar alçak sesle ki beni duyduğundan emin değilim. "İstekli olduğumu söylüyor. Sadece pek bir şey hatırlamıyorum."

"Senin ... olduğunu söylüyor. ." Rhyson gözlerindeki öfkeyi yarıklara kadar daraltıyor. "O orospu çocuğu."

Uyandığımda biriyle seks yaptığımı olmak de komik olmasa da, "Orospu çocuğu," diyorum gülerek. "Yani, ben bunu unuttum. Sen de unutulmalısın. Hiçbir işe yaramayacak."

Rhyson kendini biraz toparladıktan sonra nihayet, "Parker'la çıkmadığını söylüyorsun," . "Parker bunu biliyor mu?"

"Sayılır." Rhyson'ın yüzündeki ifadeye gülüyorum. "Ona anlatmaya çalıştım. Bir gün onunla

evleneceğim ve dünyayı yöneteceğimiz konusunda ısrar ediyor."

"Pislik," diye mırıldandı Rhyson. "Aynen öyle."

"Ona karşı dikkatli olmalısın, Bristol. Tüm bu güç ve para onu tehlikeli yapıyor." "Hayır, onu tehlikeli yapan Tanrı'nın bir lütfu olduğunu düşünmesi, ama ben bunu kontrol altına aldım." "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani Grip'in sonunda yoluna devam edebilmesi için bu küçük fanteziyi herkesin içinde oynamasına izin vermek benim için uygun oldu." Bluzumun kolundaki gevşek bir iple oynuyorum ve alt dudağımı ısırıyorum. "Parker'la birlikte olduğumu düşünmesi onu Qwest'e yönlendirdi ama Parker'a söyledim. Henüz tam olarak kabullenmedi ama yakında medyaya gerçeği söyleyecek."

"Grip'in seni bu kadar çabuk aştığını düşünüyorsan, onu tanımıyorsun demektir."

Bir an için içimde umut alevlendi. Belki de Grip'le aramdaki köprüyü tamamen dair bir umut. Ama zaten asla geçemeyeceğim bir köprü, ne faydası var ki?

"Gerçeği bilmeye hakkı var." Rhyson'ın endişeli gözleri benimkileri tutuyor. "Nasıl hissettiğini bilmek." "Hakkı mı?" Alay ediyorum. "Onlar benim duygularım ve ben onlara göre hareket etmemeyi seçiyorum."

onun bilmesi için ne yapmalıyım?"

"Ne olmuş yani? Qwest için daha çok düşmesini mi izleyeceksin? Onu başkasına mı vereceksin?" Rhyson'ın sesi öylesine hayal kırıklığı ve onaylamama dolu ki neredeyse irkiliyorum. "Sen bundan daha cesursun, Bristol. Tanıdığım en korkusuz insansın. Ve bir şeyin tehdidinin seni gerçekten istediğin şeyden alıkoymasına izin mi veriyorsun?"

"Ne olduğunu anlamıyorsun-"

"Biliyorum," diye araya giriyor Rhyson. "Kai'nin benimle birlikte olmasını engelleyen de aynı tür saçmalıklar. Geçmişinin ve ailesinin yaptığı hataların geleceğini belirlemesine izin vermek. Pes etseydi ne olurdu bir düşünsene? Bana bir şans vermediğini? Bunu yapmamak için her türlü sebebi vardı."

İki elimi de içine alıyor, bakarken sıkıyor.

"Evli olmazdık. O hamile olmazdı." Gözlerine kasvetli bir ifade giriyor. "Hayatımın geri kalanını onsuz geçirme ihtimali beni mahveder. Neden bunu seçtin?"

"Sence ben korkusuz muyum?" Kelimeler boğazıma dolan gözyaşlarına takılıyor. ". Ödüm bokuma karışıyor Rhyson. Sevdiğim insanları çok önemsiyorum. Onlar için her şeyi yaparım. Eğer kendime izin verirsem. ..Grip'e sahip olursam, hiçbir sınır kalmaz. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Ya sonum annemiz gibi olursa? Erkeği onun Aşil topuğu olan güçlü bir kadın? Bıraktığı kırıntıları alan ve ona vereceği her şeye sahip olmak için onu paylaşan sarhoş bir aptal?"

"Asla izin vermezsin-"

" da yapmazdı ama yapıyor." Başımı sallıyorum. "Bunu gördüm. Onun için ne kadar zayıf olduğunu. Yıllarca bunu bizden sakladı çünkü utanıyordu."

Rhyson, "Tek bildiğim Kai'nin başka biriyle birlikte olma düşüncesinin beni delirttiği," diyor. "Tipik ikizler olmayabiliriz ama bu yönden birbirimize benzediğimizi biliyorum. Aslında onun başka biriyle birlikte olmasını izlemek, başka birine aşık olduğunu görmek ve bunun olmasına izin verdiğimi bilmek zorunda kalmak? Ben de perişan olurdum, sen de öyle."

Grip'in Qwest'in elini tuttuğu ve New York'ta gülüşüp öpüştükleri görüntüler zihnimin etrafında dönüyor, bir boa yılanı gibi sıkıyor. Hayal gücüm yatakta nasıl olduklarına dair karanlık boşlukları dolduruyor. Ellerini onun geniş göğsünde, kollarının ve bacaklarının kırbaç kaslarında nasıl gezdirdiğini. Onu nasıl okşadığını, ağzına aldığını, vücuduna aldığını. Onu asla tatmin edemeyeceğim bir şekilde tatmin edişini. Artık onu benim bir şekilde tanıyor. Vücutları arasında sırlar geçti.

Görüntülerin amansız akışı zihnimi dolduruyor, bana işkence ediyor. Rhyson mutsuz olacağımı mı düşünüyor?

Tanrım, zaten öyleyim.

BÖLÜM 16

GRIP

ŞİİR UZUN ZAMANDIR benim için bir alışkanlık ve teselli kaynağıdır. Çocukluğumdan beri korktuğumda, gerildiğimde, heyecanlandığımda en sevdiğim şiirleri okurdum.

Üzücü.

Kelimeler beni bir ritmin içine çekiyor. Belirlenmiş ve öngörülebilir bir şey, yine de vahşi ve özgür olma potansiyeliyle dolup taşıyor.

Neruda en sevdiğim şiiri "Şiir "de yıldızlarla birlikte döndüğünü ve kalbinin rüzgarda kırıldığını söylüyordu. Bu gece özellikle uygun görünüyor çünkü ilk albümümün bir oturmasıyla, keşfetmeyi hiç düşünmediğim bir galakside yuvarlanıyormuşum gibi hissediyorum. Yıldız yağmuruna tutulmuş karanlık bir gökyüzü, takımyıldızı kılığına vaatler.

Yıllar önce dönme dolabın tepesinde sıkışıp kaldığımızda Bristol'a bu şiirden alıntı yapmıştım. Korkmuştu ama öpüşmemiz korkularını kovaladı. Kalbimi alt üst etti, bir kızda istediğimi düşündüğüm her şeyi alt üst etti. Dönme dolap yerden belki yüz metre , ama Bristol'un dudakları o kadar yumuşaktı ki, önce tereddütlü sonra aceleliydi, parmakları benimkilere dolanmıştı, o da bana tutunmak için benim ona tutunduğum kadar çaresizdi - dünyanın tepesindeydim. Bir araya getirecek iki kuruşum ya da içine işeyecek bir tencerem ama mutluydum.

Çok mutluyum.

Ve bu gece, dünyanın zirvesindeyim, dönme dolaptaki o fakirin hayal edebileceğinden çok daha başarılıyım. Serbest bırakılma kutlamamı yaptığımız kulübün diğer tarafında Bristolu görebiliyorum, ama o başka bir yarım kürede de olabiliramızda çok mesafe var. Ben bir aptalım çünkü seçim şansım olsa, onunla dönme dolaba binmeyi bu geceye tercih ederdim. O öpücük, bu kutlama değil, hayatımın en güzel gecesiymiş gibi hissettiriyor.

"Ülkenin bir numaralı sahip olduğunuzu biliyorsunuz, değil mi?" Qwest benim oturduğum sahnenin kenarına doğru yürüyor. Bu akşamki performans için ses kontrolünü yeni bitirmiştik. "Üzülmeni gerektirecek bir şey yok, bebeğim."

"Üzgün değilim." Bunu kanıtlamak için dudaklarımı gülümsemeye yakın bir şekilde kıvrıyorum.

"Sadece biraz nefes alıyorum. Kabullenmesi gereken çok şey var."

"Beni içeri almaya ne dersin?" Sahnenin kenarından bacaklarımın arasında duruyor. Bir eli tişörtümün üzerinden göğsüme dokunuyor ve dudakları çenemde ve boynumda gezinirken aşağı iniyor. Eli bacaklarımın arasını arıyor. Bir erişte kadar gevşemişim. Utanç verici bir şey

Tereyağını eritecek kadar ateşli bir kadın sizi taciz ve sikinizin umurunda değil.

"Böldüğüm için özür dilerim."

Bristol'un sesi başımı kaldırmamı sağlıyor, Qwest'in omzunun üzerinden kulübün loş ışığında göz göze geliyoruz. Bu gece saçlarını geriye atmış, böylece elmacık kemikleri ve mat kırmızı dudakları ortaya çıkmış. Straplez siyah pantolon takımının çıplak omuzlarına bir bakış atmama izin veriyorum. Sıkı ipek, göğüslerini kuplardan biraz taşana kadar yukarı . Kırmızı bir kuşak belini sarıyor ve parlak kırmızı topuklu ayakkabıları "sik beni" diye bağıyor. Ama burası Bristol, yani fısıldayabilirler ve ben yine de duyabilirim.

Aletim kotuma baskı yapıyor, Qwest'elini dürtüyor ve yüzüne o bilmiş sırıtışı yerleştiriyor. Aniden sertleşmemin müdürüm için değil, onun için olduğunu varsayıyor. Ben bir sahtekârım. Qwest'le olan bu iş çok ileri gitti ve hiç istemediğim bir şeyi yapmak zorunda kalacağım. Onu incitmek zorunda kalacağım.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" Bristol'un gözleri Qwest'in sikimin üzerindeki eline kayıyor, sonra tekrar yukarı fırlayıp omzumun hemen arkasına bakıyor. "Bu gece için birkaç şeyin üzerinden geçmem gerekiyor."

Bu hafta neredeyse hiç konuşmadık. İkimiz de aylar boyunca bu yayın için çalıştık ve proje muazzam bir başarı elde ettiğinde birbirimizin yüzüne bakamaz hale geldik.

"Elbette," diye mırıldanıyorum, sonunda bana bakmayı başarıp başaramadığını kontrol etme zahmetine girmeden. "Bir sandalye çek." "Zaten gidip Will'i bulmam gerekiyor." Qwest yanağıma bir öpücük konduruyor ve uzaklaşıyor. "Sahne arkasında görüşürüz."

Bristol'la sahne basamaklarını tırmanıp kanatlarda kaybolurken birbirlerine kibarca gülümsüyorlar.

Bristol bir ayağından diğerine geçiyor, boğazındaki ipeksi çıplak tene dokunuyor, dudağını ısıyor, iPad'ini bir dirseğinin diğerine geçiriyor. Sessizce oturuyorum, sakinleşmesini ve bana bunun ne hakkında olduğunu söylemesini bekliyorum.Sonunda kalçasını sahnenin kenarına dayıyor.

"Çılgın bir hafta olduğunu biliyorum." Boğazını temizliyor, uzun kirpiklerini indiriyor ve gözlerini yere sabitliyor. "Sen nasılsın?"

"Güzel." Ses tonumu sert tutuyorum. "Neye ihtiyacın var?"

Tereddüt ediyor, muhtemelen Rhyson'ın evindeki yüzleşmemizden beri sergilediğim kayıtsızlığa hâlâ alışık değil. Benekli postadan beri.

"Bu gece için," diyor iPad'ine bakarak. "Üç şarkı söylemeni planladık." "Evet, daha yeni prova yaptık."

"Bu konuda." Bristol iPad'ini sahneye koyuyor. "Qwest ile 'Queen'i yaptığınızı biliyorum."

"Evet, ve 'Bruise'."

"Üçüncü şarkı için," diyor Bristol, başını kaldırmadan iPad'inin kenarlarında . "Target yöneticisi Exclusive deluxe versiyonundan bir şarkı çalıp çalamayacağınızı merak ediyordu."

Bunun nereye varacağını zaten biliyorum, ama sessiz kalıp benden o şarkıyı yapmamı isteyecek cesareti toplamasını bekliyorum.

"Top of the World'ü istiyorlar," diyor usulca, yüzüme bir bakış atma tehlikesi geçirerek. "O şarkıyı yapmayacağım." Başımı kararlı bir şekilde sallıyorum. "Bu gece olmaz."

"Tabii ki bu gece." Bristol öfkeli bir nefes alır. "Açıkçası bu mükemmel bir uyum. Albümünüz listelerin . Şarkının adı 'Top-'"

"Bunu benim için açıklamana ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum, Bristol?" Yüzümde hareket eden tek şey kaşlarımdan birinin kalkması. Zar zor nefes alıyorum. "Neden istediklerini anlıyorum. Sadece ben ."

"Bunun için bir parçamız var. Grup-"

"O şarkıyı yapmamamın canlı bir gruba ya da bir parçaya sahip olmamla hiçbir ilgisi yok ve bunu

sen de biliyorsun." Gözlerini kendi gözlerime . "En başta şarkının albümde yer almasını bile istememiştin."

"Biliyorum ama çok güzel," diye isteksizce itiraf ediyor. "Eklediklerimiz arasında en sevdikleri bu. Onlar

İnsanların bunu duymasını ve sadece oradan alabileceklerini bilmelerini istiyorum." "Çok kötü."

"Bunu daha ne kadar yapacaksın?" Bristol soruyor.

"Ne yapmak?" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, yıllarca bir uçurtma gibi salladığı kalbimin üzerinde fiziksel bir bariyer oluşturuyorum.

"Biliyor musun?"

"Hayır, ne olduğunu bilseydim sormazdım."

Bu iyi hissettiriyor. Albüm çıktığından beri ona homurdanmak ve hırlamak için ilk gerçek fırsatım bu. Kasıtlı olarak hayalet gibi davranıyor ve ben buna içerliyorum. Tüm bu başarıyı onunla paylaşmak isterken o sik kafalıyla böyle aptalca bir karar vermesi ve aramızı açması. Ama kendimi öfkelenlendirmeden ona iki dakikadan fazla bakmaya dayanamıyorum.

"Parker'la olan bu şeyin kararlarını etkilemesine izin veriyorsun." Bu konuyu açmaya cüret etti. Onun lanet adını bana söylemeye.

"Senin 'Parker'la olan bu şey' konumuz değil." Her kelimenin arasına jilet . "O lanet şarkıyı yapmayacağım ve sen ve o yöneticiler kara kıcımlı öpebilirsiniz."

"Vay canına." Kızgınlık gözlerini yarıklara indiriyor. "Bu gerçekten profesyonelce."

"Profesyonel mi?" Alaycı bir kahkaha atıyorum. "Peki ilk kitabımın çıktığı hafta ortadan ve benimle ilgilenmesi için kıdemsiz uşağını göndermen profesyonelce miydi?"

Yanaklarının olgunlaşmamış ahududu renginde kızardığını görmek garip bir şekilde tatmin edici. Adil olmadığımı biliyorum. Sarah harika bir iş çıkardı ve bir kez bile şikâyet etmek için bir nedenim olmadı. Ama Bristol'a istediğim şey hakkında, yani benim yerime o kendini beğenmiş hıyarı seçtiği için şikâyet edemiyorum, o yüzden gerçekten önemli olmayan şeyler hakkında şikâyet edeceğim.

O haklı. Gerçek bir profesyonel ve umurumda bile değil. "Hey, neler oluyor?" Rhyson birkaç adım öteden soruyor.

Bristol ve ben onun bize ulaşmasını beklerken birbirimize ters ters bakıyoruz. Nasıl bu kadar kötü oldu, emin değilim. Sadece daha da kötüleştirdiğimden eminim. Onun yanına her hızlandırıcı dökmek istiyorum ki ikimizi de yakıp kül etsin.

"Ne hakkında kavga ediyorsunuz?" Rhyson aramıza bakıyor, yüzlerimizi inceledikçe kaşları daha da çatılıyor.

"Grip'e Target yöneticilerinin 'Top of the World'ü yapmasını istediklerini söylüyordum." Bristol sanki belasıymışım gibi iç geçirdi. "Ama yapmayacak."

"Bristol, bize bir dakika izin verir misin?" Rhyson sorar.

"Ne?" Yüz ifadesi kızgınlıktan öfkeye doğru tırmanıyor. "Bu benim işim Rhyson. Sana ihtiyacım yok-"

"Eğer bu senin işinse, o zaman patronun benim." Rhyson'ın ses tonu ve yüzü tartışmaya yer bırakmıyor. "Ben de bana ressamımla bir dakika verin dedim."

"Sanatınla ..." Bristol sözlerini bastırmak için dudaklarını kıvrıyor ve sakinleştirici bir nefes alıyor ama hala bana dik dik baktığı işe yaramış görünmüyor. "et, patron adam."

Yürümeye devam ediyor, hızla yükselen topuklu ayakkabıları yerde attığı her adımda öfkesini takırdatıyor.

"Bu şarkıyı yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Rhyson atladı.

"Hayır, ."

Mantık cümlemin geri kalanını yutuyor. Elbette şarkıyı söylemem gerektiğini biliyorum. Ama yapmak istediğim son şey, tüm bu mutlu yüzlerin karşısına çıkıp Bristol'u ilk öptüğüm anı ya da beni sıkma geçen bir kazak gibi nasıl ters yüz ettiğini anlatmak.

"Ben ." Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, haftanın yorgunluğu tuğladan bir ev gibi üzerçöküyor. "Her neyse."

"Seni tam da bu konuda uyarmıştım." Rhyson parmağıyla beni işaret etti.

"Parmağını yüzümden çeksen iyi edersin." İstemsizce dudaklarımın bir köşesi kalkıyor, onunki de öyle. Önce o gülüyor, boynumda ve omuzlarımda biriken gerginliğin bir kısmını gevşeten küçük bir ses. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum Rhys," diyorum kısa süren kahkahadan sonra sessizce.

"Ne işe yaramaz?"

"Bristol, birlikte çalışıyoruz." Başımı arkaya eğip tepemdeki çok renkli jelleriyle ışıklara bakıyorum. "Artık beni idare etmesini istemiyorum."

"Kahretsin, Marlon." Rhyson arkasına yaslanıyor, kolları düz, ellerinin topukları sahneye bastırılmış ve onu destekliyor. "Sen ve Bristol birlikte inanılmaz iyi çalışıyorsunuz. Başardıklarınıza bir bakın." "Biliyorum. Ben sadece ... Ben bunu yapamam. istemiyorum." Ona içtenlikle bakıyorum.

"Ben sadece

Her şey patlayana kadar onu , bir gün arkadaş olma şansımızı bile mahvederiz." "İstedğin bu mu?"

Rhyson sorar. "Onun arkadaşı olmak mı?"

"Ne istediğimi biliyorsun." Bacağımla "Top of the World "ün bas şarkısını çalışıyorum. "Aranıyor. Ama sonunda bunun olmayacağını kabul ediyorum. İlk etapta sadece ona daha yakın olmak için beni yönetmesini kabul ettim. Kai ve ben bunun şansımı artıracığını düşündük."

"Kai bu boktan fırtınaya karıştı mı?" Başını sallıyor. "Çöpçatanlık yaparsa böyle olur."

"Kalbi doğru yerdeydi." Dudaklarımdan acı bir nefes fişkırıyor. "Benimki değildi, sanırım. Bristol'dan vazgeçmem ve bırakmam gerektiğini söylediğin onca zaman haklıydın."

"Evet, şey. Ben ne bilirim ki?" Rhyson umursamazca omuz silkiyor, ama gözlerimle buluştuğunda birkaç dakika öncesine göre daha dikkatli görünüyor. "Yani, ya Bristol hakkında yanılıyorsam? Daha önce de yanıldım. Mesela bir kez ."

"İkimiz de bundan çok daha fazla yanıldığını biliyoruz." Gülümsemem başlıyor ama tam olarak oluşmadan eriyor. "Ama bu konuda haklıydın."

"Ama, belki-"

"Ne sen?" Kaşlarımı çatıyorum. "Karar verildi. Artık onunla çalışmayacağım."

Parmaklarımı boynumun arkasında birleştiriyorum ve yenik bir nefes alıyorum. "Dostum." Gözlerine tüm dürüstlüğümlle bakıyorum.

"Yapamıyorum işte."

Rhyson başını sallayıp sahneden inmeden önce birkaç saniye yüzümü inceliyor.

"Peki ne zaman?" diye soruyor.

"Dubai'den sonra." Saatile bakıp ne kadar geç görüyorum ve ben de sahneden iniyorum.

"Hazırlanmam gerek."

"Ona ne söylememi istiyorsun?"

"Yok bir şey." Çenemin içini ısıriyorum, hafif acının tadını çıkarıyorum. "Ona kendim söyleyeceğim." "Emin misin?"

"Eğer tekrar arkadaş olacaksak, evet. Onunla bu konuyu konuşmam gerek. Şu anda onun hiçbir şeyi olamam. Her şey bu olmaz. Onu unutup hayatıma devam ettiğimde..."

Düşünceyi yarım bırakıp omuz silkiyorum ve gösteriye hazırlanmak için geri dönüyorum çünkü bunun nasıl bir his olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

BÖLÜM 17

GRIP

LİSE. Son . Sanat Okulu tiyatrosu. Rhyson ve ben bomboştuk. Gizlice podyuma çıkmış ve bacaklarımızı kenarlara yüksek sesle hayal kurmuştuk. Konser piyanisti olarak hayatının erken dönemlerinde elde ettiği başarı ile karşılaştırıldığında Rhyson'ın diğer sanatçılar için müzik yazma ve üretme hayalleri mütevazı görünüyordu. Bizim neslin sesi olmak, müziğimi radyoda duymak ve dünyanın dört bir yanındaki hayranlarıma ulaşmak olan benim hayallerim, o gün üzerinde oturduğumuz podyumdan daha yüce görünüyordu.

Şimdi Rhyson sahnede beni takdim ediyor, ben de ona katılırken tıklım tıklım dolu kulüpteki diğer herkesle birlikte alkışlıyor. O gün dile getirdiğimiz hayalleri, son on yıl boyunca gerçekleştirmeye çalıştıklarımızı hiç düşünüp düşünmediğini merak etmeden edemiyorum.

"İşte listelerde bir numara olan albümü olan adam," diyor Rhyson, gülümsemesi geniş ve tanıdık. "Nasıl hissediyorsun dostum?"

"Gerçeküstü," diyorum mikrofona. "Buna inanamıyorum bile." "İnan buna," diyor. "Hak ediyorsun o."

Ve o günü, o hayalleri düşünüp düşünmediğini merak etmeme gerek yok. Onun üzerine çizilmiş Yüzü. Gözlerindeki gurur ve heyecandan adeta titreşiyor. Bu sadece benim albümüm değil. Bu onun şirketi, birlikte inşa ettiğimiz bir şey.

"Bizim için gösteri yapmadan önce söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Tüm destekleri için herkese teşekkür ederim." Kalabalığa bakıyorum, insan yığınları arasından yüzleri seçmeye çalışıyorum. Bir elimle gözlerimi ışıkların parıltısından koruyorum. "Annem buralarda bir yerde."

"Buraya bebeğim!" diye bağıyor sol köşeden ve herkesi güldürüyor.

"Her şeye rağmen bana anne." Boğazımda düğümlenen duyguları yutarak gülümsememi korumaya . "Sen olmasaydın ve bugün burada ol için yaptığın her fedakârlık olmasaydı nerede olacağımı bilemezdim."

"Seni seviyorum," bağılıyor.

"Ben de seni seviyorum anne." Odayı tarıyorum, tıklım tıklım ama o kadar da büyük değil, samimi hissettirmiyor. "Max ve Sarah, tüm . Proje üzerinde çalışan herkes, Prodigy'nin ilkleri, harikasınız. Tüm sıkı çalışmalarınız için teşekkürler. Bunu yapmaya devam edelim."

Prodigy ekibinin büyük bir kısmının toplandığını bildiğim odanın köşesinden uğultular ve alkışlar geliyor.

Orada bırakıp üç şarkılık sete geçebilir ve bu işi bitirebilirdim, ama . Zar zor konuştuğumuz, sinirlenmeden ona bakamadığım zamanlarda bile, bu gecenin ve ilk albümümün başarısının çoğunu Bristol'a borçlu olduğumu görmezden gelemiyorum. Odayı taramak ya da kalabalığı araştırmak zorunda değilim. O her odadaki pusula. Her zaman onun nerede olduğunu biliyor gibiyim. Ben sahneye çıktığımda o hep nerede oluyor. Sahne arkası solda.

"Ve Bristol."

Başımı genellikle sahne arkasından izlediği noktaya çeviriyorum. Orada duruyor, takım içinde tüm iş ve seks, telefonu, dudakları, göğüsleri ve kıkırmı tatlı bir acıyla delecek topuklu ayakkabılarıyla. Adını duymak onu hazırlıksız yakalıyor ve maskesini yerine çekecek ya da gözlerindeki kırılganlığı yok edecek zamanı yok. Bekliyor, ne söyleyeceğimden emin değil, her şeyin ne durumda düşünüyor.

"Her şeyi başka bir seviyeye taşıyorsun," diyorum mikrofona usulca, bulut grisi gözlerindeki fırtına vaadine bakmadan. "Sen tanıdığım en çalışkan, en kararlı insansın. İşime olan tutkun tanıştığımız günden beri kendini belli ediyor. Bu gece sensiz bu gece olmazdı."

"Teşekkür ," diyor, gözlerini hızla kırıştırıyor ve dudağını ısırtıyor.

Şu anda odada ondan başka kimse yok. O dönme dolabın tepesinde yalnız da olabiliriz, dudaklar arıyor ve aç, nefesler ve kalp atışları değiş tokuş ediyor. Tezahüratlar, tüm gözler üzerimde, hiçbiri fark etmiyor. Bizi birbirimize hapseden bir ağ var, ipeksi ve ince, gergin ve kırılgan. Şimdiye kadar hiç kaçmak istemediğim yapışkan bir karmaşa.

Belki de gitmesine izin vermenin zamanı gelmiştir.

İşler garipleşmeden dikkatimi tekrar kalabalığa veriyorum ve gülümsememi olabildiğince doğal hale getiriyorum. Bundan . Gerçekten de bu beklediğim ve uğruna çalıştığım an ve Bristol'a karşı olan inatçı, yersiz duygularımın bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim.

"Qwest nerede?" Mikrofona sesleniyorum.

Qwest bir eli mikrofona, diğer eli kalçasına sarılmış halde sahneye çıkarken salon kurt ısıkları, çığlıklar ve müstehcen sözlerle çalkalanıyor. Büyük boy çengelli iğneler, dar ve kıvrımlı vücudundaki kumaş parçalarını bir arada tutuyor. Hayal gücüne çok az şey kalıyor ve bahse girerim buradaki her erkek hayal ediyordu.

Rhyson hariç tabii. Eminim kuliste karısıyla kucaklaşıyordu.

"Queen "in ilk sert ritmi düşüyor ve bu sanki hücum eden bir boğanın kapısını açmak gibi. İlk mısram başladığında Qwest beni şehvetli bir şekilde çevreliyor ve cinsel tansiyonu o kadar yükseltiyor ki muhtemelen tüm seyircinin başı dönüyor. Nakarata geldiğimde önümde eğiliyor ve twerk yapmaya başlıyor. Çok güldüğüm için kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum ve seyirciler bunu tatlı gibi yiyor. Kameralı telefonlar bunu çekmek için yanıp sönüyor. Gece bitmeden YouTube'a, Instagram'a, Twitter'a ve bulabildikleri her yere yükleyecekler.

Şarkımız bittiğinde, Qwest her zamanki gibi dış gömleğimi beline bağlı olarak giyiyor. azından bu gece altına bir tişört giyiyorum. Bir sonraki şarkıyı göğsüm ve karın kaslarım açık bir şekilde söylemek istemiyorum. "Çürük" çok fazla şey ifade ediyor. kurmak, açıklamak, mazur göstermek, savunmak ya da siyah ve mavi tartışmasının herhangi bir tarafını daha iyi ya da daha kötü hissettirmek istemiyorum.

"Bu şarkının adı 'Bruise'," diyorum Qwest sahneden ayrıldıktan sonra basitçe ve sessizce. "Bu benim bir sonraki single'ım ve umarım sözleri kendi adına konuşur. Umarım mahallemde bir hiç kenara çekilen ya da yanıp sönen mavi ışıkların ne anlama anladıkları andan itibaren onurları zedelenen çocuklar için konuşurlar. Umarım sözlerim kuzenim Greg ve her gün kendilerini ateş hattına atan, tehlikelere doğru koşan diğer polisler adına yükselir.

geri kaçıyor. Umarım bu şarkı, birleşmemiz gerekirken bizi bölen bir tartışmanın her iki tarafında da kaybedilen hayatlar için bir ağıttır. Umarım bu şarkı ortak bir zemin oluşturur."

Son nakarat rapten çok sözlüdür, müzik ve ritim kaybolur. A capella. Son kelime ağzımdan çıkıp havada kaybolduğunda, insanlar şarkıyı ilk kez duyduklarında beklediğim tam bir sessizliğe gömülüyor. Düşüncelerle dolu bir sessizlik. Duvarların yıkılma ve varsayımların yanma sesi. Cehalet odadan kaçıyor. Alkışlar bütün gece boyunca en yüksek seviyeye ulaşıyor ve şimdi gülümsemem gerçek oluyor. Rhyson'la havada çizdiğimiz, bir tiyatronun üzerinde asılı duran, neslimin sesi olma hayalim gerçek oldu.

Rhyson'ı en son nerede gördüğümü kontrol ediyorum. "Bruise "i ilk duyduğunda takındığı ifadeyi takınıyor, sanki gözleri her seferinde daha da açılıyor. Sırıttıyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. Amir onun hemen arkasında duruyor ve ben hayatımın temelini oluşturan bu iki arkadaştan etkileniyorum. Tamamen farklı yollardan geliyorlar ve tamamen farklı tipte adamlar, ama ikisi de tam olarak onlara ihtiyacım olan şey.

"Bruise "den bu gece seslendirmek istediğim son şarkıya geçiş yapmak zor. Genelde şarkının arkasındaki hikayeden biraz bahsederdim ama "Top of the World" benim ve Bristol'un dışında kimseyi ilgilendirmez. Ya da şarkıyı yazmanın nasıl bir şey paylaştım ama şarkı uyuyamadığım bir gecede kendi kendine yazıldı. Adını bile hatırlayamadığım için utandığım rastgele bir hatunla yatmıştım. Parfümünün kokusu çarşaflarıma sinmiş, vücudumda asılı kalmıştı. kıvrılmış yatıyordu, terli, çıplak ve doygun. Bristol'un o anda ne yaptığını merak ederken iğrenme, hayal kırıklığı, yalnızlık ve özlem damarlarımda kan savaşı yapıyordu. Yatakta başka bir adamla beni mi düşünüyordu? Ya da yatakta başka bir adamla birlikteydi ve aklında ben hiç yoktum. Ve evet, ondan nefret ediyordum. Bir anlığına, onun da aynı şekilde hissettiğini görecektim kadar yaklaştığımda yollara barikatlar, sis perdeleri ve engeller koyduğu için ondan nefret ettim. Ve içimde tutamayacağım kadar çok nefret ve tutku vardı. Böylece yataktan kalktım, bir sigara yaktım ve bu kelimeler ciğerlerimden üflenerek parmaklarımın yanık uçlarından döküldü.

Bunların hiçbirini söyleyemiyorum, bu yüzden davulcuya ritmi bırakmasını işaret ediyorum. Ve dilim, dudaklarımın mührünü kıran bir stileto. Çenemin astarını kesiyor, her kelime boğazımı kesiyor. Prince'in "I Wanna Be Your Lover" şarkısının bulaşıcı sample'ı eşliğinde kan kaybediyorum, bir oda dolusu insanın içinde ve hiçbirini bilmiyor.

Alkış sesleri kulaklarımı tırmalarken sahneden çıkıyorum. Umarım yöneticiler az önce onlar için kendimden çıkardığım et parçasından memnundurlar. Umarım Bristol da mutludur, duygularımın yayıldığını ve kesim için hala nefes alan bir kurban gibi bir sunağa bağlandığını duymaktan. Kanatlarda geçip , kasıtlı olarak yüzüne bakmıyorum. Bu şarkıyı ilk kez canlı olarak seslendiriyorum ve az yazdığım gece kadar nefret ediyorum. Ve aynı çok da seviyorum.

Zor kısmı, yani performansı geride bıraktığımda, başka birini isteyen ya da en azından beni istemeyen bir kadın için kara kara düşünerek bir an daha kaybetmemeye kararlıyım. Şişeleri patlatıyor ve ciddi bir kutlama yapıyoruz. Sadece annem VIP'de ve kendisine ait Maça Ası şişesiyle evinde görünürdü.

"Bebeğim, seninle gurur duyuyorum." Biberonundan narin bir yudum alıyor. "Marlon hep bebeğimin hiç grev söyledim. Tek istediğim . Onun için hayalim sadece hapse girmemek ve mahallede başıboş dolaşan bir sürü çocuk sahibi olmamaktı."

"Anne, senin hikâyelerinde neden benim hayali çocuklarımın kafaları hep bezli oluyor?" Sırtarak ona takılıyorum, yanımdaki masada Cristal şişesinden bir yudum alıyorum.

"Çünkü senin hayali bebeğinin annesinin saçlarıyla ne yapacağına dair hiçbir fikri yok." Kıkırdıyor ve yeni bir şeyi Amir'e uzatıyor. "O zaman büyükannenin günü kurtarmak için elinde fiyonklar ve fırçalarla gelmesi gerekiyor." Herkes gülmekten kırılıyor. Kai ve Qwest annemin iki yanında oturuyor ve annemin komik yorumları onları gülmekten kırıp geçiriyor. Liseden beri arkadaşımız olan ve kendi çapında sertifikalı bir pop yıldızı olan Luke, stüdyoda durmaksızın bir sonraki albümünü kaydediyor, bu yüzden izinli bir mahkum gibi görünüyor. O

Kai'den kısa bir süre sonra Prodigy ile anlaştı. Bristol ikisinin de menajerliğini yapıyor. "Luke, Jimmi nerede?" diye sordum.

"Onun çılgin kıçını özledim."

"Londra'da." Luke'un mavi gözleri hafifçe buğulanıyor, belki de bir şeyler içtiği için. "Birkaç hafta içinde dönecek. Kaçırıldığı için çok üzgün."

"Bana mesaj attı ama açmaya fırsatım olmadı," diyorum ona. Bristol, VIP bölümünün tüm duvarını kaplayan kadife koltuğun köşesinden, "Aslında gelecek hafta dönüyor," diye sesleniyor.

Jimmi, Bristol'un yönettiği tek Prodigy olmayan sanatçı. Yıllar önce o meşum bahar tatili gezisinde tanıştılar ve o zamandan beri de yakınlar. Başları belaya , birlikte girerler. Jim, Bristol'u çirkin davranışlara sürükleyebilecek birkaç kişiden biri.

Gece yarısı okyanusa çıplak yürümek gibi.

Bristol'un uzun, ince vücudunun neredeyse çıplak bir şekilde dalgalar ve ay ışığı arasında Pasifik'e daldığı görüntüsünü ben istemedim, ama bu görüntü bana yasaklanmadan yüzüyor. Acaba o geceyi hiç düşünüyor mu? Beni beklenmedik derinliklerine çektiği ve o zamandan beri boğulduğum o geceyi.

"Bu değil mi!" diye bağıyor hafif aksanlı bir ses birkaç metre .

New York'taki favori striptiz kulübüm Pirouette'in sahibi Hector, mekânı emin ve hızlı adımlarla geçiyor. Gerçek adı Martin, ancak "Hector" onun meşhur çizme kayışlarıyla kendini yukarı çeken birinci nesil Kübalı-Amerikalı imajına uyuyor. İlk lüks striptiz kulübünü Miami'de açtı ve kısa süre sonra New York onu takip etti. "Hector" kötü bir şöhrete sahip oldu. Muhtemelen annesi artık ona Martin demiyordur.

"Bu inanılmaz, Grip." Hector, Amir'le benim aramdaki küçük boşluğa sıkışıyor ve arkadaşım/vücut korumam/bakıcımdan derin bir kaş çatma alıyor. "Sanki daha dün New York'taki büyük açılışım için striptiz kulübünde dönüyordun."

"Bu iş gibi bile gelmedi." Gülüyorum çünkü DJ'lik yapmayalı uzun zaman oldu ve bunu özledim. "Uzun yapmamıştım."

"Gel bir daha yap!" Hector sabırsız bir şekilde elini gözlerine dökülen siyah saçlarının geçiriyor. "İki hafta içinde Los Angeles'ta bir Pirouette açacağımızı biliyorsun."

"Gerçekten mi?" İçkimden bir yudum daha alıyorum. "Büyük işler yapıyorsun."

"Açılış gecesinde Bay Bir Numara'yı döndürseydim daha büyük ." Hector'un zaten tutkulu olan ifadesi, eğer bu mümkünse, da parlıyor. "Ve sen ve Qwest 'Queen'i çalabilirsiniz."

VIP ziyareti, ortaya attığı her fikirle daha az spontane ve daha hesaplı hale geliyor. Qwest'e bakıyorum ama annemle o kadar derin bir sohbete dalmış ki Hector'un teklifini duymamış.

Harika.

Artık annemi Qwest ile düğün ve bebek planlamadığımıza asla ikna edemeyeceğim.

"Qwest'in programını kontrol etmemiz gerekecek." Grubumuzun etrafına bir kez daha bakıyorum.

"Menajeri Will'i şu anda göremiyorum ama sizi onunla ."

Hector, "Qwest'in çalışanlarının sıkı bir pazarlık yaptığını duydum," diyor.

"Grip'in adamlarının yaptığı kadar zor değil," diye ekliyor Bristol, konuşmayı duyabilmek için aşağı kayarak.

"Merhaba, anne." Hector'un gözleri Bristol'un çıplak omuzlarından çıplak ayaklarına kadar

Topuklar zaten uzun olan bacaklarını da uzatıyordu. "Bu zevki tattığımı sanmıyorum." "Hector, bu benim menajerim Bristol," diyorum, ses tonumda herhangi bir sıcaklık yok. Hector'u tanıyorum. Hector'u tanıyorum.

Bristol'a sahip olabilirim ama Hector gibi bir adi herifin ona yaklaşmasına asla izin vermem.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Bristol elini uzatıyor, elinin üzerine bir öpücük kondurduğunda bana "bu adam gerçek mi" der gibi bakıyor. "Kulübünüz ne zaman açılıyor?"

"İki hafta içinde." Hector bakışlarını Bristol'un göğsüne indirir. Bristol fark etmemiş gibi yapar ama ondan birkaç santim uzaklaşır ve elini gizlice pantolonunun kenarına .

"Dubai'den yeni dönmüş olacağız." Bristol kaşlarını çatıyor ve bir gözünü kısıyor. "Ama bunu . Qwest'in programını kontrol etmek için Will ile konuşacağım."

"Adımı mı duydum?" Qwest, annem ve Kai'yle olan konuşmasını yarıda kesip bizim köşeye gidiyor ve dizimin üzerine çöküyor. Refleks olarak ellerim kalçalarına gidiyor ve onu sabitliyor. Bristol'un gözleri Qwest'e dokunan ellerime takılıyor ama geçmişte yaptığım gibi bundan bir çıkarmayı reddediyorum. Bunun onu rahatsız ettiğini düşünmeyi reddediyorum.

"Kontrol etmem gereken birkaç şey var." Bristol ayağa kalkar, pantolonundaki birkaç kırıksıklığı düzeltir. "Sana . Grip'te senin bilgilerin var, değil mi?"

" ama seninki bende değil." Hector'un bakışları kızın göğüslerinden kalçalarına ve bacaklarına kayıyor, sonra tekrar kızın yüzüne geliyor.

"Dediğim gibi, elimi uzatırım," diyor alaycı bir ifadeyle, sonra da uzaklaşmak için dönüyor. Hector arkasına yaslanıp onun gidişini izliyor.

"Kahretsin, Grip," diye mırıldanıyor, gözleri hâlâ odayı geçen Bristol'a takılı. "Müdürün iyi. Hayatında biraz renk olsun ister mi?"

Çenesini ovuşturuyor ve kaşlarını sallıyor. "Kahverengi rengi sever misin?"

"Olmuyor." Kelimeler topak gibi dökülüyor ve sinirlenerek ellerimi Qwest'in kalçalarında sıkıyorum. Tundraya benzediğini bildiğim yüzümü incelemek için başını çeviriyor.

Hector kucağımdaki Qwest'e bakıyor.

"Bana öyle geliyor ki ellerin dolu, kardeşim." Gülüyor. "Eğer ona vurmuyorsan, birinin için."

"Onun bir erkeği var." Qwest göğsüme yaslanıp başını boynuma yaslıyor. "Biriyle çıkıyor Charles Parker. Değil mi Grip?"

Hector'un yüzü ukala bir sırıtişla aydınlanır. "Onun için bir şeyim var, bahse girerim ona vermiyordur."

" halin varsa gör," diye . "Bunu aklından bile geçirme, Hector. Yağlı ellerini ve boncuk gözlerini kendine sakla."

Birkaç saniyeliğine, dar çemberimiz sessizleşiyor. Qwest'in beni yakından incelediğini hissediyorum. Bütün gece, bütün hafta üzerimde dizginler elimden kayıp gidiyor. Buradan çıkmak ve bu surattan kurtulmak istiyorum. Dizginleri elimden bırakıp çatı katımda Public Enemy gibi öfkeli bir şarkıyı son ses çalmak istiyorum. Her ne kadar görmezden gelmek, unutmak istesem de Bristol benim olmadığı için hala çok kızgınım. Ve umurumda değilmiş gibi davranmak kıcıımı yıpratıyor.

"Rhyson'ın kız kardeşi ve benim arkadaşım." Hector'unkilerle karşılaşınca gözlerimi sertleştiriyorum. "Ve eğer açılışında sahne almamı istiyorsan, onu ölüm listenden çıkar."

". " Hector'un elleri savunmaya geçer. "Denemeseydim kırmızı kanlı bir erkek olmazdım. Sınırların dışında olduğunu söylüyorsun, sınırların dışında."

Başımı sallayarak onaylıyorum ve bir ağız dolusu Cristal içip sinirleniyorum.

"İyi misin, bebeğim?" Qwest arkasına kulağıma fısıldayabilmek için başını çeviriyor, sırtı göğsüme, kıcı kasıklarımaya dayanmış.

"Evet. İyiyim. Sadece yorgunum." Boynumu, onu saran gerginliğe karşı döndürüyorum. "Uzun bir

hafta oldu."

Kolunu ovuyorum, pişmanlık içimi kemiriyor çünkü Qwest'le bu şeyin daha fazla devam etmesine izin verebileceğimi sanmıyorum. Olması gerekenden daha derine gitti. Olması gerekenden daha derine indi ve bunu ne kadar ertelersem o kadar kötü olacak.

"Seni gülümsetecek bir şeyim var." Will bizim bölüme geldiğinde ayağa kalkıp alkışlıyor. "Başardın!"

"Evet, zar zor." Will ona siyah kadife bir kutu uzattı. "Bir kaza yüzünden trafik canavar gibiydi."

"Teşekkür ." Qwest kutuyu aldı ve bana döndü. "Bir numarayı kutlamak için küçük bir hediye nokta."

"Oh, vay canına." Dudaklarımdan şaşkın bir nefes kaçıyor. "Hiçbir şey beklemiyordum. Bunu yapmak zorunda değildin."

"İstedim ve görmeden vay be demeyin." Qwest kutuyu ellerime tutuşturuyor, gözleri beklentiyle parlıyor. "Hadi aç. Aç bakalım."

Ortalık sessizleşti ve herkes kutuyu açmamı izleyip beklerken konuşmalar . Kapağı açtığımda, mücevherler neredeyse kör oluyordum.

"Kahretsin." Çenem düştü. Siyah kadife yatağın elmas ve platin bir saat parlıyor. "Bu da ne? Qwest, bunu gerçekten yapmak zorunda değildin."

"Bu şeyi taktığını fark ettim." Her zaman taktığım sıradan siyah saati işaret ediyor. "Ve o bileği gerektiğini biliyordum."

Ucuz kauçuktan ve canlı anılardan başka bir şey olmayan eski saatimi çözduğünde itirazımı geri alıyorum. O gün karnavalda ben Bristol'a bir düdük, o da bana bu isimsiz saati kazanmıştı. Bunların gördüğümüz en kötü karnaval ödülleri olduğu konusunda şakalaşmıştık, ama o karnavaldan bu yana o saati kaç kez çıkardığımı bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Ve şimdi bu devasa, ısıtılı hip-hop klişesi ve onu çekmecenin arkasına atabilmek için eve gitmek için sabırsızlanıyorum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Kolumu ileri geri çeviriyorum, tepedeki ışıklar saatten yansıyor ve gözlerimi kısmama neden oluyor. "Bu ...

. Daha önce hiç bir şey yaşamamıştım."

"Bir bakayım," diyor annem. Yanıma geliyor, kolumu tutuyor ve saate hayranlıkla bakıyor. "Ooooh, Erica. Çok güzel."

"Erica?" Gözlerim annem ve Qwest arasında gidip geliyor.

"Ona gerçek ismiyle hitap etmemi söyledi," annem. "Ne kadar tatlı, değil mi?"

"Bu harika." Yere ve kanepeye bakıyorum, içimi mantıksız bir panik kaplıyor. "Saatim nerede?"

"Ne demek istiyorsun?" Qwest kaşlarını çatıyor ve bileğime bakıyor. "Giyiyorsun-"

"Hayır, ." Onu kucağımdan indiriyorum ve karanlık zemini aramak için eğiliyorum. "Siyah olan. Tam buradaydı. Nerede . ."

Aptal gibi konuştuğumu anlamak için Qwest ve annemin tuhaf bakışlarına gerek yok. Pahalı yeni saate şöyle bir göz attım ama kimsenin istemeyeceği ucuz bir saat bulamadığım için kendimi kaybetmenin .

Ama ben istiyorum.

"Görüyor musun?" Anneme sordum. "Ayaklarının altına bak." "Bebeğim, ben görmüyorum," diyor annem gülerken. "Ama kaçıracağından şüpheliyim."

zemini ve kanepeyi taramaya devam ederken cevap vermiyorum.

"!" Amir elleri ve dizleri üzerinde yerden sesleniyor. "Sanırım düştü."

Bana geri verdi ve kalbim yavaşladı. O şeyi kaybettiğimi düşündüğümde neredeyse felç geçiriyordum.

Bristol'u kaybetmek beni daha da büyük paniğe sürükledi, ancak bu durum yüzeyde belli olmuyor. Derimin altındaki iğneler gibi. Kafa derimin altındaki iğneler.

Her şey bir yana, midem yüksek sesle gurulduyor. Kaşlarımı çatıyorum ve açlıktan öldüğümü fark ediyorum.

"Burada gerçek yemek var mı?" Kimseye ve herkese sormuyorum. "Yoksa hepsi içki mi?"

Annem Qwest'in eline dokunarak, "Gördün mü, kelimelerle arası hep iyiydi," diye övünüyor. "Şiirle başladığını biliyorsun. Altıncı sınıfta bir şiir yarışması kazandı ve o beri yazıyor."

"Anne, yapma," diye inliyorum. Beni utandıracağını biliyorum. Bu kesin. Sadece ne kadar utandıracağı önemli.

"Aslında sanırım burada bir fotoğrafım var." Çantasını karıştırıyor ve parçalanmaya yüz tutmuş bir cüzdan çıkarıyor. "İşte burada."

"Görmek istiyorum!" Qwest gülüyor ve annemin yanına . "Ben de öyle." Kai bana hınzırca sırıtıyor. Bu nefret ettiğimi biliyor. "Orada hiç çıplak bebek resmi var mı?"

"Yemek mi?" Tekrar ediyorum. "Hiç var mı?"

"Neden eve geri dönmüyoruz?" Annem çantasında taşımak zorunda olduğu bebeklikten ergenliğe uzanan fotoğraf yığınının başını kaldırmıyor. "Tavuk ve waffle ."

"Ben buna oy veriyorum," diyor Amir dudaklarını şapırdatarak. "Uzun tavuk ve waffle yememiştin." "Oğlum, geçen hafta eve gelip tavuk ve waffle yemiştin," diyor annem.

"Biliyorum." Amir karnını ovuşturuyor. "Waffle yıllarına göre bir hafta çok uzun bir süre."

"Bu gerçekten ağzından mı çıktı?" İki kaşımı da kaldırıyorum. "Gerçekten mi, kardeşim? Waffle yılları mı?"

İki orta parmağıyla beni tersleyerek iki katına çıkıyor.

"Tamam." Ayağa kalkıyorum. "Yola çıkmadan önce soyunma odasından eşyalarımı alacağım."

Amir de benimle birlikte ayağa kalkıyor ama ona el sallayarak yerine geri .

"Lütfen beni 'korumaya' çalışma," diyorum. "Bunu yapmandan nefret ediyorum." "Bu benim işim."

"Şu anda kışını kaldırıp oturman ve beni birkaç dakika yalnız bırakman için para alıyorsun."

"Bir biraz para verin." Amir homurdanır, sırıtır ve yerine oturur. "O da sana yeni bir şeyler verir."

Çantamı ve mekanda giydiğim kıyafetleri almak için soyunma odasına girdiğimde hala gülümsüyorum. Girerken neredeyse Bristol'u ezip geçiyordum.

"Özür dilerim." Dik durmasını sağlamak için tutuyorum. Onu bırakmak niyetindeyim ama avuçlarım omuzlarının sıcak, ipeksi teninde .

"Sorun değil." Geri çekildi, yüzüme doğru birkaç santim yukarı baktı, gözleri temkinliydi. "Ben de . Toparlanıp gidiyordum."

Ellerinin arkada olduğunu ve yüzündeki kaypak ifadeyi fark ettim.

"Orada ne var?" uzanıyorum, ama o geri adım atıyor, odanın derinliklerine ve ulaşamayacağım bir yere gidiyor.

"Hiçbir şey." Başını sallıyor, utangaç bir gülümseme dudaklarının dolgunluğunu çekiştiriyor. "Sadece . . . hiçbir şey."

"Madem bir şey yok, neden saklıyorsun?"

Ellerimi kollarından aşağı kaydırıyorum, ta ki çantanın saplarını ölümüne kavradığını görene kadar. Çantaya uzanma zahmetine girmiyorum ama göğsüme bastırarak kendime birkaç saniye veriyorum. Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Dilinin hareketinden ve nefesi sığlaşırken göğüslerinin göğsüme doğru kalkışından etkileniyorum. Kirpikleri titreyerek kapanıyor ve iç çekiyor.

Sessiz soyunma odasında ağır bir şekilde. Elimden kurtulup çantayı bana uzatıyor ve bedenlerimizi birleştiren anı bozuyor.

"Benim için mi?" Çantadaki parlak ambalajlı kutuya bakıyorum ve onu dudağını kemirirken, gözlerinin üzerinde küçük bir kaş çatarken buluyorum.

"Sadece küçük bir şey, bilirsin işte." Havada belli belirsiz bir hareket yapıyor. "Tebrikler ya da her neyse." "Hiç gerek yoktu," diye mırıldanıyorum, kutuyu açabilmek için çantayı yan masaya bırakıyorum.

Kapıya doğru ilerliyor. "Şey, ben sadece-"

"Dur ." Bileğini nazıkçe kelepçeliyorum, onu kısa sürede yukarı çekiyorum ve gitmesini engelliyorum. Gözlerimiz omzunun üzerinden çarpışıyor. "Ben açarken kalmak istemiyor musun?"

"Belli ki değil." İşe yaramaz bir şekilde bileğini çekiştiriyor. "Tut, . Bırak beni." "Deniyorum," diyorum usulca. "Düşündüğünden daha zor."

Çırpınmayı bırakıyor, hareketsiz duruyor ve burnundan bir nefes çekip kiraz kırmızısı dudaklarının üflüyor. Ateşli bir akor bedenlerimiz arasındaki mesafeyi kapatıyor ve ben onu beni yakacak, canımı acıtacak, yok edecek kadar yakınıma çekmek istiyorum. Bazı zamanlar yakınımda olduğu sürece umursadığımı sanmıyorum. Sadece onu hissetmek istiyorum, bu beni canlı canlı yaksa bile.

Ama o çekiliyor.

"Dediğim gibi, fazla bir şey değil." Omuz silkiyor, ben kâğıdı yırtıp atarken ellerini önünde kavuşturuyor. "Sadece bir hevesle aldığım bir şey."

Kutuyu açıp içinde ne olduğunu gördüğümde Noel'deki bir çocuk gibi oluyorum. Sınırlı sayıda üretilen siyah tabanlı ve bağcıklı gümüş Jordan'lar bir koleksiyoncu için puantiyeli tek boynuzlu atlar gibi.

"Bunları bir hevesle aldığını söylüyorsun, ha?" Onları çıkarıyorum ve botlarımı çıkarıp hemen giyme isteğine .

"Evet." Omuz silkiyor, ama gözlerindeki endişeyi ya da ellerini fark etmiyorum. "Sadece beğenebileceğini düşündüm. Biliyorum değiller-"

Bir kolumu boynuna onu kendime doğru çektiğimde sözleri uçurumdan düşüyor. Ayakkabıları bırakıp diğer elimi beline götürüyorum.

"Bu bir heves." Sesim boğuk bir fısıltıya dönüşüyor ve kulağının dibinden kaçan saç tellerini rahatsız ediyor. "Bunlardan sadece on çift yapıldığını düşünürsek."

"Gerçekten mi?" Kelime yüksek ve soluk soluğa çıkıyor ve ağzının kontrollü çizgisi eriyip yumuşuyor. "Hiçbir fikrim yoktu."

Alnım onunkine değene kadar başımı eğiyorum.

"Teşekkür ederim, Bris." Şakağından geriye doğru çekilmiş saçlarına gizlice bir öpücük konduruyorum. "Bu gece söylediklerimde ciddiydim. Bu proje için ne kadar çok şey yaptığını biliyorum. Benim için ne kadar çok şey yaptığını."

Sadece sallayarak cevap ama kirpikleri gözlerini kapatacak şekilde düşüyor ve eli sanki bırakırsa düşecekmiş gibi beni kalçamdan tutuyor. Birlikte düşmemizi isterdim.

Ama yapamayız. Ya da o yapmaz. Her neyse, bunun olmadığı bir şeymiş gibi hissettirilmesine izin vermeyi reddediyorum. Ya da onun izin vermeyeceği bir şey çünkü mezara Bristol'un beni önemseydiğine inanarak gideceğim. Başka biriyle olmayı seçtiğinde bunun bana hiçbir faydası yok. Ve en azından şimdilik, ben de öyleyim.

"iyi olacak." Geri çekiliyorum, ama bir şekilde elim boynunu buluyor ve başparmağım nabzının sıcak deriyi okşuyor. Her nasılsa eli hâlâ belimde. "Annem tavuk ve waffle yapıyor."

"Kulağa hoş geliyor." Bana bakıyor ve ikimiz de gitmemiz gerektiğini söyleyip dursak da bir türlü ayrılamıyoruz.

"Gelmek ister misin?" Gelmeyeceğini biliyorum ama ben kendimi durduramadan soru ağzımdan

çıkıveriyor.

"Annenin bunu takdir edeceğinden şüpheliyim." Bristol yere bakar, alaycı bir sırıtışla

Ağzının bir köşesi. "O ve Qwest iyi anlaşıyor gibi görünüyorlar, bu harika. Buna sevindim. Onlar için mutluyum. . . senin için."

Beni ikna kadar kendini de ikna ediyormuş gibi başını sallıyor.

"Ben ... evet. Tamam." Bakışlarını yerden kaldırıyor. "Belki başka zaman gelirim. Daha önce hiç tavuk ve waffle yememiştim."

Takas ettiğimiz gülümsemeler hüznün izlerini taşıyor. Ne olacağımızı bilmiyorum. Ona artık menajerim olmayacağını söylemek için sabırsızlanıyorum. Açıkçası, sevgili olacağımıza dair da hızla azalıyor. Ve onun o pislikle birlikte olmasına seyirci kalamam, bu yüzden arkadaşlık bile işkence gibi geliyor. Ne olursak olalım, birkaç dakikalığına biz biziz. Tek istediğim Bristol ve benim bir biz olmamızdı. Artık bunun neye benzediğini bilmiyorum ama onu hayatımda tutmak için savaşıacağım.

Sonra görüşürüz.

Ama yıllar önce lunaparktaki vahşi öpücüklerinin tadı hala damağımdayken değil, aynalarda çarpıtılmış olsa bile vücutlarımız birbirine çok yakışıyordu. Yani her zaman olacağımızı düşündüğüm bizi bırakıp gitmek... Bunun için çok erken.

"Gitsem iyi olacak," diyorum. "Beni bekliyorlar."

Elim boynundan düşüyor ve floresan ışıkları bileğimdeki saatten parlıyor. Bristol'un gözleri kolumdan yanıma doğru iniyor.

"Güzel saat," diyor, gözleri bileğime bağlı bir albatros gibi hissettiren şatafatlı şeye dikilmiş.

"Evet." Kendi incelemem için kaldırıyorum.

Dudakları önce bir gülümsemeyi kabul ediyor.

"Tutun, Bayan Mittie hadi dedi!" Amir'in sesi kapı açılmadan hemen önce bize ulaşıyor ve Bristol ile benim aramda şaşkın bir bakış fırlatarak beliriyor. "Ah, özür dilerim. Burada olduğunu bilmiyordum, Bristol."

"yok." Saçını düzeltiyor. "Ben de tam gidiyordum. Sanırım tavuk ve waffle yemek istiyorsun?"

"Buna inansam iyi olur." Biraz tedirgin bir şekilde sırtıyor, hâlâ neye bulaştığından emin değil.

"Geliyor musun?" "Hayır, gitmem gerek" diyor, saatine bakarak.

"Parker seni mi bekliyor?" Acımasızca soruyorum. Onun evinde, onun yatağında ya da onunla birlikte bir çatı katında olduğu düşüncesi, son birkaç dakikanın iyi niyetini siliyor.

"Hayır." Omzunun üzerinden geriye bakıyor, bir kaşı kınamama karşılık kalkmış. "O hala Hindistan'da."

Kapıya doğru ilerliyor ve Amir'e sarılmak için duruyor. O, sevdiği birkaç kişiden biri. Daha farklı olamazlardı ama birbirlerini anlıyorlar. Başlangıçta ortak paydaları bendim ama yıllar içinde kendi dostluklarını kurdular.

"Pasaportunuz güncel, değil mi?" Sarılmaktan vazgeçiyor ve adamın yüzünün yan tarafını şefkatle okşuyor. "Dubai için hazır mısın?"

"Hazırdan da öte." Amir ellerini birbirine sürtüyor. "Dünyanın en güzel manzaralarından bazılarını sahip olduklarını duydum."

"Manzaradan bahsetmediğine dair bir his var içimde." Gülüyor ve kapıya doğru yöneliyor. "Sarah sana tüm detayları anlatacak."

"Hey, Bris," diyorum.

Bana dönüyor, sözümü bitirmemi beklerken Amir'le paylaştığı rahatlık buharlaşıyor. "Sarah'dan bahsetmişken, neden Hector' ulaşmasına izin vermiyorsun?"

"Sarah?" Kaşlarını çatıyor ama başını sallıyor. "Tamam. Neden?"

Ona yakında Sarah'nın tüm işlerimi halledeceğini söyleyebilirim. Ya da Bristol'a

Hector ona karşı bir şeyler hissediyor ve ben ona bir şeyler hisseden erkeklerden hoşlanmıyorum. "Neden olmasın?" Zaten yeterince tartışmadığımız ben de karşı çıkıyorum.

"Çünkü bu benim işim." Bir yumruğunu iki kalçasına dayıyor. "Çünkü genellikle ilk temas noktası benim ve-"

"Rhyson daha önce nasıl ?" Çeneme ve sanki hatırlamaya çalışıyormuşum gibi tavana bakıyorum. "Ah, evet. Eğer bu senin işinse, patronun benim ve ben öyle dediğim için."

Bu Rhyson'ın söylediği zamanki kadar iyi gitti, ama ayrılırken yüz ifadesini gölgeleyen kızgınlık Amir gelmeden önce hissettiğimizden daha iyi. Kılıklı bir Bristol, onu öpmek ve adımı haykırmasını sağlamak istememe neden olan savunmasız birinden daha güvenli.

"Ee?" On numara Jordan'larımı alıp kapıya ve Amir'in beni takip edip etmediğini kontrol . "Tavuk ve waffle?"

BÖLÜM 18

BRISTOL

Orada mısın, Tanrım? Ben Bristol.

Lütfen durdur şunu.

Kutsal olan her şey aşkına, Qwest onu bir kez daha öperse, Dramamine'imi çıkaracağım. Ve kadının mükemmel bir deri koltuğu var. Grip'in dizine tünemek zorunda mı? Zavallı adamın bacağı şimdiye kadar uyumuş olmalı. Yani, tabii küçük, ama yine de ..

. bütün o kışlar . . .

Özel jetle seyahat etmenin "şık bir şekilde uçmak" olduğunu kim söylemişse, Grip ve Qwest da bilinen hip-hop aşk kuşlarıyla on altı saat boyunca yakın mesafelerde mahsur kalmamıştır.

Birlikte harika görünüyorlar. Birlikte mükemmeller. Hayranlarının neden hala #GripzQueen trendini takip ettiklerini ve bir çift olarak onlardan daha fazlasını istediklerini anlıyorum. Bu harika. Hayatına devam ediyor. Mutlu görünüyor. Kız da mutlu. Hatta annesi bile mutlu. Küçük bir şekilde, bunu düzenlemeye yardım ettim. En azından eserimin ortaya çıkışını izleyebilirim.

Ama ben yapamam.

Uyku maskemi gözlerimin üzerine çekip arkama yaslanıyorum. Karanlığa dalıp gideceğim, sessizliğin avantajını kullanacağım.

"Affedersin, Bristol." Yanımdan alçak bir fısıltı geliyor. Sessizlik buraya kadarmış. Yanımdaki koltukta oturan Meryl'e bakmak için maskenin bir köşesini kaldırıyorum.

"Özür dilerim." İşaret parmağıyla gözlüğünü burnunun üst kısmına doğru itiyor. "Birkaç sorum vardı."

Tabii ki biliyorsun.

"Evet?" Azalan sabır depomu biraz nezaketle cevap vermek için kullanıyorum. Bu kız bizim lanet olası gölgemiz oldu ve onu Dubai'ye getirdiğim için pişmanım ama başka seçeneğimiz olduğunu da sanmıyorum. Reklam için ödenen bedel.

"Grip ve Qwest ile ne zaman bir araya geleceğim?"

"Dubai'ye vardığımızda gece yarısı olacak," diye cevap veriyorum. "O yüzden uyuyacağız, vücudumuzu biraz alıştıracağız. Röportajı yarın brunch'ta yaparsınız diye düşünmüştüm."

"Oh, bu yarar." Meryl onu hiç onsuz görmediğim not defterine şeyler not ediyor. "Peki Grip ile çöl çekimi? O hâlâ olabilir mi?"

"Evet. Sadece oradaki irtibatımla ayrıntıları teyit etmem gerekiyor. Sanırım yarın gerçekleşebilir.

Öğleden sonra, fotoğrafçınız hazır olacak mı?"

"Evet, iyi olacak." Meryl koridorun aşağısına, yanında getirdiği fotoğrafçının hafifçe horladığı yere bakıyor. "Sanırım her şeyi basit tutmak istiyor."

"Yapabileceğimiz kadar basit." Uyku maskesini indiriyorum ve beni yalnız bırakması için parmaklarımı çaprazlıyorum. "Daha önce hiç özel jetle uçmadım," diyor. "Hmmm." Onu cesaretlendirmeyi reddediyorum.

"Sanırım öyle, ha? Yani Charles Parker'la çıkıyorsunuz, tabii ki özel jete binmişsinizdir. Fotoğrafları gördük."

"Hmmm."

Benim tek heceli sözlerim bu küçük haberciye zaten sahip olmadığı bir şey vermeyecek. Parker, medyanın bizim çıktığımız izlenimini "halledeceğini" söyledi. Bir an önce halletmesi gerek.

Tanrı'ya inandığımdan hiçbir zaman emin olamadım.

Ailem zerre kadar dindar değildi. Dehaların ve piyanistlerin olduğu bir klanda konser salonu bizim katedralimizdi. Ama burada, Dubai'nin uçsuz bucaksız çölünde, sadece yüce bir gücün maharetli elinin bir güzellik yaratabileceğinden eminim. Kum ve güneşin inişli çıkışlı manzarası değil, gölge ile hafifçe tozlanmış çenenin doğru açısı, elmacık kemiklerinin cesur eğimi, kaş ve kirpiklerin ağır süpürgesi, yumuşak dudakların ve beyaz dişlerin cömertçe yayılması.

"Grip, benim için biraz sola dönebilir misin?" diye soruyor fotoğrafçı hızla tıklayan kamerasının arkasından. "İşte böyle, ayağını da kaldırır mısın?"

Grip dizini bükerek ayağını dört tekerlekli bisiklete dayıyor. Koyu renk kot pantolonundaki geniş yırtıklar kas heykelini ortaya çıkarıyor. Straight Outta Compton tişörtündeki yırtıklar, kabarık gövdesini saran bronz teni gözler önüne seriyor. Görkemli Kızıl Kumul'da geçirdiğimiz bir saat içinde bile güneş onu bronzlaştırmış, zengin, karamel rengi tenini daha derin bir tona kavuşturmuş. "Neredeyse bitti mi?" Grip belki de onuncu kez soruyor. "Burası cehennem gibi sıcak."

"Özür dilerim." Meryl yüzünü buruşturarak özür diliyor. "Paul, ihtiyacımız olanı almaya ne kadar yakınız?"

"Sadece biraz daha," diyor Paul dikkati dağılmış bir şekilde, hâlâ fotoğraf çekmeye devam ederek. "Işık değişmeden önce birkaç tane daha çekmek istiyorum."

"Eğer ışıktan kastın son bir saattir başıma vuran güneşe," diyor Grip, sırtarak ağzının bir eğiyor. "Değişmesi için hazırım."

"Özür dilerim." Dedim. "Neredeyse ."

Gözleri kısa bir süreliğine bana kayıyor, siyah kot pantolonumun içine soktuğum atletimin içinde kollarımın ve omuzlarımın üzerinde . Dubai'ye indiğimizden beri bana bakmadı, benimle neredeyse hiç konuşmadı. Her ne kadar onu kendimden uzaklaştırmış, ondan kaçmış olsam da gözlerinin içine bakmayı ve birbirimize söylemediğimiz ama hissettiğimiz şeyleri görmeyi özlüyorum, her ne kadar bu hisleri ona hiç dile getirmemiş olsam ve muhtemelen hiçbir da dile getirmeyecek olsam da. Bir gün onun gözlerine bakacağım ve daha önce bana karşı hissettiklerinden eser kalmayacak. Gitmiş olacak çünkü ben onu öldürdüm. Belki de çoktan ölmüştür.

"Ve işimiz bitti." Paul kamerasını indiriyor ve gözlerini kısarak tepedeki parlak güneşe bakıyor. "Tam zamanında."

Grip ATV'ye yaslanarak rahatlıyor ve büyük ellerini başının üzerinde gezdiriyor. kestirdiğinden beri saçları biraz uzamış. Hâlâ çekecek kadar uzun değil.

Doğru. Başkasının erkeğini, içime girdiğinde saçını çekmek olarak düşünmeyi bırakmalıyım çünkü ... asla yapmayacak.

"Bu şeyi dışarı çıkarma şansım var mı?" Grip bizi buraya getiren rehber devasa ATV'yi okşayarak soruyor.

"Binmek için, değil mi?" diye soruyor adam o yapmacık İngilizcesiyle, ifadesi belirsiz.

"Evet." Grip'in gülümsemesi tamamen ikna edicidir. "Hadi gel. Bir feragatname imzalayacağım ya da başka kim ne yaparsa yapsın."

"Yalnız mı?" diye soruyor rehber kaşlarını çatarak.

"Onu da götürecektim." Grip başını bana doğru eğdiğinde şok oldum. Günlerdir beni neredeyse hiç tanımamıştı. "At binmeye var mısın Bristol?"

Belki de çöl sıcağı aniden boynumda ter damlaları oluşturdu, boğazıma kum kaçtı, bu yüzden rahat nefes alamıyorum. Belki de öğle yemeğinde yeterince ve başım dönüyor. Daha büyük olasılıkla, Grip'in muhteşem gözleri beni bekliyor, bana sonsuza kadar bakmamış gibi hissettirirken bana bakıyor.

"Şey... Sanırım öyle." Yüzünde bu bulmacaya dair bir ipucu arıyorum.

"Güzel." Başını salladı ve rehberine döndü. "Belirli bir yol var, değil mi?"

"Evet, ama ..." Zavallı küçük adam hala emin değildir, ama iç çeker ve vazgeçer. Amiri muhtemelen ona zengin Amerikalılara ne isterlerse vermesini söylemiştir. Prens misafiri olmak muhtemelen devamıza zarar vermez. "Evrakları getireyim."

"Peki onları geri götüreceksin?" Grip, Meryl ve Paul'ü işaret eder. "Evet, tabii ki." Meryl'e bakıyorum çünkü onun da bana baktığını hissediyorum.

"Sanırım sizinle otelde görüşürüz," diyerek yorumumu Meryl'e ve onun meraklı gözlerine yöneltiyorum. "Parti saat sekizde."

Meryl, dikkatini evrakları imzalayan Grip ile benim aramda paylaştırarak, "Kraliyete yakışır bir 16. yaş günü partisi için nasıl giyineceğimi bilmiyorum," diyor.

" gelse gitmezdim. Yarın eve gitmeye çok hazırım."

"Sanırım hikaye için ihtiyacım olan her şeye sahip olacağım," diyor Meryl. "Bence harika olacak, özellikle de Grip bir numaraya yükselmişken ve kapak için bu muhteşem ortam varken."

"Evet." Grip yanıma gelirken Meryl'i yarım kulakla dinliyorum. "Her şey için teşekkürler, Meryl."

Grip'yavaşça gülümsemesi yanaklarında bir parça renk açmasına neden oluyor. Ben, onun aksine, aşkından habersiz değilim. "Nasıl görmek için sabırsızlanıyorum. Bu akşam partide görüşürüz."

Onun yanıtını beklemeden, kaskları ona veren rehberin yanına döner. "Bris," diye bağırarak bacağını ATV'nin üzerinde sallar.

Yanına giderken Meryl'e aceleyle, "Akşam görüşürüz," diyorum.

Rehber bize bazı hızlı talimatlar veriyor. Grip başını sallıyor ama belli ki sadece yarım yamalak dinliyor. O ve Rhyson bu şeyleri çok seviyor. Kızıl Kum Tepelerinde bir tanesine binme ihtimali onu heyecanlandırıyor ve bunu yapmak için sabırsızlanıyor.

Arkaya tırmandım, bundan emin değilim. Neden sorduğundan ya da neden gittiğimden emin değilim. Kollarımı onun sıcak, sert vücuduna doladım. Parmaklarım gömleğindeki yırtıklardan görünen kas merdivenlerine sürtünüyor. Parmaklarımı geri çekiyorum, samimi dokunuşun içimde yarattığı sarsıntıya hazırlıksızım.

"Dayan," diyor Grip, sesi kask yüzünden biraz boğuk çıkıyor. "Ya da düş. Seçenekleriniz bunlar."

O sıcak, sert vücuda sarılmak, kalçalarımın onun gücünü paranteze alması? Vücudumun merkezi onun kışının kıvrımına mı oturuyordu? Ve bu çöl canavarının ilkel hırıltısı bizi kumların üzerinde taşıyor, yolculuk boyunca titreşiyor? Ne azgın , yolculuk bitmeden boşalacağım. İyi bir görüntü değil. Bavulumdaki elektrikli erkek arkadaşı kullanmak daha az utanç verici olurdu.

"Başka bir seçenek de hiç binmemek olabilir." Geri çekildim ve inmek için bacağımı kaldırdım. "Çok geç."

Ben daha fazla ilerleyemeden Grip motoru çalıştırdı ve havalandı.

Ona sıkıca tutunmak ya da tek bacağımdan sürüklenmek zorunda kalıyorum. "Orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum kaskımın içinden.

"O da neydi?" Grip motorun üzerinden bağıyor.

"Beni uyarabilirdin dedim," bağıyorum.

Rhyson ve Grip'i sahilde ata binerken görmüştüm ama bu onun çok ötesinde. Kum tepeleri o kadar yükseğe tırmanıyor ve o kadar alçalıyor ki, her tepe ve vadide midem dönüyor. Bedenlerimiz arasına ne kadar mesafe koymaya çalışsam da aracın hareketi, sürüşümüzün hızı beni amansızca onun içine çekiyor. Göğüslerim, sırtının ve omuzlarının geniş, sağlam genişliğine karşı düzleşiyor. Kasları her yükselişte, düşüşte, bükülüşte ve dönüşte kollarımın altında kayıyor ve esniyor. Sadece yerçekimine değil, her zaman duyularım üzerinde uyguladığı şehvetli çekime karşı koyarken, vücuduna doğru çekilirken uzuvlarım istemsizce sertleşiyor.

"Sakin ol Bristol," diye bağıyor Grip omzunun üzerinden. "Yoksa ikimizi de aşağı çekersin."

Teslim oluyorum, gücün ve hızın bedenlerimizi çarpıştırmasına izin veriyorum. Bacaklarım ona yapışıyor, meme uçlarım sırtına çarpıyor. Islak olduğumu biliyorum ve sert bir eliyle kolumu beline daha sıkı sarması da yardımcı olmuyor. Dikkatimi dağıtmak için yanımızdan akıp giden manzarayı seyrediyorum. Bu kızıl kum dağının üzerinde süzülüyoruz, o kadar yüksek ki masmavi gökyüzüne dokunmak için uzansam avuçlarım mavi çıkabilir. Güneş, yüksek ve safran rengi, bulutların arasından menekşe ve pembe sıçratıyor, suluboya ile oynayan bir çocuk gibi. Canlı renkler, gerilmiş ve boyanmış, güneşte kurumaya bırakılmış bir fresk gibi manzarayı doyuruyor.

Bir kum tepesinin zirvesinde duruyoruz ve birkaç dakika orada öylece oturuyoruz, atv altımızda rölantide çalışan bir canavar. Grip motoru durduruyor ve inmek için bir bacağını sallıyor. Ben de dikkatle onu takip ediyorum.

Birkaç adım ötede yürüyen ve sürüşümüz sırasında beni büyüleyen aynı canlı manzarayı inceleyen Grip' bir bakış atıyorum, kaskı elinden sarkıyor. Tam önüne gelene kadar birkaç adım atıyorum, burada ne ve söyleyecek bir şeyi yoksa beni neden getirdiğini sormaya hazırım. Rehber ona burnunu ve ağzını kapatması için siyah bir bandana vermişti, tekerleklerimizden fırlayan kumlardan korunsun diye. Sadece koyu renk gözleri ve bandananın üstünden görünen kesik, mürekkep gibi kaşlarıyla yarı kanun kaçağı, yarı Bedevi prensi gibi görünüyor. yerleştiriyor ve bandanayı çenesinin altına çekerek yüzünün geri kalanını, ince yontulmuş ve dolgun dudaklarını, güçlü, kare çenesini ortaya çıkarıyor. Güneşe karşı gözlerini kısıyor, cesur profili arkasındaki ufka çiziliyor ve kalbim mükemmel bir on takla atıyor.

Çok sessiz, hava huzur ve ıssızlık arasında ince bir çizgide ilerliyor. Sanki zamanın olmadığı bir boşluktayız. Sanki ıssız bir gezegendeki son iki kişiyiz ve o, ben ve dışında her şey yok oluyor. Biri hariç her düşünce benden kaçıyor.

"Seni özlüyorum," diye fısıldıyorum.

Kafasını çeviriyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve uzun kirpiklerinin kenarları birbirine dolanacak kadar daralıyor. "Bunu bana söyleyemezsin, Bristol."

Bunu neden söylediğini biliyorum ama yine de reddedilmiş gibi hissediyorum.

"Grip, sadece arkadaşlığınızı kastediyorum. İşler bu hale gelmişken, arkadaşlığımızı özlüyorum."

"Arkadaşlığımı mı?" Başını eğiyor, mizahtan yoksun bir kahkaha atıyor ve kum tepelerinde yankılanıyor.

"Biz arkadaş değiliz. Şu anda değiliz."

"Öyleyiz," diye ısrar ediyorum.

"Buna ihtiyacım var."

"İhtiyacın var." Grip bir eliyle bandanayı toplarken diğer eliyle ensesini sıkıyor. "Buna sahip olmana, bunu yapmana çok uzun süre izin verdim. İhtiyacım olanı görmezden gel. Ne istediğimi siktir et. Yıllardır senden alabileceğim her şeye razı oldum."

Durmasını istiyorum ama onu durdurmak için söyleyebileceğim her şey dudaklarımda kalıyor, o da devam ediyor. "Beni yönettiğin bu tuzak bile sana daha yakın olmak için bir girişimdi," diyor, öfkeyle

onun sözleri. "Peki sen ne yapıyorsun? o pislikle çıkmaya başladın. Ben sabrederken onu seçiyorsun. Ben buradayken."

Ona haftalar önce yapmam gereken açıklama ağzımı dolduruyor, dilimde birikiyor. Ona Parker hakkındaki gerçeği söylersem Qwest'le işler . Ama istiyorum. Bu onların sonu anlamına gelse bile, istiyorum. Onun istemesi ve benim direnmem arasında gidip gelmeyi, ona hiç sahip olmamaya tercih ederim. Bu adil değil ama bazen kendimizi korumak için adil olmayan şeyler yaparız. Hayatta kalmak için.

"Tüm kuralları senin izin verdim ama ben değiştiriyorum. Değiştirmek zorundayım," diyor Grip, ben ne söylemem gerektiğine karar veremedi. "ama şimdi tam zamanı. Artık beni sen yönetmeyeceksin."

Ve böyle, söyleyeceğim sözler ağzımda talaş oldu.

"Ne?" Ben asla kekelemem. Onun hayatından kendime izin verdiğim tek bir parça var ve onu bile elimden alıyor ve bu da beni kekeme yapıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sarah benim günlük işlerimi halledecek-"

"Sarah?" Sert sesim etrafımdaki sessizliği bozuyor. "Sarah müdür değil. O benim asistanım."

"Biliyorum." Grip başını sallıyor, yüz ifadesi . "Dediğim gibi, ben menajerim için uygun birini bulana kadar günlük işleri o halledecek."

"Ben uygun biriyim!" Aptal gözyaşlarım gözlerimi ıslatıyor ve acı yükselirken duygular boğazımı sulandırıyor. "Ülkenin bir numaralı albümüne sahipsin. Bunun benim yüzümden olduğunu söylemiyorum ama-" "Elbette bunun büyük bir parçası olduğunu biliyorum." Kaşlarını çatır bandanasını ileri geri sallar

ellerinin arasında. "Mesele o değil."

"İyi bir iş çıkardım." Sesim dehşete düşmüş bir fısıltıya dönüşüyor.

"Senin işin olmak istemiyorum." Hayal kırıklığını uzun bir iç çekişle dışarı üflüyor. "Bunu hiç istemedim. Daha fazlasını istedim ve ikimizin de başka insanlarla birlikte olduğunu ve istediğim şeyin gerçekleşemeyeceğini biliyorum."

"Ne?" Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturup kalbimi çelikleştirerek talep ediyorum.

"Sonra ne oldu?" "Seninle bir ilişki yaşayamazsam, hiçbir şey istemediğimi düşündüm."

Sözleri midemin çukuruna iniyor. Umutsuzca soğukkanlılığımı koruyorum, benden alabileceği aldığına kararlıyım. En azından benim.

"Ama yanılmışım, Bris."

Öfkesi azalıyor, sesi neredeyse nazikleşiyor, elime uzanıyor ve gözlerimi yakalamak için başını eğiyor. İçimin erimeye başlamasına içerliyorum.

"En azından arkadaş olmamızı istiyorum," diye devam ediyor. "Şu anda olduğumuz kişiden hoşlanmıyorum. laf atıyoruz. Tartışma ve düşmanlık. Bu biz değiliz. Bence kendi yollarımıza gitmeli ve her şeyin yoluna girmesine izin vermeliyiz ki tekrar arkadaş olabilelim."

"Yani harika bir ortaklığı mahvediyorsun?" Başımı sallıyorum ve elimi çekiyorum, bunun onun çözümü olduğuna inanmayı reddediyorum. "Rhyson'la bu konuyu konuştuğumuzda-"

"O zaten biliyor."

"Biliyor mu?" İhanet kelimelerimi boğuyor. "Onunla bu konuyu çoktan konuştun mu? Buna önce benimle mı karar verdin?"

"Bu birlikte verdiğimiz bir karar değil," diyor Grip. "Beni kimin yöneteceğine ben karar veririm ve şu anda bu sen olamazsın."

Bu saçmalıkla işim bitti. Kaskımı tekrar takıyorum ve ATV'nin arkasındaki yerimi alıp onun binmesini bekliyorum.

"Bristol, bunu konuşalım."

"Oh, şimdi mi konuşmak istiyorsun?" . "Kardeşıme gidip beni kovdurduktan sonra mı?"

"Kovulmak mı?" Kaşlarını çatıyor. "Hadi ama. Öyle bir şey değil. Yönettiğin bir sürü başka sanatçı var."

Anlamıyor. Elbette yapacak çok işim var. Kilimanjaro, Luke, Kai, Rhyson ve Jimmi'nin arasında iki asistanım daha olabilir ve hepsi için yaptığım şeyde hâlâ yardıma ihtiyacım var. Ama Grip ve ben sevgili değilsek, birlikte çalışmıyorsak ve arkadaş bile olamıyorsak, o zaman biz bir hiçiz. Tanıştığımız günden beri Grip için "hiçbir şey" olmadım.

"Beni otele geri götür," diyorum odun gibi. "Bris."

Öfkemi ona yönelttiğim bakışa yansıtıyorum. "Tamam. Şimdi."

Gözlerimi inceliyor ve tek gördüğü şeyin öfke olduğundan emin oluyorum. İncinmişliği bastırıyorum, acımı gömüyorum, yüzümün ve kalbimin üzerinde aşılmaz bir kalkan tutuyorum. Sonunda atv'ye tırmanıyor ve motoru çalıştırıyor.

Geri dönerken, bedenlerimizi birbirine kenetleyecek fiziksel ve diğer güçlere direniyorum. Ona daha sıkı sarılmam için beni cesaretlendirmiyor. Artık göre beni rahatlamaya, tutunmaya teşvik etmiyor. Belki de söyleyeceği herhangi bir şeyin, gergin bir çarşıftan fırlayan bozuk para gibi üzerimden sekeceğini hissediyor. Sadece bu yolculuğu atlatıp Amerika'ya dönmek istiyorum. Buraya gelirken bu yakut renkli kum tepelerini örten cazibe kalkıyor ve yerini katı gerçekliğe bırakıyor. Huzur sandığım şey aslında kurak bir arazinin yalnızlığıymış. Bedevi prens artık beni istemiyor ve geriye kalan tek şey bu kuru, çorak çöl.

Toz ve kumdan başka bir şey yok.

BÖLÜM 19

BRISTOL

CEHENNEMİN KANATLARI VARDIR.

Bu uçak tam bir hava cehennemi. Dubai'ye uçuşun işkence olduğunu düşünseydim, eve dönüş uçuşu Dante'ye yeni bir ilham verirdi.

"Grip, sorun ne bebeğim?" Qwest soruyor ... tahmin ettiniz ... kucağında oturuyor.

"Hiçbir şey." Adam ellerini kolçağın üzerine koymuş , kadın kolunun ve omzunun arasına sokuluyor. "Ben iyiyim."

"Emin misin?" Onun omzunu sıkar. "Çok ."

"Sadece uzun birkaç hafta." Başını koltuğa yasladı. "Eve döndüğüme memnun olacağım."

"Seni nasıl biliyorum." Yaklaşp kulağına fısıldıyor, boğuk bir kahkaha Will'le benim karşılarında oturduğumuz alanı işgal ediyor. Grip'in gözleri benimkilerle çarpışmak için açılıyor. Tüm çabalarım rağmen gözlerimi . O gece çatıda bana söylediklerini hatırlamadan edemiyorum. Gözlerimi ondan alamadığımı. Bu doğru, ama artık beni yanında istemeyeceği için bu bir sorun olmamalı. Gözlerimi kasıtlı olarak kaçırıp kucağımdaki telefona bakıyorum.

"Harika bir fikir," diyor Grip.

Ayağa kalkıp yatağın olduğu arka tarafa doğru yürüyorlar. Kilidin dönme sesine bile bakmıyorum. Sanırım burası onlar için Mile High Club. Çenem sıkıştı. Dudaklarım geriliyor, ama bunun dışında beni rahatsız ettiğine dair hiçbir işaret .

"Neyin var senin?" Will sordu. Tamam. Belki de düşündüğüm kadar iyi saklamıyorumdur.

Meryl'i Will'le birkaç şey konuşmamız gerektiğine ikna ettim, o yüzden fotoğrafçıyla oturması gerekiyordu. Görünüşe göre Will'le pek iyi geçinemeyeceğim.

"Yok bir şey." kıvırıyorum ve uçuş için seçtiğim geniş paçalı kot pantolonun içinde geriliyorum.

"Sadece yorgunum sanırım. Son zamanlarda çok fazla olduğunu kabul etmelisin."

"Evet, Grip üstte."

"Qwest de," diye mırıldanıyorum, bacaklarımı kaplayan kotu ovuşturarak. "'Queen' hâlâ bir numara." "Bir sonraki albümü için Grip'i isteyecektir. Bunu biliyorsun. Koordine olmamız gerekecek."

Dudaklarımdan kahkahayı taklit eden bir hava akımı geçiyor. "Onu isteyeceğine hiç şüphe yok."

Will koltuğunda dönüp profilime bakıyor. Onu görmezden geliyorum, koltuğumun yanındaki çantadan dizüstü bilgisayarımı alıyorum ve birkaç e-postayı yanıtlıyorum.

"Grip ile aranızda ne var Bristol?"

Yazmaya devam etmeden önce parmaklarım tuşların üzerinde sadece bir saniye duraksıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Will'in parmakları benimkileri klavyenin üzerinde örtüyor.

"Dur." Ona bakmamı bekliyor. "Bir şeyler biliyorum. Eğer sanatçımı etkiliyorsa, benimle açık konuşmanı . Sizler ..."

Boşlukları ben dolduruyorum. Belli ki bir şeyler sezmiş. Gözlerinin içine bakıp doğruyu söyleyebildiğim için mutluyum. Gerçi ben de insanların gözlerinin içine baka baka kolayca yalan söyleyebiliyorum.

"Grip ve ben uzun zamandır arkadaşız Will, ama bu bir şey değil."

"Emin misin?" Will soruyor. "Bazen aranızda bir elektrik seziyorum sanırım."

"Dediğim gibi, uzun birlikteyiz." Omuz silkip dizüstü bilgisayarımı kapattım. Şu anda çalışıyormuş gibi yapmak istemiyorum. "Uzun arkadaşız. Hepsi bu."

"Tamam, güzel." Will rahatlamış bir şekilde güler ve koltuğunda arkasına yaslanır. "Çünkü Qwest'in bu adama aşık olduğuna eminim."

Sözleri beni tam ortamdan mızrakladı. Bunu kendim de görebiliyordum elbette. Grip'ten çok hoşlanıyor. Adam da ondan gerçekten hoşlanıyor ama onu sevmediğini biliyorum. Kimsenin incinmesini istemiyorum. Grip onunla denemeyi bırakırsa, ilişkiyi keserse, kız incinir. Eğer denemeye devam eder ve ona gerçekten aşık olursa, ben incinmeye devam edeceğim. Her iki senaryoda da bu konuda bir şey yapacak kadar cesur değilim, en azından rotasına girmesinden kısmen sorumlu olduğum bu treni durdurmak için.

Grip ve Qwest'e bakmak zorunda kalmadığım on altı saat uçup gidiyor. daha geri gelmediler. Sanırım o yatağı iyi kullandılar. Adamın kadının içinde, adama sarılmış olduğu düşüncesi keskin bir acıyla nefesimi kesiyor. Çantamı aldım ve çıkışa doğru yöneldim. Asfaltta adımımı atmaz siyah bir SUV görüyorum, yanında belli belirsiz tanıdık bir figür duruyor. Vegas'ta o gece Parker'a eşlik eden adam. Sanırım adı Clairmont'tu. Parker ortaya çıkmadan önce araçtan kimin ineceğini şimdiden biliyorum.

"Sen şanslı bir kızsın." Meryl geldi. "Hepimizin eve dönecek milyarder erkek arkadaşları olamaz."

". " Ona şimdiye kadarki en sahte gülümsememi verdim.

Will bize katılıyor ve çapkın sırtışını bir kurt ısılığıyla süslüyor. "Sen ve Grip'i sorduğumda bana gibi bakmana şaşmamalı," diyor Will. "Dünyanın en zengin adamlarından birini elinde neredeyse unutuyordum."

Şu anda Parker'ı o iple boğmak isterdim.

"Pirouette işiyle ilgili olarak sabah görüşürüz," diyorum, yorumunu kabul etmeden. Meryl'e sunduğumdan biraz daha samimi bir gülümseme buluyorum. "Yarın gece orada görüşürüz. Biraz dinlen."

Sanki orada bekliyor olmasını bekliyormuşum gibi cipe doğru ilerliyorum. Cipe giden yolu yarıladığımda Parker hızla aramızdaki mesafeyi kapatıp yoluma çıkıyor.

"Çok uzun zaman oldu," diyor Parker. Beni inceleyen gözlerinde eşit oranda sahiplenme ve şehvet karışıyor. Çantamı alıyor ve bir kolunu belime dolayarak beni çekiyor. Ereksiyonu karnımı dürtüyor ve sığ bir nefes alıyorum.

"Birileri seni gördüğüne sevinmiş," diye fısıldıyor saçlarımın arasından kulağıma.

Bunu kaldıramam. Olay istemedim, özellikle de Grip ve Qwest arkamda uçaktan inerken, ama içgüdüsel olarak vücut kilidinden çıktım.

"Burada ne yapıyorsun Parker?" Sinirimi onun görebileceği şekilde yüzeye yakın bırakıyorum. "Bugün ineceğimi nereden bildin?"

"Benim kaynaklarım var," diyor Parker gülümseyerek. "Kendi var."

Sahiplenici parmaklarını dirseğimin etrafına doluyor ve ben tekrar sarsılarak onun elinden kurtuluyorum.

"Yapma." Kelimeyi doğrayıp soğuk servis ediyorum. "Bunu düzelteceğini söylemiştin. Halkın önünde rezil olmamak için bu işi sana bıraktım. Dedikoduları gidermek için hiçbir şey yapmadın ve sonra uzun zamandır kayıp sevgilim gibi buraya geldin. Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Ben kim olduğumu sanıyorum?" Sesi çocuk derisi eldiven içindeki bir tuğla gibi, tereyağlı yumuşak bir darbe. "Kim olduğumu biliyorsun Bristol ve bunun bir pazarlık olduğunu düşündüğün için sana kime ait olduğunu için buradayım. Bu bir pazarlık değil. Bekledim. Sabırlı davrandım. Artık bitti."

"Ait olmak mı?" Sesimi alçak tutuyorum ve öfkemi Parker'la aramda . Grip'in gözlerini üzerimizde hissedebiliyorum ve bu iş çabucak çirkinleşebilir. "Parker, haklısın. Bu bir pazarlık değil çünkü sana hiçbir şey vermiyorum ve beni rahat bırakmandan başka bir şey istemiyorum."

Beni tekrar tutuyor ve kolumu çekiyorum ama bu sefer Parker .

"Bristol." Grip'in derin sesi arkamdan gürlüyor ve ben kıpırdamadan duruyorum, gözlerim Parker'inkilere takılıyor. Grip'le ne kadar az temas ederse o kadar iyi.

Yüzümü Grip'e dönüyorum, hâlâ Parker'ın yanına kenetlenmiş durumda.

"Selam." Ağzımı, onu kandıracağını umduğum bir gülümsemeyle kıvırıyorum. "Naber?"

Gözleri Parker'ın beni demir gibi tuttuğu yerden yüzüme kayıyor. Gözlerindeki endişe ve soru, olayların dramadan uzak kalması için iyiye işaret değil.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor. "Eve bırakmamı ister misin?"

"Onu eve bırakacak biri var," diye cevap veriyor Parker benden önce.

"Grip'ti, değil mi?" Grip'in buz gibi gözleri Parker'ın yüzünü yakıyor.

"Bristol kendi adına konuşabilir." Grip'in cevabı tehlikeli derecede yumuşak gelir.

"Tabii ki yapabilir." Parker şakağıma yumuşak bir öpücük bırakıyor. "Adama söyle, Bristol."

Grip'in çenesindeki kas düğümlemesi bana bunu dağıtmam gerektiğini söylüyor. Ona ne kadar kızgın olsam da, Park-er'in hedef tahtasına oturmasına izin veremem. O bana kızgın, ben de ona kızgınım ama ikimiz de hâlâ korumaya çalışıyoruz.

"Ben iyiyim, Grip." Parker'ın beni tutuşunu gevşetiyorum, böylece dirseğimi onunkine geçirebiliyorum. "Parker'ın beni alacağını unutmuşum."

"Emin misin?" Elime dokunma hatasını yapıyor ve Parker'ın sertleştiğini hissediyorum. Yeni, uyanık gözlerle Grip'i inceliyor.

"Öyleyim." Elimi omzunu sıvazlıyorum. "Kız arkadaşın bekliyor. Kontrol etmen çok hoş ama seni Qwest'ten uzak tutmak istemiyorum."

Omzunun üzerinden Qwest'Will'le yürüdüğünü ve gözlerinin pistteki tabloyu sorguladığını görür.

"Tamam." Hâlâ emin görünmüyor, Charles Parker'a Charles Manson'mış gibi bakıyor. "Pirouette konusunu yarın konuşuruz o zaman?"

"Sarah'ya seni aramasını söyleyeceğim." İfadeye biraz zehir katıyorum, onun hissedeceği ama başka kimsenin fark etmeyeceği küçük bir iğneleme. "Gitmek gibi başlayabiliriz, değil mi?"

İç çeker ve başka bir söylemeden Qwest ve Will'e katılmak için döner.

SUV'ye ulaşana kadar sessizliğimi koruyorum. Kapıda nöbet tutan Clairmont'un önünde duruyorum.

"Beni eve götür." Sesim ve bakışlarım düşük seviyede radyoaktif.

Clairmont'un cevabını beklemeden açık olan arka kapıdan içeri giriyor ve Parker'la aramızda uzun zamandır gecikmiş olan hesaplaşmayı bekliyorum. Kapı kapanır kapanmaz ona döndüm.

"Bir şeyi kesinlikle kavuşturalım," diye ısırdım. "Sen ve ben bir ilişki içinde değiliz. Çıkıyoruz. Evlenmiyoruz. İçkinin etkisinde o kadar çok kalmış olmalıyım ki

On yıl sonra seni tekrar sıkmak için dünyaya geldiğimi biliyorsun ve bunun bu amcığa son yaklaşışın olduğunu garanti ederim."

Belki de çok ileri gittim, çok sert. Parker'ın gözlerinin soğuk olduğunu gördüm ama benim için her zaman sıcak bir merkez oldular. Bana sıfırın altındaki bakışlarda eser miktarda bile ısı yok.

"Dikkatli ol, Bristol." Elimi kendi eliyle kapatıyor, boğmaya yönelik bir hareket. "Beni kızdırmak istemezsin."

"Neden?" Kaşlarımı uygun küçümseme seviyesine yükseltiyorum. "Kızdığın zaman seni sevmez miyim? Kimsin sen? İnanılmaz Hulk mu? Ve sana daha önce de söylediğim gibi, beni korkutmuyorsun."

"Belki de yapmalıyım. Sevgi ve nefret, korku ve saygı aynı yatak arkadaşısıdır." "Bana sorarsanız bu kulağa berbat bir seks partisi gibi geliyor."

"Huh." Sıradan omuz silkişi, omuzlarındaki kırbaç gerginliğiyle çelişiyor. "Belki sen ve ben evlendikten sonra gerçeğini deneriz ve sen de bana nasıl söylersin."

"Ben vitrindeki bir bebek değilim." Elini uzaklaştırıp bedenimi deri koltuğa kadar bastırıyorum. "Beni istediğine öylece karar verip hizaya gelmemi bekleyemezsin. Bunun sana kaç şekilde anlatabilirim?"

"Başka biri mi var?" Soru dilinden çok yumuşak bir şekilde dökülüyor, ama kelimelerinin ipeğine sıkışmış bir hançer biliyorum.

"Eğer başka biri olsaydı, bu seni ."

"Biliyorsun, yıllar boyunca, tabiri caizse, yulaflarını ekmen için sana alan verdim, ama yerleşmem gerekiyor. Çocukluğumuzdan beri benim için yetiştirildin Bristol. Bunun gerçekleşmesi için hazırım."

"Sen delisin ve seni bir daha görmek istemiyorum Parker."

"Ve seni hayatımın sonuna kadar görmek istiyorum." Sert dudaklarını tek köşeli bir gülümsemeye büküyor. "Çıkamaz dedikleri şey bu mu?"

"Hayır, çıkmaz, görünürde bir çözüm olmadığında ortaya çıkar." Tüm hayal kırıklığımı sözlerime aktarıyorum. "Benim bir çözümüm var. Beni yalnız bırakın. Ailelerimizin uydurduğu aptalca bir şey. Bırak ."

Renkli camdan, çoktan yoluma girdiğimizi görüyorum. Kulübem benim sığınağım. İçeri girmeli, Grip'le yaşadığım anlaşmazlığın yaralarını sarmalı ve Parker'ın dokunuşunu bedenimden uzaklaştırmalıyım.

"Bu iş bitti," diyorum ona. "Beni bir daha arama. Ailelerimiz elbette yakın kalacak ama buna mecbur değiliz. Ben istemiyorum."

"Bunun nasıl biteceğine sen karar veremezsin, Bristol." Soğuk gözlerin ateşli bir öfke dili yalıyor. "Ben karar veririm."

Kapıyı açan ve valizimi tutan Clairmont'a başımla selam veriyorum. Çantayı ondan alıyorum, onun ya da Parker'ın ön kapımın yakınında olmasını istemiyorum.

Arka koltuktan beni sert bir şekilde izleyen Parker'a "Ya basındaki söylentilere cevap verirsin," diyorum. "Ya da ben yaparım. Kontrol edebileceğin tek son bu."

Kulübenin yoluna arkama bakmıyorum ama hâlâ orada olduğunu ve beni izlediğini biliyorum. Bunun peşini bırakmayacak.

Kulübem boş ve tamamen sessiz olmasına rağmen beni bir arkadaş gibi karşılıyor. Burası, bizzat seçtiğim dekorasyonlardan kendi saksıladığım bitkilere kadar tamamen bana ait. Başardığım onca şey arasında beni en çok gururlandıran şeylerden biri evim.

Bavulları yatak odama sürüklüyorum ve Dubai'ye önce yapmaya fırsat bulamadığım yatağa yığılıyorum. Son birkaç saat tuğla gibi iniyor. Kıyafetlerimi çıkar zahmetine bile girmeden, olduğum gibi kabarık yorganın altına giriyorum. Botlarımı yorganın altında ayakkabıları yatakta bırakıyorum.

Parker'ın nasıl misilleme yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok. O hain beyni beni tuzağa düşürmek ya da ona karşı geldiğim için bana acı çektirmek için bir plan yapıyor. Onu istememek, arzusunun ayrıcalığını kavramamak göre benim en büyük suçum. Eğer Grip'e olan hislerimden haberdar olsaydı, bu o kadar derin bir yaraya o kadar korkunç bir hakaret eklerdi ki, nasıl misilleme yapacağını bilmiyorum. Ama hızlı ve mantıksız olacağını biliyorum.

Bunun da ötesinde, Grip'in beni ateşlemesinin tüm sonuçları, yıpranan son soğukkanlılığımı da çözdü.

Onun hayatında yerim olmayacak. "Yollarımızı ayırmamızı" istiyor.

Ayrı mı?

Ona herkesten çok bağlandığımı hissettiğimde mi? Tessa yüzünden deliye döndüğümde bile onun suçluluğunu ve pişmanlığını hissettim. Ayrılmamın ve paylaştığımız haftanın sözünü yerine getireceğimize dair hiçbir işaret vermememin onu nasıl yıprattığını hissettim. Onu istemek, onu , onu başka kadınlarla izlemek, bunu durdurabileceğimi bilmek ama denemekten çok korkmak. Her şeyden çok istediğim şeyi, kendimi inkar ediyorum. Onu inkar ediyorum.

Yatakta doğruluyorum, paylaştığımız o haftadan geriye kalan her şeyi özlüyorum. Tüm vibratörlerimi ve seks oyuncaklarımı barındıran çekmeceyi açıyorum, bir anahtara dokunana kadar en arkaya uzanıyorum. Alt çekmecenin kilidini dikkatlice açıyorum ve yıllar önce bir kıza verdiği, sevgisinin garantisi olan yıpranmış deri şiir kitabını çıkarıyorum. Sayfaların köşeleri yıpranmış ve kenar boşlukları kaba, erkeksi bir elle yazılmış notlarla dolu. Grip'in el yazısının cesur vuruşlarını, g'lerindeki ve p'lerindeki cüretkâr umudu, noktalarını koymaya vakit bulamadığı i'lerindeki sabırsızlığı ve aceleyle yarım bıraktığı t'leri izliyorum.

Sayfayı çevirdiğimde Neruda'nın "Sonnett LXXXI" şiirini neredeyse tersten okuyabileceğim kadar tanıdık bir şiirle karşılaşıyorum. En sevdiğim dizelerden birinde şair, aşkına onun zaten kendisinin olduğunu söyler ve rüyasının içinde rüyasıyla dinlenmesi için yalvarır. Yalnızca onun rüyası olduğunu. Sahiplenme notu, ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlı gelecekler, özellikle Parker'ın sahiplenici iddiaları hala kulaklarımda çınlarken benimle konuşuyor. Asla ona ait olmayacağım, ama birini bu kadar derinden sevmek ve bu şekilde kendinden vazgeçmek nasıl bir duygu? Onların size ait olmasının sorumluluğunu . Ve gelecek ne getirirse getirsin, onunla birlikte yüzleşeceğinizi bilmek. Başardığınız her şeyi birlikte kutlarsınız. Acı olduğunda, ona birlikte katlanırsınız. Bunu bilebileceğimden emin değilim.

Grip'in yan tarafa siyah Sharpie ile karaladığı not kalbimi kesiyor.

BRISTOL, okyanusumuzu asla unutma. Birlikte geçirdiğimiz son geceyi hatırla. Senin rüyan benim rüyamın içindeydi. Lütfen sana asla zarar vermeyeceğime inan. Açıklamam için bana bir şans ver. O ikinci şansa ihtiyacım var.

ARTIK OKUYAMIYORUM. İhtiyacım olduğundan değil. Bu kitabı bana postaladığından beri her şiiri her notu sayısız kez okudum. O zamana kadar kanımda taşıdığım laneti anlamıştım. Çok derinden, çok şiddetle, çok bütünüyle sevmek. Yanlış adam için böyle bir aşk seni mahveder.

Şiir kitabını değiştirmek üzereydim ki çekmecedeki gümüş bir şey gözüme çarptı. Ucuz bir düdük, yaşlılıktan kararmış. Sarktığı rengi solmuş ipten çekip çıkarıyorum. Delici tiz sesini duymak için üfleme gerek yok. Kafamın içinde, huni kekinin kokusu ve dönme dolabın tepesinde yüzüme serin gece havası kadar keskin ve net.

Yatağıma geri dönüyorum, düdüğü ve şiir kitabını yanımdaki yastığın üzerine koyuyorum. Aşk

işaretlenmiş başka çağdan kalma eserler gibiler. Aşkla göl gelenmiş

Kaybın acısı. Çok uzun zaman önce değildi. Bir ışıık yılı uzakta değildi. Sekiz yıl oldu ve şimdi bu kenarları karalayan ve bu düdüğü bana kalbinin bir parçası gibi sunan adam beni tamamen kesip atıyor. O geceden, o günlerden bana kalan tek şey bu. Asla unutmamam için bana yalvaran adamdan.

BÖLÜM 20

GRIP

VÜCUDUMUN hangi saat diliminde olduğuna dair hiçbir fikri yok. Dün gece uyuyamadım ama jet lag yüzünden değildi. Bristol ile pistteki etkileşimi düşünüp . Charles Parker'da bir sorun var. Bristol ondan uzaklaştığında anladım. Sanırım biliyordum ama o an, düne kadar tam olarak oluşmasına izin vermediğim şüphelerimi doğruladı. Bunu bir sevgili kavgası olarak görmezden gelmeye çalıştım, ama yine de kendimi pistte onların önünde dururken buldum, Parker onu bir daha o şekilde tutarsa yumruklamaya hazırdım, o et kafalı güvenlik görevlisi orada dururken bile.

Çalma listemi son bir kez kontrol ediyorum. Genellikle ünlüler DJ'lik yaptığıında, iyi olmaları için üzerlerinde çok az baskı olur. Aslında ne yaptıklarını bilmeleri gerekmez. Tek yapmaları gereken harika şarkılar seçmek ve play tuşuna basmaktır. Ama ben eskiden spine göre yaşırdım. Diğer sanatçılar için yazdığım şarkılar arasında DJ'lik yapmak başımı sokacak bir çatı ve kilerde erişte kalmasını sağlıyordu.

"Hazır mıyız?" Hector yerden soruyor.

Sahneden inip ona katılmadan önce bu gece için dizüstü bilgisayara yüklediğim çalma listesini kaydediyorum.

"Evet, hadi alalım."

"Bu gece bağcıklısın, kardeşim." Hector ayaklarımı işaret ediyor. "Ayakkabı oyununun canavarca olduğunu duydum. Bunlar hangileri?"

"Space Jam Blackouts." ve belimden eğildim. "Büyük açılışınız için klasikleri patlattım."

"Onur duydum." Gülüyor ve sahnenin etrafına bakıyor. "Qwest nerede? Burada mı?"

"Evet, soyunma odamızda ve ses kontrolünü yaptık."

Çoğunlukla boş olan kulüpte ekibimden kimse var mı diye etrafa bakıyorum. Sarah bir masada oturuyor, meraklı gözleri sahnede rutinlerini prova eden az giyimli striptizcilere takılmış.

"Hey, seni Sarah ile tanıştırayım." Hector'un yanıma gelmesiyle odanın diğer ucuna doğru yürümeye başladım. "Bu gece bir şeye ihtiyacın olursa, o senin bağlantın olacak."

"Bristol değil mi?" Hector'un gözlerinde fesatlık kıvılcımları. "Qwest, müdürün için işten çıkarıldığını biliyor mu?"

"Kapa çeneni, dostum." Ona sinirli bir bakış attım, bu da onun kıkırdamasına neden oldu.

Bristol'a olan hislerimi dikizlemesinden çok Qwest ile olan ikilemimi gündeme getirmesine sinirlendim. Bu performansı atlattıktan sonra bu gece Qwest ile işimi bitireceğim. I

zorunda kaldım. Eve dönüş uçuşu tam bir felaketti. Onunla seks yapmak istemedim, bu yüzden yapmadım, bu da kesinlikle şüphelerini artırdı. Dubai'de bir odayı paylaştık ama hiçbir şey olmadı. Ona yorgun olduğumu ve yolculuk yüzünden vücudumun iyi olmadığını söyledim. Saçma bahaneler. İhtiyaç duyulursa uzaydaki bir zaman diliminde bile hazır . Güzel olmadığından değil. Cehennem gibi güzel.

O Bristol değil.

Her ne kadar Bristol'u aşmak biriyle denemek istesem de işe yaramıyor. Ve bu adil değil. Qwest için değil. Bana da değil. Bu Bristol'u benimle birlikte olmaya ikna etmekle ilgili değil. O saçmalıkla da işim bitti. Beni istiyorsa, Parker'ı terk etmek istiyorsa, beni nerede bulacağını biliyor. Bu ona karşı hislerimin değiştiği anlamına gelmez. Qwest'i bu işe karıştırmak sadece daha büyük bir karmaşa yarattı. Bu gece temizlemem gereken bir tane.

"Sarah, selam," diyorum masasına vardığımızda.

"Selam." Bana sarılıyor ve Hector'a kibarca gülümsüyor. "Bu Bay Abrentes mi?"

Hector'un ihtiyaç duyacağı her şey için irtibat kurulacak kişi olacağı konusunda onu zaten uyarmıştım. Yeni bir yönetici bulana kadar benim için pek çok şeyi halledeceğini öğrendiğinde Rhyson ve Bristol'un karar izin vereceğim.

Geldiğimden beri aklımda olan soruyu sormadan önce ona ve Hector'a birkaç detayı konuşmaları için zaman veriyorum.

"Sarah, Bristol'dan haber aldın mı?" Ben sordum. "Onu gördün mü?"

Her zaman sanatçıların çok ilerisindeki mekânlarda bulunur ve ben bir saatten fazladır buradayım ve ondan hiçbir iz yok.

Sarah, "Bana gösteri başladığında burada olacağını söyledi," diyor.

"Neden bu kadar geç?" Kaşlarım çatık, yüzümde ağır bir ifade var, o yüzden göründüğünü ancak tahmin edebilirim. "Genelde saatler önce burada olur."

"Ah." Sarah ısıırıyor ve sinirini belli edercesine birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. "Bunun benim için iyi bir eğitim fırsatı olacağını söyledi. Sorun olmaz değil mi?"

"Hayır, hayır, değil." Elini sıkıyorum ve rahat bir gülümsemeyle onu rahatlatıyorum. "Sadece merak ettim."

Hector'un bilmiş sırıtışını görmezden geliyorum. Artık numaram onda var. Ama sorun değil. Hector bir köpek olabilir ama arkadaşlarının yemek yediği yere sıçmamayı, bu konuda kaba davranmamayı bilir. Bristol'la birlikte olmasak da, ona göre ben orada yiyorum. Çirkin bir kod ama işe yarıyor.

Sarah'nın sahnedeki meme uçlarına ve kalçalara bakıp durduğunu fark ettim. Bahse girerim bu onun striptiz kulübüne ilk gelişi.

"bir şey gelmesin Sarah," diye takılıyorum ona. "Prodigy sana iyi para ödüyor. Bu gece o direktte çalışma."

Şok geçiriyor ama onunla oynadığımı fark edince gülüyor.

"Sanırım ben ... hayır, bu olmaz ..." Yanakları pembe pembe yanıyor. "Yani, yapmayacağım."

Bristol'barlardan birinde gördüğümde ilk setin yarısındaydım. Kahretsin, iyi görünüyor. Elbise iyi görünmemeli. Şekli yok. Tek omzundan ama her hareket ettiğinde mavi ipeğin altındaki vücudunun kıvrımlarına ve hatlarına göre şekilleniyor. Etek ucu kalçasının ortasına bile ve uzun, biçimli bacakları sonsuza dek uzuyor, yüksek topuklu ayakkabılar baldırlarının kesimini vurguluyor. Zihnim, ben onun içine girerken bana sarılmış bacakları dışında tüm görüntülerden arınıyor. Bristol'a yakın bir mesafede bu sertliğe ihtiyacım yok.

sarışın, oraya gitme konusundaki çekincelerimi bir kenara bırakmamı sağlıyor. Eğer o olmasaydı, ben ve sertleşmiş aletim ters yöne .

"Bu benim en sevdiğim rock yıldızı değil mi?" diyorum Jimmi'nin arkasından. Dönüyor, ciyaklıyor ve kendini kollarıma atıyor.

"Eğer Rhyson'a en sevdiğin kişi olduğumu söylemem." O zengin, boğuk kahkahasını atıyor ve şarkıcılığının zirvesinde olduğunu ima ediyor. "Sen nasılsın Grip? Yani, bir numaralı albüme sahip olmanın dışında!"

"Kesinlikle şikayet edemem." Her yere uçuşan yumuşak sarı saçlarına bir öpücük . "Seni özledim, kızım."

"Çıkış kutlamasına geliçin üzgünüm." Jimmi'nin güzel yüzünde bir buruşukluk belirdi. "Sanırım o gece Londra'daydım. Harika bir gösteriydi ama burada olmayı tercih ederdim."

Kolunu benimkine doluyor ve bara yaslanıyoruz. Bir bar taburesinde bacak bacak üstüne atmış oturan Bristol'la konuşmuyorum, o da benimle konuşmuyor. Jimmi ikimizin arasında bakış ama havanın ne kadar gergin olduğu hakkında yorum yapmıyor. Jimmi durumu biliyor. Bristol'a karşı hep kötü olduğumu biliyor.

"Buna inanabiliyor musun?" Jimmi'nin mavi gözleri yumuşuyor ve her zamanki alaycılığından biraz uzaklaşıyor. "Sanat Okulu'nda müzikaller için arka plan boyarken ve büyük işler yapmayı hayal ederken hiçbir fikrimiz yoktu. Sen, ben, Rhyson, Luke. Bu çılgınlık."

"Doğru." Başımı sallıyorum. "Hâlâ bazı sabahlar stüdyonun yerlerini süpürmem gerektiğini ve kiranın vadesinin geçtiğini düşünerek ."

"Ben de!" Jimmi'nin kahkahası kulüpte çalan Future şarkısının ağır ritmiyle karışıyor. "Mick'ten kalma yaka kartım hâlâ bende."

"Bana oradan sağladığın bedava yiyecekler olmasaydı ilk birkaç yıl açlıktan ölürdüm."

"Sanki annen açlıktan ölmene izin verecek de." Jimmi, ben yanlarına beri dikkatle sahneyi inceleyen Bris- tol'a dönüyor. "İlk orada tanışmıştık, Bris."

"Ha?" Bristol hafifçe parlayan gözlerini Jimmi'ye çevirir. "Pardon, ne dedin?"

"Bris, bu gece hangi gezegendesin?" Jimmi Bristol'un omzuna kendi omzuyla vurur. "Grip ve ben de tam eski güzel günlerden . Bahar tatili için geldiğin ilk gün Mick'in yerinde nasıl tanıştığımızı hatırlıyor musun? Grip seni öğle yemeğine ."

"Üzerinde bikini üstü, topuklu ayakkabılar ve kısa pantolon vardı." Bristol burnunu kıvrıyor, gırtlaktan gelen kahkahası şefkatle dolu. "Tam bir kevaşeydin."

"Evet, sen de tutucu bir pisliktin." Jimmi Bristol'a doğru eğilir, sırtışı geniştir. "Herkesten daha iyi olduğunu düşünen ."

"Kesinlikle ." Bristol'un ağzı sessiz bir açılır. "Kesinlikle ."

"Ve Grip sana çikolatayı keşfetmiş gibi bakıp duruyordu." Jimmi belini büküyor, kahkahası omuzlarını sarsıyor.

Bristol'un yüzünden mizah akıyor. Kulüp o kadar karanlık ki Bristol'un gözlerinde tartışmamızdan kalan öfke ve incinmişlik kalıntılarını neredeyse kaçırıyorum.

Bristol votka martinisini yudumlarken, "Hayır, yapmadı," diye mırıldanıyor.

Evet, aslında yaptım.

Jimmi Bristol'un kapar ve çoğunu yutar.

"Hmmm. Bu çok iyi. Bunu içmeliydim." Dudaklarını yalıyor ve neredeyse boş olan bardağı kıpırdatarak Bristol' geri uzatıyor. "Bir bebek ol ve bana da bir tane getir."

Bristol arkasına yaslanıyor, barmenle göz göze geliyor, bardağını işaret ediyor ve sonra iki parmağını kaldırıyor. "Ben de seni arıyordum Bris," diyorum.

"Neden?" Martini bardağının kenarından, içkisindeki zeytinin içinden geçen kürdan gibi beni mızraklıyor.

"Genelde erken gelirsin ve ben seni görmedim."

"Sarah seninle ilgilenmedi mi?" Tek kaşını kaldırıyor. "İstedığinin bu olduğunu sanıyordum." "Bristol, evet, ama konuşmamız gereken-"

"Bunu kesinlikle yapabilirim Jim," diye yorumumu kesiyor Bristol ve elindeki kadehle sahnedeki striptizcileri işaret ediyor.

"Ne yapacağım?" Sarah konuşmasını şu anda sürdürmemeye karar vererek talep ediyorum. "Evet, ne yapacağım?" Jimmi soruyor.

Bristol barmenin verdiği yeni içkiden bir yudum alarak, "Yaptığı o baş aşağı hareket kıcımlı alkışlatıyor," diyor.

"Ben de." Jimmi onunkini yudumluyor. "Göründüğü kadar zor değil. Kırmızılı adı neydi, Bristol mü?"

"Şampanya," diyor Bristol. "Adının Şampanya olduğunu söylediğine eminim. Bir şeydi . . . şenlikli."

"Sanırım haklısın." Jimmi başını eğiyor, direkte baş aşağı asılı gözleri Şampanya'dan hiç ayrılmıyor, bacakları havada dimdik duruyor. "Yine de oldukça atletik ve iyi eğitilmiş olduklarını kabul etmelisin. Bence bir gün striptiz olimpiik bir spor olacak."

"Eğer striptizciler erkek olsaydı," diyor Bristol aşırı bir inançla. "Zaten öyle olurdu."

"Erkek striptizciler var," diye hatırlatıyorum ona.

Bristol'un alaycı bakışları testislerimi korumak neden oluyor. "Hazırlanman gereken bir gösteri yok mu?" Omzumun arkasından bakıyor. "Kız arkadaşın nerede? Kucağında o olmadan seni neredeyse ."

"Yapışkan mı?" Jimmi sanki ben orada durup dinlemiyormuşum gibi fısıldayarak bağıyor. "Yapışkan kızlardan nefret ederim."

"Sarmaşık gibi yapışkan." Bristol içkisine bakıyor, ağzı asık. "Kuduz sarmaşığın özellikle agresif bir türü gibi."

"Onun hakkında bu şekilde konuşma," diyorum. "O bunu hak etmiyor Bristol ve bunu en iyi senin bilmen gerekir."

"O kadar insan arasından ben mi?" Bristol burnu neredeyse benimkine değene kadar Jimmi'ye doğru eğiliyor. "Neden onca insan arasından ben?"

"Nedenini biliyorsun," diye .

"Neden?" Jimmi araya giriyor, yuvarlak gözleri Bristol ve benim aramda gidip geliyor.

"Onu sana ben siktirmedim," diye tersliyor Bristol. "Kimse onunla ya da yıllar boyunca birlikte olduğun diğer yüzlerce kızdaki herhangi yatman için aletini bükmedi."

"Yüzlerce mi?" Başımı sallıyorum. "Yüzlerce değil, ama en azından hiçbirinin kıcında bir sopa yoktu." "Bahse girerim yolun bir noktasında birinin kıcında bir sopa vardı." Bristol işaret ediyor başka bir içki. "Belki seninkini bile."

"Müzisyenler deney yapmayı sever," diye katılıyor Jimmi. "İnanın bana. Ben biliyorum."

"Şimdiye kadar hiçbir şey kıcıma girmede," diyorum sertçe. "Ve Bristol, bence içkileri biraz azaltmalısın."

"Sen benim babam değilsin." Acı acı gülüyor. "Belki de . Muhtemelen öylesin. Evet, sen benim babamsın."

"Bu da ne demek oluyor?" Talep ediyorum.

Bakışlarının nedenini anlayamıyorum çünkü Sarah beni almaya geliyor.

"Hey, hazır mısınız?" diye soruyor. "Qwest çoktan sahne arkasında. Siz birazdan çıkıyorsunuz."

"Ooooh! Seni ve Qwest'i canlı performans sergilerken göreceğim." Jimmi ellerini çırpıyor.

"Duyduğuma göre

sahnedede birlikte."

Bristol alaycı bir tavırla, "Oh, üç alarmlı yangın," diyor. "Qwest'in binicisine bir hortum eklemek zorunda kaldık." "Sürtükleşıyorsun, Bris," diye çıkışıyorum.

"Ben fabrika sipariş kaltağıyım." Martini ile kadeh kaldırıyor. "Bu şekilde geldim. Belki de hiç fark etmedin."

Sarah bana "Grip, gitmeliyiz," diye hatırlatıyor ama endişeli gözleri Bristol'un üzerinde.

"Beladan uzak dur, Jimmi." Dirseğimi boynuna geçirip fısıldıyorum. "Bristol'a dikkat et. Çok fazla içiyor."

"Ama sarhoş Bristol çok eğlenceli," fısıldıyor Jimmi.

"Siz fısıldaşıyorsunuz?" Bristol gözlerini Jimmi ve benim üzerime dikerek soruyor. "Sen," diyorum vakit kaybetmeden. "Şimdi gidip işimi yapmam gerekiyor."

"Hâlâ bir işinizin olması ne kadar güzel," diyor Bristol, kelimeleri dört martini öncesine daha da bulanıklaşarak. "Bazılarımız kovuldu."

"Tamam, Jimmi." Gözlerinin içine bakmak için omuzlarından tutuyorum. "Onu güvende tutmak için sana güveniyorum."

"Seni sümüklü." Jimmi kıkırdar ve özensizce ağzını kapatır. "Yani, ."

"Sarhoş musun Jim?" Cam gibi gözlerini ve kızarmış yanaklarını fark ettim. Çok işlevsel bir sarhoş. Bir şeyleri kırıp dökmeye ve portatif tuvaletlerde yabancılarla başlayana kadar sarhoş olduğunu asla fark etmezsiniz. bütün konuşmaları yaptım ve sarhoş olduğunu fark etmedim. Sanırım bir tane içtim.

"Sadece birazcık." Jimmi başparmağıyla işaret parmağını kaldırıyor, aralarında en ufak bir boşluk var. "Küçük bir bok. Yani, birazcık."

Kulüpte Amir'i arıyorum. Genelde "güvenlik" olarak yanımda olmasından nefret ederim ama şimdi ona ihtiyacım var. Onu çok kıvrak bir striptizciyle konuşurken , bunu bozduğum için benden nefret edeceğini biliyorum ama ona el sallıyorum.

"N'aber?" Omzunun üzerinden şu anda bir adama kucak dansı yapan kıza bakar. "Bristol ve Jimmi'ye göz ol." Başımı onlara eğiyorum. "Nasıl olduklarını biliyorsun birlikte içtiklerinde. Bu asla iyi bir şey değildir."

." Amir, birbirlerine yaslanmış boş boş gülen iki kızı değerlendiriyor. "Kır bir bacak, Grip," diyor Bristol, kadar ayık bir şekilde. "Hayır, gerçekten. Umarım bacağına kırarsın Qwest ise onu kamburlaştırıyor."

Şu anda onunla bunu yapamam. Bir ölüm bakışı daha atıyorum, o da üç katıyla karşılık veriyor, soyunma odasında Qweste katılmak geri dönüyorum. Çoktan daracık kostümünü giymiş, takma kirpiklerini takmış, saç örgüleri beline kadar inmiş. Odaya girer girmez gözleri parlıyor. Bristol'u gördüğümde ben de böyle mi görünüyorum diye düşünmeden edemiyorum. Belki bazen, sadece belki, o da beni gördüğünde böyle bakmış olabilir.

"?" Qwest kollarını belime doladı. "Arkadaşım Jimmi burada, biz de arayı ." Ellerimi kalçalarına koyup biraz mesafe koyuyorum. "Bak Qwest, gösteriden sonra konuşabilir miyiz? İçimi dökmem gereken bazı şeyler var."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Bana muzipçe gülümsüyor. "Sanırım aynı ." Gözlerindeki ve şehvete bakılırsa, bu konuda ciddi şüphelerim var.

Sadece bir şarkı söylediğimiz için minnettarım. Her zamanki enerjik ve seksi olan "Queen" ile devam ediyoruz. Qwest aslında oyununu ve bir striptiz kulübünde olduğumuz için sınırda uygunsuz. Roma'dayken.

Sahnededen inip soyunma odasına gittiğimizde, performansın onu tahrik ettiğini söyleyebilirim. Kapıyı kilitliyor ve daha tek kelime bile konuşmadan beni duvara yapıştırıyor. Dili o kadar uzak ki

bir Saint Bernard'ın alması gerekirdi. Azgınlık ve kendimi iyi hissediyordum ama bunu tekrar yapamam. Bunu ona daha fazla yapamam.

"Qwest," diyorum dudaklarına karşı. "Konuşmamız gerek."

Dudakları dudaklarımı ve yanaklarımı öpene kadar ağzı benimkinin üzerinde yavaşlıyor.

"Biliyorum." Başını sallayıp yere bakıyor. "Uçakta olanlardan ya da daha doğrusu olmayanlardan sonra anladım."

"Evet, ben de bunun hakkında konuşmak istiyorum."

"Yapmak zorunda değilsin. Yoğun bir program. Çılgın bir hafta." Bana sinsi bir bakış attı. "Sıkılır mısın diye merak bile ettim."

"Hayır, can sıkıntısı değil. Bu-"

Kapı çalınarak kesilir.

"Bu kim ?" Qwest kapıyı açmadan önce alaycı bir masumiyetle sorar.

Şampanya salonda duruyor, utangaç sırtışı piercingli meme uçlarını gösteren kupsuz sütyeniyle çelişiyor.

"Hey, Qwest." Parmaklarını oynatıyor ve sözleri Qwest'e yöneliyor ama gözleri

Be

n. "İçeri gelin." Qwest geri çekildi, sanki ona teşekkür etmem gerekiyormuş gibi bana bakıyordu.

"Voila." "Pardon?" Elimi enseme gezdiriyorum. "Bu da böyle?"

"Bu senin sürprizin." Qwest kapıyı kilitledi, bana doğru yürüdü ve Şampanya'yı da yanında sürükledi.

Eğilip boynumu öpüyor ve diğer tarafta çalışmaya başlaması için Champagne'a başıyla işaret ediyor. Şampanya'nın aşırı başarılı kıcı doğrudan sikime uzanıyor, elini sertleşen ereksiyonumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Üçlü sekslerden payıma düşeni aldım ama Qwest ile seks yapmak hiçbir şeyi çözmedi. Qwest ve rastgele bir striptizciyle seks yapmak kesinlikle çözmeyecek. Bunu nasıl düzelteceğimi biliyorum ve Qwest'in canını kadar yakarsa yaksın, bu gece düzelteceğim.

"Whoa." Pençelerinden kurtuldum. "Bu da ne böyle? Böyle bir şey olamaz. Qwest, konuşmamız gerek."

"Olmuyor mu?" Şampanya alt dudağını dışarı itiyor. "Grip'i becereceğime söz vermiştin." "Grip, Grip'i becereceğine söz vermedi." Hızlı adımlarla kapıya doğru yürüyüp

açık ve salona doğru işaret ediyor. "Hoşça kal,

Şampanya." "Ama yine de-"

"Ön tarafta oğlum Will'i gör." Qwest iç geçiriyor, sanki az önce onu ısırarak beni izliyor.

"Sana parayı ödeyecek."

Şampanya ayrıldıktan sonra sadece Qwest ve ben kalacağız ve söylemem gereken her şey canımı yakabilir.

Onu.

"Özür dilerim." Yanıma geliyor ve kollarını enseme dolaştırıyor. "Ben sadece sen uçakta kaldıramadım-"

"Hey. İnsanlara onu söyleme." Keskin bir kahkaha ağzımın kenarlarını kesiyor. "Dedikodular böyle başlar."

"Özür dilerim." Gülümsemesi kısa bir süre göründükten sonra tekrar kayboluyor. " oluyor?" "Hadi

." Onu odanın ortasındaki pelüş , elini hiç bırakmadan

Ellerini. "Qwest, sen harika bir kızsın. Zekisin, komiksin, yeteneklisin. Tam bir paket."

"Bildiğim bir şey varsa," diyor Qwest, dolgun dudakları alaycı bir şekilde bükülerek. "O da koca kışlar ve kocaman bir *ama*'nın geldiğini duyuyorum."

"Ama." Anlamlı bir şekilde duraksıyorum ve elini sıkıyorum. "Bu yürümeyecek."

"Neden?" Yüzündeki dehşet ve incinmişlik kalbime bir bıçak gibi saplanıyor ve kendimi daha da

daha büyük bir pislik. "İşler iyi gittideğil mi?"

"Evet, ama çok hızlı gidiyor." Omuz silkiyorum ve özür dileyerek ona bakıyorum. "Medya bizi ele geçirdiğinde her şey çok hızlı gelişti. Ne olduğunu anlamadan hashtag'lendik, gönderildik ve olacağımızı söylediğimiz şeyden başka bir şey haline getirildik. Olacağımızı söylediğimizden daha büyük bir şey."

Ona içtenlikle bakıyorum.

"Başından beri bunu yapmamız gerektiğinden emin olmadığım konusunda dürüsttüm."

"Ama birlikte çok iyiyiz." Kahverengi gözlerinde yaşlar birikiyor. "ki. .. belki bir şeyler değişmiştir diye düşünmüştüm."

Başını eğip bir damla gözyaşını siliyor.

"Benim için her şey değişti Grip," diye fısıldıyor. "Seni seviyorum."

Annem beni uyarmış olsa da, hatta bunu kendim hissetmiş olsam da, onun bunu doğruladığını duymak beni daha da kötü hissettiriyor.

"Sana bunu yapmamamı söylemiştim, Qwest. hissetmediğimi biliyorsun."

"Kalbin her zaman ona söylediğimiz şeyi yapmadığını da biliyorsun." Başını kaldırıyor, gözleri kocaman. "de bu zaten. Diğer kaltak mı?"

Öfke, donuk gözlerine hayat veriyor. "Grip, eğer beni aldattıysan-"

"Hayır, bunu sana yapmazdım."

Bristol bana dönmüş olsaydı bile, önce Qwest ile ilişkiyi keserdim. Umarım öyle yapardım.

"Sonunda seni istediğine mi karar verdi?" Qwest soruyor, öfke parıltısı tekrar incinmişliğe teslim oluyor. "Bu yüzden mi benden ayrılıyorsun?"

"Hayır, hâlâ benimle olmayacak."

Kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı ki Qwest yere, dizlerimin arasına uzandı ve elleriyle bacaklarımı birbirinden ayırdı.

"O zaman onun kaçırdığı şeyi almama izin ver." Fermuarımı indiriyor, elini içeri sokuyor, parmakları hafızasına göre taşaklarımı avuçlayıp okşuyor.

"Qwest," diye inleyerek omuzlarını itiyorum. "Hayır. Dur."

"Ama sen istiyorsun." Büyüyen ereksiyonuma dikkatle bakıyor. "İsteddiğini biliyorum." "Hayır." Başımı sallıyorum ve pantolonumun fermuarını çekiyorum.

"Bu bir şey ifade etmiyor."

"Ama hala seninle birlikte olmak istemiyorsa o zaman-"

"Ama de onunla birlikte olmak ." Dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Sadece onunla. hissederken, başka biriyle birlikte olmak adil değil. Ne senin için ne de benim için adil değil." "O seni hak etmiyor," diye fısıldıyor, başını dizime yaslıyor, gözyaşları artık serbestçe akıyor

Yüzünden aşağı.

"Ama o bana sahip." Başparmağımı gözyaşlarının üzerinde gezdirirken dudaklarımda hüznü bir belirliyor. "Beni hak etse de, beni istese de, ben onunum ve onu istiyorum. Durmayı denedim ama yapamıyorum. Durum böyleyken seninle birlikte olamam. Artık bunu sana yapmayacağım. Bunu kimseye yapmayacağım. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Kapıya vurulan sert bir ses araya giriyor. "Kim o?" Kaşlarımı çatarak bağıriyorum. "Benim, Grip." Amir'in sesi boğuk ama acil bir şekilde kapıdan geliyor.

Onu içeri almak için odayı geçiyorum ve Amir' gözleri omzumun üzerinden hala dizlerinin üzerinde zar zor kostümüyle Qwest'e kayıyor. "Kusura bakma dostum." Amir'in geniş gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Ama bana izlettiğin proje biraz kontrolden çıktı."

"Ne projesi ..." Gözlerim onunkilere kayıyor. Bristol. "Ne var yok?"

"Um . . ." Amir Qwest'e bakıyor. Arkama dönüp baktığımda onu ayakta, gözleri tetikte ve antenleri havada görüyorum. "Selam." doğru yürüyorum, yüzünü nazıkçe kavriyorum ve alnından öpüyorum.

"Onu kontrol etmem gerekiyor.

Bir şey. Oteline dönerken iyi olacak mısın? Will'i buraya geri göndereyim mi?"

"Evet, gönder onu." Ellerini boynunun kıvrımında benimkilerin üzerinde birleştiriyor. "Sanırım New York' geri döneceğim. Artık beni burada tutan bir şey yok."

"Hâlâ planlanmış bazı gösterilerimiz var," diyorum dikkatlice. "Onlar için iyi olacak mısın?"

"Benim hakkımda bir şey biliyorsan, Grip, o da hiçbir şeyin parama bulaşmasına izin vermediğimdir." Dudaklarından boğuk bir kahkaha kaçar. "Aptal kalbimin bile."

"Kalbin aptal değil. İyi bir kalp ve ona sahip olduğu için çok şanslı olacak."

Başını sallıyor, gözlerinden taze yaşlar fışkırıyor ve yanaklarındaki ağır sahne makyajının süzülüyor.

"Dikkatli ol." Alnına bir öpücük daha konduruyorum ve Amir'in beklediği koridora çıkıyorum. "

oluyor?" Kapı kapandıktan sonra soruyorum. Koridorun ışığında, Amir'in yüzünde hafif bir Amir'in gözünün etrafındaki şişkinlik. "Ne oldu sana böyle?"

"Bristol bana oldu." Gözünün etrafına dokunuyor. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum. kafayı bulmuş. Onu kontrol etmeye çalıştım ve yüzüme vurdu. Jimmi sırtıma atladı. O küçük beyaz kızın beni tırmaladığını biliyor musun? Sence tetanos aşısı olmam gerekecek mi?"

"Ne oluyor Amir?" Onu itip koridorda ilerliyorum. "Sana ona dikkat etmeni söylemiştim. Bristol ve Jimmi'nin bir araya geldiklerinde nasıl olduklarını biliyorsun."

"Jimmi'yle birlikte striptizcilerle sahneye çıkıp kıçlarını alkışlatmaktan bahsedinceye kadar onu izliyordum."

İlerlemeye devam ediyorum ama omzumun üzerinden hançer gibi

ona bakıyorum. "Eğer o burada çıplaksa, kışın benimdir."

Çıplak değil ama oldukça yakın. O ve Jimmi, Pirouette'in üç sahnesinden birinde, onlara "koçluk" yapan birkaç profesyonelle birlikte. Bristol'un mavi elbisesi ayaklarının dibinde buruşuk bir ipek yığını halinde dururken, üzerinde çıplak renkli askısız bir sütyen ve ona uygun bir tanga var. Çırılçıplak kalmasına ramak kalmıştır ve sahnenin etrafında kümelenen tüm erkekler son saç telinin de dökülmesi için salyalarını akıtmaktadır. Jimmi de daha iyi değil, o da sütyen ve külot içinde.

Amir ve ben yanlarına vardığımızda, yumruğunda yüz dolarlık bir banknot tutan adamlardan biri diğer elini Bristol'un bacağına dolamıştı. Öfke, tedbiri ve sağduyuyu siliyor. Onu omzundan kenara itiyorum.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden." gırtlaktan gelen hırıltısı, sistemde bangır bangır çalan Lil Wayne'in "Lollipop" şarkısının üzerinde zar zor duyuluyor.

"Zenci, sence kim-"

Yüzündeki öfke eriyerek geniş bir sırıtışa dönüşüyor. "Tut!" Beni için uzandı. "Bu gece başardın, dostum. Ve çıkardığın 'Bruise' şarkısı çok derin. Bizim hikayemizi anlatıyorsun, kardeşim."

"Uh, teşekkürler."

Başımı sallayarak uzandım ve Bristol'un elini tuttum. Tek umudum Amir'in Jimmi'yle daha fazla ilerleme kaydetmiş olması.

"Bristol, kaldır kışını sahneden," diye bağıriyorum ona.

Elini çekiştiriyor, buğulu gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Hayır." Diğer eli sütyeninin ön kapağına gidiyor. "Bu şeyi çalışıyorum. Çıkmıyor.

.."

İş birliği yapmayan toka yüzünden kafası çok karışmış görünüyor, asıyor ve kaşlarını çatarak düzgün çalışmak istemeyen parmaklarına bakıyor.

"Yapabilirim," diye bağıyor bana. "Sadece bana bir saniye ver."

"Sikerim böyle işi." Sahneye fırladım, chambray gömleğimi başımın çektim, düğmelerini açmaya zahmet etmedim. "Bris, şunu giy. Buradan çıkıyoruz."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye bağıyor ve suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor. "Beni kovdun. Pislik herif."

Gömleği başından çekip kollarını kollarından . Sırtıma vurmasına aldırmadan dizlerimi büküp onu omzuma . Neyse ki sahnede birkaç "amatör" striptiz yapmayı deniyordu, bu yüzden çoğu insan kadar dikkat etmiyordu ve ana sahnelere odaklanmıştı. Umarım, mümkün olduğunca radarın altında kalmayı başardım ve bunların hiçbirini yarınki haber döngüsüne girmeyecek.

Kalabalığın soyunma odasına doğru ilerliyorum, Bristol hâlâ sırtımda zıplıyor. Koridorun ilerisinde Amir, Jimmi'yi duvara yaslamıştı. Benim gibi o da tişörtünü feda etmek zorunda kaldı ve bakıyoruz, ikimiz de eş dövücüleri ve kot pantolon giyiyoruz.

"Jimmi' yanında güvenlik yok mu?" Ben soruyorum.

"Hayır dedi ama şu anda pek güvenilir sayılmaz." Boncuklu küçük bir debriyaj Amir'in iri ellerinde uyumsuz görünüyor. "Çantasında bir vale bileti buldum, yani arabayı o kullanmış gibi görünüyor."

"Sen onu evine götür, ben de Bristol'u onun evine bırakayım." "Emin misin? Seni bırakmalı mıyım bilmiyorum."

Yüzündeki şüphecilik bu gece bardağı taşıran son oldu.

"Ben de seninle aynı yerde büyüdüm, Amir." Belime 9 mm'yi ona göstermek için eşimin kazağını yukarı kaldırdım. Onsuz böyle bir kulüpte bulunmamın imkânı yoktu. "Ben de senin gibi kemerliyim. Beni gölgelemek için maaş alıyor olabilirsin ama kiminle uğraştığını unutma. Şimdi Jimmi'yi eve götür. Bristol'un evine kadar gidebileceğime eminim."

Başını salladı ve Jimmi'yi özel çıkışa doğru sürmeye başladı. Jimmi'nin yüzüne bakılırsa, her şey olup bitmeden önce parlak beyaz Nike'larına kusmazsa şanslı olacak. Bristol hâlâ omzumda bir patates çuvalı sallanırken, içtiği içkinin etkisiyle baş aşağı dönmüşken, çoktan sırtıma kusmamış olmasına şaşıyorum. Sessiz ve hareketsiz kaldı. Bayılmış olabilir.

Dikkatlice eğilip sırtını çeviriyorum, göğsüme bastırana kadar vücudumdan aşağı kaydırıyorum, kollarım onu dik tutmak için sırtının alt kısmında katlanıyor. Elleri omuzlarıma gidiyor ve bana doğru yığılıyor.

"Bris," diyorum usulca, kıcını için beni zorlayan öfkemi daha sonra hatırlayacağı bir zamana saklayarak. "Hadi buradan gidelim, tamam mı?"

"Hayır." Başını sallıyor, yanık saçları omuzlarına ve gözlerine . "Eğlenceli. Gitmek istemiyorum."

"Bristol," diyorum sertçe, ona ters ters bakarak. "Hemen şimdi gidiyoruz."

"Çok eğlenceli," diye fısıldıyor, yüzü buruşuyor ve gözyaşları pürüzsüz yanaklarından süzülüyor. "Çok eğleniyorum. görmüyor musun?"

Hâlâ kollarımda, başını boynumun ve omzumun kıvrımına bırakıyor. Gözyaşları üzerime yağıyor, tenimi ıslatıyor ve hıçkırıkları kalbimi yerinden oynatıyor. Yatıştırıcı darbelerle sırtını ovuyorum.

Kahretsin, Bristol'un gözyaşlarına dayanamıyorum, sarhoş olanlara bile. "Hey, sorun yok." Yüzünü görebilmek için onu geri çekmeye çalışıyorum ama o daha da yaklaşıyor.

"Yapma." Kırık fısıltısı boynumda boğuklaşıyor. "Beni yine kendinden uzaklaştırma

Grip." ". Başının arkasını yumuşak, vahşi saçlarını . "Ben ."

"Sen yaptın." Gözyaşları daha hızlı akıyor, düzensiz nefesleri kelimelerini hıçkırıklara boğuyor.

"Beni istemiyorsun, istemiyorsun. Beni kovdun."

"Bristol, biliyorsun-"

"Sadece onu istiyorsun." Bana karşı titriyor, kollarını göğsüyle benimkiler arasında kavuşturuyor.

"Sen sadece Qwest'i istiyorsun."

Muhtemelen yarın bunu hatırlamayacağını biliyorum, ama onu bu şekilde görmek beni ne kadar yaralasa da, Bristol'un bu ham, savunmasız hali bana gerçeği söyleyecek. Ve sonunda itirafını duymak için bundan yararlanmayacak kadar asil değilim.

"Onunla birlikte olduğumda canın acıyor mu?" Sessiz koridor ışığında Bristol'un yüzüne bakıyor, gözlerindeki gerçeği .

"Çok fazla," diye fısıldıyor, sıkıca kapattığı göz kapaklarının altından süzülen iri gözyaşları rimel izleri bırakıyor. "Çok acıyor."

"Neden bu acıyor, Bris? Sen . ." Gözyaşlarını görünce boğazımı tıkayan duygularla yutkunuyorum, yarın muhtemelen inkâr edeceğini bildiğimden bunu söylemesini gerçekten isteyip istemediğimden emin değilim. "Bana karşı hislerin var mı? Beni önemsiyor musun Bristol?"

Ay ışığının gümüşü gibi, aydınlatıcı, çok net ve korunmasız, korkuları, güvensizlikleri ya da sorularıya buğulanmamış gözleriyle bana anlatıyor.

"Çok fazla." Bir gözyaşı daha yüksek elmacık kemiklerinden birinin ipeği üzerinde kayıyor. "Çok önemsiyorum."

Göğsümde bir şey serbest kalıyor. Deli olmadığımı bilmek mendeneyi gevşetiyor.

Yıllar önce aramızdaki bağın hiç kopmadığını hayal etmediğimi bilmek. "Bris, o zaman neden-"

Sorum asla dışarı çıkmıyor. Bristol, gözyaşı damlalarıyla kaplı yüzünü yeşile boyayarak iki büküm oluyor, karnını tutuyor ve Blackout Jordan'larımın üzerine kusuyor.

BÖLÜM 21

BRISTOL

Bunu yapmayı bırakmalıyım.

Kendimi komaya sokacak kadar içmek düzenli bir olay değil, ancak acı ve baskı çok fazla olduğunda, kendimi annemin tercih ettiği aynı şişelenmiş unutkanlığa uzanırken buluyorum. Ve içtiğime hiç şüphe yok. Şeytanlar kafatasımın içinde dans ediyor. Tüylü dilim ağzımın çatısına yapışıyor. Sabah soğuğu yorganımın altından süzülüyor ve chambray gömleği kendime doğru çekiyorum. Yakasını burnuma kadar çekip temiz, erkeksi kokuyu içime çekiyorum. Tanıdık geliyor. Sanki ... gibi kokuyor.

"Kavra," diyorum yatak odamın sessizliğinde. "Ne?"

Kelimenin tam anlamıyla sıçrayıp çığlık atıyorum ve döndüğümde Grip'i beyaz bir atletle bana gülümsemeden bakarken buluyorum. Dün geceki tişörtünü nasıl giydiğimi ya da yatağında nasıl oturduğunu, geniş omuzlarının püsküllü yatak başlığına nasıl baskın geldiğini bilmiyorum.

"Beni ölümüne korkuttun." Çarpan kalbimin üzerine gömleğini tutuyorum ve çıplak bacaklarım dokunuyorum. ortalıkta görünmüyor ve GriP'in gömleğinin altında sadece askısız bir sütyen ve bir tanga var. Dün gece pişmanlık duyacağım bir şey yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

"Biz ... um .." Kuru dudaklarımı yalıyorum, bu soruyu nasıl soracağımdan emin değilim. Daha birkaç hafta önce Parker'a sormak zorunda kaldığım sorunun aynısını. Bu yıkıcı döngüyü tekrarladığım için utançtan karnıma ağrılar giriyor. "Seks yaptık mı?"

Grip kara kaşlarından birini kaldırıyor, dudakları seğirmiyor bile. "Düz yürüyebilecek gibi hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum ve kısmi felç olup olmadığını kontrol etmek için bacaklarımı deneysel olarak hareket ettiriyorum. "Um, evet." "O zaman cevabın bu." Omuz silkiyor. "Seks yapmış olamayız."

"Çok komik." Kendimi sürükleyerek onun yanına, yatak başlığına oturuyorum. "Komik olmak için değil. Sadece gerçeği söylüyorum."

Gözleri hala ayık. Bir zamanlar bunu benim için kolaylaştırabilir, bir şakayla rahatsızlığımın bir kısmını hafifletebilirdi. Ama yüz ifadesinde hiç ciddiyet yok.

"Bana çatı mı yaptın?" O yapmadığı için ağır havayı hafifletmeye çalışıyorum.

"Boğazından aşağı döktüğün o votka şişesiyle kendini uyuşturdun." Şaka yapma girişimim işleri daha da kötüleştirdi. Yüzünde bir çatıklık oluştu. "Aklından ne geçiyordu?"

"Düşünmüyordum." Perdeleri çekilmemiş geniş pencerelerimden içeri giren ışığa gözlerimi siper ediyorum. "Fark etmediysen diye söylüyorum, sarhoştum."

"Evet, sarhoş olurken aklından ne geçiyordu?" Yorganın altında bir dizini kolunu koyarken başını sallıyor. "Bir striptiz kulübünde. Öyle bir yerde zurna sarhoşken ne kadar savunmasız olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

"Derse ihtiyacım yok." Başımın dönmesi için duraklayarak bacaklarımı yatağın yan tarafına doğru sallıyorum. "İhtiyacım olan şey ..."

Yatağımın su ve aspirini gördüğümde sözlerim kesiliyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum suyu yutmadan önce iki hapin etrafında. Bir elimi kaldırıp istemsiz bir yarışma saçı gibi hissettiren şeye dokunuyorum. "Saç durumum vahim görünüyor."

Parmaklarımı başımın etrafına dolanmış yuvanın içinde gezdirmeye çalışıyorum ama bir düğümden diğerine takılıp kalıyorlar.

"Evet, saçın bok gibi görünüyor. Rujun ağzının her tarafına bulaşmış ve duygusal açıdan dengesiz bir palyaço gibi yüzünden maskara akıyor. Sirk mültecisi gibi görünüyorsun. Ayrıca leş gibi kokuyorsun."

Omzumun üzerinden ona küstah bir bakış

fırlatıyorum. "Neden bana bu kadar kötü ?"

"Çünkü kızgınlım, Bristol." Yorganı arkaya atıp ayağa kalkıyor, bana bakıyor ve aramızda yapılmamış yatağım duruyor.

Sabahın bu saatinde ve bu koşullar altında bile, kot pantolonu ve içinde, yontulmuş çene çizgisini kaplayan bir gölge ile oldukça sikilebilir görünüyor. Sistemimde azgınlığımı giderecek kadar alkol yok. Gerçek bir insanla gerçek bir seks yapmam ve bunu gerçekten hatırlamam gerekiyor. Tanıdığım en seksi adama bu kadar yakın olmak yardımcı olmuyor.

"Eğer orada olmasaydım," diye devam ediyor Grip, zihinsel olarak onu kuru kuru becerdiğimin farkında olmadan. "Çok daha kötü olabilirdi."

Neyden daha kötü? Dün geceki olayları yeniden kurgulamaya çalışıyorum. Beni kovduğu için Grip'e hâlâ kızgın olduğumu hatırlıyorum. Jimmi ile bol bol votka içtiğimizi hatırlıyorum. O güzel striptizci Şampanya'dan kışımızı nasıl alkışlatacağımızı göstermesini istedik. Ve sonra . . .

"Oh, Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Sütyenimi mi ? İnsanların önünde mi?"

Yağmur mu yağdırdım?" Dişlerini , yakışıklı yüzünün her çizgisinde bıkkınlık var.

"Çok yaklaşmıştın," diye tersliyor Grip. "Eğer seni sahneden çekmeseydim, Jimmi'yle ikiniz de orada çıırılçıplak kalacaktınız."

"Jimmi nerede?" Sesim utançtan kısılmış bir halde soruyorum.

"Amir onu eve götürdü." Grip sırt çantasını almak için yatağımın banka doğru yürüyor. "Bu arada ona bir özür borçlusun. Gözüne vurdun."

"Ne?" Alnımı tokatlıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, utanıyorum. "Aman Tanrım, hayır."

"Aman Tanrım, evet ve bana bir özür borçlusun." Neredeyse çıplak olan bedenimi örten gömleğini işaret ediyor. "Kuru temizleme istiyorum bu arada."

"Evet, efendim. Hemen efendim." Kelimelere iki kat alaycılık yüklüyorum ve banyoya doğru sendeliyorum. "İzin verirseniz, ağzımda neyin öldüğünü bulmam gerekiyor."

Aynadaki yansımamı görmemek için gözlerimi kapatarak dişlerimi fırçalıyorum.

"Gittikçe daha iyi oluyorsun, değil mi Bristol?" Elektrikli diş fırçamın etrafında mırıldanıyorum. Yüzümü yıkıyorum ama saçımla ve diğer bedensel felaketlerimle uğraşmıyorum bile. Grip gittikten sonra duş alacağım. Yatak odama geri döndüğümde Grip'i dizlerinin üzerinde, kışını kaldırmış, bana bakarken buluyorum.

yatağının altında.

Hem de ne göt.

Yerden omzunun üzerinden bakıyor, poposunu incelemek için doğru açıyla eğilmiş başımı görünce tek kaşını kaldırıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

"Oh . . . hayır." Onu süzerken yakalandığım için duyduğum utanç yanaklarımı alevlendiriyor. "Bir şey mi arıyordun?"

"Ayakkabılarım." Ayağa kalkar ve odaya göz gezdirir. "Bir çift bin dolarlık eski Jordan'ın üzerine kustuğundan bahsetmiş miydin?"

"Özür dilerim." Yatağın kenarına ayakkabılarını aramaya . Yerde Neruda şiirlerinden oluşan yıpranmış deri kitabı ve kararmış düdüğü görüyorum. Kalbim, düşüncelerim, tüm bedenim hareketsiz kalıyor.

"Yine eşyalarımı mı karıştırıyordun?" Kitabı ve düdüğü kaptığım gibi genellikle kilitli alt çekmeceye tıkıştırıyorum. "Bu ne cüret?"

"Bu ne cüret?" İnanılmazlık gözlerini genişletir. "Benim bir şey yapmama gerek yoktu. Seni buraya getirdiğimde yastığının üzerindeydi. Uyuyabilmek için onu yolumdan çektim."

Belki de tanımamıştır. Zayıf bir umut olduğunu biliyorum ama elimdeki umut bu. O eşyaları hatırlamadığı ihtimalini çabucak yok ediyor. Önemlerinin farkında değil.

"Onları saklamana şaşırdım." Grip çantasını omzuna atıyor ve dikkatle beni izliyor. "Saati saklamışsın," diyorum savunmacı bir tavırla, ama bunun beni daha da derinlere çektiğini fark ediyorum.

konuşmak için çok .

Grip'in dudakları inceler ve çenesi sıkılır.

"Nöbeti tuttum çünkü karnavaldaki o gece hayatımın en güzel gecelerinden Bristol. Seninle geçirdiğim o gece benim için çok şey ifade ediyordu." Grip kollarını göğsünün kaslı genişliği üzerinde kavuşturuyor. "Ama sen bunu zaten biliyordun. Peki, neden o geceden kalma değersiz bir düdüğü sakladın? Sana postaladığım şiir kitabı neden yatağının yanında?"

Endişe kafa derimi diken diken ediyor ve cildimi ısıtıyor. Açıktaım ve alışkanlığım saklanmak. "Sebebi yok. Ben olsam onu ," diye mırıldanıyorum. "Bu sadece kabalık olur."

"Sadece atmamışsın," diyor Grip, önümde durmak için yürürken. "Altını çizmişsin. Sayfaları katlamışsın. Daire içine aldın. Yıldızladın."

"Eşyalarımı karıştırmışsın." Ona güçsüzce baktım. ". "

Başını kitabı koyduğum çekmeceye doğru eğiyor ve ıslık çalıyor.

"Belli ki o kitabı eline almışsın, okumuşsun. Sana nedenini soruyorum, Bris." Sesi düşüyor ve gözleri yumuşuyor. "Sana o saatin ve o gecenin benim için ne anlama geldiğini anlattım. Sen bana o gecenin senin için ne anlama geldiğini söyleyebilir misin? Senin için hâlâ ne ifade ettiğini?"

Savunmalarım kalbimin üzerine bir kapı gibi çarpıyor. O çok yakın. Beni incittiğinde onu sevmekten nasıl vazgeçeceğini bilemeyen benim gibi biri için çok tehlikeli. Beni aldattığında, bana yalan . Ve yapar da. Nasıl ki? Annem olmayı reddediyorum.

"Uzun zaman önceydi." chambray gömleğinin düğmelerini okşuyorum, gözlerimi titreyen parmaklarıma sabitliyorum. "Eski anılarla dolu bir çekmeceye çok fazla anlam yükleme."

Ona baktığımda yüzü bir maskeye dönüşmüştü. Gözleri buzlu kahve gibi.

"Unut gitsin." Aniden döner ve son sözleri omzunun üzerinden savurarak odadan çıkar. "Boş ver."

Yakınlığı endişeme neden oluyordu, ama onun görmek endişemi daha da artırıyor. Hissediyorum ki eğer

Bu evden ayrılırsa, o kapıdan çıkarsa, bu iş biter. Onu sonsuza dek kaybederim. Beni çoktan kovdu, yani işimiz olmayacak. Artık kavga etmeden beş dakika aynı odada kalamayız, bu yüzden arkadaş olamayız. Ve ben de asla sevgili olamayacağımıza emin oldum.

Neden olmasın ki?

Bu kalbimden gelen bir isyan çılgılığı. O aptal şey öfkeli yumruklarıyla kaburgalarımın vuruyor, dikkat istiyor. Onu talep ediyor. Kalması için bir yol bulmamı emrediyor. O hızlı adımlarla oturma odamı geçip ön kapıya yaklaşırken ne söyleyebileceğimden emin değilim ama yanlış bir olsa bile bir şey söylemek zorundayım.

"Sanırım Qwest seni bekliyor, ha?"

Evet, yanlış şey.

Ön kapıdaydı ama bana döndü, yüzünde kızgınlık ve hayal kırıklığı vardı.

"Dün gece Jimmi ile Qwest hakkında bu şekilde konuşman hiç hoş değildi Bristol. Sana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı."

Haklı, ama onu savunması beni daha da tedirgin ediyor.

"Gerçek bu." Yüzümün kaltak gibi durduğunu varsayıyorum ama düzeltemiyorum. "Çok yapışkan. Senin kucağında olmadığı sürece nasıl oturacağını bilmiyor."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda kaskatı kesiliyor, gözleri sertleşiyor ve dudakları düz bir çizgi halini alıyor. "Kıskanmış gibisin."

"Ondan mı?" Küçümseyici bir kahkaha attım. " sanmıyorum."

"En azından Qwest'in bana nasıl hissettiğini söylemesi için kafasının güzel ya da sarhoş olması gerekiyor." Bu belden aşağı vuruş tam da kalbimin yakınına düşüyor.

"Siktir git, Grip."

"Beni becermek istediğini zaten biliyorum." İki kaşını da kaldırıyor ve başını diğer tarafa doğru eğiyor. "Benim hakkımda ne hissettiğini bana söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum."

Çantasını yere bırakıyor ve sanki bekleyecek çok vakti gibi kapıya yaslanıyor.

"Yoksa o kadar korkmuş küçük bir kız mısın ki yapamıyorsun?"

"Korkmuş küçük kız?" Öfke ayaklarımdan başlayıp başıma doğru ilerliyor. "Ben .. değilim."

Cümleyi bitiremiyorum bile. Gerçek yüzüme tokat gibi çarpıyor ve Rhyson'ın sözleri sanki yanımda duruyormuş gibi net bir şekilde çınlıyor.

Sen bundan daha cesursun, Bristol. Sen tanıdığım en korkusuz insansın. Ve bir şeyin seni gerçekten istediğin şeyden alıkoymasına izin mi veriyorsun?

Öyle miyim? Cesur mu? Korkusuz? Çoğu şeyde, evet. Ama bu konuda, Grip konusunda, tehlikede olan çok şey var.

Kaybedecek çok şey var. Ona biraz veririm, her şeyi veririm.

Grip sözümü bitirmemi, cevap vermemi ama söyleyeceğim her şey aklımdan uçup gidiyor. Ben burada durmuş ondan nasıl saklanacağımı düşünürken, o benden hiçbir şey saklamıyor. Koyu renk gözlerinde çok büyük bir özlem var. Yüzünde kalbimi delip geçecek kadar çok duygu var. Bu adama karşı bir kale inşa etmek için yıllarımı verdim. Ona direnmeyi öğrendim. Ve o , defalarca kalbini ortaya koydu. Koluna taktı. Ben onu geri çevirdiğimde ısrar etti.

Çok cesurdu. Reddedtiğimde bile tank gibi peşimden gelmeye devam etti. Kardeşim ona yapmaması gerektiğini söylediğinde bile. Onu başka birine yönlendirdiğimde bile. Bana daha yakın olma şansı için onu idare etmeme bile izin verdi. Ben zırhımı etrafıma sıkıca sararken, Grip savaşın ortasında çırılçıplak kaldı, tüm zırhını çıkardı ve kendini savunmasız bıraktı. Annem olmaktan korkarken, sanırım onun yerine babam oluyorum. Alan ve kişi,

Hiçbir şeyi riske atmadan. Her zaman ilişkiyi tanımlamak ve Grip'in teklif ettiğim şartları kabul etmesini beklemek. Geriye ne kaldıysa onu almasını. Bu çok bencilce, çok zayıf ve çok adaletsiz, kendimi hasta hissediyorum, alkol yüzünden değil, kendimden hasta hissediyorum. Korku içinde yaşamaktan bıktım.

Nasıl hissettiğimi mi bilmek istiyor? Sanki o şiir kitabını görmek ona söylememiş gibi. Sanki o değersiz düdüğü bulmak ona göstermemiş gibi. Sanki ona milyonlarca sessiz yolla zaten söylememişim gibi. zaten biliyor ama benden duymak istiyor.

Onu istiyorum.

İlk kez, onun ön kapımdan çıkmaya hazırlandığını, hayatımdan çıkıp gitmeye hazırlandığını izlerken, isteğim korkumdan daha güçlü geliyor. Grip'in beni kırma tehdidi, ona asla sahip olamama ihtimalinden daha az ağır . olduğunu anlamadan önce gururumu ayaklar altına alıyorum. Sözlerimi yiyorum ve ona her şeyi anlatmak için cesaretimi topluyorum ve çok geç olmaması için dua ediyorum. Onun önünde durmak için yürüyorum.

"Nasıl hissettiğimi bilmek ister misin?" Kelimeleri boğazımdaki düğümünden güçlkle geçirebiliyorum.

Başını sallamıyor. Konuşmuyor ama gözlerinde bir şeylerin titreştiğini fark edemeyecek kadar iyi tanıyorum. Umut mu? Sonunda dürüst olacak kadar cesur mı?

"Seni o kadar çok istiyorum ki bu beni korkutuyor," diyorum aceleyle, korkum beni durdurmadan önce. "Senin hakkında hissettiklerim beni korkutuyor."

Gözlerimi Jordan'larına dikiyorum çünkü ona bakamıyorum.

"Beni aldatacağından, benden faydalanacağından ve seni istemekten nasıl vazgeçeceğimi bilemeyeceğimden korkuyorum. Hak ettiğimden daha azına razı olacağımdan korkuyorum çünkü bana ne verirsen kabul edeceğim."

Tamamen sessiz, ama önümdeki göğsü derin nefeslerle yükselip alçalıyor. "Beni istiyor musun?" diye soruyor sonunda, sesi boğuk, bana dokunmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Başımı sallıyorum, bakışlarımı yana kaydırarak bir kaçış yolu arıyorum, ancak saklanacak bir yer kalmadığını zaten biliyorum.

"Benimle olmak istiyor musun?" diye bastırıyor.

Onun vurdumduymaz ifadesini nasıl karşılayacağımı bilemediğim için başımı kaldırıp bakıyorum.

"Qwest'te çalıştığını biliyorum ve zamanlaman çok kötü, ama ben-" "Dün gece Qwest'ten ayrıldım," diye usulca araya giriyor. Gözlerim fermuarını başıyla buluşuyor.

"Yaptın mı?" Onun sözleri içimde küçük, ateşli bir umudu canlandırıyor.

"Neden?" eğiyor, ağzının bir kenarında bir gülümseme beliriyor.

"Nedenini biliyorsun, Bristol." Küçük bir kaş çatmayla kaşlarını birleştiriyor. "Ben seni onun bir şansı olduğunu düşünmesine izin vermek adil değildi."

Kan bileklerime ve şakaklarıma çılgınca bir ritimle çarpıyor. Nefeslerim sığlaşıyor, korku, heyecan ve olasılık damarlarımda birbirine karışıyor. Gözleriyle tekrar buluşmak zorunda kalana kadar yukarı kaldırıyor.

"Seni unutmayacağım," diyor usulca. "Ve seni asla aldatmam. Seni elde etmem bu kadar uzun sürmüşken, benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir kış parçasıyla bunu tehlikeye atacağımı mı sanıyorsun?"

Onun sözleri, güvenceleri, babamın yanına gittiğimden beri içimde sıkışan bazı gevşetiyor.

"Henüz bana sahip değilsin," diye fısıldıyorum, küçük alaycı bir gülümsemeyle.

Beni kalçalarımın , kapıya iri bedenine çekiyor, dudaklarımda üzerinde gezinene kadar başını eğiyor.

"Kendine bunu söylemeye devam et, Bris."

Beni almasını, bana sahip çıkmasını beklerken aramızda beklenti çatırıyor. Çünkü artık onu durdurmanın bir yolu yok. Hala devam korkularına rağmen onu durdurmak istemiyorum, ama o

Yıllardır her hareketi. Önce benim hareket etme zamanım geldi.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, sanki ilk öpüşmemizmiş gibi çekingen. Sanki beni geri çevirecekmiş gibi dikkatliyim ama . Bir iniltiyle bir elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve diğer elini vahşi saçlarımdan arasına sokuyor. Başımı tam istediği gibi çeviriyor ve öpücüğe hükmediyor, dudaklarımı arasına çekerken hiçbir çekingenlik ya da belirsizlik yok. dalmasında, ağzının benimkinin üzerinde eğilmesinde, dilinin sürtünmesinde dikkatli bir şey yok. Tekrar tekrar. Tekrar ve tekrar. Hırslı. Çaresiz. Aç.

Kapıya beni de yanına alıyor, ellerini şambray gömleğimin altından geçirip kıcımın çıplak yanaklarını avuçluyor. Bir ayağıyla kalçalarımın arasına girene kadar bacaklarımı ayırıyor. Külotumun içine bastıran sert ereksiyon karşısında nefesim kesiliyor. İstemsizce kalçalarım ona doğru yuvarlanıyor. Sıcaklığın, sertliğin, ıslaklığın dokunuşuyla birbirimizin ağzına doğru inliyoruz. Birlikte.

"Bristol." Ağzını boynumdan aşağıya, vücudumun açık çek gibi duran noktasına doğru kaydırıyor. "Bunca yıldır beni neden bu pisliğe bulaştırdığının tüm kirli hikâyesini duymak istiyorum. Gerçekten istiyorum."

Başımı sallıyorum, aceleyle şambray gömleğin düğmelerini gevşetiyorum ve sadece askısız sütyen ve tanga giykadar kollarımı dışarı kaydırıyorum.

"Kahretsin bebeğim," diye fısıldıyor, başını eğip sütyenimin şeffaf malzemesini aşağı doğru iterek göğsümü ortaya çıkarıyor. Meme ucumu ağzına alıyor, o kadar sert çekiyor ki neredeyse acı veriyor, ama inlediğimde durmamasına seviniyorum.

"Kavra." Başını göğsüme bastırıyorum ve içimde bir kasırga oluşurken kendimi tekrar tekrar ona doğru çekiyorum. "Lütfen."

"Lütfen ne?" Diliyle areolamı boyuyor. "Ne istiyorsun?"

"Biliyorsun." Neredeyse gözyaşları içindeyim, çok iyi hissettiriyor ve bunu istiyorum. "Biliyorsun, Grip."

Daha fazlasını parmakları külotumun kenarlarından içeri giriyor, kalçalarımın üzerinden geçirip bacaklarımdan aşağı indiriyor. Gözleri çıplaklığımı yalayıp yutuyor. Kendimi açıkta hissediyorum ve fark ediyorum ki başım o kadar kötü çarpmıyor olabilir ve dişlerimi fırçalamayı başarmış olabilirim ama geri kalan her hala dün geceki gibi görünüyor ve kokuyor. Tepeden tırnağa enkaz halindeyim.

"Kavra, bekle." Geri çekiliyorum, gömleği almak için aşağı uzanıyorum ve kollarımı içeri kaydırıyorum. "Yanlış yöne gidiyorsun, Bris." Grip ayakkabılarını tekrar çıkarıyor ve atleti yırtıyor. Başını kaldırdı ve yontulmuş göğsünü ortaya çıkardı. "Kıyafetler ."

"Ben ... şey, um .." Kot pantolonu güçlü kalçalarından aşağı kayınca nefesim . Külotunun , neyle çalıştığını görüyorum ve bu şimdiye kadar sahip olduğumdan daha fazlası.

Kahretsin.

Zavallı amım buna hazır olmayabilir. Onu becermek için maratona katılır gibi antrenman gibi hissediyorum. Elbette, o kadar sık bir sabah uyanıp alabileceğin bir şey değil.

Bir kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor, ereksiyonu niyetini belli ediyor. Dudaklarımı aralıyor ve dizlerim lastiğe dönüşene kadar dilimi emiyor. Bir an için beynim arzudan yapış yapış oluyor ve bacaklarımdan arasında zonklayan sıcaklığın ötesini düşünemiyorum. Yeteneğimi kaybetmeden önce konuşmak için geri çekiliyorum.

"Koktuğumu hatırlıyor musun?" Artık ondan saklanmak zorunda olmamanın verdiği rahatlamayla dudaklarımdan kenarları kalkıyor. "Ve ilk seferimiz benim sarhoş bir sefahat gibi görünüp kokmamla olmayacak."

Gözleri yüzümde o kadar açık ve şefkatli ki, dudaklarını kulağıma götürerek benimle birlikte gülüyor. "Tamam, Bristol." Kulağımdaki sıcak nefesi beni ürpertiyor. "Senin yapacağız. Önce ben Seni yıkayacağım."

Geri adım atıyor, neredeyse çıplak bedenime için için yanan bir bakış fırlatıyor, arzusu beni fiziksel bir el gibi okşuyor.

"O zaman seni beceririm."

BÖLÜM 22

GRIP

Bristol Gray hakkında oldukça çılgın rüyalar gördüm. Ama en çılgın rüyalarımda, beni en çok cezbeden şeyin vücudunun çıplaklığı değil, ruhunun çıplaklığı olacağını hayal bile edemezdim. Gözleri, o kadar açık ve savunmasız ki, benim için en değerli olan şeyin bu olacağını bilemezdim. Herkes dünyanın düz olduğunda ısrar ederken yıllarca dünyanın yuvarlak adam gibi hissediyorum. Deli olmadığımı, Bristol'un beni önemseydiğini biliyordum. Aramızda inkar edilemez bir şey olduğunu biliyordum. En büyük doğrulama o gümüşü gözlerde yatıyor, yıllar sonra ilk kez tamamen korumasız.

"Sanırım duş alacağım," diyor girdiğimizde, suyu açmak için geniş, fayans duvarlı üniteye uzanıyor.

"Bu harika bir fikir."

Düğmelerini iliklemek yerine göğsünün üzerine katladığı chambray gömüğünün kapaklarını açıyorum. Sütyeni tam bıraktığım yerde, göğüslerinin altından çekiştirilmiş, böylece meme uçları açıkta. kapının önünde . geriye itiyorum, kollarının kollarından aşağı izliyorum. Gömlek ayaklarının etrafında birikiyor. İnce kemikli ayak bileklerini, bronzlaşmış ve tonlanmış sonsuz bacaklarını incelemek için zaman ayırıyorum. Uyluklarının birleştiği yerdeki pürüzsüz et takdir etmek için bir an ayırıyorum. O amcığı mideye indirmeyi planlıyorum. Gözlerimi kalçalarının kıvrımında, belinin çukurunda, göğüslerinin sıkı uçlarında gezdirdiğimde beni gülümseten yanakları oluyor.

"Yüzün kızarıyor mu, Bristol?"

O çok cesur, çok yüzsüz. Küçük bir çıplaklığın onu utandırmasını asla beklemezdim.

"Kapa çeneni. Benimle dalga geçme." kahkahası düşün buharında uçup gidiyor. "Ben sadece ... kendimden utanıyorum."

"Belki de üzerimde çok fazla kıyafet olduğu içindir."

Külotumu çekiştirerek aşağı indiriyorum ve azgın ereksiyonumu serbest bırakıyorum. Gözleri sikime kayıyor ve kocaman oluyor. Onun bakışları altında daha da sertleşiyorum, saniyeler geçtikçe taşaklarım daha da ağırlaşıyor. Pek çok kızla birlikte oldum ama hiç kimse bana dokunmadan böyle hissettirmemişti. O kadar hazırım ki Bristol üzerimde nefes alsa muhtemelen her yerine boşalırım. Bunu kontrol altına almalıyım çünkü anladığım hayatındaki, yatağındaki erkekler onu etkilememiş. Onlar hakkında çok fazla düşünmek istemiyorum çünkü bu beni biraz delirtiyor. Eğer o benim birlikte olduğum tüm kadınlara , en azından ben de ona aynı nezaketi gösterebilirim.

Ama bu sevmek zorunda olduğum anlamına .

"Eğer merak ediyorsan," diyor usulca, gözlerini yüzüme kaldırarak. "Parker hakkında endişelenmene gerek yok. Hiçbir şey yok... Biz birlikte değiliz."

Bu konudaki ayrıntıları daha sonra öğrenebilirim. Aslında sormak aklıma bile gelmemiştir.

"Parker yan odada olsa bile olmazdı." Elini tutup çıplak göğsüme koyuyorum ve başımı eğip kulağına fısıldıyorum. "Çığlıklarını duyduğundan emin olurdum."

Yüzümde herhangi bir sıkıntı ya da merak belirtisi -ne aradığını bilmiyorum ve umurumda da değil.

"Parker ve ben birlikte değiliz," diyor yine.

"Olmadığınızı biliyorum çünkü benimlesiniz."

"Ama demek istediğim şu ki, biz ..." kirpiklerini hâlâ silik rimel izleri olan yanaklarının üzerine indiriyor. "Biz-"

"Bris." Parmağımı dudaklarının üzerine bastırıyorum. "Konuşmak istediğim son şey yatağındaki son pislik. O da tıpkı Qwest ve birlikte olduğum diğer herkes gibi arkadan görüşlü."

Başını sallıyor ve parmağımı öperken gözleri benimkilere kilitleniyor. Dudaklarının etrafında geziniyorum, onları çekiştirerek açıyorum, diline, dişlerine, çenesinin iç yüzeyine dokunuyorum. Bu sıcak, ıslak ağzı sikimin etrafında bu kadar çok istemem acı verici. Elini tutup onu duşa götürüyorum, nazıkçe fayanslara yaslayıp öpüyorum. Kolları omuzlarıma tırmanıyor ve boynumun arkasında kenetleniyor. Bana doğru bastırıyor, göğüsleri göğsümü zorluyor. Islak ve kaygan, bacaklarını etrafımda kaldırıp onu hemen alabilirdim ama acele etmek gibi bir planım yok.

Onun yerine yüzünü duvara dönüp şampuanına uzanıyorum ve köpüğü yavaşça karışık saçlarına yediriyorum. Parmaklarım kafa derisine masaj yaparken başı geriye düşüyor ve iç çekiyor. Duş başlığını duvardan çekiyorum, şampuanı duruluyorum ve işlemi saç kremiyle tekrarlıyorum. Önüm hâlâ sırtına dönükken ellerimi sabunlayıp sıkı kalçalarında, sıkı belinde, kollarının altında ve omuzlarının ince kemiklerinin üzerinde gezdiriyorum. Göğüslerini sıkıyorum, başparmaklarımı şişmiş meme uçlarına sürterek o çığlık atana kadar ovuyorum. Elim yavaşça göğüslerinin arasında ve kalça kemiğinin üzerinde gezinerek avuçluyor, orta parmağım yarığının içine ve içine sıkışmış et tomurcuğunun üzerine kayıyor.

"Kavra."

Boşalmanın eşiğindeyken dudaklarındaki ismim kanımda uğulduyor. Bunu ona yapanın ben olduğumu bilmek. Başka hiçbir erkeğin ona bir daha şekilde dokunma ayrıcalığına sahip olmamasını ummak, neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. Klitorisini iki parmağımın arasına sıkıştırıp dudaklarının arasında aşağı yukarı sürüyorum. Diğer elim kıcının üzerinde geziniyor ve bir parmağımı sert yanakların arasına sokuyorum. Ne yapmak üzere olduğumdan emin olamayarak kaskatı kesiliyor. Satenimsi teninin üzerinden perçem perçem akan suyu yudumluyorum. Dişlerim boynunun , omzunun zarif eğimini ısırtıyor.

Amına koyduğum ritmi yanaklarının arasındaki ritimle eşleştiriyorum, vuruşta o deliği okşuyorum, ıslaklığını topluyorum ve sonra yavaşça parmağımı sokuyorum.

"Oh, Tanrım." Parmağımı iterek beni daha derine çalışırken yüzü buruşuyor. "Yapmak zorundasın ... Ben ..."

Sözleri buhara karışıyor, buhardan daha sıcak. Bir elini duvara vuruyor, başı sessiz bir çığlıkla geriye düşüyor. Dizleri bükülüyor ve onu kollarının altından yakalayıp düşün sıkışmış küçük bankın üzerine oturtuyorum. Başı geriye düşmüş, gözleri ağırlaşmış, ağzı gevşemiş, göğüsleri kabarmış. Çözölmüş görünüyor ama onunla işim henüz bitmedi. Kalçalarının arasına dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Benim için bacaklarını aç, Bris."

Yarı yalvarış, yarı emir. Her iki durumda da bana uyuyor, uzun bacakları benim için esniyor. I

Pembe ve ıslak, kalın, kaygan dudakları görünce derin derin yutkunuyor. Klitorisi orgazm yüzünden . Onu ağzıma alıp tekrar boşalana kadar emme isteğime karşı koymam gerekiyor.

"Dudaklarını açık tut." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Dişlerim birbirine çarpıyor ve çenem acı verici bir şekilde sıkılıyor, itaat ediyor, parmaklarıyla kendini açıyor, aç gözleri izliyor ve bekliyor.

Duş başlığını masaj yapmaya ayarlıyorum ve ılık suyun bacaklarının arasından akmasına izin veriyorum. Sarsılıyor, gözleri ve ağzı keskin bir çığlıkla açılıyor.

"İşte böyle, bebeğim." Duş başlığını yukarı, aşağı ve üzerinde döndürüyorum, gözlerinin kapanmasını ve kontrolü sağlama mücadelesini kaybettiğinde yüzünün çökmesini izliyorum. Ayarı titreşime getirip içine bastırıyorum. Öne doğru eğilerek, dudaklarımın arasında bir meme ucunu yakalıyorum, dilimi üzerinde gezdirip ağzımın derinliklerine çekiyorum.

"Kavra, Tanrım. Lütfen."

Dudaklarını açık tutan parmakları . Başı fayanslara çarpıyor. Bu sırada kalçaları umutsuzca spreyn içinde dönüyor, ritmi düzensiz ve arzusuyla bozulmuş. Bu çaresizliğin tadına bakmalıyım. Duş başlığını yere bırakıyorum, belimden eğilip klitorisini ağzıma çekmeden önce kapatma .

"Bristol," diye inliyorum dolgun ete karşı. "Tadın . . . Siktir."

Parmaklarını kenara itiyorum, onu gidebildiği kadar açıyorum, dişlerimle dudaklarını ısıriyorum, dilimi içeri kaydırıyorum.

"Ahhhh." Ellerinden biri omzumu kavıyor, diğeri başımı tutuyor, beni sallanan kalçalarının daha derinlerine, tatlılığının daha derinlerine bastırıyor. Tadı beni sarhoş ediyor. Bacaklarını omuzlarıma asıyorum ve onu yutuyorum, başım arasında öfkeyle sallanıyor. Boşaldığında ağzımın tam burada onu karşılamayı beklemesini istiyorum. Sunağında yalamaya, emmeye ve yalvarmaya devam ederken meme ucunu alıp arasında yuvarlıyorum.

Geliyor, duvara çarpıyor, omuzları kuru hıçkırıklarla sarsılıyor, kalçaları omuzlarımda titriyor. Ondan bir çeşme gibi içiyorum. Susamışım, gayretliyim. Sırtımdaki deriyi pençeliyor ama umurumda değil. vahşi istiyorum ve serbest bırakılmış tutkusunun acısı buna değer. Aklını kaçırmasını istiyorum. Tanıştığımızdan beri her gün hissettiklerimi hissetmesini istiyorum. Ona sahip olmayı milyonlarca kez hayal ettim ve ellerimin altında sarsılıp ağıladığında ve kıvranırken, adım dudaklarında canlanıp sonra öldüğünde, sonunda yapıyorum.

BÖLÜM 23

BRISTOL

BELLI KI ÖLMÜŞÜM.

Bedenimi hissedemiyorum ve üzerimde kara bir melek geziniyor, o halde burası cennet olmalı. Yatağımı kaplayan kabarık beyaz yorgan sırtımda bir bulut.

"Bristol, bebeğim." Grip'in sert sesi beni şimdiki zamana, az önce olanların anısına yeniden bağlıyor.

Ben, kendin yap orgazmlarının kraliçesi, duşta bir penis ya da vibratör olmadan, hatta kendi elimle bile iki kez boşaldım. Tabii masaj yapan duş başlığını titreşimden saymazsanız. Konuşmaya çalışıyorum ama Grip'in benden aldığı boğuk çığlıklar boğazım çizik içinde.

"Öyle mi?" Sonunda .

"Bunu yapmadan önce," diyor Grip, gözlerinin ve ağzının etrafında bir gerginlik var. "Seni asla yüzüstü bırakmayacağıma inanmanı istiyorum. I-"

"Kavra." Onu susturma sırası bende, parmağımı dudaklarına dayıyorum. "Açıklamak zorunda değilsin. Birlikte değildik."

Onu sıkı bir yumrukla, sabit bir ritimle okşadığımda söyleyeceği başka her şey boğazında düğümleniyor.

"Ne ?" Meme ucunu emmek için başımı eğerek fısıldıyorum.

"Bristol, uzun süre dayanamayacağım." Başı öne eğilir. "Lütfen bunu her zaman böyle olacağının bir işareti olarak alma, ama seni duşta izlemek beni şimdiden yarı bıraktı."

Sözlerini titrete bir kahkaha böler.

"Bunun için çok uzun süre bekledim." , gözlerindeki şefkate hayat veriyor ve kalbim bir santim daha açılıyor. "Ben de seni bekledim."

Nemli, karışık saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor, dokunuşu sert ve saygılı.

"Tanıştığımızdan beri neredeyse her gün bu anı düşündüm. Sadece seksi değil." Gülümsemesi o kadar güzel ki, benim için olduğunu bilerek bakmak gerçekten acı veriyor. "Yani, evet, tabii ki seks. Ama seninle tanıştığım ilk gün, seni kazanmak için nasıl bir erkek olmak gerektiğini merak ettim. Böyle bir adam mıyım diye merak ettim."

Sırt ve ben ona bakana kadar yavaşça omzunu dürtüyorum. Sert bir göğüs kasını öpüyorum ve karın kaslarının çıkıntıları arasında yalamak için başımı eğiyorum, keskin bir şekilde çekilen nefesi tenine karşı gülümsememe neden oluyor.

"Peki sen nasıl bir adamsın?"

İfadesi ağırlaşıyor, kendimi kaybettiğim büyüleyici bir gece.

"Seni elinde tutmak için her şeyi yapabilecek türden." Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Emin ol çünkü sonra gitmene izin vermeyeceğim."

Gözyaşlarımı uzak tutmak için dudağımı ısırıyorum. Bunu söylediğini duymanın ne anlama geldiğini bilmiyor. Sevgi kırıntıları için, en çok sevdiği insanlardan ilgi görmek için yalvarmak zorunda kalan bir kız için, onun bunu söylediğini duymak korkularımı serbest bırakıyor. Hayatım boyunca hep kovalayan oldum. Ailemin onayını kovaladım. Kardeşimin sevgisini ve arkadaşlığını kovaladım. Beni fark , beni sevmeleri için her şeyi yaptım.

Tedbirli olmakta haklıydım. Sınırları, tabanı, tavanı olmayan bu kalbim yanlış bir adam tarafından ezilebilirdi.

Kolayca onun iradesine eğin bir kabuk haline ve artıklara ve yeniden ısıtılmış sevgiye razı olabilirdim, ama Grip yanlış adam değil. Benimki gibi bir kalbe sahip güvenebileceğim tek erkek o olabilir.

Ve sonunda buldum.

"Eminim." Çenemi onun düz, sert karnına dayıyorum, yüzünün kalın kemiklerini, yumuşak dudaklarını ve kalın, kıvrık kirpiklerini izlemek için uzanıyorum. "Emin misin? Ben diğer kızlar gibi değilim Grip. Hiçbir fikrin yok."

Gözlerimi yoklamak için bir dirseğinin üzerinde yükseliyor, başımı avuçluyor ve başparmağını kaşlarımda ve yanaklarımda gezdiriyor.

"Bana neyle karşı karşıya olduğumu söyle," diyor usulca, gözleri ciddi, gerçekten soruyor.

"Mantıksızca sahiplenici olacağım." Karnına öpücükler konduruyorum ve kaslar dudaklarımda altında kasılıyor. "Seni benden almaya çalışan her kaltağı yok etmekte tereddüt etmeyeceğim."

"Tamam." Nefesi kesiliyor. "Başka ne var?"

Oturup bacaklarımı onun muhteşem çıplak vücudunun iki yanına yerleştiriyorum; dar beli göğsünün zarif kaslarına, omuzlarının daha ağır kaslarına ve mürekkep lekeli kollarına doğru genişliyor. Kalçalarımda onun bronz teniyle oluşturduğu kontrasta hayranlıkla bakıyorum.

"Seni incitmeye çalışan herkesin canını yakarım." Kendi kendime bilinçli bir şekilde gülüyorum. "Eğer değer verdiğim insanlara karşı biraz korumacıyım."

"Bunu fark etmiştim, evet." Kavrayışı kalçamı okşuyor, parmakları üzerimde sahiplenici bir şekilde yayılıyor. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Bedenlerimiz aynı hizaya gelene kadar öne doğru eğiliyor, kendimi onun üzerinde konumlandırıyor ve bedenlerimizi açmaya hazır hale getiriyorum.

"Evet." Komodine uzanmak için eğildim, bir prezervatif aldım ve kalın, şişmiş kafanın üzerine zar zor oturttum. "Üstte olmayı seviyorum."

Yavaşça kayıyorum, gerginliğe hazırlıksızım. Sadece ben dar değilim, Grip de geniş ve uzun. İlk sıkışmada nefes vücudum onu yavaş yavaş santim santim içine almak zorunda kalsa bile hepsini almaya kararlıyım.

"İyi misin?" Endişeli gözleri yüzümü tarıyor. Dudağımı ısırarak titrek bir gülümseme sunuyorum. "Aletin neden bu kadar büyük?"

Kıkırdıyor, oturduğu yerden çenemi öpüyor ve parmaklarını boynumun dibindeki saçlara geçiriyor.

"Buna alışacaksın. Siyah erkeklerle ilgili doğru olduğuna sevindiğim tek klişe bu, en azından benim durumumda. Diğer kardeşler adına konuşamam."

Kahkahalarımız aramızda buluşuyor ve ben şakağımı onun kine yaslıyorum.

"Ayrıca," diye inliyor kalçalarımda döndürerek onu tamamen kılıfına soktuğumda. "Sen benim için yaratılmışsın."

Nefeslerimiz kesiliyor, göğüslerimiz birbirine bastırıyor, bedenlerimiz birbirine kenetleniyor. Sırtımı okşuyor ve sonra ellerini sahiplenerek popomda gezdiriyor. İlk başta nazıkçe, hızın kontrolünü ele geçiriyor. Yukarı ve doğru her itişinde nefes nefese kalıyorum, kalçalarımı onun etrafında sıkıyorum. Kabarcıklı bir açlık tüm rahatsızlığı yok ediyor, vücudum onunlike uyuyor, sanki uymak için oyulmuşuz gibi, sanki gerçekten onu almak için yaratılmışım gibi. Çenesinin yontulmuş çizgisini öpmek için hamle yapıyorum ve o da başını çevirerek öpücüğü yüksek sesle kaldırıyor. Ağzlarımız savaşıyor, her birimiz dillerimizin her savuşturuşunda diğerinin daha derinlerine iniyoruz. Onun tadı diğer her şeyi yok ediyor. Ben göremiyorum. Duyamıyorum. Tükeniyorum, körü körüne onun sert vücudunu yakalayabildiğim her yere -pazılarına, sırtına, yapışıyorum. Ondan çok fazla var ve yeterli zaman yok.

Çılginca dokunuşlarım onun kontrolünü parçalıyor gibi görünüyor. Bir hırıltıyla bizi çeviriyor, pozisyonlarımızı tersine çeviriyor, böylece sırtüstü yatıyorum, yatak düşüşümü yastıklıyor. Bacağımı kalçasının geçiriyor ve beni açıyor, tekrar , temposu acımasız, tüm nezaketi gitmiş. Bana bakıyor ve bu hipnotik, gözlerimiz vücutlarımız yoğun, samimi bir şekilde kilitlenmiş. Ayak bileklerimi sırtına bağlayıp her hamlesine karşılık veriyorum, onun belirlediği temponun esiri . Kalp atışlarımı belirliyor, nabzımı yönetiyor, bir sonraki nefesimi avuçlarının içinde tutuyor. Onun merhametine kalmış durumdayım ve bu beni korkutmuyor. Bedenlerimiz iç içe geçmişken, kalplerimiz ortak atarken korkuya yer yok. Göğsümü ağzına çekmek için beni kaldırıyor, dudaklarının her çekişi, her hassas ısırtığı beni büyüünün daha da derinlerine çekiyor.

"Tanrım, Bris." Şişmiş meme uçlarıma doğru inliyor, nefesi hassas tenimde muhteşem bir yanık oluşturuyor. "Buna doyamıyorum. Bebeğim, sana."

Onun asla doymasını istemiyorum, çünkü ona olan arzumun dipsiz bir kuyu olduğunu zaten biliyorum. Kollarında beni yakan sinir kümesini ovmak için uzanıyor. Patlarken ona yapışıyorum, kendime ait parçacıklar etrafımızdaki havada süzülüyor ve terden nemlenmiş çarşaflara yerleşiyor.

Gırtlaktan gelen iniltilerle sertleşiyor ve beni sular altında bırakıyor. Sularım ve kıyılarından taşan bir nehir gibi taşıyorum.

BÖLÜM 24

GRIP

"Demek babanı müşterilerinden biriyle sevişirken yakaladın," diyorum Bristol', kısa süre önce kapısına teslim edilen dumanı tüten büyük pizzanın üzerinde. "Ve bu bana güvenmemene mi neden oldu?"

"O kadar basit değil." Üzerine düşen bir mantarı koparıyor

Pizzanın yarısını. "Yarıya bölmek asla işe yaramaz. Sevmediğiniz şeyler her zaman sizin tarafınıza kayar."

"Bir mantar sürünme anlamına gelmez." Atılan mantarı ağzıma atıyorum. "Dikkatin dağılmasın. Beni ve o daracık, tatlı amcığы neden bu kadar uzun süre ayrı tuttuğunu açıklıyordun."

Elindeki dilim ağzına doğru giderken duraklıyor. İfadesinin geri kalanını sansürlemesine rağmen gözleri bana gülümsüyor.

"Birlikte yatıyor olmamız beni nesneleştirebileceğin anlamına gelmez."

"Bu seni nasıl nesneleştiriyor?" Pizzamdan bir ısırık almadan önce gülüyorum. "Tatlı ve sıkı olduğunu söyledim. Bu büyük bir övgü."

"Saçmalıyorsun."

Gözlerini deviriyor ama gülüyor ve sırtını kanepeye dayayarak oturma odasında yere uzanıyor. Tamamen rahatlamış görünüyor, kır saçlarını Columbia Üniversitesi kapüşonlu tişörtünün boynuna sıkıştırmış, bacakları kısa erkek iç çamaşırlarıyla çıplak.

"Ve sen oyalanıyorsun." Ayak çimdikliyorum. "Bana babandan bahsediyordun."

Yüzündeki tüm mizah siliniyor. Kapüşonunun bir ipini çekiştirerek bacaklarını altına katlıyor.

"Zaten sana karşı olan hislerimle boğuşuyordum." Pizzayı yere bırakıp ellerini kırıntılardan arındırıyor. "Çok fazla şeyi hızlı hissettiğimi biliyordum."

"Çok hızlı değildi."

"Bir hafta oldu, Grip." Bristol kırmızı şarap şişesine uzanıyor ve bana alaycı bir bakış atıyor. "Gerçek olmadığını söylemiyorum. Sadece çok hızlı oldu. Tessa'yla yaşadığım dramı da içine katınca, gardımı düşürdüğüm için pişmanlık duymaya başladım bile."

Tessa'nın adını duymak, Bristol New York'a dönmeden önce Grady'nin evindeki o sahneyi tekrar hatırlatıyor. Tessa bebeğinin babası olduğum için bana . Bristol tüm bunlara yıkılmış gözlerle tanıklık ediyordu.

"Bunu iyi idare edemedim." Elini tutuyorum, avucundaki aşk çizgisini takip ediyorum

"Yapmalıydım

Seninle benim aramda olduğu kadar ileri gitmesine izin vermeden önce resmi olarak onunla ilişki mi kestim."

"Ne düşüneceğimi bilemedim." Başparmağını parmağında gezdiriyor. "Sana çok bağılı hissediyordum ama Jimmi ve Rhyson seni bu oyuncu olarak resmetmişlerdi."

"Ve biraz da öyleydim." Omuz silkiyorum, gülümsemem hüzünlü. "Gençtim ve kendimi iyi hissediyordum. Hile yapmıyor olmam oyuncu olmadığım anlamına gelmez."

"Biliyorum." Bir bardak kırmızı şarap doldurup bana ikram ettikten sonra kendisi için de bir bardak doldurdu. "Tessa'dan sonra senden vazgeçmeme ramak kalmıştı ama annem ve ben babamı o kızla bastığımızda ..."

Başını geriye atıyor, şaraba dokunmuyor.

"Yine de bu değildi." Yüzünü buruşturuyor. "Onu yakaladıktan sonra annemi gördüm. O sadece ... gitmesine izin verdi. İyi bir görüntü çizdi ama daha sonra onu sarhoş ve ağlarken buldum çünkü onu seviyordu ve kendini bırakıp gidemiyordu. Ondan almaya razı olduğu şey acınacak haldeydi. Onca yıl Rhyson ve ben onu sevmediğini düşündük ama o hep onu çok sevdi."

Beni istediğini söylediğinden beri ilk kez gözleri yeniden temkinli bakmaya başladı.

"Ve fark ettim ki ben de böyleyim." Küçümseyici bir hava üflüyor. "Aileme ve Rhyson'a da böyle yaptım. Verecekleri her şeyi, kırıntıları aldım ve beni incittiklerinde bile, kırık bir musluk gibi, onu kapatamadım."

"Rhyson'ı ailenle mi gruplandırıyorsun?" Bunu duymaktan nefret ediyorum çünkü o da bunu duymaktan nefret ederdi.

"Onun kadar değil, reddedilme olarak algıladığım şeye nasıl tepki verdiğim kadar." Şarabını yudumluyor, alaycılık gülüşünü renklendiriyor. " de yıllar süren sessizlikten sonra geleceğimi ona, beni hayatına alma ihtimaline bağladım."

Sessiz kalıyorum, pizzam yenmeden soğurken ona bunu kendi yöntemiyle ifade etmesi için alan tanıyorum.

"Sanki kalbimde sadece birkaç nokta varmış gibi, ama bir tane olan insanlar için her şeyi yaparım. Onlardan gelen her şeyi kabul ediyorum çünkü benim için çok şey ifade ediyorlar. Bu ihtiyaçlık ve zayıflık ve kendimden nefret ediyorum."

Duyguları gözlerini yaşlarla bulanıklaştırıyor.

"O insanlardan biri olduğumu biliyordum Grip. O noktalardan birine sahip olduğumu ve bu tür gücü yanlış adama vermenin annemi nasıl mahvettiğini gördüğümde, bunu seninle riske atamazdım."

Benden "yanlış adam" diye bahsettiğini duymak canımı acıtıyor ama temkinli anlıyorum. Bana güvenmesinin bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum. Ya da benim ona kendimi kanıtlamamın.

"Sanırım sen Los Angeles'a döndüğünden beri hareket eden her şeyi parçalamamın bir faydası olmadı." Bir dilim pizzayı yırtıp kabuklu konfeti haline getiriyorum.

"Ve senin iş kolundaki erkekler sadık kalmalarıyla bilinmezler." "Yalan söylemeyeceğim. Benim de payıma düşeni aldığımı biliyorsun."

Ass.

"Kızların adil payı," diye düzeltiyorum. "Ama sana söz veriyorum, bir başkasını kapmadan önce her zaman birini bıraktım." "Davana yardımcı olmuyorsun," diyor alaycı bir şekilde.

Muhtemelen haklı. etmeliyim. "Fikrini ne değiştirdi?" diye sordum.

Omuz silkiyor, pizzanın kendi tarafından sucuk seçiyor ve yavaşça çiğniyor.

"Sanırım seni Qwest'le görmemin bunda büyük bir payı var." Kirpikleri gözlerini benden koruyor. "Ve Rhys'in bana korkak demesi."

"Bunu biliyor muydu?" Bir an için afalladım. Yıllarca bu şekilde acı çekmeme izin vermezdi.

"Sadece birkaç gün önce. Seninle aramız başladığında konuda yüzleşti. Tahliye için yanında olmadığım da, ne hissettiğimi anlayana kadar araştırmaya devam etti."

İşte benim oğlum! Ona pahalı ya da sarhoş edici bir şeyler borçluyum.

"Hâlâ çekincelerim var." Bacaklarını göğsüne doğru çekip çenesini dizlerine dayıyor. "Sadece bir kez birlikte olduk ve şimdiden çekip gitmenin imkânsız hissediyorum."

İtirafı büyük bir adım, bundan memnuniyet ama bence olaya tamamen yanlış bakıyor.

"Bristol, bu şekilde, senin kadar şiddetli sevme kapasitesine sahip olmak kendi başına bir zayıflık değildir."

Cevap vermiyor ama beni ona ilk çeken o merak gözlerinin arkasında kıvılcımlanıyor.

"Annemde var." Kıkırdıyorum ve dirseğime dayanarak yan yatıyorum. "Bence her gücün karanlık bir tarafı vardır, bir zayıflık . O kendininkini yönetmeyi öğrendi."

Annemin beni siyahi bir kadınla görme arzusu yüzünden Bristol ile ilişkimi kabullenmesinin ne kadar zor düşünüyorum. Ya da Latin. Kahverenginin bir renk olduğunu söylemişti.

"Zayıflıklarının çoğunu yönetmeyi öğrendi." Başımı sallıyorum. "Benim için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Her zaman fedakârlığın sevginin özü olduğunu söylerdi. Kız kardeşleri ve erkek kardeşleri için de aynıydı ama büyüdükçe ve olgunlaştıkça çizgiler çizdiğini, sınırlar koyduğunu gördüm. Kimseden bir bok almazdı, özellikle de beni etkiliyorsa."

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmak için doğruluyorum, o da açılıyor ve ben geri çekilmeden önce birkaç saniye dilini benimkine dolaştırıyor.

"Ve sen de bir bok almayacaksın, benden bile." Yüzünün bir tarafını tutuyorum. "Endişelenmene gerek yok."

Alnımı onunkine yaslıyorum.

"Bris, senin için ne kadar deli olduğumu bilmelisin."

Gözlerindeki süregelen belirsizlik bana, yıllardır tüm kartlarımı göstererek onu kovalamış olsam da, gerçekten bilmediğini söylüyor. O olduğunu ve başka kimse olmadığını bilmiyor. Ve son birkaç yıldır aletim eyalet bayrağı gibi onu kim suçlayabilir ki?

"En büyük zayıflığın olduğunu düşündüğün şey," diye temin ediyorum onu. "Aslında en büyük gücün. Bu sevme kapasitesi herkeste yok. Senin için en önemli olan insanlar için savaşma cesareti, paha biçilemez."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor usulca, gözlerini yüzümden ayırmadan.

"Öyle olduğunu biliyorum ve kalbinde o noktalardan birine sahip olduğum için onur duyuyorum." Bir avucumu boynuna . "Bunu kötüye kullanmayacağıma söz veriyorum. Bana güvenebilirsin."

Bizi ayıran boşluğu kapatıyor, çenemi dudaklarının arasına alıyor, çenemin üzerinde dolanıyor ve sonunda ağzıma kendi ağzıyla dokunuyor.

"Ne istediğimi biliyor musun?" Sorusu boğuk bir nefesle dudaklarıma iniyor. "Evet. Ben de istiyorum."

Ayağa kalktım, ona doğru uzandım, aletim kaya gibi sertti ama elim havada kaldı. Ayağa kalktı ve mutfığa doğru yürüyor.

"Dondurma." Omzunun üzerinden gözleri alay ediyor ve işkence ediyor, ama konuşmayı değiştirmesi gerektiğini biliyorum. Ben de ona izin verdim.

Sweatshirt'ü üstüne kadar geliyor ve beyaz erkek kısa iç çamaşırının içinde ara sıra kıcını görmek ereksiyonuma yardımcı olmuyor. Yapacağımı bildiği gibi onu mutfığa kadar takip ediyorum. Mutfak kapısını açtığımda eğilmiş, vücudunun üst kısmı dondurucuya gömülmüş, kazağı kalçalarının sert hatlarını ve poposunun kıvrımlarını gösterecek şekilde yukarı kaldırılmıştı.

"Buralarda bir yerde dondurma olduğunu biliyorum." Dondurulmuş et ve sebzeleri

bulur. "Aha!"

Yüzünü bana dönüyor ve kalçasıyla dondurucunun kapısını kapatıyor.

"Buldum." Bir litre Ben & Jerry's Cookie Dough dondurmasını sallıyor. "Bu benim favorim, param yettiğinden değil."

İnce kıvrımlarla noktalanın vücudunun zayıf zarafetini inceliyorum. Bristol'vücudundan çok daha fazlası var, ama başlamak için gerçekten harika bir yer.

Mutfak adasının üzerine zıplıyor, bacaklarını sallıyor ve çıplak ayaklarını tabana vuruyor.

"Biraz ister misin?" Dondurma dolu büyük bir kaşığı bana uzatıyor.

Kesinlikle biraz istiyorum. Ona doğru yaklaşıyorum, dizlerinin arasına giriyorum ve öne doğru eğilip ağzımı açarak bekliyorum. İstedığimin dondurma olmadığını anladığı anda bunu anlayabiliyorum. Gözleri dumanlanıyor ve pembe dili dudaklarının dolgunluğunda geziniyor. Onun yerine ağzına büyük bir kaşık alıyor. Ona doğru eğiliyorum, avuçlarım adanın yüzeyine bastırıyor ve kollarım onun ince bedenini sarıyor. Tüm vücudumu titreten donmuş bir öpücükle dudaklarımı açmadan önce burunlarımızı bir, iki kez birbirine sürtüyor. Buz gibi dili ağzımın girintilerini yokluyor, soğuk darbelerle boğazımın arkasını okşuyor. Çenemi kavırıyor ve dillerimizin birbirine dolanma temposunu kontrol etmek için beni sabit tutuyor. Sonunda birbirimizden uzaklaştığımızda, dudaklarımızın arasından sert, buz gibi nefesler yükseliyor.

kayıyor ve sırtım adaya dayanana kadar beni yavaşça yönlendiriyor. Başını çevirmeden ağzına bir kaşık daha dondurma atıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Dondurmayı ağzında tutarken bir yandan da kalçalarımın kadar inen ve belden düğmeleri çoktan açılmış kot pantolonun fermuarını ustalıkla açıyor. Pantolon düşüyor ve ayak bileklerimin etrafında toplanıyor.

Lütfen bu gerçekleşsin.

Külotun altından kalçalarımın dokunuyor, iç çamaşırını da bacaklarımdan aşağı indiriyor. Hiçbir ön hazırlık yapmadan ağzını uzatarak sikimi dudaklarının arasına alıyor, soğuk dilini zonklayan başın etrafında gezdiriyor.

"Oh, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, Bris." Parmaklarımı onun vahşi saçlarında sıkıyorum.

Dilinin beni sert darbelerle içine çekmesi ve boğazının pürüzsüz yanlarının aletimi sıkıştırması beni sınıra itiyor. Kaşları çatılıyor, gözleri kapanıyor, mutluluk dolu iniltisi etrafımda titreşiyor. Bir eliyle kıcımlı kavırıyor ve ağır ve sıkı olan taşaklarımı diğer eline alıp okşuyor.

"Boşalacağım," diye mırıldanıyorum yutkunmazsa diye. Birçok kız yutmaz. Hayranlar yutkunmaya meyillidir çünkü bir izlenim bırakmak isterler. Sizinle bir gece daha geçirmek için ne istediğinizi düşünürlerse onu yaparlar. Bristol'un sadece yapmak istediği şeyi yapmasını istiyorum. Rol yapmasına gerek yok. Ben zaten onunum ve yaptığımız her şeyden en benim kadar zevk almasını istiyorum.

Çünkü bu sakso işinden çok zevk alıyorum.

Asla geri çekilmiyor, uzanıyor ve tekrar dondurmayı buluyor. Bana tekrar sahip olmadan önce ağzını bir kaşık dolusu soğuk kremayla doldurmak için duraklıyor, başı bacaklarımdan arasında kasıtlı bir hızla sallanıyor. Bristol'un her şeyi olduğu gibi başladığı işi de bitireceğini ama beni son damlasına kadar yutmasını başka bir zaman izlemek zorunda kalacağım. Tekrar onun içinde olmak . Şimdi.

Nazik parmaklarımla, ağzı açık kalana kadar çenesinden çekiştiriyorum. Yerdeki yerinden bana bakıyor. Kollarının altından uzanıp dizlerinin üzerinden kaldırıyorum.

"Yağmur kontrolü." Onu mutfak adasının üzerine kaldırdım ve iç bacaklarımdan aşağı çektim. düz bir şekilde yatırıp ayak topuklarını mermer yüzeye kaldırıyorum, dizlerini yukarıda ve bacaklarını açık bırakıyorum.

"Dayan, bebeğim." İçine doğru itiyorum ve dondurmanın soğuğu onun ıslak inliyoruz. o kadar sert giriyorum ki kaymamak için tezgâha tutunmak zorunda kalıyor. Yüzünde acı ya da rahatsızlık olup olmadığını kontrol etmek için ritmi bozuyorum.

"Sakin durma," diye inliyor, boynu açıkta, sırtı kavisli, eşofmanının kalın pamuğunun altından göğüslerini yukarı itiyor. Gövdesinin üzerindeki kumaşı omuzlarına ve boynunun altına sıkıştırıyorum, böylece her itişte göğüslerinin zıplamasını izleyebiliyorum. Birini ağzıma almak için eğildim.

"Al ," dedi. "Bebeğim, al onu."

Etin ete karşı enfes kayışı daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor ve onun içinde lastiksiz olduğumu fark ediyorum.

"Bris, ben çiğim." Kelimeleri gıcırdatarak çünkü olduğum yerde, ete kemiğe bürünmüş halde kalmak . "Çekilmem gerek."

"Hayır, ." indiriyor, tırnakları kıcıma batıyor. "Ben temizim ve örtülüym. Ya sen?" "Evet," diye tereddütsüz cevap veriyorum. "Ben . Yani yapabiliriz ..."

Çılgınca başını sallıyor, açığı değiştirmek, penetrasyonu derinleştirmek için kalçalarını tezgahın üzerinde öne doğru kaydırıyor. Daha derin mi istiyor?

Ayakları omuzlarıma dayanana kadar bacaklarını göğsümün üzerine çekiyorum, bana kık ve amdan başka bir şey bırakmıyorum. Onu incitmediğimi umarak ama durmayı hayal bile edemeyerek, morartıcı bir hızla ona çarpıyorum. Bu ilkel bir çiftleşme, vahşi bir kızışma ve ben bir yığın sinir ve içgüdüye indirgenmiş vahşi bir hayvanım.

"Kavra." Elleri göğüslerine dokunmak için göğsüne tırmanıyor, kendi meme uçlarını büküyor. Bunu izlerken boşalmamam mümkün değil ama bir sonraki sözleri imkânsız başarıyor. Beni durduruyor.

"Seni seviyorum." Kapalı gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor. "Tanrım, seni çok seviyorum." Nefeslerim kesik kesik, kalbim göğsümde sıkışıyor. "Ne dedin sen?"

Gözleri açılıyor, tavana sabitlenmeden önce kısa bir süre yüzüme dokunuyor.

"Um . . ."

Onu yukarı çekiyorum, böylece bacakları kalçalarımın yanına , vücutlarımız hala ortada birleşmiş durumda, ama göğsü benimkine bastırıyor.

"Ciddi ?" avuçlayarak talep ediyorum. "Kavra, ben-"

"Benimle oyun oynama." Çaresizlik sesimi keskinleştiriyor. Ciddi olduğunu bilmem gerek. Kırpiklerini kaldırıyor ve korku güzel gözlerini doyuruyor. Parmaklarını başımın arkasında birleştiriyor, başparmakları boynumu okşuyor, başını sallıyor.

Yeterince iyi değil.

"Tekrar ." Ateşi körükleyecek ama tatmin etmeyecek kısa ve sık itişlerle pompalamaya devam ediyorum.

"Ölümüne korkuyorum." Sözleri kesik kesik nefeslerle geliyor. Ritmi bozmadan ona doğru eğildim. Kulak.

"bir şey yok." Elini göğsüme, kalbimin üzerine bastırıyorum. "Bu senin. Hayır. başka birinin."

Başımı eğiyorum, yavaşlıyorum ama gözlerini kaçırmıyorum.

"Ben seninim. Başka kimsenin değil." Yanaklarına öpücükler konduruyorum. "Kavga ettiğimizde bile seni hissediyorum. Öfkeni, hayal kırıklığını. Zevkini benimmiş gibi hissediyorum. Duygularını benimmiş gibi hissediyorum."

Yüzünün kızarmış güzelliğine . Eşofmanını hâlâ yukarı çekmiş, böylece göğüsleri çıplak göğsüme bastırıyor. Kalp atışlarımızın senkopunu fark etmesi için ona bir an veriyorum.

"Birbirimize ne kadar bağlı olduğumuzu hissetmiyor musun?" diye sordum. "Senin kalbini kırarsam, ben de kendiminkini kırmış olurum." Dudaklarına tatlı bir gülümseme yayılıyor ve başını sallıyor.

"Seni seviyorum." Gülüyor, başını sallıyor. "Sekiz yıl oldu ama seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum saçlarına. "Sen benim her şeyimsin, Bristol. Bunu bilmelisin."

Bedenlerimiz vahşı bir tempoya devam ederken bile gözyaşları geliyor. Mutfağında bin parçaya bölünüyoruz, ayrı olduğumuzdan daha fazla birlikte oluyoruz. Yalnız olduğumuzdan daha fazla. Fısıltılı sözler ve sevgi sözcükleriyle kalplerimizi değiş tokuş ediyoruz.

BÖLÜM 25

BRISTOL

Parlak güneş Grip'in pencerelerinden içeri giriyor ve bana bir Pazar günü için bile normalden daha geç uyuduğumuzu haber veriyor. Geceyi çatı katında geçirdik ve bir rüya perdesini silkelediğimde, Neruda'nın "Adada Gece" şiirinden dizeler bilincime süzülüyor. Şiir, aşıklar arasındaki uzun bir geceyi anlatıyor. Bu dizeleri sayamayacağım kadar çok kez okumuş olmama rağmen, her zaman güzel varsayımlardı. Gece boyunca Grip'le uyumayı ya da onun kolunun sahiplenici ağırlığıyla uyanmayı, hoş karşılanmayı ve seilmeyi hiç beklemiyordum. Son iki günde yaşananların hiçbirini beklemiyordum.

Ve neredeyse onu veriyordum.

Vücudunun benimkinin üzerindeki mükemmel ağırlığından vazgeçebilirdim. sarmasının tatlı sıcaklığını ya da sabahları yorganımızın altında çıplaklığımın üzerinde ellerinin cesurca gezinmesini asla hissedemezdim. Bunlar hiçbir şeye mal olmayan ama değerli olan şeylerdir. Ve ben bunlara neredeyse hiç sahip olamadım.

"Ne ?"

Grip'in fısıltıyla sorduğu soru boynumun hassas derisini buğulandırıyor ve yorganın altına, onun sert, çıplak bedenine sokulmak için geri çekiliyorum.

"Night on the Island."

"Uygun." Omzumun kıvrımına bir öpücük kondurmak için ağzını açıyor. "Çünkü dün gece kesinlikle vahşi ve tatlıydın."

"Sen de o kadar kötü değildin." Başparmağımı dolgun dudaklarında gezdirmek için arkamı dönüyorum. "Neruda çok romantikti. Beni onunla tanıştırdığına sevindim."

"Adamın ciddi bir oyunu vardı." Grip gülüyor. "Kimse Neruda gibi aşk, seks ve tutku hakkında yazamaz."

Bana sırtıyor, gözlerinde bir parça muziplik var. "Orijinal Çikolata Büyüsü."

Buna ikimiz de gülüyoruz. Uzun zamandır duymamıştım. Tanıştığımız ilk günden beri kendi aramızda yaptığımız bir şakaydı bu ama Grip gerçekten de ceplerinizdeki tiftiklere büyü yapabiliyordu.

"Sanırım beni sadece kelimelerle boşaltacağına söz vermiştin." Boğuk kahkaham odanın pürüzsüz sessizliğini bozuyor. "Onun sözlerini mi yoksa kendi sözlerini mi kullanacaksın? Yoksa bu boş bir tehdit miydi?"

"Bekleyip görmem gerekecek," diye takılıyor bana.

Daha ciddi bir tonla devam etmeden önce duraklıyor.

"Yatağının üzerinde kitabı ve düdüğü gördüğümde ne düşüneceğimi bilemedim. Her ne kadar

Aramızdaki bağın yadsınamaz olduğunu biliyordum, ancak son birkaç hafta bizim için mümkün olduğuna inandığım her şeyi sorgulamama neden oldu."

"Özür dilerim." Kararsızlığımı yutuyorum ve yıllardır sakladığım şeyleri ona anlatmak için kendimi zorluyorum. "Postayla ilk geldiğinde o kitabı yakmak istedim. Tessa yüzünden sana çok kızmıştım. Benim için bir şey ifade etmesini istemedim."

Kalçamı okşayan eline rağmen, arkamda bir durgunluk hissediyorum, her parçasıyla beni dinlediğini söyleyen bir uyanıklık.

"Ama kendime o haftayı geride , seni geride söyledikten sonra bile," diye devam ediyorum. "Kendimi geceleri okurken buldum."

"Öyle mi?" Saçlarımı kenara itiyor ve bir parmağıyla ensemin tüylü çizgisini izliyor. "Neden?"

Omuz silkiyorum, dün evimde paylaştığımız rahatlığa . Duşumda. Yatağımda. Seks her zaman yakınlaşmaktan çok daha kolay olmuştur, ama Grip ile ikisi birbirinden ayrılamaz. Biri diğerini doğuruyor. Bir ve aynı. Diğer erkeklerle seks yapmak benim için hiçbir zaman çok şey ifade etmedi, ama Grip'i bedenime almak beni sarstı, yeniden düzenledi. Uzun zamandır gizli tuttuğum düşüncelerimi paylaşıırken, duşta bana kendimi ona açmamı emrettiği zamanki kadar çıplak hissediyorum. Kendimi daha açıkta hissediyorum.

"Sürekli kitaba geri dönüyor, kenar boşluklarındaki notlarını okuyor ve satır aralarında bana senin hakkında ne söyleyebileceğini araştırıyordum," diyorum. "Üniversiteden sonra Los Angeles'a taşındığımda, o haftanın anıları ve duyguları geri geldi ve seni dondurmak zorunda kaldım yoksa üzerimde kurduğun baskıya boyun eğeceğimi biliyordum."

"Birbirimize hiç bir şey olmamışız gibi davrandın," diyor yumuşak bir sesle. "Ve işleri berbat etmemdeki payıma rağmen, bu beni kızdırdı."

"Oh, diğer kadınlarla yaptığın o nefret dolu sevişmeler de öyle miydi?"

Gözlerinin içine bakmak için sırt üstü dönüyorum, sesimdeki neşeli ton zoraki. Çoğu şakada bir gerçek kırıntısından fazlası vardır ve bu da bir istisna değil. Pençeleri olan bir şaka bu ve ben de tamamen adil olmasa bu fırsatı değerlendiriyorum.

Gözlerinde pişmanlık var ama özür yok. "Hayır. Sadece eski lanet sikiş." Bir dirseğinin üzerinde yükseliyor ve elini sahiplenici bir şekilde karnımın üzerinde gezdiriyor.

"İlk başta kendime seni geri kazanacağımı söyledim. Sana ilişkiyi ama sen hiç orali olmuyordun. Bir yıl kadar sonra, senden vazgeçmeyeceğime dair kendime söz verdim, ama doğru zaman birbirimize geri döneceğimizi de varsaydım. Bu arada ..."

"Anladım." Etrafımıza çekilmiş yumuşak funda rengi yorganı ovalıyorum. "Aldatma değildi ama de ihanet gibi geldi."

Aceleyle başımı kaldırıp ona bakıyorum ve parmaklarımı üzerimde duran elin üzerinde gezdiriyorum. "Bunun adil olmadığını biliyorum ama ben böyle hissettim."

"Böyle hissettin çünkü birlikte olmasak bile," diyor köprücük kemiğimi okşayarak. "Olmamız gerekiyordu. İçten içe ayrı olmamızın doğru olmadığını biliyordun. Benim onlarla olmam doğru değildi ve senin de benden başka biriyle olman kesinlikle doğru değildi."

Kıkırdaması sıkıca sarılmış bazı yerlerimi gevşetiyor. Hâlâ hafifçe uyku sersemi olan ve ciddileşen gözlerini bana diyor.

"Her şeyi tekrar anlatmak istemiyorum." Yüzümün yan tarafını avuçluyor. "Çok fazla zaman kaybettik. Şu andan itibaren ilerlememizi istiyorum."

"Bugünden itibaren." Dudaklarına hızlı bir öpücük bırakıyor. "Bir sürprizim var."

"Sürpriz mi?" Parmaklarımı omuzlarının oyulmuş gücünde ve sert pazılarında gezdiriyorum.

Üzerime gelene kadar kayıyor, kalçalarını arasına sıkıştırıyor. İkimiz de çırlıçıplak olduğumuz için

penetrasyondan derin bir nefes uzaktayız. Dudakları boynumda ve göğsümde geziniyor. Onunkini alıyor

her bir meme ucuyla zaman geçiriyor. Ağzının derin ve doymak bilmez emişi karnımın derinliklerindeki arzuyu harekete geçiriyor. "Seks yapmıyoruz." İnliyorum, bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor ve kalçalarım altımda dönüyor

sürtünme arıyor. "Zar zor yürüyebiliyorum."

Göğsümü bir patlamayla serbest bırakıyor, gülümsemesi muzaffer. "Sana ne demiştim?"

"Sanki diğer kafan yeterince büyük değilmiş gibi, gidip büyük bir olması gerekiyordu." Kahkahalarımız bizi yorganın altında sarsıyor.

"Eğer o kıçtan vazgeçmeyeceksen," diyor, gülümsemesi devam ediyor. "Giyin de gidelim. Geç kalmak istemiyorum."

"Nereye gideceksin? Ne için geç kaldın?"

"Sürpriz dediğime eminim ve son kontrol ettiğimde, bunlar gerçekleşmeden önce bilmiyorsunuz."

Çatı katından ayrılma düşüncesi fazla nedenden dolayı beni biraz korkutuyor, ancak bir tanesiyle başlayacağım.

"Grip, dünya söz konusu olduğunda," diyorum dikkatlice. "Qwest hâlâ #GripzQueen. Onu utandırmak ya da insanların yanlış bir şey yaptığımızı düşünmesini istemiyorum."

"Hile yapmadığımızı biliyoruz." Grip'in kaşlarının çatılması ve dudaklarının sertleşmesi bunun benim için olduğu kadar onun için de önemli olduğunu gösteriyor.

"Biliyorum ama sizi birlikte olmaya ben zorladım ve bu süreçte onun incinmiş olması beni üzüyor."

"Ben de öyle." Pişmanlık gözlerini gölgeliyor. "Ayrıldığımızda ağladı. Bana aşık olduğunu düşünüyor ve ben kendimi bir pislik gibi hissediyorum."

"Ben de öyle. Ve o sana aşık. Bu çok açık." Başparmağımı, ilk gördüğüm andan beri beni büyüleyen kalın kaşların ve keskin kemik yapısının üzerinde gezdiriyorum. "Seni sevmenin ve başkasının sana sahip olduğunu düşünmenin ne kadar acı verdiğini biliyorum."

"Kıskandın mı?" Okşamamı yankılıyor, yüz hatlarımda geziniyor, gözleri gözlerimi arıyor, parmakları yastığa yayılmış saçlarımda geziniyor.

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

"Ve ona aşık olacağından korktum. Sizi birlikte olmaya zorladığım için bunun aptalca geldiğini biliyorum, ama başka birini istemen gerçeği ..."

Kelimelerim boğazımdaki acı dolu yumrunun etrafında kayboluyor. "Bris, hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim."

Beni derinden öpüyor, dilinin uzun darbeleri son bir buçuk gün boyunca şımarttığımız aynı doyumsuz arzuyu kışkırtıyor. Sonunda ağzımı bıraktığında, yastıkta birbirimize bakıyoruz, alınlarımızı birbirine bastırıyoruz, kısa, ağır nefesler alıp veriyoruz.

"Dikkatli olacağız," diye kabul ediyor. "Ama bugün bunu benimle yapmanı istiyorum." "Ama, Grip-"

"Dünyanın bildiği kadarıyla sen benim menajerimsin ve birlikte görülmemiz alışılmadık şey olmayacak."

"Doğru." Hala tereddüt ediyorum.

"Will ile birlikte bir açıklama yapalım mı? Qwest ve benim artık birlikte olmadığımızı basına resmen bildirelim mi?"

"Bu ... hissettiriyor. Bilmiyorum. Sinsi. Sanki onu kapıdan dışarı itiyormuşuz gibi."

"Peki ne yapacağız?" Gözlerinde biriken hayal kırıklığının üzerinde bir kaş çatma düğümleniyor.

"Birinin bana ya da ona birlikte olup olmadığımızı sormasını sonra da bunu inkâr mı edeceğiz? Bu çok pasif bir davranış. Bunu beklemeyeceğim."

Ellerimi başımın üzerine bastırıyor, sert avuç içleri kollarımın ve bileklerimin içindeki hassas deriyi tırmalıyor. Başını eğip dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Seninle olmaya hazırım."

Alt dudağını kendi dudağının arasına alıyor, yumuşaklığını ısıyor ve sonra boynuma doğru öpücükler gönderiyor. Dahili telefon sistemi duraklıyor. Biri içeri girmek istiyor. Asansöre geldiklerine göre şifreyi biliyor olmalılar.

"Muhtemelen Amir," diye mırıldanan Grip yataktan kalktı ve bana gergin, bronz bir kalçanın, kaslı kalçaların ve pürüzsüz sırt ve omuzların baştan çıkarıcı genişliğinin muhteşem görüntüsünü sundu. Karın kaslarından oluşan iki sütun göbeğinin üzerinde yığılıyor ve ince tüyler uzun, yarı dik güney kutbuna kadar uzanıyor. Yatağın bankın üzerine gri uyku pantolonunu giyiyor.

"Bunu örtmek utanç verici." Kendimi yukarı sürüklüyorum, omuzlarımı yatak başlığına yaslıyorum. "Gerçekten manzaranın tadını çıkarıyordum."

Koyu renk kaşlarının altından bana bakıyor, yontulmuş dudakları bir köşeden eğiliyor.

"Sevişmek istemediğini sanıyordum." Destek için bir elini yatağa dayıyor ve diğer eliyle boğazımı avuçlayarak çenemi hafifçe eğiyor. "Bunlar lanet olası kelimeler."

"Biraz ağrım var." Kollarımın altına sıkıştırdığım çarşafı serbest bırakıyorum, düştüğü andaki serin hava meme uçlarımı diken diken ediyor. "Ama kimin yürümeye ihtiyacı var ki?"

Gözlerindeki sıcaklık çıplak omuzlarımı ve göğüslerimi kavuruyor. Bir dizini yatağa çekiyor ve meme ucumu dudaklarının arasına alıyor, dili ateş gibi yalıyor. Başparmağı diğer meme ucumu sıkıca okşuyor.

"Grip." Adı ağzımdan dökülüyor. Başım geriye düşüyor ve parmaklarım buluyor, dişlerini ve dudaklarını etime daha sert bastırıyor. "Lütfen."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Grip göğsümün alt tarafına doğru. Beni yatağa , çarşafı ve bacaklarımı açıyor, gözleri merkezime kilitlenmiş.

Dizlerimi yukarı doğru bastırıyor ve dirseklerinin üzerine , uzun bacaklarını arkasında yatağa uzatıyor. Dilinin ilk uzun darbesinde kıvranıyorum. Beni yalıyor. Yarığımda gizli bir ateş var ve dişlerinin her kısıtışı ve dudaklarının her çekişi içimde karnımı sıkacak kadar güçlü bir arzu uyandırıyor. Onu bu kadar çok istemek ve içime gömülmemiş olması canımı yakıyor. Amir'in yolda olabileceğini bile bile Grip'in başını tutuyorum. Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum, aç bir dalgalanma. Amir şu anda içeri girebilir ve ben durabilir miyim emin değilim. Bir anda, birkaç dokunuş ve öpücük meselesinde, Grip'e ilk kez sahip oluyormuşum gibi, ona daha önce hiç sahip olmamışım gibi açlık duyuyorum.

Zil tekrar çalıyor, ısrarlı ve uzun.

"Grip, biliyorsun bende anahtar var." Amir'in sinirli sesi hoparlörlerden geliyor. "Beni burada kışının üstünde . İçeri geliyorum."

Ön kapı açıldığında bip sesi duyuluyor ve Amir'in ağır ayak sesleri önündeki merdivenleri tırmanıyor.

"Kahretsin." Grip çarşafı üzerimden çekip yataktan fırlıyor ve hızla yatak odasının açık kapısına doğru ilerliyor.

"Grip, sıçıyor musun, sıçmıyor musun?" Amir de Grip gibi kapıya ulaşıyor ve kocaman gözleri Grip'in omzunun üzerinden benimkilerle birleşiyor. "Oh, lanet olsun. Özür dilerim, kardeşim."

Yanaklarım yanıyor. Çarşafı göğüslerimin üzerinden daha sıkı çekiyorum ve saklanmayı reddederek çenemi kaldırıyorum. Dünyanın geri kalanından, evet. Grip'in en güvendiği arkadaşlarından, yolumuzdaki tüm engebeleri görmüş birinden, hayır.

"Dışarı." Grip, Amir'in omzunu iterek onu aşağıdaki açık kata bakan sahanlığa geri itiyor. Omzunun üzerinden bana hızlı bir bakış attı, ağzı kenetlenmişti. "Bunun için üzgünüm."

Kapı arkalarından kapanıyor ve utancım uzun bir nefesle içimden fişkırıyor.

Kapı açılır ve Grip kafasını tekrar içeri sokar.

"Duş al ve giyin. Hemen yola çıkarsak geç kalmayız." Chagrin dudaklarını büküyor ve kaşlarını yukarı kaldırıyor. "Ve tekrar özür dilerim..."

Başparmağıyla kapıyı işaret ediyor.

" yok." Zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Nasıl giyinmeliyim? Nereye gidiyoruz?" "Hatırladın mı? Sürpriz." bir sırıtış yüzünde genişliyor. "Sadece güzel ol."

Hafif sabah soğuğuna karşı ipek bir bornoz giyiyorum. Grip'in devasa dolabına girdiğimde, değerli ayakkabı koleksiyonu bütün bir duvarı kaplıyor. Gözlerim hemen, getirip evinde bırakmamı önerdiği eşyaları asmam için bıraktığı boşluğa gidiyor. Bu hızlı oluyor. Yani, bunun yıllardır olacağını biliyorum, ama yine de.

"Ne yapıyorsun Bristol?" Kendi kendime soruyorum, dolabın ortasına bankın üzerine çöküp kemeriyle oynuyorum. "Bundan emin misin?"

Amir geldi, iki gündür dış dünyayla ilk temasımızdı ve tüm güvensizliklerim ve şüphelerim onu ön kapıdan takip etti. Grip'e nasıl hissettiğimi söylemeden önce şey gerçekten çok mu farklıydı? O hâlâ her yere girebilen bir yıldız. Hâlâ ünlü olmasaydı bile kadınları zahmetsizce cezbedecek türden bir adam. Ben hâlâ onun söz konusu olduğu yerde kalbinin etrafına çizgi çekemeyen bir kıyım.

"Hey." Grip dolabın kemerli girişine bir omuz . "Şimdiye kadar duşta olman gerekiyordu. Seni ıslak ve çıplak bir şekilde pusuya düşürmeyi umuyordum."

"Amir'in ne dediğini merak ediyordum." Kaşlarımı kırıştırıyorum. "Ne düşündü?" "Tam olarak 'Yeterince uzun sürdü, amcık' dediğine eminim."

Ben gülümsemeyi başaramayınca alaycı sırıtışı eriyor, seks sisi dağıldığı için kafam çok karışık. Dolabın derinliklerine doğru yürüyor ve yanıma oturup elimi tutuyor. Bileğimin iç kısmını öpüyor ve bir kolunu omzuma doluyor.

"Sorun nedir?"

"Bilmiyorum." silkiyorum ve göğsünün sıcak gücüne bastırıyorum. Kollarına ne kadar uzun süre , korkularım o kadar hızlı yok oluyor. "Sanırım Amir'i görmek bana dışarıda yolumuzu bulmamızın zor olacağı bir dünya olduğunu hatırlattı."

"Sadece orada mı?" Dudaklarını şakağıma dayıyor. "Peki ya buradaki dünya? Kafanın içindeki?"

Ona bakıyorum ve gözlerindeki korumanın yükselişini görmekten nefret ediyorum.

"Sana bir daha gitmene izin vermeyeceğimi söylemiştim Bristol." Sesindeki gerginlik dudaklarını sıkıyor. "İkinci bir düşünceye sahip olamazsın. Yapamazsın-"

Boynunu kavriyorum ve dudaklarımı dudaklarının üzerine eğiyorum, ağzının ılık giriyorum, agresif bir şekilde itiyorum ve arıyorum. Tutkulu. Eminim. Yıllardır bu korkuların beni yönetmesine, bunu ertelememe izin verdim. Onlara tekrar teslim olmayacağım. Bunu mahvetmeyeceğim. Grip sevme kapasitemin bir güç olabileceğini söyledi. Bana nasıl olduğunu göstermesine izin vereceğim.

Elleri ipek bornozun içinden sırtımı dağlarken dudaklarıma karşı açgözlü bir sesle mırıldanıyor. Kalçalarımı kazıyor, uyluklarımı ve kollarımı şekillendiriyor, her dokunuşta sahipleniyor. Öpücükten çekiliyor, çenemi kavriyor ve gözlerimi onunkilere dikmeye zorluyor.

"Bunu benden alamazsın. Bir daha olmaz." Çenesi sıkıştı. "Benim hakkımda, bizim hakkımızda şüphelerin olmaya başlarsa, bunu konuşuruz. Qwest'in durumunu ya da bu sektörün getirdiği baskıları müzakere etmek zorunda kalmak başka bir şey. Bizi ayıran şeyler bunlar değil. Bunların hepsiyle savaşabilirim. Seninle savaşamam."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Bir için şüphelerim vardı." "Öyle miydi?" Dikkatli ve bekliyor. "Artık değil mi?"

"Artık değil." Başka bir öpücük için eğildim ve eli, tatlı teması sürdürerek geri başımın arkasına bastırıyor. öpüşmemizin ritmiyle birlikte zonklayana kadar onları okşuyor.

"Benden şüphe etme, Bris."

Dudaklarındaki, gözlerindeki yalvarışla kalbimin etrafına bir yumruk kapanıyor.

"Yapmayacağım." Yüzünün yan tarafını tutuyorum ve ona son bir öpücük veriyorum. "Söz veriyorum."

"Güzel." Ağzındaki gergin çizgi gevşiyor. "Şimdi işe koyulmazsak gerçekten geç kalacağız." "Bir sormayacağım." Ayağa kalkıp getirdiğim giysi çantasına doğru yürüyorum.

"Güzel, çünkü sana hâlâ hiçbir şey söylemiyorum." Gülüyor ama dolabına koyduğum birkaç eşyayı asarken beni izlerken gözlerindeki sessiz memnuniyeti görmemek mümkün değil.

Duşumu bitirmiş, aynadaki buharı silerken banyoya giriyor, üzerinde hâlâ kalçalarına kadar sarkan uyku pantolonu var. Tüm çıplak ihtişamını tekrar görebilmek için pantolonu yukarı kaldıran büzgüyü çekiştirmek istiyorum ama kaşlarını çatması tüm eğlenceli içgüdülerimi bastırıyor.

"Şimdi ne olacak?" Temizleyiciyi yüzüme sürüyorum, gözlerimin etrafında dokunulmamış halkalar bırakıyorum.

"Parker'la işinizin bittiğini söylemiştin, değil mi?" Sorusu ve ses tonu banyoda aniden çınlıyor.

Parmak uçlarım yanaklarımda hareketsiz kalıyor ve gözlerim aynada buluşuyor. Ben cevap veremeden cebine atıyor ve bir telefon çıkarıyor. Benim .

"Bunu aşağıda bırakmışsın." Banyo tezgahının üzerine koyuyor. "Neden seni havaya uçuruyor?"

"Öyle mi?" Havluyu dikkatlice yeniden kolumun altına sokuyorum, en azından güvenli olduğundan emin oluyorum çünkü bu konuşma hızla güvenli olmaktan çıkabilir. "Bilmiyorum."

Yüzüme su çarpıyorum, keşke tüm o mesajları ve Parker'la geçirdiğim son birkaç haftayı tamamen silebilseydim.

"Dört cevapsız arama, kısa mesaj, sesli mesaj gibi." Kalçasını tezgâha dayamış, benden bir açıklama bekleyerek bekliyor.

"Burnunu mu sokuyordun, Grip?" Yüzümü kurularken aynadaki gülümsemem gergin.

"Sen duştayken alt katta çaldığını duydum." Grip kollarını göğsünün genişliği üzerinde çaprazlıyor, pazuları hareketle birlikte esniyor. "Bittiğini anladı mı? Tüm bu aramalar neden?"

Yüzüme nemlendirici sürüyorum ve omuz silkiyorum.

"Ne istediğini kesin olarak bilmek için mesajları dinlemem gerekir."

Telefonu aldı ve tek kaşını bana uzattı. "zaman gibisi yok." Kısa kahkaham bana bile tedirgin edici geliyor. Telefonu alıyorum ama tekrar tezgâhın üzerine koyuyorum. "Sonra görüşürüz. Hazırlanmam gerektiğini söyleyen sen değil ?"

Saçlarımı tarıyorum ve aynadaki hiç değişmese de bakmıyorum.

"Her şeyi tekrar anlatmak istemediğimi söylemiştim," diyor Grip. "Ama bana Parker'a ne olduğunu anlat."

Kahretsin.

"Um, ne bilmek istiyorsun?" Soruyu geçiştiriyorum ama o cevap vermeye vakit bulamadan uzaklaşıyorum, dolaba yöneliyorum ve sınırlı gardırop seçeneklerimi gözden geçiriyorum. "Bu sürprizin için ne giyeceğimi bana . Bu uygun mu?"

Bir göğsümde tutuyorum, onun "değil" ifadesini hayır olarak kabul ediyorum ve rafta başka bir şey aramak onu atıyorum.

"Tamam, belki bu?" Pamuk şekeri pembesi, kuşaklı, yüksek bel etekli bir tunik elbiseyi

incelemesi. Hâlâ yüzündeki bıkkınlıktan başka bir tepki vermiyor. "Evet, bunu ben de beğendim."

Elbiseyi elimden kapıyor ve dolabın ortasındaki yastıklı bankın üzerine fırlatıyor. "Sorumdan kaçmayı bırak." Sabırsızlık yüzünün sert güzelliğini bozuyor. "Ne oldu? Parker ile?"

"Zamanımızın az olduğunu sanıyordum." Sırtımı dönüp çantamı karıştırıyorum, ayak bileği botlarımı arıyorum. "Bir çift botum olduğunu biliyorum-"

Beni omuzlarımdan tutup doğru çekiyor. Elleri hala nemli olan kollarımdan aşağı kayarak parmaklarını benimkilerle birleştiriyor, çıplak göğsünün sıcaklığı üşümüş tenime yayılıyor.

"Söyle bana. Şimdi."

İçimi çekiyorum ve başlamadan önce omuzlarımı çökertiyorum.

"Parker'ı seni Qweste itmek için kullandım." Bir an için ağzımın kenarını çiğnedim. "Aslında hiç ilişkimiz olmadı."

Gözlerimi deviriyorum ve belli belirsiz bir hareket yapıyorum.

"Yani, birkaç ay çıktık, evet, ."

"Ve vestiyerde ." Grip'in sözleri kontrollü bir şekilde ortaya çıkıyor, ancak gözlerinde vahşi bir itiraz parlıyor, sakın yüzeyin altında bir canavarın zamanını beklediğine dair bir uyarı.

"Evet." Parmaklarımı saçlarımdan arasında gezdiriyorum. "Ama yürümeyeceğini anlamam uzun sürmedi. Ben Columbia' başladığımda ve o Stanford'a gittiğinde ilişkimizi bitirdim. O zamandan beri geri dönmeye çalışıyor."

"Yani bunca yıldan sonra sırf Qwest'i deneyeyim Parker'ı becerdin mi? Beni manipüle etmek için bu kadar ileri mi gittin?"

Söylediklerinin en korkutucu kısmı söylemedikleridir. Dile getirmese de gözlerinin arkasında uçuşan şeyler. Hayal kırıklığı. Öfke. Tiksinti.

"Tam olarak değil. I-"

"O zaman tam olarak ne?" diye yürüdü.

"Açıklamam için bana bir şans ver."

"Bu da öyle bir şey. Söz sahibi olma şansı." Gözlerini kısar. "Söylediğin her şeyden nefret ediyorum."

Bankta oturuyorum ve kalın havlunun altında dizlerimi birbirine sırtımı ve gerçeklerimi düz tutmaya çalışıyorum.

"Çatıdaki o gece ikimizin de ciddi bir ilişkisi olmadığını söylemiştin ve bu sana bir şans olduğunu düşündürmüş gibiydi, oysa ben böyle bir şans olduğunu düşünmüyordum. Sonra gösteriden önce soyunma odanda Rhys ve Kai ile konuşurken kulak misafiri oldum."

"Bizi mi dinledin?" Sessiz bir talep olarak geliyor.

" değil, ama daha fazlasını istediğini söyleyebilirim. Rhyson'ın Kai'yle olduğu gibi biriyle birlikte olmak ve benimle kaldın."

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim.

"Parker'ın o gece Qwest'in oteldeki odasını yükseltmesi mükemmel bir zamanlamaydı." Bir tutam saç yüzümü ondan gizleyene kadar başımı eğiyorum. "Ben de Parker'ı kulübe davet ettim. Bizi birlikte görmeni istedim ve bunun seni doğru yönde biraz itebileceğini düşündüm."

Sessizlik, bastırıldığı tüm duygularla kabarıyor, ama yine de yüzeye çıkıyorlar ve dolabın havasını bir mezar gibi hissedene kadar sıkılaştırıyorlar.

"Bana karşı hayal kırıklığı yaşadığını söyleyebilirim," diyorum usulca. "Bunu saklamak zorunda değilsin. Bunu kaldırabilirim." "Daha fazla zaman kaybettin." Bana ayırdığı alanda asılı duran birkaç eşyama doğru yürüyor.

Bana arkasını dönmüştü. Bir elbisenin kolunu kaldırdı ve düşmesine izin verdi. "Ve Qwest'i de bu işe bulaştırdık. Bizim yüzümüzden yaralandı. Peki ya Parker?"

Omzunun üzerinden bana sert bir bakış fırlattı.

"Bu aptal planını ilerletmek için onu becerdin mi?"

"Hayır." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama bu kendimi net bir şekilde görmemi engellemiyor.

"Parker'la yatmak gibi bir niyetim yoktu. O kadar sarhoştum ki ertesi sabah yatağında onunla uyandığımda ne olduğunu bile . Birlikte yattığımızı bana o söylemek zorunda kaldı."

"Bana bunu söyleme." Gözlerini sıkıca kapatıyor, göğsünden bir hırıltı yükseliyor. Ellerini başının arkasında birleştirerek bankın önünde bir ileri bir geri volta atıyor. "Eğer o gece Pirouette'teki kadar sarhoş olsaydın, o haldeyken biriyle seks yaptığına inanamıyorum. Bunun ne kadar sorumsuzca bir davranış olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sana her şeyi yapabilirdi. Senin mantıklı biri olman gerekiyordu. Akli başında olan ve sen bu boku yiyorsun."

Ayağa fırladım, öfkeye ulaşmaya çalışıyordum. Kendime olan saygımın etrafına zincirleme bir çit gibi örülen utanç ve pişmanlıktan beni uzaklaştıracak herhangi bir şey.

"Hiçbir zaman mükemmel olduğumu iddia etmedim ve sen de benim koruyucum değilsin. Derse ihtiyacım yok Grip. Sadece sana ne olduğunu anlatmaya çalışıyorum."

"Ve sana bunun olduğunu söylüyorum!" Grip'in sesi dolabın içinde yankılanıyor. ". Qwest'le yatmam için Parker' devreye soktun."

"Onunla yatman için seni zorlamadım."

"Sarhoş oluyorsun," diye devam etti, sanki ben onu düzeltmemişim gibi, "ve o pislikle gecenin karanlığına karışyorsun."

"Gecenin karanlığında ata binmek mi?" Alay ediyorum. "Dramatik olana başvurmadığımıza sevindim."

"Hatırlayacak kadar bile akli başında değilken onunla yatmak." İtiraz etmem için bana alan bırakarak duraklıyor ama benim yok. Bunun için benim kendimde olduğumdan daha fazla hayal kırıklığına uğramış olamaz. Öfkem yükseldiği kadar çabuk sönüyor, onunki de . Yaklaşıyor ve yüzümü avuçlamadan önce bir parmak eklemine yanağıma sürüyor.

"Bris, son zamanlarda bu içmek de neyin nesi?" Sesi, kendi eylemlerimin açtığı yaralara merhem oluyor. "Yani, her zaman hepimizden daha fazla içtiğin, kimsenin içkiyi senin gibi tutamadığı konusunda şakalaşırdık, ama hiç böyle olmamıştı. Endişelenmeli miyim?"

Ağzımdan ağır bir kahkaha dökülüyor. Sıcak avucuna yaslanıyorum ve yüzündeki endişeye karşı kapatıyorum.

"Sorduğun buysa ben alkolik değilim." Ona daha da yaklaşıyorum, o kadar yaklaşıyorum ki başımı göğsüne koyup kelimelerimi pürüzsüz tenine mırıldanabiliyorum. "Son zamanlarda sadece hissizleşmeye ihtiyacım vardı."

"Neden?" Birkaç saniye cevap vermeyince çenemi kaldırıyor ve yüzümü inceliyor. "Neye karşı uyuşuk?"

Gözlerimdeki gerçeği ona göstermek için geri çekiliyorum.

"Sen ve Qwest. Seni onunla buluşmaya gönderdiğim o gece, perişan haldeydim. Ve bunu kendime yaptığımı biliyordum. Sadece Parker'ı dahil ederek ya da ' randevu ayarlayarak değil, korkularımın beni yönetmesine izin vererek. Kendimi gerçekten istediğim tek şeyden mahrum bıraktım."

"Peki neydi o?" Gözleri dikkatle yüzümde duruyor. Cevabı zaten biliyor ama benden duyması gerektiğini biliyorum. Ona yaşattığım onca şeyden sonra bunu duymayı hak ediyor. "Ne istiyorsun?"

"Sen," diye fısıldıyorum.

İfadesinde böbürlenme, kendini beğenmişlik yok.

"Beni yakaladın." Alnını alnıma bastırıyor, çenemi eğerek beni hızlıca öpüyor.

şefkat. "Sadece buraya nasıl geldiğimizden nefret ediyorum." "Ben de öyle."

Ellerimi göğsüne koyuyorum ve etmeden önce tereddüt ediyorum. "Eğer teselli olacaksa, Parker ve ben aslında hiç çıkmadık. O gece her şeyi Spotted'a sızdırdığından oldukça eminim. Medyadaki fırtınanın ve tüm haberlerin bir şekilde beni pes etmeye ve bunu gerçeğe dönüştürmeye zorlayacağını düşündü."

"Teslim mi oluyorsun?" Avuçlarımin altındaki kaslar geriliyor. "Ne istiyor?"

"Her zaman istediği şeyi istiyor." Omuz silkiyorum, gözleriyle karşılaştığımda dürüst davranıyorum. "Beni istiyor. Çocukluğumuzdan beri benimle evleneceğini söylüyordu. Annelerimiz başlattı ve o da hemen benimsedi. Kendisini ailesinin imparatorluğunun kralı olarak görüyor, beni de onun ..."

Grip ve Qwest ile çok yakından ilişkili olan bu kelimeyi kullanmaktan kaçınıyorum. "Kraliçe mi?" Bu kelime Grip'in dilinden ironi yüklü bir şekilde dökülüyor.

"O bir deli." Parmaklarımı saçlarımin arasına sokuyorum. "Ona sürekli onunla evlenmeyeceğimi söylüyorum ama o hayır cevabını kabul etmiyor."

"Neden haftalarca devam etmesine izin verdin?"

"Neredeyse tüm zaman boyunca Hindistan'daydı ve medya çoğunlukla ilgisini kaybetmişti." Ona gerçeği söylemek için kendimi zorluyorum; yine de bunun onu sadece kızdıracağını biliyorum. "Parker ve benim ciddi olduğumuzu düşündüğün için Qwest'e bir şans verdiğini biliyordum. Medyaya gerçeği anlatması için ona baskı yapmaya yeni başlamıştım."

"Senin bilincini kaybettiğini, Parker'ın senden bu şekilde faydalandığını düşündüğümde ..."

Elimi tutuyor, nazik kavrayışı parmaklarımin etrafında sıkılaşıyor. Gözlerindeki tasmalı şiddeti ortaya çıkarmak için kirpiklerini kaldırıyor ve cümleyi bitirmesine gerek kalmıyor. Parker'a ne yapmak istediği orada yazılı.

"O zaman bunu düşünme." Onu öpmek için , dilimi kasıtlı olarak ağzının derinliklerine sokuyorum, başka kimseyle yapmak istemediğim özel, samimi bir alışveriş. "Bizi düşün. Ne hissettiğimizi, birbirimize ne söylediğimizi düşün. Bugünü düşün."

"Bugün hâlâ seni arıyor." Çenesinin pürüzsüz, hafifçe kazınmış çizgisini bir kas kasılması böldü. "Ona bunun söyledin ama o hâlâ arıyor ve mesaj atıyor."

"Biliyorum. Ben-"

"Bunun istiyorum."

Gözlerimi birkaç kez kırıştırıp gözlerindeki vahşetin bekliyorum ama ben sessiz kaldıkça daha da şiddetleniyor.

"Tamamyyy. Mesajları kontrol ve onu halledeceğim."

"Eğer sen , ben hallederim," diye uyarır.

Oh, lanet olsun hayır. İhtiyacım olan son şey bu. "Bu iyi bir fikir değil. O ..."

Birbirinden sadece birkaç santim uzakta duran çıplak ayaklarımıza odaklanıyorum, ayak parmaklarımız birbirini işaret ediyor. "O çok güçlü bir adam Grip ve sana zarar gelmesini istemiyorum."

Fırtına öncesi uğursuz bir sessizlik var, yorumumun ortalığı karıştıracağını bilmeliydim.

"O orospu çocuğundan korktuğumu mu sanıyorsun?" Yüzünde kara bulutlar dolaşıyor, sesi gök gürültüsünü andırıyor. "Beni ondan korumak zorunda olduğunu mu sanıyorsun? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Onu tanıyorsun. O-"

"Tek atış hakkın var." Gözlerinden hâlâ öfke fişkırırken kelimeleri kırıştırdı. "Mesajları dinle. Onunla ilgilen yoksa ben ."

"Bana patronluk taslayamazsın." Sözlerim ağır bir şekilde giriyor. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama söylemek zorundayım. Olduğum kişiden başkası olmak gibi bir planım yok. "Bu konuda açık olalım."

İfadesini sıkıca saran bantlar birazcık gevşiyor. Gözleri kırışıyor

ve ağzımın köşesine bir öpücük bırakıyor. "İşte benim kızım."

Ağzımdan şaşkın bir kahkaha çıkıyor. Direniş bekleyerek kendimi savunuyorum ve bu sadece onu daha da yaklaştırıyor.

"Sana patronluk taslamak gibi bir yok Bristol. Patron olmana bayılıyorum. Çok seksi."

"Peki, teşekkür ederim-"

sarılmış havlunun altından amımı avuçluyor, gözleri hararetli, beni rehin tutuyor.

"Etrafında patronluk taslamak istediğim tek yerin burası." Orta parmağı önce klitorisimin bir tarafını, sonra diğer tarafını okşuyor.

"Bu bacakların arasında patronun kim olduğuna dair hiçbir şüphe kalmayacak."

Parmağının tembel hareketi kesiyor. Islak ve oksijensizim, o klitorisimle ilgilenirken nefes bile alamıyorum, kayganlaşmış yumru boyunca sert parmak pedi fırçalıyor. Kalın bir parmak içime giriyor ve geri çekiliyor. Beni yarıyor ve geri , elini ıslatan ve kalçalarımı titreten kaba bir tekrar. Lanet olsun, bana patronluk taslanmasını istemeyebilirim ama Grip Başkomutan Klit. İsteddiği zaman alabilir.

Benim çözülüşümü izlerken gözlerindeki özür dilemeyen sahiplenme, dizlerim o kadar zayıflıyor ki omuzlarına zorunda kalıyorum, bana bunu bildiğini söylüyor. Umurumda bile değil. Bunu bana başka hiçbir erkek yapamazken o , konuda kendini beğenmiş olabilir. Bunu hak etti.

Orgazm ağzımdan sert nefesler çıkmasına neden oluyor. Sertçe ve çarparak boşalıyorum, göğsüne doğru gevşekçe iniyorum. Zevk beni öylesine sarıyor ki gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını vaftiz ediyor.

"Bu doğru. İşte benim kızım." Gözyaşlarımı sanki bir adakmış gibi, sanki onun hakkıymış yalıyor. Sırtımın küçük kısmını avuçluyor ve sadece elinin sahiplenici ağırlığı bile en gizli, en özel kaslarımın yeniden kasılmasına neden oluyor. Bedenim üzerinde tam bir hakimiyet kuruyor.

"Haklısın Bristol," diye fısıldıyor saçlarıma, sesinde zengin bir mizah var. "Patron sensin."

BÖLÜM 26

GRIP

Büyürken, bunun gibi bir Range Rover sürmek -aşırı yüklü, son model ve iki yüz bin doların biraz üzerinde- Sindirella'nın bal kabağına binmek kadar olası görünüyordu. Ama işte buradayım.

Daha doğrusu .

"Bu araba muhteşem." Bristol dikiş desenli delikli deri koltukları okşar. "Bir araba almak istediğini bile bilmiyordum. Daha önce arabalarla pek ilgilenmezdin."

"Doğru." 5'te birleşiyorum, omuz silkiyorum ve ona hızlı bir sırtıuş atıyorum. "Harley'im ve altı dörtlüğümle iyiyim."

"Peki altı dörtlünün nesi bu kadar harika?" Sanki bu çok açılmış gibi ona baktığımda Bristol gülüyor.

"Artık '64 Impala gibi yapmıyorlar," diyorum. "O zamanlar Amerikan arabaları bomba gibiydi. Onları takdir etmek için paradan fazlası gerekir. Bakımını yapmalı ve o güzel gövdeyi bilmelisiniz. Öyle önüne gelen için mırıldanmaz."

"Bunun seks hakkında üstü örtülü bir sohbete dönüşmesine neden şaşırmadım?" Bristol gülüyor, kucağındaki çantayı açıyor ve onu aceleyle çatı katından çıkardığından beri makyajını bitiriyor.

"Ne diyebilirim ki?" Sırıtiyorum. "Amir onu bırakmak için ."

"Senin mi?"

"Test sürüşü ."

"Hmmm." Vizör aynasını aşağı çeviriyor ve ruj sürüyor. "Seni bu arabayla hiç hayal edemezdim sanırım."

"Belki de sürprizlerle doluyumdur."

Yakında bunu kendisi de görecek. Bugün yaptığım şey için beni öldüreceğini biliyorum ama beni seviyor. Sevgi birçok günahı örter derler. Göreceğiz bakalım. Büyük komedi filozofu Kevin Hart'ın dediği gibi, "Bugün öğreneceğiz!"

"Peki bu sürpriz nedir?" Bristol tahmin edilebileceği gibi devam eder.

Ona sadece omuz silkerek ve sırtarak karşılık veriyorum. Eğer dikkati dağınık olmasaydı, muhtemelen izlediğimiz rotaya daha fazla dikkat ederdi.

"Bekleyip görmeniz gerekecek."

Gözlerini devirir ve emniyet kemerini çıkararak yerdeki çantasına uzanır, makyaj çantasını

Uzakta.

Arkamdan gelen yüksek sesli "bip" sesi kanımı ve bir an için kalbim atmanın güvenli olduğundan emin . Dikiz aynasında yanıp sönen mavi ışıklar vücudumun beni zaten uyardığı doğruluyor. Compton'da büyüyen benim gibilerin polislere karşı neredeyse Pavlovvari bir tepkisi vardır. Salya akıtmak yerine, otomatik olarak terleriz ve daha araba kullanmadan önce annelerimizin kafamıza kazıdığı mantrayı .

Ellerinizi görebileceği bir yerde tutun. Asla ani hareketler yapmayın.

Ruhsat ve ehliyetiniz hazır olsun, böylece herhangi bir cebe veya bölmeye uzanmak zorunda kalmazsınız.

Her zaman saygıyla cevap verin. Ve en önemlisi.

Eve dönmek için ne gerekiyorsa yap.

"Emniyet kemerini tekrar ." Ehliyetimi gösterge paneline yapıştırdım. "Şimdi, bebeğim."

Gözlerinin beni geçtiğini hissediyorum ama sorularına cevap veremeyecek kadar önümüzdeki birkaç dakikayı atlatmaya odaklanmış . Torpido gözünde sakladığım, kendi güvenliğim için taşıdığım namlusunu bana çevirdiğini ve kendimi içinde bulmaktan her zaman nefret ettiğim bir durumu daha da karmaşık hale getirdiğini hissediyorum.

Tenimi kaplayan ter parıltısına içerliyorum. Adrenalin sistemime akıyor, kanımı yükseltiyor, kalbimi kaburgalarımın arkasına çarpıyor. Kendime ne kadar yanlış bir şey yapmadığımı, ülkenin bir numaralı albümüne sahip olduğumu ve bu arabayı defalarca satın alabileceğimi ve banka hesabımı bile sarsmayacağımı hatırlatsam da, bana korkmam için bir nedenim söyleyen yılların şartlanmasını geri alamıyorum. Temkinli olmak için. Jade ile oyun parkında geçirdiğimiz o yaz gününden önce bile kolluk kuvvetleriyle huzursuz bir ilişkim vardı. Bizim mahallede hepimiz öyleydik. Ondan sonra daha da kötüleşti. Ondan sonra asla gibi olmadı. Greg LAPD'ye katıldığından beri pek çok iyi polisle tanıştım ve mahallemde işler çok değişti, ancak bu hala derinden çürümüş bir sistem. Polis cama vurduğunda, bu unutamayacağım bir şey.

"Bir sorun mu var memur bey?" Yarı açık pencereden sordum.

Değerlendiren gözleri yanımdan geçip omzumun üzerinden Bristol'un üzerinde geziniyor. Ne gördüğünü anlamak için ona bakmama gerek yok. Onu ezberledim. Parlak saçları vahşi ve omuzlarına dökülmüş. Dudakları pembe ve yumuşak. Elbisesi uyluğunun ortasına kadar uzanıyor, ama otururken etek ucu daha da . Bakışları, her ne kadar kişisel olmasa da, kadının uzun ve biçimli bacaklarında takılı kalıyor. Gözleri onun üzerinde ne kadar uzun süre kalırsa, bu saçmalıkla o kadar az uğraşmak istiyorum. Tekrar yüzüme baktığında rahatlıyorum.

"Bölgede şüpheli hareketlilik var, bu yüzden bazı rutin durdurmalar yapıyoruz." Geri adım atıyor. "Ehliyet ve ruhsat lütfen."

Kıçımın şüpheli faaliyeti. Şüpheli faaliyet benim. Bu mahallede iki yüz bin dolarlık bir Rover kullanmam yeterli bir sebep. Yolcu koltuğunda beyaz bir kadın varken bu arabayı kullanmam mı? Kusursuz bir bok fırtınası.

"Araçta silah var mı?" diye soruyor.

İşte .

"Orta konsolda bir 9mm." Gözlerim onunkilerden ayrılmıyor. "Bunun için ruhsatım var."

Memur, "Ateşli silahı incelemek ve arama yapmak istiyorum," diyor. "Araçtan iner misiniz?"

Reddedebilirdim ama ihtiyacım olan son şey "işbirliği yapmıyormuşum" gibi hissetmesi ve çağırmak zorunda kalması. Ehliyetimi ve ruhsatımı açık pencereden geçiriyorum.

"Bu neyle ilgili?" Bristol eğilerek polis memurundan talepte bulunur. "O kadar dışarı çıkmıyor

Bize bunun ne hakkında olduğunu

söyle." "Bris," dedim. "Ben ."

"Ama bize neden yaptığımızı bile söylemedi-"

"Sessiz ol." Kelimeler keskin ve kısa . Gözlerindeki acı kalbimin etrafında dönüyor, o mavi ışığı görür görmez oluşmaya başlayan kabuğu yumuşatıyor. "Lütfen. Bırak ben halledeyim."

yaslanıyor, ağzının gergin çizgisinde isyan var. Sanki bundan sonra olacaklar umurunda değilmiş gibi tırnaklarını inceliyor ama ben onu bundan daha iyi tanıyorum.

Kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

"Bunun için üzgünüm memur bey, o sadece-"

"Bu kelepçeleri önlem olarak takıyorum," diye araya giriyor. "Ben aracı ararken." Kelepçe mi? Kahretsin.

Beni kabaca döndürüyor, göğsümü arabanın içine doğru sallıyor, kollarımı arkamdan çekiyor ve bileklerimdeki kelepçeleri sıkıyor.

Bristol artık tırnaklarından davranmıyor. Gözlerinin bana kilitlendiğini hissediyorum. Ona sessiz olmasını söyledim ama durumun bu kadar çabuk değişmesinden duyduğu şok ve dehşet boğucu bir sessizlik yaratıyor. Omuzlarımı ve kollarımı, belimi, içini ve ayak bileklerime her yerimi okşuyor. Karnımda uzun süredir kaynayan kazandan öfke fişkırıyor ama annemin sesini duyuyorum.

Eve dönmek için ne gerekiyorsa yap, Marlon.

İşini bitirdiğinde, dönüp birkaç saniye boyunca onunla burun buruna duruyorum, onun üzerinde yükseliyorum, cüceleştiriyorum. Rozetin ona sağladığı avantaj dışında her türlü avantaja sahibim.

"Araba henüz benim değil," diyorum sakın bir şekilde, kelepçelerin sürtünmesine aldırmadan. "Test sürüşü ."

"Pekâlâ." Başını kaldırıma doğru eğiyor. "Neden ben aracı kontrol ederken sen de kaldırımda test sürüşü yapmıyorsun?"

Bir savaş çılgılığı boğazımın içini parçalıyor, çaresizce kaçmaya çalışıyorum. Ama şimdi savaşma zamanı değil. Yanlış bir kelime ya da hareketle istikrarsız bir duruma dönüşebilecek bir durumda kontrolü elimde tutmalıyım. Kontrolü kaybetmeyi göze alamam.

Ben ve çocuklarım kaç kez lanet olası bir kaldırımın üzerine oturduk? Basketbol sahalarından, arabalardan indirildik, yüzüstü yattık, sokakların ortasında hayvanlar gibi gerildik? Aşağılanma ve öfke bizi bir şehir zincir çetesi gibi birbirine bağlıyordu. Bunu uzun süre düşünürsem aptalca bir şey yaparım. Sadece bunun bitmesini istiyorum ki yolumuza devam edebilelim. Kendime söyleyip duruyorum ama bu iş hatırlamak daha da zorlaşıyor.

Memur, "Hanımefendi, ben arama yaparken siz de kaldırımda ona katılabilirsiniz," diye teklifte bulunur.

Bristol arabadan inip hızla yürüyerek yanımdaki kaldırıma oturuyor, pembe elbisesi bronzlaşmış kalçalarını bir santim daha göstermek için geriye düşüyor.

"Lanet elbiseni aşağı çek," diyorum ağzımdaki çakıl taşlarının arasından.

Bacaklarının genişliğinden yüzüme doğru bakıyor. Dizlerini indiriyor ve kısa elbisesinin çekiştiriyor.

"Biz yanlış bir şey yapmadık," diyor.

"Bu bizimle ilgili değil, Bris." Ona anlamlı bir şekilde bakıyorum, içimde acı yükselirken bile sesimi alçak tutuyorum. "Bu benimle ilgili. Sen yolcu koltuğundayken bu mahallede o arabayı sürmemle ilgili."

"Sence ben arabada olduğum için mi seni durdurdu?"

"Ayrıcalığın seni cahil yaptığında sana haber vermemi istemiştin, hatırlıyor musun?" diye sormuştum. "İşte bu az önce oldu."

Pişmanlık kaşlarını birbirine kenetler ve devam etmeden önce gözlerini yola indirir.

"Özür dilerim." Başını sallıyor ve cevaplar için gözlerini arıyor. "Ben ... istiyorum. Anlamaya çalışıyorum. Bana arabada neden o silahın olduğunu söyleyebilir misin? Silahlardan nefret ederim."

"Her yanımda taşırım. Sanırım hiç bilmiyordun."

"Neden? Amir sende."

"Öyle mi?" Görünüşte şaşırtıcı derecede sakin olan caddeye bakıyorum. Pazar günü sonraydı ve en azından birkaç çocuğun tekerlekli sandalye kullanmasını beklerdim. "Peki Amir şimdi nerede?"

"Eğer ona ihtiyacın varsa-"

"İstediğim de bu. Ona ihtiyacım yok. Kendimi koruyabilirim."

"Hey." Ağzıma nazik bir öpücük konduruyor, yumuşak dudakları kısa bir süreliğine benimkilerin altında açılıyor. Serin, yumuşak avucunu yüzüme yaslıyor ve ben de bu temasa ihtiyaç duyarak ona doğru eğiliyorum. "Duyarsız davrandıysam özür dilerim. Bunun sana Jade'le olanları düşündürdüğünü biliyorum ama aynı şey değil."

Kadim suçluluk duygusu bir an için nefes kesti, tıkadı. Ben de Jade gibi bir çocuktum. Ve o bir polisti. Ne yapabilirdim bilmiyorum ama hiçbir şey yapmamış olmak beni her zaman öldürüyor.

"Bunu biliyorum." Ama çaresizlik tanıdık geliyor. Aynı hissi veriyor. "Ama bir daha asla değer verdiğim birine bakamayacak bir duruma düşmeyeceğim."

"İşim bitti," diyor memur, bize doğru yürürken. "Yani, neredeyse. Üzerinizi aradım. Arabayı da aradım." Gözleri Bristol'un üzerinde parlıyor.

"Hanımefendi, benim için arabanın karşısında durur musunuz?"

"Hayır." Sesim Pazar öğleden sonrasının hoş sessizliğinde bir gibi. ama ayağa kalkamasın diye gövdeyi Bristol'un göğsünün önüne yaslıyorum. "O temiz."

Memurun kaşları meydan okumam karşısında kalktı.

"Buna ben karar vereceğim." Bristol'a başını sallıyor. "Hanımefendi, üzerinizi arayabilir miyim?"

"Temiz olduğunu söyledim." Boğazımda fokurdayan çaresiz hayal kırıklığını yutuyorum, midemin astarını kavuruyorum. "Ona dokunma."

Bu sözler, o memur Jade'e karşı sınırı aştıktan sonra haftalarca aynada söylediğim sözlerdi.

Dokunma ona.

Çocukken o yaz günü ona hiç söylemediğim sözler.

Bristol benden memura bakıyor, endişeyle kaşlarını çatıyor. Her ne kadar mantıksız görünse de korkumu anlıyor. Kaldırımından kalkarken memura göz kırpmamak için elinden geleni yapıyor. Ayağa kalkıp aralarına giriyorum, gerekirse ellerim arkamda bağlı olduğu halde onu dövmeye hazırım.

Arkamda sıkı yumruklarım, sesime ve yüzüme yansıyan sakinliği yalanlıyor.

"Sizinle tam bir işbirliği yaptım, de bana durdurma için bir neden bile vermediniz," diyorum. "İkimiz de onu aramanıza gerek olmadığını biliyoruz. Ve aramayacaksınız da."

Bana tatmin duygusunu hayal mi ediyorum? Pahalı kırbacım ve milyon yıl geçse de asla elde edemeyeceği güzel bir kız arkadaşım olabilir ama bugün kendini daha büyük bir adam gibi mi hissediyor? Bu mahallede, Jade'in masumiyetinin bir kısmını kaybettiği o oyun alanından sadece bir blok ötede, önyargılı düşüncelerimin nerede bittiğini ve gerçekliğin nerede başladığını söylemek benim için zor. Onun için de bana bakıp gerçekte kim olduğum yerine ne beklediğini görmemek o kadar zor mu?

Bu netlik anı durumumuzu değiştirmez. Bristol'u aramak istiyor ve ben haklı ya da haksız olsam da elimden geldiğince ona dokunmayacak. Sakinleşmem gerek. Kuralları biliyorum, mantrayı duyuyorum.

Eve dönmek için ne gerekiyorsa yapın. Her zaman saygıyla cevap verin.

Ama ondan bana hiç saygı yok. Benden de ona. Bizi birbirimize düşüren, dile getirilmemiş bir düşmanlık var ve vücudumdaki her hücre kurallara uymaya isyan ediyor.

Çocukluğumdaki eski numarayı deniyorum, şiire uzanıyorum - Neruda'ya, Poe'ya, Cummings'e, belagati kalbimin yaygarasını ve göğsümdeki isyanı hafifletecek herhangi birine. Ama bulduğum tek şey NWA'nın "Fuck Tha Police" şarkısının isyanı oluyor, genç bir zencinin kahverengi olduğu için kötü olduğunu haykırıyor. Sözler asi bir kalabalık gibi beynimde toplanıyor. Her kelime şamatalı ve düzensiz. Kafamın içinde şişiyor ve kafatasımı bir Billy sopası gibi kırıyorlar. Bileklerim kelepçelere karşı zorlanıyor ve kaldırımlarda oturmuş ve sokaklarda karınları üzerinde yatan bir milyon adamın öfkesi kalbimde bir kibrit çakıyor.

Eğer dikkatli olmazsam, beni kül edebilir.

Memur ve ben karşı karşıya geldik, aramızda kapatılamaz bir mesafe vardı ki başka bir polis arabası yanaştı. Kendi polislerinden birinin olay yerine tam zamanında geldiğini gören memurun yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor. Başka bir mavi ışık kümesi görünce endişem ikiye katlanıyor. Sıkıntımı artıracak bir polis daha. Ama arabanın kapısı açıldığında, bu sadece polis memurlarından biri değildi. Benimkilerden biri.

Kuzenim Greg koruyucu bir melek gibi arabadan iniyor ve omuzlarım çöküyor. O rozetiyle dışarı çıkana ve tüm gerginliğim üzerimden akıp gidene kadar kaslarımı ne kadar acı verici bir şekilde sıkıştırdığımı fark etmemiştim.

"Bir sorunumuz mu var Dunne?" Greg memur, ben ve Bristol arasında bir bakış atıyor. Dunne,

"Rutin bir durak, çavuş," dedi. "Tam diğer yolcunun üzerini arayacaktım ki

sürücünün direnci."

"Bu doğru mu?" Ağzının bir köşesi kalktı. "Sorun mu çıkarıyorsun, kuzen?"

"Kuzen mi?" Memur Dunne benden Greg'e ve tekrar bana bakıyor.

"Bunu biliyor musun?"

"Sen de öyle." Greg güler ve başını sallar. "Bu sabah soyunma odasında onun şarkısını çalarken sevdiğini söylemiştin."

"Hangi şarkı?" Yüzüme bakıyor ve sonra hâlâ elinde tuttuğu ehliyetime bakıyor. "Marlon James. Sen-"

Kuzenim onun yerine "Kavra," diye bitiriyor. "Kelepçeleri çıkar,

Dunne." Memur Dunne bileklerime uzandı.

Geri çekilip gözlerini hapsederek sessizce ona kızgınlığımı gösteriyorum.

"Yapma," diyorum ona ölümcül bir sakinlikle, kahverengi gözlerim polisin mavisine kilitlenmiş.

"Bana yeterince dokundun."

Sözlerimi korkunç bir sessizlik izliyor. Greg kelepçeleri çıkarırken bile gözümü Dunne'dan ayırmıyorum.

"Büyük bir hayranınızım," diyor Dunne beceriksizce. "Saçın farklıyken seni tanıyamazdım."

Sanki bu bir fark yaratacakmış gibi. Cevap vermiyorum. Zorlukla nefes alabiliyorum, kendi savunmasızlığım tarafından boğuluyorum. Lüks çatı katımda yaşıyorum, pahalı motorsikletimi kullanıyorum, biletleri tükenmiş kalabalıklar için sahne alıyorum. Bu yaşam tarzı, başa düştüğünde ne kadar savunmasız olduğumu görmemi engelliyor. Çaresizlikten sadece bir nefes uzaktayım. Sığır gibi güdülüp damgalandım, hadım edildim, sevdiğim kadını bile doğru düzgün koruyamadım. Tamamen giyinik ama yolun kenarında çırılçıplak, tüm haysiyetimden sıyrılmış. Ne kadar albüm satarsam satayım, ne kadar para kazanırsam kazanayım, bu duyguyu asla unutmayacağım.

Memur Dunne verdiği rahatsızlıktan dolayı bir özür daha mırıldandı. Yüzümü taşa döndüğümde, akıllıca arabasına binip uzaklaşıyor. Köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar arka lambalarını izliyorum.

"Bunun için üzgünüm kuzen." Greg beni kucakladı. "Bunun üzerinde çalışıyoruz. Teşkilatı yeniden eğitiyoruz ve sadece polislik yapmak yerine toplumun olduğumuzdan emin oluyoruz. Yavaş yavaş daha iyiye gidiyor. Umarım. Dunne kötü bir polis değil.

adamım. Sadece hâlâ bazı varsayımlarda bulunmaya şartlanmış durumdayım." "Profil çıkarmaya şartlanmış demek istiyorsun."

Greg yorumuma cevap vermiyor. Bunun doğru olduğunu biliyor ama iyi bir cevabı yok. O da ben meslektaşının bu konuda hatalı olduğunu biliyoruz. Gözleri beni bu işin peşini bırakmaya teşvik ediyor. Ailemde Greg ile ilişkisi olan birkaç kişiden biriyim. Diğerleri Chaz yüzünden onu affedemiyor. Greg o atışı yapmasaydı, Chaz'ın o gün kazara da olsa başkalarını öldüreceğini bilseler bile. Greg'in polis teşkilatına katılması onlara hep bir ihanet gibi geldi. Polisler mahallemize taciz etmek ve tutuklamak için gelmişlerdi, korumak ve hizmet etmek için değil. Greg'in düşman hattını geçmesini anlayamadılar. Sorunu neden içeriden değiştirmek istediğini anlıyordum. Memur Dunne ile karşılaşmasına rağmen, belki de bu yüzden, hala anlıyorum, ancak daha gidecek çok yolumuz var. Bu kadar bozuk bir sistemi düzeltmek için ondan daha fazlası ve bazı "yeniden eğitimler" gerekecek.

"Bu kim?" Greg Bristol'a gülümsüyor ve o da karşılığında lekeli bir gülümseme sunuyor.

"Oğlum Rhyson'ı tanıyorsun elbette. Bu da kız kardeşi Bristol. Kendisi benim menajerim." O beni durdurmadan elini tutup öpüyorum ve onu yanıma çekiyorum. "Ve benim kız arkadaşım."

Bristol'un şaşkın gözleri benimkilerle çakışıyor. Elini , "O biri," diyorum. "Ohhhhh."

Greg'in gözlerinde anlayış ve şaşkınlık güreşiyor. "Sen ve-"

"Hayır. Artık değil." Yüz ifademi gülümsemeye çeviriyorum. "Bak, bunu şimdilik gizli tutuyoruz. Eğer o koca kapalı tutabilirsen, biz her şeyi ortaya çıkarana kadar."

". Bana güvenebilirsiniz." Greg'in sırtışı genişliyor, gözlerinde gurur var. "Büyük iş , değil mi? Bir numaralı albüm. Zirvede yer aldım."

Konunun değişmesini memnuniyetle karşılıyorum, kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Hâlâ kendime inanamıyorum."

"Ve bu kırbaç." Greg ıslık çalarak elini Rover'ı kaplayan parıltılı siyah boyanın üzerinde gezdiriyor. "Güzelmış."

"Aslında annem için." Bristol'şaşkın bakışlarına gülümsüyorum. "Ona dört araba vermeye çalıştım ama kabul etmedi. Bunun karşı koyamayacağı kadar büyük olacağını umuyorum."

"iyi şanslar." Greg başını sallar. "O da en az kadar inatçı." "Ben bunu kararlı olarak tercih ediyorum."

"Öyleydin. Olmak zorundaydın. Yazdığın her şeyde bu var. Ve yeni parçan 'Bruise' çok derin." Doğrudan bana bakıyor. "Beni gururlandırdı."

Az önce olanlardan sonra, kendi sözlerim, bizi anlamaya ve empati kurmaya çağıran 'Bruise' şarkı sözleri benimle alay ediyor. Gerçekten Memur Dunne'ın yerine geçmeye çalışmam gerektiğini mi düşünüyorum? Kelepçelerin bileklerimde bıraktığı izi fark ettim. İçimde bıraktıkları izi görmüyorsunuz, sadece bu sefer değil, ondan önceki ve ondan önceki sefer de. Onun ayakkağılarıyla nasıl yürüyebilirim? O benim yerimde nasıl yürüyebilir? O hiç bu sürekli tehditle yaşamadı, ben de hiç yaşamadım. Bu sözleri yaşamak, onları sahnenin güvenliğinden söylemekten çok daha zor.

Greg omzunun üzerinden rölantide çalışan arabasına bakar. "Gitmem gerek. Sanırım Pazar yemeği için Mittie Teyze'ye ."

Bristol'un dünyasına az önce attığı bombanın farkında olmadan saatine bakar.

"Geç kalmadan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

"Pazar yemeği mi?" Greg arabasına bindiğinde Bristol soluk soluğa kalır, gözleri fırtınalıdır ve elleri iki yanında toplanmıştır.

Öfkesinin arkasında ne olduğunu biliyorum. Korku. Annemin onu reddedeceği korkusu. Yüz kere söylüyorum, annem muhtemelen ilk başta onu reddedecek ama beni büyüten kadın eninde sonunda Bristol'da benim gördüğümü görecek. Belki bugün değil, belki hemen değil, ama benim için mutlu olacak. O da gibi Bristol' aşık olacak. Küçük düşürücü yüzleşme hala üçüncü derece yanık gibi

sızlarken bile

Gurur duyuyorum, en çok sevdiğim iki kadın bugün bu süreci başlattığı için heyecanlıyım. "Ne oluyor, Grip?" Bristol talep ediyor. "Bunu yapamazsın. Bu şekilde olmaz."

Az önce yaşadığımız tatsızlığı üzerimden atmaya kararlıyım. Hiç gelmeyeceğini düşündüğüm bir günün bu saçmalıkla mahvolmasına izin vermeyi reddediyorum. Sırtımı yolcu tarafındaki kapıya yaslıyorum ve yüz yüze gelene kadar onu yaklaşıtıyorum.

"İyi misin?" Yumuşakça sordum.

"Hayır, iyi değilim. Bunu benim üzerime yıkamazsın. I-"

"Bir saniyeliğine yemeği unut." Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum. "Az önce polisle olanlar.

İyi misin?"

Kızgınlığı azalır, yerini endişe alır.

"*Ben* iyi miyim?" Dirseklerini göğsüme dayayıp bana doğru eğiliyor. "Kelepçeli olan sendin.

Bu adil değildi. Bunu senin için zorlaştırdıysam özür dilerim."

"Senin burada olman işleri daha da zorlaştırdı ama bunun tek nedeni seni istediğim gibi koruyamamamdı." "Ayrıcalığım beni akılsız yapmıyor mu?" diye soruyor zayıfça, gözleri sadece yarı şaka yapıyor. "Özür dilerim."

Şu anda onun özürlerine ihtiyacım yok. Ona ihtiyacım var. Ellerimi sırtından aşağı kaydırarak birkaç santim eğiliyor ve o boşalana kadar orada duruyorum. Dudaklarımız birbirine değdiği anda tüm gerginliği, hayal kırıklığını, öfkeyi ve evet, korkuyu . Benim için açılıyor, beni içine alıyor. Dünya yok oluyor ve ben onun içinde kayboluyorum. Onun da bende kendini kaybettiğini hissedene kadar öpüşüyoruz. omuzlarını terk edene ve elleri yüzümü çerçevelemek için yukarı kalkana kadar.

"Akşam yemeğini bu şekilde önüme getirdiğin için hâlâ başın belada," diyor dudaklarıma karşı.

"Bana bir şans verirsen," dedim, dudaklarına son bir öpücük bıraktım. "Seni eve, anneme götüreceğim."

BÖLÜM 27

BRISTOL

Sadece kendi kibrimi suçluyorum.

Makyajım konusunda bu kadar endişeli olmasaydım, muhtemelen nereye gittiğimizi fark ederdim.

Arabayı geri çevirmesini talep ederdim ya da son çare olarak kendimi 5. Cadde'de trafiğe atardım. Şimdi buna katlanmaktan başka çarem yok. Kadın benden nefret edecek. Oğluyla birlikte olmam fikrinden bile nefret ediyor. Qwest'i seviyor çünkü . . . Siyah. Benden nefret ediyor çünkü ... beyaz. Bunun aşırı basitleştirme olduğunu biliyorum. Mittie James'in Qwest'le sevdiği pek çok şey var ama bunların derisinin rengiyle hiçbir ilgisi yok. Ama ben Rahibe Theresa da olsam, derimin rengi beni onaylamazdı, ya da öyle hissediyorum.

En azından bununla uğraşmak beni o "rutin" duraktaki karmaşadan uzaklaştırıyor. Hiç bir şey görmemiştim. O memur Grip'i sebepsiz yere, hiçbir tahrik olmadan kelepçeledi. Facebook'ta okusaydım bir zamanlar şüphe duyabileceğim türden bir şeydi. hikayenin iyiliği abarttığını düşünebilirdim. Ama kendi gözlerimle gördüm ve hala daha önce sahip olduğum fikirlerimi az önce olanlara karşı tutuyorum ve bu ikisini nasıl uzlaştıracığımı merak ediyorum.

"Her şey girecek." Griş'in eli konsolun karşısındaki boşluktan cesaret alarak benimkini yakalıyor. "Bana sormalıydın ya da en azından beni uyarmalıydın."

"Özür dilerim."

"Hayır, değilsin."

Hıncır kahkahası arabayı dolduruyor, ta ki omuzları titreyip doğru eğilene kadar. "Evet, elbette bizi mahvedin. Bu bir erteleme olurdu," diye mırıldanıyorum, pencereden dışarı bakarak etrafımı inceliyorum.

Toplum hayatla dolup taşıyor. Arazi motosikleti kullanan bir grup adam caddede tekerlekleri patlatıyor. Genç kızlar seksek oynuyor, karelerden atlarken örgüleri zıplıyor. Parlak kırmızı adam ön bahçesindeki ızgaradan yükselen buharın içinden Rover'a takdirle bakıyor. Grip'in sık sık bahsettiği savaş bölgesini görmüyorum. Ama bazen en büyük tehlikeyi gardımızı düşürdüğümüzde, huzurun bizi aldatmasına ve unutmamız için kandırmasına izin verdiğimizde yaşarız. Grip'in eski olmak, cenazeleri, çeteleri, istikrarsızlığı duymak - bunların hepsi bana Compton'da bu Pazar gezintisinin ortaya çıkardığından daha fazlası olduğunu söylüyor.

İki sohbet eden bir adam, bir Impala'ya yaslanmış, onun kadar bakımlı ya da süslü değil

Grip'in, ama yine de bir altı dört. Mavi bir mendil, kalın kaslı, mürekkep izli bir kolu çevreliyor. Hareketlerinde yanlış bir şey yok, ama belki de bizi izleyen gözlerinde şiddet var. Onda kaybolmuş, çaresiz ve tehlikeli bir şeyler var gibi. Yoksa bu sadece benim onu algılayışım mı? Ben de Memur Dunne kadar kötü müyüm? Varsayımlarımı korku ve cehalet mi yönlendiriyor? Bu posta kodunda, bu blokta kafam karışmış durumda ve bana tanıdık gelen tek şey bu arabanın ve onu kullanan adamın zenginliği.

Onu seviyorum. Grip'in parmakları benimkilere dolanıyor ve bakmadığımı düşündüğü anlarda endişeli bakışlarını bana yöneltiyor. Güzel sözleri. Çirkin mizahını. Bana bakışı ve bana hissettirdikleri. Bayan James beni olabilir ama oğlu beni seviyor. İnatla, tereddütsüz seviyor. Buna bir çapa gibi tutunacağım.

"Buradayız."

Grip, birbirinin neredeyse aynısı gibi görünen, sadece renkleri ve ön sundurma süslemeleriyle farklılaşan evlerin sıralandığı küçük bir evin önünde motoru durdurur. Bayan James'in evi mavidir. Girişe kısa beton açıklıktan bir çatlak . Küçük verandaya üç sandalye sıkıştırılmış, her canlı renklerde bir yastık var. Bayan James ve arkadaşlarının orada oturup mahalleyi denetlediklerini ve nöbet tuttuklarını hayal ediyorum. Ahşap kapı açık duruyor ve Grip'in çocukluk eviyle aramda sadece siyah parmaklıklı bir perde kalıyor.

"Orada kal." Grip dışarı çıkar ve hemen durur. "Senin için kapıyı açmalıyım. Seyircimiz var."

"Seyirci mi?" Renkli ön camdan bakıyorum.

bir bilimkurgu filmi var, tüm sakinleri zaman tüneline donmuş ve görünüşe göre bu pahalı Range Rover uzaydan gelen bir uzay gemisi. Ve dışarı çıktığımda, uzaylı ben oluyorum.

"Herkes bakıyor gibi hissediyorum," diye yan fısıldıyorum eve yaklaşırken.

"Evet." Bana ukala bir sırıtiş attı. "Ben oldukça önemli biriyim." "Oh, Tanrım." Gülmek zorundayım. "Kibrin sınır tanımıyor."

"Böyle bir arabayı her gün görmüyorlar." Ön verandada bana döndü. "Ve kilometrelerce uzaktaki tek beyaz piliç sensin."

Harika.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Hayır, annem kolay." Grip omuz silkiyor. "Sadece tatlı patates turtası olduğunu , balkabağı değil."

Bu önemli mi?

"Tamam, anladım. . Tatlı patates."

"Ve yeşillikler, onlar karalahana, lahana değil."

"Hiç kara yemedim. Sence sever miyim?"

"Eğer ," diyor Grip, gözleri vurgulamak için gerilmiş. " gibi davran. Ve ye. Bugün diyet günü değil bebeğim. Annem yemek yemeyen insanlara güvenmez."

"Neden bana verdiğin her ipucu yemekle ilgili?"

"Yemek onun sevgi dilidir. Annem hakkında bilmeniz gereken her şey onun masasında."

Avuçlarım terliyor. Bu neden bu kadar önemli hissettiriyor? Grip'in güçlü profiline bakıyorum ve onun bu mahalleden bugün olduğu adam olarak çıkması için gereken her şeyi düşünmeden edemiyorum. Yeteneği. Güç. Zeka. Azim. Nezaket.

Bu kapının diğer tarafındaki kadın olmadan sevdiğim adam ve şeye rağmen, onun "kendisine benzeyen" bir kadınla birlikte olmasını istediğini bilerek, onun benimle birlikte olmasını istemesini istiyorum. Benden hoşlanmasını istiyorum.

"Kara . Tatlı patates turtası," diye nefesimin altında prova yapıyorum.

"Hey." Kavrayış çenemi kavırıyor, dokunuşu nazik ve gözleri yüzüme odaklanmış. "geç. I

sana oldum. Senin düzenlenmiş, sansürlenmiş versiyonuna değil. Annemin bugün görmesini istediğim kişi bu. Gerçek Bristol'la tanışmasını istiyorum."

Omuzlarımdaki gerginlik hafifliyor ve tuttuğum nefes dudaklarımdan dökülüyor.

"Teşekkür ." Ona doğru birkaç santim eğildim, hızlı bir öpücük için hazırlandım.

Elini dudaklarımızın arasına koyuyor, bana tamamen ciddi bir bakış atıyor. "Ama gerçekten, şu yeşillikleri ye."

Kapıyı açtı ve beni elinden tutup arkasından içeri çekti. "Anne!" Tertemiz ve mütevazı oturma odasına adım attı.

"Ben ."

Koridorda ayaklarını sürüyerek ilerleyen adımlarda enerji var. Onlar sinirlerim daha da geriliyor. Azarlayan bakışlarına aldırmadan parmaklarımı Grip' parmaklarından kurtarıyorum.

"Geç kaldın işte," diyor bedensiz sesi koridorda. "Bilmem ne zamandır kiliseye gitmiyorsun, Pazar yemeğine zar zor yetişiyorsun ve geldiğinde de ..."

Mittie James'in ayakları eşikte aniden duruyor, ama merakı önündeki odaya sığıyor oğluyla benim aramda gidip geliyor. kilise kıyafetlerini, ve yatak odası terliklerini giyiyor.

"Geç kaldın," diye bitiriyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Merhaba Bristol. Bu bir sürpriz." Gözlerimi kaçırmak istiyorum ama yapamıyorum. Yanaklarımın arasında zayıf bir gülümseme asılı kalıyor.

"Üzgünüm, geç kaldım anne." Grip mesafeyi kapatıyor ve kızın ufak tefek bedenini geniş göğsünün içine alıyor. "Bristol'u getirmem sorun değil, değil mi?"

Grip'inki gibi karmelleşmiş gözleri benden oğluna doğru yavaşça kayıyor.

"Elbette. Evimize hoş geldin Bristol." Kibarca gülümsüyor ve geldiği yoldan geri dönüyor. "Akşam yemeği hazır. Hadi gelin."

"Onu duydun." Grip gülümsüyor, elimi tutuyor ve beni de peşinden sürükleyerek koridorda ilerliyor.

"Akşam yemeği hazır."

"Hey, bekle." Topuklarıma basarak onun durmasını sağlıyorum. "Balkabağı mıydı yoksa tatlı patates mi?" "Bebeğim." İç geçiriyor ve burnuma hızlı bir öpücük konduruyor. "Gel de ye."

Masada sadece birkaç kişi olmasına rağmen küçük yemek odası dolu gibi geliyor. Buradaki herkesle tanıştım ama varlığımı farklı derecelerde şaşkınlık, merak ve düşmanlıkla karşıladılar. Neyse ki Amir burada ve Grip'in eski lisesinden tatlı öğretmen Shondra da öyle. Jade'in düşmanlık kampında olduğunu tahmin ediyorum. Sert, badem şeklindeki gözleri her hareketimi takip de ona karşı bir sempati duyuyorum. Grip'in az önce yaptıklarından sonra nasıl hissetmem? Bu kadar erken yaşta Jade'in onu koruması gereken biri tarafından tecavüze uğradığını bilmek. Tüm bunları düşündüğümde, Grip'"Bruise" gibi bir şarkı yazmayı kalbinde bulmasını bir mucize olarak görüyorum.

"İşte bir tabak daha." Bayan James, Jade'in yanındaki tabakları bana göre yeniden düzenledi. "Amir, mutfaktaki diğer sandalyeyi getir."

Onun emrini yerine getirmek için ayağa fırlıyor ama giderken bana güven verici bir gülümseme sunuyor. Jade'in yanındaki sandalyeye bakıyorum, onu alsam mı yoksa Grip'in almasına izin verip Amir'in getireceği mi beklesem emin değilim.

"Biz ısırmayız." Jade başını boş koltuğa doğru salladı, dudakları alaycı bir şekilde büküldü. ". "

Ona küçük bir gülümseme sunuyorum, o da karşılık verme zahmetine girmiyor. Derin bir nefes alıyorum, oturuyorum ve omuzlarımı gevşetmeye çalışıyorum.

"Seni tekrar görmek güzel Bristol," diyor Shondra, gülümsemesi sıcak ve içten.

"Seni de." Bu küçük nezaket için bile çok minnettarım. "?"

"Güzel." Shondra dirseğinin dibindeki buzlu çay bir yudum alıyor. "Çocuklar her zamanki gibi çılgın ama iyi. Hâlâ Grip'in birkaç hafta önce onları görmeye gelmesinden bahsediyorlar."

"Eğlenceliydi." Grip arkasına yaslandı ve bir kolunu koltuğumun arkasına . Koluyla sırtım bolca boşluk bırakarak hemen doğruluyorum.

"Pekala, tabaklarınızı hazırlayın." Bayan James on kişiyi daha doyuracak kadar yemekle dolu masayı işaret . "Burada kimse sana servis yapmıyor, Marlon. Kendininkini nasıl alacağını biliyorsun."

"Evet, hanımefendi." Gülümsemesi kolay geliyor ve benim gergin olduğum yerde o, onu hiç görmediğim kadar rahat. Onda daha önce hiç görmediğim bir rahatlık, bir kolaylık var.

Eve geldi.

Ayağa kalkıyor, her şeyden cömert porsiyonlar almak için geriniyor. Ben de aynısını yapmak üzereydim tabağı alıp yerine dolu bir tabak koydu.

" bakalım," dedi usulca, bana samimi ve şefkatli bir gülümsemeyle. Bana hizmet etti.

Oh, Tanrım. Önemli bir olmamalı ama kasıtlı gibi. Bir şey ifade ediyor. Tek kelime etmeden hepsine benim onun için özel olduğumu söylüyor. Masanın etrafına bakıyorum, Amir'in dudaklarındaki sırıtışı, gözlerinin benimle alay edişini fark ediyorum. Shondra'nın bakışlarındaki spekülasyona dayalı şaşkınlığı. Yanımdaki Jade'den radyoaktif bir dalga gibi yayılan dar gözlü kızgınlık. Annesinin yüzündeki hayal kırıklığı, onu saklamadan önce.

"Teşekkürler." Onun için bir gülümseme topladım. "Buna yoktu."

"Sorun değil." Grip kendi porsiyonlarını dağıtıyor, fazladan koltuğa ve dikkatini hâlâ bizi yakından izleyen insanlara çeviriyor. "Anlat . oluyor?"

Sorduğu soru gerginlik duvarını biraz gibi görünüyor ve herkes yemek yiyor, gülüyor ve konuşuyor. Ben yemeğe yumuluyorum. Kara gibi bir sebzeyi daha önce hiç tatmamıştım. Parmaklarımla kalanları toplamak ve tabağı kaldırıp suyunu höpürdetmek istiyorum. Her şeyin tadı çok güzel ve yeşilliklerin karalahana, lahana ya da Crayola olması umurumda değil, ikinci kez istiyorum.

Tanımadığım insanlar ve tam olarak kavrayamadığım şeyler hakkında konuşuyorlar. *Martin*'i hiç izlemedim, bu yüzden özellikle komik bir bölümü anımsadıklarında gülümsüyorum ve takip etmeye çalışıyorum. Bağlam olmadan bile Jadein anlatış şekli çok komik. Kendimi onlarla birlikte gülerken buluyorum.

"Neye gülüyorsun, Bristol?" Gülüşü yüzünden akıp gidiyor. "Hiç gördün mü *Martin*?"

Yakalandın.

"Um, hayır." Çenemin içini ısıırıyorum. "Sadece anlatma şeklin kulağa komik ." Gözlerini deviriyor ve dişlerini emiyor.

"Başlama, Jade." Grip'in sesi açık ve sessiz bir uyarı içeriyor.

"Ne?" Jade masanın üzerindeki Raiders şapkasını alıp kafasına geçiriyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor. "Pek onun tarzında bir gösteri gibi görünmüyordu."

Çatal ve bıçakların tabakları sıyrırken ses, alışverişi izleyen derin sessizlik havuzunda daha büyüyor. Benim yüzümden. Burada olduğum için herkes rahatsız ama bunu nasıl düzeltereğime dair hiçbir fikrim yok. Ben sadece erkek arkadaşıyla yemek yiyen bir kızım, annesinin benden hoşlanmasını beklediğiniz kadar umutsuzum.

"Harika bir partiyi kaçırdın Jade," diyor Amir kendine bir porsiyon daha servis ederken. "Grip'in çıkış partisini yani."

"Kızım, inanılmazdı." Bayan James gururla gülümsüyor, gözlerini oğluna dikmiş.

"Evet, gelemediğim için üzgünüm." Jade'in sesi bana üzgün . "Sanırım artık büyük bir olay olman gerekiyor, ha?"

Grip kuzenine uzun uzun bakıyor ve cevap vermeden yemeye devam ediyor. "Herkes plak satabilir," diye devam ediyor Jade. "Ama kaliteli mi? Yani, gerçek hip-hop mu?"

Grip dudaklarını sıkıyor ama Jade'in söylediklerinin onu rahatsız ettiğine dair başka bir işaret yok. Kuzenler arasındaki dinamiği şimdi daha iyi anlamaya başlıyorum. Çocukken Jade ve polis memuruyla yaşadıkları olayı ve Jade' Sanat Okulu'na başvurma şansını kaçırdığını bildiğimden, kıskanç olup olmadığını merak ediyorum. Ve belki de Grip bunu biliyor ama suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyor, bu yüzden kimsenin yapmayacağı şeyleri yapmasına izin veriyor.

"Grip'in işleri çok Jade," diyor Amir. "Albümü hâlâ dinlemedin mi?"

"Söyleyeceği her şeyi daha önce duyduğuma eminim," diyor Jade. "Artık kimse orijinal değil." "Grip öyle."

Ben daha iyi düşünmeden ağzımdan çıktı. Keşke daha iyi düşünseydim, çünkü Grip de dahil olmak üzere herkes bana toplu bir bakış atıyor.

"Sadece demek istedim ki.." Düşüncelerimi toparlarken dudağımı ısırıyorum. "Grip'in yazıları mükemmel. Şarkı sözleri inanılmaz. Nitekim *Rolling Stone*'dan bir eleştirmen albümü yenilikçi ve olarak nitelendirdi. Hâlâ ülkenin bir numaralı albümü ve aslında bu piyasada herkes albüm satamaz. Satışların her yerde düştüğü bir ortamda Grip'inki artıyor. Bunun nedeni de yaptığı işin mükemmel olması ve geniş bir kitlede yankı uyandırması."

Grip'in ağzı köşeye doğru eğiliyor ve Rhyson'la birlikte Grip'in yazdığı her şeyi sevdiğimi söylediklerinde hep yaptıkları gibi bana güldüğünü biliyorum. . Muhtemelen kulağa reklam gibi geliyor ama hepsi gerçek.

"Bu iyi, Jade." Bayan James, Grip'in kuzenine hitap ediyor ama gözleri biraz daha yumuşak bir şekilde bana dikiliyor. "Benim eski kafalı olduğumu biliyorsun. Kendi oğlum için bile gevşek davranmam. Eğer zayıf olsaydı, sana söylerdim."

"Ve kaçırdığım bu partide," diyor Jade. "Kız arkadaşın Qwest ile mi sahne aldın?" Bunu bir meydan okuma, Grip'e durumumuzu açıklaması için bir cesaret olarak ortaya atıyor.

"Qwest ve ben sahne aldık," diyor basitçe. "Ama o artık benim kız arkadaşım değil." Bir sessizlik balonu şişiyor ve Bayan James bir sonraki sözleriyle patlatıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Grip yavru köpeğini tekmelemiş gibi görünüyor. "Ama o sadece-"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sözünü keserek ağzını düz bir çizgi haline getiriyor ve kendine bir bardak çay daha dolduruyor.

"Anne, sana böyle söylemiştim," diyor Grip gözleri tabağında, usulca. "Sadece yürümedi."

Bana bakıyor, masanın altından elimi tutuyor ve parmaklarımızı dizinde birleştiriyor.

"Artık Bristol ile birlikteyim."

Bok. Siktiğimin boku.

Yapacak bir şey ararken, patates püremine üzerine biraz daha sos dökerek zavallı garnitürü boğuyorum. O kadar telaşlıyım ki ellerim titriyor ve kalın, sıcak sıvıyı kucağıma döküyorum.

"Ah!" Masadan geriye doğru kaydım ve haşlanma noktasını yelpazeledim.

"İyi misin?" Grip masadan bir peçete kapıyor ve kucağına silmeye başlıyor.

Utanc ve rahatsızlık boğazımı yutkunamayacağım ya da nefes alamayacağım kadar daraltıyor. Herkesin incelemesinin ağırlığı altında ayakta durmayı başarıyorum ve birkaç kelime söyleyebiliyorum.

" nerede?" Elbisemin üzerindeki lekeyi işaret ediyorum. "Biraz temizlenmek istiyorum."

Gerçekten sadece bakışlarıyla dövülüyormuşum gibi hissettiğim bu odadan çıkmak istiyorum.

"Tam şurada." Bayan James koridorun aşağısını işaret ediyor, sesi düz, gözleri hüzünlü. "Teşekkür ," fısıldıyorum, gösterdiği yöne ilerliyorum.

"Yardım edebilir miyim?" Grip beni koridora kadar takip etti. "İhtiyacınız var mı?"

"Hayır, sadece geri dön." Arkamı dönmüyorum çünkü gözlerimdeki yaşları görmesini istemiyorum. Ama

reddedilmenin aptal gözyaşları. Benden hoşlanmayacağını biliyordum. Neden bu duyguya hazırlıklı değildim? "Lütfen. Ben iyiyim."

Hâlâ orada olduğunu biliyorum. İlgisi beni arkamdan sarıyor. Sırtımda onun katı sıcaklığını ve kulağımda nefesini hissediyorum.

"Bebeğim, her şey yolunda," diye fısıldıyor.

Bir adım öne çıkıyorum, sırtımla onun şefkati arasına mesafe koyuyorum, bu beni daha fazla yıkacak.

"Kavra, sadece . . . Ben iyiyim."

Küçük banyoya minnetle adım atmadan önce başka bir şey beklemiyorum. Kapının arkasına geçemem sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Ben bir tamirciyim. Yaşamak için yaptığım şey bu. Herkes için her şeyi düzeltiyorum ama cildimi düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Herkesin Grip'Qwest'te çalışmasını istediği gerçeğini düzeltmek için ve ben asla annesinin olmamı istediği gibi olamam. Annesinin onun için ne anlama geldiğini ve annesinin etkisi ve rehberliği olmadan bugün olduğu adam olamayacağını biliyorum. Beni severek onu hayal kırıklığına uğratması, kucağıma döktüğüm et suyundan daha fazla yakıyor.

Peçetemi ıslatmadan ve muhtemelen mahvolmuş elbisemi silmeden önce kendime birkaç dakikalık tuvalet acıma partisi izni veriyorum. Gerçi bu endişelerimin en küçüğü. Yüzüme normal görüne kadar su sıçratıyorum ve oraya geri dönmek için kendimi zorluyorum. Bayan James ve Jade beni sevseydi harika olurdu ama sevmiyorlar. Kendime Grip'in benden hoşlandığını, beni sevdiğini, bu yüzden önemli olmadığını söylüyorum.

Koridorda yürüyordum ama adımları duyunca durdum.

"Ve sen bana Bristol ile sadece arkadaş olduğunuzu söylemeye çalıştın. Sanki kör, aptal ve salakmışım gibi," diyor Jade alaycı bir şekilde. "Sen bir tripsin, kuzen."

"Oh, ben bir trip miyim?" Grip'in sözlerini kızgınlık kabalaştırıyor. "Neden?"

"Süslü çatı katı, motosikletler, arabalar ve özel jetlerle uçmak seni tatmin ," diyor Jade. "Gidip kendine beyaz bir kız bulman gerekiyordu, değil mi? Koleksiyonun için son parça o."

"Jade, sesini alçalt," diyor Bayan James yumuşak

bir sesle. "Hayır, Jade," diye tersliyor Grip.

"Kapa çeneni."

"Bir kraliçen vardı ama gidip sana bir Becky getirmem gerekti." Jade tetiği çekmeden önce sesini küçümsemeyle doldurdu. "Tıpkı diğer tüm zenciler gibi. geldiklerini unutuyorlar."

"Hiçbir şey unutmadım." Grip' sözleri demirin demiri bilemesi gibi birbirine çarpıyor ve evi yoğun havayı kesiyor.

"Kimden geldiklerini unut." Jade sanki o hiç konuşmamış gibi devam ediyor. "Sanki kız kardeşlerin yeterince iyi olmadığımızı bir kez daha hatırlatmaya ihtiyaçları varmış gibi. Yeterince güzel değiliz. Siz zavallı satılmışlar, formunuza sadık kalmalı ve elinize her para geçtiğinde onları seçmelisiniz."

Grip, "Bristol'la birlikte olmamın seninle ya da başka biriyle hiçbir ilgisi yok," diyor.

"Öyle değil mi?" Bayan James yumuşak bir sesle karşı çıkıyor. "Üzgünüm ama Jade haklı. Seni bir klişe olarsın diye yetiştirmedim Marlon. Başarılı olmak için kolunda beyaz bir kadına ihtiyacı olduğunu düşünen bir adam."

"Eğer yaptığının bu olduğunu düşünüyorsan," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor Grip, sesinde ağır bir hayal kırıklığı var. "O zaman yetiştirdiğin adamı hiç tanımıyorsun demektir."

"İyi bir kadınla, nereden geldiğini anlayan güzel bir Siyah kadınla birlikte olduğunu biliyorum," diye yanıtlıyor Bayan James. "Bizim zorluklarımızı anlayan ve seni nasıl destekleyeceğini bilen."

Memur Dunne ile olan olay aklımdan çıkmıyor. Grip'in bana nasıl rehberlik etmesi gerektiği. Beni sakinleştirmesi. Beni düzeltmesi. Hiçbir şey hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Muhtemelen haklıydı. Qwest muhtemelen her şey bittiğinde Memur Dunne'ı kendi kelepçeleriyle yakalayacaktı. Şu anda

kendimi tamamen yetersiz hissediyorum.

"Ve son duyduğumuzda Qwest'te çalışıyordunuz," diyor Bayan James, sesini hiç bozmadan.

"Sonraki şey

Onu şömine rafına koymamız gereken bir ödöl gibi davetsiz ve habersiz buraya getirdiğini biliyoruz. Ne düşünmem gerekiyor?"

"Bir ödöl mü anne? Hadi ama. Bu benim," diye karşılık verir Grip. "Haklısın. Bunu farklı bir şekilde ele almalı ve yumuşatmalıydım ama bugün ya da daha sonra öğrenseniz de bu gerçekleşiyor."

"Ama sen bugün onu yüzümüze vurmayı seçtin," diye araya giriyor Jade.

"Hiçbir şeyi yüzüne vurmuyorum," diyor Grip. "Sen benim hayatımın bir parçasısın. Bristol da benim . Ben sadece birbirinizi tanımanızı istiyorum."

"En azından ona bir şans vermeliyiz," diye ilk kez konuşuyor Shondra.

"Shondra, sen de aynı şekilde hissetmiyormuş gibi davranma," diyor Jade. "Geçen hafta o basketbolcu evlendiğinde ilk sorduğun şey Siyah bir kadınla evlenip evlenmediği oldu."

Shondra, daha önce söylediklerinin hatırlatılmasına değinmeden, "Bristol'dan hoşlanıyorum," diyor. "O iyi bir insan ve eğer onunla birlikte olmak Grip, ben arkadayım. Benim için sorun değil."

"Benim için sorun değil," diyor Jade.

"Jade, hadi ama," diye araya giriyor Amir. "Bristol'u tanımıyorsun bile."

"Peki sen nesin, Amir?" Jade meydan okuyor. "Bu beyaz piliç için burnunu sonuna kadar açan başka bir zenci mi? Onların ucube olduğunu biliyorsun, bu yüzden ikinizi de aynı anda alabilir."

"Kahretsin, Jade!" Grip masaya vuruyor, tabakları tıkırdatıyor ve cam eşyalara ahenksiz bir nota söyletiyor. Öfke sözlerini sınırlandırıyor. "Onun hakkında böyle konuşamazsın. Senin derdin ne be? de mi? Sevdiğim birini bulduğum için mutlu mısınız? Siyah, kahverengi, beyaz, ne olursa olsun?"

"Aşk mı?" Bayan Mittie alay ediyor. "Yeniliğin etkisi geçince aşkı göreceğiz. Hem senin için hem de onun için. 'Queen'i onların şarkısı, bizim olarak gören pek çok insan nezdindeki güvenilirliğinizi sarsacağınızdan bahsetmiyorum bile. Toplumda yaratabileceğin etkiyi azaltacaksın."

"Farklı bir ırktan birini seviyor olmam, kendi ırkım hakkında tutkulu olmadığım anlamına gelmez," diye sert bir şekilde karşı çıkıyor Grip. "Toplumumu etkileyen nedenler ya da bizim adımıza söylenmesi gereken şeyler hakkında."

"Peki, kendine sormalısın, şu anda kişi olmasaydın sana ikinci kez bakar mıydı?" Jade kusuyor. "Zengin ve ünlü olmasaydın sana ikinci kez bakar mıydı? Arabasını yıkayan ya da yağını değiştiren bir zenci olsaydın?"

Her hakaret, her varsayım, her önyargılı düşünce üzerime bir torba taş gibi düştü. Kollarım onlarla ağırlaştı. Boynum büküldü. Belim kırılmak üzere. Grip'i sevdiğimi kabul etmem bile çok zaman aldı ve onunla birlikte olmak için pek çok korkunun üstesinden gelmek zorunda kaldım. Annesi ve Jade'in nasıl hissettiğini anlamaya çalışıyorum. Anlamak istiyorum ama tek kelime daha dinleyemiyorum. Odaya giriyorum ve ilk defa kendim gibi hissediyorum. Grip'in yanında olması gerektiğini bildiğim kız gibi hissediyorum.

"Bristol, hey." Grip yüzünü düzeltmeye çalışıyor, böylece neye doğru yürüdüğümü fark etmiyorum. Bunu benim için daha az rahatsız edici hale getirmeye çalışıyor ama artık çok geç. Rahatsızlığı çoktan geçtim.

"Her şeyden önce," diye başlıyorum usulca, bakışlarımı masadakilerin arasında dolaştırıyorum ama Bayan James'le bitiriyorum. "Yemeğin çok lezzetli olduğunu söylememe izin verin."

Pişmanlık gözlerini karartıyor ama a bakmıyor.

"Tüm bunları duyduğun için üzgünüm Bristol," diyor. "Evimde bir misafirsin ve ben misafirlere böyle davranmam."

Qwest bugün buraya gelseydi, muhtemelen bir misafir gibi değil, bir aile karşılanırdı. Çıkış partisinde Grip'in annesiyle aralarındaki rahatlığı hatırlıyorum. Sanki yeni tanışmış olmalarına rağmen birbirlerini yıllardır tanıyorlardı. Kıskançlık kalbime saplanıyor. Birinin sevgisine duyduğum bu aptalca özlem tanıdık ama de esirgendiğinde canım .

"Buraya tatlı patates mi balkabağı mı, lahana mı karalahana mı demem gerektiğinden emin olamadan geldim." Omuz silkerek ve biraz gülerek devam ediyorum. "Kahretsin, hâlâ emin değilim. Ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hayatımda yediğim en iyi yemeklerden ."

Grip bana ateşimi kontrol etmek ya da bir Valium vermek ister gibi bakıyor.

"Ayrıca," diyorum bakışlarımı Jade'e çevirerek. "Zengin ya da ünlü olmasaydı Grip'e ikinci kez bakıp bakmayacağımı merak yok çünkü ikisi de değilken ona aşık oldum."

Grip'e bakıyorum ve muhtemelen onun için ne kadar bittiğimi anlayabileceklerini umursamıyorum.

"Yerleri süpürüyor ve büyük ihtimalle yıkılması gereken bir dairede yaşıyordu."

Grip'in ağzındaki sivri çizgi biraz olsun yumuşuyor ve o benden ne de ben ondan gözümü kaçırıyorum.

"Grip'e hislerimi açmam yıllarımı aldı, benim için yeterince iyi olmadığını düşündüğümünden ya da Siyah olduğu için değil. Dürüstçe söyleyebilirim ki hiç umursamadım. Benimle şiirle konuştu, fikirlerimi dinledi, haklı olmadığımı düşündüğünde benimle tartıştı ve yanıldığını kabul etti." Gülümsüyorum, Los Angeles'taki ilk gecemi hatırlıyorum, gecenin yarısına kadar konuşmuştuk. "Tanıştığımız gün ona olmaya başladım"

Annesine bakıyorum.

"Haklısınız Bayan James. Sizin için, aileniz için nasıl olduğunu bilmiyorum. Yaşadığımız zorluklar farklı olabilir ama bu benim mücadele etmediğim anlamına gelmez. Bol parayla büyümüş ama parasızlığın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Annemin soğukluğu, babamın sadakatsizlikleri, erkek kardeşimin uzaklığı benimle alay ediyor, ailemdeki hiç kimsenin beni onları istediğim çok istemediğini hatırlatıyor.

Grip'in annesine içtenlikle, açıkça bakıyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor.

"Bugün buraya gelirken çok gergindim," diyorum ona, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Benden hoşlanmanı istedim. Seni kıracak yanlış bir şey söylemek ya da yapmak ama şimdi anlıyorum ki bu söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyle ilgili değil. Sen benim kim olduğumdan, kendimle ilgili değiştiremeyeceğim şeylerden rahatsız oluyorsun. Sizi dinlerken, haklısınız, daha önce hiç yaşamadığım bir acı duydum. Ve bir an için, belki de haklıdılar dedim. Belki de Grip'in Qwest gibi biriyle birlikte olması gerekiyordur, ama bu sadece bir an içindi."

Çenemi kaldırıyorum, sallanmamasını istiyorum ve kelimelerimin titrememesini istiyorum.

"Grip bana gerçek Bristol'la tanışmanı istediğini söyledi. Gerçek Bristol sevdiği insanlardan vazgeçmez." Omuz , çenemin içini ısııyorum ve hızla gözlerimi kırıyorum, ama sabırsızca gözümü kaydırmama rağmen yanağımdan bir yaş süzülüyor. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Oğlunu sevmekten vazgeçemiyorum. Onu terk edip etmeyeceğimi merak ediyorsun. Terk etmeyeceğim ve eğer beni terk ederse muhtemelen peşinden gideceğimi biliyor."

Grip'e bakmama izin ama o tanıdık sırtışı . Gözleri ayık ve düşüncelerini kestiremiyorum.

"Ve Qwest, Grip'in nereden , nerede olduğunu daha iyi anlayabilir. Bunun üzerinde çalışabilirim. Bunun üzerinde çalışacağım." Bayan James'e dönüp bakıyorum. "Ama nereye gittiğini biliyorum ve nereye giderse , ben de onunla gideceğim. O yüzden sen ve ben birbirimize alışmalıyız çünkü ben buralarda olacağım."

Bayan Pierce'ın Terbiye Okulu'nun kusursuz terbiyesini çağırıyorum.

"Bu güzel yemek için tekrar teşekkür ederim, Bayan James," diyorum. "İzin sanırım arabada bekleyeceğim."

Annesiyle bu şekilde konuştuğum için muhtemelen derimi yüzecek olan Grip'in yanından geçip gidiyorum. Grip'in bebeklikten kadar resimleriyle süslü kısa koridordan, oturma odasından, çatlak kaldırımdan geçip arabaya koşuyorum. Kapının kolunu çektiğimde fark ettim ki

Kapılar kilitliyen büyük çıkış ancak bu kadar büyük olabilir.

Grip' beş dakika mı yoksa yirmi dakika mı kalacağından emin değilim ama birkaç komşu yolcu kapısına yaslanmış bana bakarken kıpırdansam da oraya geri dönmemeye kararlıyım. Neredeyse hemen ortaya çıkıyor, hızlı adımlarla siyah parmaklıkları kapı ile Range Rover arasındaki boşluğu . Arabayı açmak için kumandaya basarken yüzü . İçeri girmek ve meraklı gözlerden uzaklaşmak için çabalıyorum. Grip direksiyonun arkasına geçiyor, derin bir nefes alıp veriyor ve bir kez bile bana bakmadan kaldırımdan uzaklaşıyor. Sessizlik beni yavaş yavaş öldürüyor, Çin su işkencesi gibi, ama sessizlik damlalarıyla.

"Kavra, ben-"

"Yapma." Sesi boğuk ve ağır geliyor. "Henüz değil."

Acımı yutuyorum. İnsanlar gerçek seni istediklerini söylüyorlar ama onlara bunu verdiğinde seni reddediyorlar. Bunu şimdiye kadar bilmem gerekirdi. Hayatım boyunca bununla karşılaştım ama sevdiğim adamla farklı olacağını ummuştum. Ve Grip'i seviyorum. Bana kızgın . Bana sessiz davranabilir. Beni dışlamaya çalışabilir ama benden kurtulması mümkün değil. Beni sevdiğini mi sanıyor? Benimki gibi bir aşkla tanışmadı. Benim aşkım Pandora'nın kutusu. Grip menteşelerini kırdı ve beni açtı. Bu aşkın dışarı çıkmasına izin verdi. Aşkımın vahşi bir çizgisi var. Onu evcilleştirmeye çalışırken iyi şanslar.

Buraya gelirken dikkat etmedim ama 5 numaralı otobana binmediğimizi fark ettim. Grip, annesinin evinden sadece iki dakika uzaklıkta, tamamen terk edilmiş gibi görünen bir binanın arkasına çeker.

Sessiz, direksiyondaki ellerine bakıyor. Kendimi onun öfkesine, hoşnutsuzluğuna hazırlıyorum. Sonunda bana baktığında ne görmeyi beklediğimi bilmiyorum, ama bu yüzündeki ifade değil. Beni sevdiğini söyleyen bir bakış. Benimle gurur duyduğunu söyleyen bir bakış. Sadece bir bakışla çok şey söylüyor ama ben kelimeleri istiyorum. Ve birkaç dakika sonra onları bana veriyor.

"Bu inanılmazdı," diyor usulca. "Sen . Başka kimseyi seçmezdim." Rahatlama ve memnuniyet göğsümde patlıyor ve uzun bir nefesle dışarı itiliyor.

"Sen ... değilsin." Bizim hakkımızda, benim hakkımda ne düşündüklerini öğrendiğimden beri boğazımı terk reddeden yumruyu yutuyorum. "Kızgın değil misin?"

"Sana mı?" Dirseklerini direksiyona dayıyor ve başını ellerinin arasına alıyor. "Eğer bir şey varsa, kendime kızgınım. Sen ve annem için o kadar hevesliydim ki ..."

Başını iki yana sallayıp elimi tutuyor ve parmaklarımızı orta konsolda birleştiriyor.

"Her şeyi berbat ettim." Gözleri bir özür sunuyor. "Seni ve annemi uygunsuz bir duruma soktum. Bunu farklı bir şekilde ele almalıydım."

"Sorun değil. Umarım zamanla ..." İçimden kırılgan bir kahkaha dökülüyor. "Dediğim gibi, hiçbir yere gitmiyorum."

Grip'in gülümsemesi bizi ayıran küçük boşluğa ulaşıyor ve parmaklarımı öpüyor. Dudaklarının fırçası karnıma tüyler düşürüyor. Bu yumuşak dokunuşun bile tenimde yarattığı ürpertiye bastırmak için nefesimi içime çekiyorum.

Grip'in gülümsemesi kayboluyor ve aramızdaki hava yoğunlaşarak nefes almamızı zorlaştırıyor. Konsola doğru eğiliyor, çenemi iki parmağının arasına alıyor ve beni öpüyor, önce yumuşak bir şekilde. Açılıp onu içime davet ettiğim anda, ağzı teslim olmamı istiyor. Muhtaç bir iniltiyle kalbimi daha da açıyor, onu içime çekiyorum. Öpücük zorlayıcı hale geliyor, denesem de durduramayacağım bir şey. Dudaklarım, ellerim, arıyor ve aç. Onun yanıtı, sahiplenici, açgözlü.

Grip orta konsolun üzerine çekiyor, direksiyon arasına sıkıştırıyor, kalçalarını iki yanına yerleştiriyor, dantelli külotunu ortaya çıkarmak için elbisemi belimden yukarı itiyor. Eli saçlarımda dolaşıyor, başımı geriye çekiyor ve beni sabit tutuyor.

"Seni seviyorum." Gözleri benimkileri o kadar uzun süre inceliyor ki, düşüncelerimi zihnimden söküp aldığına eminim.

kalbimden gelen duygular. "Orada ne yaptın, ne söyledin ..."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, ağızma karşı inliyor, dili başım dönene kadar tekrar tekrar içeri . Ona tutunuyorum, kollarım boynuna kenetleniyor. Kalçalarımı sıkıca kavıyor, kendi belirlediği ritimde beni üzerine doğru itiyor. Fermuarının arkasındaki et ve çeliğin sıcak ışınını sürerek hızı üstleniyorum. İnce pamuğun arasından göğsümü yakalamak için beni kaldırıyor. Beni bir incelikmiş gibi kemirmiyor. Meme ucumu yalayıp yutuyor, dudaklarıyla çimdikliyor, dişleriyle ısırıyor. Çenesiyle yakayı kenara itiyor, beni emiyor, sütyenimin şeffaf tabakasından uzun saniyeler yakıyor ve kollarımı elbiseden çekerek belimi saran bir şerit halinde bırakıyor. Sütyenimin askılarını dirseklerimi kavrayacak şekilde aşağı çekiyor ve sonunda çıplak göğsümü ağızına alıyor.

"Oh, Tanrım." Onun üzerinde yükselip alçalıyorum, kalçalarım titriyor. "Buna ihtiyacım var."

"Biliyorum." Bir elini külotumun içine sokup parmaklarının arasında kayganlığımı okşuyor. "Lütfen benim için hazır olduğunu söyle."

"Öyleyim." Dudaklarımı boynuna derisini kabaca emiyorum. "Al onu."

Külotumu çıkarmaya zahmet etmiyor, bir kenara itiyor. Sabırsızlanıyorum, kemerini ve fermuarını kurcalıyorum. Kendimi konumlandırıp aşağı doğru kayarken elimde sıcak ve sert, çürük dantellerin birleşmiş etimize sürtünmesi sadece zevki yoğunlaştırıyor. Geniş ve kalın ve vücudu sıkılığımı geçmekte ısrar ettiğinde hala bir sızı var, tüm o aleti kadar sokarken hala coşkunun altında yatan bir acı öpücüğü var. Oh, ama Tanrım, buna değer.

"Shiiiiiiit." Grip'in kaşları çatıldı, alt dudağı dişlerinin arasında sıkıştı, başı koltuk başlığına yaslandı. "Bu şekilde ölmek istiyorum. Burada. Senin içinde. Aynen . Ölüm döşeğimde beni becereceğine söz ver."

Arabanın lüks sınırları içinde kahkahalar patlıyor, benim ve onun.

"Aman Tanrım," diye soluyorum, gülüyorum ama boşalmaya o kadar yakınım ki şimdiden lekeleri görüyorum. "Sen delisin."

Onu vücudumun derinliklerine doğru inanılmaz bir şekilde büküyorum, onu daha önce kimsenin yerlerde hissetmek istiyorum.

Kimsenin bana dokunmadığı bir yerde.

"Bristol." İçimde patlarken adım ağızından fırlıyor, tutkusu sıcak ve sıvı. "Tanrım, bana ne yapıyorsun?"

Seni her seferinde daha çok benim yapıyorum.

Birkaç dakika sonra dudaklarımda kendini beğenmiş, tatmin olmuş bir gülümseme beliriyor. Hâlâ içimde ve ben onun göğsüne yığılmış durumdayım, direksiyon simidi sırtıma batıyor. Hareket etmemiz gerektiğini biliyorum. arası yapış yapış ve her an yakalanabiliriz ama onu öpmeden duramıyorum, dilim ağzının içinde, orkestra şefinin emriyle tutulan bir nota gibi yakınlığımızı sürdürüyor.

"Gitmemiz gerek," diye fısıldıyor, nefesi hâlâ kesik, avuç içleri ayaklarımdan başlayıp altımda katlanıyor ve kalçalarımdan yukarı, hiç külotumun altına doğru kayıyor. Ellerini kıcımla dolduruyor, tatmin olmuş bir adamın yavaşça ve ben bunu yaptığım gerçeğinden zevk . Onu tatmin ettiğim için.

"Hmmmm." Ona daha da sokuluyorum.

"Bris." Elleri sırtımda geziniyor ve sonra sütyen askılarımı omuzlarımdaki yerine oturtuyor. "Gerçekten, yakalanmadan önce gitmemiz gerekiyor. Bugün zaten bir kez kıl payı kurtulduk ve bu pek dikkat çekmememiz gereken bir durum."

"Haklısın. Bir saniye içinde hareket edeceğim." Kıkırdıyorum, gözlerim kapalı ve onun kokusunu tamamen içime çekebilmek için diğer duyularımı yoksun bırakıyorum. "Eve bile gidemeyen sendin."

"Doğru." Başımı göğsünden kaldırarak duraklıyor. "Annemin evinde söylediklerin ..."

"Her kelimesinde ciddiydim." Yüzünü ellerimin arasına aldım, gözlerim ona kilitlendi. "Sen nereye gidersen ben de oraya gidiyorum."

"Sence itiraz eder miyim?" Başını eğiyor, bana bakarken gözleri çok sıcak. "Ne elde ettiğimi bile bilmeden önce istediğim her şeysin."

Onu iyice, derinden öpüyorum, geri çekilip memnun ifadesine gülümsemeden önce her şeyi teslim ediyorum.

"Beni istedin, beni elde ettin." Onu bir kez daha öpüyorum, tıpkı benim onu gibi. "Ne dilediğine dikkat et"

BÖLÜM 28

GRIP

Bristol'dan sadece bir gün uzak kaldıktan sonra onu bu kadar özlemiş olmam beni korkutmalı ama . Kıza olan bağımlılığımı tamamen benimsiyorum. Luke ve ben memleketleri Chicago'daki gösteri için Kilimanjaro'ya katılmak üzere uçtuk. Bristol'un Prodigy dayanışması için parlak bir son dakika fikriydi, ama Bristol'un olmadığı bir gün bile beni çıldırttı. Sadece birkaç gündür birlikteyiz ve onsuz doğru düzgün uyuyamıyorum. Boş bir yatakta tek başıma uyanmak beni o kadar rahatsız ediyor ki Sarah'ya bu sabahki uçuşumuzu en erken saatle değiştirttim, böylece eve daha erken gidebilecektim.

Kızıma ihtiyacım var.

"Önce eve gitmek istemiyor musun?" Amir koltuktan soruyor.

Cip bizi havaalanından aldı ve şoföre doğruca Prodigy ofislerine gitmesini söyledim. "Hayır, eşyalarımı sonra alırım."

Amir'in yüzüne bilmiş bir sırıtma yayılıyor. Gözleri zıplayan dizime kayıyor. "Sende kötü, değil mi?"

Dizim ona kaşlarını çatmama yetecek kadar uzun süre zıplamayı bırakıyor ama cevap olarak gülümsememi engelleyemiyorum. Bristol ve beni ilk günden beri izliyor. Tüm hikâyeyi biliyor. Başımı çevirip otoyolda vızır vızır geçen arabaları izliyorum.

"Kahretsin ki kötü anladım," diye mırıldandım. "Bak onu yakalamak ne kadar uzun sürdü."

"Sonra nasıldı ... şey, bilirsin işte?" Amir kalın gür kaşlarını kaldırıyor. "Akşam yemeği." "O Bristol," diyorum alaycı bir ifadeyle. "O iyi. Bana annemin nasıl olduğunu sor. Bu daha iyi bir soru." "Pazar gününden beri konuştunuz mu?"

"Konuştuk mu?" Ben pffft. "Beni sekiz kere falan aradı. İşlerin gidişatından dolayı kendini kötü hissediyormuş ama yine de benimle konuşmak istiyor. Bristol'la bir tür evrede olduğumu düşünüyor. Daha önce beyaz kızlarla çıkmadım değil. Siyah kızlarla, Asyalılarla, Latinlerle çıktım. Bizim türümüzdeki her şeyle."

"Evet, ama Pazar yemeğine hiç kız getirmedi. Bayan Mittie Bristol konusunda ciddi olduğunu biliyor. Bristol'un aradığın kişi olduğunu düşündüğünü biliyor ve beyaz bir kadınla evlenmeni onaylamıyor. Bunu bize kızların hala bitli olduğunu düşündüğümüz zamanlarda söylemişti."

"Annem istikrarlıydı ama Bristol tekti. Her zaman öyleydi. Sadece bana güvenmesi gerekiyordu."

"mi?" Şaşkınlık Amir'in yüzünü yukarıdan aşağıya doğru geriyor. "Yani, hepiniz şimdiden

Evlilik mi?"

"Tabii ki hayır." Bu düşünceye gülüyorum. "Bristol'u benimle gerçekten evlenmeye ikna etmenin ne kadar süreceği bir fikrin var mı?"

"Pazar günü senden hoşlandığı belliydi. Yani, yaptığı konuşmadan sonra selam vermek istedim."

Onu selamladım, . Konuştuğu süre boyunca aletim masanın altında hazır bekliyordu ve onu direksiyona yaslayıp her santimini kadar "rahat" değildi.

"Bristol Gray'i çalışmayı hayatımın işi haline getirdim." SUV'un deri koltuğunun rahatlığında arkama yaslanıyorum. "Evlilik onu ölümüne korkutacaktır. Çok fazla kötü evlilik gördü. En kötüsünü yakından. Biraz zaman alacak ama sanırım sabırlı bir adam olduğumu kanıtladım."

"Peki ya Qwest?" Amir'in kaşları hızlı ve ağır bir şekilde çatıldı. "Ondan haber aldın mı?"

"Hayır." Qwest'in Bristol ve benim aramdaki dramaya nasıl bulaştığını düşünmek bana acı veriyor. "Neredeyse bir hafta önce ilişkimizi bitirdim ve bir süre konuşmayacağımız konusunda anlaştık."

"Bristol'dan haberi var mı? Senin zaten başka biriyle birlikte olduğunu biliyor mu?"

"Ona bir isim vermedim ama birlikte olmak istediğim ama benimle birlikte olmak biri olduğunu söyledim." Başımı salladım. "Sonra Bristol ve ben ertesi gün bir araya geldik. Qwest'le ayrıldığımız kamuoyuna açıklanana kadar ilişkiyi gizli tutuyoruz."

"Evet, insanlar hala Qwest ile çalıştığını düşünürken sen ve Bristol hakkında bir şeyler ortaya çıkarsa ..." Bana her yerinde "oh " yazıyor.

Teknik olarak aldatmamış bile, Qwest'in hor görülen kadın rolünde olması iyi bir görüntü olmazdı. Herhangi birimiz için.

"Evet, bunun önüne geçmeliyiz," diyorum. "Bris'le tekrar konuşacağım."

"Rhyson'ın haberi var mı?"

"Hayır." Ukala sırtışım hızla geliyor. "Bu da onun hakkı. Bristol ona haftalar önce benim hakkımda ne hissettiğini söyledi ama o hiç belli etmedi. Pislik herif."

"Sence senin için mutlu olacak mı?"

"Evet, ama Rhys beni Bristol'dan mı yoksa Bristol'u benden mi koruması gerektiğine karar veremiyor. bir şeyler ters giderse diye işi korumak istediğinden emin. Bu konuda endişelenmesine gerek yok. Bristol ve ben artık sağlamız. Geri dönüş yok."

"Seni yönetmeye geri mi döndü?"

"Evet, şimdi olmaması için bir neden yok." Omuz silkiyorum ve ağzımın kenarlarını aşağı doğru çeviriyorum. "Bu işte çok iyi."

"Peki ya şu çıktığı adam?" Amir bu cümleyi sanki bir mayın tarlasında parmak ucuyla ilerliyormuş ve Parker da bir tuzak teliymiş gibi soruyor.

"Çıkıyorlardı."

Gerçeği dışlerimin arkasına hapsettim. Amir'e, Parker'ın Bristol'la o baygınken bile söyleyemiyorum. Asfaltta onu nasıl yakaladığını aklımdan çıkaramıyorum. Ona bir olmadığını söylemesine rağmen bıraktığı tüm mesajları. Annemin sahip olduğumuzu söylediği ekstra hisler bana bu adamın doğasının temelde çarpık olduğunu söylüyor. İstedikini elde etmek için kirli oyunlar oynamaktan çekinmiyor ve Bristol'u istiyor. Mahallede büyümüş , ama hayatım boyunca bir ok gibi düz oldum. Bu adam için, eğer bu onu korumak anlamına geliyorsa, biraz eğilip bükülmekten çekinmeyeceğim.

"Hey, Corpse'un adamlarıyla hâlâ bağlantın var mı?" Ben soruyorum.

Amir bana uyuşturucu içiyormuşum da pipoyu ona uzatmışım gibi baktı. Annelerimiz bizi Crips'ten uzak tuttu ama Amir'in kuzeni Corpse lacivert tarafa geçti. Bran- don gibi bir "b" ismiyle, katıldığında ismini değiştirdi ve bir yeteneği olduğu anlaşıldığında Corpse oldu.

suikast.

"Ben sana Charles Parker'ı soruyorum -bu arada dünyanın en zengin adamlarından biri- ve sen bana Corpse'u mu soruyorsun? Uh-uh. Hayır, kardeşim."

"Parker'ı vurmayacağım." Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, ellerimi dizlerimin yumruk yapıyorum. "Ama Bristol'u benden alamayacak. Ve eğer ona zarar verirse lanetleneceğim. Sadece seçenek istiyorum."

"Ceset bir seçenek değil. Asla." Amir seslerimizi şoförün kulaklarından yalıtın yükseltilmiş cam bölmeye bakıyor. "Ben de bu konuşmayı yaptığımızı unutacağım."

"Unutmanı istemiyorum." Ona sert ve dar bir bakış attım, içimdeki her şey gerilmişti. "O senin kuzenin. Sadece ona ."

"Corpse'a bulaşmam, bunu sen de biliyorsun."

"Pazar günü anneme varmadan önce sebepsiz yere kenara çekildim, Amir." Sesim o anının acısını taşıyor. "Bristol tam oradaydı, kendini bilmez bir polis beni arabaya fırlattı ve kelepçeledi. Beni bir kaldırımın üzerine oturttu. Ona zarar verebilirdi. Ona dokunabilirdi ve ben konuda hiçbir şey yapamazdım. Bunun bana nasıl hissettirdiğini biliyor musun?"

Amir ciddi gözlerle beni incelerken arabada sessizlik hakim. O sokakta daha önce de yanımdaydı. İkimiz arkadaşlarımızla birlikte sraya girmiştik, karnımız asfalta sürtünüyordu, plastik kelepçeler kan dolaşımını engelliyordu, köpekler av kokusu alan tazılar gibi etrafımızı kokluyordu. Tüm bunlar olurken polisler arabada uyuşturucu arıyordu. Ve ben, A alan bir müzik öğrencisiydim.

"Sahip olduğumuz güç, sahip düşündüğümüz kontrol, bir yanılsamadır. Bir anda kaybedebiliriz." Alaycılık sesimi sertleştiriyor. "Şimdi, hangi renkten olsun, çoğu insandan daha fazla nimete ve fırsata sahip şanslı bir adamım, ama sonuçta her şey içinde bulunduğum bu deriye . Tüm polislerin kötü olmadığını biliyorum ama bu lanet olası bir sistem. Bozuk bile diyemiyorum çünkü tam da tasarlandığı gibi işliyor - bizi fişliyor, başkalarının yanına kâr kalan şeyler için bizi yargılıyor."

Prodigy'nin bulunduğu heybetli cam binaya yanaşıyoruz ama Amir'in bu konuda ne kadar ciddi olduğumu anladığından emin olana kadar inmeyeceğim.

"Nasıl olduğunu biliyorsun, Amir. Bütün sistem bana karşı yığılmış durumda ve kızımı almaya çalışan bu orospu çocuğu her türlü avantaja sahip. Ben sadece seçenek istiyorum. Anlıyor musun?"

Amir ona söylediklerimi tartarken ben taş kesilmiş bir yüzle oturuyorum. "Ceset'i arayacağım," dedi sonunda usulca.

"Güzel." Arabanın kapısını açtım.

"Ama," Amir uzanıp kolumu tuttu, "onunla konuşuyorum, seninle değil. Eğer şeyler olursa, bu saçmalıkların hiçbirini senin yakınında ."

Acılı bir ergenlikten, hala beni korumaya çalışan yetişkin bir dönüştüğünü gördüğüm yüze bakıyorum.

"İşler o noktaya gelmeyecek," diye onu temin ediyorum. "Bunlar sadece önlemler, ama evet, onunla başa çıkabilirsin. olmadığı sürece."

Amir kolumu bırakıyor, dişlerini sıkıyor ve başını sallıyor. "Aptal."

"Seni aptal." Kıkırdıyorum. "Pazar günü Shondra'ya laf atmaya çalıştığını görmediğimi sanma."

İnliyor ama yüzünü bir gülümseme aydınlatıyor. "Bu Cuma dışarı çıkıyoruz."

"Asla olmaz." Açık kapıya doğru eğildim, kollarımı arabaya dayadım. "Sonunda taşakların büyüdü ve ona çıkma teklif ettin."

Eğer teni bu kadar kahverengi olmasaydı, bahse girerim yanakları kıpkırmızı olurdu. Hayal kırıklığı ve utanç

yüzünde garip bir şekilde bir araya geldi. "Aslında bana çıkma teklif etti."

"O ... bekle. Hayatının yarısını bu kıza aşık olarak geçirdin, ona çıkma teklif etmek için cesaretini topladın ve o ..." Kahkahamı bastırmak için yumruğumu dudaklarıma bastırıyorum. "Yani Shondra'nın taşaklarının seninkilerden daha büyük olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hey, bazıları sen ve Bristol için de aynı şeyi söyleyebilir," diyor savunmacı bir şekilde.

"Oh, hayır, dostum. Bristol bu büyük topları seviyor. Güven." Derin bir kahkaha atarak kendimi arabadan uzaklaştırıyorum ve "Deeze nuts!" diye bağıyorum.

BÖLÜM 29

BRISTOL

"BRISTOL, BANA TELEFONUNU) VER."

Sarah tuhaf bir talepte bulunduğunda ofisimin kapısına dayanmıştı. İçeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve telefonumu istedi.

"Ne?" Gülerek dikkatimi dizüstü bilgisayarıma veriyorum. "Telefonum mu? Neden?"

Cevap vermeyince tekrâr yukarı baktım. Hâlâ orada duruyor, sanki bir şeyi uzakta tutuyormuş gibi sırtını kapıya dayamış. Gözleri yuvarlak. Dudakları gergin. Elleri belinde birbirine dolanıyor. aynı anda masamın üzerindeki telefonu görüyor. İkimiz de ona doğru daldık. Bir şekilde odanın öbür ucundan, o küçük ninni benden sadece iki santim ötede olan telefonu kapmayı başarıyor.

"Telefonumu ver." Elimi uzattım. "Hemen şimdi."

"Bristol, önce senin için bir resim çizeyim." Sarah telefonumu sıkıştırdı. "Eğer telefonumu vermezsen senin işsizlik kuyruğundaki resmini çizeyim."

"Artık gerçek çizgiler var mı?" Sarah oyalanıyor. "Yani, artık her şey bilgisayar ortamında, değil mi?" "Bana telefonumu yarın emin olabilirsin." İç çekiyorum, bıkkınlıkla. "Ne kadar kötü mi, her ne ?"

Sessizliği ve gözlerinin benden yere kayması bana durumun kötü olduğunu söylüyor. Aklıma hemen hayal edebileceğim en kötü şeyler .

"Grip" mi? Rhyson? Kai? Bebek mi?" Sarah'nın değişmeyen ifadesi bana hiçbir güvence vermiyor. "Sadece söyle bana."

Sarah uzun bir nefes veriyor ve telefonumdaki tuşlara dokunmaya başlıyor. şeyi bulduğunda, benim de görebilmem için ekranı çeviriyor.

"Buradan başlayalım," diyor.

Telefonu alıyorum, gözlerim hala onun yüzünde. İlk başta ne gördüğümünden emin değilim. Pazar günü Memur Dunne ile yaptığımız "rutin" durdurmanın güvenlik kamerası görüntüleri.

"Nedir bu?" Sarah'nın yüzünde bir cevap arıyorum. "Bu Pazar günü Grip bir polis tarafından durdurulduğunda oldu."

"Evet, biri güvenlik kamerası görüntülerini ele geçirmiş ve yayınlamış." Sarah alt dudağını ısırıyor. "Grip'in 'Bruise' yeni çıkarken DWB tarafından durdurulmasının ironisi hakkında çok konuşuldu. Ama sen ve Grip hakkında çok daha fazla tartışma var. İzlemeye devam edin."

Tekrar baktım ve sonra onu gördüm. Arabadan iniyorum ve kaldırımda Grip'e katılıyorum. Alnını alnıma dayadığı ve fısıldadığımız anı hatırlıyorum, aramızdaki yakınlık çok açık. Dudaklarımız birbirine değiyor ve gözlerimiz birbirini tutuyor.

Tanrım, lütfen hayır.

Dudaklarımız birbirine değiyor ve oyalanıyor. Öpüşüyoruz.

Sarah'ninkilerle buluşmak için gözlerimi yavaşça kaldırıyorum. Onunkiler geniş ve sorgulayıcı. "Bu sadece küçük bir öpücük, değil mi?" Sesimde sahte bir umut var.

"Evet," diye kabul ediyor Sarah ve dudağını ısırtıyor. "Ama bir de diğer kısmı var." "Diğer kısım mı?"

Tekrar telefona bakıyorum. Memur Dunne ayrıldıktan sonra başka bir görüntü var. Farklı bir görüntü, farklı bir açı. Belki yakındaki bir direktan. Kim bilir. Greg'le sohbet ediyoruz ve Grip elimi öpüp göğsüne bastırıyor. Beni yanına çekti. Ben de ona yaslanıyorum. Platonik hiçbir şey yok. Aşıkımız gibi görünüyoruz ama Greg gidene kadar çok da suçlayıcı bir şey yok. Görüntüler, Rover'a karşı paylaştığımız uzun öpücüğü gösteriyor. Arkadaştan fazlası olduğumuza dair bir şüphe varsa, bu öpücük onu ortadan kaldırıyor.

Sarah'nın dediği gibi ilk birkaç yorum durağın kendisine odaklanıyor. Ama yavaş yavaş benim hakkımda, Qwest hakkında yorumlar gelmeye başlıyor. Yorumlar Grip'in yanındaki beyaz kaltakla ilgili suçlamalara dönüşüyor. Düzinelerce yorumcu Grip'in Qwest'i aldattığını yazdı. "Sürünürken" yakalanması hakkında. Her yorumla birlikte Grip'e yönelik kin ve öfke de artıyor. Hashtagler yığılıyor.

#GripzQueen. #BlackLove. #CheatingAss. #SellOut.

Oda eğiliyor. Ayaklarımın altındaki zemin jöleye dönüşüyor. Tökezleyerek masama geldim, kenarına tünedim.

"Bu ne kadar zamandır asılı?" Hiperventilasyon nefesleri arasında soruyorum.

Sarah temkinli bir şekilde, "Belki on beş dakika," diye cevap veriyor. "Yine de çok fazla trafik var." "Bunu görebiliyorum."

Kaydırıyorum, kaydırıyorum, kaydırıyorum ama hala yorumların sonuna ulaşamadım. Arada bir yorumculardan biri durağın kendisinden ve "Bruise" in tam da bahsettiğinden bahsediyor ama Grip ve benimle ilgili spekülasyon denizinde boğulup .

"Thot nedir?" Telefondan başımı kaldırıyorum, kaşlarım çatık. "Bana sürtüğ deyip duruyorlar."

"Um . . ." Sarah'nın yüzünde ve verdiği cevapta tereddüt vardı. "Şuradaki Ho."

Ağzım açık kaldı. Yukarı Manhattan'ın en seçkin çevrelerinde sosyeteye yeni girmiş bir kızdım, şimdi de sürtüğ mü oldum?

"Qwest." Dehşet dolu gözlerle Sarah'ya baktım. "Oh, Tanrım. Ne düşünüyor olmalı?"

"Evet, tabiri caizse bu kendi başına bir şey," diyor Sarah dikkatle. "Sanırım yorumların bu kadar acımasız olmasının nedeni de bu."

"Aman Tanrım." Qwest'in Twitter hesabını açtım.

YesItzQwest "Çıktığında seni beyaz bir kız için terk edecek." Kanye hiç yalan söylemedi. Bruhs, seni kız kardeşlerini unutma. #QueenWithNoKing

Pazar günü Bayan James'in yemek masasında yaşadığım aşağılanma, incinme ve dehşet duygusu büyüdü, küreselleşti. Grip ile birlikte olduğum için bana yan gözle bakan bir, iki, üç kadın değil. Bütün bir sosyal çevre. Onlarla karşı karşıya gelmek istemiyorum. Grip ve ben, bu yorumların düşündürdüğü gibi değiliz. Ben onun için bir ödül değilim. O da beni ulaşılamaz bir başarı sembolü olduğum için seçmedi. Her yorumun peşine düşmek, her retweet'i, paylaşımı ve beğeniye hatırlamak istiyorum. Bana şiirden alıntılar yaptığını söylemek . En sevdiği yemekleri biliyorum. Gösterişli bir saat yerine Klasik Jordan'ları tercih edeceğini biliyorum. Gerçek şeyler hakkında konuşuyoruz ve her şeyi anlamadığımda bile, o

Bana karşı sabırlı çünkü beni seviyor. Onu tanıyorum. Onu ilk ben tanıdım. Ona ilk ben sahip oldum. Onu ilk ben sevdim. O benim.

Hepsinin bilmesini istiyorum.

Ofisin kapısı açıldığında Sarah da ben de sıçradık. Rhyson'ın saçları sanki parmaklarını geçiriyormuş gibi kafasının duruyor.

"Bris, gördün mü?"

"Evet." Masamın arkasındaki sandalyeye çöküyorum. "Sarah az önce bana gösterdi."

"Çağrılarla nasıl başa çıkıyoruz?" Masanın kenarına oturmuş, dikkat ve sempati karışımı bir beni süzüyor.

"Aramalar?" Dikkatimi kardeşim ve asistanım arasında paylaştırdım. "Şimdiden mi?"

"Henüz o konuya gelmemiştim." Sarah yüzünü buruşturuyor. "Ön büro dolup taşıyor. Basın, blog yazarları, haber kaynakları olay ve seninle Grip'in durumu hakkında yorum istiyorlar."

"Hepsi bir yanlış anlaşılma," diyorum onlara.

Eşzamanlı olarak, ikisi de kaşlarını gidebildikleri yukarı kaldırıyor. Anladım. Bu görüntülerde Grip ve benim arkadaştan öte olduğumuzu anlamak zor değil.

"Yanlış anlaşılmadan kastım, Grip'in görüntülerin çekildiği sırada Qwest ile ilişkisini bitirmiş olması."

"Ama Cuma gecesi Pirouette'te birlikte sahne aldılar ve o sırada hâlâ birlikteydiler, değil mi?" Rhyson soruyor.

"Gösteriden hemen sonra ayrıldılar." Çaresizce onlara baktım. "Onu incitmek istemedik. Ona her şeyi sindirmesi için biraz zaman vermek ve daha sonra bir açıklama yapmak istedik. Dikkatli davranıyorduk."

"Buna dikkatli olmak mı diyorsun?" Rhyson'ın iç çekişi hayal kırıklığından güç alıyor. " nasıl başa çıkacağız? Grip nerede?"

"Chicago'dan dönüyor," diyor Sarah. "Erken bir uçuş yakaladı."

Bu benim için sevindirici bir haber. Belki o kapıdan içeri girdiğinde kalbimin acısı diner. Rhyson, "Bu konuyu ele alması gerekiyor," diyor. "'Queen' artık onun markasının çok büyük bir parçası ve Siyah kadınlar bunu kendilerininmiş gibi kabul ettiler. Bir onaylama olarak ve Qwest'i seninle aldatması-" "Onu aldatmadı." Sesim kırbaç gibi şaklıyor. "Beni duymuyor musun? Ayrıldı onunla görüşmeye başlamadan önce."

"Anlıyorum. Geçmişinizi biliyorum," diye iç geçirdi Rhyson. "Ama dışarıdan bakınca hile yapmış gibi görünüyor." "Qwest kesinlikle öyle düşünüyor gibi görünüyor," diye öneriyor Sarah, sesi zayıf.

"Bu sadece bir tweet. Bir dizi tweet ve Instagram gönderisi var. Ayrıca Grip'i satılmış olarak nitelendiren ve hayal kırıklıklarını ifade eden birkaç FaceTime Live paylaşımı da var."

"Bu satışları etkilemeye başlayacak, Bris." Rhyson başını sallıyor.

"Satış mı?" Nefes nefese kalışımla birlikte mizahsız bir kahkaha geliyor. "Satış mı düşünüyorsun?"

"Tamam. Bu işin benim için en önemli kısmının sen ve Grip olduğunu varsayacak kadar beni iyi tanımanla başlayalım, tamam mı?" Rhyson'ın kaşları çatılır ve ağzı düzleşir. "Şimdi bunu belirlediğimize göre, elbette sadece satış değil, bu şirkete yatırım yapan insanların çıkarlarını korumak da bizim işimiz. Hayatlarını bu şirketten kazanan insanların. Bizimle birlikte yükselip alçalıyorlar ve şu anda bir albümümüz çıktı. Grip's. Yani evet. Satışları düşünmek zorundayım."

"Biliyorum, ben sadece ..." Yönümü kaybettim. Kafamın içinde birbiriyle yarışan çok fazla önemli şey var. Satışlar hakkında strateji geliştirmek istiyorum. Bu halkla ilişkiler fiyaskosunu nasıl düzeltereğimi bulmak istiyorum. Bunu bize kimin yaptığını bulmak istiyorum. Grip'i korumak istiyorum. Başarısını raydan çıkaramayacak kadar çok ve uzun süre çalıştı.

"Evet. Haklısın, elbette." Başımı koltuğumun esnek derisine bastırıyorum. "Bunu bir saniye düşünmeme izin ver."

Ama Grip ofisime girdiğinde yapacağım tüm stratejiler aklımdan uçup gidiyor. Gözlerindeki endişe kalbimi burkuyor. Onun başarısını tehlikeye atıyorum. Bu değil değmeyeceğini sorguluyor olmalı. Benim bu zahmete değil değmeyeceğimi.

Rhyson, "Grip, ben de seni arıyordum dostum," diyor.

"Chicago uçuşundan sonra telefonumu daha yeni açtım." Grip Rhyson'a cevap veriyor ama gözleri benden hiç ayrılmıyor. "Bana Bristol ile bir dakika verebilir misiniz?"

Rhyson, "Bununla nasıl başa çıkacağımızı konuşmalıyız," diyor ama sesi sıcaklığını biraz kaybetmiş. "Bir plana ihtiyacımız var çünkü bu iş en kötü şekilde viral bir hal aldı."

"Evet, biliyorum." Grip ofisimin uzak duvarına kanepede oturuyor ve sanki bok fırtınasında çıplak durmuyormuşuz gibi bacaklarını önüne uzatıyor. "Ama önce kız arkadaşım ile konuşmam gerek."

Sarah hemen kapıya yönelir, ancak çıkmadan hemen önce döner.

"Onun kızı!" Ani ve parlak bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Şu anda her şeyin kötü görüldüğünü biliyorum ama sadece yaşasın demek istiyorum. Zamanı gelmişti ve yaşasın için!"

Dış ofise doğru koşturuyor ve eğer tüm dünya kalçalarımın arkasındaki inatçı selülit işaret gibi , bir gülümseme .

Rhyson, "Sert olmaya çalışmıyorum," diyor. "Böyle düşünmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama başa çıkmamız gerekiyor. adınıza mutlu olduğumu söylemeye gerek yok."

"Yine de söyleyebilirsin." Grip'in yorumu yumuşak ama hafif bir azarlamayla geliyor. "Kız kardeşinin onu desteklediğini ve senin için bunun benim satışlarımı nasıl etkileyeceğinden daha önemli olduğunu bilmesi gerekiyor."

Grip çok haklı. Kendimi ne kadar kırılgan hissettiğimi ya da Rhyson'ın tepkisi konusunda ne kadar endişeli olduğumu fark etmemiştim.

"Bristol." Rhyson gözlerimi arıyor, orada gördüğü şey karşısında yumuşuyor. "Sen benim için tüm bunlardan daha önemlisin. Buraya yırtınarak geldiğimde öyle hissettirmediysem özür dilerim. Ne kadar yoğun olduğumuzu biliyorsun. Sen, ben, annem, babam."

" yok." Saçlarımı kulaklarımın arkasına itiyorum. "Anlıyorum."

"Bu değil." Elimi tutmak için eğildi. "Seninle işleri birden fazla kez berbat ettim. Seni ailelerimizle bir tuttum ve iletişimde kalmadım. Çoğu zaman berbat bir kardeş oldum ama seni seviyorum Bris."

Yüzüme bakmadan başını Grip'e doğru çeviriyor. "Senin adına sevindim, ama bu adamın senden ne kadar hoşlandığı konusunda küçük bir sürtük gibi inlemeyi bırakabilmesine gerçekten çok sevindim. Bu çok garip."

Üçümüz gülüyoruz ve gerginlik biraz azalıyor.

Rhyson beni ayağa kaldırıyor ve sıkı sıkı sarılıyor. Saçlarımı öpüyor ve gözlerimi yakalamak için eğiliyor.

"Hepimiz senin bir baş belası olduğunu ve bu tür şeyleri duymaya ihtiyacın olmadığını biliyoruz," diyor, ben bile. "Ama seni seviyorum ve sen bir erkeğin sahip olabileceği en iyi kız kardeşten çok daha ötesin, bu komik bile değil. Yatırımcılar, burası, gelen pek çok şey sen olmasaydın var olamazdı. Bunun farkında olduğumu bilmeni istiyorum."

Gözlerim yaşıyor. Yıllardır duymaya, bilmeye ihtiyaç duyduğum şeyleri onun ağzından duymak, bu çılgınlığın ortasında bile beni derinden etkiliyor.

Rhyson, "Size birkaç dakika veriyorum," dedi. "Hazır olduğunuzda ofisime gelin ve tüm bunlarla başa çıkmak için bir plan yapalım."

Rhyson tek kaşını kaldırarak uzun bir süre Grip'e bakar.

"Ve sen," diyor Rhyson Grip'e, sesi ciddi ama gözleri gülüyor. "Ellerini tutmaya çalış

kendinize."

"Ne yapabileceğime bakacağım. Çıkarken kapıyı kilitle," diye yanıtlıyor Grip. "Yoksa görmek istediğinden fazlasını görebilirsin."

"Görmek istediğimden fazlasını gördüm zaten. İnanın bana."

Grip iki orta parmağını havaya kaldırıyor ve odadan çıkarken Rhyson'ın kahkahası bizimle alay ediyor. Burası sessiz, biz birbirimize bakarken inanılmaz derecede sessiz. Bu kadar özel, bu kadar samimi, bu kadar bize *ait* hissettiren şey kötüleniyor ve caps'leniyor. Hashtag'leniyor, yeniden paylaşıyor ve alay ediliyor. Burada sadece biz varız ama kapının ardındaki her şey ve herkes bize karşıymış gibi geliyor.

"Buraya gel." Grip kollarını uzatıyor, gözlerindeki endişe belli oluyor. Ona ulaşmak için ayaklarımı sürüyorum, onu istemediğimden değil, kendimi berbat hissettiğimden. Yakalama mesafesine girer girmez elleri belimi sarıyor ve beni kucağına çekiyor.

"Hey." Burnunu boynuma, kulağımın arkasına sokuyor. "yok."

"Çok özür dilerim." Ona doğru dönüyorum, başımı boynunun ve omzunun sıcak, zarif kıvrımlarına sokuyorum. "Bu benim suçum." Başını sallıyor, yüzünde kendi kendini yönlendiren bir hayal kırıklığı var. "Sen istemedin

Anneme gidelim. Dikkatli ol demiştin. Dinlemeliydim."

"Sanırım kimin sızdığını bilemeyeceğiz, ha?"

"Bunun gerçekten bir önemi var mı? O kasetlere erişimi olan herhangi biri de olabilirdi. Kim bilir." "Olabilecek en kötü şeymiş gibi geliyor," diye fısıldıyorum.

"Hayır." Grip saçlarıma bir öpücük bırakıyor. "En kötüsü benimle birlikte olmamaya karar vermen olurdu."

Eğer bizi pişman edersen. Bu benim en kötü senaryom. Satışlar ya da diğer saçmalıklar değil." "Ama çalıştın. Bunun herhangi bir şekilde azalmasına sebep olmaktan nefret ediyorum."

"Beni dinle." Eli kalçamda geziniyor ve beni o kadar yaklaştırıyor ki kalbinin göğüs kafesine çarptığını hissediyorum. "Çıkış partisini hatırlıyor musun? Albümün bir numara olmasını kutluyorduk?"

"Elbette hatırlıyorum." kavradım ve başımı çenesine yasladım. "Seninle çok gurur duyuyordum. Hepimiz öyleydik."

"Evet, perişan haldeydim."

Yüzüne bakmak için geri çekiliyorum.

"Yani, evet. Mutluydum, albüm için heyecanlıydım ama aklım sürekli neye gidiyordu biliyor musunuz?"

"Ne?" Sesim kısıldı, kalbim bekliyor.

"İlk öpücüğümüz." Dolgun dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirliyor. "Karnavaldaki o gece kimse kim olduğumu bilmiyordu. Banka hesabım üzgündü. Hayallerimin hiçbirisi henüz gerçekleşmemişti ama sen vardın. O gece sana sahiptim ve hayatımın en güzel gecesiydi. Ve parti gecesi, Parker'la evlenebileceğini, dönme dolapta başladığımız şeye bir daha geri dönemeyebileceğimizi düşündüğümde, şarkılara zar zor odaklanabildim. Bu bana benim için en önemli şeyin ne gösterdi ve bu satış değil." Ne diyeceğimi bilemiyorum. sanmıştım. Nadiren nutkum tutulur ama daha önce hiç kimsenin en önemli şeyi olmamışken, onun gibi bir hayatta en önemli şey olduğumu duyunca, içimde her zaman arayış içinde olan bir şey .

Her zaman dönüp duran bir şey, topraklar.

"İşleri kendin için daha da kötüleştiriyorsun," diye fısıldıyorum sonunda boynuna. "Nasıl yani?" Saç çizgimin etrafından boynuma doğru öpücükler konduruyor.

"Artık benden asla kurtulamayacaksın."

"Güzel. Amacımız buydu." Yüzümü öne eğdi ve beni hafifçe öptü. "Şimdi bunu göre, gidip Rhyson'a her şeyi nasıl daha iyi yapacağını anlatalım. Bir planın olduğunu biliyorum."

Şimdi bir saniyem oldu. Şimdi sevdiğim adam kalan şüphelerimi giderdi. . .

"Birkaç fikrim olabilir."

BÖLÜM 30

BRISTOL

"Bunun için bana çok şey borçlusun Bristol." Ezra Cohen kalın çerçeveli gözlüklerinin üzerinden bakıyor, New York silueti yayılmış. "Ayrıca böyle hassas bir konuyu ele almanın en iyi yolunun bu olduğundan da tam olarak emin değilim."

"Will ve Qwest bana fazla seçenek bırakmadı. Bu konuda kanamayı durdurmam gerekiyor ve telefonlarıma çıkmıyorlar." Ona en minnettar gülümsememi vermeden önce tereddüt . "Yardımanız için çok teşekkür ederim."

"Seni bu kadar sevmeseydim, evlat, böyle bir planı aklımdan bile geçirmezdim." Ezra kemikli bir parmağıyla beni işaret ediyor. "Ama seni tanıdığım bunca yıl boyunca, zamanın yüzde doksan dokuzunda haklı çıkıyorsun. Bu o yüzde bir iyi olur."

O haklı. Bu kötü bir şekilde geri tepebilir. Yanlış hesap yaparsam, işleri daha da kötüleştiririm. Yeniden düşünmeye fırsat bulamadan Ezra'nın asistanı ofisinin kapısını açıyor ve Qwest ile Will'i içeri alıyor. Qwest beni görür görmez hemen geri çekiliyor ve güneş gözlüklerini aşağı doğru eğerek kedi gözü çerçevelerinin üzerinden bana küçümseyerek bakıyor.

Will onun hemen arkasından içeri giriyor, göz göze geldiğimizde yüzünde bir şok ifadesi beliriyor. "Bristol, burada ne halt ediyorsun?"

"Bu kaltak biraz sinirli." Qwest omzundaki Louis Vuitton çantayı düzeltiyor. "Ben buradan gidiyorum."

"Hayır, değilsin." Ezra 1.80'lik ayakta duruyor. Yüksek otoritesinin fiziksel boyuyla hiçbir ilgisi yok, şey kendisi ve kurduğu iş için yarattığı itibarla ilgili. "Ülkenin bir numaralı sahip olan adamı alenen eleştirdiniz. Ve ikiniz de ülkenin bir numaralı single'ına sahiptiniz. Bu kan davası iş dünyası için kötü ve bunun sona erdirilmesini istiyorum."

"İşleri bu şekilde hallettiğim için üzgünüm," diye araya giriyorum. "Ama Grip'in telefonlarına cevap vermedin Qwest ve Will, sen de benimkilere cevap vermedin."

"Çünkü hilekâr satılmışlara ya da onların sıska beyaz sürtüklerine söyleyecek bir şeyim yok." Qwest'in sesi Ezra'nın ofisinin abartısız lüksünde sert ve acımasız çınlıyor ama gözlerinin ardındaki acıyı görebiliyorum. Grip kolay kaybedilecek bir adam değil.

"Hile yapmadı Qwest," diyorum usulca. "Havayı temizlememiz gerekiyor."

"Yani kirli işlerini yapman için seni gönderiyor," diye alay ediyor Will. "Bu hiç profesyonelce değil, Bristol."

"Profesyonel olmayan şey, müvekkiliniz müvekkilimin karakterini karalayan bir Twitter turuna çıkarken son iki gündür aramalarım veya e-postalarım yanıt vermemenizdir." Çenemi eğiyorum ve bir bakışla ona benimle uğraşmak istemediğini hatırlatıyorum. "Ve Grip burada olduğumu bilmiyor."

New York'ta olduğumu biliyor ama bunun sadece Kilimanjaro'yu turda görmek için olduğunu sanıyor.

Qwest alaycı bir tavırla, "Demek sadece benim değil, onun da arkasından çeviriyorsun," diyor.

"Bildiğim iyi oldu." "Buraya özür dilemeye geldim," diyorum usulca. "Hile yaptığımız için değil, çünkü yapmadık. Yapmazdık ama

. . . ilişkimizi nasıl öğrendiğini. Olayların nasıl geliştiği için. Lütfen açıklamam için bana bir şans verin."

Bir an için teslim olmayacak gibi görünüyor. Dudakları gergin bir çizgi halini alıyor ve uzun tırnakları avuçlarına batıyor.

"Beş dakika," diyor sonunda. "Tüm alacağın bu."

İşaretimi alıp kapıya doğru yürüyen Ezra'ya bakıyorum. "Will, hadi hanımları birkaç dakika yalnız bırakalım," diyor.

Kızgınlık ve öfke Will'in yüzünde toplanır ve patronunun emirlerine uymakla müvekkilini korumak arasında kalır.

"Devam et Will. Ben iyi olacağım." Qwest beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

Yalnız kaldığımızda Qwest, Ezra'nın masasının karşısındaki kanepeye yerleşiyor ve arkasına yaslanıp kollarını arkasına uzatıyor.

Qwest, "Zaman ," diyor.

Kanepeye bacak bacak üstüne atarak, "Grip'in başından beri sana karşı bir şeyler hissettiğini söylediğini biliyorum," diyorum. "Başka birine karşı böyle bir şey hissetmek konusunda çekinceleri vardı. Bu konuda dürüsttü."

"Evet, ama beni aldatmadığını da söyledi."

"O . Cuma gecesi Pirouette'te seninle ilişkisini bitirdi, değil mi?"

Qwest'in gözlerindeki buzlar bir anlığına acıyla kırılıyor, sonra tekrar buzların altına gömülüyor ve başını sallıyor. "Bana o görüntülerde gördüklerimin Cuma ve Pazar günleri arasında gerçekleştiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

alay ediyor. "Ben dün saat onda doğmadım, tatlım."

"Cumartesi günü, ertesi gün konuştuk," diyorum. "Yıllar önce konuşmamız ve denemeye karar vermemiz gereken şeyler hakkında."

Kucağımda kavuşturduğum ellerime bakıyorum ve sonra kendimi tekrar onun gözleriyle buluşmaya zorluyorum.

"Grip'i uzun zamandır seviyorum ve aptalca şeylerin bizi ayırmasına izin verdim. Seni asla incitmek istemedik ve ilişkiniz her şeyin çok büyük bir parçası haline geldiğinden beri kamuoyunun seni Grip'i öğrenmesiyle başa çıkmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorduk."

"Bana sen olduğunu söylemeliydi." Qwest'in bana doğru fırlattığı hararetli bakışta öfkenin ötesinde bir şey yükseliyor. Kızgınlık. "O da tıpkı diğerleri gibi. Onu gerçekten anlayacak birini seçemedi."

"Onu anlamadığımı sana düşündüren nedir?"

"Onun yanında nasıl savaşaacağını bilen ve onun için savaşan bir kız

kardeşe ihtiyacı var." "Yani Siyah olsaydım daha mı iyi olurdu?"

"En iyi erkeklerimizin hep sizi seçtiğini görmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Küçük bir şey elde eder etmez, kendilerinden bir şey yapar yapmaz, onaylanmış hissetmek için gidip beyaz bir kadın bulmaları gerekiyor."

"Bu Grip değil. Bu öyle bir şey değil."

"Oh, lütfen bana ne olduğunu söyle Bristol," diyor, sözleri alaycılığa bulanmış.

"Reddedilmeyi tecrübe ettim," diyorum, sesim kısık.

"Reddedilmek mi?" Kadından sert bir kahkaha yükseliyor ve kollarını göğsünde kavuşturup başını yana eğiyor ve küçümseyen bir kaşını kaldırıyor. "Bana *mücadeleni* anlatacağın yer burası mı Bristol? Ayrıcalıklı hayatında katlandığın her şeyi mi?"

İfadesindeki sahte eğlence bile kayboluyor, geriye sadece alaycılık ve incinmişlik kalıyor.

"Size reddedilmenin ne olduğunu söyleyeyim. Bütün bir kültür tarafından açıkça ve milyonlarca ince yolla yeterince iyi olmadığınızın, yeterince güzel olmadığınızın söylenmesidir. Bu sporcular, müzisyenler, aktörler - çoğu bekar Siyah kadınlar tarafından yetiştirildi ve başarıya ulaştıklarında kendi toplumlarından birini mi seçiyorlar? Hayır, başarılarını mümkün kılmak için fedakârlık yapan kadınlara hiç benzemeyen birini istiyorlar."

Bunu ifade ederken, sadece onun acısını değil, Jade ve Bayan James'in söylediklerinin ardındaki acıyı da görüyorum. Shondra'nın bana söylemediği ama benim hissettiğim şeyi. Gerçeği görüyorum ve bir an için söyleyeceğim hiçbir şey yeterince iyi gelmiyor, doğru gelmiyor ama bir şeyler söylemem gerekiyor.

"Seni anlıyorum," diyorum sonunda ona. "Ve üzgünüm ama bu öyle bir şey değil. *Biz bu* değiliz. Biz bir istatistik ya da trend değiliz. Bu hisleri yıllardır yaşıyorum ve Grip'le tanıştığımda başarılı, zengin ya da ünlü değildi. O sadece ... kendisiydi. Ve bu çok sevdim."

"Ben de öyle." Qwest onun yumuşak yanıtına eşlik eden gözyaşlarına göz kırpmıyor.

"Bu şekilde olduğu için çok üzgünüm." Benim de gözlerim yaşardı. Onları saklamak için halıya bakıyorum. "Ona değer verdiğini biliyorum."

"Biliyorum. Bu yüzden ... şey, aldattığını düşünmek canımı yaktı." Kahkahası havayı kesiyor. "Beyaz bir pilice yenilmiş olmak hâlâ canımı yakıyor. Belki bir fark yaratmamalı ama dürüst olursak, yaratıyor."

Onun kim değiştiremeyeceği gibi ben de kim olduğumu değiştiremem ya da bunun için özür dileyemem. "Qwest, ben-"

"Beş dakikanız doldu." Sesi titriyor. Bir gözyaşını yakalamak için parmağını bir gözünün altına sokuyor.

"Tamam. Dinlediğiniz için teşekkür ederim." Ayağa kalktım ve çantamı aldım. "Grip bu akşam *Legit* ile bir röportaj yapacak ve tüm çılgınlıklara değinecek. Sana vermek istedim. Olayların gerçekte nasıl geliştiğini öğrendikten sonra, hikayelerinizin uyumlu olması için kendi açıklamanızı yapmak isteyebileceğinizi düşündüm."

"Her şeyi hallettiniz, değil mi?" Qwest'in gözlerini kaçırıyor, ağzını sıkı sıkı kapatıyor.

"Bu benim işim."

Yukarı bakıyor ve görüyor.

"Sadece Grip senin işinden çok daha fazlası, değil mi?"

Öyle olduğunu biliyor, yoksa bu riskli hamleyi yapmazdım. Burada yapılacak başka bir şey yok, bu yüzden kapıya doğru gidiyorum.

"Bristol," diyor Qwest, kapıya doğru dönmeme neden olarak. "Sen çok şanslı bir kadınsın. Siyah ya da beyaz, her kadın Grip gibi bir erkeğe sahip olduğu için şanslı olurdu."

Söyleyebileceğim hiçbir şeyin doğru olacağını, gözlerinin ardında gördüğüm acıyı hafifletebileceğini sanmıyorum, bu yüzden sadece başımı sallayıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Ama kalbimde, son birkaç gündür yaşadığımız saçmalığa rağmen, aynı .

Dünyadaki en şanslı kız ben olabilirim.

BÖLÜM 31

GRIP

BRISTOL'un Legit'ten Meryl ile çevrimiçi bir görüşme yaparak söylentileri ve yanlış anlamaları doğrudan ele alma fikri çok yardımcı oldu. Kısa ve özdü, çoğunlukla Qwest'i aldatmadığımı ve bir ilişkiye başlamadan önce bir ilişkiyi bitirdiğime emin olduğumu belirttim. Bazıları hala bana satılmış diyecek ama bence çoğu insan bunun derimizin rengiyle ilgili olmadığını anladı.

Keşke annem de o insanlardan biri olsaydı. Ben onun telefonlarından kaçarken, o benimkileri görmezden geliyor. *Legit Exclusive* yayınlandıktan sonra ona ulaştım ama beni geri aramadı. Biz hep böyleydik. Hiç bu şekilde ayrı düşmemiştik ve bu canımı acıtmıyormuş gibi davranmam. Kendime Pazar günü akşam yemeği için evine gideceğimi ve konuşacağımızı söyleyip . Tatlı patatesli turtasının üzerinde hallederiz, ama bir bunun o kadar kolay biliyor.

Tüm bunlar bir yana, şu anda Bristol ile dışarıda geçireceğim ilk gece için heyecanlı olmadığımı iddia edemem. Gerçek bir randevu değil, sadece bir hayır yemeği olsa bile. Haftalar önce bu bağış gecesine katılmam planlanmıştı. *Legit* röportajından sonra Bristol her zamanki gibi iş yapmamı ve insanlara saklayacak bir şeyim olmadığını göstermemi istedi. Tabii ki, eğer gerçekten saklayacak bir şeyimiz yoksa, bu etkinliğe benimle birlikte katılması konusunda ısrar ettim. Görüntülerin sızdırılmasının üzerinden bir haftadan fazla, röportajın üzerinden de birkaç gün geçti. Eminim insanlar başka şeylere yönelmiştir. Kız arkadaşım ve benimle ilgisi olmayan bir şeye.

Bu gece kim bu kadar muhteşem görünüyor.

Duştan çıkıyorum, havluyu belime bağlıyorum, arkasında duruyorum, banyomda makyaj yaparken ellerimi kalçalarına yerleştiriyorum.

"Fikrimi değiştirdim." Boynundan öperim. "Bu etkinlik zaman kaybı. Evde kalıp sevişmeliyiz."

Aynada bana gülümsüyor, rimel sürerken duraklıyor. "Ben evde kalabilirim, sen de."

Yüzünde ve sesinde umut var.

"Olmaz öyle şey. Bu gece bir noktaya varacağımızı sanıyordum." Belini sıktım. "Utanacak ya da saklayacak hiçbir şeyimiz olmadığını."

Onu iyice görebilmek için arkasını çevirdim. Göğüslerinin arasından aşağı doğru inen yeşil bir elbise giyiyor. Çeyrek uzunluktaki kolları kollarına yapıyor ve elbisenin geri kalanı dizlerine kadar serbestçe akıyor. Göğüs dekoltesinin hemen üzerindeki çıplak deri şeridini kırılğan bir altın zincir süslüyor.

"Bu çok güzel." Narin altın halkaları kaldırıyorum.

Parmak eklemlerim göğsünün sıcak, satenimsi kabarıklığına değdiğinde nefesi kesiliyor. Gözlerinin içine bakarak elimi elbisenin korsajına sokuyorum, bir göğsünün ağırlığını kavıyorum ve başparmağımla meme ucunu gerginleştiriyorum.

"Grip, başlama yoksa geç kalacağız." Sesi boğuk, göz kapakları gözlerinde oluşan arzuyu yarıya indiriyor.

"Uh huh." Göğsüyle aynı hizaya gelene kadar çömeliyorum, elbisesini kenara iterek dolgun, çilek uçlu bir ortaya çıkarıyorum. Meme ucunu dudaklarımın arasına aldığımda, ellerimi belinden aşağı kaydırıp her iki avucumu da kışının üzerine yaydığımda onunla göz göze geliyorum.

"Kavra, dur." Elleri sözleriyle çelişiyor, ağzımı daha derine bastırıyor, dişlerimi meme ucunun üzerinde gezdirmem için beni zorluyor. Elim elbisesinin altında dolaşüyor, ipeksi bir kalçanın üzerinden kayarak külotuna giriyor.

"Kahretsin." Klitorisine masaj yapıyorum, iki parmağımın arasında dolgunlaştırıyorum, sonra da sığ pompalarla içine sokuyorum. "Külotunun sıırıslıkam olduğunu bilerek bu yemeği nasıl bitireceğim?"

"Bunun için bir çözümüm var," diyor nefes nefese. Elbisesinin altına uzanıyor ve külotunu kaydırarak çıkarıyor, çıplak ayaklarının etrafında izin veriyor. "Artık ıslak külot yok."

Geri çekiliyorum, belimdeki havlu kumaş düğümünü kavıyorum ve ona bir uyarı parmağı doğrultuyorum. "Eve gittiğimizde çok fena sikileceğini biliyorsun."

"Sözler, sözler." Gülümseyerek aynaya döner, yanakları, boğazının ve göğsünün yumuşak derisi hâlâ kızarmıştır.

Zil giyinmişim. Muhtemelen Amir'dir. Her kadar onu beni "korumaktan" vazgeçirmeye çalışsam , bu gece bu etkinlikte çok fazla insan olacak. Nedeni ne olursa olsun, gölgelerin çoğu Bristol'a yönelik görünüyor. Onu kendimden çok onun güvenliği yanımda istiyorum.

"Bu Amir." Yatak odasının kapısına giderken yanağına bir öpücük konduruyorum. "Hemen geliyorum. Saçımı bitiriyorum."

"K. Aşağıdayız."

Amir içeri giriyor, siyah elbise gömleğini, gri pantolonumu ve pantolonumun altına gizlenmiş kısa siyah botlarımı inceliyor.

"Güzel." Denetimden geçmişim gibi başını sallıyor.

"Denerim." Çatı katına geri dönüyorum. "Bris hemen aşağıda olacak. Yola çıkmadan önce bir şeyler içmek ister misin?"

"Hayır." Merdivenlerden yukarı, kapalı yatak odamın kapısına bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Konuştuğumuz şeyle ilgili bir gelişme var."

"Ne şeyi?" Dalgınca soruyorum, eski siyah plastik saatimi takıyorum. Bu bir alışkanlık haline geldi ve ucuz ve görünse bile onu tekrar takmak iyi hissettiriyor.

"Biliyorsun," diyor, sesi zar zor duyuluyor. "Şu şey."

Karşısındaki kanepeye oturdum ve ona şaşkın bir bakış attım. "Neden şifreli konuşuyorsun?"

"Ceset, dostum." Yine temkinli bir şekilde merdivenlerden yukarı bakıyor. "Kuzenimle konuştum."

"Oh." Dirseklerimi dizlerime dayadım, şimdi yüksek alarmdayım. "Ve?"

"Ben sadece ona hâlâ, bilirsiniz, insanlar için bir şeyler yapıp yapmadığını sordum." "Öyle mi peki?"

"Evet." Amir arka dişlerini çekiyormuşum gibi bakıyor. "Ama çok sınırlı ve özel olarak."

"Sınırlı ve ayrıcalıklı ." Gözlerini yakalamak için duraklıyorum. "Ondan Parker'ı öldürmesini istemediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Dostum, sen deli misin?" Amir odanın köşelerine bakıyor, tavanda kamera ya da başka bir cihaz olup olmadığını araştırıyor. "Bu saçmalığı yüksek sesle söyleyemezsin."

"Burası benim evim," diyorum alaycı bir şekilde. "Sanırım bu konuyu güvenle konuşabileceğimiz bir yer varsa orası da burası. Ve ben sadece seçenek istiyorum. Bu çok zor bir durum olurdu. Ceset'e ihtiyaç duymam için oldukça aptalca bir şey yapması gerekir ama ben sadece ne olduğunu bilmek istiyorum."

"*Legit* röportajında onu kışkırtmış olabilirsin," diyor Amir, bana bakışında hafif bir sitem var.

"Sadece gerçeği söyledim." Omuz silktim. "Meryl Parker'ı sorduğunda, Bristol'un ilişkisi tek erkek olduğumu . Hikayenin sonu. Bu doğru. Ne söylemem gerekiyordu ki?"

Yukarıdaki kapı açılıp Bristol sahanlığı çıktığında konuşmayı kesiyoruz. Bir an için sadece ikimiz kaldık, onun gülümsemesi bana ve sadece bana. Evet, Ceset sadece bir sigorta, ama onu korumak için onu ve elimdeki diğer her şeyi kullanırdım. Kızım merdivenlerden inerken aklımdan geçenleri okuyup okuyamadığını merak ederek Amir'e dönüp bakıyorum. sert ve gözlerindeki endişe bana okuyabildiğini söylüyor.

BÖLÜM 32

BRISTOL

"İLGİ

AZALDI, (HA)?"

Kırmızı halıyı iplerin arkasında hayranlar ve medyadan oluşan küçük bir kalabalığın olduğu hayır yemeğine geldiğimizde bunu hafifçe Grip'in yüzüne fırlatıyorum.

Tanrıya şükür balo ya da gala değil. Sadece standart, oturmalı, beş bin dolarlık bir yemek. Grip, topluma geri vermenin önemi hakkında kısa bir konuşma yapmak üzere davet edildi. Meryl, *Legit* haberinde Grip'in lisede konuşmanın bir bölümüne ve telefonundan Grip'bir öğrenciyle basketbol oynarken çekilmiş bir klibine yer verdi. Bu parça ve "Bruise "in kolluk kuvvetleriyle yaşanan gerginlikle ilgili tartışmalarda aldığı tüm reklamlar arasında Grip, vicdan sahibi bir sanatçı olarak algılanıyor. Bunu seviyorum çünkü bence onun gerçekte kim olduğunu yansıtıyor.

"çok çılgın." Amir, yardım yemeğinin düzenlendiği otele kırmızı halının sıralanan kalabalığı düşünüyor.

"Her şey girecek." Grip Amir'e sert bir bakış atıyor. "Eğer ayrılırsak Bristol ile kal."

"O seni korumak için burada, beni değil." Kapı açılmadan ve dışarı çıkmak zorunda kalmadan önce elbisemi düzeltiyorum. Külotumu banyonun zemininde bırakma kararım konusunda son derece bilinçliyim. Çıplak kızlık organlarımı dünyaya göstermeden de yeterince teşhir edilmişim zaten.

"Amir, beni duydun." Grip benden arkadaşına baktı. "Ben iyi olacağım."

"Yakaladım seni, kardeşim." Elllerinde kameralar ve mikrofonlarla arabaya yaklaşan insan kalabalığına bakıyor. "Bris, yakın dur."

Gözlerimi deviriyorum ama başımı sallıyorum. Grip'in kendisine yönelik nefretin azalmış olmasının canını sıktığını biliyorum, gerçi bazı eleştirmenler onu satılmış olarak nitelendiriyor, ama bu nefretin aslan payı bana yönelik gibi görünüyor. Bana o kadar çok isim taktılar ki, artık "O Beyaz Kaltak" olarak da iş yapıyor olabilirim.

"Hazır mısın?" Grip elimi tutuyor ve onaylamamı beklemiyor.

İstediğimden daha erken kırmızı halıdayız. Bize yöneltilen soruların hiçbirine cevap vermiyorum ama bir soru beni sertleştiriyor ve Grip üzerinde de aynı etkiyi yaratıyor.

"Bristol, Parker ne olacak?" diye bağılıyor bir muhabir. "Yeni ilişkiniz hakkında ne hissediyor?"

Umarım Parker'la yeterince ilgilenmişimdir. Bütün mesajları aynıydı. Seni istiyorum. Sen benimsin. Birbirimiz için yaratılmışız. Benimle evleneceksin. Vesaire, vesaire, lanet olası . Ona profesyonel yardım almasını ve beni yalnız bırakmasını söyleyen bir sesli mesaj bıraktım. O zamandan beri ondan haber almadım.

Polis kayıtları sızdırıldı ama bu bir şey ifade etmiyor. Bu adam yıllardır ısrar ediyor. Bir gün evleneceğimize ve tıpkı ebeveynlerimiz gibi yıllarca sürecek sefil bir evliliğe katlanacağımıza inandığı on yıllara girdik. Bir sesli mesajın bu hayali yok edeceğini düşünecek kadar saf değilim.

Bir başka muhabir "Bristol, ikisiyle de birlikte misiniz?" diye soruyor.

Korkunç soruyu duymazdan geliyorum ama Grip muhabire doğru dönüyor, ters ters bakıyor, eli hâlâ tutuyor ve sıkıca sarılıyor.

"Ona ne sordunuz?" Karanlık bir hırıltı olan sesi, muhabiri yılanla kafese kapatılmış fareye benzetiyor. "Onunla birlikteymiş gibi mi görünüyor? O benimle."

"Kavra, yapma." Elini çekiştiriyorum, benimle yürüyene kadar çekiyorum. "Hadi içeri girelim."

Otelin girişi, sadece bir dakika süren ama spot ışıklarının sonsuzmuş gibi hissettiren bir yürüyüşün kutsanmış bir sonu. İçeri girmez onu en yakın köşeye çekiyorum. Yüzünü çerçevelemek için , orada damgalanan rahatsızlıktan .

"Hey, o aptal soruların seni etkilemesine izin verme, tamam mı?" Fısıldıyorum. "Seninle olduğumu biliyorsun. Parker'a ne olduğumu biliyorsun. Önemli olan tek şey bu."

"Biliyorum." Gözlerini kapatıyor ve bileğimin iç kısmını öpmek için başını çeviriyor. "Ama Parker olayı

.."

Hoşnutsuzluk boğazını alçak bir gümbürtüyle tıkırdatıyor.

"Sen benimisin. Benimlesin." Beni öpmek için biraz çömeliyor, dudakları sahiplenici ve emredici. Beni kendine bastırıyor, elini belimde gezdiriyor. Kenara çekilmiş olsak da, bizi izleyen insanlar olduğunu biliyorum ama buna ihtiyacı olduğunu hissediyorum, bu yüzden öz-bilincimi bastırıp teslim oluyorum. Öpüşü yavaşlıyor, dili sanki ağzımı işaretliyormuş gibi yavaşça içeri giriyor. Alnını benimkine yaklaştırıyor.

"Aşırı tepki verdiğimin farkındayım." İç geçiriyor, başını arkaya eğiyor ve yüksek tavanları süsleyen avizeleri inceliyor. "Sadece birinin onun senin üzerinde hak iddia ettiğini düşünmesinden nefret ediyorum."

"Hey, onların bakış açısına göre her şey bulanıktı." İki elini de avuçlarımın içine aldım. "Tüm - sen ve Qwest, ben ve Parker - hepsi kafalarında birbirine karışmış durumda. Sana yıllardır aşık olduğumu bilmiyorlar."

Gözleri yumuşuyor, tıpkı ettiğim gibi ve gülerek boynumu avuçluyor.

"Bu akşamki sert sikişten sanıyorsun, değil mi?" "Ne zaman sert bir sikişten kaçtım ki?" Sesim alçak ve boğucu çıkıyor, gülümsemem yavaş ve

sadece onun için. "Bunu hak ediyorum."

Grip'in omzuna dokunan bir el bizi birbirimizden ayırıyor.

"İçeri giriyorlar," diyor Amir, gözlerini gizlice indirerek. "Sadece haber veriyorum." "Bunun için hazır mısın?" Grip soruyor.

"Konuşması gereken sensin. Ben sadece güzel görünüyorum ve lastik gibi beş bin dolarlık tavuk yiyorum."

Görünüşe göre biliyorum, çünkü gecenin geri kalanında benden istenen tek şey bu. Masamız bizden çok daha yaşlı insanlarla dolu, muhtemelen Twitter'da neyin trend olduğu umurlarında bile olmayan toplum aktivistleri. Hiçbirinin "thot "un ne olduğunu bildiğinden şüpheliyim. Ve ben çok minnettarım.

Grip bu bağlamda sıra dışıdır. Geçmiş ve çocukluğu, pek çok ünlünün yapamadığı gibi gerçek ihtiyaçlarla temas halinde anlamına geliyor. Bu sadece unutmaması gereken bir şey değil. Annesi hala büyüdüğü evde yaşıyor. Kuzenleri, teyzeleri ve ailesi hala o toplulukta yaşıyor. Ücretsiz öğle yemeği programı olmasaydı okulda nasıl aç kalacağından bahsediyor ve

Küçüklüğünden ve annesinin sosyal yardım aldığı yıllardan bahsediyor. Artık ihtiyacı kalmadığında annesinin ne kadar gurur anlatırken gülümsüyor.

Birbirimizi nasıl bulduğumuza, hayatlarımızın ne kadar farklı olduğu düşünüldüğünde, en başından beri bize ne kadar doğal geldiğine kez daha hayret ediyorum. Sanki biri ona bir sınavın cevaplarını vermiş gibi, sanki başka kimsenin almadığı bir Bristol kopya kağıdı varmış gibi. Gözlerimi ondan alamıyorum. Daha önce onu izlediğimi sanıyordu. Artık benim olduğuna göre, artık birlikte olduğumuza göre, bu daha da kötü. Beni perçinliyor ve bu beni artık korkutmuyor. Belki de onu çok seviyorum ve sınırlarım . Umurumda değil. Bu aşk sihirli, fantastik bir şey ama o kadar çiğ ve gerçek ki ona dokunabiliyorum. Tadını alabiliyorum. Eğer bir sebepten dolayı düşersem, kaç kişi bu kadar yükseğe çıktığını söyleyebilir?

Ayrılmak üzere masadan kalkarken Grip'e "Harikaydın," diye fısıldıyorum. Amir güvenlik ve korumalar için ayrılmış ayrı bir masaya oturdu, bu yüzden onun bize doğru gelmesini bekliyoruz.

"Teşekkür , bebeğim." Grip kulağıma eğiliyor, sesi karanlık ve kirli. "O elbisenin altında çıplak olduğunu bilmek bütün gece beni deli etti. Peçete ancak benimkini saklayacak kadar büyüktü. ereksiyon."

Vücutuma yerleştirdiği gizli bir düğme ona anında tepki veriyor. arasında sıcaklık ve ıslaklık birikiyor. Bir an için onu en yakın tuvalet kabinine sürüklemeyi ve eve varmadan önce şehvetimi dindirmeyi düşünüyorum ama arkamdan gelen bir ses içimde yükselen alevin üzerine buz döküyor.

"Bristol," dedi annem. "İyi akşamlar."

Onunla yüzleşmek için döndüm, kınamasına hazırdım. Grip ve benim görüntülerim sızdığında onun birkaç aramasını görmezden gelmiş olabilirim.

"Anne, merhaba. Burada olduğunu bilmiyordum."

"Şey, büyük bir kalabalık var." Balo salonuna göz gezdiriyor. "Betsy de burada bir yerlerde."

Gözlerini Grip'e çevirir.

"Bu arada o Parker'ın annesi." Grip'inkiyle birleşen elime bakıyor. "Kırk yılı aşkın süredir en iyi arkadaşız."

Grip kibarca, "Sizi tekrar görmek güzel Bayan Gray," diyor.

ve annem birbirlerinin etrafında çok fazla bulunmadılar ama ailemin karanlık sırları, kirli çamaşırları ve iskeletleri hakkında hemen hemen herkesten daha fazla şey biliyor.

"Marlon, bu gece iyi konuştun," diye cevap veriyor annem bana dönüp bakmadan önce. "Belki de mesajlarım hayatının karmaşası içinde kayboldu, Bristol. Seninle acilen konuşmam gerekiyordu."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çatıyorum ve konsantrasyon içinde ağzımı yana çeviriyorum. "Bunu nasıl kaçırdığımı bilmiyorum."

Neye ihtiyacın vardı?"

Gözlerini kenarlarından sıkıyor, dar bakışlarına mümkün olduğunca çok kınama sığdırıyor.

"Belki özel olarak konuşabiliriz," diyor.

Amir yaklaşıyor, gözleri arasında dolaşıyor sonunda Grip'le birleşiyor. Kaşlarını kaldırıyor ve sessiz bir soruyla başını eğiyor. Grip sadece başını sallıyor ama gözlerini annemden ayırmıyor.

"Anne, bu arkadaşımız Amir." Amir'e sıcak bir gülümseme veriyorum, annemin yarattığı atmosferin buzlarını çözmesini umuyorum. Kısa bir süre sohbet ediyorlar ama buza dokunulmuyor.

"Gitmemiz gerek Bris," diyor Grip usulca. "Ama ben konuşmak için ayağa kalkmadan önce benim için ayırdıkları bir oda vardı. Eğer annen biz gitmeden önce konuşmak isterse, bunu yapabiliriz."

Yüzüne bakıyorum, kayıtsızlığa bürünmüş, hiçbir şey ele vermiyor.

"Buna gerek yok." Başımı eğip gözlerini yakalamaya çalışıyorum. Annemin benimle ne hakkında konuşmak istediğini zaten biliyorum. O da biliyor. Neden dinlemek istediğimi düşünüyor ki?

"Aslında öyle, Bristol." Grip'e bakar, gözleri çözülmüştür. "Marlon, bize yerini göster."

Küçük odaya ulaştığımızda, annem içeri giriyor. Koridorda oyalanıyorum ve Grip'e yaklaşıyorum. Amir birkaç adım ötede, duyamayacağımız ama yardım edebileceğimiz bir mesafede duruyor.

"Neden onu ağırlıyorsun?" Göğsüne doğru eğilip ellerimi boynuna doğru götürüyorum. Kulağına fısıldamak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. "Şimdiye kadar beni beceriyor olabilirdin."

"O senin annen." Biraz geri çekildi, beni kendisinden uzaklaştırdı ve nazikçe odaya doğru itti. "Ona birkaç dakika ver."

Benim için hiç olmadığı kadar önemli bir şey onun için, bir ebeveyne bağlanmak. Annesiyle arasındaki mesafenin onu rahatsız ettiğini biliyorum. Her zaman ne kadar yakın olsalar da, benim için bu olağan bir durumken, anlaşmazlık doğal değil.

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Ama sana ihtiyacım olduğunda gelip beni bu dersten kurtarman için bir sinyal ayarlayabilir miyiz?"

"Sadece et." Beni kapıya doğru çeviriyor ve popoma vuruyor. "Böylece sözümü tutabilirim."

Hâlâ annemle yüzleştüğimde verdiğim sözü tutmanın ne kadar iyi olacağını düşünüyorum. Grip ve Amir'in koridorda olduğunu bilmeme rağmen kapıyı kapatmaya zahmet etmiyorum. Belki bu onu çok aşağılayıcı bir şey söylemekten alıkoyar.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen Bristol?" Odaya girer girmez sesi beni ıslak bir havlu gibi çarpıyor.

"Sana özel bir an veriyorum anne. Bu da demek oluyor?"

"Bunun tam olarak ne hakkında olduğunu biliyorsun." Koridoru işaret ediyor. "İşlerin kontrol altında olması dediğin şey bu mu? Dünyanın her yerinde o adamı öperken yayınlanmak mı?"

"O adam benim erkek arkadaşım anne," diye çıkışıyorum. "Ve eğer onun hakkında saygısızca tek bir kelime edersen, seni uyarıyorum, bu konuşma biter."

"Bristol, Parker-"

"Sana daha önce de söyledim, Parker'ı istemiyorum. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

İfadesi çatlıyor, pürüzsüz maskenin korumasının arkasından kızgınlık yükseliyor.

"Bristol, açık konuşmama izin ver. Sen kardeşin değilsin. Rhyson nadir bir yeteneğe sahip bir müzisyen. Bu senin gücün değil."

İfade etmediğinde bile hissettiğini bildiğim kelimeler göğsüme ağır bir şekilde iniyor, kalbime şüpheli bir şekilde yaklaşıyor.

"Bu menajerlik işiyle uğraştığını biliyorum," diye devam ediyor. "Ama geleceğini gerekiyor."

"Anne, sen kendi parası olan bir iş kadınısın. Benim için neden farklı bir şey isteyesin ki? Benden daha azını mı bekliyorsun?"

"Park Corp milyarlarca dolar değerinde, Bristol. Bunu görmezden gelemezsin. Charles Parker hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat."

"Fırsat mı?" İnanmayarak başımı sallıyorum. "Evliliğine böyle mi başladın anne? Senin için nasıl sonuçlandı?"

Sözlerime ne kadar inansam da, onlardan pişmanım. Annemi acı çekerken görmek istemiyorum ve o saklayamadan yüzünü sıkıştıran acı benim canımı .

"Bunu bana çevirme, Bristol. Senin hakkında konuşuyoruz. Sana Parker'la oynamamanı söylemiştim." "Ve . Onunla aramızda bir şey konusunda açtım."

"Betsy ona bu sordu..." Eliyle koridoru işaret ediyor. "Ona. Parker sorun etmiyormuş gibi davrandı ama ben buna inanmıyorum. Marlon'un belli bir çekiciliği olduğunu görebiliyorum. İyi bir sevişme istiyorsan, pantolonunda çok şey olan bir adam, et. Sonuçlarını anla,

Yine de. Parker pes etmeyecek."

"Bristol." Grip kapıya gelir, çenesindeki kaslar genellikle kızgın olduğu anlamına gelir. "Bebeğim, hadi gidelim."

"Daha işimiz bitmedi," diyor annem test edercesine.

"Evet, ." Grip'in yumrukları ceplerinde, sabrıyla birlikte sıkışmış durumda. "Annem benimle zaman geçirmek isterse onu geri çevirmeyi hayal bile edemezdim. En azından onu dinlemem gerekirdi. Bu yüzden Bristol'u bunu yapması için ama sen ona hakaret ederken orada durmayacağım."

"Onu korumaya çalışıyorum," diyor annem. "Parker kolay kolay caydırılmaz. Ben sadece Bristol'un seninle bu ilişkiye girerek nelerden vazgeçtiğini anlamasını istiyorum."

"İlişki mi?" Grip ters ters bakar. "Kızınıza uzun aşığım. Yıllardır. Senin bir ilişki yaşayalım diye bu kadar beklemedim."

"Bristol konusunda da ciddisin." Annem gözlerini deviriyor. "Senin yüzünden kızım şakaların hedefi oldu. Ona isimler. İnsanların onun hakkında konuşma şekli. Bu ona yakışmıyor."

Söylemiyor ama gözleri .

Sen onun altındasın.

"Anne, uzun zamandır senin saçmalıklarına katlanıyorum." her zerremi ele geçiren öfkeyle titriyor. ". Katlandım da. Bana Rhyson yetenekli olmadığımı söylemeni dinledim. Bana kendimi değersiz hissettirdin."

"Ben hiç-"

"Evet, hep öyleydin ama artık değil. Grip'e aşığım. Sadece onunla birlikte olmak istemiyorum, onunla birlikte olmaktan gurur duyuyorum. Ve bundan hoşlanmayan herkes, bu sen ve Instagram arkasına saklanan ya da Twitter'da trollük yapan tüm aptallar için geçerli, cehenneme gidebilir."

Odadan çıkmak için dönüyorum ve Grip'in sözleri beni durdurduğunda tam kapıdayım.

"Bayan Gray," diyor usulca. "Yıllar boyunca hakkınızda pek çok şey duydum ve bunların çoğunun iyi olduğunu söyleyemem."

"Affedersiniz?" Annemin öfkesi iki kelimedede parlıyor.

"Rhyson'la berbat bir ilişkin var ve anladığım kadarıyla Bristol'la da aynı derecede kötü. Tek fark o kaldı ve o gitti."

"Ailemiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Marlon."

"Aslında biliyorum. Oğlunuz ve ben on beş yılı aşkın süredir en iyi arkadaşız." Duraksıyor. "Ve bir gün kızınızla evleneceğim."

Dönüyorum, çenem göğsüme düşüyor, içimdeki şok titriyor.

"Bugün olmaz," diye devam ediyor sanki dünyamı altüst etmemiş gibi. "Yarın olmaz. Doğru zaman geldiğinde anlarız. Demek istediğim bu değil. Demek istediğim, aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen, kızınızı sevdiğinizi düşünüyorum."

"İstiyorum." Annemin alt dudağı titriyor, sonra tekrar alışık olduğum disiplinli çizgiye çekiyor. "Ben sadece onu korumaya çalışıyorum."

"Onu kontrol çalışıyorsun," diye karşı çıkıyor Grip. "Rhyson'ı kontrol etmeye çalıştın ve onu kaybettin. Bristol'u kaybetmek istemiyorsan, onu ikimiz arasında seçim yapmaya zorlama, yoksa onu da kaybedersin."

O ve Grip uzun saniyeler boyunca birbirlerine bakıyor, okuyorlar. Annem insanları yalan makinesi gibi okur. Yalanların kokusunu alır ve zayıflıklarını yer. Barışmazlar. Annemin biriyle barıştığını gördüğümü hiç sanmıyorum ama sanırım birbirlerini anlıyorlar. Ama kim bilir, çünkü bana doğru yürüyor, bana kısa bir bakış atıyor ve sonra koridora girip kapıdan çıkıyor.

Çok nadiren nutkum tutulur ama hangi doğru olduğunu bilemiyorum. Grip'in beni sevdiğini biliyorum ama dürüstçe söyleyebilirim ki evlilik hakkında ciddi olarak düşünmedim. Bu çılgınca, biliyorum. Evlilik benim için her sonu değil. Rhys ve Kai nadirdir. Benim tecrübelerime göre mutlu evlilikler nadirdir. Annemle babamın evliliği doğal olmayan bir felaket, yıllar önce bırakılması gereken total bir at ama yine de topallayarak devam ediyor.

Grip bana doğru yürüyor ve çenemi kaldırarak gözleriyle yüzümü tarıyor.

"Nefes al." Küçük bir gülümseme ağzının bir köşesini eğiyor ama ciddi gözleri benimkileri arıyor.

Derin bir nefes alıp uzun ve yavaş bir şekilde veriyorum. O haklı. Sanırım "evlenmek" kelimesini duyduğumdan beri nefestutuyorum.

"Bu gece demedim." Yüzümü avuçladı. "Seni istememiştim. Bu konuyu açmanın en kötü yolu buydu. Ben sadece ... Ben bir yere gitmiyorum. Ya sen?"

"Hayır, tabii ki hayır." Sesim hangi kayanın altında saklanıyorsa oradan çıktı. "Gelecekte senden başka bir şey görmüyorum. Senden başka kimse yok. Bunu biliyorsun."

"O zaman beni korkutma."

"Sanırım ben . . sadece bu konu hakkında konuşmadık ve uzun süredir birlikte değiliz ve-" Parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Bris, sorun yok."

"Sanırım ne diyeceğimi bilemedim."

Dudaklarımı dudaklarının arasına almak için eğiliyor, beni keşfediyor, bedenimin verdiği cevaptan tatmin olana kadar beni araştırıyor. Geri çekiliyor, gözleri beni içine alıyor.

"Sana sorduğumda, sadece evet de."

BÖLÜM 33

GRIP

O kadar açım ki lastiklerimi yiyebilirim. Bristol'a dönmek için onlara ihtiyacım olmasaydı, muhtemelen yerdim. Harley'i çatı katımın yer altı otoparkına çekiyorum. Bristol'un üstü açık Audi'si komşu park yerinde duruyordu. İstemsiz bir gülümseme içimden dudaklarıma doğru yol alıyor. Onu burada, evimde görmek beni gelecek hakkında düşündürüyor. Dün gecedен sonra geleceği çok düşünür oldum.

Evlilik konusunu açmak için benden nefret eden annesiyle daha kötü yol ya da zaman seçemezdim. Bu onun altında.

Angela Gray'in sözleri bana yankılanıyor. Evet, mesajı aldım bayan. Ben bir Boyz n the Hood haydut rapçisiyim ve kızınız bu boruyu nasıl uzattığının yeniliği geçtiğinde aklını başına toplayacak.

Anladım. Açık ve net.

Bristol'un annesi örtülü mesajların baş rahibesi, gerçi dün gece pek bir şey saklamıyordu.

Milyarlarca mı?

Vay be. Bristol'un gittiği çok para var.

Çatı katındaki binamın lobisine bakıyorum. Güzel bir yer. Hatta lüks. Büyürken kendim için hayal edebileceğim her şeyden daha güzel. Ailemdeki herhangi birinin sahip olduğu her şeyden daha iyi.

Ama milyarlar? Parker milyarlar değerinde.

Dün geceden beri bu alışılmadık yetersizlik duygusuyla boğuşuyorum. Tanıdık değil çünkü annem beni her zorluğa hazır olduğumu, her şeyi başarabileceğimi düşünerek yetiştirdi. Benim koşullarımdaki bir çocukta bu tür bir güven nadirdir ve ilk kez anneme teşekkür . Kendine gelecektir. Gelmek zorunda. Bayan Gray'e Bristol'un beni seçeceğini söyledim. Bunu biliyorum çünkü ben de onu seçerdim. Bu adil olmazdı, beni keser ve içimi boşaltırdı ama annem bu tutumunda ısrar ederse - Bristol'a böyle davranırsa - benim de yapmam gereken bazı seçimler olacak.

Çatı katına girer girmez burnuma tuhaf, acı bir koku çarpıyor. Araştırmacı bir koklama peyda yaramıyor. Hâlâ o berbat kokuyu . Çöp mü yoksa ... ne?

"Kavra." Bristol sahanlıktaki parmaklığın üzerine eğilir. Koyu renk saçları biraz dağınık ve tamamen serbest bir şekilde sırtından aşağı sarkıyor. Merdivenlerden koşarak iniyor ve kendini kollarıma atıyor. Kucağımda kızımınla gülerek geri çekiliyorum.

Tanrım, evet. İşte bu.

Parker'ın milyarları, otelleri ve helikopterleri olabilir. Tek istediğim bu. Bristol'u o kadar sıkıyorum ki kalplerimiz kıyafetlerimizin arasından birbirine çarpıyor. Ona doğru eğiliyorum, ellerimi beline kaydırıyorum ve onu öpüyorum.

"Aç mısın?" diye soruyor dudaklarıma karşı. Kısa kollu, sade siyah bir elbise giyiyor. Yalınayak ve makyajsız. Onu akşam yemeğinde yiyebilirim, o kadar görünüyor ki. Ya da gerçek yemek ve sonrasında onunla sevişmek. Bu seçeneği daha çok seviyorum.

"Açlıktan ölüyorum." Dudaklarını gagalıyorum ve gözümü kısarak buzdolabının üzerindeki miknatisli paket menülere bakıyorum. "Ne istersen sipariş edebiliriz, sadece hızlı olsun."

"Siparişe gerek yok." Bristol geri çekiliyor, gözleri beklentiyle parlıyor. "Ben pişirdim."

Demek çöp değilmiş.

"Neden?" Soruyu temkinli bir şekilde soruyorum çünkü ... neden yemek yapmaya çalışsın ki? Bir tencere acı biber beni ikna etmedi.

"Kavra." Dudaklarını o kadar güzel büzüyor ki, fırından çıkarsa ayakkabısını yiyebilirim. "O uzun fotoğraf çekiminden sonra hoşuna gidecek bir şeyler yapmak istedim. Nasıldı bu arada?"

"Harikaydı. Orada olmanı özledim ama Sarah ."

"Öyle mi? Güzel. Beni kovmakla hata ettin. Tabii ki hatalıydın ama Sarah'nın daha geniş deneyimlere ihtiyacı olduğunu fark etmemi sağladı. Ve eğer yardım , öngörülebilir gelecekte günde on sekiz saat çalışacağım."

"Cehenneme kadar yolun var. O saatlerin bir kısmı benim," diye mırıldanıyorum boynuna karşı.

"Boynum olmaz." Bana daha kolay erişim için boynunu eğerken, boğuk protestosu en iyi ihtimalle gönülsüz.

"Gerçekten açlıktan ölüyorum." Onu henüz duvara yaslamadığım için hayal kırıklığına uğramış görüldüğünde gülüyorum. Ne kadar aç da, muhtemelen onu düşürürdüm.

"Şey, dediğim gibi." Geri çekiliyor, mizah anlayışı yerine gelmiş ve gözleri yeniden parlıyor. "Yemek yaptım."

Elimi tutuyor ve beni yemek masasına doğru çekiyor. Daha önce hiç görmediğim tabaklarla güzelce hazırlanmış ve satın almadığımı bildiğim mumlarla aydınlatılmış.

"Olay nedir?" Onun yanındaki koltuğa oturdum. "Biz."

Beni öpmek için eğildi. "Olay biziz."

"Bu kulağa hoş geliyor." Açlık sancılarını görmezden onu kucağıma çekiyorum. Kıpırdanıyor, bu da sikimi hiç yumuşatmıyor, ta ki serbest kalana kadar.

"Önce akşam yemeği." Neredeyse ıslıl ıslıl

parlıyor. "Peki yemekte ne var?"

". Annenin yaptığı gibi."

Sırıtsı yüzüne yayılıyor ve ona anneminkiler iyi olmalarının ne kadar zor olduğunu söyleyecek yüreğim yok. Bu da bir başlangıç.

"Oh. Harika." Ağzım sulanmaya başladı bile. Bristol'un mutfakta ne kadar olduğunu bile, bir şeylerin yenilebilir olduğundan eminim. "Başka ne var?"

"Um . . ." Yüzü düşüyor. "Başka?"

"Evet, bilirsin işte. Et, patates ya da her neyse. Gerçekten seçici değilim, sadece açım."

"Bu karalahanalar için çok zaman harcadım." Dudağını ısırıyor. "Sevdiğini bildiğim bir şey pişirmek istedim ve o Pazar akşam yemeğinde çok güzel oldular. Ve bence harika oldular."

"Bana sadece yeşillik pişirdiğini mi söylüyorsun?" Midem bir çakal gibi uluyor.

"Ama onlardan çok var." Yüzünü buruşturuyor ve bir çıplak ayağından diğerine . "Sanırım bunu iyice düşünmedim."

"Bebeğim, sorun yok." Bir elmacık kemiğini okşuyorum, burnunun üzerinde dağılmış, neredeyse fark edilmeyen birkaç çilin izini sürüyorum. "En sevdiğim yemeklerden birini yapmak için bu kadar zahmete girdiğine inanmıyorum. Hadi yiyelim."

Ne kadar kötü ki? Yani, onlar yeşillik, salyangoz değil.

Şunu söyleyebilir miyim? Lanet olsun.

En azından artık ne kadar kötü biliyorum. Çatalımı Bristol'un hazırladığı güzel tabakların üzerindeki derimsi yeşil yapraklarda gezdiriyorum. Onların tadı da derinin tadını hayal ettiğim gibi. . . ama o kadar iyi terbiye edilmemiş. Bu arada midem de arkamda. Bugün setteki Craft servisini yemeliydim. Sessizce acı çekeceğim çünkü ona bu yeşilliklerin ne kadar kötü olduğunu söylememin imkanı yok.

"Harika değiller, ha?" diye soruyor.

"Onlar en kötüsü," diyorum kendimi durduramadan.

Masanın ve dumanı tüten boktan karalahana yığınının üzerinden birbirimize bakıyor ve birlikte gülüyoruz. Ayağa kalkıp kucağıma tırmanıyor ve cep telefonumu almak için elini kot pantolonunun cebine sokuyor.

"Pizza mı?" Alnını çeneme yaslıyor.

"İnsanoğlunun bildiği her etten ve FDA onayı almamış bazı etlerden." Pizza siparişi verildikten sonra kucağımdan ayrılmıyor, ki bu benim için sorun değil.

"Akşam yemeğini gerçekten senin için özel yapmak istedim," diye fısıldıyor boynuma, gömleğimin kenarına ve köprücük kemiğıme öpücükler konduruyor. "Annedeki yeşillikler çok ."

"Bunları doğru yapmak onun uzun zamanını aldı. O annesinin tarifini kullandı, annesi de onun annesinin tarifini kullandı. Doğru yapılmazsa tadı gerçekten berbat olabilir."

"Ben de keşfettim." Bana karşı kahkahalarla sarsılıyor.

"Belki annem bir gün tarifini paylaşabilir," diye usulca girişimde bulunuyorum. Bristol'un annemin söylediklerine kulak misafiri olmasının onu incittiğini biliyorum ama bu konuyu açmadı.

Bristol'un kahkahası bu kez esprisiz bir hava üflemesi.

"Bana tahammül edemediği için bu ilginç bir gelişme olurdu."

"Kendine gelecektir, bebeğim. Gelmek zorunda. Sadece beklentilerini yeniden ayarlıyor. Eminim annenin yaptığı gibi."

Bristol bir omzunu silkiyor. Elbisenin bir tarafı kolundan aşağı iniyor ve omzunu çıplak bırakıyor.

"Annenin dün gece benimle birlikte olmak, Parker'la birlikte olmamak için nelerden vazgeçtiğin hakkında söyledikleri."

"Ne olmuş ona?" Nereye gittiğimi bilmiyor.

"Milyarlarca, bebeğim." Başının tepesini öpüyorum, arkasını kavıyorum ve parmaklarımı yumuşak saç tellerinin arasından geçiriyorum. "Çok fazla, değil mi?"

Uzun kirpiklerinin bana bakmadan önce birkaç saniye sessiz kalıyor. Parmakları dün gece fark ettiğim kolyeye . Kalın altın çubuk zincirden sarkıyor. Belli ki ince bir işçilik.

"Dün gece kolyeme hayran kalmıştın," diyor. "Ama yazıyı okumadın." Altın külçeyi kaldırıp ters çevirirken yüzünü inceliyorum.

Altın üzerine kazınmış "Kalbim rüzgârda kırıldı" yazısı.

Bir saniyeliğine, bir kalp atışı kadar, nefes alamıyorum. Bu benim için o kadar önemli ki nefes alamıyorum.

"Bunu ne zaman aldın?" Sesim kısık, dönme o gecenin onun için de ne anlama gelmiş düşüncesiyle saygılı.

"Aylar önce." Yüzümün bir tarafını tutuyor. "Bunu sipariş ettiğimde bir olasılık olarak bile ."

"Ama neden ... o zaman bile?"

Aylar önce Bristol beni derin dondurucuda donduruyordu, bu yüzden o gecenin aklında olduğunu hayal etmek zor.

O zamanlar aklında ben varmışım.

"Birlikte olmasaydık bile bunu kalbimin yanında taşıyacaktım çünkü başka kimseyi bu şekilde sevmeyeceğimi biliyordum." Başını sallıyor, gözleri inançla parlıyor. "O gece hissettiğim gibi değil. O gece harikaydı, büyüleydi ama olacağın adamın sadece bir anlık görüntüsüydü. Ve sana sahip olamasam bile, senden bir parçayı yanımda taşıyacağımı biliyordum. Kehanetinin bu parçasını."

Bu şiir bana sadece bir kişi için kelimelere döktüğüm bir şekilde ilham verdi. Kucağımda oturan kadın. İstedikinden bile emin olmadığım halde yıllarca kalbimi tutan kadın. Ve tüm bu zaman boyunca, bu gece, bu anlar, benimkiler gibi onun hafızasında da yandı. Onu masaya yaymak ve pizza gelmeden önce mezemi yemek ya da kollarımda gevşeyene kadar onu öpmek arasında . İkisini de yapmaya fırsat bulamadan zil çalıyor.

"Pizza," diyoruz hep birlikte sırtarak.

"Şarabımı getireyim," diyor. "Ve biranı."

Boğazımı duyguları temizliyorum.

"Kulağa hoş geliyor." Ona bir kez daha bakıyorum, buraya ne kadar doğal bir şekilde uyuyor, ama o benim olduğum her yere uyabilir ve ben de onun olacağı her yere uyacağım. Sanırım hayatımızın geri kalanını birbirimizi kovalayarak geçireceğiz.

Ve her gece yakalanmak.

Kapıyı açtım, nakit bahşiş elimdeydi ama gelen pizzacı değildi.

"Memurlar." Pavlovvari tepkiyi bastırıyorum. Belli ki bir sebepten dolayı buradalar ve yanlış bir şey yapmadım, yüzden onları dinlemek için bekleyeceğim. "Sizin için ne yapabilirim?"

İkisinden de cevap yok ve cenaze levazımatçısı gibi görünüyorlar. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Mülkü aramamız gerekiyor." İçlerinden biri rozetini gösteriyor ve Memur Mars adını not ediyorum.

"Arama mı?" Kaşlarımı çatıyorum ve omzumun üzerinden çatı katına bakıyorum.

"Tam olarak ne için?" "Bu neyle ilgili?" Bristol geliyor, elleri çoktan kalçalarında.

"Rosecrans'ta yakın zamanda yapılan bir baskınla bağlantılı olarak evde önemli miktarda kokain olabileceği ihbarını aldık."

"Ne?" İnanılmaz bir attım. "Burada mı? Hayır, bunu çarpıtmışsın."

"Arama izniniz var mı?" Bristol talep ediyor. "Bana bir tane gösterene kadar hiçbir şeyi arayamazsınız."

Şaşırtıcı bir şekilde bir tane üretiyorlar.

Memur Mars, "Batı Yakası'en büyük operasyonlardan biriyle bağlantılı büyük bir baskındı," diyor. "Bu önemli bir davada her ipucunu takip etmek zorundayız."

," diyor Bristol, gözleri tunç rengine parlarken. "Ama bunun Bay James ile hiçbir ilgisi yok."

"Hanımefendi, arama emrimiz var." Ağırlığını kaydırıyor ve bir başparmağını kemerinin halkasına takıyor. "Ve kapsamlı bir arama yapmamız gerekiyor."

"Bu çok saçma." Başımı şaşkınca sallıyorum. "mi? Kimden?"

Memur Mars, "Bunu söyleme yetkimiz yok," . "İçeri girebilir miyiz?"

"Hayır, kesinlikle olmaz," diyor Bristol. "Avukatımızı arayacağım. Bu çok saçma."

"Bris, belli ki bu sadece bir yanlış anlaşılma." Onu kanepeye götürdüm ve oturttum. "Bırak bu işi bitirsinler. Bir şey bulamayacaklar."

"Efendim, biz sadece işimizi yapıyoruz," diyor Memur Mars yumuşak bir sesle. "Bu kişisel bir şey değil." "değil mi?" Bristol bağılıyor. "Ne demek kişisel değil-"

"Bebeğim, sorun yok." Parmaklarımı onunkilere doluyorum ve onu kanepede benimle beklemesi için çekiyorum. Elimi odaya doğru sallıyorum. "Boşuna kendinizi yormayın. Gerçek bir şeyler yapmak vergilerimizi boşa harcıyorsunuz."

Odayı sistematik bir şekilde ararlarken Bristol bana fısıldıyor, "Bundan hoşlanmadım," diyor, tabii ki hiçbir şey bulamıyorlar. "Avukatımızı arayacağım."

"Neredeyse bitirdiler. Hiçbir şey bulamayacaklar."

"Bu nedir?" Memur Mars, ilk kez normalden daha şişkin olduğunu fark ettiğim sırt çantamın arkasını okşuyor. "Bunu açmam ."

Bir çakı çıkarır ve çantanın arkasını keser.

"Bu çok çirkin." Bristol'un sesi akrep gibi sokar. "Şimdi onun çantasını değiştirmek zorunda kalacaksın."

Sesi, büyük boy bir kilitli poşet içinde kocaman bir kokain bloğunun poşetin astarından düşmesiyle kesiliyor.

Sırt çantam.

Memur Mars bana doğru şaşkın bir bakış fırlatarak usulca küfrediyor. Ayağa kalkıyorum ve çantayı gösteriyorum.

"O bok benim değil."

Diğer memur dikkatle, "Çantanızda, evinizde," diyor. "Kimliğiniz ve size ait olduğu belli olan diğer eşyalar burada."

"Tutun, tek kelime daha etme." Bristol telefonunu kulağına dayadı. "Şu anda avukatlarımızı arıyorum. Bunun bir çeşit tuzak olduğunu biliyordum. Tanrım."

"Avukatlara söyle, onunla ilçe hapishanesinde buluşsunlar."

"Hapis mi?" Kelime ağzımdan son sürat fırlıyor. ". Hayatımda bir gün bile hapse girmedim ve şimdi de girmeyeceğim. Benim bile olmayan bir bok için."

Memur Mars, "Eminim o zaman bu işi çözeriz," diyor, yüzünde çizgiler var ama yapmak istediği şeyin bu olmadığını söyleyebilirim. "Sizi içeri almak zorundayız Bay James."

Her şey gerçeküstü ve hiçbirisi aklıma yatmıyor. Anneme asla duymak zorunda kalmayacağıma dair söz verdiğim hakları bana okuyan memur değil. Bristol'un Prodigy'nin avukatıyla yaptığı acil konuşma da. Sadece kelepçeler gerçek gibi geliyor, yapmadığım bir şey için bileklerimi tekrar kapatıyorlar.

"Kelepçe takmak yok," Bristol'un sert sesi memurlara çarpıyor. "Kimsenin görmeyeceği özel bir çıkıştan ve bunu radardan uzak tutacaksınız."

"Hanımefendi, tüm saygımla-"

"Evimize girip bize ait olmayan uyuşturucular bulduğunuzda saygıyı geride bıraktınız." "Bu bir pazarlık değil," diye araya giriyor Memur Mars neredeyse nazikçe.

"Bunun bir pazarlık olduğuna inansen iyi edersin." Bristol kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, gündelik elbisesi ve çıplak ayaklarıyla bile heybetli görünmeyi başarıyor. "İşte şartlar. Onu buradan çıkarmak ve bu olayı mümkün olduğunca gizli tutmak için talimatlarıma uyacaksın. Talimatlarımı ne kadar iyi uyguladığınız, LAPD'ye karşı haksız tutuklama davası açtığımda, ikinizi de bu davanın içine ne kadar çekeceğimi belirler."

Birkaç dakika önce kucağımda olan yumuşak, uysal kadından eser yok. Onun yerinde

Onlara öbür dünyaya kadar eşlik etmeye tamamen hazır görünen soğuk ve öfkeli bir Valkyrie. "Hangi çıkışı kullanmamızı istiyorsunuz?" Memur Mars isteksizce soruyor.

Bristol beni binadan çıkarıp ilçe hapishanesine götürme planının üzerinden geçerken, tek düşünebildiğim annemin beni dinleyen herkese tek hayalinin temiz bir sicilimin olması ve asla parmaklıklar ardında bir gün bile geçirmemem olduğunu söylediği.

Özür dilerim anne.

BÖLÜM 34

BRISTOL

"BU GERÇEKLEŞİYOR OLAMAZ." Son birkaç saat içinde bunu kaç kez söylemiş olursam olayım, bu gerçekleşiyor.

Grip parmaklıklar ardında ve onu kefaletle çıkaramıyoruz. Elimizdeki tüm para ve bağlantılara rağmen, hala hapiste ve bu gece çıkma şansı yok.

Avukat Barry tekrar, "Hafta sonu," dedi. "Pazartesiye kadar duruşma olmayacak." "Bana Grip'in Pazartesi gününe kadar hapiste kalması gerektiğini mi söylüyorsun?" Rhyson'ın yüzündeki inançsızlık ve öfke

benimkiyle eşleşebilir, ama bundan şüpheliyim. "Yapmadığını bildiğimiz bir şey için mi? Yapmış olsa bile onu dışarı çıkarabilmeliyiz."

"Hiçbir sabıka kaydı yok. Kendi kefaletiyle serbest bırakılmalı." Bunu defalarca söyledim ve Barry'nin cevabı hep aynı kaldı.

"Elinde çok miktarda kokain buldular. Bunu ağır bir suç haline getirmeye yetecek kadar." Barry gözlüklerini parlatır ve başını sallar. "Bunun daha büyük bir davayla, üzerinde çalıştıkları bir davayla ve yıllardır prose- cute çalıştıkları bir grupla bağlantılı olduğuna inanmak için nedenleri olduğu için, benim çekeceğim tipik ipler işe yaramıyor."

Barry ayağa kalkıp çantasını ve ceketini toplar. "Nereye gittiğini ? Rhyson, o gitmiyor." Barry'nin evrak çantasını kaptım ve arkamda rehin tuttum. "Gitmiyorsun."

Rhyson ve Barry ağızları bir karış açık bana bakıyorlar. "Bristol, dinle," diyor Rhyson. "Seni tanıyorum.

."

"Hayır, bilmiyorsun." Sesim kırıldı. Kalbim kırıldı. "Eğer terk etmek istiyorsan, Barry'nin Grip hâlâ parmaklıklar arındayken buradan ayrılmasına izin vereceksen, bunu bilmiyorsun demektir." "Bris, ." Rhyson diyor ki. "O benim en iyi arkadaşım."

"Ama o benim ..."

Evrak çantasını bırakıp ikisine sırtımı dönüyorum, kalbim dönen bir hız göstergesi gibi, tamamen kontrolden çıkmış ve umursamaz. Bir kolumu belimden geçirip küçük tırnağımı çiğniyorum. Barry'nin odadan çıkardığı ses zar zor duyuluyor. Memurlar kokaini bulur bulmaz korkunç bir şüphe ot gibi filizlendi ve zehirli bir kesinliğe dönüştü. Her akıllı başında düşünceyi boğuyor ve mantığımı öldürüyor.

"Bristol, eve gitmeliyiz." Rhyson beni omuzlarımdan nazikçe tutup yüzünü ona çeviriyor.

"Onu görmek istiyorum." Gözyaşları boğazımı dolduruyor ve duygularım ağzımı titretiyor. "Yemek yiyemedi ve benim ihtiyacım var. Gitmeden önce onu görmeliyim."

"Bu gece olmaz, Bris. Bu ..." telefonunu cebinden çıkarır ve ekrana bakarak yüzünü buruşturur. "Saat sabahın biri. Yarın. Zaten uyuyor."

"Hapishanede uyuyor, Rhyson. Onu bırakamayız."

"Bak, sabah ilk yine dövüşmek olacak. Sana eve gitmeni ve biraz dinlenmeni emrediyorum, böylece yarın dövüşmeye hazır olursun. Bu duruşma olayına rağmen en azından Pazartesi gününden önce onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışabiliriz. Ama bu gece başka bir şey olmayacak."

Omzunun üzerinden bana bakarak kapıya yöneldi.

"Gidelim, Bris. Zaten eve, Kai'nin yanına gitmem gerekiyor. Artık o kadar yakın ki, onu yalnız bırakmaktan nefret ediyorum." Yengemin evde yalnız olduğunu ve her an doğuma hazır olduğunu düşündükçe suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Haklısın. Elbette, git. Yarın sabah bunun üzerinde çalışacağım."

Rhyson nazikçe, "Bu konuda hiç kuşkun olmasın," dedi. "Ben de öyle. Bu gece onu dışarı çıkarmak için yapabileceğimiz daha fazla şey olsaydı, bunu yapacağımı biliyorsun."

Başımı sallıyorum ve onunla son birkaç saattir işgal ettiğimiz odanın dışındaki koridora yürüyorum, ilerlemek için duvarlara tırmanıyor ve ağaçları sallıyorum.

"Rhyson, Grip'in burada olmasının benimle bir ilgisi olduğunu düşündüğümü söylesem ne dersin?" Son birkaç saattir kafamın içini tırmalayan zararlı düşünceyi nihayet dile getirerek usulca soruyorum.

"Parker'ı mı kastediyorsun?" Rhyson bana doğru bir bakış attı ve başını salladı.

"geldi." Duruyorum, onu da durdurmak için dirseğinden tutuyorum. "Yani bunun benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, senin hatan değil." Rhyson elimi sıktı. "Ama Parker'ın bir şekilde bu işin içinde olduğunu düşünmeden edemiyorum. Bunların hepsi çok planlı. Cinayet kokuyor. Eğer Parker işin , bahse girerim yüksek rütbeli bir yargıç onun cebindedir."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Bristol, Parker'la irtibata geçmeyeceğine söz ver." Rhyson bana sertçe bakıyor. "Tehlikeli olduğunu biliyorduk ama şimdi ne kadar gidebileceğini de . Ya da en azından düşünüyoruz. Yarın bunun üzerinde birlikte çalışacağız."

Eve dönerken bütün parçalar kafamda bir araya gelmeye başladı. Bu işin arkasında Parker'ın olduğundan emin kendimi daha iyi hissedeceğim. Bir olmadıkça asla bir şey yapmaz. Ölçülebilir bir kazanç. Neyi ya da kimi kazanmak istediğini biliyorum. İlk defa biraz kontrol hissediyorum. Çelik omurgama giriyor. Bunu düzeltebilirim. Düzeltmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ve Grip'in adını temize çıkarıp onu bu saçma durumdan sürece umurumda da .

Dubai'den sonra asfaltta beni karşılayan aynı siyah SUV'yi garajımın önünde bulduğuma şaşırmam gerekirdi ama şaşırmadım. Clairmont şoför mahallinden çıkıp arka kapıyı açmak için yanıma geliyor. Ona bakmıyorum ya da başka bir şekilde onaylamıyorum, ama tırmanıp Parker'ın karşısındaki koltuğa oturuyorum.

"Seni sapık orospu çocuğu." İçimde uğuldayan şiddetli duygulara rağmen sesimi düzgün ve sakin tutuyorum. Parmaklarım onun boğazını için temel bir dürtüyle kasılıyor.

"Bristol." Parker'ın mavi gözleri karanlık bir kendini beğenmişlikle parlıyor. "Sevgilini özgürlüğüne kavuşturacak anahtarı elinde tutan adamı selamlamanın yolu bu mu?"

"Onu ne kadar sürede ?"

"Onu kırmak çok az zamanımı aldı. Sizin de işbirliğinizle aynı hızla tamir edebilirim elbette. Ve kardeşinin avukatlarını çağırmalısın. Zamanlarını boşa harcıyorlar, gerçi itiraf ki onları her fırsatta engellemekten zevk alıyorum. Doğru yargıçlar o kadar cebimde ki kıcımlı yalıyorlar."

"sen?" Öne doğru eğildim, yüzünde bir cevap aradım, saklanan canavarı aradım.

cilalı maskenin arkasında. "Neyin var senin? Masum bir adamın hayatını ne için mahvediyorsun? Benimle, seni sevmeyen bir kadınla evlenmek için mi?"

"Beni sevip sevmemen neden umurumda olsun ki?" Parker'ın kahkahasının jilet gibi keskinliği sinirlerimi kesiyor. "Ama evlilik teklifi artık masada değil. O haydutla kendini kirlettiğini tüm dünya biliyorken nasıl olabilir ki?"

Yüzümde hiçbir ifade olmadan onu izliyorum, şartlarını bekliyorum. Ne oldukları önemli değil. Grip'in adını temize çıkarmak için onları yapacağım. Parker farkında olmayabilir ama beni tam olarak istediği yerde tutuyor. bükebilir, konumlandırabilir, benimle ne isterse yapabilir. En zayıf noktamı buldu ve o daha sormadan "amca" diyeceğim.

"Sadece bana ne istediğini söyle ve oyun oynamayı bırak."

"Ama işin eğlenceli kısmı oyunlar." Şehveti havayı kirletiyor. Yoğun, ağır bir duman burun deliklerimi dolduruyor, beni tıkıyor. "Ve ne istediğimi biliyorsun, Bristol."

"Seks."

Sabit gözlerim ve gerçekçi ses tonum, içimde Grip'ten başka birinin olduğu düşüncesiyle haykıran asi kalbime ihanet etmiyor.

"Tabii ki. Bu kesin." Parker bana yavaş bir çocukmuşum gibi gülümsüyor. "Benim kraliçem olabilirdin ama şimdi bana boyun eğmek zorundasın."

Gülümsemeyi bırakır ve önündeki noktaya işaret eder. "Şimdi dedim, Bristol. Dizlerinin üzerine çök."

Dişlerim acıyla kenetlenmiş ve gözlerim ona akıtma zevkini yaşlarla sıcacık, dizlerimin üzerine çöküp onunla yüzleşiyorum. Elini uzatıyor, önce elbisemin bir omzunu, sonra diğer omzunu aşağı doğru itiyor, ta ki göğüslerim aralarında sallanan altın zincir çıplak kalana kadar. Meme uçlarım serin havada sertleşiyor ve umarım bunu arzu olarak algılar. Parker gibi bir adamın istendiğini hissetmeye ihtiyacı var ve Grip söz konusu olduğunda kalbimin sınırları olmayabilir ama bedenimin . Ve Parker'ı istemeyi reddediyor.

Dudaklarını yalıyor, gözleri açgözlülükle dolup taşıyor ve göğsümü avuçlayıp hiç acımadan sıkıyor. Acı çılgılığımı yutuyorum, bunun sadece onun acıma olan iştahını besleyeceğini biliyorum.

"Bu vücut benim için yaratılmış," diyor boğuk bir sesle. Gözleri mavi kristaller kadar sert bir şekilde benimkilere dikiliyor. "Benim ve sen onunla olan iğrenç ilişkini sergileyerek beni tüm dünyanın önünde küçük ."

"Grip'le olan ilişkimde kirli bir şey yok."

Eli gövdemden aşağı kayıyor, kalçalarımda biriken malzemeyi geçip külotuma girdiğinde kaskatı kesiliyorum. Parmakları bacaklarımın arasında oynuyor ama ben inatla kuru kalıyorum. Bu konuda, onun hakkında beni heyecanlandıran hiçbir şey yokBedenimi bu adamla paylaştığım için iğreniyorum. Hâlâ okuyan saf bir kız olarak bile onun bir canavar olduğunu anlamalıydım.

"Sen ... kadar değilsin." Elini geri çekiyor. "Benim için umduğum kadar hazır değilsin."

"İstersen kendimi hazırlayabilirim." Gülümsememi ona vermeden önce diken diken ediyorum. "Eski günlerdeki gibi olacak."

Gerçek duygularımı saklayan tek kişi ben değilim. Sakin görünümüne rağmen Parker'ın gözlerinde zorlukla dizginlenen bir öfke görüyorum. Hıncını benden çıkarmasını bekliyorum.

"Bütün dünya bana gülüyor, Bristol."

"Gülmüyorlar."

"Dünyaya karşı, o haydutunla benimle ." Grip'i savunmuyorum. Bu onu sadece daha da kızdırır.

"Senden basına söylemeni istedim, Parker. Seni aldatmıyordum ve bunu sen de biliyorsun. Şimdi şu işi bitirelim." Grip'i serbest bırakma, adını temize çıkarma isteği beni sürüklüyordu. "Bana ne istediğini söyle. Burada dizlerimin . Kafa mı istiyorsun? Beni götümünden mi sikmek ? Birkaç arkadaşını mı davet

etmek istiyorsun? Umurumda değil, sadece bana onun adını temize çıkaracağını söyle ve bunu mümkün olan en kısa sürede yap."

Yine de Parker'ın insanlığı hakkında şüphelerim var.

"Tanrım, tüm o sadakat ve ateş. Bunların da benim olması gerekiyordu." Parker parmağını yanağımda gezdiriyor ve ben irkilince gülümsüyor. "Bunu onun için basitleştireceğimi mi düşünüyorsun? Senin için? Hayır, onun da benim gibi gerekiyor. Herkes bilmeli."

Karnımda bir korku çukuru duruyor.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyin ve onu mümkün olan en kısa sürede çıkaracağınıza dair bana güvence verin."

"Çok sabırsızsın." Saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor, dokunuşu aldatıcı bir nezaketle boynumda kalıyor. "Sen ve ben yarın Amalfi Sahili'ne ."

"Pekâlâ." Bunun neden gerekli olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama artık umurumda da değil. Sadece Grip'i serbest bırakmam gerekiyor.

"Yatımda sevişeceğiz, üst güvertede."

İtirazım dudaklarımda donuyor, korku vücudumun her zerresine yavaşça sızıyor. "Üst güverte mi?"

"Evet, Vegas fotoğraflarını sızdıran muhabir hazır bekliyor." Soğuk gülümsemesi gibi bir uyarı. "Onunla birlikte olabileceğini ama tatilde beni becerdiğini tüm dünya öğrenecek. Daha da önemlisi, o bilecek."

Yapabilir miyim bilmiyorum. Bir an için iradem sarsıldı.

"Sence elimden geleni yaptım mı Bristol?" Parker'ın gülümsemesi dikilmiş bir eğri, bir yaranın üzerinde uzanan pürüzlü bir dikiş sırası. "Onun için daha da kötü olabilir. Ya bir yerlerde onun uyuşturucu anlaşmalarıyla bağlantılı bir ceset varsa? Ya DNA'sı herhangi bir suçla eşleştirilebilirse? Biraz daha uğraşırsam ömür boyu hapse atılabilir."

Grip'in beni sevdiği için muhtemelen yıllarca parmaklıklar ardında kalacağını, hayatının mahvolacağını düşünüyorum.

"Peki yarın?" Elbisemi omuzlarımdan yukarı çekiyorum, kelimeleri boğazımda sıkışan ve kanayan kalbimin içinden zorlayarak geçiriyorum. "Saat kaçta?"

"Seni 2'de alırım." "Hazır olacağım."

Dizlerimin kalkmaya başlıyorum ama dirseğimden tutup beni tekrar yüzüne çeviriyor.

"Bir şey daha var, Bristol."

Beni kendine doğru çekiyor, ağzı sert ve acımasız, dişleri alt dudağımın yumuşak kabarıklığında keskin. Kendi kanım ağzıma hücum ediyor. Elini göğsümde düzleştiriyor ve kalbim avucuna korku dövmesi yapıyor. Boynumdaki zinciri koparmadan önce yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"Sana bu kolyeyi almama gerçekten izin vermeliydin."

BÖLÜM 35

BRISTOL

"AVUKATLAR BU KONU ÜZERİNDE (ÇALIŞIYORLAR), AMA BİR DUVARA ÇARPIP DURUYORUZ." Rhyson başını sallıyor, dehşet gri gözlerini arduvaza çeviriyor. "Hafta sonu olduğu için bu da işin bir parçası ama bu adamlar genelde her şeyi aşabilirler. Bu özel toplantı odasını almak bile neredeyse imkansızdı ve genellikle iyi bir rüşvet bunu kolayca halledebilir. Bazı üst düzey yetkililer davanızı çok yakından takip ediyor olmalı."

Masanın diğer tarafından bize bakan, arkasında "LA County Jail" yazan kraliyet mavisi önlük giymiş Grip ile benim aramda dikkatli bir bakış fırlatıyor. Bu uyumsuz. Parlak şairimi bu kıyafetle görmek korkunç ve uyumsuz. Büyüdüğü yerde pek çok şey üzerinde leke bırakabilecekken, sicili daha temiz olan bu adam. Annesinin en çok gurur şey buydu ve benim yüzümden bu da yok oldu.

Grip alışılmadık bir şekilde sessiz. Öfke, genellikle mizah ve zeka ile parlayan gözleri köreltiyor. Benim için arzu, aşk.

"Annem mi geliyor?" diye sorar, Rhyson'ın yorumunu hiç dikkate almadan. "Buraya geleceğini biliyor, değil mi?"

Rhyson ve ben endişeli bir şekilde birbirimize bakıyoruz.

"Evet, Gep bu odayı tuttuğumuzu bilmesini sağladı. Beni duydun mu Marlon?" Rhyson bastırıyor. "Duvarlara çarpıp ama çalışıyoruz."

"Tüm bunların arkasında ne olduğuna dair bir fikrin var mı?" Grip soruyu Rhyson'a soruyor ama gözleri bana takılıyor. "En başta neden tuzağa düşürüldüm?"

Bir bakışla Rhyson ve ben sessizce ona söylemeyi kabul ettik.

"Parker olabileceğini düşünüyoruz." Boğazımı temizliyorum ve gözlerimi masanın taklit tahtasına dikiyorum. "Yani, muhtemelen benim hatam."

"Senin hatan değil Bristol," diyor Rhyson hemen. "Ama Parker'ın avukatların sürekli karşılaştığı türden engeller çıkarabilecek motivasyon ve güce sahip tek kişi olduğuna katılıyorum."

"Hiçbir ilerleme kaydedemeyecekler." Titreyen bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Bunu nereden biliyorsun Bristol?" Grip'in sorusu, sesi o kadar sert ki kulaklarımı acıtıyor. "Sesin gerçekten emin geliyor."

"Yani, tahmin ediyorum." Bileğimdeki bileziklerle oynayarak bir omzumu silkiyorum "Eğer Parker'sa, her şeyi düşünmüştür."

"Eminim öyledir." Grip'in gözleri üzerimde öyle ağır bir şekilde duruyor ki, ona hissediyorum. Fark etmemesini umarak şişmiş alt dudağımı ağzımın içine sokuyorum.

"Pes etmiyoruz. Gep tüm eski federal bağlantılarını arıyor. Bakalım ne bulabileceğiz." Rhyson saatine bakar. "gerek. Luke'un katılmamı istediği bir oturum var ama avukatlar çalışmaya devam edecek."

Ayağa kalkıyor ve bize sırtıyor.

"Ayrıca, birkaç dakika yalnız kalmak istediğinizi varsayıyorum." Başını tavanın köşesindeki kameralara doğru eğiyor. "Onlara çok fazla gösteri yapmayın."

Grip'e bakıyorum ama cevap veren bir gülümseme yok. Rhyson'ın şakasını kabul etmiyor. Ayağa kalkıyor ve birbirlerinin sırtına vurarak kucaklaşıyorlar.

"Seni buradan çıkaracağım," diyor Rhyson. "Şimdiye kadar çıkmadığın için üzgünüm."

"Senin suçun değil dostum." Grip, yerine oturmadan önce Rhyson'a yumruk attı, gözleri yine bana takıldı. "Yaptığın her şey için teşekkürler."

"Hoşça kal, abla." Rhyson saçlarıma bir öpücük bıraktı. "Beladan uzak dur. Bırak şu Parker ben halledeyim."

Başımı sallıyorum ama kucağımdaki ellere odaklanıyorum. Genelde mükemmel bir yalancıyım ama Parker'la yaşadığım ikilem tüm gardımı düşürdü ve onların keskin altında kendi kurnazlığımın işe yarayacağına güvenmiyorum.

Rhyson gittikten sonra ne kendimle ne de Grip'le ne yapacağımı bilemiyorum. Elimi masanın koyuyorum, belki uzanır ama uzanmıyor. Sessiz ve niyetli, bakışlarıyla beni inceliyor.

"Ne?" Gözleriyle buluşmak için bir bakış attım. "Neden bu kadar sessizsin? Kızgınsın. Anlıyorum. Ben olmasaydım burada olamazdın."

Cevap vermiyor ama ağzının anlamlı kıvrımı balmumu gibi sert. Koltuğuna yığılıyor ve ellerini başının arkasında birleştiriyor, kollarındaki kaslar esniyor.

"Bir şey söyle." Alt dudağımı kemiriyorum. "Söz veriyorum bunu düzelteceğim."

Elini cebine atıyor ve kapalı yumruğunu çıkarıyor. Yavaşça, gözleri yüzümden hiç ayrılmadan yumruğunu açıyor ve masanın üzerine narin bir altın zincir bırakıyor.

"Onu kaybettin mi, Bristol?"

Elim boğazıma gitti. Kolyenin orada olmadığını biliyorum. Parker dün gece benden aldı ve şimdi Grip'te. Bu parçaları mantıklı bir şekilde birleştiremiyorum.

çocuğu.

"Grip, nereden buldun?"

"Oh, bu sabah kahvaltım ile birlikte geldi." Masanın üzerinden bir kâğıt parçasını bana doğru uzattı. "Bununla birlikte."

Senin kraliçen mi benimki mi?

Parker'ın karaladığı kelimeler derime kazınmış gibi. İşte bu kadar acıtıyorlar, Grip'in onları okuması bu kadar kötü acıtıyor. Deri altından kanıyor olmalıyım. Derimin hemen altında, gurur ve özsaygı kanaması yaşıyorum.

"Açıklayabilirim." Kahrolası nota bakıyorum, yaldızlı kanıtlar ucuz ahşabın parıldıyor. "Parker ve ben, biz-"

"Hile yapmadığınızı biliyorum, o yüzden bunu açıklamaya zahmet etmeyin bile," diyor Grip. "Biz bunun çok ötesindeyiz. O ne istiyor ki? Sana ulaşmak için beni kullandığını bilmem dışında mı?"

Ona ne kadarını söylemeliyim? Hiçbir fikrim yok.

"Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme." Bakışları derimi soyuyor ve ona söyleyeceğim her yalan bu bakışın altında parçalanıyor.

Ona her şeyi anlatmak zorundayım. Bunu tek başıma yapmak istedim çünkü Grip ve Rhyson'ın beni durdurmaya çalışacağını biliyordum. Tabii ki . Parker'ın önerdiği şeyi düşünmek bile delilik.

Bu aşağılayıcı ve ruh kırıcı.

Grip'i buradan çıkarmak ve adını temize çıkarmak için ne gerekiyorsa yapmaya niyetliyim.

"Dün gece eve geldiğimde Parker evimdeydi."

Ellerini masanın üzerinde düzleştiriyor. Parmakları seğiriyor ama duyduğuna dair başka bir belirti yok.

Sözlerim onu çileden çıkarabilir.

"Bunu yaptığını itiraf etti. Cebinde en az bir yüksek rütbeli yargıç, muhtemelen daha fazlası var. O söylemediği sürece bu dava hiçbir yere gitmeyecek."

"Tekrar soruyorum, ne istiyor?"

Sorunun arkasında merak yok. O zaten biliyor ve sadece benim söylediğimi duymak istiyor.

"Her zaman istediği şeyi istiyor." Kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Beni istiyor."

"Onunla evlenmeni mi istiyor?" Grip soğukkanlılıkla sorar.

"Hayır, 'seninle kendimi herkesin önünde kirlettiğim' için benimle asla evlenmeyeceğini söylüyor."

"En azından bu var." Grip'in ağzındaki gergin çizgi biraz gevşiyor. "Peki sonra ne olacak?" "Bugün beni Amalfi Sahili'ne götürmek istiyor."

Umursamıyormuş, her şeyi biliyormuş gibi davranma çabası yok olur. Küçük ziyaret odasındaki bayat havaya aciliyet yükleniyor.

"Bugün mü?" diye . "Planı ne?"

"Biz ... alacağız." Kelime öyle iğrenç duruyor ki, sıraya girmiş ve dilimde çürüyor. Duygularıma ve gözyaşlarıma karşı dudaklarımı birbirine bastırıyorum ki devam edebileyim. "Seks, onun yatının üst güvertesinde seks yapacağız."

Kelimeleri boğazımdan yukarı itiyorum, tepeye tırmanan bir kaya ağır. "Ve Vegas fotoğraflarını sızdıran muhabir birlikte çekilmiş fotoğraflarımızı da sızdıracak."

"Siktir!" Masaya vuruyor, ses çınlayan bir zil gibi yankılanıyor. Dişlerim takırdıyor. "Yapmayacaksın."

Başımı öne eğdim. benim patronum olmadığını hatırlatmak için iyi bir zaman olmadığını düşündüm. Gitmem gerekmeden önce çok az zamanımız var ve zamanı, bana göre bitmiş bir şey hakkında tartışarak geçirmek istemiyorum. Oluyor.

"Bana bak, Bristol."

İnancıma sarılıyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum.

"Bunu yapmayacaksın. Benim için yapmıyorsun." Sonra ellerimi tutuyor, ikisini de ellerinin arasına alıyor ve sıkıyor. "Başka bir yol bulacağız."

"Hayır, yapmayacağız. Onu tanımıyorsunuz."

Bu donuk beton duvarlar üzerime üzerime geliyor ve Grip'in bir gün daha burada kalacağı düşüncesi nefesimi göğsüme hapsediyor. Panik beni içten dışa doğru eziyor.

"Başka bir yolu yok." Ellerini dudaklarıma götürüyorum, parmak , başparmağını öpüyorum, elini çeviriyorum ve avucunun içinde kuru bir hıçkırık bırakıyorum. "O bundan emin. Eğer bir yolu olsaydı, Rhyson şimdiye kadar bulurdu."

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Beni durduramazsın." Ellerimi onunkilerden çekiyorum, ona dokundukça kararlılığım zayıflıyor. Başka birinin bana bu ellerin yaptığı gibi, sevgi ve saygıyla dokunması düşüncesi midemi bulandırıyor. "Sana söyledim. Diğer kızlar gibi olmadığım konusunda seni uyardım."

Gülüşüm dudaklarımda zehir izleri bırakıyor.

"Benim öyle sınırlarım yok." Her seferinde bir damla gözyaşı yanaklarımı haşlıyor. "Senin için her şeyi yaparım. Sınırlarını aşana kadar romantik geliyor, değil mi? Çok ileri gidene kadar."

Ona bakıyorum, gülümsemem ironik.

"Parker gibi, kendimi onunla 'kirlettikten' sonra senin de beni mi korkuyorsun?" "Bunun sende asla geri getiremeyeceğim bir şeyi yok etmesinden korkuyorum," diyor ciddiyetle.

Kendime bile itiraf etmedim ama ben de öyleyim.

"Eğer böyle bir şey olursa," diyorum gözlerimi kucağıma indirerek. "Geriye ne kaldıysa senindir."

"Yapma, Bris." Masanın etrafından dolaşıp köşeye oturuyor ve beni bacaklarının arasına çekiyor, elleri kollarımda geziniyor. "Bunu yapmana izin vermektense kalırım."

"Bu çok saçma. Aman Tanrım. Sakın ..."

Başımı omzuna koyuyorum, yapmadığı bir şey için kariyerini ya da hayatının yıllarını feda etmeyi düşünmesinden bile dehşete düşüyorum. Beni bu utançtan kurtarmak için bunu yapabileceğini.

"Benim için bunu yapmana asla izin vermem," diyorum, nefesim göğsümde hıçkırarak.

"Zorunda kalmayacağım ama artık nasıl hissettiğimi biliyorsun." Kaşlarını gözlerindeki işkencenin üzerine eğiyor. "Sınırsız seven tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

"Bu hiç mantıklı değil Grip."

"Sanki sen beni sevdiğini anladığında benim yıllarca beklemem mantıklı bir şeymiş gibi." Ağzı çarpık bir gülümsemeye dönüştü. "Ama bunu kim yaptı? Bu adam."

Gözyaşlarımdan arasından nefes nefese bir kahkaha geliyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, geri çekiliyorum ve kollarının sıcak güvenliğinden vazgeçiyorum. "Hiçbir şey yok

. . senin için yapamayacağım şey yok."

Gülümsemesinin kalıntıları yok oluyor. Başparmağını dudaklarımdan üzerinde gezdiriyor, kırmızı ve şiş olduğunu bildiğim etimi çekiştiriyor.

"Bunu o mu yaptı?" Grip'in talebinde kükürt, bakışlarında ateş var.

"Önemli değil." Elini çekiyorum, Grip'in Parker'ın sert öpücüğünün sonuçlarını görmesinden utanıyorum. Eminim daha sonra bana yapacaklarının sönük bir yansımasıdır bu. "Gitmem gerek."

"Onun sana dokunduğunu düşünmek. . " Grip yutkunuyor, sesi karanlık bir uçuruma düşüyor. "Sana zarar vermesi beni öldürüyor, Bris. Seni koruyamamak beni öldürüyor."

Gözlerinde kana susamışlık var ve Parker bu odada olsaydı ölmüş olacağından hiç şüphem yok. Ama o burada değil. Dışarıda hayatlarımızı mahvediyor ve onu durduracak araçlara sahibim.

"Gitmem gerek."

Dirseğimi tutuyor, dokunuşu sert ve nazik. Uzattığı avucunda altın kolyeyi tutuyor.

"Bunu unutma." Bana uzattı.

"Ben seni buradan çıkarana kadar sende kalsın." Gözlerim yaşlarla dolarken yakışıklı yüzü dalgalanıyor ama düşmüyor. "Eğer hala beni istiyorsan... sonra, geri alacağım."

Dudaklarımı onunkilere değdirmek için eğilmeden önce kameraya bakıyorum, her şeyimi bu kısa temasa döküyorum. Dudaklarım onunkilere , kendimi zorla uzaklaştırıyorum ve arkama bakmadan kapıdan çıkıyorum. Gözyaşları önümdeki her şeyi bulanıklaştırıyor ve kapının hemen dışında koridorda birine çarpıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum neredeyse ezdiğim kişiye. "Oh, Bayan James, affedersiniz. İzlemiyordum."

"O nasıl?" Özrümü es geçip omzumun üzerinden kapalı kapıya bakıyor.

"Buradan çıktığında daha iyi olacak." Bu kursa olan bağlılığımı bir kez daha teyit ederek işe yaramaz gözyaşlarımı siliyorum.

"Bu tam bir saçmalık." Bayan James'in haklı öfkesi kara gözlerinden parlıyor. "Benim oğlum asla uyuşturucu kullanmadı, hele ki satacak kadar bile taşımadı."

Ağzı beklenmedik bir şekilde sırtıyor.

"Arada bir biraz saçmalamak, evet, ama 'caine'i çekiştirmek? Hayatta olmaz."

"Biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Bu bir tuzak ama işin aslını öğrenmeye çalışıyoruz. Size söz veriyorum yakında çıkacak."

"Tuzak mı?" Sorusu boynuma dayanmış bir mızrak gibi, cevap alamazsa kanımı tehdit . "Oğluma kim tuzak kurdu?"

"Eski erkek arkadaşım." Bunun hoşlanmaması ve oğlundan uzak durmamı istemesi için sayısız nedene bir yenisini daha ekleyeceğini bildiğim için onunla yüzleşiyorum.

"Onun için beladan başka bir şey olmadın," diyor sertçe, gözyaşları çikolata gözlerini sıvılaştırıyor. "Bunu biliyordum. Senin gibi biriyle birlikte olmasının sadece bela anlamına geleceğini biliyordum."

"Haklıydın."

"Önce trafik çevirmesi ve oğlumun toplumunu ona karşı kışkırtmak."

"Ona sırt çevirdiklerini söyleyemem," diye dikkatle karşı çıkıyorum. "Marlon'a satılmış mı diyorsun?" Başını eğiyor, kaşları kalkıyor. "Qwest yerine seni seçtiğinde Siyah kadınlara saygısızlık ettiğini söylemek? Geldiğin yere karşı çıkmak değil mi bu?"

Suçlamalarının her biri hedefini bulan küçük bir ok. "Özür dilerim." Kendimi onun gözlerine bakmaya zorluyorum. "Grip'le birlikte olduğum için değil ama benimle birlikte olmak buna neden oldu, ama düzelteceğim."

"Olan . Oğlumun sicili-" "Temizlenecek."

Ona . Şu anda içimde çok sert bir his var. Parker'la yaşadığım bu çileyi atlatmak için kalbimi mermerleştiriyorum. Bunu kendimi korumak için yapıyorum ama söylemem gereken şeyi daha nazikçe söyleyebilmek için kabuğumu kırıyorum.

"Bayan James, onu dışarı çıkarmak, bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağım," diyorum. "Ama dışarı çıktığında, beni isterse yine onunla olacağım. Senin sevdiğin her şeyi ben de seviyorum. O bir satılmış değil çünkü beni seviyor. Ve ben de onun peşinde sadece senin düşündüğün yenilikler için değilim. Biz birbirimizi seviyoruz."

Gülümsemeye çalışıyorum ve gözlerimden bir türlü silemediğim yaşları fark etmemesini umuyorum.

"Gitmem gerek ama o seni görmek istiyor ve 'iyiliğimiz' sadece bir yere kadar. Ziyaret için daha fazla zamanı olmayacak."

Bana bir suç işlemişim ya da oğlunu buraya bizzat ben koymuşum gibi bakarken bile ondan sarılmasını istiyorum. Bana bunu yapabileceğimi söyleyen bir dokunuş için. Parker'ı bedenime almak, ruhumda pis parmak izlerini bırakmasını sağlamak ne kadar iğrenç olsa da buna değecek. O Grip buna değer. Bunu ondan istiyorum çünkü ona fedakârlığın aşkın özü olduğunu öğreten kişi o. Onu benim sevebilecek ve onun için her şeyi yapabilecek tek kişi o. Bunu sert gözlerinde, savaşçı duruşunda görüyorum.

Ama tabii ki ne bir dokunuş ne de bir kelime teklif ediyor. İhtiyacım olduğunu bilmiyor ve bilse bile umursayacağından emin değilim.

İfademı kapatıyorum. Beni buradan çıkarmak için onurunu, bedenini, ruhunun parçalarını feda etmeye hazır olan kadın hakkında söyleyeceği hiçbir şeyi duyamıyorum. Parker'ın elindeki para ve gücü aklım almıyor bile. Bu tür suistimalleri muhtemelen hayatı boyunca yapmıştır.

Buradan , nasıl olursa olsun, bundan pişman olmasını sağlayacağım. "Bana bunun onun hatası olduğunu söyledi." Annemin onaylamadığı aşık.

"Bu onun hatası değil," diyorum sabırsızlıkla.

"Bu konuyu açmak için uygun bir zaman olmadığını biliyorum," diyor, kaşlarını kaldırarak bunun söylenmesi gerektiğini belirtiyor. "Ama eğer Qwest'te kalsaydın, bunlar ."

"Qwest'i sevmiyorum anne." Yorgun bir nefes verdim. "Ve şu anda buna ihtiyacım yok."

"Ona bir şans vermedin. Yapabilirdin-"

"Bristol'a yıllar önce aşık oldum," diye araya . "Bir hafta içinde. Bunu biliyor muydun?"

Ellerini tutup kalbime bastırıyorum. "O burada anne. Kalbimde. Kafamın içinde. Ondan kurtulamıyorum."

Başımı sallıyorum, dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme.

"İstemiyorum. Hayatımın geri kalanını böyle hissederek geçirmek istiyorum, sanki o burada değilken sadece yarım yaşıyormuşum gibi. Peşinden gitmeyeceğim hiçbir yer yok. Bunu hiç başkası için hissettin mi?"

Annemin gözleri şokla doluyor ve parmakları göğsümde titriyor.

"Hayır," diye fısıldıyor, gözleri yüzümü arıyor. "Çoğu insanın bunu yaptığını sanmıyorum."

"Acı veriyor." Göğsümden ağır bir iç çekiş yükseliyor. "Yine de çok değerli. Ondan vazgeçmeyeceğim."

Birden fazla kez masanın karşısında oturup benim yemek yememi sağlamak için aç kalan, ben diye kelimenin tam anlamıyla yokluk çeken kadına bakarken acı kalbimi ikiye bölüyor.

"Onu kimseye vermeyeceğim." Alnından öpmek için eğildim. "Sen bile."

"Ben sadece . . . Sadece senin için en iyisini istiyorum." Alt dudağı titriyor ama onu dişlerinin arasına hapsediyor, gözlerini beton zemine dikeyyor. "Nasıl savaşılabileceğini bilen bir kadın. Senin yanında duracak ve seni anlayacak bir kadın. Senin için her şeyi yapabilecek bir kadın."

Bu ironi beni bir kılıç gibi delip geçiyor.

"Her zaman senin gibi birini bulmam için dua ettiğini söyledin. Senin kadar sert, senin güçlü, senin gibi ölmek ya da kalmak isteyen birini." Başımı sallıyorum, parmaklarını arasında ovuşturuyorum. "Dualarının kabul edildiğinin farkında değilsin. Neden ona aşık oldum sanıyorsun? Bristol tıpkı senin gibi. Dışarıdan öyle görünmüyor diye bunu gözden kaçırma."

"Onu senin için istemekten kendimi alamıyorum, Marlon." Gözyaşlarını boşa akıtmıyor ama gözleri hüzünlü. "Her zaman onun nasıl biri olacağına dair bir fikrim vardı ve New York'tan gelen bir sosyete kızı beklediğim şey değildi. Sanırım biz annelerin her zaman beklentileri vardır. Her zaman, her durumda ne yapacağımızı tam olarak bildiğimizi varsayıyoruz."

"Şey, çoğu zaman anneler yapar ..."

Sözlerim zihnimde daha önce görmediğim bir yol açıyor. Lanet olsun. Ben bir aptalım. Neden bunu şimdi düşünüyorum?

"Anne, benim için bir şey yapmanı istiyorum. aramanı istediğim biri var."

37. BÖLÜM

BRISTOL

Böyle bir yolculuk için NE alınır? Gerçekten önemli mi? Tüm dünya kıcıımı Amalfi Sahili'nde Parker'ın üst görecek.

Geçen yıl Moda Haftası'nda aldığım pantolon takımını göğsümde tutuyorum. Alexander McQueen'in sonbahar koleksiyonunun tecavüz ve rezilliğe uygun olduğundan emin değilim.

"Şeytan sürerken ihtiyaçlar gerekir," diye mırıldanıyorum ve tüm popomu kaplayan büyükanne dönemi külotumu yığının içine atıyorum. Güzel iç çamaşırlarımı Parker'ın zavallı kıcı için harcamayacağım. Eşyalarım gece çantasında değil de yatakta olduğu sürece, bunlar olmuyormuş gibi davranmak daha kolay. Hiçbir yere gitmiyormuşum gibi.

Parker'ın gelmesine daha bir buçuk saat olduğu için kapı zili beni ürkütüyor. O beni almaya gelmeden önce geçirdiğim her dakikanın tadını çıkarıyordum. Kulübemin kapısının küçük penceresinden bakıyorum.

"Anne." Orada durup ona bakıyorum. Geçen yıl kulübeye taşındığımdan beri evime tam olarak bir kez gelmişti. Geçen geceki kavgamızdan sonra, yakın zamanda kapımı çalmasını beklemiyordum. "Biri öldü mü yoksa doğum mu yapıyor?"

Davet beklemeden yanımdan geçip gitti. "Kaba olma, Bristol."

Annemin gözleri oturma odamın sıcak sadeliğinde geziniyor. Bu abartısız zarafetin neresinde bir kusur bulabileceğini hayal edemiyorum, ama yine de kusur bulmak için bulduğu yenilikçi yöntemlerle beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

"Ölüm ve doğumun kaba olduğunu fark etmemiştim. Özür dilerim." Oturmasını işaret ediyorum ama ben ayakta kalıyorum. "Senin için ne yapabilirim? Birbirimizi son gördüğümüzde söyleyeceklerimizi söylediğimizi sanıyordum. Ayıracak fazla zamanım yok."

"Yolculuk için , değil mi?" Annemin gözleri küçümseyerek . "Kabalık demişken."

Nefesim boğazımda düğümleniyor, çekiliyor ama bırakılmıyor. O nereden biliyor? Yani, yakında herkes öğrenecek, ama ben son günlerdeki saygınlığıma tutunmaya çalışıyordum.

"Trip?" Aptal rolü yapmayı seçtim, ama zeki olmaktan başka bir şeymiş gibi davranmakta hiçbir zaman iyi olmadım.

"Oh, Tanrım, Bristol." Annem Celine çantasını yanındaki kanepeye bırakıyor. "Anladığım kadarıyla fazla zamanımız , o yüzden oyunlardan vazgeçin. Parker ne zaman gelecek?"

Ona göz kırpiyorum, yanlış oyundaki bir aktörmüşüm gibi şaşıyorum. Repliğim için çırpınıyorum ve merak ediyorum

Bu karakterin kim olduğunu.

"Anne, sen neden ?" Karşısındaki aşk koltuğunun kenarına tünedim. "Marlon'un annesi beni aradı ve her şeyi anlattı, hadi seni nasıl kurtaracağımızı bulalım."

"Bayan James?" Grip'in annesinin benim hakkında bunları bilmesinden daha kötü bir şey . Oğlunun zaten sevmediği kız arkadaşının, tüm dünyanın görmesi için vücudunu takas edeceğini bilmek. "Biliyor... Aradı... oluyor?"

"Bristol, et." Sabırsızlık annemin pürüzsüz kaşlarını kırıştırıyor. "Marlon annesinden senin durumun hakkında beni aramasını istedi. Akıllıca olduğunu da eklemeliyim. Böyle bir saçmalığı nasıl düşünebilirsin? Seni bundan daha iyi yetiştirdim."

Son yirmi dört saattir katlanmak zorunda kaldığım diğer her şeyle birlikte, annemin seçici hafızası şu anda dayanabileceğimden çok daha fazla.

"Hatırlarsanız, Rhyson'ı dünyanın dört bir yanında yönettiğiniz ve gerçek anlamda ebeveynlik yapmaya zahmet edemediğiniz için, aslında benim yetiştirilmemden dadılar sorumluydu."

Odadaki sıcaklık o kadar düşüyor ki, ağzımdan çıkar çıkmaz havada kristalleşiyor.

"Bunun kabul edilebilir bir davranış olduğunu düşünüyorsanız belki de daha fazla müdahil olmalıydım." Annesi gözlerini kısar ve alyanslarını inceler. "Bir erkek için kendini bu şekilde küçük düşürmek."

Kahkaha karnımda kıpırdanıyor ve omuzlarımı sarsarak taşıyor. Başımı arkaya atıyorum ve onunla birlikte uluyorum. Ben histerik olabilirim, ama bana bunu dürüst bir yüz ifadesiyle söyleyebiliyorsa kesinlikle kördür.

"Şaka mı?" Annem sessiz bir vakarla soruyor. "Lütfen paylaşın." "Beni bir erkek için kendimi küçük düşürmekle suçladınız."

Kahkahalarım, hepsi tükenene kadar yavaşça sızıyor, beni boş ve aşağılanmış bırakıyor. "En azından kendimi küçük düşürdüğüm adamın her dakikasına değdiğini biliyorum. Gerekirse Grip için her gün kendimi küçük düşürürüm. Peki ya son otuz küsur yıldır kendini küçük düşürdüğün adam? O buna değer mi?"

Annemin düşmanca gözleri yüzümde daralıyor. Elleri ince, bükülmüş yumruklar halinde sıkılıyor. "Evliliğimin, babanla ilişkinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Onu evimizde benim yaşımda bir kızla sevişirken yakaladığımda bir şeyler sezmediğimi mi sanıyorsun? Senin yatağında ve sen sarhoş olup ağlamaktan başka bir şey yapmadığında?"

" ne cüret!" Annem ayağa fırladı. "Buraya sana yardım etmeye geldim."

"Buyur, anne." Ben de ayağa kalkıyorum, onunla aynı seviyede olmak istiyorum. "Seni memnun etmek için ne kadar zaman harcadığımı biliyor musun? Sen olmaya çalışarak? Sen olmamaya çalışarak? Sen öyle bir çelişkiydin ki, sana öykünmeli miyim yoksa seni doğamdan yok etmeli miyim emin değildim."

"Ama sen , değil mi?" Gözleri ciddi. "Duygularımı bu kadar az önemseyen bir adama aşık olmak istediğimi mi sanıyorsun?"

Acı kahkahası boş oturma odasında yankılanıyor.

"Sevmek para kazandırmaz, Bristol. Bu dersi benden ve babandan öğrendiğini umuyordum. Kardeşinle birlikte."

"Olan bu mu?" Parker'la hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi karşımda durup bana sevmememi söyleyen annemle olan göz . "Tüm sevgini onlara verdin ve bana hiç mi kalmadı? Onlar risk ben değmez miydim?"

"Tanrı aşkına sen neden bahsediyorsun?" Annem kaşlarını çatıyor ama yine Celine çantasının yanındaki yerine oturuyor. "Bana izin verdiğin kadar sana rehberlik ettim."

"Ben yönlendirilmek istemedim anne. *Sevilmek* istedim ama hep bir mesafe vardı. Bana sadece bu

kadar yaklaşmama izin verdin."

"Bu senin kendi iyiliğin içindi. Zaten bana çok fazla benziyordun."

"Bunun bir zayıflık olması gerekmiyor, biliyorsun," diyorum usulca. "Doğru insanlarla, doğru adamla, aşk bizimki gibi kalpleri ödüllendirir."

"Demek Charles Parker'ı becermeye hazır olmanı sağlayan şey güç?" Annem soruyor, bu kabalık onun kibar görünümüyle çok çelişiyor. "Ödülün bu mu?"

"Hayır, Grip benim ödülüm," diye karşılık veriyorum tereddüt etmeden. "Onun için ne yapılması gerekiyorsa yapacağım."

Parkelerimi kaplayan pelüş halının içine gömülmüş çıplak ayaklarıma bakıyorum.

"Ben onu seviyorum. O da beni seviyor. Bazen sevdikleriniz için çılgınca şeyler yaparsınız. Asla yapmayacağınızı düşündüğünüz şeyleri kabul edersiniz. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Annem konuşmadan önce birkaç dakika beni değerlendiriyor.

"Biliyorum." Alyansını çeviriyor. "Onun için, onu kaybetmemek için yapmayacağın hiçbir şey olmadığını bilmek özgürleştirici. Ve aynı zamanda karanlık ve yalnız bir tuzak da olabilir, aşk senin hapisane hücrendir."

"Benim için değil," diyorum usulca. "Grip ile olmaz. Senin gibi olduğumu fark etmem yıllarımı aldı ama ben sen değilim. Grip de babama hiç benzemiyor. Bu tür bir aşktan kaçarken neredeyse onu kaybediyordum ama bu bana yapılması gerekeni yapma gücü veriyor."

"Sana baban hakkında bir şey söyleyeyim, Bristol." Genelde annemin nefes alıp almadığından bile emin olamıyorum, o kadar sakın ki, ama bugün derin bir nefes alıyor. "Evliliğim hakkında konuşmam. Kimseyle konuşmam."

Bunu biliyorum. Sanki bir şeyleri kaçıracaktım ve her kelimeyi yakalamam gerekiyormuş gibi gözlerimi dudaklarına dikiyorum.

"O gün ne gördüğünü biliyorum." Kucağına bakıyor ve izin verdiği tek rahatsızlık belirtisi olan dudaklarını yalıyor. "Bu ilk değildi ve keşke son olduğunu söyleyebilseydim. Babanın kalp krizi zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Öleceğini düşünmüştük. Bu, Rhyson ve babamın ilişkilerini onarmaya başlamaları için bir itici güç oldu.

"Bir iş gezisinde olduğumu söyledim," diyor annem. "Ama aslında babanı terk ediyordum."

Akıl. Patladı.

Ve bir çocuk gibi düşünebildiğim tek şey Rhyson'a söylemek için sabırsızlandığım.

"Evet." Başını sallıyor, saçlarını neredeyse hiç rahatsız etmeyen asıl bir hareketle. "Bıkmıştım ve sonunda bunu yapabileceğimi düşündüm. Onu terk edebilirdim. Onu sadece gidecek sevemezdim."

Kulübem sessiz, sanki mobilyalar, duvarlar, ampuller bile benimle aynı nefesi tutmuş onun bir sonraki sözlerini bekliyor.

"Kalp krizi geçirdiği haberini aldığımnda." Annem dudaklarını birbirine kenetliyor ve hızla göz kırpyor. "Onu asla bırakamayacağımı biliyordum. Sanki kader ya da bir güç gitmemi istemiyordu."

Bana içtenlikle bakıyor, gözleri hiç görmediğim kadar savunmasız. Yalnızken benimkiler kadar savunmasız.

"Ondan sonra aramızdaki şeyler değişti. Yavaş yavaş ama değişti."

Babam zor bir iyileşme süreci geçirdi ama annem başından sonuna kadar onun yanında kaldı.

"Bana Rhyson'la bir şeyler üzerinde çalıştığını ve buraya taşınmak istediğini söylediğinde hemen kabul ettim." Pahalı el çantasını kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Belki sonunda kocamı geri alabilirim diye düşündüm."

Yutkunuyor. "Çocuklarım."

Şok sinirlerimin üzerinde sığıyor ve sinapslarımı kısa devre yaptırıyor.

Ne dedin?

"Rhyson ile terapi seanslarına başladığımızda evliliğimiz için de danışmanlık almaya başladık." Gülüşü kesik kesik. "Hayal musun? Otuz yıldan sonra mı? Ama deniyoruz."

"Hiçbir fikrim yoktu anne."

"Neden ki?" Annemin kibri tekrar yerine oturdu. "Bu babanla benim aramda özel bir mesele. Her aldattığında sana koşmadım, şimdi aldatmamaya çalıştığım için sana koşmayacağım."

"Yani Rhyson'la aile terapisine ve babamla evlilik danışmanlığına gidiyorsun, onlarla aranı düzeltiyorsun ama benimle uğraşmıyorsun."

Bu kadın tarafından nasıl incitilmeyeceğimi asla çözemeyeceğim. Sanki bir pençe kalbimin içine girmiş gibi ve kendimi ona karşı bir şey hissetmekten nasıl kurtaracağımı bilmiyorum.

"Brunch yapıyoruz," diyor savunmacı bir şekilde.

"Brunch mı?" Sesim öfkemle birlikte tavana yükseliyor. "Votka ve yemek eşliğinde beni eleştirmek için yeni ve yaratıcı yollar bulduğun o düzenli aralıkları mı kastediyorsun? Oh, çok iyileştirici, anne."

"Seninle durum farklı, Bristol. Sen ... sen benim en iyi yanlarımsın," diyor yumuşak bir sesle. "Hassas , sert yanlarım, zeki ve savaşçı yanlarım. Sana yeterince zarar verdim ve aramızdakileri nasıl düzeltereğimi bilmiyorum."

"Beni zalim bir sapıkla evlenmem için manipüle etmek, eğer önerileri kabul ediyorsanız, başlamak için en iyi yer değil."

"Ben sadece Bilmiyorum. Bunların hepsine sahip olabileceğini düşünmüştüm. Herkes bir şekilde bunların hepsini ister. Bunu geri çevirmeni istemedim."

"Belki Grip'le tanışmamış buna razı olurdum." Başımı sallıyorum, zaman parçalandıkça ve Parker'la gitme vakti yaklaştıkça taze yaşlar gözlerimi yakıyor. "Onu seviyorum anne. Saklamaya çalışsam da sen bunu gördün."

"İşaretleri fark ettim, evet," diyor annem, dudaklarında alaycı bir bükülme. "Babanla tanıştığında tıpkı benim gibiydin. Ben de bunu saklamaya çalıştım."

"Bu yüzden mi Grip'le olmamı istemedin?" Yumuşakça soruyorum.

"Belki kısmen." Annem zarif omuzlarını silkiyor, berrak gözlerini bana çeviriyor, ya da berrak. "Her , geçen geceki yüzleşmemizden sonra bana geldiğine göre seni seviyor olmalı."

"O beni çok seviyor." Sadece bu sözleri söylemek ve onlara inanmak bile kalbimin etrafında biriken buzların bir kısmını eritiyor.

"Eğer onu seviyorsan, kendini Parker'a teslim etme, hem de böyle onursuz bir şekilde." Sesindeki tiksinti yüzündeki tiksintiyle eşleşiyor ya da aşılıyor.

"Öylece durup izleyemem..." Sözlerim suçluluk duygumun içinde boğuldu. "Grip benim yüzümden orada."

Hayatı, kariyeri, iyi ismi, hepsi benim yüzümden tehlikede."

"O zaman seyirci kalma ve pes etme." Annemin bana bakışında her zaman sahip olduğunu bildiğim gururun bir dokunuşu parıldıyor. "Sınıfın için kek pişirmiyor ya da saçını örmüyor olabilirim ama sana nasıl savaşılacağını öğrettiğim kesin."

"Yapamam." Gözyaşları boğazımı yakıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. "Bunun etrafında defalarca döndüm ve başka bir yol göremiyorum. Taleplerine eğmek istemiyorum ama-"

"O zaman yapma."

"Ama Grip'e yardım etmek zorundayım. Onu orada bırakmak bir seçenek değil." Annemin gözleri biraz yumuşuyor ve sert ağzı gevşiyor.

"O zaman sana yardım edeyim."

BÖLÜM 38

BRISTOL

"ÇANTALARINIZ NEREDE?" Parker'ın bana bakışında şehvet, sabırsızlık ve kibir birleşiyor. "Neden giyinmedin? Acelem olduğunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Parker oturma odamda duruyor, güç ve Gucci takım elbisesini giymiş.

"Buna karşı karar verdim." Üzerimde kot şortum ve Columbia tişörtümle, halsizliğin bir örneği olarak koltuğa yığıldım. "Sen bensiz devam et."

Parker'ın gözlerinde şiddet alevleniyor, sonra onu . O, kesinlikle gerekmedikçe gerçek yüzünü göstermeyen dikkatli canavarlardan biri.

"Grip'in bunu duyduğuna üzüleceğinden eminim."

"Demek adını biliyorsun." Bacaklarımı çaprazlayarak ona sırtıyorum. "Bildiğine memnun olacak. Eve döndüğünde ona söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Burada kartların kimin elinde olduğunu unutmuş gibisin." Parker zaten ince olan dudaklarını inceltiyor.

"Düşünmeye başladım." Ona dönmeden önce manikürümü inceliyorum. "Belki de çok kolay teslim oldum. Küçük bir kokain. Grip'in daha önce sabıkası yok. En iyi avukatlara sahibiz. Birkaç çıkmaz sokağın bizi durdurmasına neden izin vereyim ki?"

"Erkek arkadaşının fotoğraf çekimi sırasında o uyuşturucuları yerleştirmenin ne kadar kolay olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Kahkahalar onun cam gibi maviliklerini aydınlatıyor. "Cebimde sadece bir yargıç olduğunu düşünüyorsanız, beni fena halde hafife alıyorsunuz demektir."

"Öyle mi?" Kayıtsızca soruyorum.

Benim cansız cevabım karşısında hayal kırıklığı burun deliklerini alevlendiriyor, öfke yanaklarını alacalandırıyor. Kendini beğenmiş gülümsemesi, huysuz bir gevşekliğe dönüşüyor. "Bana bunu yaptırma." Sesi neredeyse bir tıslama gibi. "Onu mahvedeceğim. Tamamen."

Sözlerinin taşıdığı kesinlik karşısında kalbim kaburgalarımın arkasında fırtınalar koparıyor. Bunu yapabilirdi. Hiç şüphe yok. Sadece onu izliyorum, soğukkanlı sessizliğimin onu kışkırtacağını biliyorum. Korkuyla besleniyor ve ben onun tabağını ters çevirdim. Soğukkanlılığının yıprandığını görsem bile, kolumdan beni ayağa kaldırdığında hazırlıksızdım. Kıçımı tutup beni ereksiyonuna doğru bastırdı.

"Son on yıldır aynı odada bulunduğumuz her böyle hissediyorum." Gözlerini kısar. "İstedığimi elde ettim ve sonunda seni tekrar becereceğim. Beklemekten bıktım."

Annem bir aptal yetiştirmede, ama şu anda bir aptal olduğumu fark ediyorum. Bu adamın beni kandırmasına izin verdim.

"Biz seks yapmadık." Ona eğildim, kelimeleri üzerine üfledim. "Vegas'ta o gece sözde yatmış olmamıza rağmen on yıldır beklediğini söyledin."

Hafızamdaki o kara delik her zaman sarhoşluktan daha derin ve karanlık hissettirdi ve nedenini şimdi anladım.

Göz kırıyor, ağzı açık kalıyor. Av karşılık veriyor. Bunu beklemiyordu.

"O gece sarhoş olmaya çok kararlıydın." Omuz silkiyor. "Parks'ın meşhur martinilerinden birine biraz bir şeyler katmak sadece hızlandırmak içindi. Nasıl olsa bayılacaktın. Ben sadece sana yardım ettim ve sen de hikayeyi yuttun."

O sabahki şaşkınlığımı, hayal kırıklığımı ve utancımı hatırladıkça içimde yükselen öfkeyle kolumu tuttuğu yerden çekiyorum.

"Ben baygınken beni ." Bu sözleri ona fırlattım. "Bu senin en iyi şansındı."

"Gerçekten mi?" O tek dünyaya cam parçaları yerleştiriyor. "Bunu göreceğiz."

Beni kanepeye öyle itiyor ki başım kolçağa çarpıyor ve bir saniyeliğine acı göksel oluyor, gözlerimin önünde yıldızlar beliriyor.

Bileklerimi başımın üzerinde topluyor, bir dizini bacaklarımın arasına sokuyor. Öfkesinden yüzü çarpılıyor. Panik göğsümde uçuşuyor, kalbimin etrafında çılgınca çırpınıyor.

"Benim olanı ona verebileceğini mi sandın?" Kelimeler mermi gibi, arkalarındaki güç yüzüme tükürük fırlatıyor. "Sana sahip olmasına, seni becermesine ve bundan kurtulmasına izin mi verdin?"

Tiştörtümün yakasını ellerinin arasına alıp sarsıyor, tiştörtü yırtıyor ve sütyenime bantlanmış teli ortaya çıkarıyor. Şokla gerilmiş gözleri altında buluyor.

"Zaten itiraf ettiğin şeylere tecavüzü ekleyelim mi?"

Sütyenimin telini kopardı ve ayağının altında ezdi. Arkasına bile bakmadan odanın diğer ucuna koştu. Kapıyı çekip açar açmaz Greg'le yüz yüze geldi.

Greg, Parker'ın yanından geçip beni bulacak kadar uzun süre bakıyor, kaşlarını endişeli gözlerinin üzerine kaldırarak sessizce iyi olup olmadığımı soruyor. Başımı sallıyorum, göğüslerimi örtmek için tiştörtümün yırtık kenarlarını topluyorum. Dizlerim o kadar güçsüz ki sanki kıkırdak yerine méringue ile doluymuş gibi hissediyorum.

Parker omzunun üzerinden bana bakıyor, ağzı kendinden emin bir gülümsemeye dönüşmüş.

"Seni aptal sürük." Greg'e sırtını döner ve omzunun üzerinden onu işaret eder. "Bir polisin beni edebileceğini mi sanıyorsun? Kaydettiğini sandığın şeylerle bile beni tutmaya yetmeyecek. Gerçek güç. Sahip olduğum şey bu. Hiçbir fikrin yok."

"Sanırım bir fikrim var evlat," diyor Betsy Teyze yatak odama açılan kapıdan.

Tüm bunlara Parker'ın yüzünde kısa bir süre için beliren şaşkınlık ve utancı görmek için bile değerdi.

"Anne, burada ne yapıyorsun?" Sanki bizi evcilik ya da doktorculuk oynarken yakalamış gibi gözleri Betsy Teyze ile benim aramda gidip geliyor. Sanki onu elleri pantolonumun içindeyken yakalamış gibi.

"Babanın yıllar önce yapması gereken şeyi yapmak için buradayım." Ona bir zarf uzatıyor, gözleri hüznü ve kınayıcı. "Seni durdurmak için buradayım."

Zarfı hemen açmıyor, onun yerine mührü okşuyor. "Burada her ne varsa, anne, bana dokunamaz."

"Baban paramızın onu yenilmez ve kanunların üstünde kıldığına inanan bir aptal ve seni de buna inanman yetiştirdi. Uzun zaman önce müdahale etmeliydim." Betsy Teyze başını zarfa doğru salladı. "Yaptığın tüm o korkunç şeyleri bilmiyordum ama artık biliyorum ve asla çok geç değil."

Parker' gözleri benden annesine kayıyor, sonra elinde hâlâ açılmamış duran zarfa . ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama annem ve Betsy teyzem biliyor. Bu onların planı ve

Tek alternatif, dünyanın incelemesi için alt kısımlarımı açmamı gerektirdiğinden, onların sonsuz bilgeliğine teslim oldum.

Parker zarfı açtığında, tek kelime etmeden yüzü beyaz bir teslim bayrağına dönüşür.

"Nereden aldın bunu?" diye soruyor . "Babam sende olduğunu biliyor mu?"

"Onun kasasının şifresi bizim yıldönümü tarihimiz." Betsy Teyze'nin kahkahası alaycı bir tınıya dönüştü. "Evliliğimizi onurlandırmak için seçtiği tek yol bu olduğuna göre gün duygusal hissetmiş olmalı."

"Babam öğrendiğinde-"

"Sonra ne olacak Charles?" Betsy Teyze tam boyuna ulaştı. "Sen ve baban her şeyin yarısının benim olduğunu unutmuş gibisiniz. Orijinal oteller büyük büyükbabamdan geldiğinden beri yarısından fazlası benim. İsimlerini 'Park' olarak değiştirmek geldiklerini değiştirmez."

"Bunu duyduğunda-"

"Oh, o çoktan duydu." Betsy Teyze gelip koltukta bana katıldı. "Sanırım orada ondan bir not da var. Hâlâ dersini ve kızları taciz ettiğinle ilgili bir şey. Bu çok pahalıya mal olan bir hataydı. Eğer bunu kendim ortaya çıkarırsam, örtbas etmek için harcadığı paraya yazık olur."

"Aslında bunu Benekli aracılığıyla sızdırabilirsin," diye giriyorum. "Parker'ın hazırda bekleyen bir adamı var. Her zaman bir adamı vardır."

"Oğlumun senin için yeterince iyi olduğunu düşündüğüm için çok üzgünüm, Bristol." Betsy Teyze yüzümdeki saçları geriye doğru tarıyor ve alnıma bir öpücük bırakıyor. "Zaman ayırmana degecek birini bulduğuna sevindim."

"Onun zamanına değer mi?" Parker'ın yakışıklı yüzünü inanılmaz bir öfke kaplıyor. "O haydut mu? O rapçi mi?"

Bristol'u benim yerime ona mı vereceksin? Beni küçük düşürdü ve bunun bedelini ödemeli."

"Tam olarak ne için ödeme yapıyorum Parker?" Karşısına geçip duruyorum, öfkem beni yüzüne birkaç santim yaklaştırıyor. "Sarhoş basına ben mi sızdırdım? Sana ilaç verip, bilincim yerinde değilken seks yaptığımıza mı sağladım? Kendi büyük egomu tatmin etmek için seni herkesin önünde seks zorladım mı? Masum bir adama uyuşturucu verip davasını manipüle etmek için yargıçlara şantaj yaptım mı?"

"Benim yerime onu seçtin," diyor Parker acımasızca. "Sana verebileceğim onca şeye rağmen Compton'dan bir rapçiye bana tercih ettin."

"Grip olmasaydı bile, asla sen olmazdın," diye tıslıyorum.

"Sanırım bu iş yeterince uzadı," diyor annem Betsy Teyze'nin kullandığı girişten. "Seni yargılamak için yeterli delilimiz var, Parker. Ömür boyu değil ama bir süre hapis yatacaksın. Memur James'e sadece elindeki kaseti veriyoruz ama babanın kasasından hiç bitmeyen bir kanıt akışı var. Seni parmaklıklar ardında tutmaya yetecek kadar bulana kadar Memur James'e göndermeye devam edeceğiz."

"Marlon'u serbest bırakmak ve adını temize çıkarmak için bize zaten yeterince şey verdin." Tek oğlunu düşünürken Betsy Teyze' gözlerinin kenarlarında biriken yaşlar yüzünden aşağı süzülüyor. "Ve seni yargılamaya kadar."

Onun için yüreğim parçalanıyor. Masum bir adamı serbest bırakmak için doğru hareket tarzına karar vermeden önce bu kararlar nasıl boğuştuğunu hayal bile edemiyorum. Yine de tüm yumuşak duyguları bir kenara bırakıp Parker'ın yüzüne doğru adım atıyorum, dudaklarım kasıtlı bir öfkeyle kıvrılıyor.

"Eğer bir daha, ama bir daha, seni korkak pislik, bana ya da Grip'e yaklaşırsan," diyorum. "Bu bilgilerin daha fazlası ortaya çıkacak. Buna sigorta poliçemiz diyelim. Grip'in elinde şüpheli bir kâğıt bile olsa

kesersen, kışının peşinden gelirim."

"Ben de öyle," diyor arkamdan ölümcül yumuşak bir ses.

Arkama bakıyorum ve Bayan James'in kapının pervazına yaslandığını, kollarını kavuşturduğunu, dudaklarının taş gibi olduğunu, gözlerinin öfke ve kızgınlıkla parladığını görünce neredeyse yere yığılıyorum.

"Oğlum iyi bir adamdır." Gözleri bir an Parkerdan bana kaydı. "Bristol da iyi bir kadın. Sadece onları tekrar incitmeye çalış. Kanundan kaçmanın yolunu bulursan, senin için sokakta adalet sağlayacağım. Bahse girerim bundan kurtulamayacaksın."

Greg, Bayan James "sokak adaleti" hakkında daha fazla konuşmadan, bu her ne demekse, kavgaya dahil olur ve Parker'ın kollarını arkasından çeker.

"Charles Parker, sessiz kalma hakkına sahipsiniz. ."

Kaçışımı mümkün kılan üç anneye bakarken Miranda Hakları, evime akın diğer polisler, telaşlı hareketlilik hepsi kenara itiliyor.

"Betsy Teyze, çok üzgünüm." Onu kucaklıyorum ve kucağımızda usulca burnunu çekiyor. O doğru olanı yaptı ama Parker hâlâ onun oğlu. Kocasının kasasından aldığı bilgiler , bunların hiçbirisi işe yaramazdı.

"Hayır, özür dilerim." Betsy Teyze başını sallayarak geri çekildi. "Bunca yıl boyunca başka kadınlara, pek çok insana yaptığı şeyler yüzünden onu bir yerlerde hayal kırıklığına uğrattık. Bunu ödemek zorunda. Umarım uyarımıza kulak verir ve bir daha senin peşine düşmez."

"Oh, yapmayacak," diye araya giriyor annem. "Marlon'a yaptıkları, o kasadaki şeylerin ve kocanızın yıllar boyunca onun için örtbas ettiklerinin yanında çocuk oynacağı kalır. Elimizdekileri unutmamasını ."

"Teşekkür ederim anne." Gözlerimiz birbirine kenetlenip sarılırken ve yumuşarken başka ne diyeceğimi . Aramızdaki her şeyin bir günde düzelmeyeceğini biliyorum ama bugün büyük bir adımdı.

"Seni seviyorum, Bristol." Sesi titremiyor ama benimkine çok benzeyen gözleri belki de ilk kez bana kalbinden geçenleri biraz olsun gösteriyor. "Marlon'un buna senden daha çok inandığı için üzgünüm ama suçlunun ben olduğumu biliyorum."

Ağzının kusursuz kırmızı çizgisi yüzünü buruşturuyor.

"Bence baban Rhyson ve benimle birlikte Dr. Ramirez'in seanslarına katılmanın zamanı geldi de geçiyor bile," diye devam ediyor. "Eğer gerçek bir aile olmayı umuyorsak tabii."

Sözleri içimdeki duyguları dalgalandırıyor, kalbimde tektonik bir değişim yaratıyor. Son yirmi dört saat boyunca duygularımı disipline ettim, Marlon'un özgürlüğünün buna bağlı olduğunu bildiğim için çok fazla tuttum. Onunla her zaman istediğim ilişkinin onun da isteyebileceği bir şey olma ihtimali beni çözüyor. Bir kontrol duvarının ardına gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Göğsümde serbest bir hıçkırık beni . Ne olduğunu anlamadan annemin kollarındayım. Hala garip. Sırtımı sıvazlıyor ve beni sertçe tutuyor, rahatlamamış, duvarları tam olarak yıkılmamış, ama önemli olan tek şey .

Hep merak etmişimdir, acaba tüm bağlılığını yetenekli ağabeyime mi verdi; en derin sevgisini sadakatsiz babama mı harcadı ve bana şey kalmadı. O duvarın arkasının nasıl olduğunu bilirim. Soğuk ve yalnız. Güneşsiz ve çorak. Tanrım, sonunda Grip'i içeri aldığım için çok mutluyum. Ve annemle birbirimize yeni bir anlayışla, yeni bir saygıyla bakarken, umarım yakında bir gün o da beni gerçekten içeri alır.

Omzunun üzerinden, sempatiyle, şefkatle, belki de anlayışla ısınmış ve erimiş koyu karamel bir bakışla karşılaşıyorum. Gözyaşlarımın arasından Bayan James'e belli belirsiz bir gülümseme sunuyorum ve o da yavaşça gülümsememe karşılık veriyor.

BÖLÜM 39

KAVRAMA

Yoldayım.

BRISTOL'un mesajını okudum ve başıma yumuşak kaşmir bir kazak geçirdim. Yeni duş almış olarak yatağa uzanıyorum ve cevap veriyorum.

Ben . Üst kata.

GÖRÜŞMEMİZ KISA SÜRDÜ, ama havada bir beklenti uğultusu vardı. Bristol'u son gördüğümde Parker'a gidiyordu. Ondan memnun değildim. Eminim meseleyi kendi ellerimle halledip Ma'ya Bayan Gray'i arattığımda da Bristol benden memnun olmamıştır. Bu sabah County'de uyandım, toz yumurta yedim ve cildimi çizen hapishane önlükleri giydim. Bu gece lüks çatı katımdayım, kaşmir bir kazak giyiyorum ve eskiden ödediğim kiradan daha pahalı olan bir şişe şarabı soğutuyorum. Olayların şaşırtıcı bir dönüşü.

Hiç birini öldürecek kadar öfkelenmedim ama Parker şu anda karşımda duruyor olsaydı, onu çatıdaki ızgaramın üzerine atar ve alevlerin leşini tüketmesini izlerdim. Belki de iki bin dolarlık bir şişe şarabımı onun yanmış etinin kokusu havaya içerdim. Ruhumun bazı temel seviyeleri, izlediğimiz yasal yol yerine ilkel adaleti tercih eder.

Bayan Parker'ın oğlunu dizginlemek için o kasada bulduğu "sigorta" ödülüne güvenmek zorundayız. Yine de, umarım onunla daha önce yaptığım konuşma bizi ve Bristol'u bir daha rahatsız etmesini engeller.

Bu tehdide karşı ne yapacağımı düşündüm. Sokak adaleti, kendimi ve kızımı korumak için Ceset'i ya da herhangi bir aracı kullanmamı gerektiriyordu. Ceset'i kullanmanın cazibesine kapılmamış davranmayacağım. Öyleydi ama daha iyi bir yol istedim. Greg ve Bayan Gray yasal bir seçenek buldular, bunun için minnettarım. Parker bir daha Bristol'a doğrudan ya da sevdiği biri aracılığıyla zarar kalkarsa

Başka bir yol bulmayacağıma dair onlara ya da kendime söz vermiydim. Bunu yüzüne karşı söylemek istedim.

Polis teşkilatında bir ailem, kendi bağlantılarım olması işe yarıyor. Greg beni Charles Parker'ın tutulduğu "özel" hücreye sokmayı başardı, tabii ki genel nüfustan ayrı olarak.

Hücresine girdiğimde çişini yapıyordu. Omzunun üzerinden beni dikkatle inceledi ve korkusunun kokusunu aldım. Endişeli bir kedi gibi bacağımın etrafında kıvrıldı.

"Her yerde kameralar var," diye uyardı. "Bana zarar verirsen yakalanırsın."

"Sadece bu oda için bir tane. İki dakika boyunca dönüyor. İhtiyacım olan tüm zaman bu."

"Ne istiyorsun?" Gözlerindeki dehşeti görebilmeme rağmen alay etmeyi başardı. "Para mı? Bunu size verebilirim."

"Seni aptal piç," diye tersledim. "Senin parana ihtiyacım yok. Benim kendi var." "Benim sahip olduğum kadar değil."

Sesi şımarık bir çocuk gibi çıkıyordu. Pantolonunun üzerinden sarkan küçük sikine baktım.

"Aletini kaldır." Sesime acıma duygusu kattım. "O küçük dal parçasının ve meyvelerin kızımı tatmin edeceğini nasıl düşündün, bilmiyorum."

Gözleri sürüngeleşti, yarıldı ve boğazında bir hırıltı gümbürdedi. Tüm güce sahip olan kişi olmaya alışkındı. Öfkemi kontrol etmekte zorlanıyordum. O pisliğin etrafında ne kadar uzun süre küstahlık yanılsaması da o kadar kırılıyordu. Onun lanet mavi gözlerine daha uzun süre bakmak zorunda kaldım, haklılığı ve üstünlüğü hala hapisane önlüklerinden akıyordu. Sinsice ve onu arkasındaki sedyeye yatırana kadar sıkıştırdım. Avucumda topladığım bir avuç sert önlükle göğsünü kendime doğru çektim ve onu pisuvara çarptım. Kafası tatmin edici bir duvara çarptı.

Dişlerimin arasından, "Ona bir daha dokunursan tüm paranın, gücünün ve lanet olası otellerinin seni benden koruyacağını sanma," dedim.

Sesimdeki vahşet karşısında sahte sakinliği çatladı ve korkusunu gördüm.

"Ve sen bana Bristol'un senin mi yoksa benim mi kraliçem olduğunu soran bir not gönderdin," diye devam ettim. "Sorunuza cevap vermeye geldim."

Ona bir bakış attım ve yarısı yırtılmış notu göğsüne çarptım. "O benim."

Alt katta açılan kapının sesi beni şimdiki zamana ve evimin rahatlığına geri döndürüyor. Parker'la ilgili tüm düşünceleri kovuyorum ve Bristol'u güvende ve zarar görmemiş görmenin telaşına . Yatak odama girdiği anın bir GIF'ini yapmak istiyorum. Bu birkaç saniyeyi tekrar tekrar oynatın.

Bristol neredeyse hiç makyaj yapmamış. Saçları sırtından aşağıya dökülüyor, koyu ve vahşi ve bakır rengi. Kıyafetleri sade; beyaz , deri ceket ve dizleri yırtık kot pantolon. O gün havaalanından aldığım kıza çok benziyor, dünyanın tepesinde öptüğüm ve akıntıya karşı kovaladığım kıza. Yine de, eritilmiş gümüş rengine, ateşle denenmiş gözlerinde, benim için alevlerin içinden geçebilecek bir kadın görüyorum. Beni korumak için her şeyi feda edebilecek birini.

Yatağın , bacaklarımı açmış ve kot pantolonumu zorluyorum. Bristol yavaşça yanıma geliyor, gözleri üstümde benimkileri tutuyor. Yüz hatlarını gözlerimle takip ediyorum ve onu kalbime kazıyorum. Yanağının eğimi. Kaşlarının eğimi. Ağzının dolgun kıvrımı, şimdi duygularla kararsız.

"Kavra." Kucağıma tırmanıyor, dizlerini iki yanıma koyuyor, başını boynuma gömüyor. "Oh, Tanrım.

İyi olmana çok "

Ellerimi ceketinin altına sokuyorum, onun sıcaklığına, etine ve kemiklerine ihtiyaç duyuyorum.

"Bris." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, içime bir rahatlama doluyor. "Endişelendiğim kişi sendin. Sen iyisin. O yapmadı Tanrım, eğer yapsaydı ..."

Cümleyi bile bitiremiyorum, düşünceyi bile tamamlayamıyorum.

Bugün benim öfkem için değil ve bu düşüncelerin yol tek şey bu.

Geri çekiliyor, gözyaşları parlak gözlerinin etrafında toplanıyor.

"Kendimi ona beni öldürebilirdi."

"Bunu biliyorum bebeğim." Sırtındaki avuçlarını göğüslerinin yumuşak kıvrımlarını göğsümde düzleştiriyor. "Ama kalsaydım yapardım," diye fısıldıyor. "Senin için yapardım ve yaşardım

sonuçlarıyla birlikte."

Bunu ben de biliyorum.

"Bende sana ait olan bir şey var, Bris."

Onu, kot pantolonunun cebine uzanıp siyah kadife bir mücevher çantası çıkaracak kadar geriye itiyorum. Çantadan yüzüme bakıyor, dudaklarını birbirine bastırıyor, derin bir nefes alıp veriyor. Kolyeyi önden tutturuyorum ve altın varil göğüslerinin hemen üzerinde asılı kalana kadar çeviriyorum. çeviriyorum ve annem onu kuyumcudan aldığından beri yüzüncü kez yazıyı okuyorum.

Kalbim rüzgarda kırıldı.

Bu kolye her zaman bildiğim şeyi doğruluyor. Aynı kaldığımız yıllarda bile, o gün onun kalbine kazınmıştı. Onun benim hafızamı işgal ettiği kadar kesin bir şekilde onun hafızasını da işgal etti. Onun sahip olamayacağı ya da zaten olmadığı tek bir parçam bile yok. Annem bunu kınayabilir, başkaları bunu sorgulayabilir ama ben onun olmaktan gurur duyuyorum ve o benim olduğu için çok alçakgönüllüyüm. Dünya, neyin uyup neyin dair fikirleri ve kavramlarıyla cehenneme gidebilir. Kalbim Bristol'un avuçlarında, mutluluğum onun ellerinde.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor titreyerek.

"Annem tamir ettirdi." Göğsüme karşı sertleşiyor.

"Öyle mi yaptı?" Kirpiklerini indirip gözlerini siper ediyor. "Her şey olup bittiğinde benim evimdeydi."

"Biliyorum." Bir kahkaha dudaklarımın arasından zorla geçiyor. "Planı öğrendikten sonra kimse onu uzak tutamazdı."

"O ve ben evimde bir an yaşadık." Bristol'un dudaklarına küçük bir gülümseme dokunuyor. "Sadece bir bakışmaydı ama bence iyi bir andı. Bir gecede olmayacağını biliyorum ama belki yola gelir diye düşünüyorum."

Küçük bir kahkaha atıyor ama annemin bizi birlikte istememesinin onu incittiğini biliyorum. Ne kadar sert olduğunu düşünmemi istese de, Qwest skandalı sırasında pek çok insanın birlikte olmamamız gerektiğini söylemesinin onu incittiğini biliyorum.

"Bris, bana bak." Gözlerimin içine bakması ve benim de onun gözlerinin içine bakabilmem için razı olmasını bekliyorum. "Annem yola gelecek. Zaten gelmeye başladı ama bilmen gereken bir şey var. İnanmanı istediğim bir şey."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve başparmağımı şefkatle ağzının üzerinde gezdiriyorum.

"Hayatımdaki en önemli şey sensin," diyorum ona. "Senin için herkesi terk ederim."

Küçük nefesi bana bir seviyede bunu fark etmediğini söylüyor. Ağzının çizgisi dalgalanıyor. Kaşları çatılıyor ve gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Alnını benimkine bastırıyor ve omuzları titriyor. Kollarını göğsüme yaslıyor ve belki de yıllardır savaştığı duyguya teslim oluyor. Avuçlarımı kollarında ve sırtında , sevgimi gözeneklerine göndermek , ona hayattaki en önemli şeyin kendisi olduğuna iliklerine kadar inanmaktan başka seçenek bırakmıyorum.

benim hayatım.

"Kavra." Burnunu çekiyor ve yanaklarından süzülen yaşları siliyor. "Hiç kimse ... bu benim için dünyalara bedel."

Duygularını bastırmak için dudağını ısıtıyor ama işe yaramıyor. Duygu etrafımızdaki havayı kaplıyor, içime ulaşıyor ve kalbimi kavlıyor. Başını eğmiş, Parker'ın onu zincirlemeye çalıştığı altın halkalara dokunuyor ve dudağının kenarını çiğniyor.

"Grip, eğer işe yaramasaydı, eğer ben-"

"Ben de seni aynı şekilde çok severdim." Çenesini kaldırıp gözlerimin içine bakmaya ve gerçeği görmeye zorluyorum. Ona olan aşkımın geri dönülmez doğasını görmesi için. "Gitmene asla izin vermezdim."

Başını sallıyor, kokluyor ve gülümsüyor.

"Sana hâlâ kızgınım." bir kahkaha atarak anı hafifletmeye çalışıyor, kollarını omuzlarımda dolaştırıyor ve enseme okşuyor.

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çatıyorum ve başımı eğiyorum. "Bana deli gibi görünmüyorsun." "Nasıl ?" Ağzını bir sırtıış kaplıyor.

"Sanki beni becermek istiyormuşsun gibi."

Gözleri açılıyor ve öne doğru kayarak kendini bana doğru bastırıyor. "O da var." Gülüyor. "Ama anneme ve senin annene söylediğin için sana hâlâ kızgınım."

"Beni affetmen için seni ikna edebileceğime dair bir his var içimde."

Ellerimi beline koyuyorum ve onu yatağa doğru çevirerek kendimi ona destekliyorum. Tek parmağıyla ağzımın, elmacık kemiklerimin ve kaşlarımın izini sürüyor.

Tanrım, dokunuşu çok iyi hissettiriyor.

Dudaklarım onunkilerden biraz uzakta, nefeslerimizi ve sözlerimizi değiş tokuş ediyoruz. Yüzünü bir ressam gibi inceliyorum, her bir özelliğini -gözlerini, dudaklarını, yanaklarını- sevgiyle boyuyorum. Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve son birkaç günün stresi, kaygısı, onursuzluğu dağılıyor. Aşkımız dünyayı bu ana, onun beni saran kollarından daha geniş olmayan bir çembere indirgeyecek kadar güçlü. Onun ve benim çevrem. Çok güçlü, ama gözleri, eğer ne biliyorsanız, gizli kırılganlığını gizleyemiyor.

Bristol hep beni izledi. Biliyorum çünkü ben de onu izliyordum. Onu yıllarca yeni bir kabilenin gizemlerini çözen bir antropolog gibi gözlemledim. Beni izlerken gözlerinde başka kimsede olmayan bir şey . Ne olduğundan hiç emin değildim. Artık biliyorum. Bu öyle vahşi bir tutku ki, sınırları yok. Sınırsız, hak ettiğimin ötesinde sevgi dolu bir sadakat. Ne müziğim, ne param, ne şöhretim, ne de tatmin edeceğini hayal ettiğim herhangi bir şey, o bana böyle baktığında hissettiklerimin yanına bile yaklaşamaz.

Dudaklarıma, boynuma öpücükler konduruyor. Yavaş ve yumuşak başlıyoruz, ama her dokunuş, dillerimizin her uzun, gür vuruşu, homurdanana ve aç olana kadar bu öpücüğe çıra atıyor.

Gözleriyle beni baştan çıkararak geri çekiliyor ve belime doğru uzanıyor. Kazağımı başımın üzerine itmeden önce kot pantolonumun bel bandını okşuyor. Boynumu ve omuzlarımı öpüyor, bir yandan da kemerimi çözüp kot pantolonumu ve külotumu kalçalarımın üzerinden kaydırıyor.

Deri ceketini çıkarıyor ve atletini başından çekiştirerek kendini erotik bir şekilde benimle paylaşıyor. Dolgun meme uçlarıyla kaplı göğüsleri ortaya çıkıyor.

Avuçlarımı meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum, ta ki olgun meyvelere dönüşene kadar. Onları parmaklarımın arasında sıkıyorum ve nefesi daralana ve başı geriye doğru eğilip boğazının sütunu ortaya çıkana kadar göğüslerinin dolgunluğuna masaj yapıyorum. Ellerimi kalçalarına doğru kaydırarak kaburgalarının kırılğan iskeletinin izini sürüyorum. Külotunu aşağı çekiyorum ve ortasını avuçluyorum. Parmaklarım sıcak, ipeksi yarığa giriyor ve sırlıklam olana dek aşağı yukarı hareket ediyor.

"Oh, beni özlemiş." Sırıtiyorum ve iki parmağımla onu istila ediyorum.

Bristol'un nefesi boğazında düğümleniyor ve üst dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

"Az önce amımı mı kişileştirdin?" Kesik kesik nefesler arasında gülüyor.

"Ben bir yazarım." Çenesinin altına ve ulaşabildiği her yere öpücükler . "Bunu bir saygı göstergesi olarak kabul et." "Bunu alacağım." Kemik gibi sertleşmiş, uzamış sikimi tutuyor. "Saygı göstergesi olarak."

Elleri kenetleniyor ve ıslak ucumu okşayarak üzerimden kayıyor. Gözlerimiz birleşiyor ve mizah ortadan kalkıp yerini aramızda her zaman var olan yoğunluğa bırakıyor. Ben onun bacaklarının arasında çalışıyorum, o da benimkilerin arasında çalışıyor. Nefes nefese, kalçalarını çalkalayarak, parmaklarımı becererek havayı içeri çekiyor. Boynunda ve yanaklarında renklerin çiçek izleyerek dut uçlu bir göğsünü emiyorum.

"Oh, Tanrım." Sırtını yatağa yasladı, çarşafı bir yumruğunda düğümlendi.

"Evet, Grip." Beni sıkıca tutuyor, parmakları taşaklarımı avuçlarının içinde yuvarlamak için düşünüyor.

"Bu güzel am." Ellerimle bileklerini başının üzerinde birleştiriyorum ve dizlerini göğsüne doğru çekerek onu açıyorum. "Bu benim, değil mi?"

"Evet. Tanrım, evet." Kuru hıçkırıklarla dudaklarıma uzanıyor, öpebildiği her yere öpücükler bırakıyor. "Senin olduğunu biliyorsun. Lütfen al onu. Sadece al."

Onun teslimiyeti, onun kabulü bastırılamaz bir susuzluğu, tükenmez bir açlığı açığa çıkarıyor. Ağzımda onun bir parçasına ihtiyacım var. Omzunu ısırıp içeri itiyorum, nefesim dudaklarımın arasında ıslak, sıkı bir uyumla tıslıyor. Her itişimi karşılıyor ve biz , hararetli oluyoruz. Zevk dayanılmaz. Birbirimize sarılmışız, topuğu kıcıma batıyor, kolum dizinin altına , bedenimin onunkine piston gibi girmesinin zorlamasıyla onu açmaya zorluyorum. Bu hayatta onun içinde yeterince derin olamam. Onun bedeninden çok daha fazlasını istiyorum. O benim ruhumu çaldı ve ben de bunun karşılığını, değiş tokuşunu hissetmeliyim. Onu çaldığımı, sunabileceği her şeyi ve sahip olmak istediği her şeyi aldığımı bilmeye. Çünkü o bana bunu yaptı.

Bileklerini gevşetip kıcını kavıyorum ve ona aç veriyorum. Her iki bacağı da sırtıma dolanıyor ve kalçalarını yukarı kaldırıyor, her sert hamleyi karşılamaya hevesli. Onu da alarak oturuyorum ve o da ayak bileklerini arkama bağlıyor.

"Sür, Bris."

Gözleri, sahiplenici, onun olduğuma şüphe yok. Elleri, acil ve aynı anda her yerde. Nefeslerimiz dudaklarımızın arasında düzensiz bir şekilde yükseliyor. Bedenlerimiz kilitli ve anahtar gibi, yapışmış durumdayız. Ayrılmaz. Çözülmez. Dilini yakalıyorum, kendime çekiyorum, emiyorum, öpücükteki her damla tatlılığı sıkıyorum. , elleri omuzlarımı, boynumu kafa derimi kazıyor.

"Seni seviyorum." Göğüsleri göğsüme yaslanmış ve kalçaları kalçalarımı sıkarken, sözleri kulağıma sıcak bir şekilde düşüyor. Amını sikimin etrafında sıkıyor, kasıtlı, aç bir kavrama ve bırakma.

"Bris." Gözlerim geri yuvarlanıyor. O kasların merhametine kalmıştım. "Ben de seni seviyorum."

Başını boynumun kıvrımına yaslıyor, "Sonnet LXXXI "yi okurken nefesleri kısa ve keskin, bana zaten onun olduğumu, rüyamla rüyasının içinde dinleneceğimi, sonsuzluğun kendisiyle birleştiğimizi ve gölgeleri birlikte gezeceğimizi söylüyor. Pantolonunu indiriyor, daha dik oturuyor, bir kolunu yatağın üzerinde arkasına doğru kaldırıyor, açığı değiştiriyor, penetrasyonu derinleştiriyor. Lambanın ışığında, başını terk edilmiş bir halde geriye attığını, kaslarının amansız bir vahşetle gerildiğini, bedenlerimizin sertliğini görüyorum.

"Yalnızca sen benim rüyamsın," diyor, alıntıyı uyarlayarak, gözlerinde yaşlar benden uzaklaşmayı reddediyor. "Ve sadece ben seninim."

Ona gönderdiğim şiirlerde saklı bir sebat sözü. Bu, bizden asla vazgeçmeyeceğine dair bir yemin. Beni dikkate bile almazken, ben onunla birlikte değilken şiiri kalbinde sakladığını bilmek.

Bir umut olduğundan bile . "Bristol, oh
Tanrım."

Alnımı değdiriyorum, parmaklarımı boynundaki nemli saçlara doluyorum. Birbirimize kenetlenmişken, kalp atışlarımız sekerken, evren göz kamaştırıcı bir yalpalamayla dönüyor. Kontrolmn , dizginleyemediğim muhteşem bir eksen dönüyor. Bir keresinde onu sözlerimle boşaltmakla tehdit etmiştim, ama yıldızlar gözlerimin arkasında kr edici bir şekilde parlayıp sonra karardığında, bunu yapanın o olduğunu anlıyorum.

EPILOG

BRISTOL

Sıra dışı olana karşı bir gözüm var.

Özel bir şeyi bir mil öteden fark edebilirim. Bu yüzden sahnedeki adamla tanıştığım gün onun özel biri olduğunu anlamıştım. Hayatımı ne kadar değiştireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu bu şekilde seveceğimi bilmiyordum. Onun da aynı şekilde hissedeceğini hiç düşünmemiştim.

Grip "Bruise "i dinleyiciler için Rhyson bana "Bence bu şimdiye kadar yazdığı en iyi şarkı," diyor.

"Bu konuda haklı ." Kardeşimin göğsüne bebeğe yaklaşıyorum. "Sen ne düşünüyorsun, Aria? Bu onun en iyi şarkısı mı? Tanrı babanın en iyi şarkısı mı?"

Yeğenim ciyaklıyor Rhyson ile ben Grip'in performansını bozma ihtimaline karşı birbirimize gözlerle bakıyoruz.

"İşte." Kai kızının küçük ağzına bir emzik sokuyor. "İkinizin onu kızdıracağını düşündüm."

Rhyson bir koluyla kızını tutuyor, diğer koluyla da Kai'yi kendine doğru çekiyor. Yüzündeki memnuniyet ifadesi kalbimi mümkün olan en iyi şekilde sıkıştırıyor. Özel ve kamusal yolculuğunun ilk bölümüne damgasını vuran tüm çalkantılardan sonra, bir şekilde kendisi için normal bir hayat kurmayı başardı. Başka bir rock yıldızıyla evli bir rock yıldızının olabileceği kadar normal. Gerçi Rhys ve Kai'nin Aria'nın koyu kıvrık saçlarına bakışlarına bakılırsa, bu kadar derin bir aşta "normal" bir şey olduğundan emin değilim.

Boğulan tek olmadığımı sevindim. Grip bir keresinde bana sevme kapasitemin en büyük gücüm olabileceğini söylemişti. Son birkaç haftadır ona inanmaya başladım. Özellikle de bu sevgi doğru adam içinse, benimki gibi bir kalbi sömürmeyecek bir adam içinse. Benim için doğru kişi olduğunu kanıtladığı yolla beni asla vazgeçmiyor.

"Birkaç ay önce 'rutin' bir mola sırasında çekilmiş bazı görüntülerimi görmüş olabilirsiniz," diyor Grip sahneden, o çok sevdiğim dolgun dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "Birazcık haber oldu."

Seyirciler gülüyor ama salonda alttan alta bir gerilim var. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmiş olsa da tüm gece sanki ters gitmenin eşiğindeymiş gibi hissettiriyor. Grip'in LAPD ile olan karmaşık geçmişi göz önüne alındığında, bu etkinliğin organizatörleri, renkli topluluklar ve kolluk kuvvetleri arasında daha iyi ilişkileri teşvik etmek için düzenlenen Black and Blue Ball'da sahne alma davetlerini kabul edeceğinden emin değillerdi. Belki de bu yüzden kuzeni Greg'i istemeye gönderdiler. "Bruise" etkinliğin mesajını çok yakından yansıttığı için Grip kabul etmekte tereddüt etmedi.

"Ben dünyanın Watts ayaklanmalarına ve Rodney King'e yol açan büyüdüm. Rodney King dövüldüğünde beş yaşındaydım." Hızlı bir kahkaha atıyor. "Adımı bile zar zor biliyordum ama

onunkini biliyordu. O bizim için ibretlik bir hikâyeydi ve annelerimiz bunu bilmemizi sağladı." Bir tabure kapıyor ve etmeden önce kendini oraya yerleştiriyor.

"Tüm bunlara rağmen, polis memurlarının aptal olduğunu düşünürdüm." Parlak bir gülümsemeye kalabalığı etkisiz hale getiriyor. "Yanıp sönen mavi ışıkları ve sirenleri vardı. Bundan daha havalı ne olabilir ki?"

Kalabalık biraz gülüyor, bazıları gülümsüyor. Birkaç yüz ifadesi gergin çünkü bazıları nereye gittiğinden ya da ne söyleyeceğinden emin değil. Siyah/mavi çizginin hangi tarafına ineceğinden ve bir çekiç gibi inip inmeyeceğinden emin değiller.

"O görüntülerde büyüdüğüm mahallede durdurulduğum görülüyordu. Bazıları bu gece bu gösteriyi yapıp yapmayacağımı merak etti." Kalabalığa bakıyor, gözleri karanlık ve ciddi. "Buradayım çünkü sistemin köklü bir reforma ihtiyacı var. Silahsız kadın ve erkekler ölüyor. Ve bunu yapmasalar bile görüp sessiz kalan polisler var. Hiçbir şey yapmayarak suç ortağı oluyorlar."

Kalabalığa bakıyor.

"Bir de kuzenim Greg gibi, hayatını toplumlara sadece polislik yapmaya değil, gerçekten hizmet etmeye ve korumaya adanmış polisler var. Onun ve artık yeter diyen ve bu konuda bir şeyler yapmaya hazır olan tüm polisler için . Sistemi yeniden hayal etmek, aşağı yeniden inşa etmek istiyorum."

Grip sanki onu topraklıyormuş gibi mikrofona yapışıyor. Başını sallayarak gülüyor.

"Bizi ayıran duvarları yıkmamanın en iyi yolu biriyle tanışmak, o duvarın diğer tarafındaki birini tanımaktır" diyor. "Kuzenim Greg polis olana kadar polisler 'onlar', 'onlar'dı. Beyazlar da ben onlarla aynı okula gidene kadar 'onlar', 'onlardı. Ta ki içlerinden biri en iyi arkadaşım olana kadar."

Grip başını her zaman durduğumu bildiği sol sahneye doğru çeviriyor, gözleri benimkilere takılıyor. "Ta ki onlardan birine aşık olana kadar," diyor usulca.

Kalbim daralıyor. Her zaman içimde uyandırdığı gözyaşlarına göz kırpyorum. Sözleriyle, elleriyle, öpücükleriyle. Beni yıkmak için elinde o kadar çok silah var ki, her biri bir öncekinden daha etkili.

Kalabalığa bakıyorum, her tondan ve her kesimden yüzler var ve acaba anlayacaklar mı, Rhyson aylar önceki toplantımızda "Bruise "i çaldığı andan itibaren duyduklarımı duyacaklar mı diye merak ediyorum. Göreceğiz bakalım. Grip davulcuya ritmi işaret ediyor.

"Bunun adı 'Bruise'," diyor yumuşak bir sesle.

*Ben senin tüm korkularınım, siyah deriye bürünmüş, Yabancı bir şey sürüyorum, siyah camlı pencereler
Yolun kenarında kelepçeli, siyah adamların ikinci evi
Sanki PoPo beni hiçbir ihlalom yokken kenara çektiğinde geri dönmeye çalıştığımız bir evimiz
yokmuş gibi,*

Hız sınırının altında, emniyet kemeri bile bağlı,

Barking emirlerinde iki kruvazör battığında Rosecrans'a döndü, evet, bu Cali tacizi

*Silahlar çekilmiş, komşular ön bahçelerden ve pencerelerden bakıyor Polislerin işinin zor olduğunu
biliyorum, bir kadını dul bırakmak istemem*

Ama sanki vergi ödemiyormuşum gibi davranıyorlar, sanki oğlunuz

bir vatandaş değilmiş gibi. Sanki masumiyetimi savunarak

suçluymuşum gibi, pis sürdüğümü düşünüyorlar. "Koru ve Hizmet Et"

diyorlar, ama benim sözüm bak

Güneşli gökyüzü, tepenizdeki getto kuşları sinirlerinizi geriyor,

Yanlış yapmıyorsan korkacak bir şey yok derler, Ama bunu söyleyen insanlar burada yaşıyor olamazlar. . .

Hepimiz BRUISE, Bu siyah ve mavi

Ertelenmiş bir rüya, Gerçekleşen kabus

geç, bir iki kilometre yürü

Sizden farklı olmadığım birkaç şey öğrenebilirim!

Kötü adamlarla karşılaştığınızda iyi adamları arayın, mavi

kalkan takıyorum ve hala tepkileri hissediyorum

Mahallede devriye gezdiğimde, memnuniyetsizliği

hissedebiliyorum Her etkileşimde güvensizlik, kızgınlık

var,

İster devriye polisi, ister teğmen, ister çavuş ya da başkomiser olalım Kollarımızı sıvadık ve elimizi taşın altına koyduk

Bir fark yaratmak için teşkilata katıldım,

Kanunları uygulamak, erkekleri, kadınları ve çocukları korumak

için yemin ettik, Bu ölüm kalım durumlarında anlık kararlar

veriyoruz Hepsi düşük maaş, bütçe kesintileri ve kısıtlamalar için

Sadece bir iş değil, bir çağrı, bir meslek,

Karım geç saatlere kadar uyanık, güvenliğim için dua

ediyor, tüm cep telefonlarında ne gördüğünüzü

görüyorum

Ben sadece rozeti olan bir adamım ve eve dönmek için elimden geleni yapıyorum.

HEPİMİZ BRUISE, Bu siyah ve mavi

Ertelenmiş bir rüya, Gerçekleşen kabus

Başka bir adamın ayakkabılarıyla, Bir ya da

iki mil yürüyün Birkaç şey öğrenebilirsiniz

Ben de senden farklı değilim!

GRIP

" "

Bristol'un yumuşak teşviki performansla ilgili tereddütlerimin bir kısmını yatıştırdı. "Bruise "i polisler ve toplum aktivistleriyle dolu bir odada seslendirmek, çılgık atan hayranların önünde seslendirmekten çok daha farklı.

"O haklı." giymiş olan Greg, gözleri ciddiyetini korusa da gülümsüyor. "İnsanların bizim toplumun bir parçası olduğumuzu hissetmeleri için daha yapacak çok işimiz var. Onları korumak için, onları yakalamak için değil. 'Bruise' tam da iki tarafın da duyması gereken türden bir mesaj."

İnsanlarla tanışıp selamlaşmam için bir resepsiyon düzenliyorlar. Sanırım buradaki herkesin elini

sıktım.

Bu gece. Trafik akışı nihayet biraz yavaşlıyor ama annemin bana doğru yürüdüğünü görünce gülümsüyorum. Bu gece burada olacağını fark etmemiştim bile. Onunla birlikte yürüyenleri fark ettiğimde yüzümdeki gülümseme donuyor. Kuzenim Jade ve Greg'le yıllardır konuşmayan Celia Teyzem.

"Hey, Marlon," diyor annem usulca, bana sarılmak için uzanarak. "Bristol, Greg."

Greg gözlerini yere indiriyor, ne annemin ne de kendi annesinin gözleriyle karşılaşılıyor. "Hey, oğlum," diyor Celia Teyze, sesi tereddütlü.

Greg kafasını kaldırır ve birden o madalyalı subay olmadığını fark eder. Üniformalı güçlü adam değil. Gözlerinde yıllar önce ön bahçemde, kollarında ölmekte kardeşiyle ağlayan genç adamı görüyorum. O genç adamın suçluluk duygusu ve acısı havayı kaplıyor. Annesine bakışında sadece annesinin ona bir şeyi arıyor ve annesi de yapıyor. Kollarını yukarı uzatıyor ve genç adam tereddüt etmeden boynunu ikiye katlayarak annesinin boynuna gömülüyor, annesinin gözyaşları ve kendi gözyaşları barışıyor, affediyor.

"Onlara bir dakika verelim," diyor annem usulca, uzaklaşmamız için başını eğerek.

Onlardan birkaç adım uzaklaştığımızda Bristol, "Sizi görmek güzel Bayan James," diyor. "Seni de Jade."

"Biletleri gönderdiğiniz için teşekkür ederim." Annem diyor ki.

Şaşırarak Bristol'a bakıyorum, o da başını sallayıp anneme sorun olmadığını söylüyor. Biletleri onun gönderdiğini bilmiyordum. Bristol'un annemle yaşadığı "an "dan sonra bile gerektiği konuşmadık. Bristol ve bana alışması için ona zaman tanıyordum. Belki o da bana fikrimi değiştirmem için zaman tanıyordu. Umarım bunun olmayacağını başlamıştır.

"Şu 'Bruise' şarkısı harika," diyor Jade usulca.

"Teşekkürler," diye cevap verdim. "Hâlâ stüdyoya girip yazmanı istiyorum. Gerçekten Jade, tüm o yeteneğini kullanmanın zamanı geldi de geçiyor bile."

"Her zaman yeni yetenekler arıyorum," diye araya giriyor Bristol tereddütlü bir gülümsemeyle. "Bana bir şey göstermezsen bilemem."

Jade'in badem şeklindeki gözleri sanki onu kandırıp kandırmadığımızı anlamaya çalışıyormuş gibi kısılıyor. Jade'den daha temkinli biriyle hiç tanışmamıştım ama hayatında güvensizlik duymak için pek çok nedeni vardı. O ve ben nihayet yıllar önce o oyun parkında olanları konuştuk. Bunun bir gecede her şeyi değiştirdiğini söyleyemem ama şeyler biraz daha kolaylaştı.

"Tamam," diyor Jade sonunda, hiç yanından ayırmadığı Raiders şapkasını düzelterek. "Belki bu hafta." "Güzel." Dirseğimi boynuna doluyor ve başının üstünü öpüyorum, bu da onu kıpırdatıyor ve Kolumu yumrukla. "Rhyson Perşembe günü benimle birlikte stüdyoda olacak. Neden onun duyacağı bir şeyle gelmiyorsun?"

Jade'in gözleri geriliyor. Rhyson'ın modern rock'ı yerine hip-hop'ı tercih ediyor olabilir ama onun Prodigy'nin sahibi olduğunu biliyor. Onun ne kadar ünlü, ne kadar başarılı olduğunu biliyor.

"Ciddi misin?" diye soruyor.

"Ciddiyim." Sırıyorum ve kafasına bir öpücük daha bırakıyorum, bu sefer kaçmıyor.

"Bebegi görmeyi umuyordum," diyor Ma. "Rhyson nerede?" "Ben sahneye çıktıktan hemen sonra ayrıldılar," diyorum. "Aria'yı eve götürmeleri gerekiyordu."

"Sen vaftiz babası olduğun için." Annem gülüyor. "Bu beni ne yapar? Büyük anne mi?"

"Eminim buna bayılırlar." Annemin yanında genellikle sessiz kalan Bristol'a bakıyorum. "Bris, bu anneni hem büyükanne hem de büyük anne yapar. Ağız dolusu bir şey."

"Doğru." Bristol sertçe gülümsüyor, parmakları benimkileri sıkıca sarıyor.

"Sanırım bu benim için yeterli olacak," diyor annem. "Siz bana kendi torunlarımı verene kadar."

Annemin sözleri kafama dank Bristol ve ben bir şok dalgasını paylaştık. O ilk Pazar yemeğinden bu yana birkaç hafta geçti ve bir gitmedik. Annemi gördüm elbette, ama o ilk yemekten sonra

Felaket, onun masasına geri dönmedik. Bunun bir olmayacağından emin olmalıyım ve geri döndüğümüzde Bristol'un şu anda sahip olduğu acı verici anıları gölgede bırakacak yeni anılar yaratabiliriz. Annem bunu anladığının sinyali mi veriyor?

"Um . . ." Ne söyleyeceğimden emin değilim ama muhtemelen bundan daha fazlası olmalı.

"Marlon bana yeşilliklerimi beğendiğini söyledi, Bristol." Annem araya giriyor, yüz ifadesi yumuşamış, gülümsüyor. "Onları kendin yapmaya çalıştığını bile duydum."

Bir keresinde anneme Bristol'un ne kadar tatlı ve komik olabileceğini göstermek umuduyla bundan bahsetmiştim. Bristol'un bana doğru uzanan kızgınlığını hissediyorum. Kahretsin. Bu gece bizim için öfkeli seks . Seks asla bir seçenek değil.

"Evet, pek de iyi sonuçlanmadılar." Bristol bana dikkatle baktı. "Eminim Grip'in de bahsettiği gibi."

"İlk denediğimden daha kötü olamazlardı." Annem kıkırdıyor, başını sallıyor. "Annem bir ısırik aldı ve çöpe attı."

"mi?" Bristol'un gülümsemesi biraz daha kolay geliyor.

"Oh, evet. Korkunçlardı." Annem duraksıyor ve Bristol'a belli belirsiz bir gülümseme sunuyor. "Neden Pazar günü biraz erken gelmiyorsun, sana nasıl yaptığımı göstereyim?"

Bristol'un ağzı biraz açık kalıyor ve birkaç kez göz kırptıyor. Ona sinsice dirsek atıyorum.

"Um, evet. Evet. Yani, bu harika olurdu." Bristol'un ağzı maksimum gülümseme kapasitesine kadar gerilir. "Bunu isterim."

Annem başını sallıyor, gülümsemesi o kadar geniş değil ama de içten. Gözlerini bana çeviriyor ve gözleri sulanıyor. Son zamanlarda konuştuğumuzda bile, bu aramızda duruyordu. Hayatımın geri kalanını benim için yanlış olduğunu düşündüğü ve benim için yaptığı fedakarlıklara hakaret olarak algıladığı biriyle geçirmeyi planlamamı kabullenememesi.

"Pazar günleri seni görmeyi özledim, Marlon." Bu sözleri bir zeytin dalı gibi uzatıyor.

"Bu hafta orada olacağım." Uzanıp onun küçük bedenini kendime çektim. "Bu hafta orada olacağız. Bristol'a kara lahana pişirmeyi öğretmeni hiç kaçırmazdım."

Göğsüme gülüyor, ama kolları etrafımda sıkılaşıyor ve biliyorum ki o da benim kadar kolay özledi. Geri çekiliyor, kokluyor ama yine de bir kolunu belime doluyor.

"Bristol, sana bir özür borçluyum." Annem hiçbir zaman boşa zaman harcayan ve saçmalayan biri olmadı, bu yüzden hemen konuya girmesine . "Marlonun bu gece söyledikleri doğru. Sana bir 'onlar' gibi davrandım. Oğlumun yakın zamanda senden vazgeçeceğini sanmıyorum, bu yüzden bunu düzeltmemizin zamanı geldi. Birbirimizi tanımanın zamanı geldi."

Bristol birkaç kez göz kırptıyor, gözleri doluyor.

"Tanrı'nın oğluma benim gibi bir savaşçı göndermesi için dua ederdim," diye devam ediyor Ma. "Benim gibi bir kadın. Bana benzemesi gerektiğini düşünürdüm ama bu doğru değil. Oğlum için neler yapabileceğini gördüğümde, Tanrı'nın dualarıma seninle cevap verdiğini anladım. Ben sadece inatçı yaşlı bir kadıyım."

Annem gülüyor, karakteristik şımarıklığı yüzünü aydınlatıyor.

"Artık o kadar yaşlı değilim." Bir yumruğunu kalçasına dayıyor. "anlama. Annemde hâlâ var." Sadece annem bu anı bile komik hale getirmeyi başarabilirdi.

"Ama senin hakkında miyoptum." Annemin azalıyor ama gülümsemesi hâlâ gözlerinin kenarlarını kırıştırıyor. "Umarım bunun için beni affedebilirsin."

"Evet, elbette," diyor Bristol usulca. "teşekkür ederim."

"Hayır, teşekkür ." Annem yanağını öpmek için uzanıyor ve çekilmeden önce sırtımı sıvazlıyor.

"Hadi Jade. Anneni ve kardeşini kontrol edelim. Pazar günü ikinizle de görüşeceğim. Geç kalmayın."

Omzunun üzerinden geriye bakmadan önce birkaç adım atıyor. "Oh, ve arabamı da getirebilirsin."

O gittikten sonra bir saniye öylece duruyoruz, ikimiz de sessiziz. Bristol'dan gelen hafif bir kahkaha sessizliğimizi bozuyor.

"Gerçekten torun mu dedi?"

Onu kendime çeviriyorum, parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve kulağına fısıldayabilmek için şakaklarımızı birbirine bastırıyorum.

"Torunlarla bir sorunun mu var? Güzel, café au lait'li torunlarla mı?" Bristol tek kaşını kaldırarak geri çekilir.

"Az önce gelecekteki çocuklarımdan içeceklerle mi bahsettin? Kahve mi? Süt mü? sanmıyorum."

"Bebeğim, çocuklara böyle derler-"

"Onlara 'ne' dedikleri umurumda değil." Kollarını boynuma doluyor. "Artık onlar yok diyen sen değil miydin?"

Bu da beni bu geceki performansa geri götürüyor.

"Sence insanlar ne duymuş mudur?" Müziğim ya da yazıları söz konusu olduğunda belirsizliği pek göstermem ama Bristol'a her parçamı . Emin olmadığım yanlarımı bile. "Bazen yumurta kabukları üzerinde performans sergilediğimi hissediyordum. Sanki onları gücendirmemi bekliyorlarmış gibi."

"O gün Mick'in yerinde ilk kez konuştuğumuz zamanı düşün." Gülümsemesi anımsatıcı bir hal alıyor. "Sana insanların N kelimesini kullanmasını ."

"Ah, evet, senin Twitter'," diyorum, anlamadığı ama işe yaramasını sağladığı şeylerle ilgili benzetmesine atıfta bulunarak.

"Sence bu konuşma neden işe yaradı?" diye soruyor. "Çünkü senin harika göğüslerin vardı ve ben de seni etkilemek istedim?"

"Tekrar dene." Başını sallıyor ve bana doğru gülüyor. "Öyle olmasını istedik. Birbirimize şüpheyi yaklaştık. Anlamak istedik. 'Bruise' böyle diyor. Birbirimizin ayakkağılarıyla yürümek. Bir şeyleri değiştirebilmek için anlamaya çalışmak. Bunu gözden kaçırmış olamazlar."

"Ben yazarım, ama bana ne söyleyeceğini her zaman biliyor gibisin," diyorum ona usulca.

"Öyle mi?" Çenemi öpüyor ve yüzümün bir tarafını kavırıyor. "Sanırım şu anda tüm o çikolata cazibenle benimle tatlı tatlı konuşuyorsun."

Bunu uzun zamandır duymamıştım. O zamanlar ukala bir orospu çocuğuydum. Birçok açıdan, muhtemelen hala öyleyim.

"Oh, hayır." Bileğinin iç kısmını öpmek için dönüyorum. "Eğer tükürme oyunu , şöyle bir şey söyledim.

BİR FIRTINA GELEBİLİR, rüzgarlar esebilir Yağmur yıkayabilir

Ama sahip olduklarımız sonsuza dek ayakta kalacak, bir gün daha sürecek. Dünya , silahları şakırtdayabilir

Bırakın savaşlarını yapsınlar

Ama huzuru buldum ve önemli olan her şey burada, senin kollarında."

"Vay canına," diye fısıldıyor Bristol, gözleri kocaman, ağzı yumuşamış bir gülümsemeyle. "Bu Neruda değil, mi? Kim yazmış bunu?"

Çenesini kaldırıyorum ve dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum. Bunun evlilik yeminimin bir parçası olabileceğini henüz ona söylememe gerek yok.

"Sadece üzerinde çalıştığım bir şey."

Şimdilik bu kadarla yetinmeyin!

3. Kitap, Still, Grip Üçlemesinin doruk noktasıdır. BU hikayeyi okuyana kadar onların tüm hikayesine sahip olamazsınız!

HALA: KAVRAMA ÜÇLEMESİ 3. KİTAP

Ben de orada olacağım.
İyi günde günde. Sür ya da öl.
Bana güvenebilirsin.
İnsanların verdiği sözler.
Ettiğimiz yeminler.
Kalbin varsayımları.

Duygular bize nasıl hissettiğimizi söyler, ama hayat... hayatın bizi kaynar suya daldırma,
yanılsamalarımızı kül etme, sınama, kanaatlerimizi deneme gibi bir yolu vardır.

Yüzen aşk bir kelebeğdir, ama sınanan aşk bir çapadır.

Grip ve Bristol için,
Aşk dünyanın tepesinde başladı
Yıldızların altında bir dönme
dolapta

Ama bu aşk test edildiğinde, uçacaklar mı yoksa düşecekler mi?

TÜM HAKLARI SAKLIDIR

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı hem de kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya herhangi bir biçimde herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka türlü) iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Masumlara Adanmıştır

BÖLÜM I

*"Bana bir sanatçının görevi zamanı
yansıtmaktır."*

- Nina Simone, Müzisyen ve Aktivist

BÖLÜM 1

BRISTOL

"MÜVEKKİLİNİZ GECİKMIŞ GÖRÜNÜYOR."

Masanın karşısındaki solgun surattan telefonuma bakıp saati not ediyorum. Bu adam New York'a dönmeden önce biraz Los Angeles güneşinden faydalanabilir, gerçi orada da yaz mevsimi. Belki de fazla dışarı çıkmıyordur.

Barrow Yayıncılık temsilcisi Kevin'a "Biraz gecikti," dedim. "Ama burada olacak."

"Ekibimiz Grip ile çalışma olasılığından heyecan duyuyor." Kevin, melek saç makarnasına sardığı çatalıyla işaret ediyor. "Şehir baskımız için harika olacak."

"Kent iziniz mi?" Kendi çatalım ağzımın yarısına kadar gelmişti, ama onu tekrar yarısı yenmiş salatamın kasesine bıraktım. "Neden düşündün ki?"

"Şey, o bir hip-hop sanatçısı." Kevin omuz silkiyor ve makarnasını çiğniyor. "Makul bir yerleştirme gibi görünüyor."

"O aynı zamanda ilk albümü iki kez platin plak kazanan ve ilk dünya turnesine çıkarken üç kıtada en büyük salonların biletleri tükenen adam." Tek kaşımı kaldırarak ona meydan okuyorum. "Niş bir demografiye ulaşarak böyle rakamlar elde ed. Grip'in küresel bir cazibesi var ve en iyi şekilde sizin amiral geminiz olan künyede yer alabilir."

"Göreceğiz." Kevin'in normalde solgun olan yüzünü şüphecilik renklendiriyor.

"*Biliyorum*, çünkü daha azıyla yetinmeyeceğim." Çatalımla bir salatalığı mızrakladım ve ince bir noktaya kadar keskinleştirilmiş bir bakışla ona baktım. "Charisma bana bu teklifle yaklaştığında bunu biliyordu."

Arkadaşım Charisma ile birlikte okuduk ve Columbia'da oda arkadaşydık. Şimdi büyük bir yayıncılık şirketinde güçlü bir editör. Bu genç editör yerine öğle yemeği yemeyi tercih ederdim ama programı buna izin vermiyordu.

Telefonum masanın üzerinde bir mesajla çalıyor.

." Gelen mesajı kontrol etmek için telefonu elime aldım.

Selam bebeğim. Özür dilerim. Yola üzereyim.

ETA?

Ha? Bu disleksi yemek için mi? LOL

Bu güneşten mahrum sık kafalıyla daha fazla vakit geçirmek zorunda olduğum için kızgın olmama rağmen dudaklarım seğiriyor.

Tahmini varış zamanı, ukala.

Tutuş: 10 gibi, ama bana bir meme resmi gönderirsen, birkaç dakika .

Başımı sallıyorum ve dudaklarımla yaptığım savaşı kaybederek geniş bir sırtışı teslim oluyorum. Sik kafalının söz konusu göğüslere dikiği gözlerini görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu adam biraz şehvet düşkün; Charisma'ya onu gönderirken ne düşündüğünü sormam gerekecek.

Hiç komik değil. Buraya gel de şu işi bitirelim.

Geliyorum, ama bana göğüslerini gösterdiğinde daha hızlı geldiğimi biliyorsun.

Bunun içine doğru yürüdüm. Cevap verme zahmetine girmedim, bunun yerine telefonu yere bıraktım ve dikkatimi tekrar çapkın Kevin'.

"O Grip'ti." Gözlerinin meme ucu hizasından kalkmasını bekliyorum. "Önceki randevusunda gecikti ama şu anda ."

"Sorun değil." Kaygan gülümsemesi aramızdaki boşluğu yağlayarak havada yağlı bir film tabakası bırakıyor. "Bize biraz daha yalnız zaman kazandırır."

"Daha fazla yalnız kalmaya ihtiyacımız var mı?" Maden suyumdan bir yudum alıyorum. "Ne için?" "Böylece seni benimle yemeğe çıkmaya ikna edebilirim."

Bu adam gerçek mi? Kare gözlüklerinin arkasındaki gözlerine bakıyorum. Onunla ilgili her şey metroseksüel olduğunu haykırıyor, Grip'in tam zıttı. Sanırım herkesin Grip'le birlikte olduğumuzu bildiğini varsayacak kadar bencilim. O ve Qwest ayrıldıktan hemen sonra mümkün olan en kötü şekilde ifşa edildik - bir güvenlik videosu sızıntısı ve Black Twitter kavgası yoluyla - ama o zamandan beri oldukça düşük bir profil tutmayı başardık. Görünüşe göre Kevin bu ilginç dedikoduyu kaçırmış.

"Bence işimize devam etmeliyiz," diye teklif ediyorum alaycı bir gülümsemeyle.

"Peki ya zevk?" Elimin tersini ovma için masanın diğer tarafına uzanıyor. "Zevk mi?" Elimi geri çekiyorum. "Kevin, beni memnun etmeye nereden başlayacağını bilemezsin."

Şaşkın görünüyor ama gerçek bu. Bazı kadınlar seksi sevdiklerini itiraf etmekte zorlanırlar; ben onlardan biri değilim. Seviyorum, ama ben seçici zevkleri olan ve memnun edilmesi zor bir kadını. Neyse ki, doymak bilmez iştahım her şeyi çözmüş tek bir erkeğe kadar uzanıyor ve o da muhtemelen ... oh, on dakikadan daha az bir süre kaldı.

Belki o meme resmini göndermeliydim.

Kevin, "Sadece bir günlüğüne Los Angeles'olduğumu ve şehri fazla görmediğimi kastetmiştim," diyor. "Sen ve Charisma'nın arkadaş olduğunuzu biliyorum, bu yüzden New York'a dönmeden önce bana etrafı düşündüm."

Belki de onu yanlış değerlendirdim.

Ama gözleri yine bluzumun içinden ışıltıyor. "Kevin, gözler yukarı."

"Özür dilerim." Gözlerindeki şehvet neredeyse gözlüklerini buğulandırıyor. "Ne?"

Bu, Grip'i Charisma ve benim beyin fırtınası yaptığımız kitap anlaşmasına ikna etmenin yolu değil. Onu bir daha gördüğümde Charm'ı öldüreceğim - yakın zamanda göreceğimden değil. Barrow onu Doğu Yakası'na demirlemiş durumda, Prodigy de beni Batı'ya demirlemiş durumda.

"Kevin, bilmen gereken bir şey var. Grip ve ben-"

"Üzgünüm geciktim." Ses şurup gibi üzerime yuvarlanıyor, kalın ve tatlı ve tenime yapışıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum, her sabah uyandığım, karamel ile beneklenmiş çikolata rengindeki gözlerle karşılaşıyorum. Grip'in yavaş gülümsemesi, onunla tanıştığım günden beri nefesimi kesen dolgun dudakların abartılı kıvrımı. Yakışıklı olmasaydı bile dikkat çekerdi, cinselliğin ötesine ulaşırdı, ancak bu adamın gözeneklerinden cinsel enerji sızıyor. Cinsel çekicilikten daha temel bir şey bu. Bu neyse, ham ve zorlayıcı ve onun iliklerinde. Bunu hiçbir zaman tam olarak çözemedim ama önümüzdeki elli yılı bunu geçirmeyi umursamıyorum.

"Grip, değil mi?" Kevin ayağa kalkıyor ve Grip'in elini sıkarak için yanından uzanıyor. "Kevin."

"Hey." Grip benden Kevina bakıyor ve uzattığı eli kabul ediyor. "Dediğim gibi, geciktiğim için üzgünüm."

"Oh, hayır. Sorun değil." Kevin büyük ihtimalle

çapkınca sırtıyor ama biraz ürkütücü geliyor. "biraz yalnız kalmamı sağladı."

Oh, lütfen bana bunu yapma.

Grip başını eğiyor ve gözlerini bir santimetre kısıyor. "Yalnız mı?"

"Grip, ben de tam Kevin'e bunu söylemek üzereydim-"

"Ah ah ah." Grip bir hareketle beni susturuyor, gözleri hâlâ Kevin'e kilitlenmiş. "Bırak adam

konuşsun, Bris. Peki bu kadar zamanı neden yalnız geçirdin Kevin?"

"Bu güzel bayanı benimle akşam yemeği yemeye ikna ediyordum." Kevin masada Grip'i bekleyen boş koltuğa doğru başını eğerek oturur.

"Ah." Grip oturuyor, başını sallıyor ve motosiklet kaskını yere bırakıyor. "Peki bu senin için nasıl sonuçlandı?"

"Aramızda kalsın" -Kevin bana bilmiş bir sırıtış fırlattı- "Sanırım bir yerlere varıyordum." "Kevin, gerçekten yapmalısın-" Tekrar deniyorum.

"Öyle miydi, Bris?" Grip kollarını kavuşturarak bana doğru yaklaşıyor - canlı mürekkepli ve kaslı

-Göğsünün üstünde. Beyaz gömleğinde *ALIŞKANLIK ÇİZGİSİ ADIMLAYICISI* yazıyor; bunun ne anlama geldiği belli değil. "Bir yere mi varıyorsun yanı?"

İyi gizlenmiş olsa da, kibar sorgusunun ardında mizah süzülüyor. Grip sahiplenicidir ama bu adamın şakadan başka bir şey olmayacağını da bilir.

"Hayır, ona sadece iş konuşmamız gerektiğini söyledim." Dikkatimi Grip'ten Kevin'a çevirdim.

"Ben tam bir erkek arkadaşım olduğunu söylemek üzereydim."

"Eminim anlayacaktır." Kevin, Grip'e komplocu bir göz kırptırıyor.

"Eminim yapmazdı." Grip'in iyi huylu yanıtının içinden çelikten bir damar geçiyor. "Onun başka erkeklerle yemek yemesinden hoşlanmıyor."

"Bilmediği şey ona zarar vermez, değil mi?" Kevin, Grip'in koluna dirsek atmak için hafifçe öne eğiliyor. Grip, Kevin'e biraz daha kuvvetle dirsek atarak, "Seni incitebilir ama," diyor. "Eh?" "Ow."

Kevin kolunu ovuşturarak Grip'in kabaca dürttüğü noktaya kaşlarını çatıyor.

Bu iş yeterince uzadı. Kevin'in ağzından çıkan her kelime bu kitap anlaşmasını tehlikeye atıyor. "Kevin, Grip benim erkek arkadaşım," diyorum ona, sinirlenmiş ve bu işi yorulmuş bir halde.

Kevin'in zavallı çenesi neredeyse yerinden çıkacaktı.

"*Grip* senin erkek arkadaşın mı?" Tasarım gözlüklerinin ardında gözleri genişliyor ve Grip ile benim aramda gidip geliyor.

Kavrama parmaklarımızı masaya bağlar.

"Sikerim böyle işi, evet." Grip ellerimizi dudaklarına götürüp parmaklarımızı öpüyor ama gözlerini Kevin'dan ayırmıyor. "Yeni yazarlarla anlaşma imzalama stratejiniz bu mu? Kız arkadaşlarına asılmak mı? Çünkü sana söylemeliyim, bu çok zekice."

Elimde değil, homurdanıyorum. Beceriksiz kahkaham Grip'in kara gözlerini hınzır sırıtışını çekiyor, karnımdaki sıcaklık da güneye kayıyor. Yıllarca pille herhangi bir şeyle neredeyse hiç yakınlaşmamıştım ve şimdi bu adamla yatay olarak çıplak olmayı istemeden iki saat bile geçiremiyorum.

Gerçi bu sabah duşta dikey olarak yaptık. Güneş tamamen önce yaşadığımız buharlı cennet dilimini hatırlayarak koltuğumda kıvranıyorum. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, ofise o kadar çabuk dönebilirim ve sonra da daha fazlası için eve, hangi evi seçersek seçelim

Bu gece. Bir noktada, sanırım ben evimi satacağım ya da Grip kendi evini satacak? Birlikte yaşayacağız, ama önce nişanlanacak mıyız? Evlenecek miyiz? Anneme bir gün benimle evleneceğini söylemişti.

Bristol, lütfen yüzük takma takıntısı olan kadınlardan biri olma, diye kendimi uyarıyorum.

Çünkü siz kendinizi uyaramazsanız, kim ?

Acelemiz yok ve aslında hızımızı takdir ediyorum. Son birkaç ay ... Ne kadar mutlu olduğumu anlatacak bir dilim bile yok. Tutkuyla , şimdiye kadar bildiğim en derin, en dürüst bağlantının etrafında bükülmüş bir memnuniyet. Keşke herkes bunu tadabilse, buna sahip olabilse. İşte o zaman çok uzaklara gittiğinizi anlarsınız - herkesin sizde olana sahip olmasını dilemeye başladığınızda. Onsuz yaşamının, *onsuz* yaşamının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Cansız, tekrar ziyaret etmeye hiç niyetim olmayan soluk bir paralel varoluş. Bu yaz o turnedeysen ve benim Los Angeles'ta kalmam gerektiğinde bunun tadına baktık.

Sefil.

"Kulağa hoş geliyor mu Bristol?"

Kevin'in sorusu dikkatimi tekrar masadaki konuşmaya çekti. Şimdi de *hayal* mi kuruyorum?

Bir toplantının ortasında mı? Evlenme teklifleri, nişan yüzükleri ve peri masalı sonları hakkında mı?

"Ah, özür dilerim." Grip ve Kevin arasında özür dileyen bir bakış fırlattım. "Dikkatim dağıldı.

Kulağa ne hoş geliyor?"

"Grip toplantıyı yeniden planlamak istedi." Kevin telefonundaki takvime bakar. "Stüdyoda katılması gereken bir seans var, belki daha fazla zamanı anlaşma hakkında konuşabiliriz."

Grip'in gerçekten bir seansı var mı? Yoksa Kevin'ı ve bu anlaşmayı silip atıyor mu? Yüzünün vurdumduymaz çizgilerini okumaya çalışıyorum. Kevin'ın bıraktığı berbat ilk izlenime rağmen ona bir şans vermesini istiyorum.

"Seansın mı var?" Ne açıklayacağını görmek için araştırıyorum.

Ağzı sola tekmeler atar, bu da genellikle birine özel olarak güldüğünü gösterir.

"Evet, senin de gitmen gereken bir şey yok mu?" Ayağa kalktı, kaskını ve beni tuttu, beni dirseğimden nazıkçe yukarı çekti. "Muhtemelen ikimizin de buradan gitmesi gerekiyor. Tanıştığımıza oldum, Kev."

oturumda hayır var.

"Sen stüdyoya git." Gözlerimi ona dikerek uzaklaşıyorum ki numarasının bende olduğunu bilsin.

"Ben Kevin'la işleri halledeceğim."

Hızlı bir kaş çatma ifadesi yüzünü gölgeliyor. Şaka olsun ya da olmasın, beni daha birkaç dakika önce bana asılan bir adamla bırakmak istemiyor.

"Muhtemelen bunu atlayabilirim." Grip'in gülümsemesi inatçı bir çizgiye yerleşiyor.

"Gerek yok." Kevin'a döndüm. "Grip'i dışarı çıkaracağım. Alternatif tarihleri konuşmak için geri geleceğim." "Kulağa hoş geliyor. Seninle tanışmak güzeldi Grip." Kevin menüyü alır ve hızlıca gülümser. "Ben

tatlıya bak."

Grip , sadece Kevin'a bakmaya devam ediyor, ben kolumu onun koluna dolayarak onu restorandan götürüyorum. Motosikletini park ettiği vardığımızda Grip'in elleri kalçalarımın üzerine yerleşiyor ve beni göğsüne çekerek bizi birbirimize kenetliyor.

"N'küçük Shawty?" diye takılıyor, burnunu boynumda gezdiriyor. "Adın ne senin? Bir erkeğin var mı?"

"" diye cevap veriyorum boğuk bir sesle. "Ama ikna edilebilirim. O asla bilmeyecek."

"Cehennem." Grip kıkırdıyor, kulağımı ısırtıyor ve elini sırtımın alt kısmına doğru kaydırıyor.

"Gerçekten bir yok, değil mi?" Örmeye çalıştığı büyüğü bozarak aniden soruyorum. "Ben bu adamla , Bris." Yüzüme bakmak için geri . "Ve ne de

Sen. Seninle yemek yemeye mi çalışıyor? Ben onunla iş yapmam-"

"Kendini savunmak için," diye araya giriyorum, o daha fazla köpürmeden. "Benim alındığımı bilmiyordun."

Onun olduğumu söyleyen kelimeyi kullandığımda gözlerinin arkasında bir şey parlıyor. Bundan hoşlanacağını biliyordum; kasıtlı değilsem ben bir hiçim.

Dudakları kulağıma değene kadar aramızdaki birkaç santimlik mesafeyi eğilerek kapatıyor. Elleri belime doğru uzanıyor, başparmakları gizlice göğsümün alt tarafını okşuyor. Nefesim boğazımda asılı kalıyor ve bu sabah onun tadını hatırladıkça ağzım sulanıyor. Duşta dizlerimin üzerindeydim, su omuzlarıma vuruyordu, uzun, sert boyu boğazımın arkasına çarpıyordu. Parmakları saçlarıma yapışmış, başımı sabit tutarken dilimin üzerinde pompalıyor, dudaklarıma sürtünüyordu.

"Demek alındın, ha?" Boynuma doğru nefes alıyor. Dışarıdan ne kadar sakın görünse de nefesindeki kesikliği duyuyorum, onu sert ve karnıma bastırılmış hissediyorum. "Ben yüzük görmüyorum."

Ona keskin bir bakış attım. Bir süredir yüzükler ve evlenme teklifleri hakkında konuşmuyoruz, bunun bir önemi yok. İkimizin de kendi evleri olmasına rağmen neredeyse birlikte yaşıyoruz. Birlikte olmak bir seçenek yok ama alaycı ifadesi, onun da benim gibi düşünmeye başlayıp merak etmeme neden oluyor. Kendimi günde birkaç kez elimi uzatırken, yüzük parmağımı , yüzük için ne seçeceğini merak ederken buluyorum ... ne zaman soracağını merak ediyorum.

Ne zaman benim için bu kadar önemli olmaya başladığını merak ediyorum. Onu baskı altında hissettirmek isteyeceğim son şey. yıllardır seviyoruz, doğru, ama uzun süredir resmi bir ilişkimiz .

"Grip, ben-"

Boğazımı avuçluyor, başparmağı yüzümün bir tarafında, parmakları diğer tarafında, bana emrediyor, ağzımı açmam için ikna ediyor. Dili çenemin içindeki hassas astarı, dişlerimin üstünü, dudaklarımla etrafını tarıyor. Güneş gökyüzünde yükseliyor. Müşteriler yanımdan geçiyor, restorana girip çıkıyorlar. Birkaçı aval aval bakıyor. Grip'i tanıdıklarından ya da açık havada PDA yapmamızın onları rahatsız ettiğinden emin değilim. yavaşlıyor, dudaklarım küçük ve aç ısırmaklarla onunkilerin arasına giriyor. Çenemdeki sıkı tutuşu yumuşuyor ve parmakları boynuma dökülen saçlara kayıyor.

"Seni susturmak zorundaydım çünkü ne zaman yüzüklerden bahsetsem kekelemeye ve aptalca şeyler söylemeye başlıyorsun." Gözleri bana gülümsüyor. "Ve ağzın açık kalmış gibi. Bu senin için iyi bir görüntü değil."

İçimden bir kahkaha kopuyor. Mutlu bir ses, kafesteki bir kuşun özgür kalıp şarkı söylemesi gibi. Bazen böyle hissediyorum, sanki yıllarca kilitli bir şekilde dolaştım, kalbimi bu adama karşı korudum ve şimdi serbest bırakıldım, özgürleştim, sokakta güpegündüz öpüşüyorum ve bir kuşun şarkısı gibi gelen kahkahalar atıyorum.

Ve kimsenin konuda ne düşündüğünü umursamadan.

"Gerçekten mi?" Gülümsemem bir santim daha genişliyor. "Bu sabah duşta ağzımın açık olmasından hoşlandığını hatırlıyor gibiyim."

Kıkırdaması bedenlerimizi ayıran küçük boşlukta gümbürdüyor. "Kahretsin, Bris. Seninle ne yapacağım ben?"

"Bir yolunu bulacaksın." Kollarımı omuzlarına dayayıp boynunu okşuyorum. "Her zaman yaparsın."

Birkaç uzun saniye boyunca beni inceliyor, gözlerinde bir şeyler değişiyor. Ayılıyorlar, ukala sırtışı düz bir çizgiye düşüyor.

"Neyin var?" Yüzünün bir tarafını avuçluyorum, hafif kaşları avucumu gıdıklıyor. Bir an flört ediyor, sataşıyor, azmaya başlıyoruz, sonra da

"Hiçbir şey." Elini benimkinin üzerine koyup çenesine yaslıyor. "Sadece bugün seni özledim. Ayrı olduğumuzda seni özledim."

Sözleri kalbimin üzerine yerleşiyor, kuru ve susuz toprağa düşen yağmur gibi ferahlatıyor. Ben de hissediyorum. Ondan sekiz *saat* uzak kalmak göğsümü ağrıtyorken onu sekiz yıl boyunca nasıl uzak emin değilim. Gözlerindeki bakış... daha fazlası var ama ne olduğundan emin değilim. Ağzımın kenarında iz bırakıyor.

"Sadece dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun," yüzüme dokunan eli öpmek için ağzımı çeviriyorum, "Kevin'e geri dönmekten alıkoyuyorsun."

Grip gözlerini deviriyor, mizahın bir kısmı geri dönüyor.

"Cidden o herifle uğraştığımı mı düşünüyorsun?" Hızlı bir şekilde havayı içine çekiyor.

"Anlaşmayı Kevin'a göre yargılama. Keşke arkadaşım Charisma ile tanışabilseydin. senin editörün olurdu ama New York'ta işi var ve Kevin da Los Angeles'a geldi."

"Belki onunla New York'ta buluşabiliriz." Grip'in sesi dikkatli ve bakışları araştırıyor ama ne emin değilim. Bir şey mi kaçırıyorum?

"Yakın zamanda değil." Başparmağımı kaşlarının koyu renkli gezdirerek iç geçiriyorum. "Charm orada mahsur kaldı ve işler şu anda uzaklaşmam için fazla telaşlı."

"Öyle mi?" Grip dudaklarını bükerek yüzünü buruşturur.

"Evet. Kai nihayet ilk albümünü çıkarmak üzere ve Rhyson da stüdyoda bir sonraki projesi üzerinde çalışıyor." Yüzümü ani bir gülümseme kaplıyor. "Luke'a yeni albümünün ilgili bir reality şov ayarladığımı söylemeyi unuttum."

"Vay canına." Grip'in gözleri bana bakmadan önce yere düşüyor. "Evet, burada çok şey var"

"Dizinin çekimleri Los Angeles'ta yapılıyor. En azından ilk çekimler sette olmam gerekiyor ve Jimmi'nin başına gelenleri anlatmaya başlamayayım. Onu Sarah'ya devretmek zorunda kalabilirim, gerçi o beni öldürür."

"," diyor Grip küçük bir gülümsemeyle. "New York'a gidemeyecek kadar meşgulsün."

İşte yine oldu. Bu bakış da ne? İş hakkında mu konuşuyorum? Ben de yapıyorum. Kendimi kariyerime kaptırıyorum ama en çok sevdiğim insanların hayallerini gerçekleştirecek kadar şanslıyım. Bunun ne kadar tatmin edici olacağını, bu işte ne kadar iyi olacağımı asla bilemezdim. Her başarıda fırsatlar ikiye katlanıyor ve hırslarım artıyor. Bu durum Grip'i daha önce hiç rahatsız etmemişti ama belki de şimdi işler her zamankinden daha yoğun olduğu için işimi ve onu ne kadar sevdiğimi duymaktan yorulmuştur.

"Özür dilerim bebeğim," diyorum. "Burada Prodigy tüm eşyalarım hakkında konuşup duruyorum ve okul hakkında bir şey sormadım bile. Bugün derslere kaydoldun, değil mi?"

Bir an hareketsiz kalıyor, ifadesi okunamaz hale geliyor. "Hâlâ derslere bakıyorum. Önümüzdeki dönem için işleri tamamlamama biraz daha zaman var."

"Bu gece her şeyi duymak istiyorum." Dudaklarına bir öpücük bırakmak için eğildim. "Ama şimdi Kevin'in yanına dönmem gerek."

Grip'in yüzü gevşeyerek sırtıyor.

"O şapşala söyle, zaten yemek planların var ve kızımından uzak dursun."

"Akşam yemeği planım mı var?" Restoranın girişine doğru geriye doğru birkaç adım atıyorum, gözlerim keskin düzlemleri ve kalın kemikleriyle yakışıklı yüzden hiç . "bu planlar?"

"Benim evimde akşam yemeği." "Akşam yemeğini ben mi getireceğim?"

Genelde böyle olur, ikimiz de gurme aşçı . "Hayır, ben çatıda ızgara yaparım."

Ah, çatı, dünyada sevdiğim yerlerden biri. Her şeye bakıyor ama her şeyden izole, sadece aşkım ve ben. Bir de orta pişmiş kırmızı et eklerseniz, işte benim özel ütopyam.

"O zaman işten sonra görüşürüz." Gülümsüyorum ve gitmek için dönüyorum. "Hey Bris," diye sesleniyor.

Omzumun üzerinden baktığımda o ayık bakışın geri döndüğünü, yüksek elmacık kemiklerinin üzerindeki deriyi sıkılaştırdığını ve beni tedirgin ettiğini görüyorum.

"Seni seviyorum."

Bunu bana her gün, günde birkaç kez söylüyor ve asla eskimiyor, kenarları yıpranmıyor ya da duyarlı kalbimi  arpıtmıyor.

"Ben de seni seviyorum."

Kolay bir gülümseme ya da küstah bir yorumla anı hafifletmeye  alışmıyorum. Onu rahatsız eden her neyse bana söyleyecek, muhtemelen bu gece. Bırakayım da kendi başına düşünsün.

Bu arada, Kevin.

BÖLÜM 2

KAVRAMA

Bu gece ona söylemek zorundayım.

Erteliyordum ama gelecek dönem için kayıt yaptırmam gerekiyor. Diplomamı internet üzerinden almak hayatımın yoğun temposu için her zaman işe yaradı, ancak ünlü ceza adaleti aktivisti Dr. Israel Hammond NYU'da konuk profesör olacak ve kampüste olmam gerekiyor. Amerika'daki ırkçılık hakkındaki kitabı dünyamı tamamen sarstı ve o dersi almam gerekiyor.

Mantiken, benim New York'ta bir dönem geçirmemin ve Bristol'un burada, Los Angeles'ta kalmasının bizi mahvetmeyeceğini biliyorum. Sekiz yıl boyunca kovalamaca, saklambaç, eşeğe kuyruk takma gibi oyunlarla hayatta kaldık ve her birimiz zaman zaman eşek rolünü oynadık. siz koyun, biz oynadık. Parker'ın bizi yok etmeye yönelik hastalıklı girişimlerinden kurtulduk ve onu nasıl bulduğumuz için şu anda asgari güvenli tatil köyü benzeri bir hapisane süitinde kalıyor. Siyah Twitter trolleri uzak ve bizi bir arada görmek ailemin üyeleri kadar yakın insanlardan gelen aşağılama ve kurtulduk. Yavaş yavaş, emin adımlarla, teker teker geliyorlar. Jade direnecek; bunu biliyorum, ama sonunda o da ışığı görecek.

Biz kazanırız. Aşk galip gelir. Anladım.

Ancak bu, Bris birkaç aylığına bile olsa bir kıyıda yaşarken benim diğer kıyıda olmam gerçeğini kabullenmemi kolaylaştırmıyor - ona ihtiyacım varken değil.

Bifteklerimizi çeviriyorum, kendimi düşüncelere ve ızgaradan yükselen dumana kaptırıyorum. Gitmek *zorunda mıyım*? Ben bir rapçiyim, bir şovmenim... Hiç tanımadığım bir profesörün dizinin oturmak için hayatımı beş aylığına kökünden istiyor muyum gerçekten?

Tabii ki istiyorum.

Kırk yaşına geldiğimde hâlâ sadece rap yapıyor olmak istemiyorum. Jay-Z bir hip-hop tek boynuzlu atı. Neredeyse ellisinde rap yapan ve güncelliğini koruyan başka kim var?

Bekleyeceğim. . .

Evet. Dediğim gibi. Adam tek boynuzlu at.

Toplumumu etkileyen nedenler tutkuluyum ve kendimi eğitiyorum, bana verilen bu platformu çarçur etmemek için kendimi donatıyorum, ancak bunu bir tür iyilik yapmak için kullanıyorum. Sorunlarımız var ve Dr. Hammond'ın çözümleri olabilir. O, sisteme karşı da sistem içinde çalışabilecek kadar zeki ve sistemi reforme etmeyi önemseyen parlak bir adam.

"Mmmmm, bu iyi görünüyor."

Bu yorum dikkatimi çekiyor ve kendimi Bristol'dan ayrıldığımdan beri ilk kez gülümserken buluyorum. Bana doğru yürürken, yaklaşan gün batımı çatıyı gölgelere boyuyor ama ben onu net bir şekilde görüyorum. Karanlık

Yer yer yanmış saçları omuzlarına dökülüyor. Bugün öğle yemeğinde giydiği elbiseyi çoktan atmış, yerine bir tişört giymiş, başka bir şey giymemiş; az önce sepete attığım elbise bu.

HABITUAL LINE STEPPER tişörtümü çekiştiriyor, etek ucu kalçalarının üstüne geliyor. Tişörtün durduğu yerde gözlerim bacaklarının yağsız kaslarını, baldırlarının kesimini, ayak bileklerinin narin kemiklerini ve çıplak ayaklarını geçmeye devam ediyor. Bu kızı tepeden tırnağa seviyorum. Bu muhteşem ambalajın ötesinde, onun altındaki her şey benim olduğu için minnettar olmamı sağlıyor. Sadakati, kalbi olan o dipsiz kuyu, mizah anlayışı. Tanıdığım en sert kız aynı zamanda en hassas olanı ve her iki tarafını da görebildiğim için çok onurluyum.

"Temiz kıyafetin kalmadı mı?" Tişörtümü işaret ediyorum. "Şimdi de benim kirli şeylerimi mi giyeceksin?"

Çıplak dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor. Makyajını ve onunla birlikte, işi için etrafına sardığı tüm sofistikeliği sildi. Bu çatıda benim tişörtümün içinde, o sadece benim kızım. Onu her seviyorum ama bu sadece benim görebildiğim hali, o yüzden muhtemelen en sevdiğim hali.

"Temiz kıyafetlerim var." Kumaşta birbirine karışan kendi kokusunu ve benim kokumu alabileceğim kadar yaklaşıyor. "Bu gömleğin kokusunu seviyorum."

Ona bir bakış atıyorum, gözlerim yumuşak pamuğun içindeki göğüslerinin kıvrımlarına , meme uçları bakışlarımın altında geriliyor.

"Gömlek nasıl kokuyor?" Soruyorum, sesim dikkat etmem gereken biftekler kadar dumanlı içi

n. "Senin gibi." Göğüsleri göğsüme bastırana kadar öne eğiliyor. "Senin gibi kokuyor."

Ellerim ona dokunmak için seğiriyor ve sonunda teslim oluyorum, gömleğinin altından kayarak onu kavırıyorum

Dudaklarımız buluşana kadar onu birkaç santim yukarı çekiyorum. Bütün gün bu biftekleri düşündüm ve Bristol gelmeden önce açlıktan öldüğümü sanıyordum ama *bu*, saatlerce ayrı kaldıktan sonra onu kollarımda hissettiğim şey, *bu* açlıktan ölmek. Taşaklarımdan başlayıp göğsümde tüneller açıyor, kalbime sızıyor ve dudaklarımı arayan, dillerimi yutan bir öpücükle açık ve yiyip bitiren ağzıma doğru ilerliyor. Onu kışından kavırıyorum, teninin ve benimkinin dokusu, teninin ve benimkinin kokuları asla doymak bilmeyen, nefes nefese, doymak bilmez bir şeye dönüşene kadar bedenlerimizi birbirine sürtüyorum.

"Bifteğimi yakmasan iyi edersin," diyor Bristol öpücükler arasında.

Dilimi ağzının derinliklerine göndermek için başımı eğiyorum, onu hareketsiz tutuyorum, geri çektiğimde gerilene, açılana ve yalvarana alay ediyorum.

"Kavra." Adım iniltili bir şikayet. Boynumu kavırıyor ve başımı geriye çekiyor. "Oh, hayır."

Direniyorum, gülüyorum ve ızgaraya dönüyorum. "Bunları yakmam konusunda çok endişeliydin. Biftek, Bayan Orta Az pişmiş."

"Öyleyim." Kollarını arkamdan doluyor ve tatlı bir acı hissediyorum, dişleri tişörtümün üzerinden omzumu hafifçe ısıtıyor. Beni ısırmasına bayılıyorum ama henüz ona bu zevki tattırmıyorum. "Ama bu beni öpmeyi bırakacağın anlamına gelmiyor. Çoklu görev yapmalısın."

İnce bir elim karın kaslarımın üzerinden kayıyor ve kemerimi geçerek kot pantolonumun içinden beni kavırıyor.

Lanet olsun. Yarım teleskopu olan herkesin görebileceği çatıdaki duvara onu vidalamak istemediğim maskaralığını ne kadar emin değilim.

"Vay canına," diyorum, ses tonumu , gerçi elinde uzadığımı ve sertleştiğimi hissediyor olmalı. "Birileri fena halde ."

Yarı öfkeli bir kahkaha, yarı kızgın bir gibi bir ses ve bir adım atarak ızgaranın yanında önümde duruyor.

"Kendi erkek arkadaşım tarafından sürtüğ diye utandırılmayacağım." Eğlence gözlerini aydınlatıyor

ve onları hızlı bir gümüşe dönüştürüyor.

"Utanmak mı?" Biftekler için kullandığım ızgara çatalını yere bırakıp tekrar ona uzanıyorum.

"Hayır.

Benim için azgın olmaktan utanmalısın bebeğim. Sana bir altın yıldız vermek istiyorum."

Gözleri karnını dürtmekte olan ereksiyona kayıyor. "Artık buna böyle mi diyoruz? koyalım mı?"

"Aletlerine isim vermek zorunda kalan erkekler muhtemelen onları doğru ." "Tekrar soruyorum... isim verelim mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum ve kalçalarımızı birbirine bastırıyorum.

"Benimkini nasıl kullanacağımı bilmediğimi mi ima ediyorsun? Çünkü sabah o kadar sert boşaldın ki bir kuş gibi şakıyordun, bende bıraktığı izlenim bu değil."

eğiyor, gözleri geniş ve . "Kuş gibi mi dedin?" Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bunu sana söyleten ne?"

"Bilmiyorum." Umursamaz bir omuz silktim. "Neden?"

"Bu çok aptalca," diyor ve kendini küçümseyerek gözlerini deviriyor. "Bugün güldüğümde sanki ... gibi geldiğini düşünüyordum."

Bristol her Halley Kuyruklu Yıldızı'nda bir kez kızarıyor, bu yüzden yanaklarındaki renk beni meraklandırıyor.

"Ne?" Araştırıyorum. "Gülüşün neye benziyordu?"

"Mutlu bir kuş gibi," diye mırıldanıyor, yüzüne gülecekmişim gibi bana bakıyor. Ki gülüyorum.

"Bana gülmeyi kes." Sahte bir uyarıyla gözlerini kısar.

"Doğru." Gözlerini yakalamak için başımı eğiyorum ve onu kızdırıyorum. "Çünkü bana mutlu bir kuş gibi güldüğünü söylediğinde bunu yanına bırakmam gerekiyor."

"Artık sana bir şey anlatmayacağım." Gözlerini kısıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Evet, doğru. Ben senin en iyi arkadaşınım." Onu tekrar kendime çektim. "Bana her şeyi anlatacaksın.

her zaman yaparım."

"Öylesin, biliyorsun." Sesi yumuşuyor. "En iyi arkadaşım yani."

Bana böyle baktığında, gözleri her türlü savunmadan arınmış, görünürde hiçbir koruma yok, tamamen dürüst, açık ve savunmasız, kendimi biraz yenilmez hissediyorum. Bu bir kalp oyunu, biliyorum, ama o bana böyle baktığı sürece gelemeyeceğim hiçbir şey olmadığını, aşkımızın efsanelere konu olduğunu, teflonla kaplandığını, felaketlere dayanıklı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ben de Bristol kadar hayalperestim, gülen kuşum.

"Sen de benimsin," diye yineliyorum duygularını"En iyi arkadaşımsın." "Rhyson'a söylemeyeceğim," diye söz veriyor sırtarak.

"Kai'ye de aynı şeyi söylediğine eminim." asmıyorum. "Sevişmek için böyle şeyler söylemek zorundayız."

"Senden nefret ediyorum."

"Orrrrrrrrr beni seviyor musun ve yemekten sonra bana sakso çekmek ister misin?" Omuz silkiyorum ve ellerimi kaldırıyorum, avuç yukarıda. "Sadece söylüyorum. Kalbinin sesini dinle, Bristol. Kalbini dinle."

"Şu anda karnımı dinliyorum, ukala, hırlıyor. Besle beni."

"Annemin dediği gibi, bu evde beleşçi yok. Seni beslediğim için bana ne vereceksin?"

"Um . . ."

"Eğer arıyorsanız, bir önerim var."

"Dur tahmin edeyim, buralarda bir yerde 'Yemek için sevişirim' tabelası mı var?"

"Balon harfler kullandım." Güldüm ve kışına hafif bir şaplak attım. "O kalçayı takas edebilirsin."

Bristol'la her şey çok kolay; şakalaşmamız, kimyamız, sohbetimizin mükemmel ritmi.

Yıllar önce tanıştığımızda fark ettiğim ilk şeylerden biri . Birbirimizin zihnini okumuyor ya da cümlelerini tamamlamıyorduk. Bu kozmik bir şey değildi ama beni beynimden yakalayıp taşaklarıma kadar kavrayan bir bağdı. Seksi olduğu kadar zekiydi, açık sözlü olduğu kadar meraklıydı. Arada işleri karmaşıktırdığımız, gerginleştirdiğimiz yıllar oldu, ama şimdi kalplerimiz temelli yerleşmişken, her şey çok basit.

Bu.

Onu.

Biz.

Her gece ayın görüneceğinden, yıldızların parlayacağından ve saatler sonra güneşin yeniden doğacağından emin olduğum kadar ondan da eminim.

Bu benim her günün en sevdiğim kısmı. Güneş batıyor ve tepemize asılmış peri ışıklarının altında yemek yiyoruz. İkimiz de hazırladığım biftek ve salatayı afiyetle yiyoruz. Tabaklarımız temizlendiğinde ben ikinci biramı içiyorum, Bristol ise yarım şişe kırmızı şarabı bitirmiş oluyor. eğleniyor ve gün içinde neler olduğunu paylaşıyoruz, bu da onu Kevin'la öğle yemeğine geri götürüyor.

"Hayranların senden bir şiir kitabı alsa yer bitirir." Bristol bir bardak kırmızı daha dolduruyor. "Ve hip-hop'ın ötesindeki yeteneğimizin genişliğini sergileyecektir."

Ayağa kalkıp tabaklarımızı topluyorum. Bristol, bir elinde şişe, diğerinde şarap kadehi, beni çatı katına açılan kapıya takip ediyor.

"Bunu ." Merdivenlerden önümde yürümesi için elimle işaret ediyorum, böylece gömleğimin altından kışını görebiliyorum.

"Sadece düşüneceğini söyleme." Omzunun üzerinden bakıyor ve onu süzdüğümü fark edince gözlerini deviriyor. "Gerçekten mi? Beni her gün çıplak görüyorsun. Erkekler onuncu sınıftan sonra hiç olgunlaşmaz mı?"

"Kronolojik olarak, evet." Kapıyı açması için geçerken saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Sik yılı olarak, hayır."

Oturma odasındaki sehpadan telefonu alıyor. Bazen o telefondan nefret ediyorum. Şovmenleri yöneten Bristol'un işi günün her saati ve dünyanın her yerinde. Bristol' müşterileri genellikle birkaç farklı zaman dilimine yayılıyor ve içinde bulunduğu zaman dilimini asla hesaba katmıyor.

"HmMMM." Telefonundan başını kaldırmadan şarabından bir yudum daha alıyor. "New York'taki paneller hâlâ ilgileniyor musun? Sanatçıların aktivist olduğu şey?"

'New York' der demez aklıma ikilemim geldi. Gece bitmeden onunla gelecek dönem hakkında konuşmalıyım.

"Ah, evet." Tabaklarımızı ve mutfak eşyalarımızı bulaşık makinesine yerleştirirken açık alanda onu izliyorum. "Kesinlikle."

"HmMMM." Bristol okuduğu şeyi taramaya devam eder, kaşlarının arasında hafif bir eğim vardır.

"Ne var ne yok?" diye soruyorum. "Bir sorun mu var?"

Omzunun üzerinden okumak için odayı geçiyorum. Organizatörden bir e-posta, Angie Black adında New York'ta yaşayan ve sadık takipçilerden oluşan bir orduya sahip popüler bir radyocu. Black'in gerçek soyadı olmadığından oldukça eminim ama Siyah Twitter'da bir dev, #BlackGirlMagic'in en iyisi. Bristol'un neden homurdandığını ve kaşlarını çatıldığını anlamaya çalışarak ayrıntıları inceliyorum ve Angie'nin verdiği panelist listesinden bir isim sıçırıyor.

Qwest.

"Qwest'in davetli olduğunu bilmiyordum." Sesimi rahat tutuyorum, Bristol'un saçlarını geriye çekiyorum ve çenemi boynunun omzunun sokuyorum.

"HmMMM," diye tekrar yorum yapmadan şarap bardağını tezgaha koymak için uzaklaştı.

tek heceli konuşma hacimleri.

"Bu senin için sorun olur mu?" Bileğinden tutup onu yüzüme bakmaya zorluyorum. Boynunun pürüzsüz çizgisini kavıyorum ve yüz ifadesini görebilmek için çenesini kaldırıyorum. "Paneli yapmak zorunda değilim."

Dudağı dişlerinin arasında, birkaç saniye boyunca gözlerini kısarak düşünüyor.

"Hayır, değil," diyor sonunda. "Qwest bu yaz seninle birkaç gösteri için turneye ve her şey yolundaydı, değil mi?"

Qwest bana iki gösteri için turnede katıldı ve her şey yolunda görünüyordu, ama sonra birlikte sahnede olmadığımız zamanlarda ondan frengi gibi kaçtım.

"Evet." Frengi niteliğini kendime saklayarak başımı sallıyorum. "Ve onun bir sonraki albümü üzerinde çalışman gerekiyor, değil mi?"

Başından beri bir anlaşma yapmıştık: Qwest benim albümümde yer alacaktı, ben de onunkinde. Ayrıca onun projesindeki diğer iki şarkının yapımcılığını da .

"Yine de bunların hepsi yasal olarak yapmayı taahhüt ettiğim şeyler." Bristol'un ağzının köşesini öptüm. "Paneli yapmamı istemiyorsan, ."

"Ama paneli gerçekten yapmak *istiyorsun*."

Bu bir açıklama, soru değil. Ceza adaleti reformu ve kolluk kuvvetleriyle ilişkilerin geliştirilmesi hakkında konuşmak için elime geçen her fırsatı değerlendirdiğimi biliyor. . bu yüzden evet, paneli gerçekten yapmak istiyorum ama Bristol'un Qwest ve benim bu etkinliği birlikte yapmamız konusunda bir şeyler hissetmesini istemiyorum.

"İstiyorum, evet. Bu çok önemli." Parmaklarımızı birleştiriyorum ve birbirimizin gözlerine bakabilmek için başımı eğiyorum. "Ama senden daha önemli değil." Birbirine bağlı parmaklarımızı kalbimin üzerine yerleştiriyorum. "Bizim kadar önemli değil, Bris."

Bir süre sonra gülümser.

"Paneli senin yapmanda bir sakınca yok, tek bir şartla." ". "Sırtıma alacağım."

Kızgınlık numarası yaparak konuyu değiştirmesine ve havayı yumuşatmasına izin veriyorum. "Seni merdivenlerden yukarı mı taşıyacağım?"

"Evet, merdivenlerden yukarı."

Beni çeviriyor ve çömelene kadar omzuma bastırıyor. Sırtıma atladığında ellerim uzun, pürüzsüz bacaklarının altına takılıyor. Onun ağırlığı altında debeleniyormuş gibi yapıyorum ve o gülüyor.

Sesi o kadar mutlu geliyor ki, azimli ve alaycı kızımın kendisini bir kuş olarak tanımladığını düşünüp sırtımdan edemiyorum.

Merdivenin dibinde ona "Eğer seni sırtıma alırsam," dedim, "sen de bana çekeceksin. Ödeşтик diyelim."

"Sakso nesi bu kadar özel?" Merdivenleri başladığımda kollarını boynuma doluyor. "Sana gün bir tane yapıyorum."

"Öncelikle, bana oral seksin nesinin bu kadar özel olduğunu sorduğuna inanamıyorum. Taj Majal'ın nesinin bu kadar özel olduğunu da sorabilirsin. Oral seks neredeyse sekizinci harikadır." Boynuma doğru gülerken devam ediyorum. "İkincisi, oradaki önemli kelimeler *her gün*, yani belli ki gelişmeye açık bir var."

"Hayır, asıl kelime *sakso*." Başımın yan tarafına hafifçe vurdu. "Bana iş gibi geliyor."

"Ayın elemanı sensin." "*Tek* çalışan

ben olsam iyi olur."

"Aldatmam konusunda endişelenmene gerek yok." Kalçalarını sıkıyorum. "Taşaklarımın *bağlı olmasını* seviyorum."

Onun boğuk kahkahasına ben de kıkırdayarak karşılık veriyorum. Yatak odasına vardığımızda sırtımdan kayıyor, yatağın ayak ucunda durmak için etrafımda dolaşıyor, gözlerinde yaramazlık ve gülümsüyor.

"Alışkanlık haline getirilmiş çizgi adımcısı nedir?" Üzerinde slogan gömleğimin çekiştiriyor, kalçalarının tepesinde siyah ipek külotunu gösteriyor. Gözlerim gömleği tekrar kaldırması ihtimaline karşı oraya yapışmış durumda - bunu kaçırmak istemezdim.

"Ha?" Beyaz pamuğun arasından benimle alay eden göğüslerine bir bakış attım. "Soru neydi?"

Tişörtün önünü göstererek sabırla "Alışılmış çizgi adımcısı mı?" soruyor.

"Dave Chappelle'in bir skecinden, Prince'in Charlie Murphy'yi tokatladığı skeçten." "Prince kimi tokatlıyor?" Başını sallıyor. ". Bir bölümünü izledim ve etkilendim. Sadece bir sürü ırkçı şaka yapıyor."

"En azından tüm ırklarla, dinle, politikayla ve aradaki her şeyle eşit şekilde dalga geçiyor. Hiçbir şey ve hiç kimse güvende değil. O bir hiciv ve sosyal yorum ustası ve çok komik. Zayıf bir bölüm izlemiş olmalısınız."

Bir adım daha yaklaşıyorum, belinin pürüzsüz tenini ortaya çıkarmak için eteğini kaldırıyorum. Gömleğini başından çekip bir köşeye fırlatıyorum. Saçları omuzlarına dökülüyor ve öne doğru düşüyor, böylece çıplak göğüsleri koyu renkli tellerin arasından görünüyor.

"Dave Chappelle'i unut," diyorum boğuk bir sesle.

Bristol'un meme uçları için bir sone yazabilirim, göğüslerinin ucuna gelişleri, pembe ve kahverenginin karışımı, güller ve çikolata, areolasını gölgeliyor. Eğilip üzerlerinde geziniyorum, gözlerim onunkileri yakalıyor. Beklenti havayı yoğunlaştırıyor.

"Baharın kiraz ağaçlarına yaptığını yapmak istiyorum sana," diye fısıldıyorum, Neruda şiirini yorumlayarak, bir meme ucunu ağzıma alıp dilimle okşamadan önce. Baharı bekleyen bir çiçek gibi açıyor. Dudaklarımın arasında olgunlaşan tatlı bir meyve gibi çiçek açıyor. Geri çekiliyorum, ama elleri beni göğsüne geri götürüyor, zevk güzel yüz hatlarını sıkılaştırıyor.

Dudaklarımı ihmal edilmiş diğer meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. İlk başta şimdi dişlerim ve sert emişimle ağzımı geniş ve aç bir şekilde diğer memenin üzerine uzatıyorum. Diğer meme ucunu yerde, bunu dilimle kırbaçlıyorum. Tırnakları omuzlarıma batıyor ve odayı iniltilelerle . Meme ucunu bırakıyorum, narin deriyi kesen canlı kırmızı izlerden memnunum. Nefes kendini ciğerlerinden kurtarmak için savaşıyor, dudaklarının arasından geçerek göğüslerini kabartıyor. Onu yavaşça kalçasından tutup yatağa doğru çeviriyorum ve onu görünce neredeyse yumruğumu ısıracaktım.

Tanga.

Ufacık, minicik tanga. Kıç dışarı.

Külotunu bacaklarından aşağıya, işkence edercesine santim santim indiriyorum. Çıplak, kıvrak hatlara ve kıvrımlara sahip olduğunda, göğüslerini avuçlamak için uzanıyorum, parmaklarımın arasından çıkana kadar meme uçlarını çekiştiriyorum. Bristol'un nefes alış veriş daha da düzensizleşiyor ve sırtını göğsüme bastırarak kıcını kasıklarına doğru çeviriyor.

O gerçekten istiyordum ama bu gece bunun için zamanım olacağından emin değilim. Bir elim olduğu yerde duruyor, meme ucuyla oynarken diğer elim bacaklarının arasına dalıyor.

"Benim için açabilir misin?" Omuzlarının zarif eğimine öpücükler konduruyorum. Duruşunu bir santimden fazla genişletmiyor, ama ben bir mil alacağım. Elimin düz kısmını bacaklarının arasına bastırıyorum ve amının kalın, ıslak dudakları avucuma bastırıyor. Elime doğru pompalayana, kalçaları her hamleyi takip edene ve çığlıkları havaya önce boğazında ölene kadar klitorisinin üzerindeki vuruşların ritmini değiştiriyorum.

"Oh, Tanrım, Grip." Sesi hıçkırığa dönüşüyor. etrafında döndüğünde bile, kalçalarının arasındaki tutkulu tempoyu bırakmıyorum.

" böyle, bebeğim." Dizlerimin üzerine çöküyorum, dilimi sırtının pürüzsüz ortasından aşağıya ve kıkına doğru sürüklüyorum. Her bir yanağın tatlı etini dişlerimin arasına sıkıştırıp onun irkilmiş nefesinin tadını çıkarıyorum. Yavaşça, elimi sırtına bastırıyorum, dizlerinin üzerinde yatağa eğilene kadar belinden büküyorum. Onu öne doğru itiyorum, göğsünü aşağı indiriyorum ve kıkını havaya . Arkadan bana doğru genişçe açılmış görüntüsüyle, dilimi kalçalarının iç kısmına doğru kaydırıyorum, sularıyla ıslanmış ipeksi teninden içiyorum.

"Seninle sarhoş oluyorum," diye mırıldanıyorum.

"Kavra." Adım dudaklarında paramparça oluyor ama bu yeterli değil. Onun anlaşılmaz olmasını istiyorum. Klitorisini emiyorum ve iki parmağımı sokuyorum, yorganın içine doğru pantolonunu indirdiğinde amına karşı gülümsüyorum. Ayağa kalkıp soyunuyorum, sonra sikimi onun bölmesinde yukarı aşağı gezdiriyorum, o bana daha fazlasını sunarak geri bastırırken ıslaklığını ıslatıyorum.

"Beni şimdi sikmelisin." Yalvarışı nefessiz ve acildi. Omzunun üzerinden bakıyor, gözleri cam gibi. "Lütfen, hemen şimdi."

Gözleri bana yalvarıyor. Amı benim için ağlıyor. Vücudunun her hattındaki tam teslimiyet beni çözüyor, kontrolün son telleri kopuyor ve olurken patlıyor. vahşi, gevşek parçalar kalçalarını kavırıyor ve onu sırt üstü çeviriyor. Bacaklarını dizleri neredeyse omuzlarına değecek kadar açıyorum ve parmağımı uyluklarının arasındaki sıcak, ıslak et kıvrımında gezdiriyorum. Gözleri çırpınarak kapanıyor.

"Gözlerini aç Bristol," diyorum boğuk bir sesle. "Seni becerirken bana bak."

Bana baktığında, saçları koyu bir nehir gibi yatağımın üzerinde kıvrıldığında, lanet olası dizlerimin bağı çözülüyor. Bristol bir bakışıyla bana bunu yapıyor. Denemeden bile beni bu kadar güçsüz kılıyor. Gözleri ay ışığı renginde ve aşkı yıldızlar gibi parlıyor. Tüm evrenim burada ve zamanı geldiğinde onu bırakıp New York'a gitmek istemiyorum.

O beklerken, ben bakarken huzursuz bir uyarılma onu ürpertiyor. Endişe ve belirsizlikten sıyrılıp yatakta dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu kalçalarından tutup kaldırıyorum. İçeri ittiğimde, o kutsal alanı işgal ettiğimde nefesinin kesilme sesi taşaklarımı sıkıyor. O sıkı, kaygan bir tünel ve bir vuruştan sonra aklımı kaybediyorum. Beden beynin önüne geçiyor, bir içgüdü darbesi mantığı gasp ediyor. Daha derine inebilmek için dizini daha geriye itiyorum. Başının yanındaki yastığa bastırdığım parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Bristol'un inlemesinin, etrafımda sıkılaşmasının, tekrar boşalmasının, zevkinin kanıtlarının her tarafıma yayılmasının belli belirsiz farkındayım ve sonra içimde inşa ediyor, taşaklarımı sıkıyor, karın kaslarımı .

Aşkım patlıyor. Patlıyor.

Ben bir gayzerim, vücudumun amansız ritmi daha nazik, daha yumuşak bir şeye yavaşlayana kadar sürekli bir akış. Birbirimize bastırıyoruz ve ipek gibi eziliyor. Benim sıcak bedenim ve onunki tutkumuzun sertliğiyle, tenimizi yıkayan terle kayganlaşıyor. Benim mi yoksa onun mu bilmiyorum ama bu an, bedenlerimizin birleştiği ve ruhlarımızın kesiştiği bu mükemmel cam üfleme anı, bu an bize ait.

BÖLÜM 3

BRISTOL

BİR FIRTINADAN SAĞ ÇIKTIM.

Grip benimle her seviştiğinde böyle hissediyorum, sanki bir kasırga gelip ve ben sığınmak yerine kasırganın gözündə durmuşum, güçlü rüzgâr savruluyormuş . Beni kaldırması için yalvardım. Beni sevmesine izin verdim. Ve bu, sonraki anlar, şehir ışıkları Grip'in geniş pencerelerinden parladığında ve çıplak, terden sırlıklam olmuş bedenlerimizin üzerinde oynadığında, Grip'in parmakları sırtımı izlediğinde, bir piyanodaki tuşlar gibi omurların üzerinde oynadığında, bu fırtınadan sessizliktir.

"Saçını çektim." Grip'in sesi kısıktı, hâlâ biraz boğuktu. Onun adını haykırdım. O da benimkini haykırdı. Boğazlarımız tutkudan çiğ kaldı. Saçlarımı zorla çekiştirdiği için kafa derim hâlâ karıncalanıyor. Tam olarak acı değil ve o anda, buna degecek kadar iyi hissettirdi.

Grip parmaklarını yastığa dökülen saçlarımda gezdirerek kafa derime ulaşıyor ve masaj yapıyor.

"Acıdı mı?" Kürek kemiklerimin arasına bir öpücük bırakıyor.

"Hayır." Onun şefkatine yaslanıyorum. "Sert bir sevdiğimi biliyorsun."

Boynuma bakıp kıkırdıyor, sıcak nefesi hassas tenimi okşuyor. "Sadece emin olmak istedim."

Yine sessizleşiyor. İkimiz de, odadaki tek sesin nefes alış verişlerimiz olduğu birkaç uzun an boyunca susuyoruz ve yemin ederim onun kalp atışlarını duyabiliyorum ... ya da belki de benimkini. Belki de ikisi de aynıdır, biri atana kadar diğeri atmıyordur.

"Seninle uyumayı seviyorum." Bunu sessizliği doldurmak için söylemiyorum, buna ihtiyacımız yok. Sadece bilmesini istiyorum.

"Ben de öyle. Her gece. Her sabah." Yutkunduğunu duyuyorum, parmaklarının saçlarımda hareketsiz kaldığını hissediyorum. "Bris, gereken bir şey var."

Sonunda.

"Biliyorum." Sırt üstü dönüyorum ve şehrin ışıkları ile ayın bana gösterebileceği her şeyi yüzünde yakalamak için başımı çeviriyorum.

"Biliyor musun?" Benim onun gözlerini aradığım gibi o da benim gözlerimi arıyor. "Ne ?"

"Benimle gereken şey bu değil." Çarşafı belimden yukarı kolumun altına sıkıştırıyorum. Hava hiç soğuk değil ama vücutlarımız soğudukça ben titriyorum. "Bir şeylerin canımı sıktığını söyleyebilirim."

bugün ."

Başını sallıyor, önce kaşlarının arasına, sonra da şakağındaki saçlara bir öpücük konduracak kadar yaklaşıyor. "Turdayken okuduğum *Virüs* adlı bir kitaptan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Üç kere falan okudun ve hayatını değiştirdiğini söyledin. Ceza adaleti reformu hakkında, değil mi? Dr. Hammond?"

"Doğru." Loş ışıktaki bile Grip'in memnun olduğunu görüyorum. "Hatırladın."

"Elbette. Henüz okumadığım için üzgünüm. Kindle'ımda var, son zamanlarda çok meşguldüm. Okuyacağım."

"Hey." Kaşlarını çattı. "Ben diye sen de okumak zorunda değilsin. Olmadığın bir şey olmaya çalışmanı istemiyorum. Zaten olduğun kişi tam da olmanı istediğim kişi."

"Biliyorum." Ama bunu duymak yine de iyi hissettiriyor. Grip, annesinin büyük bir adam olması için yetiştirdiği iyi adam olmaya devam ediyor, nereden geldiğini asla unutmayan biri, ama evrim geçiriyor. Belki de kalbimin bir köşesinde bir şekilde geride kalacağımdan korkuyorum ve onun sözleri geride kalmayacağıma dair bana uzun bir güvence veriyor.

"Güzel." Birkaç saniye bana bakıyor, sanki ona inandığımdan emin olmak ister gibi. "Her neyse, Dr. Hammond bu dönem NYU'da misafir profesör."

Yatakta dik oturuyorum, yan yatmış, dirseğine dayanmış ve başını ellerinin arasına almış ona bakıp sırtıtıyorum.

"Grip, bu inanılmaz."

"Evet." Bana sırtıtıyor, gözlerinde cevap veren bir heyecan var. "Oldukça harika. Kitabını okumak gözlerimi açtı ve önceliklerimi birçok yönden değiştirdi. Beni sadece daha fazlasını yapmaya değil, ne yapmak bulmaya da teşvik etti."

"Peki, online kayıt yaptırdığınıza göre, bu nasıl ?" diye sordum. "Yani, dersi video mi denetliyorsun? Ya da telekonferansla mı?"

Grip'in gülümsemesi kayboluyor ve dudaklarını yalayarak gözlerini çarşafıya dikiyor.

"Bu ayarlanmadı." Bana bakıyor, duyguları gözlerinde boğuşuyor. "Sanırım sömestr için New York'a taşınmam ."

Dudaklarımdan hava geçiyor. Bu nasıl gelmedi? New York'a taşınması mantıklı. Grip'in hırslarının sahnenin, müziğin çok ötesine geçtiğini biliyorum. Bir etki yaratmak istiyor ve bu işe ne kadar dahil olursa, kendinden de o kadar fazlasını istiyor.

"Vay be." Bunu bildiğim halde, onun aylarca New York'ta yaşayacağı düşüncesi beni mahvediyor. Bir an için içten içe sürükleniyorum, çırpınıyorum. Onun için gerçekten heyecanlıyım ama konuşurken sesimin cılız çıktığını biliyorum.

"Bunu yapmalısın." Onun kadar kendimi de ikna ederek başımı sallıyorum. "Bence bu harika."

"Ders haftada üç gün." Kucağımdaki endişeli parmak yumağına olsam da Grip'in gözlerinin yüzümden ayrılmadığını biliyorum. "Ama Pazartesi, Çarşamba, Cuma, yani arada sadece hafta sonu var."

Kıyıları arasında gidip gelmek için fazla zaman yok.

"Elbette Los Angeles' geri döneceğim," diye devam ediyor Grip. "Sen de beni New York'ta ziyaret edebilirsin. Birbirimizi ayda dört, beş kez, bazen daha fazla göreceğimizi düşünüyorum."

Patlamış bir lastik gibiyim, tüm havam tıslayarak boşalıyor. Hissettiğim heyecanı, önümüzdeki birkaç ay boyunca onunla bu kadar az zaman geçirme ihtimaline karşı sürdüremiyorum.

"Hey, harika olmadığını biliyorum." Grip çenesini kucağıma dayıyor ve geniş avucunu kalçama sararak çarşafın içinden beni ısıtıyor. "Gitmek zorunda değilim. Belki de tekrar düşünmeliyim ve-"

"Hayır." Kendime acıyarak silkiniyorum ve güçlü çenesini ve yüksek elmacık kemiklerini çerçevelemek için eğiliyorum,

Bir kralın yüzü, ellerimin arasında. "Bu doğru. İyi bir şey. Bunu yapmalısın ve ben de bunu senin için istiyorum. Bir yolunu bulacağız."

Grip başını belime yaslıyor, çarşafın üzerinden karnımı öpüyor ve elini sırtımın çıplak teninde gezdiriyor.

"Şu anda Prodigy'de işlerin çılgınca olduğunu biliyorum ve bu daha fazla sorumluluk anlamına geliyor" diyor. "Rhyson sana çok şey emanet ediyor. çalıştığın her şey bu ve senin adına mutluyum."

Başımı eğip onu inceliyorum. Bildiğim bir şey varsa o da Grip'in bir şey istediğidir. Benden hiçbir zaman geri durmadı, benden ne istediğini merak etmeme izin vermedi ama şimdi bir şey sakladığını hissediyorum.

"Ne istiyorsun?" İkimiz de birbirimize bakacak şekilde uzanana kadar yatak başlığından aşağı kayıyorum. "Benden mi? Kavra, bana ne istediğini söyle."

Tereddüt yüz ifadesini gölgeliyor ve sonra yüzünü tamamen kapatıyor.

"Dediğin gibi." Yabani saçlarını yüzümden geriye doğru itiyor. "Bir yolunu ."

"*Bana ne istediğini söyle.*" Başparmağımı kaşlarının koyu renkli çizgisinin üzerinde gezdiriyorum. "Bunu benim için yapabilir misin?"

"Bris." Kirpiklerini indiriyor, gözlerinde sakladığı şeyi örtüyor. "" "Doğru-düşünme, sadece söyle."

Yüzümü tarıyor. İfademin açık çek olduğunu, ona istediği her şeyi sunduğumu biliyorum ama umurumda değil. Tüm tereddütler yok oluyor. Karşımda sekiz yıl boyunca beni utanmadan takip eden, direncimi sifıra indiren inatçı adam duruyor.

"Benimle gelmeni istiyorum." Çenesinde bir kas sıkıştı. "Bunun bencilce olduğunu ve beni ülkenin öbür ucuna kadar takip etmeni istiyormuşum gibi görüneceğini biliyorum ama-"

"Evet."

"Hâlâ soruyorum," diye devam ediyor, sanki ben konuşmamışım, o beni duymamış gibi. "Nasıl yürüteceğimizi bilmiyorum. Bunu birlikte çözeceğiz, ama seni ayda sadece birkaç kez görme düşüncesi Bunu yapabileceğimizi biliyorum, sadece istemiyorum."

"Kavra."

"Ve belki de ben bir mağara adamıyım. Belki de senden hareket eden kişi olmanı istemek cinsiyet ayrımcılığıdır. Sadece, haftada üç kez dersim , nasıl yapabileceğimi anlamıyorum-"

"Kavra." Parmaklarımı daha bir saat önce meme uçlarımla sevişen yumuşak dudakların üzerine bastırıyorum. "Bebeğim, evet dedim."

"Öyle mi?" mırıldanıyor parmaklarıma, kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor.

"Ben yaptım." Gülüyorum, bunu nasıl başaracağımdan tam olarak emin değilim ama biliyorum. Onun için yapacağım. "Yani, biraz gidip gelmem gerekecek ama denemek . Uzun mesafeli bir ilişki istemiyorum. Kulağa işkence gibi geliyor."

Grip'in gülümsemesi kararır ve kaşları birbirine yaklaşır.

"Ama Rhyson'ın sana burada her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Böylesine kritik bir zamanda New York' taşındığını duymak onu mutlu ."

"Rhys anlayacaktır. Kai onun yanında." "Bu ne anlama geliyor?"

"Her daha önemli birine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor."

Grip'in ifadesi yumuşuyor. Gözleri niyetli, sanki benim onu ezberlediğim gibi o da ışığın yüzüme vuruş şeklini ezberliyor. Çarşafı yavaşça, özenle göğüslerimden sıyrıyor, serin hava çıplak tenimde tüylerimi diken diken ediyor ... ya da belki de bu sadece Grip'tir.

"Sert bir sikişten hoşlandığını söylediğini biliyorum." Kavrayışı üzerime eğilene kadar değişiyor, ağırlığı kollarındaki kaslar tarafından destekleniyor. Zayıf kalçalarını kalçalarımın arasına yerleştiriyor ve onu hissediyorum

Bacaklarımı örten çarşafın arasından tekrar istekli ve hazır. "Ama uzun, yavaş, minnettar olanlar hakkında ne hissediyorsun?"

Kalçalarımı genişletiyorum, böylece daha derin batıyor.

"Ne kadar uzun olursa," diyorum, büyüyen ereksiyonunu yakalamak için aramıza uzanıyorum, elim onu yumrukluyor, uzatıyor. "Daha iyi."

BÖLÜM 4

BRISTOL

Hey! Pazar sabahı olduğunu biliyorum ama seninle bir şey konuşmam lazım.

Rhyson: Tabii. Aramak ister misin?

Ben: Aslında gelmeyi düşünüyordum.

Rhyson: görüşürüz.

Ben: Ben zaten buradayım.

Hiçbir mesaj balonu belirmiyor ve birkaç saniye sonra Rhyson'ın görkemli evinin ön kapısı açılıyor. İkiz kardeşim girişte duruyor, ben birkaç yıl önce aldığım üstü açık Audi'ye yaslanırken bana sırtıyor.

"Bu sabah hiç kibar değil misin?" Geri çekildi, yanından geçip eve girmemi işaret etti. "Genelde paldır küldür girersin."

O haklı. Tüm şifreleri ve anahtarları bende, hayatına tam erişimim var. "Bu Kai önceydi." Fuayeye doğru yürümeden önce ona hızlıca sarılmak için kapı duraklıyorum. "Günün her saatinde küçük karını buranın her yerinde becermekten hoşlanmasaydın, belki de habersiz gelmeyi göze alırdım."

Özür dilemiyor, sadece eskiden kadınların donunu indiren o ukala sırtışını takınıyor. Şimdi bunu bana mutlu bir evliliği olduğunu ve endişelenmesi gereken tek bir olduğunu söylemek için kullanıyor.

"Muhtemelen iyi bir fikir." Başını mutfığa doğru eğiyor. "Gel hadi. Kahvaltı yapıyorum." Gün ışığı odayı aydınlatıyor, mermer tezgahlar ve modern son teknoloji aletler - ki

Rhyson'a muhtemelen hiç pırıl pırıl dokunulmamıştır. Hizmetçisi ona her zaman iyi bakmıştır ve şimdi Kai, programının elverdiği her yemek pişirmektedir.

"Aç mısın? Kahve?" Rhyson bana bakıyor, koyu renk saçlarının altında gümüşü gözleri var. O benim kardeşim, ama ben bile onun güzel bir adam olduğunu takdir edebiliyorum.

Tabii ki öyle. Biz ikiziz.

O ve ben Grip'e her zaman gözlerini devirip gülmesi için bunu söylüyoruz. Grip'ten bahsetmişken. Bir sebepten dolayı buradayım ve umarım bu iyi gider.

"Hayır, böyle iyiyim." Tezgâhın üzerindeki mutfak robotunun içindeki portakal püresine küçümseyici bir bakış attım. "Özellikle de kahvaltı buysa."

"Bu Aria'nın bebek maması. Kai kendisi yapıyor." Rhyson gülererek tezgâhtaki tabureye yerleşiyor, önündeki tabakta bir kruvasan . "Bugün tatlı patates vardı."

Onun yanındaki tabureye otururken ben de kendimi gülümserken buluyorum. "Benim sevimli yeğenim nerede?" "Buna inanamayacaksın." Rhyson bana alaycı bir sırıtış attı.

"Gülme."

"Yapmayacağım." Gerçi bana yapmamamı söylediği için şimdiden içimden gülüyorum. Bu yönden sapığım.

"Kai onu kiliseye götürdü." Bana *tek kelime* etme der gibi baktı.

Rhyson kendini gerçekten bir şey ilan edecek kadar önemsiyor olsaydı ateist olurdu ve Güneyli bir Baptist vaizin kızıyla evlenmesinin ironisi gözünden kaçmıyor.

"Kai Aria'yı kiliseye mi götürdü?" Dudaklarımdan yarı gülüş, yarı nefes çıkıyor. "Ruthie Teyze ile mi gitti?"

Kai'nin teyzesi Ruthie onlarla birlikte yaşıyor ve Kai'nin programı çılgınca olabildiği için Aria'ya yardımcı oluyor. Ruthie Teyze'nin Glory Falls, Georgia'dan taşındığında yaptığı ilk şeylerden biri Los Angeles'ta bir kilise bulmak olmuş. herhangi biri için neden acil olduğunu anladığımı iddia edemem, ama görünüşe göre kilise insanları için bir şey.

"Hayır, sadece bu kadar." Rhyson kahvesinden bir yudum alıyor ve omuz silkiyor. "Ruthie Teyze'nin kilisesini sevmiyor, bu yüzden 'doğru' arıyor. Aria'nın ilerici bir kilisede büyümesini istiyor, bu benim duyduğum bir tezat."

"Yani Aria yaylara ve meleklerle inanarak mı büyüyecek?" Ona verdiğim gülümseme gerçek bir merak içeriyor. "Bu senin için sorun olur mu?"

Rhyson başını sola doğru eğiyor, aslında bunu düşünüyor.

"Kai'ye güveniyorum. Aşırıya kaçmaz ya da Aria'yı çılgınca bir şeye bulaştırmaz." Omuz silkiyor ve kruvasanına geri dönüyor. "Ayrıca, Kai böyle yetiştirildi ve bu onu çok da kötü etkilemedi."

"Bu kesinlikle doğru. Evlenmişsin kardeşim."

Yapacağını bildiğim gibi, Rhyson neredeyse kahveyi yudumlarken tükürüyordu, yüz ifadesi kuşkuluydu.

"Oh, şimdi evlendim, ama çok uzun zaman önce Kai'nin işbirlikçi bir servet avcısı olduğuna yemin etmiştin." Rhyson alaycı gözlerini bana dikti. "Bu arada, mükemmel bir karakter yargıcısın."

"Kendimi savunmak için, seni kolluyordum." Parlak bir şekilde gülümsüyorum, artık baldızım hakkında ne kadar yanıldığımı görmezden geliyorum. "Her şey gitti."

"Buna itiraz edemem." Rhyson önce hızlı bir gülümseme sunar

Gözlerini benimkilerle aynı şekil ve renkte bana doğru çevirdi. "Ama bir Pazar sabahı evliliğimi kutlamak için kışını kaldırıp buraya gelmedin."

Bu konuşmayı yapmaktan ne kadar korktuğumu tam da önüne kadar fark etmemiştim.

"Sanırım artık biraz kahve içeceğim." Kahve masasına yürüdüm.

Tezgâha, fırlatma kodlarıyla gelmiş gibi görünen kahve makinesine. Rhyson sabırla bekliyor ama ara sıra bir şeyler atıştırırken merakı mutfakta çıtırdıyor. İstemediğim ya da ihtiyacım olmayan bir fincan kahveyle tekrar yanına yerleştiğimde, yüzümü ona

"Grip'in bu yaz anlata anlata bitiremediği kitabı hatırlıyor musun?" Rhyson

homurdanıyor ve kara kaşlarından birini kaldırıyor.

"Bu kaçınılmazdı." Arkasına yaslanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "*Engerek* ya da

Hastalık ya da

."

"*Virüs*, Israel Hammond adında bir adam tarafından."

"Doğru." Rhyson'ın yüzü canlanır. "Marlon'un Paris'teki şovuna gittiğimde, yarım otele döndüğümde."

"Kulağa doğru geliyor." Gülümsüyorum, kalbim Grip'tutkusundan, inançlarından gurur duyarak biraz şişiyor. "Hayatını değiştirdiğini söylüyor."

"İşte bizim adamımız." Rhyson kıkırdıyor, Grip'e duyduğu sevgi gülümsemesini renklendiriyor.
"Birinin

dünyayı değiştirmek."

"Evet, şey ..." Dudağımı ısırıyorum gözlerimi mermer tezgahdaki girdaplı desene dikiyorum. "Dr. Hammond bu sömestr NYU'da misafir öğretim görevlisi olarak ders veriyor."

Mutfaktaki parlak aletlerin uğultusunu duyabileceğim kadar sessiz oluyorum.

"New York'a mı gidiyor o zaman?" Rhyson'ın gözlerini yüzümde hissediyorum ama henüz onlarla tanışmak için başımı kaldırmıyorum.

"Evet," diye cevap ve sonra başımı kaldırıp onun bakışlarına bakıyorum. "Ve ben de onunla gidiyorum."

Rhyson yavaşça başını sallıyor ve ağzının kenarlarını aşağı doğru çeviriyor. "Küçük kız kardeşimin her şeyi bırakıp ülkenin bir ucundan diğer ucuna bir adamın peşinden gideceğini hiç düşünmemiştim."

Sesindeki alaycılığı fark edemeyecek kadar gerginim, bu yüzden zaten savaşa hazırım, ağzım kilitli ve cephane dolu, sadece bana güldüğünü görmek için.

"Piç kurusu," diye mırıldanıyorum, gülümsemeye karşı koyarak.

"Annemizin bunu takdir edeceğinden emin değilim."

Rhyson'ın gülümsemesi sürüyor ama annem söz konusu olduğunda her zaman olduğu gibi yüzü buz kesiyor. Onunla olan ilişkim onunki kadar karmaşık ve dolambaçlı değil ve genel olarak, bir ile berbat arasında bir ölçekte, onunla olan ilişkim her zaman oldukça berbat olmuştur. birlikte, beni Parker'la olan karmaşadan kurtarmak için nasıl araya girdiğini asla unutmayacağım. Onu indirdiğimiz gün paylaştığımız o çıplak savunmasızlık anlarını her zaman hatırlayacağım. Hâlâ kanka olmasak da aramızdaki buzlar yavaş yavaş erimeye devam ediyor. Bu çaba, sabır ve affedicilik gerektiriyor - Rhyson'ın annemize karşı asla sahip olmadığı üç şey.

"Babamı biraz rahat Rhys," diyorum, babamla son birkaç yılda kaydettikleri ilerlemeyi hatırlatarak.

"Belki ona da biraz kesebilirsin."

"Belki de kendi lanet işine bakmalısın." Soğuk bakışlarını omzumun üzerinden kaydırıyor.

Ona bakmaya devam ediyorum çünkü bu kasabadaki insanların yarısından farklı olarak ondan korkmadığımı ve aldığım kadarını verebileceğimi biliyor. Ayrıca annemizin onu ne kadar derinden yaraladığını bildiğimi de anlıyor. Beni de yaraladı. Hepsi yaraladı ama ben onları hayatımda tutmak için savaşmaya devam ettim. Ne kadar zor olsa da buna değdi.

"Bris, özür dilerim." Rhyson tedirgin bir şekilde elini zaten dağınık olan saçlarında gezdiriyor. "Buraya konuşmaya geldiğiniz konu hakkında onu dışında bırakabilir miyiz?"

"Elbette." Dudaklarımı yalıyorum ve düzeltme refleksimi bir kenara bırakıyorum, her şeyin temeline inmek ve düzgün çalışmasını sağlamak isteyen o parçamı. Ailemiz hiçbir zaman düzgün çalışmadı, bu yüzden hayatımın yarısını bir terapistin koltuğunda geçiren ben neden bizi düzeltebileceğimi düşünüyorum, hiçbir fikrim yok, ama denemekten asla vazgeçmiyorum.

"Demek Marlon'la New York'a gitmek istiyorsun, ha?" Rhyson bizi kasıtlı olarak daha güvenli bir zemine kaydırarak gülümsemeye zorluyor.

"Evet." Sırf Grip'in adını söylediği için gülümsemem daha doğal geliyor. Hayatımda kesinlikle doğru olan iki şey var: kariyerim ve erkeğim. Biri için diğerini mahvetmemeyi tercih ederim, ama Rhyson beni seçim yapmaya zorlarsa, hayatımı kazanmanın başka bir yolunu bulabileceğime güvenim tam - yine de işin o noktaya gelmeyeceğini biliyorum.

Her şeyden önce, ben onun kız kardeşiyim.

İkincisi, bana çok ihtiyacı var. Vazgeçilmez oldum. Bu, paylaştığımız kan ve DNA'nın ötesinde, benim sigorta poliçem.

"Bakın, Prodigy ile ilgili çok şey olduğunu biliyorum," , Wi-Fi'm olduğu sürece neden Ay'dan çalışabileceğimi anlatmaya hazırlanıyorum.

"Ama New York'tan halledemeyeceğin bir şey değil," diyor Rhyson ben savunmamı yapamadan. "Doğru." Devam etmeden önce hızlıca kaşlarımı çattım. "Ve biliyorum kesin bir şey için sahada olmam gerekiyor.

şeyler."

"Ama bunlar için buraya uçabilir ve işin bittiğinde New York'a geri dönebilirsin." Rhyson kahvesini yudumlarken kenarından beni dikkatle süzüyor. "Video konferans, Wi-Fi ve elimizin altındaki diğer tüm teknolojik gelişmeler sayesinde sorun."

"Bunu görmeni umuyordum." Gerçi bunu görmesini sağlayacak kişinin ben olmam gerektiğini düşünmüştüm. "Ve bu sadece sömestr için, değil mi? Gelecek dönem Los Angeles'a döneceksiniz, değil mi?"

"Evet." Alışkanlıktan dolayı gerginliği azaltmak için boynumu ovuyorum, ama orada gerginlik yok. Bu konuşma umduğumdan çok daha iyi gidiyor. "Finallerden sonra Aralık'ta geri döneceğiz."

Rhyson bir nevi gök gürültümü çaldı, yelkenlerimdeki rüzgârın bir kısmını aldı. Onu kendi bakış açıma ikna etmek, inandırmak ve kandırmak için tamamen hazırlıklıydım, ancak o planladığım her şeyi önceden tahmin etti. En azından muhtemelen tahmin edemediği bir şey var.

"New York'tayken Broadway'deki bazı olasılıkları araştırabilirim diye düşünüyordum," diyorum kayıtsızca.

"Broadway mi?" Merak gözlerini aydınlatıyor. "Kimin için?"

"Kai'nin oyunculuk istediğini biliyorum ve albümü çıktıktan sonra film rolleri hakkında konuşuyoruz."

"Çıplaklık yok," diye araya giriyor, *ciddi* yüz ifadesiyle. "Sana söyledim, Bris. Sık kafalı bir aktörle elli tonluk boktan bir şey yapmasını gerektiren bir senaryo bile getirmeyin bize. Eğer yeterince açık olmadıysam-"

"Kai'nin film kariyerini en son konuştuğumuzda benden rahibe rolleri istemiştin." Bakışıma ve sözlerime alaycı bir hava kattım. "Bence gayet açık konuştun."

"Güzel," diye mırıldanıyor Rhyson, ne kadar gülünç görüldüğünü ya görmüyor ya da umursamıyor. Baldızım onu ekranda bir alışkanlık giymekten kurtardığım için bana daha sonra teşekkür edecek.

"Kai her şeyi yapabilen nadir yeteneklerden biri," diye devam ediyorum. "Şarkı söylüyor, dans ediyor, oyunculuk yapıyor ve muhteşem."

"Evet, oldukça harika biri." Gurur ve sevgi gözlerini dolduruyor ve Kai'nin nedenlerini sorguladığımda kardeşim beni dinlemediği için çok mutluyum, ikimiz de ailelerimizin onca yıl bize gösterdiği evlilik razı olmadığımız için çok mutluyum.

"Çıplaklık gerektiren çok fazla Broadway rolü yok." Omuz silktim ve gözlerimi masumca açtım. "Belki New York'ta geçireceğim zaman Kai için yepyeni bir yol açabilir."

Kardeşimin kafasındaki çarklar o kadar sert dönüyor ki, sanırım duman kokusu alıyorum.

"Bu fikre bayıldım, Bris." Kolunu boynuma dolamak ve beni çekmek için eğiliyor. "Ve bence Marlon'la olan ilişkine öncelik vermek harika bir şey."

"Öyle mi?"

"Evet ve bunun senin seçimin olduğunu biliyorum. O seni saçından tutup ülkenin öbür ucuna sürükleyecek bir adam değil."

"Onunla gitmemi istediğini söylemesi onu zorlamak zorunda kaldım." Bu anıya gülümsüyorum. "Benim mutlu olmam ve sevdiğim şeyi yapmam konusunda çok endişeli."

"Kai, eşyalarını topla, benimle New York'a geliyorsun diyen benim aksime mi?" Rhyson gülüyor ama sesi gerçeğe çınlıyor.

"Senin sözlerin," diyorum sırtarak. "Benim değil."

Kai'yi kontrol etmeye çalışırken neredeyse ilişkilerini mahvediyordu. Ebeveynlerimiz onun

kariyerini bir piyano dehası olarak yöneten, sevgiyi kontrol olarak kullanan kalıbı oluşturdu ve bundan kurtulması yirmi yılını aldı.

"Ben de çok daha iyi oldum," diye iddia ediyor Rhyson.

"Kai'ye sorman yeterli." "Bana neyi soracaksın?"

Kai mutfak kapısında duruyor, Aria kalçasına tünemiş. Minyon vücudu pencerelerden sızan güneşle mükemmel bir şekilde aydınlanıyor ve kardeşim bir an için neredeyse beline kadar sarkan siyah saçları ve nazik oldukları için daha da güzel olan eğik gözleriyle göz kamaştırıcı görünüyor. Yeğenim Rhys ve Kai'nin mükemmel bir karışımı, dayanamayıp hemen yanına gidiyorum ve onu kapıyorum.

Ben Aria' mırıldanırken, Rhyson karısını iyice öpüyor, onun çok daha kısa olan gövdesini kendine doğru çekiyor.

Uzun bir için.

"Ahem." Boğazımı anlamlı bir şekilde temizliyorum. "Siz ikiniz Aria mezun olmadan bu işi bitirebilir misiniz?"

Kai rüya gibi, aşktan sersemlemiş gözlerini bana çeviriyor, güzel yüzünde utangaç bir gülümseme . Basit kot pantolonu ve tişörtünün bu mütevazı kızın müzik endüstrisini uçurmak üzere olduğunu asla bilemezsiniz. Tatlılığı, muazzam bir yetenekle desteklenen itici bir hırsı gizliyor. Grip'ten sonraki en büyük şey ve benim işim de bunun gerçekleşmesini sağlamak. Bunu Kai'den daha fazla hak eden kimse yok; hayatı boyunca çok şey kaybetti ve onu mutlu görmek güzel, özellikle de kardeşimle.

"Özür dilerim." Hafif bir kızarıklık elmacık kemiklerini renklendirir. "Rhys, içeri girdiğimde Bristol'un bana ne sorması gerektiğini söylüyordun?"

Omzunun üzerinden bana komplocu bir şekilde göz kırpmıyor.

"Broadway hakkında ne düşündüğünüzü merak ediyorduk."

BÖLÜM 5

BRISTOL

"BU OLABİLİR, BRIS."

Tribeca'daki güzel dekore edilmiş dairenin temiz ve modern çizgilerinden beri arkadaşım olan Charisma Simmons'a bakıyorum. New York'un en seçkin emlakçılarından biri olan annesi Bridget, bu hafta bana birkaç mülk gösterdi ve hiçbiri bana bunun gibi hissettirmedi. Burada özel bir şeyler var. Grip ve ben burayı sadece sömestr için kiralayacak olsak da, sanki daha önce sadece birinin evi olmuş gibi kendine has bir kalıcılığı var. Etrafımı saran bir sıcaklık var; kişisel hissettiriyor. Diğerleri soğuk, sade, boş kutularken - pahalı boş kutular olsa da - bu tamamen mobilyalı olarak geliyor olabilir. New York'ta yaşamak için ruhunuzu ipotek ettirmeniz gerekiyor. Buna şaşırمامalıyım; ben burada ve Los Angeles da çok daha iyi değil. Yukarı Doğu Yakasında bir vardı, okul döneminde orada yaşıyordum, gittiğim özel okula yakındı. Orada olmadığım zamanlarda şehrin birkaç saat dışındaki malikanemizdeydim. Ailem ve Rhyson genellikle yolda oldukları için ikisinde de nadiren bulunurlardı ve o yerler hiçbir zaman ev gibi hissettirmezdi - ama burası, burası birinin eviydi. Bunu hissedebiliyorum.

"Çok güzel." Bakışlarım geniş alana, açıktaki kırıslara, şehre bakan geniş pencerelerle donatılmış kırmızı tuğlalı duvara ve üst kata çıkan çatalı merdivene kayıyor. "Annen ev sahibinin bizimle tanışmak istediğini söyledi, değil mi? Ne kadar ?"

"Oh! Bir ."

Karizma, ya da büyürken onu kestiğimiz adıyla Charm, telefonunu en yeni Birkin çantasından çıkarıyor. Siyah ve gri tonlarında, deri giysiler içinde, tepeden tırnağa aksesuarlı ve markalı New Yorklu gibi görünüyor. Özenle taranmış saçlarının bıçak gibi keskin uçları sıksa omuzlarını kesiyor. Mükemmel kemerli kaşlarının çerçevelediği Gucci gözlükleri, miyopluğundan çok ne kadar zeki görünmeyi sevdiğini anlatıyor. Onun sırrını biliyorum. Kıyasıya rekabetin yaşandığı yayıncılık sektöründe Charm gibi narin ve sevimli bir kadın, entelijansiya tarafından ciddiye alınmak için ne gerekiyorsa yapar, buna aslında ihtiyacı olmayan gözlükler takmak da dahildir.

Gardırobum da New York'a biraz uyum sağladı. Sahile bağlı olarak her zaman takip çıkardığım kenar vardır. Bugün siyah tül fırfırlı mini eteğimi dar bir siyah deri ceket ve yarım botlarla eşleştirdim. Sonbaharı burada geçireceksek, kazak giyme konusunda kendimi geliştirmeliyim.

"Annem on beş dakika uzaklıkta. Şehir dışında mahsur kaldı," diyor Charm, telefonunu çantasına geri koyuyor ve bizi birden fazla kez müdürün odasına götüren muzip sırıtışını gösteriyor. "Ama bu

O gelmeden önce arayı için bize birkaç dakika veriyor. Nasıl oluyor da bütün hafta buradasın ve biz daha akşam yemeği bile yemedik?"

"Yazarınız bir kitap yayınladı." Parmağımı camla şöminenin üzerinde gezdirip tozsuzluğuna dikkat ediyorum. "Ve birkaç müşterim için büyük bir haftaydı. Los Angeles yerine burada olmam, zaman farkını yönetmem, mülkleri görmeye çalışmam ..."

Umursamazca omuz silkiyorum, artık aramızdaki dinamiğe alışmıştım. Charm ve ben biraz görüşmeye devam ettik, ancak mezun olduğumuzdan beri kendimizi tamamen adadığımız zorlu kariyerlerimiz var. Bunun karşılığını aldık. Her ikimiz de kendi sektörlerimizde üst sıralarda yer alıyoruz, ancak uzun mesafeli arkadaşlıklar için çok az zamanımız oldu ve birbirimizi özlemek yıllar içinde bir alışkanlık haline geldi. Birlikte büyüyen ve sırlarını bilen iki kız şimdi birbirlerinin kim olduğu hakkında öğrenecek çok şeyi olan kadınlar.

"Şimdi birkaç dakikamız var." Charm arduvaz rengi süet minderine vuruyor. "Gel annenle konuş."

Yanına oturuyorum ve istemsizce gülümsüyorum. Charm'a olan sevgim, mütevazı okul üniformalarımızı daha seksi hale getirmenin yollarını beri inatla devam ediyor.

"Bana peşinden gitmek için her şeyi bıraktığın şu adamdan bahset." Charm dudaklarını büzüyor ve kaşlarını müstehcen spekülasyonlarla oynatıyor. "İtiraf etmeliyim ki seni siyah bir adamla gördüğüme şaşırdım."

Charm'ın gözleri geriliyor ve nefesi kesiliyor, mükemmel manikürlü bir eliyle ağzını kapatıyor. "Oh, Tanrım. Kulağa kötü mü geldi? İlerici olduğumu biliyorsun"

"Elbette öylesin Charm." Mizahımı ve sabrımı koruyarak elini okşuyorum. "A sınıfı liberal."

"Demek istediğim... şey, sen üniversitede hiç siyahlarla çıkmadın." Omuz silkmem kolay, daha az.

Bu garip hissettiriyor.

"Bunu gerçekten hiç düşünmedim. Önemli değildi, değildi."

"Hayır, değil." Mükemmel şekilde alınmış kaşlarını büzüyor. "Siyah arkadaşlarının gerçekten olduğunu söyleyen insanlar gibi konuşuyorum."

Cevap vermiyorum, sadece iki kaşımı kaldırıyorum. Bazen sessiz kaldığınızda insanlar kendilerini duyarlar. "Gerçekten bir sürü siyahi arkadaşım var." Çınlayan kahkahası kendisiyle dalga geçiyor.

"Eminim biliyorsundur." Sırıttıyorum ve şimdilik onu rahat bırakmaya karar veriyorum.

"Fotoğraflarını gördüm elbette. O ... vay canına." Charm dudaklarını yalıyor, beklentisi yüzünden okunuyor. Bu onun ırkla ilgili yapışkan meselelerden ziyade bir erkeğin ne kadar seksi olduğu hakkındaki hızlı konuşmasıdır.

"Bana her şeyi anlatmak zorundasın," diyor, neredeyse kızararak. "tutma. Dick Günlükleri'ni hatırlıyor musun?"

Cinsel ilişkilerden ve talihsizliklerden sonra yaptığımız düzenli sorgulamaları nasıl unutabilirim?

"Bu konuyu seninle konuşmayacağım Charm," diyorum tarafsız bir kararlılıkla. "Bu uygun değil."

"Oh, Bris, hadi ama." Charm bana bilmiş bakış attı çünkü geçmiş yaşamında tüm pisliklerimi biliyordu. "Penn'deki adamla üçlü yaptığımızı hatırlıyor musun? Şu tümsekli aleti olan mı? Boşaldığında nasıl ses çıkardığını biliyorum. Bana erkek arkadaşının iyi asılıp asılmadığını söylemenin uzun zaman önce aşmadığımız hiçbir çizgiyi aşmadığından eminim."

Crooked Dick'le geçirdiğim o geceyi unutmaya çalıştığım için inliyorum. "Grip buraya geldiğinde lütfen bundan bahsetme."

Onu iki haftadır görmedim ve havaalanından doğrudan buraya geliyor. Avrupa'da birkaç konser verdi ve Rhyson'ın övgüyle bahsettiği Danimarkalı bir yapımcıyla kayıt yaptı. Söylemeye gerek yok,

Onu on üç gün boyunca sonra, Charm'ın dikkatli gözleri altında, kendimi onu kuru kuru becermekten alıkoymak zorunda kalacağım.

"Ayrıca," diyorum Charm'a, "orgazm taklidi yaptım, o yüzden boşaldığımda nasıl ses çıkardığımı bildiğini sanma."

"Sahte mi yaptın?" Charm önce dehşete düşmüş sonra da etkilenmiş görünüyor. "Kahretsin, çok iyisin."

"Bol bol pratik." Grip'ten gelen bir mesajı kaçırmadığımdan emin olmak için telefonuma bir kez daha bakıyorum. "Ciddiyim, Grip'in önünde üçlü seks konuşmak yok. Uçağı otuz dakika önce indi. Ona adresi ve her an burada olabilir."

"Senin üçlü yaptığını bilmiyor mu?"

"Bunu yapmamdan *hoşlanmıyor*. İnanın bana, ben de onunkini duymak istemiyorum. İkimiz de oldukça sahipleniciyiz, ama onun da payına düşeni aldığını biliyorum." Ona sert bir bakış attım. "Paylaşmaktan bahsetmişken, artık paylaşmıyorum, o değil, o yüzden bunu aklından bile geçirme."

"Tamam, tamam." Charm savunmak için ellerini havaya kaldırır. "Anladım."

"Ne anlıyorsun?" Charm çoğu zaman aslında bilmediği şeyleri "anladığını" düşünür ve sanırım Grip ile olan ilişkim de bunlardan biri.

"Seçeneklerini araştırıyorsun." Charm'ın gülümsemesi tertemiz bir kağıdın üzerindeki leke kadar kirli. "Farklı bir şey deniyorum."

"O egzotik bir deney değil." Kafasında oluşturduğunu düşündüğüm resim karşısında irkiliyorum.

"Sen .. değilsin." Charm'ın gözleri daralır, spekülasyon yapar ve sonra genişler. "Onun *bir tür bir tane*, değil mi?"

Onun kesinlikle aradığım kişi olduğunu söyleyemeden devam etti. "Parker gibi biriyle birlikte olacağını düşünmüştüm." Bakışlarına skandal ve varsayımlar döküyor ve şiddetle sallıyor. "Yani, hapse girmeden önce tabii ki, ama o kadar parası olan biri her zaman kurtarılabilir."

"Parker?" Midemde tiksinti dönmeye başladı. "Parker sadece kendini düşünen bir ahlaksız. Zalim ve sapık biri."

Daha dik oturuyorum ve ona eskiden kitabında affedilmez bir günah olan şeyi söylüyorum.

"Ve bir çocuk gibi sikişiyor. Seks yaparken neredeyse elini tutmak zorunda kaldım." Ona anlamlı anlamlı bakıyorum. "Bunu tam anlamıyla söylüyorum. Kendimi çoğu zaman boşalttım."

"Yıllar geçtikçe standartlarım zorunluluktan düştü. Onun milyonlarına sahip olsaydım DIY ile yaşayabilirdim." Charm yüzümde belirgin olduğunu bildiğim tiksintiye gülüyor. "Sadece Parker gibi adamlarla evlendiğimizi söylüyorum. Ne olduğunu biliyoruz. Biz UES'iz, Bris."

"Yukarı Doğu Yakası'nda büyümüş , ama biliyorsun ki her şey o kadar da abartıldığı gibi değil."

"Aslında benim için her şey çok güzeldi." Charm o şekilde gülüyor her zaman katılma isteği uyandırır. Çirkin ve Grip'in deyimiyle "siditty", ama tüm bu duruşunun altında iyi bir arkadaş.

"Ama bu benim için hiçbir zaman yeterli olmadı," diye hatırlatıyorum ona sessizce, ailem yoldayken onun evinde geçirdiğim tatil aralarını hüznümlü bir gülümsemeyle. O devam etmeden önce gözlerimiz bu anıları paylaşıyor.

"Peki o yeterli mi?" diye sorar. "Grip yeterli mi?"

"Oh, o fazlasıyla yeterli." Kıkırdıyorum, kendi kulaklarıma bile zengin, tatmin edici bir ses geliyor.

"Bu bana onun büyük bir aleti olduğunu söylemenin ince bir yolu mu?" Gözleri mizah ve merakla parlıyor.

"İnan bana, bunda ince bir şey yok." Sadece Charm ve Jimmi'yle, en çılgın iki arkadaşımın yaşadığım türden gizli bir sırtışı paylaşıyoruz.

"Şimdi anlıyorum." Charm'ın bakışları pişmanlığa dönüşür. "Daha önce söylediğim gibi konuşmak istememiştim ama kabul etmelisin o bizim çıktığımız ve *senin* geçmişte çıktığın erkeklerden biraz farklı."

"Bunu biliyorum, ama bizim için bu etiketlere sahipsiniz. Herkesin var. Ben Yukarı Doğu Yakası'ndanım, Hamptons'danım, sosyedenim, Ivy ligindenim. Ben Angela Gray'in kızıyım." Beklentiyle kaşlarını kaldırıyorum. "Ve o da Compton'dan bir rapçi, değil mi?"

"Bu fazla basitleştirilmiş bir ifade ama dışarıdan bakınca evet."

"Ama bilmediğiniz şey onun inanılmaz bir evlat olduğu. Onun annesine nasıl baktığını görmek, bana da nasıl bakacağını gösterdi."

Elimi kalbime bastırıyorum, onunla ilgili gerçeğin bir iplik gibi parladığı yere dokunuyorum. "O sadık bir dost ve uygun olmasa bile vicdanı var," diyorum. "Sen Seviştığımızda şiir fısıldadığını biliyorum. Bana kendimi değerli hissettiriyor. O benim için ölür, ben de hiç düşünmeden onun için ölürüm."

Sözlerim havada sallanıyor, yerçekimine meydan okuyor ve Charm bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi, bir yabancıymışım gibi bakıyor. Yıllar önce tanıdığı bencil, boş kıza kıyasla muhtemelen öyleyim. Ben yeni bir yaratığım ve Grip'in beni yeniden şekillendirmede şüphesiz bir parmağı var. Sözlerimi tekrarladığımda biraz utanıyorum. Charm ve ben uzun zamandır bu şekilde konuşmamıştık ve az önce kalbimi votka toniği gibi onun boğazından aşağı döktüm.

"Onu kolay etiketlerle tanımlamak istemenizi anlıyorum, ama o ... şey, Grip tanımlamaya meydan okuyor." Omuz silkiyorum ve utangaç bir kahkaha atıyorum. "Onunla tanıştığında anlayacaksın."

"O zaman onu almak üzereyim." Charm'ın gözleri omzumun üzerinden şeye kilitleniyor ve pamuk şeker koklayan bir çocuk gibi parlıyor. "Merhaba. Grip, sanırım?"

Omzumun üzerinden apartman girişine bakıyorum. Grip orada duruyor, tekerlekli kocaman bir bavul onu takip ediyor.

Ne zamandır orada? Aşk acısı çeken bir ergen gibi ondan bahsettiğimi duydu mu?

Yorgunluk çizgileri dudaklarının çökmekte olan yayılımını sınırlıyor, sanki fazla uyumamış gibi. İnce kirli sakal tabakası çenesinin sarıyor, sanki tıraş gibi ve kara gözleri göğüslerimin, bacaklarımın ve yüzümün üzerinde geziniyor, sanki on üç gündür *bana* sahip değilmiş gibi. On adım öteden beni canlı canlı yiyor ve birlikte geçirdiğimiz son sabahın anısı şimdiki zamanı bastırıyor. Ellerinin üzerimdeki hayali darbeleri, vücudumun sırlarını nasıl açgözlülükle yaladığı, hepsi geri geliyor. Eğer Charm burada olmasaydı, çoktan kızışmış bir koala gibi ona sarılmış .

"Sanırım doğru yerdeyim." Charm'a kısa bir bakış kibarca gülümsedikten sonra tekrar bana bakıyor, gözleri daha yumuşak ve sıcak. "Selam bebeğim."

Charm'ın ne düşündüğü umurunda bile değil. Ayağa kalktım ve bizi ayıran birkaç metreyi geçtim. Kollarım boynunun arkasına doğru kayıyor ve ona doğru bastırıyorum, çok sağlam, iki haftalık yokluğun ardından çok *burada*. Bavulun sapını bırakıp ellerini kalçalarımın üzerinde, kıcımdan ancak yeterli bir mesafede birleştiriyor ve beni öpmek için başını eğiyor. Çabuk olmalı. Charm'ın bizi izlediğinin, annesinin ve birkaç dakika bu güzel dairenin sahibinin farkındayım ama onu tattığım anda durmak yok. Dudaklarımı açmaya ikna ediyor, iniltisi dilimde titreşiyor ve göğsüme doğru kayıyor. Bir elini yukarı kaldırıp saçlarıma sokuyor ve avucunun içinde topluyor. Ellerim giydiği deri ceketin altına giriyor ve parmaklarımı gömleğinin yumuşak pamuğundan geçirip sırtındaki yoğun kaslara sokuyorum.

Geçici olarak doyduğumuzda öpüşmeyi yavaşlatıyor ama cinsel enerji aramızdaki bağı hâlâ güçlendiriyor. Omzumun üzerinden Charm'a bakarak geri çekiliyor ve aşkla ısırılmış dudaklarını alaycı bir sırıtışa dönüştürüyor.

"Üzgünüm, bir süredir birbirimizi görmüyoruz." Beni yanına çekti, bir kolunu

Omzumdan. "Sen Charm olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum."

Charm'ın yanakları pespembe ve bu kızarıklığı nerede görsem tanırım. Üniversitedeyken, kızın bir vibratör kasasından çok bir şaplak bankası vardı. Kaç tane pil biliyorum.

"Charm, bu gece yalnızken bunu düşünmek zorunda değilsin." Sesim hafif ama ciddi olduğumu anlaması gözlerimi kısıyorum. Grip onun fantezilerinde yer almayacak, bunu yasaklıyorum.

"Ahem." Charm neredeyse ayağa kalkıyor ve elini uzatarak süzülüyor. Eğer reverans , vajinasına diz çökeceğim. "Senin hakkında çok şey duydum ama hiçbirini vermedi."

Grip'in ağzı kahkaha olduğunu tahmin ettiğim bir sesle geriliyor. "Ben de senin hakkında çok şey duydum."

"Seninle gerçekten bir kitap anlaşması yapmak duydun mu?" Cazibe, sürtük muffin'den kurnaz işkadını-editör-kışıye kırbaç hızıyla geçiş yapar. "Sanırım Aralık ayında Grammy adaylığınız açıklanacak. *New York Times*'ın en çok satanlar listesine girebilirsin."

"Charm, buraya daireye bakmaya geldik," diye hatırlatıyorum ona. "Anlaşmak için değil."

bir zamanda, erkek arkadaşımın sert vücuduna sarılmışken ve onun bağımlılık yaratan kokusuyla çevriliyken kim iş düşünebilir ki?

"Tak, ." Yirmi yıl sonra Charm'ın yaşayan, nefes alan öngörüsü apartman girişine kafasını uzatıyor. "Evde kimse var mı?"

"Anne." Charm, Manolos'larının üzerinde sallanarak Bridget Simmons' ve yanaklarına konmaya çok yaklaşan öpücükler sunuyor. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkür canım," diye mırıldanıyor Bridget. "Pure Barre yapıyorum." "Belli oluyor," diyor Charm hayranlıkla. "Bayan O'Malley nerede?"

"Eminim çok geride değilimdir." Grip'e ve bana gülümsüyor. "Merhaba, canlarım. Siz Grip olmalısınız. Tanıştığımıza memnun oldum. Bristol, gel, gel."

Elleri bana uzandı, elmasları parlattı ve beni Chanel kokulu göğsüne çekti.

"Merhaba, Bayan Simmons." Okulu bitirirken mükemmel bir şekilde yapmamız için eğitildiğimiz göstermelik hava öpücüklerini yapıyorum. "Bu hafta bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu mülk muhteşem."

"Öyle değil mi?" Bridget geniş oturma odasını ve şehrin silüetini seyrediyor. "Eğer sorun olmayacaksa, ev sahibi mobilyalı olarak bırakmak istiyor"

"Grip senden hemen önce , bu yüzden henüz etrafa bakma fırsatımız olmadı." Yanındaki yerimi geri , yanına , bir arzu ve ihtiyaç dalgası bana bir darbe gibi çarpıyor. Vücudundaki gerginlik bana onun benimle aynı yoksunluktan muzdarip olduğunu söylüyor.

"Bayan O'Malley trafiğe takıldı ama birazdan burada olur." Bridget telefonu aniden durur. "Oh, bu o şimdi. Bırakın ben bakayım."

Koridora çıkar ve hızlı bir şekilde tek taraflı konuşmaya başlar.

"Ben de hemen döneceğim." Charm telefonunu kaldırıyor. "Ofisi kontrol etmeliyim. Bu kadar uzun kalmayı planlamamıştım."

O koridora adımını atmaz Grip beni bileğimden tutup girişin hemen yanındaki küçük tuvalet odasına sürüklüyor. Ne yaptığını sormaya fırsat bulamadan beni lavabonun üzerine kaldırıyor ve zayıf kalçalarını arasına yerleştiriyor. Bir elini saçlarıma sokuyor, diğer eli boynumun kenarına dolanıyor. Dili boğazımın derinliklerine dalıyor ve nefes almak kimin umurunda? Onu özlediğim sonsuz günler ve bitmek bilmeyen geceler beni çaresiz bırakıyor, ona dokunduğumda ellerimin titremesine neden oluyor. Islak külotumun üzerinden onu hissetmek için öne doğru kayıyorum, tül eteğim o yukarı ittikçe kalçalarımı törpülüyor. Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum, en ihtiyaç duyduğum yerde sürtünme arıyorum.

"Benim hakkımda söylediklerini duydum," diye mırıldanıyor çeneme karşı.

"Oh, Tanrım." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, böyle şeyler hissettiğimi bilmediği değil,

kaçırđım utanıyorum.

"Onları mı kastettin?" Fısıltısı dudaklarımı zonklatıyor.

Utanmayı bir kenara bırakın, bacaklarımın arasında sertleşmişti ve açıklamamın onu ettiğini fark ettim.

Suskun kalamayacak kadar uzun zamandır onsuzum.

"Her kelimesi." Kot pantolonunun üzerinden onu ovma için aramıza uzanıyorum. Nefesi, başının gömülü olduğu boynumun derisine hücum ediyor.

"Bebeğim, seni özledim." Kulak mememi emiyor ve dilini boynumda gezdiriyor. "Tanrım, çok özledim." Dizlerinin üzerine çöküyor, geniş avuçlarını uyluklarımın içindeki hassas deriye koyup beni açıyor.

Külotumu kenara çekip burnunu bana bastırıyor ve keskin bir şekilde içine çekiyor.

"Kavra, dur." Gönülsüzce bacaklarımı tekrar bir araya getirmeye çalışıyorum. "Yapamayız."

"On sekiz saat önce Paris'te uyandım ve amının nasıl koktuğunu hatırlayamadım." Lav seviyesindeki sıcaklık gözlerini karartıyor. "Bu beni deli ediyor."

Vay anasını. Bu banyodan canlı çıkamayabiliriz.

Ben daha bu korkuyu dile getiremeden, külotumu bacaklarımdan aşağı çekip, sanki susuzluktan kavruluyormuş ve ben de kilometrelerce uzaktaki son su bardağıymışım gibi beni yalamaya başlıyor. Amıma Fransız öpücüğü konduruyor, dilini derinliklerime sokuyor. Sağduyulu olmak istiyorum, iyi bir şey yapıp onu ayağa kaldırmak ve oturma odasına geri istiyorum, böylece namuslu, iyi ayarlanmış insanlar gibi davranabiliriz, ama yapamam çünkü sevgiye aç hayvan olduğum için parmaklarım kafa derisini kazıyor ve başını vücudumun açlık çeken merkezine daha derine bastırıyor. Eğer klitorisimi ısıtırса . . .

"Ahhh. Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım. Griiiiiip." Beden dışı bir deneyimin tam ortasında, destek almak için avucumu duvara vuruyorum. "Oh, lütfen durma. Evet, evet! Kahretsin, evet."

Ağzı, tam da zevkimin birleştiği noktada, çekingenliğini kaynar suya daldırıyor ve çözülüyorlar. Sağduyu Orgazm Şelalesi'nden atlıyor ve ağır ahşap kapının diğer tarafından irkilmiş bir soluk ve ardından garip bir öksürük geldiğinde yüksek ve hanımefendiye yakışmayan bir coşkuyla boşalıyorum.

Grip donakalıyor ve eliyle ağzımı kapatmak için uzanıyor. Gözleri gülüyor ve dudakları parlıyor. "Neden bu kadar *gürültü* yapıyorsun?"

Elinden uzaklaşıyorum ve dehşet verici orgazmımdan dolayı hâlâ ağlamaklı olan gözlerimi kısıyorum. "Klitorisimi ısırdın," diye tıslıyorum. "Ne bekliyordun ki?"

"Um, Bristol?" Charm kapıya vuruyor, sesi garip geliyor. "Biz, uhhhh ... gelmeye hazır buradayız - yani, um, *dışarı çıkın* ... buraya."

Sesimi fısıltıya indirmeden önce sahte bir parlaklıkla "Hemen çıkıyoruz," diye cevap veriyorum. "Sence beni duydular mı?"

"Ciddi misin?" Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtişla ayağa kalkıyor. "Seni Bronx'ta duymuşlar, Bris."

Böyle bir şey . Az önce orgazmın ortasında çığlık çığlığa bağırdığımı duymamışlar gibi davranırsam, belki de gerçek olur ve bir yabancıнын porselen lavabosuna sertçe boşalmaktan hala titrediğim bu felaketin yerini alır.

"Oraya gitmeliyiz." Grip topuzu tutuyor.

"Bekle." Kolunu tutuyorum ve tıslıyorum. Tıslamayı kesemiyorum çünkü yeterince duydular ve tıslamanın ötesindeki her şey onlara daha fazlasını anlatacak. "Yapman gereken ... var ..."

Yüzümü durulama yapıyorum, kafasını şaşkınlıkla eğdiğinde öfkeleniyorum.

"Oraya yüzünün her yerinde ... ben ... varken çıkmayacaksın," diye fısıldıyorum şiddetle. "Önce ben gideceğim. Sen . . ."

Musluk ve onun eğlenme ifadesi arasında gidip geliyor. Külotuma ama külotumu başının üzerinde, ulaşamayacağım bir yerde tutuyor ve sonra kalçasının altında duran kot pantolonunun cebine

sokuyor.

"Senden nefret ediyorum," diye .

"Evet, öyle gibi geldi."

Sırıtmaya cüret ediyor ve bu o kadar seksi ki lavaboya geri dönmek istiyorum. Bunun yerine derin bir nefes alıyorum, ailemin o kadar para verip aldığı terbiyeye uzanıyorum ve kapıyı açıyorum. Charm ve Bridget'e üçüncü bir kişinin daha katıldığını gördüğümde parlatılmış parke zeminlere gömülmek istiyorum. Görünüşe göre Bayan O'Malley, Grip ve ben rahatsızken gelmiş. Bridget rahatsız ve biraz da şok olmuş görünüyor. Charm eğlenmiş ve biraz da kıskanmış görünüyor. Beni Esther O'Malley ile tanıştırdı.

kapısı arkamızda açılıyor ve Grip gülümsemesini sonuna kadar açarak dışarı çıkıyor.

Charm resmen bayıldı.

"Siz Bayan O'Malley olmalısınız," diyor Esther'in eline uzanarak. "Ben Marlon. Çok güzel bir eviniz var."

"Gerçekten öyle," diye kabul ediyorum. Eğer o sorunsuz bir şekilde iyileşip normalleşebiliyorsa, ben de iyileşebilirim. "Biz de tam makyaj odasına hayran hayran bakıyorduk."

Görev iptal.

Neden onlara tuvalet odasını hatırlattım ki? Ama duramıyorum. Ağzım sağduyumun önüne geçiyor.

"Ve fark ettim , um ..." Grip'in kafasının bacaklarımın arasında olmasından başka neyi fark ediyordum? "Duvar kağıdını."

"Duvar kağıdı mı?" Bayan O'Malley'nin kalın, kara kaşları ortaya doğru çekilir. "Orada duvar kâğıdı yok." "Kesinlikle," demek için acele ediyorum. "Grip'e , dedim ki, Grip ... um, Marlon, duvar kağıdı kullanmadıkları için çok memnunum.

Duvar kağıdı burada."

"O yaptı. O da öyle söyledi." Grip büyük bir ciddiyetle başını sallıyor. "O boyaya ne renk diyorsun tatlım?"

Kibar gülümseme yüzümde donuyor ve gözlerim onunkini bulmak için sarsılıyor. Bana gülüyor. Ağzı düz bir çizgi gibi, ama gözleri bana gülmekle *yaşıyor*.

"Oh ... Tanrım, şey, çok ... çok ... zengin bir renk," diye kekeliyorum. Kekeme değilim ama İrlandalı soyadlı yaşlı bir Yahudi kadının kulakları dibinde orgazm olmak her gün yaşadığım bir şey değil. "Ben buna ... şey ... derdim."

"Beyaz mı?" Bayan O'Malley yardımcı olmaya çalışıyor.

Lanet olsun. Beyaz. duvarlara pek dikkat etmemiştim. "Ama o kadar zengin bir beyaz ki," diyorum dudaklarımı kıvrık durmaya zorlayarak.

"*Burası* Tribeca," diye ıyor Grip. "Bir sürü zengin beyaz olmalı."

belirsiz bir sessizlik filizleniyor, gülmenin güvenli olup olmadığından ya da işlerin gerçekten garipleşip garipleşmediğinden emin olamadığınız o alanlardan biri. Ve sonra hiç beklenmedik bir şey oluyor.

Bayan O'Malley kahkahalar atıyor; bağırsakları patlatan, beli büken, gözyaşlarını silen kahkahalar. Hayat dolu, içten bir ses. Kıkırdayarak kolunu erkek arkadaşımın koluna doluyor ve ona yeri göstermek için yürümeye başlıyor. Sesleri koridorda birbirine karışırken ben hâlâ orada dikilip kendimi toparlamaya çalışıyorum ve sonunda yüzümde şapşal bir gülümseme beliriyor. Burayı sevdiğimi biliyordum. Böyle gülen biri nasıl yuva kurulacağını bilir.

Charm ve ben arkadan , Bridget, Grip ve Esther önümüzde. "Bristol," diye

fısıldadı Charm. "Haklıydın." "Ne hakkında?" İhtiyatla soruyorum.

"O zaman Bumpy Dick ile üçlü yapmıştık"-C Charm'ın dudaklarında iğrenç bir sırıtma belirir -"Sesin kesinlikle *öyle* gelmiyordu."

BÖLÜM 6

KAVRAMA

"Ellerini ondan uzak , değil mi?"

Esther O'Malley bilmiş bir sırıtışla beni inceliyor. Ben de sırıtmak istemiyorum. Bu yaşlı ve nazik Bristol'ün çılgınlıklarını duymuş olmasından utanmalıyım ama Bayan O'Malley bana Cheshire kedisi gibi sırıtırken utanacak bir şey bulmam zor.

"Hayır, hanımefendi." Kıkırdıyorum ve üzgün görünmeye çalışıyorum. "Birbirimizi haftadır görmüyoruz ve onu özledim. Öncesi için özür dilerim. O ..."

Olağanüstü. Dünyayı sarsan. Dünyayı sallayan.

Onun yerine "Kabul edilemez," diyorum.

"Özür dileme. O çok güzel bir kız." Esther omzunun üzerinden Bristol'a ve arkadan Charm'a bakıyor. Bristol kıpkırmızı yanaklarıyla Esther ve benim aramda bir bakış atıyor. Bu kızın son zamanlarda hiç hatırlamadığım kadar çok kızardığını gördüm.

"Öyle," diye kabul ediyorum.

Bayan O'Malley beni dışarı çıkarıyor ve bir zamanlar sera olarak kullanılmış gibi görünen kapalı bir sundurmaya götürüyor.

"Siz ikiniz evli misiniz?" diye soruyor.

"Bu kira sözleşmesinin bir şartı mı?" Kaşlarımı çatıyorum çünkü burayı gerçekten çok seviyorum, Bristol'un bu hafta Avrupa'da gösteri yaparken fotoğraflarını gönderdiği diğer yerlerin hepsinden daha çok.

"Oh, hayır." Bayan O'Malley o güçlü kahkahalarından birini daha attı. "Sadece merak ettim." "Biz evli değiliz." Tek taraflı bir gülümseme sunmak için duraklıyorum.

"Henüz."

"Nişanlı mı?" Kaşları gümüş rengi tırmanıyor. "Henüz değil." "Ne ?

Başka birinin onu kapmasını mı?"

Şaka olarak bile olsa, bu fikir midemdeki kasları parçalayan sivri dişler gibi geliyor, ancak bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum. Asla başkasının olamayacağını biliyorum.

"Bu bile değil ..." Boğazımı temizliyorum. "Hayır, sadece doğru zamanı bekliyorum.Şu anda çok fazla geçiş var, çok fazla oluyor. Ben sadece ..."

Tüm bunları neden tamamen yabancı birine anlattığımı hakkında hiçbir fikrim yok ama bu kadında bir şeyler var. Yaptığım espriye kahkahalarla gülüp koluma beri aramızda bir yakınlık oluşmaya başladı.

"Sadece doğru olmasını istiyorum," diye bitiriyorum.

Bayan O'Malley cevap vermeden önce Bristol, Charm ve annesi serada bize katılıyor. Diğer hanımlar şehirdeki son dedikodular hakkında sohbet ederken Bristol yanımıza geliyor ve elini benimkinin içine sokuyor.

Bristol'un utancını üzerinden attığını varsayıyorum ama yine de eğilip fısıldayarak "İyi misin?" diye soruyorum.

Kulağının arkasında oyalanıyorum, saçlarının ve parfümünün birbirine karışmış kokularını içime , nabzıyla ısınıyorum. "Evet." Hâlâ Bridget ve Charm ile sohbet eden Bayan O'Malley'e bakar.

"Bunun için sana borçluyum.

Bana oynadığın iğrenç oyun. "Buna ne renk dersin tatlım?" diye taklit ediyor.

"Yüzün." Başımı boynunun kıvrımına doğru eğiyorum ve kıkırdıyorum. "Klasik. 'Ne kadar zengin bir beyaz.'"

"Pislik." Geri çekildiğinde, gözlerindeki şefkat ve

Yüzündeki gülümseme tüm acıyı yok etti. "seviyor musun?" " kadarki favorim, açık ara ."

"Bilmiyorum." Dudaklarının kenarlarında küçük bir sırıtma beliriyor. "Her zaman eski uğrak yerim olan Yukarı Doğu Yakası'na gidebiliriz."

"Sana çok gösterişli olduğunu söylemiştim." Gülüyorum çünkü bu tartışmayı zaten yapmıştık. "Şıklık, siditty gibi bir şey mi? Bir keresinde bana öyle demiştin."

"Çünkü yan çiziyordun." Göğsüme doğru gelen küçük yumruğunu . "Ve evet, biraz öyle."

"Ama Tribeca'da yaşamak da orada yaşamak kadar pahalı."

"Evet, ama Jay-Z burada yaşıyor."

İkimiz de bu ifadenin saçmalığına gülüyoruz.

"Bunu gerçekten sevdim." Bristol rahat ve uzak köşedeki iki kişilik masanın açık verandayı inceliyor. "Bana evimizdeki çatıyı hatırlatıyor."

"Güneşin batışını izlemek için harika bir yer olur," diyorum. "Ya da kar yağışını. Hiç kar yağdığını görmediğimi biliyor musun?"

Bristol şaşkın gözlerini bana çevirdi.

"Şaka mı yapıyorsun? Hiç kar görmedin mi? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Yerde kar gördüm ama yağdığını hiç görmedim." Omuz silkiyorum. "Ben Cali'liyim. Los Angeles'ta hiç kar yağmazdı. Annem o yıl beni Chicago'ya gönderdiğinde mahalleimde şiddet had safhadaydı, yaz mevsimiydi ve ne zaman kar gördüysem bu olaydan sonraydı. Ben sadece Tabiat Ana'yı üstünde yakalamak, yağdığını görmek istiyorum."

Cazibe ve samimiyet saçan yenilenmiş mekâna şöyle bir göz gezdiriyorum. "Burası kar yağışını izlemek için harika bir yer olurdu."

"Evet, burası çok güzel bir yer," diye katılıyor Bristol. "Tüm daire gerçekten öyle ve diğer tarafta Amir için bir süit var."

Ona inanmayan bir bakış fırlattım ve kaşlarımı çattım.

"Amir'in bizimle New York'a geleceğini nereden çıkardın?" "Ben biraz uzakta *olacağım* ve senin de korunmaya ihtiyacın var."

Birisi kendi başımın çaresine bakamayacağımı ima ettiğinde genellikle olduğu gibi öfke yükseliyor - hayatım boyunca Tribeca ve SoHo'dan daha zorlu mahallelerde yaptığım bir şey.

"Buna ihtiyacı yok," diyorum. "Eğer bir etkinliğim ya da başka bir şey varsa, uçarak gelebilir, ama bir gölge gibi günün her saati ona ihtiyacım yok."

"Grip, sen sadece iyi iş çıkaran ve yapabilen yerel bir adam değilsin-"

"Bunu istemiyorum Bris," araya giriyorum, sesim çok sert çıktığında yumuşatıyorum. "Kendi başımın çaresine bakabileceğimi söyledim. Amir'in her gün benimle okula kadar yürüyeceğini mi

sanıyorsun? Sınıfta oturup kimsenin bana zorbalık yapmadığından emin mi olacak? Bu da ne demek oluyor?"

"Saçmalama." Kızgınlık Bristol'un dudaklarını birbirine yapıştırır. "Profilin-" "Bunu şimdi yapmayalım. Profilim ya da güvenlik detaylarım hakkında konuşmak istemiyorum." Kanepelerden birinde oturmuş, telefonunda hızla bir şeyler yazan Charm'a bakıyorum.

"Ve kesinlikle bir kitap anlaşması hakkında konuşmak istemiyorum." Parmaklarımı Bristol'unkilerle birleştiriyorum ve gümüşü gözlerindeki oniks yıldız patlamasını görene kadar kendime çekiyorum. "Bir dakikalığına menajerim olma. Birlikte yaşamak, ülkenin öbür ucuna birlikte taşınmak üzereyiz. Bu bizim için büyük bir adım. Büyük bir adım atan diğer çiftler gibi tadını çıkaralım."

Bana göz kırpmıyor, dudaklarından küçük bir nefes titreyerek geçiyor. Boynuna sarılıp parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve kendime odada başka insanların da olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Bunu yapabilir miyiz?" Duygularım sesimi gerçekliği içime işliyor. "Senden uzakta geçirdiğim bu son iki hafta, bu yaz ben turnedeyken ve sen Los Angeles'ta kalırken ayrı kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi hatırlattı bana."

Başını salladı ve elimi sıktı.

"Benimle New York'a gelmek için hayatını bir kenara bırakman beni çok üzdü Bris." Boğazımdaki sıcak düğümü yutuyorum. "Dürüst olmak gerekirse, gelmeyi kabul etmeseydin, peşinden gitmeyebilir ve bu fırsatın kaçmasına izin verebilirdim."

"Biliyorum." Gözleri berrak, verdiği karar ve yaptığı fedakârlık konusunda tamamen huzurlu. "Ve bunun için buraya gelmemenin sebebi olmaktan nefret ediyorum."

Yalnız olmamız umurumda değil. Başım bacaklarının arasındayken Bris'in çığlıklarını duymuş olmaları da umurumda değil. Ne isterlerse düşünsünler. Dudaklarımızı birbirine değdiriyorum, dilimi ağzının köşelerinde gezdiriyorum, onu daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi içimde uyandırdığı tüm şefkatle öpüyorum.

"Beni herkesten daha iyi vazgeçme," diyorum öpücükler arasında.

Bu bizim en büyük yakınlığımız, beni tanıma, kabul etme şekli. Bu onun içinde olduğum zamanki kadar samimi. Bedenlerin ötesine geçen bir yakınlık.

"Deniyorum." Gözlerini kaldırım taşı zemine diyor.

"Denemene gerek yok. Sadece beni tanıyorsun."

"Değişiyorsun, geliyorsun... kendine, inançlarına geliyorsun." Bir elini çeneme koyuyor. "Bu harika bir şey."

Daha fazla araştırma şansım olmuyor çünkü Bayan O'Malley bize katılıyor ve ikimize de gülümsemesinden sıcak porsiyonlar sunuyor.

"Siz ikiniz bana Patrick ve beni hatırlatıyorsunuz," diyor. "Biz yağ ve su olmalıydık -Ben, iyi bir Yahudi ailenin içine kapanık tek çocuğuydum, Patrick ise Roma Katolik klanından gelen gürültücü ve şamatacı bir kardeşti. İkimizin ailesi de birlikte olmamızdan heyecan duymuyordu."

Değerlendirici bakışları Bristol'un yüzü ile benimki arasında gidip geliyor ve sonra birleşmiş ellerimize doğru kayıyor.

"değildi." Omuzları "*c'est la vie*" der gibi kalktı. "Biliyorduk. Seviyorduk. Yapmak istediğimizi yaptık."

Kapalı verandanın etrafına hüzünlü bir bakış fırlatıyor. "Burası, evimiz, birlikte yaptığımız son projeydi."

"Proje mi?" Bristol soruyor.

"Evet, ben tasarımcıydım, o da mimardı." Sanki sadece kendisine ait bir anıymış gibi sessizce gülüyor. "Fiyatlar çok daha düşükken buraya taşındık. Yaptığımız en iyi yatırımdı."

"Yani siz mi tasarlayıp dekore ettiniz?" Ben soruyorum. Muhteşem ve modern bir yer.

sahiplerinin kendileri tasarladığını hayal etti.

"Yaptık. Hatta bu çatı katındaki seranın içini boşalttık ve daha işlevsel hale getirdik." Bize eğiliyor, sesini alçaltıyor ve kemikli bir parmağını yukarı kaldırıyor. "Tüm camları değiştirdik, renklendirdik - dışarıyı görebiliyorsunuz ama kimse içeriği göremiyor. İşe yarıyor." Kaşlarını sallıyor. "Eminim daha önce tuvaletteki boyayı incelediğinizi düşünürsek bunu neden yaptığımızı tahmin edebilirsiniz."

Bayan O'Malley'nin cüretkârlığı karşısında Bristol'un ağzından dehşete düşmüş bir solukla şaşkın kahkaha arasında bir şey çıkıyor. Bu çapkın yaşlı kadının bu yönünü zaten görmüştüm, bu yüzden benim tepkim Bristol'unkinden biraz daha ılımlı oldu. Bristol'un mahcup tepkisini görmezden geliyor ve elini köşedeki masaya doğru sallıyor.

"Akşam yemeklerimizi mumlar ve şehir manzarası eşliğinde orada yerdik." Nefes nefese bir kahkaha. "En uzun süre burada dans ederdik, şarkı üstüne şarkı söylerdik ve sonra ..."

Yutkunurken kelimeleri dudaklarında bekliyor, yanaklarının parşömen derisinde belirgin bir kızarıklık yükseliyor.

"Güzel ," diyor, sesi daha yumuşak ve düşünceli.

"Burayı seviyoruz Bayan O'Malley." Bristolun sesi sakın ve gözleri yaşlı kadının bariz duygularına dikkat . "Teklifimizi kabul ederseniz burayı kiralamayı ve Bay O'Malley ile tanışmayı çok isteriz."

"Bu mümkün değil." Bayan O'Malley gözlerini kırıştırıp ıslak kirpiklerini acımasızca temizlemeden önce gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Connecticut'ta bir tesiste. Alzheimer."

Zaman donuyor ve Bristol'un parmakları bile soğuk durağanlıktan etkilenerek üşüyor. Bayan O'Malley'nin gözlerini yine acı kaplıyor.

"Tesis daha önce seçti ..." Boğazını temizliyor. "Artık kendisi için bu seçimleri yapamaz hale gelmeden önce. Onun yakınında bir dairem var, bu yüzden evimizi kiralyoruz."

Aşırı doldurulmuş dış mekan mobilyalarını, küçük yemek masasını, mekanın çevresini kaplayan bitkileri kataloglayan sulu gözlerde eski anılar .

"Henüz satmaya dayanamıyorum." Ağzının titrek çizgisi sertleşiyor ve inatçılık her türlü zayıflık önüne geçiyor. "Ve olduğu gibi kalması ısrar ediyorum, en azından o ..."

Bayan O'Malley yüksek sesle söylemediği ama yine de inatçı sessizliğini bozan kelimeyle boğuşurken elim Bristol'un sıkıca kavıyor.

Gitti. Bir kere gitti mi.

"Çok özür dilerim." Bristol onun eline dokunur. "Ne zamandır ?"

Bayan O'Malley'nin yüzündeki acı yer değiştiriyor, daha genç, daha taze, geçmiş umutların bir yankısı olan bir şeye yer açıyor.

"Elli yıl." Gülüyor, benim ve Bristol'un yüzleri arasında bir bakış atıyor. "Senin hayatta olduğundan daha uzun. Onunla tanıştığım ilk gün benim için doğru kişi olduğunu biliyordum, o da biliyordu. Bir ay sonra evlendik."

"Bu çok güzel." Bristol bana biraz daha eğiliyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme var. Bayan O'Malley'nin yüzündeki gerginlik azalıyor ve bana .

"Gerçek olduğunu bildiğinizde zaman kaybetmeyin" diyor.

Bristol bize katılmadan önceki konuşmamızı düşünüyorum. Bristol'a evlenme teklif etmemi engelleyen hiçbir şey yok, kesinlikle kalbimde bir engel yok. O kadar uzun süredir birlikte değiliz ama bu umurumda değil. Bristol'un aradığım kişi olduğunu o bana bir şans vermeden yıllar önce biliyordum.

"Elli yıl." Bayan O'Malley kirpiklerini indiriyor, gözlerini hızla kırıştırıyor. "Ve hala yeterli değil. Biten herhangi bir şey bizimki gibi bir aşk için asla yeterli olmaz. Bizimki gibi bir aşk ancak sonsuzlukla tatmin olur."

Hâlâ hüzünle gölgelenmiş gözleriyle yukarı bakıyor, ama doğrudan ve emin.

"Bizim için, benim için üzölmeyin," diyor Bayan O'Malley. "Bizim büyük bir aşkımız var. Duygular size aşkı anlatır ama zor zamanlar bunu kanıtlar. Test edilmedikçe bir şeyin büyük olduğunu nasıl bilebilirsiniz? O zamana kadar bu sadece bir varsayımdır. Bu bir sorudur ama hayatın bir cevabı vardır."

Bristol'a duyduğum büyük sevgiyi göz önünde bulundurarak söylediğı şeyleri hâlâ sindirmeye çalışıyorum. Bizimkinin ne zaman sinanacağını merak ediyorum ama hayatın karşımıza çıkardığı her şeye hiç şüphem yok.

"Peki, biz ne düşünüyoruz?" Bridget, Bristol, Bayan O'Malley ve benim aramda bir bakış atıyor. "Beğendiniz mi?"

Bristol ve ben, ben konuşmadan önce hızlı bir bakış ve neredeyse bir baş sallama alışverişinde bulunduk.

"Burayı seviyoruz." Sözlerimi İrlandalı soyadı ve yaramaz gülümsemesiyle tatlı Yahudi bayana yöneltiyorum. "Ne diyorsunuz Bayan O'Malley?"

"Sanırım bir anlaşmamız var." Bayan O'Malley'nin gözlerindeki hınzır parıltı, onun iyi bir şey peşinde olmadığı konusunda beni uyarmalı. "Evin olduğu gibi kalmasını istediğimi unutmayın, bu yüzden umarım dekorasyon şeklini beğenirsiniz. En azından Bristol'un tuvalet odasını sevdiğini zaten biliyoruz."

Sırf Bristol kızarsın diye onu yanımda tutmak istiyorum.

BÖLÜM 7

BRISTOL

"BU İŞ DÜŞÜNDÜĞÜMDEN DAHA İYİ "

mantrayı sabahtan beri kendime okuyorum, gerçekleşene kadar evrene vermeye devam ettiğin o

olumlamalardan biri olmasını umuyorum. Eğer durum buysa, Grip'in annesinin onun için düzenlediği

veda partisi için Compton'a kadar bunu söyleyeceğim. O ilk felaket Pazar yemeğinden beri birkaç kez

gittim ve Bayan James bana karşı oldukça ısındı.

Sanırım artık benden gerçekten hoşlanıyor.

Öte yandan Jade, karşılaşmamızda bana biraz soğuk devam ediyor. Birkaç hafta önce Grip'in kayıt

yaptığı stüdyoda ona rastladım. Grip onun bazılarını birkaç sanatçıya iletmişti ve şimdi o da birkaç

sanatçı için şarkı yazıyor. Onu tebrik ettim, ama bana hala içine bastığı bir şeymişim gibi bakıyordu -

ya da belki de *üzerine* basmak istediği bir şey, bir böcek gibi ... kuzeniyle işi olmayan beyaz bir kız

böceği. Son zamanlarda bunu açıkça söylemedi, ama gözlerini her devirişi ve dişlerini her emişi bana

bunu istediğini söylüyor ve Jade uzun süre kendini tutacak biri değil. Umarım bugün bu partide, etrafım

yabancılarla çevriliyken ve zaten uyum sağlayamadığımı , vücudunun bana söylemek için bir düzine

başka yol bulduğu şeyi söylemekten kaçınabilir.

"Bu düşündüğümden daha iyi olacak," diyorum asansörün kafes kapısı Grip'in katında kalktığında -

evren dinliyor olabilir diye.

Bu sabah bir etkinlik organizatörüyle erken bir toplantım vardı. Grip hafta sonları toplantı

yapmamdan nefret ediyor ama yakında New York'a gideceğim için kısa sürede halletmem gereken çok

şey var. Grip çıplak ve yarı uykudayken kendimi sıcak yataktan çıkarmak çok zor oldu. Kavrulmuş

karamel tenine karşı sade duran beyaz çarşaf o kadar alçalmıştı ki kalçalarındaki kaslı çizgileri

görebiliyordum. Yataktan çıktığımda biraz huzursuzdu, yüzüstü döndü ve sırtının geniş pürüzsüz

yalamak istedim, çarşaf daha da kayarken, daha da az saklanırken kıcının sert yuvarlak yanaklarını

kıstırdım.

Partiye gitmek üzere yola çıkmadan önce sabah odununu hazırlamaya vaktimiz var mı diye saatimi

kontrol ediyorum ve çatı katının kapısı açıldığında anahtarım hâlâ elimde. Orada durduğunu görmeyi

beklediğim son kişi Angela Gray.

"Anne?" Şaşkınlık çabucak kuşkuya dönüşür. "Neden buradasın?"

Suçluluk duygusu yüz ifadesini bulanıklaştırıyor, sonra yüz hatlarını güzel yeniden birleştiriyor.

hayatım boyunca alışkın olduğum bir şeydi.

"Sadece ." Anahtarlarını bulana kadar çantasını karıştırıyor.

Grip onun hemen arkasında beliriyor ve gözlerindeki endişe dikkatimi dağıtıyor.

" oluyor?" Omzunun üzerinden ona soruyorum.

"Sana içeride anlatırım." Anneme bir bakış attı. "Geldiğin için teşekkürler Angela."

Annem ona bakmadan başıyla onaylıyor.

"Seni haberdar edeceğim," diyor gözlerini bana çevirmeden önce kolayca. "New York'a gitmeden önce öğle yemeği yemeliyiz, Bristol."

Sözleri karşısında kaskatı kesildim. Grip'in "peşinden koşmak" için Los Angeles'tan ayrılmam hakkında ne düşündüğünü bana zaten söylemişti. Görünüşe göre, işin esneklik sağlasa bile sevdiğin adamla birlikte olmak anti-feminist bir . Feminizmin seçimlerimizin gücüyle ilgili sanırdım ama Grip'i seçtiğimde, onu sevdiğim için kariyerimin ve rahatlığımın önüne koyduğumda, bu seçimim aşağılanıyor. Kadınlar feminizmi gerçekten anladıklarında, neyi her şeyden çok istediklerini bilmenin ve bunun peşinden gitmenin gücünü görürler.

Ve Grip'i her şeyden çok istiyorum.

"Hâlâ gidiyorsun, değil mi?" soruyor ben sessiz kalınca.

"Kesinlikle." Eşiği geçip Grip'in kolunun altına giriyorum, dünden kalma kolonyanın soluk kokusuna ve onun saf, ham erkekliğine bastırıyorum. "Öğle yemeği için arayacağım. Yapmam gereken çok şey var."

Başını sallayıp asansöre doğru yürüyor ve kapılar kapanana kadar bakışlarımı üzerinde tutuyor.

"Seni özleyecek." Grip alnımdan öpüyor ve kapıyı kapatıyor. İçeri girdiğimizde dirseklerini ve kollarını başımın yanına dayayarak beni kapıya sıkıştırıyor. "İşte bu yüzden tuzlu, benimle gelme planlarını değiştirmenle ilgili söylediği sözde feminist saçmalıkların hiçbirisi değil."

"Neden buradaydı?" Beni çevreleyen sert vücut, tişörtünü zorlayan omuzlarının lezzetli şekli dikkatimi dağıtmayacak.

"Hmmm?" Grip boynumun ve omzumun kıvrımlarını yalıyor, dili kaba bir kadife gibi.

"Bana 'hmmm' deme, Grip." biraz mesafe koyarak onun sıcak bedeninden uzaklaşıyorum. "Eve gelip seni annemle bulmak benim için *Alacakaranlık Kuşağı*'nda olmak gibi bir şey, o yüzden saçmalamayı kes. Ne istiyormuş? New York'a gitmemle mi ilgiliydi?"

Cevabını beklemiyorum.

"Kahretsin." Çantamı kanepenin yanına bırakıp yere çöküyorum, gözlerim tavanda. "Neden hayatımı yaşamama izin vermiyor?"

Grip ellerini bol salon pantolonunun ve bacaklarının zarif kas yapısını gösteriyor. Yanımdaki kanepeye yerleşiyor ve elimi tutarak parmak eklemlerini öpüyor.

"New York için burada değildi." Sözleri isteksiz, alçak sesle ve ağırbaşlı bir şekilde çıkıyor. Keskin çizilmiş profiline bakıyorum, çenesindeki kasları fark ediyorum. "Neler oluyor?"

Başlamadan önce aldığı ve verdiği derin nefesle göğsü inip kalkıyor. "Ben Parker."

Parker'ın parmaklarının yeniden bacaklarımın arasında kabaca gezindiğini hissetmem için o piçin adını duymam yeterli. Alt dudağımı çiğniyorum ve oradan ısırmasının, kanatmasının acısını neredeyse hissedebiliyorum. Burnumdan yavaşça nefes alıp veriyorum, Grip'in huzuru için olduğu kadar kendi gururum için de kendimi . istemiyorum, gerçi onu kara gözlerindeki endişeyi şimdiden görebilecek kadar iyi tanıyorum.

"Peki ya o?" Başımı Grip'in omzuna koyuyorum ve yanıtını bekliyorum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra konuşur. "Dışarı çıkıyor."

Vücudum istemsizce geriliyor ve yüzüne bakmak için başımı çeviriyorum. "Ne zaman?"

İki elimi de avuçlarının içine alıyor ve beni görebilmek için kanepede hafifçe dönüyor, saçlarımı geriye itiyor ve boynumu avuçluyor.

"Önümüzdeki hafta falan." Grip beni dikkatle izliyor. "Bunun olacağını biliyorduk bebeğim. Onu uzun süre tutamayacak kadar çok parası ve cebinde çok fazla yozlaşmış insan var."

Yutkunuyorum, kaslarım gerginlikten geriliyor.

"Sanırım bir plan yapmak için biraz daha zaman umuyordum."

"Hiçbir şey anlamıyorsun." Grip'in buz gibi bakışları karşısında tek kaşını kaldırıyor. "Orospu çocuğu halledildi."

"Halledildi mi?" Yüzümde bir kaş çatma ifadesi beliriyor. "Nasıl halledildi?"

"Görünüşe göre babasının kendi planları var. Bazı birleşmeleri gerçekleştirmek için Parker'ın serbest kalmasına ihtiyacı var.

Kıçını Rusya'ya gönderiyor."

"Rusya mı? Birleşme mi?" Başımı sallıyorum ama tüm parçalar hâlâ bir anlam ifade etmiyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"SiberTech'i hiç duydunuz mu?"

"Evet." Başımı sallıyorum, zihinsel olarak bildiklerimi prova ediyorum, parçaları çalışıyorum.

"Natasha Sukolov'un ailesi SiberTech'in sahibi. Liseyi bizimle New York'ta okudu ama ilgi alanları hâlâ Rusya'da. Parker'ın dışarı çıkmasıyla SiberTech'in ilgisi var?"

"Parker ve Natasha arasındaki bir evliliği anlaştırmayı mühürlemek için kullanıyorlar." Grip omuz silkiyor. "Babası doğru ipleri buldu, onları çekti ve Parker'ı ."

Parmaklarım kucagımda kenetleniyor, endişe onları büküyor. Ya Parker tekrar Grip'in peşine düşerse? Zihnim şimdiden çözümler, boşluklar, Grip'i Parker'ın çekebileceği her şeyden izole edecek herhangi bir şey arıyor.

"Hey." Yumruklarımı büyük bir elimle kavradım. "Sana dokunmuyor."

Gözlerim onunla buluşmak için uçuyor. Tanrım, biz bir çiftiz. İkimiz de korumak için aptalca şeyler yapardık. Ben kendimi düşünmüyordum, sadece onu düşünüyordum ve o da sadece beni düşünüyordu.

"Parker'ın annesiyle sürekli iletişim halindeyiz. Oldukça sert bir kadın," diyor Grip, hayranlık ifadesi yüzüne yansıyor. "Onun yardımıyla şeyi ."

"Biz mi?" Sertçe araya giriyorum.

"Evet, annen ve ben," diye yumuşak bir şekilde devam ediyor Grip, ama tüm bunları bensiz yapmanın ne kadar havasız olduğunu düşünmemesine imkân yok. "Bayan Parker oğlunun bir tehdit olmadığını söyledi. Kocasının arkasını toplamaktan bıkmış. Ayağını Parker'ın kıçına sokmuş ki, izi sürülmeden işeyemiyor. Parker bu Natasha denen hatunla evlenecek, Rusya'ya uçacak, işlerini orada yürütecek ve bizi rahat bırakacak."

Grip'in dudaklarındaki gergin çizgi bir anlığına gevşiyor.

"Ve Bayan Parker'ın *kocasıyla* ilgili çok fazla pisliği var, Parker'ı kontrol altında tutmak onun çıkarına. Koruma katmanlarımız var, bebeğim. Birkaç haftadır izliyoruz. Parker'ın hem hapisten çıkacağını hem de hayatımızdan temelli çıkacağını biliyoruz."

"Neden bunu şimdi duyuyorum?" Kızgınlığım endişemin ve hatta rahatlamamın önüne geçerek soruyorum. Her şey iyi güzel , bensiz buluşmuşlar, tamamen beni ilgilendiren bir konuyu arkamdan konuşmuşlar. "Annem neden bana değil de sana söylüyordu? Benimle değil de seninle konuşuyordu?"

"Çünkü ondan ben istedim." Grip'in sesi tartışmaya yer bırakmıyor ve kibirli kaşlarını kaldırarak bir şey söylemem için beni cesaretlendiriyor. Kiminle uğraştığını unutmuş olmalı, benim her zaman

söyleyecek bir şeyim vardır.

"Ondan bu kadar ilgilendiren bir konuda beni devre dışı bırakmasını mı istedin?"

"Sadece önce bilmek istedim, Bris." O sabırlı nefesini çekiyor, savaşmak istemem ihtimaline karşı kendini hazırladığını söyleyen nefesini. "Ve neyle uğraştığımızı görmek istedim. Her şey girdiğinde sana anlatacaktım. şimdi her şey halloldu."

"Ama-"

"Sadece emin olmam gerekiyordu. İlk savunma hattı olmak istedim."

"Bu durumda mı yoksa ... ?" Kalkık kaşlarımla soruyu bitirmesine izin verdim.

"Her şeyde," diyor kararlı bir şekilde. "Düşündüğünüzü bile bile hapse atılmanın nasıl bir his olduğu hakkında bir fikriniz var mı ..."

yapmayı planladığım şeyi dile getirmeye edemiyormuş gibi, sözcükleri . Derin bir yutkunmayla boğazındaki adem elmasını salladı.

Evet, Grip'i hapisten çıkarmak için Parker'ı becerecektim ve o ve annem araya girmeseydi bunu yapacaktım. Ruhum parçalanırdı ve belki de kendimi asla affetmezdim ama gururum, sözde erdemim ve Grip'in özgürlüğü arasında seçim yapmam gerekiyor, bu hiç de bir seçim değıl.

"Beni pamuklara sarmana izin vereceğimi sanma, Grip," diye iddia ediyorum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim." Grip'in yüzündeki keskin çizgiler kaşlarını çatı.

"Tüm dünya görsün diye Parker'ı mı beceriyorsun? Kendine böyle mi bakacaksın? *Beni* korumak için böyle bir şey yapmanı isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

Kollarını göğsünde kavuşturmak için geri çekiyor, kasları düz beyaz tişörtünün kollarını zorluyor. Mesafeyi anında hissediyorum, sadece bedenlerimiz arasında değıl, bakış açılarımızı da ayırıyor. Bu hiç yapmadığımız bir kavga. O hapisten çıktıktan sonra biraz konuştuk ama Parker'dan kurtulduğumuz için çok rahatlamıştık, kurşunu atlattığımız çok mutluyduk ve bunu dile getirmedik. şimdi havada ve beni ürperten bir soğuk hava dalgası.

"Çok fazla seçeneğim yoktu." Avuç içlerimi çıplak bacaklarıma dayadım. "Seni korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğum için özür dilemeyeceğim."

"O zaman aynısını yaptığım için benden özür dilememi isteme. Bak, sadece halledildiğı için mutlu . Her şey bitti." Ayağa kalkar ve merdivenlere yönelir. "Ben duş alacağım."

"Daha işimiz bitmedi." Merdivenleri hızla çıkıyorum, topuklarına yaklaşıyorum. "Bris, sonra. Kendi partimize geç kalmak istemeyiz."

Senin partin. Onu düzeltmiyorum ama ikimiz de bu partinin bensiz de devam edebileceğini biliyoruz. Muhtemelen orada Grip'in bensiz devam *etmesini* isteyen birkaç kişi vardır.

Tişörtünü arkadan tutup kafasına geçiriyor ve banyo atıyor. Adımlarım kekeleyerek durdu. Gözlerim, sırtındaki kasların bale oyunu üzerinde koyu kadife gibi gerilmiş tenine takılıyor. Ağzımın kuruduğundan habersiz, altları silkeleyip onları da sepete atıyor.

Bir noktaya değındiğimi biliyorum, ama güçlü kalçalarının genişliğı, daralan belinden kıcının sıkı kıvrımı düşüncelerimi karıştırıyor. Duşu başlatmak için yana döndüğünde, aleti göğsünün ve karın kaslarının düz, çıkıntılı topografyasından dışarı fırlıyor. Dudaklarımı yalıyorum, ağzımda onun baharatlı-tatlı tadıyla birden fazla kez ıslanmış dudaklarımı.

Neden bu kadar iyi? Bu hiç adil değıl.

"Bu adil değıl," diye mırıldanıyorum belli belirsiz. Bu beni sarsıyor, bana bu tartışmayı bitirmediğimi hatırlatıyor. "Parker *beni* manipüle etti Grip. Beni bunun dışında tutman adil değıldi ve bunu bir daha yapmayacağından emin olmak ."

"Siktir et adil olsun." Grip duşa girer. "Adil olup olmaması umurumda değıl, güvende olman umurumda. Yapabiliriz

İstersen her gün bu konuda kavga edebiliriz. Sen beni bunun için terk etmiyorsun, ben de seni terk , o yüzden ne olursa olsun. Anlaşamadığımızı kabul edelim. Bu konuda konuşmayacağım, Bris."

Bununla birlikte bana sırtını döndü ve duş jeline uzandı.

O haklı. Bu yüzden onu terk etmiyorum ama kızmak da istemiyorum. Ona güvenmek istiyorum. Onun da bana güvenmesini istiyorum. Aramızdaki şey bu ve mantıksız aşırı korumacılığıyla bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Duşun eşiğinde duruyorum ve omzumu duvara dayıyorum. Başını çeviriyor, koyu renk gözleri kısılıyor ve benimkilerle birleşiyor. Ona vermeyeceğim bir kavgaya .

"Teşekkür ," diyorum, muhtemelen bu konu yüzünden son çatışmamız olmayacak da yumuşatmak istiyorum.

Grip'in geniş avuç içleri yavaşça pazılarını sabunluyor. Ağzının gergin çizgisi biraz gevşiyor ve iç çekiyor.

"Bana teşekkür etme." Bir elini önündeki fayansa , gözlerini giderden akan suya dikti. "Seninle ilgilenmek benim sorumluluğum."

Buharın içinden bana bakıyor, kalın kaşlarının arasında bir oluk var.

"Tek istediğim bu, Bris." Gözlerinin beni delip geçiyor. "Güvende olmanı istiyorum. Daha önce seni şahsen koruma şansım olmadı. Senden tek istediğim şimdi bunu yapmama izin vermen. O orospu çocuğunun yakınında olmanı istemiyordum ve artık olmayacaksın."

Derin sesinde öfke, endişe ve samimiyet düğümleniyor, karnımda kıvrılan ve göğsümde sıkıca kıvrılan duygular kadar karışık. Onu delirttiğimde bile gözlerinde bana sonsuz bir şefkat var. O başkalarını becerirken ve ben de aynısını yaparken onca yıl oradaydı. Şimdi de orada, duş kapısından akan su kadar berrak.

Gerçekten aşık olmanın çaresiz bir yanı vardır; hakkında şarkılar yazılan, şiirlere ilham veren, gemileri denize indiren ve ortalığı kasıp kavuran türden bir aşk. Sizi biraz dengesiz bırakır, değer kontrol eder, yakın tutmak istediğinizde boğar. Belki de *doğru* olanı bulmak biraz zaman alır. Bunu Rhyson ve Kai ilk kez bir araya geldiklerinde onda görmüştüm ve şimdi Grip'te de görüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bunu kendimde de görüyorum.

Grip beni umutsuzca seviyor. Bunu onda görüyorum çünkü benim kalbimi yansıtıyor. Gerekirse güpegündüz Parker'la kendimi küçük düşürecek kadar çaresizce seviyorum onu. Bu sevgiye karşılık verdiği için Grip'e nasıl kızabilirim? Bazen benim gibi çaresiz ve dengesiz hissettiği için?

"Tamam, Grip." Duştan gelen kokulu ve buharlı derin bir nefes çekiyorum. "Sana bunu vereceğim ama senin de bana bir şey vermen gerekiyor."

Başını üzerinden akan suyun altına eğiyor, vücudunu gibi yalıyor. "Bu bir pazarlık değil. Seni her zaman uygun gördüğüm şekilde koruyacağım" diyor. "Ama ne yaparsın istediğinizi *düşünüyor* musunuz?"

"Amir bizimle New York'a taşınıyor."

"Hayatta olmaz." Bana ters ters baktı. "Ona ihtiyacım yok."

"Parker'a müdahale etmene ihtiyacım yoktu ama bunu neden yaptığını anlıyorum. Kendi huzurun için. Benim de Amir'e New York'ta seninle birlikte ihtiyacım var."

Sessiz, birkaç saniye boyunca ayaklarının altındaki fayanslara bakıyor. "Grip, kendini Compton'dan çıkmış gibi gördüğünü biliyorum..." Geleceğini bildiğim kıkırdaması için duraksıyorum. "Ama artık ünlüsün.

-Gerçekten ünlüler gibi, herkesin iyi niyetli olduğunu varsayamazsınız."

"Biliyorum ama başımın çaresine bakabilirim." Bana bakıyor, beni memnun isteği ile gururunu koruma ihtiyacı çelişki yüzünden okunuyor. "Her zaman öyleydim."

"Her zaman kendinizin bu versiyonu olmadınız," diye karşı çıkıyorum. "Ve her zaman kontrol edemeyeceğin faktörlerle karşı kalacaksın. Başka bir göze, güvenilebileceğin birine ihtiyacın var."

Beni düşünüyor, gözlerindeki inatçılık biraz yumuşuyor. "Rhyson'ın takipçileri vardı," diye hatırlatıyorum ona. "Ve her zaman çok fazla güvenliğe sahip olmaya direndi, ama bu ona seçtiği şey yüzünden ne kadar savunmasız olduğunu öğretti. Artık Kai ve Aria'ya sahip olduğu için güvenlik çok sıkı ve her zaman yerde."

Grip sadece başını sallar.

"Bu işi yaşamak için yapmak, riskleri artırıyor," diyorum. "Ama birini sevdiğinde, riskler da artıyor. Kaybedecek daha çok şeyin var ve ben seni istemiyorum Grip."

Ona bir şey olacağı düşüncesi bile kalbime kızgın bir demir çubuk gibi saplanıyor. Gözlerimdeki korkuyu görebildiğini biliyorum. Bunu saklamaya bile çalışmıyorum ve onu güvende tutmak pahasına istediğimi elde etmek için onun bana olan sevgisini istismar etmekten çekinmiyorum.

"Ayrıca," diyorum, daha önce kullanmadığıma inanmadığım ani bir ilhamla. "Eğer Amir orada seni koruyorsa, beni de korumak için oradadır, değil mi?"

Bunu düşünürken Grip'in gözleri kısılr ve elleri hareketsiz kalır.

Bingo.

"Tamam, gelebilir," diyor sonunda, ama yüzünü taşa çeviriyor. "Ama hiçbir şekilde aynı dairede yaşamayacak. Kaç katlı olduğu umurumda değil."

"Bunu söyleyebileceğinizi düşünmüştüm, bu yüzden binada kiralanacak başka bir daire için aramıştım."

"Sen zaten ..." sallıyor, gözlerinde bıkkınlık ve isteksiz bir hayranlık var. "Tamam, Bris."

Daha az yüceğönüllü hissetmeden önce gitmek için dönüyorum, en azından zaten zor geçecek olan bir günü mahvetmeyecek kadar huzur bulduğum için .

"İyi miyiz?" diye soruyor, omuzlarındaki ağır kasları ve mürekkep lekeli kollarını sabunlayarak. Su göğsünün üzerinden ve kaslı karın kaslarının arasından kayıyor. Köpüklerden oluşan bir iz güneye ilerliyor ve sikiinin etrafındaki kılları yakalıyor.

Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum ve onun görüntüsünün kışkırttığı istemsiz kedi kasılmasını bastırmak için uyluklarımı birbirine hafifçe sıkıyorum. Pazarlık yaparken, onun mutlak mükemmelliğini görmezden ama şimdi, aylar sonra bile her seferinde beni yarıyormuş gibi hissettiren geniş kafasından başka bir yere bakamıyorum. Vücudum buna tam olarak uyum sağlayabilecek mi bilmiyorum - umarım sağlayamaz, çünkü bu aşkın neredeyse çok olması duygularımı yansıtıyor, hissettiklerimden patlayacağımı düşünene kadar kalbimin dikişlerini zorluyor.

"Evet . . ." Sesimdeki kabalığı -ve şırfıntılığı- temizleyip tekrar deniyorum. "Evet, iyiyiz."

Güçlü bir el bileğimi kavırıyor ve duş eşiğinin hemen ötesine gelene kadar beni ileri doğru çekiyor, buharın elbisemin altından kaymasına yetecek kadar yakın, ama ıslanacak kadar değil - ıslanmam dışında. Duşta olmayabilirim ama külotum sıırılsıklam. Sonra, diğer eliyle kendini yavaşça okşadığında, bileğinin tembel hareketleri onu kalın damarlı, sert bir sütun haline getirdiğinde daha da kötüleşiyor.

"Bristol."

ismim, dikkatimi kalçalarının arasındaki sabit çekişten bana odaklanmış karanlık bakışa çekiyor; gözleri, köşelerine dolanmış kalın kirpiklere yapışan su damlacıklarıyla daralmış.

"Bana ne istediğini söyle."

Bunlar benim , New York'u araştırırken kullandığım sözler. O zaman ne istediğini biliyordum, o da şimdi ne istediğimi biliyor. Tüm ahlaksız dürtülerime karşı dişlerimi sıkıyorum ama kelimeler dökölüyor.

"Sen." Nefesim kısa ve hızlı geliyor. "Seni istiyorum."

Hızlı bir hareketle beni tamamen giyinik halde duşa soktu. Elbisem tenimi sıvıyor ve ayakkabılarımın içine su sızıyor. Mükemmel bir çift Jimmy Choos'u mahvetmiş olması daha sonra beni çileden çıkaracak.

BÖLÜM 8

BRISTOL

"BUNU BILEREK YAPTIN."

Boynumdaki parlak kırmızı lekeyi incelemek için vizör aynasını aşağı çeviriyorum. O banyoyu terk etmeliydim ama hayır, dayanamadım. Grip'in duşu da pek çok duş gibi benim duvara yaslanmamla sona erdi.

Grip sürücü koltuğundan müstehcen bir kıkırdama çıkarıyor. Arabamı kullanmasına izin verilen birkaç kişiden biri o ve annesinin evine giderken arka yollarda ilerlerken, bu konuda ona güvendiğim memnunum. Ne kadar gergin olsam da, muhtemelen yoldan .

"Yani duşta seksin ortasında aklım başıma geldi de sana mu yaptım sanıyorsun?" Grip bana inanmayan bir bakış fırlattı. "Annemin evinde seni utandırmak için mi?"

"Evet, kesinlikle istiyorum, çünkü her zaman beni utandırmanın yollarını arıyorsun." "Bebeğim, ben senin içindeyken gökyüzünün mavi olmadığını bile bilmiyorum."

"Çok saçmalıyorsun." Kahkaham rüzgarda uçuşuyor, arabanın üstü açık. "Tatlı dilin bende işe yaramıyor."

Bilmiş bakışı kabadayılığımı parçalıyor, çünkü tatlı konuşması üzerimde tamamen işe yarıyor ve bunu biliyor.

"Sanki yeterince gergin değilmişim gibi." Keten şortumun paçasıyla oynuyorum, Grip'in arkadaşları ve ailesiyle tanışacağım birkaç saat yerine bu küçük harekete odaklanıyorum. Son birkaç aydır orada burada birkaç kişiyle tanışmıştım elbette ama Grip bütün yaz turnede olduğu için çok fazla değil.

"Gergin olma." Grip'in kaşları hemen çatılıyor, çünkü bunu gerçekten dört gözle beklemediğimi görüyor. "Amir de orada olacak, Shon da. Onları tanıyorsun ve seni seviyorlar ve annem konuştuğumuzda girdap torunlarını soruyor, bu yüzden onu kazandığından eminim. onu avucunun içine alacaksın."

"Girdap ... bekle, ne? Aman Tanrım." Annesinin çirkinliği yüzünden mi yoksa Grip'in çocuklarına sahip olma düşüncesi yüzünden mi midem bulanıyor emin değilim. Kendimi hiçbir zaman anaç biri olarak görmedim - *yani hiç* - ama Grip'in çocuğuna hamile olduğumu hayal etmek tamamen farklı bir konu. Sosyal bir savaşa giriyormuşum gibi hissettiren bir durumdayken, yalnızken daha iyi incelenebilecek imgeler ve hislerle saldırıya uğruyorum.

"Bu partideki herkes," diyor Grip, "birlikte büyüdüğüm adamlar, sümüklü bir çocukken kıcımı tekmeleyen mahalle kadınları, annemin kilisesinden insanlar."

"Kilise mi?" Elim, tenimi yaralayan ısırgı kapatmak için boynuma gidiyor. "Oh, Tanrım."

"Her yoluna girecek." Kucağımdan elimi tutuyor ve gözlerini yoldan ayırmadan parmaklarımı öpüyor.

"Beni sevmelerini istiyorum" diyorum. Bunu itiraf zor çünkü benden hoşlanmasını istediğim insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez ve bu hayatım boyunca böyle oldu. Doğuştan sınırlı sayıda sikişme hakkım var, ama birdenbire Bayan James'in ve Jade ile aynı görüşlere sahip olabilecek bir grup isimsiz, yüz­süz insanın onayına ihtiyaç .

Ugh, Jade.

"Jade orada olacak mı?" Olumlu cevap için hazırlıklı olarak soruyorum.

"Muhtemelen." Grip'in omuzları hızlı ve dikkatsiz bir şekilde kalkıp iniyor. "Bak, Jade bizimle birlikte olur ya da olmaz. Umurumda değil."

Böyle *söylüyor* ama ilişkilerini düzeltmenin onu ne kadar mutlu biliyorum ve isteyeceğim son şey ilişkilerinin tekrar bozulmasına neden olmak. Grip'in büyüdüğü evin önüne geldiğimizde hâlâ bunu düşünüyordum. Dar sokakta arabalar, kamyonlar, bisikletler, meşhur Impala'dan üç tekerlekli­lere kadar her şey sıralanıyor.

Sinir, korku ve beklentinin bir karışımı boğazıma yerleşmek için tırmanıyor ve nefesimi toplayamıyorum. Bu çok saçma. Ben bir plak işletiyorum. Yaşamak için yıldızlar yaratıyorum, insanları kelimenin tam anlamıyla bilinmezlikten çekip çıkarıyorum ve onları gezegensel bir şöhrete, bir albümün piyasaya sürülmesi gibi bir şöhrete taşımak için ne gerekiyorsa yapıyorum - ve yine de bu kalabalık Compton sokağında yabancılarla dolu bir ev beni korkuyla dolduruyor.

Ama onlar değil. Bu o.

Grip kapımı açıyor, teninin rengi asker yeşili kargo şortuyla giydiği pembe polo tişörtüne daha da zengin. Yolcu koltuğunda bana bakarken gözleri alev alev yanıyor. Eğiliyor ve dudaklarımı usulca, şefkatle, sanki dünyasındaki en değerli şey benmişim gibi dudaklarının arasına alıyor. Gözleri bunu söylüyor ve bunu bana her zaman söylüyor. Endişelerimin sebebi o. İlişkiler, arkadaşlıklar -özellikle de uzun süreli olanlar, ailevi olanlar- onun için dünyalara bedel.

Beni her zaman ilk sıraya koyar mıydı?

Koyacağını biliyorum. Eğer bu seçimleri yapmak zorunda kalırsa bu onu incitir mi?

Olacağını biliyorum ve birini sevmenin bir parçası da onun incinmemesi için elinizden gelen her şeyi yapmaktır.

Daracık alana sıkışmış arabalar yüzünden garaj yolunda yürümek için neredeyse hiç yer yok. Grip araçların arasından geçerek dar geçitlerde bizi tek sıra halinde diziyor, eli güven verici bir şekilde benimkine sarılıyor. Bayan James'in pul büyüklüğündeki ön verandasından taşan sesler -90'ların Snoop Dogg'u, şamatalı kahkahalar ve birbirinin üzerine konuşmak için yaygara koparan düzinelerce ses- o daha kapıyı açmadan bize ulaşıyor.

Ön odaya sıkışmış, koridora taşan ve muhtemelen arka bahçeye dökülen, kod kırıcı sayıda insan olmalı. Burnuma gelen ızgara et kokusu, diğer hislerin arasına karışıyor. Kalabalık oturma odasının salınan vantilatörün uğultusu. Renklerin zengin paleti -altından bronz, bakıra, hindistan cevizinden fındığa ve cevize kadar değişen ten tonları, ama hiçbirini benim tenime uymuyor, güneşten zar zor öpülmüş, zengin pigmentasyon yelpazesi arasında sade ve solgun.

Grip'i selamlıyorlar, sözlerindeki coşku ve inkar edilemez gurur ve ona şefkatli kucaklamalar. Yine de gözleri bana , sorular ve spekülasyonlar taşıyorlar. Beni tanımıyorlar. Büyümesini izledikleri ve bu mahalleden birinin hayal edebileceğinden çok daha iyisini yapan bir çocuğa emin değiller. Rahatsızlığımı yutuyorum, uyum çalışıyorum,

Yerinden edilmişlik duygumdan kurtulmaya ve Grip'in sevdiği insanları, onu sevdikleri belli olanları tanımaya kararlıyım.

"Bristol, hey!"

Kalabalığın içindeki tanıdık sese doğru dönüyorum ve onunla birlikte tanıdık bir yüz olmasını umuyorum. Amir'in uzun zamandır aşık olduğu ve belki de şimdi kız arkadaşı olan Shondra'yı gördüğüm için minnettarım.

"Shon, merhaba." Ona bir halatı gibi uzanıyorum ve bana sarılmasını kabul ediyorum.

"Bu kızı yakaladın," diye fısıldıyor, güzel yüzüne samimi bir gülümseme yayılıyor. "Bu insanlar korkulacak bir şey değil."

Shon, buraya ilk Jade, Bayan James ve benim aramda yaşanan çatışmanın katliamına tanıklık etti. Bizim için, Grip ve benim için konuştu ve bunu asla unutmayacağım.

"Ne fısıldaşıyorsun Shon?" Grip onu sıkı bir kucaklamanın içine çekerek sorar. "Hayır, bana anlatma. Muhtemelen bilmek istemiyorum. Oğlun nerede?"

"Peki bu hangi çocuk ?" Shon kaşlarını meydan okurcasına kaldırır.

"Vay be." Grip'in sırtışı dolgun bir kahkahaya dönüşüyor. "Birden fazla mı var? Amir biliyor mu?"

"Onu tetikte tutmak lazım," diyor cüretkâr bir kırpmayla. "Dışarıda kemiklerle oynuyor ve kaybetmek."

"Amir'in dominoda kazandığını hiç görmedim. Daha sonra maça oyununda da onun kışını tekmeleyebilirim." Grip güler, ama göğüs kemiğinden daha yüksek olmayan güzel bir elini koluna koymasıyla dikkati dağılır, kalp şeklindeki yüzünde açıkça bir davet damgası vardır.

"Grip, hey bebeğim," diye mırıldanıyor, kocaman gözleri ve omuzlarına dökülen siyah saçları baştan çıkarıcı. "Eve hoş geldin."

Altın sarısı teniyle erkek arkadaşımı neredeyse okşayan bu güzel kadını görünce rahatsızlığım ve gerginliğim dağılıyor. Tam burada duruyorum. O benim elimi tutuyor. Belli ki birlikteyiz. Boğazımın dibinde kıvrılan sahiplenici hırıltıyı bastırıyorum; mantıksız davranmak ve insanları gerekenden daha fazla yabancılaştırmak yerine Grip'in halletmesine izin vermek daha iyi.

"Sierra, hey." Grip onun minik elini kolundan kasten kaldırdı. "Bir dakika oldu. Central Avenue'nun aşağısındaki dükkânı açtığını duydum. Tebrik ederim."

"Sen de öyle." Başını arkaya doğru eğiyor, uzun saçları omurgasından aşağı kıvrılıyor ve neredeyse kıvrımlı poposuna değiyor. "İyi iş çıkardın. Futbol maçlarında tribünlerin arkasına gizlendiğimizden beri çok yol kat ettin."

Onun boğucu kahkahası sinirlerimi bozuyor ve parmaklarım Grip'in parmaklarına dolanarak beni uyarıyor. Eğer o bu kaltağa arka çıkmazsa, ben çıkacağım.

"Uh ... evet. Bu uzun zaman önceydi." Grip boğazını temizledi ve beni öne doğru çekti. "Kız arkadaşım Bristol'la tanıştığını sanmıyorum."

Sierra'nın kurnazca küçümseyen bakışları kama topuklu espadrillerimden başlıyor, nane yeşili mini şortlu bacaklarımın üzerinde geziniyor, yüzümü ararken ivme kazanıyor ve sonunda saçımı ustaca topladığım dağınık topuza ulaştığında düpedüz kabalaşıyor.

Sikeyim. Onu.

"Merhaba." Elimini uzatıyorum ve kibarca gülümsüyorum. "Tanıştığımıza oldum."

Fransız manikürlü parmaklarının arasına almadan önce elime uzun süre felçli gibi bakıyor.

"Sanırım Grip New York'a taşındığında onu özleyeceksin," diyor ve cevabımı bekliyor. "Pek sayılmaz, çünkü ben de onunla birlikte taşıyorum." Gözlerimi masumca açıyorum. "Grip diyor ki bu benim

Bu yüzden geldiğiniz için teşekkür ederim."

Grip onun yarı öksürüğünü, yarı kıkırdamasını ağzındaki yumrukta yakalıyor.

"Seni tekrar görmek güzeldi Sierra," diyor tarafsız bir şekilde. "İyi şanslar." "Belki de-" diye başlıyor Sierra.

"Sierra, kız kardeşin seni ," diye araya giriyor Bayan James, aniden yanımda belirerek.

"Ama ben sadece-"

"Biliyorum bebeğim." Bayan James Sierra'yı ince omzundan tutup arka bahçeye doğru çeviriyor.

"Ama patates salatası hakkında bir şeyler söyledi. Çocuğum, oraya gitsen iyi olur. O patates salatasına *ihtiyacımız* var."

Bayan James, yanımdaki küçük dikenin kulağımın dibinden gitmesini bekliyor.

"O her zaman hızlı bir kuyruk kıızıydı." Gözlerini kırıştırıyor ve başını sallıyor, düzgün rasta saçları hareketle birlikte sallanıyor. "Sütyen eğitimi günlerinden beri oğlumun peşinde. Hiç . Marlon, neden hep geç kalıyorsun? CP saatinde *kal*. Çocuğu kaputtan çıkarabilirsin ama kaputu çocuktan çıkaramazsın. Bristol, mutfağa gel ve şu yeşillikler için bana yardım et."

Ve o gitti.

Yıldırım gibi sözler, şefkatli öğütler ve saç örgülerinden oluşan bir telaş içinde, Grip'in geldiğini yavaşça fark eden ve onu karşılamak için giren bedenlerin geçerek gitti. Tertemiz mutfağının eşliğinde dönüyor, tek kaşını kaldırıyor ve bana oğlunu hatırlatıyor.

"Geliyor musun?" Bir yumruğunu ince, eğik kalçasına dayıyor. "Bu yeşillikler kendi kendine pişmeyecek." Grip gözlerini anlamlı bir şekilde açıyor ve annesini takip etmem için başını sallıyor.

"Beni kışkırtma," diye mırıldanıyorum, parmaklarımızı çözerek. Yine de az önce olanlardan dolayı gülümsememi tutamıyorum. Bayan James o "hızlı kuyruk" kıza *haddini* bildirdi ve beni seçti - yani beni sadece kara lahana için seçti, ama kabul ediyorum.

"Hey, bekle." Grip beni sert bedenine çekiyor, bir eliyle sırtımın alt avuçluyor. Burnumu öpecek kadar çömeliyor, sonra dudaklarını dudaklarımın üzerine , ve ağızımda hak iddia etmek için zaman ayırıyor. "Çok uzun sürmesin. Herkesin tanışmasını istiyorum."

İçimde zevk çiçekleri açıyor. Umarım yarı kör olduğumuzda ve birbirimizin takma dişlerini ıslattığımızda bana hâlâ kızım diyecektir. Kendimi o kadar iyi hissediyorum ki, mutfağa kısa koridor boyunca omuzlarıma ve sırtıma yüklenen -meraklı, spekülatif, varsayımçı- bir çift gözün ağırlığı bile sırtışıma kısa devre yaptıramıyor.

Yapamazlar ama Jade'i mutfak tezgahına yaslanmış görür görmez anlıyorum. Gözlerimiz çakışıyor ve gülümsemelerimiz senkronize bir şekilde soluyor. Saçları düzgünce sıralar halinde örülmüş. İri geyik gözleri yüzümde daralıyor ve her zaman taktığı Raiders şapkasını tezgâha fırlatırken kızgınlığını gizlemeye çalışmıyor.

"Selam Jade." Her zaman etkileşimlerimiz boyunca devam eden alt akımların bugün o kadar güçlü olmayacağını umarak sesimi neşelendiriyorum.

"N'aber?" diye sorduğumda, o kadar da zorlamadan, umursamazca cevap veriyor. Görünüşe göre, numara yapmakta Jade'den çok daha iyiyim ... ya da belki de daha çok önemsiyorum.

"Bunu giy." Bayan James bana önünde *Thug Life* kırmızı bir önlük uzatıyor. Dolgun dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bu Marlon'un bir Noel şakası fikriydi. Giy de güzel kıyafetin ıslanmasın."

"Islak mı?" Önlüğü giysilerimin üzerine bağladım ve daha fazla talimat bekledim. "Karalahanaları pişirmeye yardım etmemi istemiştin, değil mi?"

Çok hevesli görünmemeye çalışıyorum. Grip için yaptığı yeşilliklerin sırrını nihayet öğrenme ihtimali kalbim küt küt atmamalı.

Ama öyle.

"Oh, hayır, küçük kız." Bayan James omzuma vurdu. "Henüz ısınmaya hazır değilsin. Bu ilk seferinde yıkama görevindesin."

"?" Yıkama görevinin ne anlama geldiğini öğrenmek için Jade'e bakıyorum ama o sırtarak telefonuna bakıyor, parmakları öfkeyle tuşların üzerinde geziniyor. "Yıkama görevi mi?"

Bayan James tezgâhın üzerine birkaç torba yeşillik yığıyor.

"Bunların hepsini yıka." Bir bıçak kapıyor ve beni yaklaştırmak için kullanıyor. "Şimdi beni izle. Yaprakları saplarından bu şekilde ayırmalısın."

Ben devasa yeşillik yığınının bakarken o yaprakları kesip ortadaki sapı atarak gösteriyor.

"Ve *sonra* onları ben mi pişireceğim?" Çekinerek soruyorum.

"Hayır, bebeğim. Henüz yemek pişirmeye geçmedin. Bugün sadece çamaşır yıkayacaksın." Arkasına bakmadan kapıya yöneldi. " kal. Birkaç dakika içinde döneceğim. Gidip şu ızgarayı kontrol edeyim - Amir'in bu bağlantıları ızgarada pişirdiğini biliyorsun ve neyi ettiği belli değil."

Mutfağa girdiği hızla çıkıp gitti ve onun ardından bir elimde bıçak, diğerinde bir kova yeşillikle durdum. Gerçekten yemek yapmak istiyordum ama beni test ettiğini hissediyordum. Geçemeyeceğim bir testle hiç karşılaşmadım ve bu da - amacını tam olarak da - farklı olmayacak.

Jade mesajlaşmaya devam ederken, arada bir bıyık altından gülerek, kendimi metodik bir şekilde yıkamaya ve kesmeye verdim. Oturma odasından gelen kısık kahkaha ve konuşma sesleri ile arka bahçede domino oynayan adamların bağırışları sinirlerimi yatıştırıyor. Buradayım ama değilim. Birkaç dakika boyunca benden hiçbir şey beklenmiyor. Bu bana kendimi toparlamam için zaman veriyor ve belki de Bayan James'in olmasını istediği de buydu. Belki de sakın dış görünüşümün ardında, içimde bocalayan kararsız kızı gördü ve birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Kocaman sırtan ve ben odada yokmuşum gibi mesajlaşmaya devam eden Jade ile baş başa. Ona burada olduğumu ve arkadaşı olmaya hazır olduğumu hatırlatmak boğazımı temizliyorum. Ben bir aptalım. Beni azarlamadığı ya da bana cep tiftiğiymişim gibi bakmadığı için mutlu olmalıyım ama bunun yerine dikkatini çekiyorum. Neden? Çünkü o bir sürtük olsa da Grip onu seviyor. Onu hayatında istediğini biliyorum, bu da demek oluyor ki o benim hayatımda olmalı, ben de onun hayatında olmalıyım.

Bu yüzden uğraşıyorum.

"Özel biri mi?" Doğal bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle yeşilliklerden başımı kaldırarak soruyorum.

Jade'in yanıtı kaşlarını çatmak ve ölü gözlerle bakmak oluyor. "Ha?" diye sorar, sesi düzdür. "Bana ne dedin sen?"

"Um . . . Sadece seni mesajlaşırken ve gülümserken gördüm ve belki de ... bir erkek vardır diye düşündüm ya da-" "Ben sik yapmam."

Ellerim soğuk suyun altında donuyor. Bu kızın yanında ayağımı ağzımdan uzak tutamıyorum. Grip bana lezbiyen olduğunu *söyledi* ben mi unuttum?

"Oh, değil." Omuz silkiyorum ve gülümsemeye devam ediyorum. "Yani, benim sorun değil."

"İstediğim kişiyle yatmak için senden izin aldığımı sevindim." Aptalmışım gibi gözlerini deviriyor ve onunla konuşurken çoğu zaman kendimi aptal gibi hissediyorum. İnsanları tanırım. İnsanları *anlarım*, onları . Onları anlamak, etkilemek ve kulağa kötü gelse de sanatçıları için ihtiyacım olan şeyi elde etmek onları kullanmak işimin bir parçası. Ama Jade'i anlayamıyorum ve onu etkileyemeyeceğimden de eminim.

"Öyle demek istemedim Jade. Sadece Grip'e mesaj atarken kendimi aptal gibi sırtırken buldum ve düşündüm ki-"

"Yani şimdi ben bir aptal mıyım?"

Lavaboya bir yaprak atıyorum, hayal kırıklığı hareketlerimi sarsıntılı hale getiriyor.

"Söylediğim her şeyi didiklemeyi bırakır mısın?" Burnumdan sakinleştirici bir nefes alıp ağzımdan veriyorum. "Sohbet etmeye çalışıyorum, hepsi bu."

Jade'in yüzünde beliren yavaş, tatlı gülümseme çok uyumsuz ve beni parçalamaya çalıştığına dair ilk ipucum olmalı.

"Tamam. Hadi sohbet edelim, Bristol." Tezgâhtan doğruldu ve geçti. "Madem hepiniz benim ızgaramdasınız ve işime burnunuzu sokuyorsunuz, size kiminle mesajlaştığımı söyleyeyim."

Duraklıyor, cevap vermem için gözlerini yüzüme diyor. Yüz hatlarımı kontrol ediyorum ve ona bir cevap vermiyorum. "Qwest."

Bu isim midemi ekşitemmeli ama ne zaman duysam, kaburgalarımın arkasında yanan bir sigara gibi oluyor. Belki Qwest'i haftalar boyunca Grip'le görmek ve yattığını bilmek, onun bana olan hislerini sikip atmasından ve benim yalnız kalıp hala ona aşık olmamdan korkmaktı. Belki de Siyah Twitter'ın onun arkasında toplanıp bana düşman olması, onu kurban beni de kötü adam olarak resmetmesiydi. Qwest'in adını duyduğumda neden böyle bilmiyorum ama o benim hassas noktam ve Jade de bunu biliyor. Parmak eklemine kalbimde bir çürüğe dönüştürüyor ve hazırlıklı olsam da yüzümün bunu gizlemediğini biliyorum.

"Qwest'le birlikte olduğunuzu bilmiyordum." Gülüyorum, şaka yapmaya çalışıyorum ... kötü, garip bir şaka, Jade'le tek şaka bu

"Oh, hayır. Ben ve Qwest olmaz. Sik *seviyor*." Zalimlik Jade'in pürüzsüz, güzel kahverengi yüzüne bir gülümseme kazıyor. "Grip'e sor. O bilir."

Bunlar bir insanın yiyebileceği en temiz yeşillikler. Bu tek yaprağı acımasızca, neredeyse yarı saydam hale gelene kadar ovuyorum, gözlerimi lavaboya dikiyorum ki Jade göreceğini bildiğim acıdan herhangi bir cephane kazanmasın. Tek istediğim bu kızın arkadaşı olmak ama o benimle beş dakika bile geçirmeye tahammül edemiyor. Ben burada durmuş kimseyle denemediğim kadar çok çabalarken o Qwest ile konuşmaya devam ediyor.

"tanıdığınızı bilmiyordum demek ," diye mırıldanıyorum.

"Yakın zamana kadar pek tanışmıyorduk. Yeni albümü için bir şeyler yazıyorum." Duraksaması, benim zararına olacağını bildiğim bir şeyin beklentisiyle doluyor. "Grip bizi birkaç hafta önce tanıştırdı."

Bıçak sapından kayıyor, parmağımı kesiyor ve Yeşim'in az önce kalbimin üzerinde açtığı küçük çentikle eşleşiyor. Önemli bir değil; mantıklı olarak bunu biliyorum. Grip sözleşmeye göre Qwest'in bir sonraki albümünde çalışmak, yazmak ve prodüktörlük yapmakla yükümlü. Anlaşmayı ben yaptım, ama o zaman benim değildi - onu sahiplenmediğim zamanlarda bile *hep* benim oldu ve onları bir araya getiren kişinin olmam, Qwest'in bedeninin ağırlığını benim sayemde bilmesi gözüme batıyor. İçimde şiştiği zamanki o görkemli dolgunluk, o da bunu yaşadı. Boşaldığında kulağıma gelen nefesin tatlı sıcaklığını benden önce hissetmiş. Bu bilgiyi ondan asla alamam ama dair her anıyı zihninden, bedeninden ve kalbinden söküp atmak istiyorum. Bu yüzden, mantıksız tepkimin temelinde Jade'in şu anda açtığı küçük yaralar olmadığını biliyorum; tam olarak iyileşmemiş kendi kendime açtığım tüm eski yaralarım.

"Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorsun, değil mi?" Jade başını eğip beni düşünüyor. "O, beyaz bir amcık tarafından dönüştürülen ilk Siyah adam değil."

"Kapa çeneni." Gözlerimi yüzüne diktim. "Bizim hakkımızda konuşma. Hiçbir fikrin yok."

"Sen onun için sadece bir uçuksun." Jade'in dolgun dudakları alayının etrafında kıvrılıyor. "Ve her kafa gibi o da . Siyahlığını açıklamaktan ve senin aptalca sorularına cevap vermekten yorulduğunda senin de etkisi geçecek. Bir gün sadece becerilmek değil, anlaşılacak da isteyecek."

"Onu anlıyorum." Bundan eminim, ama bir bakıma Grip'in taşıdığı karizmanın aynısını taşıyor, bir yalanın etrafında dönse bile sizi inanmaya ikna eden aynı güveni.

"Bir dahaki sefere bir araya geldiklerinde onu Qwest ile izleyin," diye alay ediyor. "Uyum sağlıyorlar. Sen hariç herkes bunu görüyor. Sadece onun bu rüyadan uyanmasını, orman ateşinden kurtulmasını bekliyor. Belki sen bir Siyah adamın fantezisisin, ama o gerçek hayat ve özüne indiğinde, Grip gerçek hiçbir şey değil. İçten içe bunu biliyorsun."

Yalanları ve spekülasyonları bir ip gibi sarıyor, yavaş yavaş kısıtlıyor. Donmuş bir an için konuşamıyorum ve Grip'in aşkı benim için bir müjde, benim dinim, benim gerçeğim olsa da bir ses fısıldıyor, *Ya haklıysa?*

Jade başka bir şey söylemiyor. Sessiz, zaten söylediklerinin kök salmasına izin veriyor. Beni kızdırmayı umduğunu biliyorum ama başaramayacak. Bu küçük şüphe zerresiyle bile, ona izin vermemeye çalışıyorum. Grip mutfığa girdiğinde hâlâ parmağımdaki küçük kesikten akan kana bakıyorum.

"Bebeğim, ne yaptın?" Parmağımı soğuk suyun altında hareket ettiriyor, endişesi kaşlarını çatıyor.

"Sadece bir kesik." Jade ve Qwest'i tanıştırdığı için duyduğum mantıksız acıya karşı yutkunuyorum.

"Senin üzerinde herhangi bir kesikten hoşlanmıyorum." Sesi aynı anda hem uyarıyor hem de okşuyor. "Jade, bandajlar nerede?"

"Tanrım, Grip. Kız iyi." Jade bıkkın bir şekilde iç çekti. "Parmağını kaybedecek değil ya."

Grip ona bir bakış atıyor, kaşları daha da çatılıyor. "Gidip bir yara bandı bulur musun?"

Jade'in gözleri omuz silkip mutfaktan çıkmadan önce benimkilerle birleşiyor.

Grip bir süre kapıyı izliyor, Jade gittikten sonra bile bana döndüğünde gözlerinde sorular sıralanıyor.

"Seni rahatsız mı ediyor?" soruyor. "Hâlâ bizimle ilgili konuşmaya devam ettiğini biliyorum."

O da böyle mi düşünüyor? Jade yakın zamanda yola geleceğine bir işaret vermiyor, ama ona kızgın olsam bile, onun kalbinde tuttuğu yeri, sevgiyi görüyorum ve gerçekten aralarına girmek istemiyorum -Özellikle de bu ilişki yeni yeniden kurulduğunda.

"Hayır, sorun değil. O sadece Jade gibi davranıyor." Parmağımı kurtarmaya çalışıyorum ama gitmeme izin vermiyor. "Parmağım iyi."

"Ne zaman iyi ben karar veririm." Orantısız bir gülümseme sunuyor. "Peki seni mutfakta bıçakla bırakmanın iyi fikir olduğunu kim düşündü?"

Efsanevi mutfak beceriksizliğim konusunda benimle dalga geçtiğini biliyorum ama şimdi değil. Jade ile olan konuşmamdan dolayı hala biraz morarmış .

"İyi bir aşçı ama çocuk değilim." Parmağımı geri çektim. "Jade'in dediği gibi, bu sadece bir kesik."

Kelimeler istediğimden daha sert çıktığında, Grip parmağımı tutuyor, ağzının sıcak ipeğine alıyor, emiyor ve dilini yaralı oluk boyunca gezdiriyor. Elektrik akımı beni ortadan ikiye bölüp iniyor. Odadaki tüm oksijeni emiyor ve ciğerlerim umutsuzca göğsümden nefes almaya çalışıyor. Kapüşonlu göz kapaklarının altından beni inceliyor, bana ne çok iyi biliyor.

"Jade seninle dalga mı geçiyordu?" soruyor, sesi boğuk ama ağzı sert bir çizgi halinde. Bedenim üzerinde kurduğu hâkimiyeti kötüye kullanıyor. Bunu biliyorum ama yine de itiraf etme isteği uyandırıyor bende. Gözlerimi kapatıyorum ve ona sadece bilmesini istediğim şeyleri söyleyecek kadar kafamı boşaltıyorum. Jade'kendi yolumu çizmem gerekiyor ve her anlaşmazlığa düştüğümüzde Grip'e koşup şikâyet ettiğimi düşünürse kendime iyilik yapmış olmam.

"Hayır." Gözlerine sabit bir şekilde bakıyorum. "Sadece biraz şaşırdım. Qwest'e bir şarkı hakkında mesaj atıyordu."

üzerinde çalışıyorlar ve birbirlerini tanıdıklarını bile bilmiyordum."

"Evet," diyor Grip. "Onları ben tanıştırdım."

Gözlerinde rahatsızlık ya da pişmanlık yok. Bunun hiç de sorun etmemesi gerektiğini düşündüğünü biliyorum. Olmamalı ama biraz daha zorlamaktan kendimi alamıyorum.

"Bana birlikte çalıştıklarını söylememiştin."

"mıydım?" Grip yanağının içini ısıyor ve biraz kaşlarını çatıyor. "Önemli olduğunu düşünmedim.

Qwest yeni malzemeler arıyordu ve Jade de birlikte çalışacak sanatçılar."

"Ve sen de onların iyi bir uyum sağlayacağını düşündün."

"Elbette." Grip'in güçlü omuzları dikkatsizce kalkıp iniyor. "Pek çok ortak noktaları var."

"Gerçekten mi?"

"İkisi de belalı bir duyarlılığa sahip. Jade'in sözlerinin Qwest için doğru olacağını biliyordum. İkisi de çok şeyin üstesinden geldi, aynı şeylerin çoğunu yaşadı."

Jade ile sohbet edebilmek için bir antlaşmayı müzakere etmek zorunda kaldığımda, hakkında hiçbir fikrim olmayan, kolayca bağ kurabilecekleri şeyler.

"Ona hayranlık duyuyorsun." Bu bir ifade, çünkü hayran olduğu çok açık. "Qwest, yani. Ona hayranlık duyuyorsun."

"Ona saygı duyuyorum, evet," diyor Grip. "Yani, hip-hop erkek egemen bir sektör ve kadınlara gözümüzü kırpmadan orospu ve fahişe diyoruz ama o kendini zirveye taşıdı. Azmi, yeteneği ve zekası onu sektörün en büyük isimlerinden biri haline getirdi ve kimseden bir bok almıyor."

Grip beni dikkatle izliyor, muhtemelen bunun benim için olması gerekenden daha fazla şey ifade ettiğini anlıyor.

"Qwest'e saygı duymam seni rahatsız ediyor mu?"

Sadece evet diyebilirdim ama bu o kadar basit değil. Grip'in az önce anlattığı her şeye ben de hayranım. Onunla ilişki kuruyorum çünkü birçok açıdan bunlar benim kariyerimde karşılaştığım zorluklar. Beni rahatsız eden şeyler bunlar değil ve neyin rahatsız konusunda ona ve kendime karşı dürüst olmalıyım.

"Qwest'e saygı duymam beni rahatsız etmiyor. Sanırım onu becermen beni rahatsız ediyor."

Hiç irkilmiyor bile ve acaba Grip'i hâlâ şok edebiliyor muyum, yoksa beni o kadar iyi tanıyor ki düşüncelerimi tahmin ediyor, ağzıma gelmeden önce başımın üzerindeki havada okuyor mu diye merak ediyorum.

"Ve şimdiye kadar becerdiğin her orospu nefret ediyorum," diyor, gözleri kararmasına rağmen sesi sabit kalıyor. "Ama ben senin cinsel geçmişini, tıpkı senin benimkini değiştiremeyeceğin gibi. Sadece gelecek için endişelenebiliriz."

Eli bedenlerimizin arasından, bacaklarımın arasından kayarak beni kavıyor, geniş avucu şortumun ince keteninde bir marka gibi sıcak.

"Ve bu," diyor amıma bastırarak, "cinsel geleceğimin toplamı." "Bedenimi bana karşı mı kullanıyorsun?" diye soruyorum, sesim şehvetle zımparalanmış.

"Seni sonsuza dek yanımda tutmak için elimde ne varsa kullanacağım." "Sence amım senin emrinde mi?"

Grip bir parmağını kıyafetlerimin arasından klitorisimin üzerinde kaydırıyor.

"Öyle olmadığını mı düşünüyorsun?" Yaralanmamış elimi tutuyor ve kasıklarına bastırıyor. "Çünkü *bu* tamamen senin emrinde, istediğin, istediğin zaman ve istediğin şekilde kullanabilirsin."

Serçe parmağımdaki kesiğe dikkat parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve birbirine dolanmış ellerimizi kalbinin üzerine yerleştiriyor.

"Ve bu da senin Bristol, her zaman, istesen de de."

Gözlerim kalbinin üzerindeki ellerimize takılıyor ve Jade'le konuşmak için mutfığa girdiğimden beri ilk kez biraz huzur hissediyorum, belki de geldiğimizden beri... belki de bugün bu parti başımın üzerinde asılı dururken uyandığımdan beri. İşler kontrolden çıktığında, o her zaman benim huzurum, her zaman benim rahatlamam Ne olsun biz varız ve hiçbir yere gitmiyoruz, bunu hatırlatıyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum, eli hâlâ bacaklarımın arasında, benim elim hâlâ onun aletinin üzerinde ve alnımı çenesine dayıyorum.

"Özür dilerim." Özrümü boynunun Grip kokulu tenine üflüyorum. "Sadece sahiplenici hissediyorum, muhtemelen Qwest söz konusu olduğunda daha da fazla çünkü ikinizi bir araya getirmeseydim sana asla sahip olamayacağını biliyorum. Yatakta ve yatak dışında beni sevmek şeklini seviyorum ve başka birinin sana sahip olması fikri . . ."

Aleti elimde kalınlaşıp uzarken sözlerim kesiliyor.

Gözlerim, göz kapaklarının gözlerinin karanlık fırtınası üzerinde ağır bir şekilde asılı durduğu ve dudaklarının sıcak bir nefesle ayrıldığı yüzüne doğru kayıyor.

"Seni sahiplenmem seni tahrik ediyor mu?" Soruyorum.

"Karalahana dolu olmasaydı seni şu anda o lavaboda becerirdim," diyor, gözleri yine de tehdidini yerine gibi bakıyor.

Onu bu şekilde etkilediğimi bilmekten kaynaklanan güç dalgalanmasına rağmen ve hatta hava şehvetle o kadar yoğun ki, birkaç dakika önce kullandığım bıçakla kesebilirdim, gülüyorum. Bu, içimin derinliklerinden gelen ve en tepeye tırmanan güçlü ses, sanki ben bir dağım ve bu ses yükselmek için her zorluğu, her engeli aştı.

"Yine mi kuş gibi gülüyorsun?" Grip'in kıkırdaması göğsünden benimkine doğru titreşiyor.

Ellerimi karın kaslarının ve göğsünün çıkıntıları üzerinde bileklerimi başının arkasında birleştiriyorum ve dudaklarına nazik öpücükler konduruyorum. "Bunu yaşamama asla izin , değil mi?"

"Hiç şansın yok." Grip ellerini kalçalarımın dayıyor ve beni sert sıcaklığının içine çekiyor. "Bir kuş olabilirsin

-Benim güzel kuşum."

Dudaklarımı dudaklarına değdirmek için kaldırıyorum, partiye geri dönmeden önce çalıntı bir öpücüğe yerleşmeye hazırım.

"Bilmeliydim," diyor Bayan James mutfak kapısından, ellerini kalçalarına dayamış. "Seni buraya Bristol'u almaya gönderdim ve *işte buradasın*, yuhalandın."

Grip ve ben gülüyoruz, birbirimize gevşekçe sarılıyoruz, annesi lavaboya yaklaşırken vücutlarımız serinliyor.

"Buna ihtiyacın olduğunu duydum." Yaptığım işi incelemek için eğilmeden önce bana bir yara bandı uzattı ve başını sallayarak onayladı.

"İyi iş çıkardın." Yeşillikleri büyük bir su kabına aktarmaya başlıyor. "Bugünlük bu kadar yeter."

"Ama ben daha yeni yıkadım!" Ağzım açık kaldı. "Yeni bir şey öğrenmedim."

"Benim yeşilliklerime ulaşmak için çalışmalısın, kızım." Hızlı bir sırtış gözlerindeki pürüzsüz deriyi kırıştırıyor. "Bir dahaki sefere kaynatırsın."

Onun dostça yüzünü, Yeşim'le yaptığım konuşmanın yaralarına merhem sürer gibi içime . Bu eve ilk geldiğimde Grip'in annesi ve ben arkadaş canlısı değildik. Karşılıklı gülümsemiyorduk ve yavaş yavaş büyüyen bir sevgi yoktu. de Grip'i sevdiğimiz ve onun iyiliği için birbirimizi tanımak ve sevmek istediğimiz için bu bizim için bebek adımlarıydı. Bayan James ile bunu , bir gün Jade ile de yaşayacağıma inanmak zorundayım. Grip ve annesi arasında yaşadığım bu sıcaklık, bu mutfakta onlarla birlikte olan ve tüm eve nüfuz eden aile duygusu, bunu istiyorum. kendim için hiç sahip olmadım ve şimdi kendime aitmiş benimsiyorum.

Grip'in göğsüne yaslanıyorum, başımı boynuna gömüyorum ve bizi izleyen annesine gülümsüyorum

Düşündüğümde daha sıcak gözlerle.

"Haklısınız, Bayan James." Gülümsemesine karşılık vererek başımı hızlıca sallıyorum. "Bir dahaki sefere."

BÖLÜM 9

KAVRAMA

BRISTOL'UN kahkahası avlunun ucundan beni dikkatimi elimdeki berbat kâğıtlardan uzaklaştırıyor. Maça oynuyorsanız ve tüm kartlarınız kırmızıysa, bu iyi değildir. Bu kartlar kanıyor ama en azından Bristol hâlâ eğleniyor. Yemek ve alkolün yarattığı mucizeler inanılmaz. Dolu bir karın ve bir şişe birayla çim sandalyelerden oluşan bir çemberin içine oturmuş, ayakkabılarını çıkarmış, saçları daha önce attığı düğümden dağılmış. Başını arkaya atıyor, boğazındaki kaslar diğer her şeyin önüne geçen sesi çıkarmak için kasılıyor, en azından benim için.

Shon ve hayatım boyunca tanıdığım birkaç kızla birlikte oturuyor. Bristol'un müzik sektöründeki herkesi tanıdığını ve en gözde yıldızların çoğunun menajerliğini yaptığını fark ettiklerinde gerçekten popüler oldu. Onun tüm dedikoduları istiyorlardı. Müzikle ilgili konuşmalar hızla ayakkabılarına, çanta koleksiyonuna, New York'ta nerede yaşayacağımıza, sözde ihtişamlı hayatımızın tüm ayrıntılarına kaydı. Bristol çok sayıda arkadaşı olan kadınlardan biri değil. Yıllar boyunca, güvendiği ve uğruna her şeyi yapabileceği insanlardan oluşan dar bir çevre seçti. Dikenlerin altında ve aklına koyduğunda, tamamen çekicidir. Hayat boyu dostlarım onun elinden yemek yiyor ve her sözüne asılıyor.

Bristol ilk başta gergin ve tutuktu, onu suçlayamam. Bu, içine atlaması kolay bir grup değil. Bazıları bölgeci, birçoğu güvensiz ve birkaçı da beyaz kadınlar söz konusu olduğunda düpedüz önyargılı. Ama aynı zamanda tanışabileceğiniz en sevgi dolu, en destekleyici, en cömert insanlar. Onlar benim ailem, kan bağımsun ya da olmasın. Bazılarının hayatımı Bristol ile geçirmeyi seçmemden hoşlanmadığını ya da bunu anlamadığını biliyorum, ama bunların hepsi saçma varsayımlara dayanıyor. Onu ne kadar ve benim için ne kadar iyi olduğunu gördüklerinde, beni ne kadar sevdiğini ve Bristol'un saklayamayacağı tek şeyin bu olduğunu gördüklerinde bu fikirlere tutunacaklarına inanmak için kalplerinde çok fazla iyilik gördüm. Mutfakta sahipleniciliğini itiraf edişini hatırladığımda sikim seğiriyor. Bu parti benim için, ama ne kadar erken çıkabileceğimizi merak ediyorum. Yarın New York'a gidiyorum ve Bristol en azından önümüzdeki bir hafta kadar bana katılamayacak. Kai'nin ilk albümü Salı günü çıkacağı için Bristol onun yanından ayrılamaz ve ayrılmayacak da.

Ben gitmeden önce bol bol sevişmeliyiz diye düşünüyorum.

"Dostum, geç oluyor." Elimdeki berbat kâğıtları yüzüstü masaya bıraktım. "Hâlâ bu oyunda mısınız yoksa bitirmek mi istiyorsunuz?"

Lütfen ara da Bris'i eve götürüyim.

"Oh, hayır. Bunu bitiriyoruz, *ese*." İlkokuldan beri arkadaşım olan Mateo kaşlarının üstündeki deri kıvrımlarını kırıştırarak kaşlarını çatıyor. "Elin kötü durumdayken hep hayalet çalışıyorsun. Seni tanıyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve bu berbat oyunu bitirmeyi kabullenmiş bir şekilde kan kırmızısı kartları elime alıyorum.

Mateo, "Belki de kız arkadaşına salyalarını akıtmak yerine oyuna konsantre olsaydın," diyor, başını hiç kaldırmadan, sürekli kartları evirip çevirerek, "sen ve ortağın çukurda olmazdınız."

"Odaklandım," diyorum, Bristol ayağa kalkıp avluyu geçerek bize doğru geldiğinde yine dikkatim dağılıyor.

"*Oyuna* odaklanmanı kastetmiştim. Yine de sana şans veriyorum." Mateo da bakışlarını Bristol'a çevirir. "Çünkü senin kız çok iyi, Marl."

Bana zaman Grip demeyi kabul etmeyen birkaç kişiden biri, bu beni her zaman rahatsız etti, ama hala arıyor gerçeği değil.

"Matty." Parmaklarımı yüzüne geçirmek için öne doğru eğildim. "Gözlerini kartlardan ve kızımından ayır." "Awww, onu senden alacağımdan mı korkuyorsun?" Piç kurusu bana bir hava öpücüğü gönderdi.

Mateo, yarı Siyah, yarı Meksikalı, saçları dağınık ve beline kadar sarkıyor, tam dört yüz kilo. bir şeyim yok ama sözleri beni gülümsetiyor. İkimiz de gülüyoruz, ama o yaklaştığında ve gözleri onun uzun, bronzlaşmış bacaklarında gezindiğinde, kahkaha boğazımda tıkanıyor.

"Gerçekten Matty, ona bakmaya devam edersen seni mahvederim."

Gözlerimiz tekrar birleşiyor ve ben öfkemi bile tutamıyorum, ona karşı değil. Amir'den sonra, bebek bezi günlerinden beri benim asım. Ona hayatım pahasına güvenirim. Bu sokaklarda için birden fazla kez güvenmek zorunda kaldım.

Bristol masada bize ulaşıyor ve duruyor. Elini tutup dudaklarıma götürüyorum. "Oturmak ister misin?" Ona soruyorum.

Dolu kâğıt masasına bakıyor ve benimle maça oynayan diğer üç adama gülümsüyor.

"Oturacak yer yok."

"Benim bir kucağım olduğu sürece," diyorum bacağımı sıvazlayarak, "senin de oturacak bir yerin var."

Gülüyor, adamlara mahcup bir gülümseme atıyor ama kucağıma yerleşip sırtını göğsüme yaslıyor. O oturduktan sonra masadaki diğer iki erkeği tanıştırıyorum ve Matty'yi en sona bırakıyorum.

"Bebeğim, Mateo ile tanıştın mı?"

"Hayır." Gülümsüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum Mateo."

Matty başını eğiyor ve kartlarını açarak Bristol'a sırtıyor.

"Amir ve benimle birlikte bu mahallede büyüdü." "Bir sokak ötede," diyor Matty. "İş yerimi burada yeni açtım."

"Ne iş yapıyorsun?" Bristol soruyor.

"Sokağın başında bir dövme dükkanım var."

"Sahip olduğum her dövmeyi o yaptı," diyorum. "Başka kimseye güvenmezdim."

"Gerçekten mi? Harika işler çıkarıyorsun. Seninkiler de çok güzel," diye ekliyor ve Meryem Ana'dan Snoop Dogg'a kadar her şeyin parlak bir şekilde boyandığı kollarını başıyla işaret ediyor.

"Teşekkür . O güzel teninde hiç mürekkep göremiyorum." Matty ona tuhaf bir şekilde göz kırpmıyor. "Ama belki de saklıyordur."

Bristol kıkırdarken omuzları göğsüme çarpıyor. "Hayır." Kollarını uzatıyor. "Bakir ten."

"Eğer o kirazın patlamasını istersen ..." Matty'nin kaşını delen yüzük, onu imalı bir şekilde salladığında parlıyor.

"," diye araya girdim. "Onun kirazlarına yaklaşamazsın."

Hepimiz gülüyoruz ve oyuna ve bana dağıtılan bu boktan ele geri . Bristol göğsüme yaslanıyor ve başını boynumun ve omzumun kıvrımlarına bırakıyor. Taze ve temiz kokusu - kaka, vücut yıkama ve sadece onun kokusu - etrafımdaki havayı doldurarak yükseliyor. Kartlarımı incelerken kollarım onun ince bedenini sarıyor, hala kırmızı olduklarını görmek beni üzüyor. Diğer adamlar durma belirtisi göstermese de, onu içeri atıp Bristol'un güzel kokan kışını buradan sürükleyerek çıkarmak istiyorum. Yine de bu insanların çoğunu uzun zamandır görmemiştim. Aletimi bir saat daha kontrol altında tutabilirim.

Olabilir. Bristol kıvranmaya devam ederse, belki de etmez. "Ne oyunu oynuyoruz?" diye soruyor.

"Maça." Mateo elini kaldırıp bakıyor, kendini beğenmiş sırtışından elinin benimkinden çok daha az kırmızı olduğunu anlıyorum.

Bristol arkasına yaslanıp kulağımın fısıldıyor, "Maça ise senin de biraz alman gerekmez mi?"

"Fısıltısı" Mateo' kulaklarına ulaştığında, birazdan yiyeceği dayağı tahmin ederek kıs kıs gülüyor ve neşeyle gülümsüyor. Kartlarımı yere atıyorum ve Bristol'un ensesindeki saçlara bıkkın bir iç çekiş atıyorum.

"Bebeğim, az önce herkese elimde ne olduğunu söyledin." "Özür dilerim," diyor ama Mateo'yla gülmeye devam ediyorlar.

Kalçalarını kavriyorum ve ereksiyonumu hissedip kışını üzerimde yuvarlayarak kıvranana kadar kucağımın derinliklerine çekiyorum. Dışlerimin arasından çıkan iniltiyi zar zor yakalıyorum.

"Devam et," diyorum sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle. "Etrafı dağıtacaksın ve annemin banyosunda kendini siktireceksin ve ikimiz de sessiz olamayacağımızı biliyoruz."

Kaburgalarımın pek de ince olmayan bir dirsek darbesi indirdi ve oyuna odaklanabilmek için nefesimi tutmaya çalıştım.

"Ah, olsun." Mateo'nun ortağı telefonundan başını kaldırıp bir bakışla özür diliyor. "Kapatmam gerek. İşten aradılar."

Bana uyar.

"Oh iyi." kırıklığına gibi görünmeye çalışıyorum, Bristol'u kucağımdan indirmeye hazır bir şekilde eğiliyorum, böylece buradan çıkıp eve gidebileceğiz. "Beraberlik diyelim ve bir dahaki sefere bitirelim."

"Bırak oynayayım." Bristol başını çevirir, gözleri yalvarır. "Onun yerini alabilirim. İzliyordum. Sanırım işi kavradım. Kart oyunlarında gerçekten iyiyimdir."

"Maça'yı öylesine seçemezsin," diye alay ediyorum. Maça oyunumuzu ciddiye alırız.

"Gördüğüm kadarıyla," diye devam ediyor, "bu temelde stratejik düşünme, risk değerlendirmesi, sezgi ve eski moda şansın bir kombinasyonu."

Sanki bir kafası daha çıkmış gibi bakıyoruz.

"Crimes Against Humanity gibi üstesinden gelebileceğin oyunlara devam et," diyorum, göğsümü yumrukladığında hafifçe "ah-u" çekiyorum.

"İnsanlığa Karşı *Kartlar*," diye düzeltiyor. "Ve belki de kışına tekneyi basacağımdan korkuyorsun." "Evet, bu." Onu kucağımdan indiriyorum. "Sana Maça'yı başka zaman öğretirim."

"O benim ortağım olacak, değil mi?" Mateo, ağırlığının altında zavallı sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

Bristol duraklıyor, kucağımdan yarıya kadar kalkıyor.

"Evet." Hevesle başını sallıyor ve Mateo'nun ortağının boşalttığı koltuğa oturmak için çabalıyor. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum."

"Bu çılgınlık." Kartları düzgün bir deste haline getirdim. "O bir acemi."

"Onu ben alırım," diyor Mateo.

Bristol coşkuyla alkışlıyor ve bana muzaffer bir bakış atıyor.

"Deste sende." Elimdeki kartlara doğru başını sallıyor. "Dağıt."

Sonraki yarım saat boyunca neler olduğunu asla tam olarak anlayamayacağım, ama bir şekilde Mateo ve acemi kız arkadaşım bizi yüz puan geride bırakan destansı bir gözyaşı döküyorlar. Mateo Bristol'u yerden kaldırıp etrafında döndürürken şaşkınlık ve tiksinti içindeydim. Beklenmedik galibiyetlerine acımasızca sevinmeye başlıyorlar ve hatta garip bir zafer taklidi bile yapıyorlar.

Bu beni ediyor. Belki *şimdi* gidebiliriz.

"Ortak, galibiyetimize içmelisin." Mateo Bristol'a bir kırklık uzatıyor. Bu eğlenceli olmalı-Bristol kırklık içiyor.

Şişeyi dudaklarına götürüyor ve sonra yüzünü tiksintiyle kapatıyor.

"Aman Tanrım." Ağzındaki fazla sıvıyı siliyor. "Çakmak gazı içmek *zorunda* mıyız?"

Etrafında toplanan herkes çıldırır. Yanakları pembeleşiyor ve iki eliyle yüzünü kapatıyor. Parmaklarını , bir elim belini buluyor, diğeri boynunu okşuyor.

"Hmmm, sorununun ne olduğunu bilmiyorum." Dudaklarına bir öpücük bırakıyorum. "Tadı bana güzel geliyor."

Etrafımızda toplanan insan çemberini tarıyor, bana döndüğünde yüzü aydınlanmış ve hala hafif pembe. Bileklerini boynumun arkasına geçirdi.

"Belki de sonradan edinilen bir tattır," diyor.

O edinilmiş bir tat ve onun en tatlı şey, beni tatmin edecek tek şey olduğunu bilmek için hayatımın geri kalanında başka bir kadına sahip olmama gerek yok. Onun açıklığı beni baştan çıkarıyor, dünyama dalma ve yerini bulma isteğiyle büyüleniyorum. Ondan başka kimseye odaklanamayana kadar görüşümü en uç noktaya kadar dolduruyor.

"Düşmanla dostluk kurmak yok, Bristol," diyor Mateo, onu yandan kucaklıyor ve sırtarak benimle alay ediyor.

"Kendi kızını bul." Kıkırdıyorum ama kollarımı belinde kavuşturarak göğsüme doğru çekiyorum. Dirseklerimi tutmak için kollarını çaprazlıyor ve başını boynuma doğru eğiyor.

"Artık dışarıdayım, yapabilirim." Mateo'nun kahkahası azalıyor ve gün boyunca ilk kez bana ciddi şekilde bakıyor. "Sana tekrar teşekkür etmeliyim, Marl."

Kollarımı Bristol'un etrafında sıkarak yer değiştiriyorum. Umarım bunu büyütmez, özellikle de herkes etrafta toplanmışken. Bristol bana bakıyor, gözlerinde bir soru var.

"Sana ne yaptığını söyledi mi?" Mateo Bristol'a sorar. Bristol başını sallar ve onun gitmesini bekler. üzerinde.

"Vegas'ta yapmadığım bir şey yüzünden kenara çekildim." Mateo dudaklarını bükerek yüzünü buruşturdu.

"Yanlış yer, yanlış zaman. Başka bir zencinin dramına kapıldım ve kurtulamadım." "Ne oldu?" Bristol, N kelimesini kullanmasından çekinmeden soruyor. Etrafında yeterince

Artık buna alıştı. Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum, ancak bir hip-hop sanatçısını yönetirken bunu son kez duymayacak ve arkadaşlarımla yanındaysa kesinlikle son olmayacak.

"Vegas'ta bir hapisanede çürüyordum." Mateo elini keçi sakalının üzerinde düşünceli bir şekilde gezdiriyor. "Kefalet burun kanamasına kadar yüksekti. Ona dokunamazdım, kimse dokunamazdı." Mateo bana üzgün bir bakış attı. "Aramak istediğim kimse yoktu."

Bristol bana baktığında yüzündeki şaşkınlık açıkça belli oluyor. "Bilmiyor muydun?" diye sordu.

"Hayır." Çenemi boynunun temiz, tatlı kokusuna daha da sokuyorum. "Turnedeydim ve bu mankafa beni aramadı."

Mateo kaşlarını çatarak, "Büyük başarılarla imza ev arkadaşından sürekli bir şeyler bekleyen adamlardan biri olmak istemedim," diyor. "Grip aramak istediğim son kişiydi."

"Bu çok saçma." Her zaman sahip olduğu gururlu inatçılığa gözlerimi deviriyorum, hatta biz

çocuklardı. "Burası hapishaneydi, benden ilişki istemiyordu. Annem durumu bana bildirir bildirmez, yardım etmek için küçük bir şey gönderdim."

"Küçük bir şey mi?" Mateo homurdanır. "Yüz bin dolar az bir şey değil, Marl. İki aydır o hapishanede oturuyordum."

Mateo ve onun gibi masum ama kefaletini ödeyemeyen binlerce hapiste çürüdüğünü düşündüğümde öfke beni içten içe tırmalıyor.

"Bu hileli bir sistem." Sesim Bristol'un saçlarının yumuşak kütlesinde yıpratıcı çıkıyor. "Başkalarının hapsedilmesinden maddi sağlayan insanlar olduğu sürece, adalet sistemimiz saf olamaz. Hapishane bir ticarethane olmamalıdır."

Söyleyeceğim diğer şeyler için dudaklarımı kenetliyorum. Bu gece sabun kutum için uygun bir gece değil ve kitlesel hapsedilme ve Siyah, kahverengi ve yoksul insanları orantısız bir şekilde etkileyen diğer şeyler hakkında konuşmaya başladığımda, . Bu parti, protesto değil.

"İşte bu yüzden New York'a gidiyorsun," diyor annem, bahçede yanıma oturduğunu fark etmediğim için beni şaşırtarak. "Çocuklarımıza nasıl yardım edebileceğini öğrenmek için, değil mi?"

"Tamam." Onu bir tarafa getirmek için kolumu uzatıyorum, Bristol'u diğer tarafa kaydırıyorum ve Ma'nın başının üstüne öpücük .

"Tamam," diyerek konuyu değiştiriyor ve sırtışını çemberdeki herkese yayıyor. "Yemek yedik. Oynadık. Sigara içtik."

Cebinden çıkardığı esrarı uzun uzun çekmekte olan Mateo'yu işaret ediyor.

"Umarım herkese yetecek kadar getirmişsinizdir." Sözlerinin ardından gelen kahkahalar için duraklamıyor. "Ama eve gitmeden önce, Marlon yarın New York'a önce birkaç şey söylemek ."

Eğer kızarabilseydim, kızarırdım - belki de tüm melanininim altındayım.

"Marlon geri döneceği için bir veda partisi vermenin aptalca düşündü," diyor ve ekliyor: "Sadece sömestr için gitti ama bunu için onunla platin plakları kadar gurur duyuyorum. Ona her zaman eğitimin herkes için ama özellikle de küçük Siyah çocuklar için ne kadar önemli olduğunu söyledim."

Güneş battı ve çevredeki tiki lambaları küçük arka bahçesinde ışık parçaları oluşturdu. Yarı karanlıkta annemin yüzüne bakıyorum. Bazı yönlerden çok az değişmiş, gözlerinin ve boynunun derisi hala pürüzsüz ve gergin, ama diğer yönlerden çok fazla. Bu mahallede tek başına bir çocuk büyütmek onu çok yıpratmış. Her zaman bir şakası vardır, bizi her zaman güldürür ama buradaki herkes onun yaşadığı kayıpları ve çoğunlukla benim için yaptığı fedakarlıkları bilir. Hayatımın büyük bölümünde gördüklerimi şekillendiren sabit gözleriyle yoğun bakışlarını yüzüme .

"Bazı geceler ikinci işimden eve gelirdim," diye devam ediyor, "ve Marlon okul için bir şiir okuyor ya da okuyor olurdu. Kabadayının tekiydi, beni yanlış anlamayın."

Benim kıkırdamam herkesin kahkahasına katılıyor.

"Ama zekiymi." Annem gururlu gülümsemesini bir rozet gibi takıyor. "Bu zor bir hayat ve için zor bir yer. Pek çok kişinin kendini kırdığı bir kaya, ama sen kayayı kırdın, Marlon. Bir yerin, bir mahallenin ya da koşullarımızın seni tanımlamasına asla izin vermedin. Sen kalıpları kıran birisin. Her zaman da öyleydin."

Gözleri Bristol'a kayıyor, bana karşı sessiz ve hareketsiz, annemi kadar yakından izliyor.

"Hayatınızı tam olarak uygun gördüğünüz şekilde yaşamaya devam edin." Bris-tol'a gülümsüyor. "İçgüdülerine güven. Kalbine güven. Seni henüz yanlış yönlendirmediler ve ben seninle gurur duyuyorum."

Onun sözleri ve etrafımı saran destek beni beklenmedik bir şekilde etkiledi. Bu arka bahçedeki her yüz, gülümseme, her insan beni seviyor. otobüse anlamadı.

Her gün sahne sanatları okulundaki başka bir dünyaya. Bazıları "gerçek" bir işe girmek ya da liseden hemen sonra üniversiteye gitmek yerine stüdyo zeminlerini süpürmemi . Bazıları platin bir albüm ve başarılı bir müzik kariyerine sahipken neden NYU'ya gitme ihtiyacı hissettiğimi gerçekten anlamıyor. Bazıları göğsüme sarılmış, çoğ  yönden onlara ve bu hayata tamamen yabancı olan kızın neden benim dünyamın merkezi olduğunu anlamıyor. Anlamıyorlar ama destekliyorlar ve hayatımdaki bu yeni bölümün eşiiinde, bundan sonra ne olacağından emin değılim, tek bu.

BÖLÜM 10

KAVRAMA

"BRISTOL!" Barista , kalabalığı tarayarak grande beyaz çikolatalı mocha sipariş kişiyi arıyor. NYU kampüsüne yürüme mesafesindeki bu kafeden her gün alıyorum ve bu içecek Bristol'la olan ilişkiye dair kendi iç şakam haline geldi.

Ayrıca, bu şey bomba gibi.

"Ah, benim." Siparişlerini bekleyen diğer birkaç müşterinin etrafından dolanıyorum.

Evet, Bristol'u o kadar özlüyorum ki, kahve için baristaya onun adını veriyorum. Bu beni korkak yapıyorsa, umurumda değil. Kafeine ihtiyacım yok. Kalbim göğsümde dört nala atmaya başladı bile. İki hafta sonra nihayet New York'taki evimizde bana katılıyor.

"Lanet olsun Grip," diyor arkamdan alçak ahşap bir ses.

Koyu çerçeveli gözlüklerin ardında gülen bir çift gözle karşılaşmak için dönüyorum.

"Dr. Israel Hammond sözlerine şöyle devam etti: Sınıfımda kılık değiştirmeye çalıştığımı biliyordum ama kimliğini gizli tutmak için kız isimleri bilmiyordum."

Şok ve sinir bir an için kelimelerimi . Hayranlarım benimle tanıştıklarında böyle mi hissediyorlar? Bir haftadan fazladır Dr. Hammond'un sınıfındayım ve ona yaklaşacak cesareti toplayamadım. Yıldız çarpması gibi, ama daha akıllıca - daha çok akıl çarpması gibi, çünkü bu adam bir dahi.

"Profesör Hammond."

"Bana İz deyin," diye ısrar ediyor. Kısacık kesilmiş saçları, Malcolm X tişörtü, dirsekten yamalı blazer ceketi ve shell toe Adidasıyla tam bir zıtlık çalışması; birbirine tam uymayan ama bir bütün olarak anlamlı olan tüm bu havalı parçalar. "Ve teknik olarak ben profesör değilim. Sadece bu dönem için. Sonra yazmaya ve organizasyonumu yönetmeye geri döneceğim."

Virüs'ün başarısından sonra, kitabının gündeme getirdiği ceza adaleti reformu konularına odaklanan bir organizasyon kurdu.

"Tamam, İz." Boğazımı temizliyorum ve umarım bir fangirl gibi değil de yetişkin bir adam gibi konuşuyordumdur. "Senin sınıfında olduğumu bildiğini bile bilmiyordum."

"İlk günden beri biliyorum." İki deri koltuğun bulunduğu köşeyi işaret ediyor. "Oturmak ister misin?"

Koltuğa yerleştim ve birlikte çalışmak için ülkeyi aştığım adamı düşündüm. Tipik bir akademisyen değil. Gözlüklerini bir kenara bırakırsanız, çok oduncuya benziyor. Muhtemelen 1.65 boylarında, çoraplı, iri omuzlu ve kocaman elleri var. Geçici de olsa öğretim üyesi olduğunu bilmeseydim,

Onun bir kel olduğunu varsayıyorum.

Kahvesinden bir yudum alarak, "İdare aslında dönem başlamadan önce sınıfımda olacağınızı bana bildirdi," diyor.

"Bunu neden yapsınlar ki?" Kızgınlık yüzümü buruşturuyor. Ne kadar normal ve herkes gibi olmaya çalışsam da, yönetim beni ayrı tuttu.

"Sınıfınızda ünlü birinin olması rahatsız edici olabilir." O kocaman omuzlarını silkiyor. "Öğrencilerin yarısı imza almak için sıraya girecekse ya da iç çamaşırlarını sınıfa fırlatacaksa, önceden haber vermek isterim."

Bir gülümseme sinirlerimi bozuyor.

"Tanrı'ya şükür böyle bir şey olmadı," diyorum. "Çoğu insanın orada olduğumu bile bildiğini sanmıyorum."

"Arkada oturup şapkanı doğru çekmen pek kılık değiştirmeye benzemiyor ama sanırım senin işine yarıyor."

"Sınıfınızın çok büyük olması da yardımcı oluyor."

"Evet. Böyle bir tepki alacağımı hiç düşünmemiştim."

"Şaka mı yapıyorsun?" Ağzımın kaldığını biliyorum ama kontrol edemiyorum. "Kitabınız hayatımı değiştirdi. Bu benim kampüsteki ilk dönemim. Son bir buçuk yıldır online öğrenciydim ve sırf bu ders için Los Angeles'tan buraya taşındım."

Taş suratlı bir adam, ama şaşkınlığı sert yüz dalgalanıyor.

"Hiçbir fikrim yoktu." Gözleri içkisine kayıyor ve sonra kalkıp yüzüme dikiliyor. "Bunu neden yaptın?"

Benim için bir tür kahraman haline gelen birinin huzurunda kendimden utanarak tereddüt ediyorum - Süpermen, Marvel çizgi romanı türünden bir kahraman değil, süper gücü mantık ve kriptoniti cehalet olan türden.

"*Virüs*'ü yazın ilk dünya turumda okudum ve daha önce hiç düşünmediğim ya da bildiğim ama kelimelere pek çok şeyi ifade ediyordu," diyorum. "Bir milyon albüm satmak için yola çıkmadım. Elbette başarılı olmak istedim ama şöhret baştan çıkarıcıdır. Tüm bu abartının ardındaki gerçek kişinin kim olduğunu unutturuyor ve ben , toplum içinde kim olduğumla özel hayatımda kim olduğum arasındaki bu mesafeyi daha az istiyorum. Aksine, insanların gerçekten ve savunduğum şeyleri bilmelerini istiyorum."

Ona içtenlikle bakmak için durakladım.

"Ben geldim. Benim yerde, şu anda yaşadığım gibi bir hayat bir peri masalı. Başka bir hayatın mümkün olduğuna inanmayan insanlar için bir şeyleri değiştirmek amacıyla başarımdan yararlanmak istiyorum. Kitabınız bunu görmeme yardımcı oldu."

"Madem bütün bunları benim kitabım yaptı," diyor gözlüğünü çıkarıp tişörtünün kenarına sürterek, "neden en azından ofis saatlerime gelmedin? Koridordaki öğrenci kuyruğundan çoğu gün kapıma bile çıkmıyorum ama burada karşılaşmasaydık seninle hiç tanışamayacaktım."

İçkimden bir yudum daha alıyorum ve bu zamanı düşüncelerimi toparlamak için kullanıyorum. "Sanırım özel muamele istemedim çünkü ... bilirsin." "Özel olduğunu düşünmüyor musun?" diye soruyor.

"Um . . ." Bu hileli bir soru gibi geliyor. "Herkes özeldir."

"Herkes bir milyon albüm satıyor mu?" Başını eğiyor, iki kaşını da gerçekten bilmek istiyormuş gibi kaldırıyor.

"Şey, hayır, ama-"

"Kıtalar boyunca yüz binlerce hayran herkesi görmek için arenaları dolduruyor mu?"

"Bakın, ne istediğinizi anlıyorum ama-"

"Martin Luther King'in özel biri olduğunu söyleyebilir misiniz?" "Evet, tabii ki."

"Ama o kimseden daha iyi olmadığını iddia ederdi." Zaten emin olmadığım yanıtı beklemeden devam ediyor. "Peki ya Ghandi? O özel değil miydi? Ama bir kast sistemiyle savaşırken, herhangi bir şekilde üstün olduğunu söyleyecek son olurdu."

O ve ben birbirimizi izliyoruz, sohbet sesleri, höpürdetilen latteler ve kahve dükkânının müziği, onun sözleri işlerken etrafımızda birleşiyor.

"Sanırım istediğim hepimizin eşit yaratıldığı" diyor. "Ancak bizi olağanüstü kılan, sahip olduklarımızla yapmayı seçtiğimizdir."

Maun rengindeki tenine karşı beyaz dişlerini göstererek gülüyor.

"Ya da değil," diyor. "Çünkü çoğu insanın kendisine verilenle yeterince şey yapmadığına inanırım. Sahip olduğun az şeyle bu kadar çok şey yapmış olman seni özel kılıyor. Bunu kabullenin."

Ve işte böyle, hayatımı altüst etmek, kız arkadaşımı acı çekecek kadar özlemek bile buna değer hissettiriyor. Bazı insanlar bir devrimdir ve sözleriyle bildiğinizi sandığınız şeyleri ederler. Onların geldiğini her zaman ama bir kez onlarla birlikte olduğunuzda, bıraktıkları etkinin bir krater gibi derin ve kalıcı olacağını bilirsiniz. İşte bu kadar bir etki bırakacaklar. Önümüzdeki bir saat boyunca Dr. Hammond bana meydan okurken, bakış açılarımı dürttüğünde ve önyargılı fikirlerimi parçalara ayırdığında, aklımda hiç şüphe yok ki o insanlardan biri ve hayatım üzerindeki etkisi anlaşılmaz derecede derin.

BÖLÜM 11

BRISTOL

Burası benim yeni evim, en azından önümüzdeki dönem için.

Geçici Tribeca dairemizin şöminesini ve diğer yüzeylerini süsleyen Grip ve benim, Rhys ve Kai'nin, Aria'nın ve arkadaşlarımızın resimleri değil. Dolabımızın benim tarafımda asılı kıyafetler değil. Grip'in dondurucuya koyduğu en sevdiğim kurabiye hamurlu dondurma bile değil. Burayı ev yapan şeyler bunlar değil.

Bu o.

Antarktika'da bile olsam, Grip titrediği sürece evimdir. Şimdi nerede o?

Odadan odaya dolaşıyorum, her iki katı da kontrol ediyorum ama ondan bir iz yok. Buraya gelmek için daha erken bir uçuş yaptığımı düşünürsek, bu biraz anti-klimatik. Ona sürpriz yapmaya çalışırsam böyle olur. Onun programını da kendiminki kadar iyi biliyorum: bugün dersi vardı, öğleden sonra da Qwest'in yapımcıları ve yazı ekibiyle bir oturumu .

Grrrrr.

Ben Los Angeles'ta sıkışıp kalmışken onların birlikte çalıştığını düşünerek kendime işkence etmeyi reddediyorum, gerçi "sıkışıp kalmak" doğru kelime değil. Sadece Kai'nin ilk albümünü ülkenin bir numaralı albümü yapmakla meşguldüm. Daha önce tekliflerin yağdığını düşünüyorduk, şimdi film rolleri, ciro seçenekleri ve onun başa çıkabileceğinden daha fazla fırsatla dolup taşıyorum. Eğer her şey plana uygun giderse -benim ve Rhyson'ın- yakında Broadway kapımızı çalacak.

"Lanet olsun."

Boğuk küfür seradan bana ulaşıyor ve sessiz adımlar beni artık onun olduğundan emin olduğum açık hava inzivasına doğru götürüyor. Acaba onu görmek üzereyken hep böyle mi ? Beklenti havada titriyor. Ağzım kuruyor ve sonra onun öpücük vaadiyle sulanıyor. Karnımda bir yastık savaşı var ve her yerde tüyler uçuşuyor. Bayan O'Malley'nin gözleri Patrick'i, onun hastalığından önce geçirdikleri yılları düşündüğünde hala parlıyor. Burayı birlikte yapmışlar. Renkli pencere camlarına ve birbirleri için yarattıkları alana bakıyorum.

Büyük aşk sınanmalıdır.

Ruh eşinizin artık sizi tanımamasından daha büyük bir sınav var mı? Birlikte yarattığınız anıların unutulmasından, yaklaşan bir karanlıkta kaybolmasından mı? Bayan O'Malley'in sahip olduklarına tüm gücüyle tutunduğunu gördüm ve bu bende Grip'e daha sıkı ve elimden geldiğince uzun süre tutunma isteği uyandırdı-

Özellikle de peri ışıklarını dizmek ve şu anda bile midemin guruldamasına neden olan bir akşam yemeği hazırlamak gibi tatlı şeyler yaptığında. Masanın üzerinde duruyor, omuzlarının genişliği ve kollarının gücü, dirseklerine kadar kıvrılmış arduvaz rengi düğmeli bir bluzun içine hapsolmuş. Siyah bir yelek göğsünün gücünü şekillendiriyor ve koyu renk kot pantolon esneyen kaslarına uyuyor.

"Ne ..." Sözüünü kesiyor, çakmağı mumların üzerine vuruyor ve hâlâ ateş çıkmayınca şaşkın şaşkın bakıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Benim durduğum girişe doğru dönüyor. Yüz ifadesi şaşkınlıktan zevke ve sonra hafifçe kaşlarını çatıyor.

"Erkencisin."

"Özür dilerim." Topuklarımın üzerinde dönüyorum. "Gidebilirim."

Güçlü bir kol belimi sarmadan önce seradan dışarı yarım adım bile atamamıştım. Grip beni göğsüne bastırıyor, içime derin bir nefes çekiyor ve boynumu öpüyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye mırıldanıyor saçlarıma doğru.

Yüzümü ona dönüyorum, dirseklerimi omuzlarına dayamak için uzanıyorum.

"Kararını ver. Beni istiyor musun?" Dudaklarımı üzerine serpiyorum, öpücüğün kontrolünü ele geçiremeden başımı geriye atıyorum. "Ya da istemiyor musun?"

"Oh, seni istiyorum." Şehvet sesini sertleştirir. Aşk yumuşatır.

Bakışları düşüyor, vücudumda tembel, sıcak bir gezinti yapıyor, tenimi tatlı bir şekilde yakıyor. Bakışları okşayan bir el kadar ağır ama o kadar nazik ki, kışkırtıcı ağırlığını hissetmiyorum bile.

"Bütün bunlar da ne?" Bu tutku hipnozundan kaçmak için omzunun üzerinden işaret ediyorum. Bütün gece burada durup birbirimize bakabiliriz ve neredeyse iki hafta ayrı kaldıktan sonra bakmaktan daha fazlasını yapmak istiyorum.

Elimi tutuyor ve bizi köşedeki masaya götürüyor, birkaç hafta önce mekânı incelediğimizde de aynı yerdeydi. Şimdi kubbeli tabaklar, köpüklü bardaklar, çatal bıçak takımı, şarap ve buzda soğuyan bir şişe şampanya ile dolu.

"Şampanya ve şarap?" Ben soruyorum.

"Bir tane akşam yemeği için," diyor sırtarak. "Bir tane de kadeh kaldırmak için." Şarap şişesine yaslanmış notu .

*Ye. İç. Dans et. Seviş. Yıldızların altında her şey daha güzel!
Hoş geldiniz! Evimize iyi bakın ve bir dakikanızı bile boşa harcamayın. - Esther*

"NE KADAR DÜŞÜNCELİ" Güzelce hazırlanmış masayı düşünüyorum. "Bütün bunları Bayan O'Malley mi yaptı?"

"Buradaki ilk geceni kutlamak için şampanya gönderdi." Grip notu parmaklarımın arasından çekip alıyor ve masaya bırakıyor. "Yemekleri de sokağın yukarısında bulunan ve her şeyi süslü gösteren bir yerden sipariş ettim."

Onun kokusu, yakınlığının sıcaklığı direncimi kırıyor -başlangıçta hiç bu kadar güçlü olmamıştım- ve dudaklarını almak için eğiliyorum, homurdanana kadar dilini kendi dilimle okşuyorum, elleri kalçalarımı sıkıca kavırıyor.

"Bunu usulsüz yapmıyoruz Bris," diyor, nefesi dudaklarımı buğulandırırken. "Kartı gördün. Önce yeriz, sonra içeriz. Sonra dans ederiz."

"O zaman seviyor muyuz?" Elimi kemerine doğru kaydırarak bitiriyorum. "Bunu sona saklamak istediğine emin misin?"

Çünkü senaryoyu tersine çevirmeyi umursamıyorum."

"Her zaman çok azgınsın." Boğuk kahkahası yanağımda tüyler ürpertiyor. "Bu seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri aslında, ama hayır. Bu gece bunu doğru şekilde yapacağız. Yemek yiyeceğiz." İlk defa sadece bir sandalye olduğunu fark ediyorum. Dudaklarım zorlukla kontrol edilen bir gülümsemeyle seğiriyor. "Diğer koltuk nerede?" diye soruyorum.

"Yaktım," diye kestirip atıyor.

Onun bu saçma açıklaması karşısında kahkahalarımız ağızlarımızın arasında birbirine karışıyor. "Sen yakmadın."

"Burada değil." Grip tekli koltuğa oturuyor, kalçalarını açıyor ve sırtlıyor. "Sanırım benimle oturmak zorundasın."

Bileğimi kavırıyor ve bacaklarının arasında durana kadar beni öne doğru çekiyor. Kaçınılmaz bir şekilde gülümseyerek başımı sallıyorum ve kucağına yerleşiyorum.

"Bu iş garip ve dağınık bir hal alabilir." Tabağımı almak ve masanın bir tarafında tüm yiyeceklerimiz için yer açmak için dönüyorum.

"Bunu yemek ön sevişmesi olarak düşün." Sertleştiğini ve kıcımın kıvrımlarını dürttüğünü hissedene kadar beni geri çekiyor. "Gördün mü? Şimdiden işe yarıyor."

Kucağında kıpırdanıyorum, yemeğimize ulaşmak için birbirimizin etrafından dolanırken, birbirimizin tabaklarından yerken, biri diğerini beslerken, her yere yiyecek ve şarap dökerken ondan gülerek bir "kahretsin" alıyorum. Beş çeşit yemekten oluşuyor ve tüm yemekler aynı anda küçük masamıza sıkıştırılıyor. Bu, kelimelerin şarap kadar akıcı bir şekilde aktığı, çökmekte olan tatların ve tüketen sohbetin bir alemidir.

Kai'nin serbest bırakılması ve ayrı kaldığımız günlerle ilgili her ayrıntıyı soruyor ve ben de Dr. Hammond'un sınıfı hakkında bana anlatabileceği her şeyi talep ediyorum. Iz ismi her cümleye karışıyor, tartışmamızı Grip'in hayranlığı ve hayranlığa yakın bir şeyle tatlandırıyor.

"Sanırım Dr. Hammond'ı kıskanıyorum." Grip'in kucağında kayıyor, yağlı parmaklarımla ona tavuk yediriyorum. "Umarım benim onun adını duyduğum kadar o benim adımla duyuyordur."

"Biraz daha." Grip etin geçip parmağımı dişlerinin arasına alıyor ve diliyle parmak izimi takip ediyor. "Senin ne kadar harika olduğunu duymaktan bıktı."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Çatalımla kuşkonmaz mızrağını deliyorum ve ağzına atıyorum. "Eminim bacağı uykuya dalmıştır."

"Üçüncü bacağım değil." Çıtır çıtır sebzeyi çiğniyor, bir ruloyu ortasından tutup koparmak için geriniyor, sonra dudaklarımın arasından geçiriyor, biraz boğulduğumda gülüyor. "Tamamen uyanık."

Kıcımı üçüncü bacağın üzerinde eziyorum, fermuarının arkasındaki sert hazırlıktan memnun ve açım. "Ortalığı batırdın." Yapmacıklıktan sıyrılmış sesim ve beklemekten yorulmuş bedenimle şarap kadehimi

Tavuğun zengin bordo sosunun yeleğinde bıraktığı doğru. "Evet," diye onaylıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Bunu."

Yeleği açılana kadar önce bir düğmeyi, sonra da diğerlerini deliklerden kaydırıyor.

Kaşığımınla sostan biraz alıp dudaklarıma götürüyorum ama son anda ipek bluzuma damlamasına izin veriyorum.

"Oops." Bizi ayıran küçük boşluğa doğru nefes alıyorum. "Ben de öyle yapmalıyım." Lekeli gömleğin başımın üzerine çekiyorum.

Benim duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkunuyor. Çenesi titriyor ve gözleri çıplak omuzlarımda, karnımda, ipek ve dantel şeritlerin zar zor kapattığı göğüslerimin üzerinde geziniyor. Şarap kadehimi alıp bir yudum alıyor ve sadece birkaç damlanın gömleğine izin veriyor. Gömleğe

uzanıyorum, parmaklarım düğmeleri karıştırıyor, karın ve göğüs kaslarının yontulmuş düzlemini ortaya çıkarıyorum.

"Şimdi aşk için hazır mıyız?" Dudaklarımdaki baş döndürücü şarap izlerini yalıyorum.

"Bayan O'Malley dans etmemiz gerektiğini söyledi." Beni kucağından indirip ayağa kaldırırken sözleri arzu dolu karanlık bir gümbürtüye dönüşüyor. Kendimi göğsüne bastırıyorum, gömleğini yakalarından tutup kollarından yere doğru itiyorum.

"Müzik yok." Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum ve kirpiklerimin arasından ona bakıyorum çünkü bunun onu çıldırttığını biliyorum.

Bedenlerimizin paylaştığı sıcaklıktan isteksizce uzaklaşıyor ve duvara doğru ilerliyor. Bir düğmeye basarak gizli hoparlörlerden müzik yayılıyor. Müzik duygusal ve şarkıcı daha ilk sözleri söylemeden seksi fısıldıyor.

"Prens mi?" Şaşırarak sordum. İkonik sesi tanıyorum ama şarkıyı tanımıyorum. "Nedir bu?"

"Adore." Grip kollarımı boynuna doluyor ve bileklerimi oraya bağlıyor. "En sevdiklerimden biri."

"Hiç duymadım," diye mırıldanıyorum, bir şey söylediğimin farkında bile değilim. Grip'in yoğunluğu beni büyülüyor.

Bakışları. Çenemi kavıyor, tüm çıplak tenimiz birbirine bastırana ve tüm örtülü yerlerimiz çıplak teni ve sıcaklığı arayarak giysilerimize karşı zorlanana kadar beni kendine çekiyor. Müzik eşliğinde sallanıyoruz, ellerimiz yeniden keşfetme dansında birbirimizin üzerinde . Kalçamı avuçluyor, aşağı kayarak eteğimin altından kıcımlı tutuyor. Parmaklarım taşa işlenmiş gövdesinin çıkıntıları ve çukurları üzerinde geziniyor. Başparmağımı alt dudağının dolgunluğunda gezdiriyorum, sanki bir ressamın çizdiği kadar hassas olan çizgilerin izini sürüyorum.

Tanrım, bu adamın ağız.

Onu öpmek için , yavaşça ağzının sıcak ipek iç kısmını keşfediyorum, dillerimiz gelgit gibi içeri giriyor ve dışarı akıyor. İnemelerimizi değiş tokuş ediyoruz, ağızlarımız yumuşak, muhtaç sesleri paylaşıyor. Ellerimiz hızlanıyor, benimkiler acilen onun belinde, kemerini çözüyor, onunkiler sırtımda dolaşüyor, sütyenimi açıyor. Bizi ay ışığında çıplak bırakan, Prince'i tekrarlarlarken yıldızların üzerinde yarı sarhoş eden hızlı, kapsamlı bir soyunma.

"Şimdi mi?" Çenesinin dik açısında nefes nefese kalıyorum, dudaklarımı boynunda gezdiriyorum ve köprücük kemiğinin tuzluluğunu yalıyorum. "Şimdi aşk zamanı mı?"

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor ama aleti bana doğru seğirdiğinde vücudu kendini ne kadar kontrol ettiğini ele veriyor.

"İçmeliyiz," diyor sertçe, geri çekiliyor ve beni üşümüş, çaresiz bırakıyor. "İçiyoruz," sızlanıyorum, vücudumun her hücresi beni reddettiği için surat asıyor.

"Ama daha kadeh kaldırmadık." Gözlerinde şeytani bir çıplak bir şekilde masaya doğru yürüyor, kıcının yüksek, yuvarlak kavisi her adımda esniyor. Bütün gece soğumuş olan kovadan iki kadeh şampanya dolduruyor. Gözlerim bacaklarının arasına düşüyor ve bana flütü uzattığında dizlerimin çöküp onu ağzıma almak yerine kendimi ayakta kalmaya zorluyorum. Şehvet damarlarımda dolaşıyor, vahşi arzu her yerimi ele geçiriyor. Onun her boş alanı işgal etmesini istiyorum. Terini yalamak ve ondan parçalar koparmak, onu bütün olarak yutmak istiyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve kırılğan bardağın ağzına kadar coşku ve baloncuklarla dolmasını kabul ediyorum.

"Bu çok fazla şampanya," diyorum, baloncukların burnumu gıdıklamasına izin vererek. "Çok sarhoş olacağım.." Boğazımı temizliyorum, vahşi düşünceleri söylenmeden bırakıp zihnimde dolanıyorum.

"Bence idare edersin." Kadehini kaldırıyor ve gözlerindeki esprinin bir kısmı kaybolursa da bana gülümsüyor. "Birlikte ilk evimizdeki ilk gecemize kadeh kaldıralım."

Kulağımın arkasındaki saç tellerini nazikçe ve bana dönüp bakmadan önce parmaklarının arasındaki dokuyu ovuşturuyor.

"Bunu yapmak zorunda değildin Bristol," diyor usulca. "Buraya taşınmak, hayatını, kariyerini benim için bu şekilde bozmak, ama yaptığına memnunum."

"Hayır, mecburdum," diye karşı çıkıyorum, kendimi gözyaşlarımı kırıpıştırırken bulduğumda şaşıyorum. "Senin için hissettiklerim isteğe bağlı değil Grip. Bu bir zorunluluk, karşılamakta sorun yaşamadığım bir talep. Sen neredeyse ben de orada olmak zorundayım."

Beni bir süre inceliyor, samimiyeti ve açıklığı neredeyse çok fazla, ama kendimi başka tarafa bakmamaya zorluyorum. Hiç kimseye karşı bu kadar savunmasız olmamıştım ve hiç kimseye Grip'e güvendiğim gibi güvenmemiştim - hayatımla, kalbimle.

"Kadeh kaldıralım o zaman, her neredeysek." Bardaklarımızı birbirine tokuşturuyor, kendi bardağını dudaklarına götürüyor ama son anda hınzır bir sırıtışla birazını göğsüme döküyor. Soğuk sıvı etimin üzerinden süzülüp göğüslerimin arasından akarken nefesim kesiliyor. Kendime gelmeme fırsat vermeden Grip meme uçlarımın üzerine biraz daha döküyor, meme uçlarım hemen tomurcuklanıyor ve sanki güçlü sıvıyı içiyorlarmış gibi . Bitmedi, şampanyanın geri kalanını göbeğimin üzerine döküyor, bacaklarımın arasına süzülürken benden bir inilti çıkarıyor, çıplak kıvrımlarıma akıyor, çekirdeğimi, sessizce doldurulmak için yalvaran parçalarımı arıyor.

"Kavra." Sesim ihtiyaçtan kırılmış bir fısıltıyla çıkıyor. "Sen ne-"

Dudaklarıyla, dile getiremediğim soruyu cevaplıyor, omuzlarımdaki şampanyayı yalıyor ve dilini göğüslerimin arasına sokarak her damlayı açgözlü hareketlerle emiyor. Elleri kalçalarımı kavıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, ağzı karnımın düz yüzeyinde kaybolmuş ve arayan bir gezgin gibi geziniyor. Dili göbek deliğime giriyor, sonra kalçalarımdaki ve kasık kemiğimin üstündeki deriyi kemiriyor, ağzını benden çekerken bile çenesindeki kıllar aşındırıyor. Tekrar tekrar, daha yakın ve daha yakın öpüyor, ama asla beni yaymıyor, asla daha derin yerlerimi tatmıyor. Vücudum ısınırken şampanya bacaklarımın arasında kaynıyor.

"Kavra, lütfen." Dudakları, işkence ve vaat, rahatlatma ve serbest bırakmayı uzakta tutuyor.

"Ne var bebeğim?" Sıcak fısıltısı , ama bedenimin ağladığı şeyi bana vermiyor. Burnunu beni ayıran yarığın üzerinde gezdiriyor ve derin bir nefesle kokumu içine çekiyor. Ayaklarımın dibinde, yerde diz gözlerini kaldırıyor ve uzuvlarımın üzerinde bir sahiplenme izi bırakıyor. "Bana ne istediğini söyle, Bris."

Sözcükleri yutuyorum, kazanamayacağım şehvetli bir irade savaşında dayanabildiğim kadar dayanıyorum.

öpücükler konduruyor, geniş avuçlarını bacaklarımın üzerinde gezdiriyor, uyluk kaslarımı yoğuruyor, parmağını popomun yanakları arasında kaydırıyor.

"Kavra, biliyorsun," diye fısıldadım. "Sadece ."

"Duymak istiyorum." Sözlerindeki ölçülü kontrol, gözlerindeki öfkeyle çelişiyor. "Bana ne istediğini söyle."

." Gözyaşları gözlerimin kenarlarını süslüyor, ihtiyaç çok güçlü. "ye."

"Sikeyim evet," diye homurdanıyor, parmakları beni ayırıyor ve dili içimde mızraklamak için serbest kalıyor. Bacağımı omzunun üzerinden çekerek beni açıyor ve klitorisimi ısıtıyor, iki ucu keskin bir zevk ve acı kılıcı beni kesiyor.

"Oh . . . oh, Tanrım." Tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum; dik durabilmemin tek yolu bu.

Acele etmiyor, dudaklarımı emiyor, beni ısıtıyor, şampanya bitene kadar yalıyor ve höpürdetiyor ve sadece sularıyla besleniyor, vücudumun birleştiği yerde inliyor. Ayağa fırlıyor, beni ensemden yakalıyor, dişlerimin dudaklarımı kesmesine neden olacak kadar şiddetli, vahşi bir öpücüğe çekiyor. Beni vücudumun tadıyla besliyor, dudaklarında zengin ve keskin. Cinsel ve bağımlılık yapıcı. Ben de boynunu kavıyorum, dilini emiyorum ve karışan kanımızın metalik sızısı öpücüğü vaftiz edene kadar dudaklarını ısıtıyorum.

Bir hırıltıyla beni kaldırıyor ve bacaklarımı kışının yarığına kilitliyorum. Bizi yeşil evin ortasındaki yastıklı banka götürüyor, yere çöküyor ve kalçalarımı onunkilerin üzerine gevşek bir şekilde oturtuyor.

Üst üste.

"Yeni evimizde ilk kez seviştiğimizde senin üstte olmana izin vereceğim," diye geveliyor ve kelimeleri kulaklarımda alevlendiriyor.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum, sesim vücudumla onu mendeneye alma ihtiyacıyla çaresiz. "Ama eğer bana yeterince sert binmezsen, seni ters çevirir ve o kışını . mı?" "Kulağa adil geliyor." Çılgınca başımı sallıyorum, şakalaşacak nefesim kalmadı. Sadece kendimi kazığa oturtmaya hazırım.

Onu.

Hızlı bir hareketle ayağa kalkıyorum, dizlerimi kalçalarının iki yanına koyuyorum ve sanki siki benden kaçacakmış gibi, sanki son trenmiş ve yolculuğumu kaçırabilirmişim gibi üzerine atılıyorum. Her seferinde çok fazlaymış gibi geliyor, sikiğin körlemesine girişi, ama sonra bedenim onun için yaratıldığını hatırlıyor. Sıkışmayı hissetmek için kendime bir saniye izin veriyorum ve sonra kalçalarımı bir kez yavaşça döndürüyorum, beni tekrar hissetmesine izin veriyorum, vücudumun dalgalanması bir söz. Her seferinde daha derine iniyor, vücudumdaki tüm engelleri aşılıyor, kalbim dikleşiyor ama aramızda hiçbir engel yok, hiçbir şey yok. Daha derine inmek, daha sert yuvarlanmak için dizini arkamdan kavriyorum. Göğüslerim yüzünde zıplıyor ve o da başını sallıyor, ağzını açıyor ve bir tanesini ağzına alana kadar arıyor. Beni sertçe emiyor, göğsümden elektrik veriyor. Bu doğrudan bir hat ve her itişinde, her vuruşunda kalbim kasılıyor.

"Seni çok özledim," diyorum, gözlerinin içine bakarak, ayrı kaldığımız süre boyunca taşıdığım acıyı görmesine izin vererek. Ondan hiçbir şey saklamıyorum. Bedenimi değil - istediği gibi kullanabilir. Kalbim değil-içinden geçmesi için bir kapı gibi açık. İçime her girdiğinde onun etrafında dönen, beni içten dışa ele geçiren ruhum değil.

"Tanrım, Bris," diyor boynuma doğru, nefesiyle derimi kavurarak. "Deliriyordum. Bu ayrı kalamayız. Biz sadece ... biz sadece ."

Sevgi ve bağlılık sözcükleri aramızda yuvarlanıyor, etrafımızda dönüyor, bizi serada kozalıyor. Bizler sera çiçekleriyiz, göz önünde büyüyoruz, renkli camların altında çiçek açıyoruz. Çatının ötesinde, yıldızlar ışık yılları uzakta yanıyor, parlak ve çoktan ölüyor, ama burada, aramızda, bir güneş fırtınası, gözlerimin arkasında bir yıldız patlaması, bir aşk ve şehvet takımyıldızı, ben orgazmım boyunca sıkıp sıkarken içimde birleşen noktalar. sertleşiyor, parmakları çürüyecek kadar sıkı kavriyor. Ellerinin izlerini taşıyacağım, meme uçlarımdaki ısırıklar, kalçalarındaki kirli sakal yanıkları, taşıyacağım şehvetli hatıralar. Yarın onun dokunuşunu giysilerimin altında taşıyacağım. Vücudumda bıraktığı izler kaybolacak ama beni kendisininmişim gibi işaretlemesi, kendini kalbime kazıması sonsuza dek sürecek.

BÖLÜM 12

Kavrama

"MMMMM."

Muzun tatlı tadı tat alma tomurcuklarımda patlıyor ve mutfakta geçerek gözlerimi

kapatıyorum. "Bu yemek . . . lanet olsun."

"Sana ne ?" İz önündeki öküz kuyruğu tabağına tekrar dalmadan önce romunu yudumluyor. "Miss

Lilly's'i seviyorum."

Jamaika lokantası tıka basa dolu ve asimetrik desenler ve parlak, birbiriyle çatışan renkler mekânı

canlandırıyor.

"Kampüsten de çok uzakta değil," diye mırıldanıyorum bir çatal dolusu tuzlu balığın etrafında.

"Bris'i buraya getirmem gerek.

Buna bayılırdı."

"Ve o kızın adını her söylediğinde para almanın bir yolunu bulmalıyım." Gözlüklerinin arkasından

iyi huylu bir alay parıldıyor.

Onun hakkında da aynı şeyi söylediğini ona anlatabilirim. Geçen ay Bristol yeni evimize ve İz

hakkında ne kadar çok konuştuğum konusunda benimle dalga geçiyor. Arkadaş olduk, ancak ona karşı

daha önce MJ'ler -Michael Jackson ve Michael Jordan- için saklı tuttuğum bir hayranlık düzeyi var.

Beni etkileyen onun fikirleri, bakış açısı, sahadaki ya da stüdyodaki becerisi değil.

Ben cevap vermeyince İz, "Bu iyi," diye devam ediyor. "Belli ki onu seviyorsun."

"Hem de çok." Pembe Ting'i yudumluyorum, soğuk sıvı yemeğimin Karayip lezzetlerini kovalıyor.

"İşte benim kızım."

"Ya ölürsün ya da kalırsın, ha?"

Bristol'un nezaathanede, çaresizce, Parker'ın beni hapisten çıkarmak için yaptığı hastalıklı

taleplere boyun eğmeye razı olduğu anısı beynime saplanınca çiğnemenin ortasında duraklıyorum.

"Öyle de denebilir, evet."

Onu masanın karşısında görüyorum. Özel hayatlarımız hakkında pek konuşmadık. Ciddi olduğum

bir kız arkadaşım olduğunu ve onun da benimle birlikte New York'a taşındığını biliyor. Elbette

müziyen olduğumu da biliyor ama tartışmalarımızın çoğu kitlesel hapsedilme, polis şiddeti ve siyah

toplumda babasızlık gibi ikimizin de tutkuyla bağlı olduğu konular üzerine yoğunlaştı. Hastalıklar

üzerine konuştuk ve onun zekâsına ve içgörüsüne herkesten daha fazla hayranlık duyuyorum, ancak

onun hakkında çok şey bildiğimi söyleyemem. Hayal ettiğim gibi biri değil. Eski tekmeleri ve dirsek

yamalı spor ceketleriyle havalı bir kedi. Ona büyük saygı duymama rağmen, benden sadece birkaç yaş

büyük, tahminimce otuzlu yaşlarının sonlarında. Böyle bir adamın arkasında büyük bir hikaye olmalı.

Nispeten genç olmasına rağmen bu kadar çok şey başarıyor. "Peki ya sen?" Araştırıyorum.

"Karın? Çocuklar?"

Romunu içiyor, cevap vermeden önce yüzü okunmuyor. "Boşandım. Bir kızım var."

"Küçük kızın kaç yaşında?"

"Altı yaşında," diyor. "O ve annesi hâlâ Philadelphia'dalar. Oradayken onu her zaman görüyorum, bu dönem burada ders verirken pek görmüyorum."

"Fotoğrafların var mı?"

Soruyorum çünkü Bristol ve benim çocuklarımız sonra herkese çocuklarımızın fotoğraflarını göstererek iğrenç olacağımı biliyorum. Ben *de o* babalardan biri olacağım. Benimle gurur duyacak bir babam hiç olmadı ama benimki gurur duyacak, eğer kız olursa? Muhtemelen doğduğu gün ilk av tüfeğimi alacağım.

Bana kızını göstermek için telefonunu çıkarırken Dr. Hammond'un yüzündeki vurdumduymazlığı küçük bir gülümseme kırıyor. Kızın ifadesinde onun yüz yankılarını görüyorum ama annesine çok benziyor olmalı.

Yumuşak at kuyrukları omuzlarını okşuyor ve küçük dişli gülümsemesi çok sevimli. Çocuklarımızın neye benzeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Dostum, kız çok güzel." Telefonunu ona uzattım, sadece onu gördüğüm için bile onu daha iyi tanıdığımı hissediyordum.

"Evet." Sert kahkahası rom bardağına düşüyor. "Neyse ki annesine çekmiş." "Ne zamandır boşanıyorsunuz?"

"Evlendiğimizden çok daha uzun süredir." Yüzünü buruşturuyor. "Baba olmaya koca olmaktan daha diyelim."

Başımı sallıyorum, detaylandırmak istemediği sürece bu konuyu kapatıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, istiyor.

"Sadece emin ol, ne zaman ve ne zaman bu yaparsan. Sadakatsiz olmak ..." Bu yorumu masada bırakıyor ve fark ettiğim bir alışkanlıkla tişörtünün eteğinde parlatıyor. "Sanırım atılan onca kışla sadık kalmak zaten oldukça zor."

"Hayır." Omuz silkiyorum ve ağzımın kenarlarını aşağı çeviriyorum. "Benim için sadece Bris var. Eğer o olmasaydı, evet, zor olurdu, ama o olduğu için zor değil."

Bana bile çok basit geliyor ama bunu söylemenin daha iyi bir yolunu bilmiyorum.

"Yan kızlar yok mu?" Şaşkınlık yüz ifadesini geriyor. "Yoldaki hayranlar mı?"

"Hayır." Ting şişesini ağzımda çalkalayarak sonuncusunu da boğazımdan aşağıya akıtıyorum. "Bunu ona yapamam. Yapmak bile istemiyorum."

Eğer cazibe kanunları varsa, onları tek kız maddesiyle yeniden yazmış. Kör değilim, bir kadın çekici olduğunda fark ederim, ama aktif olarak ister miyim? İki saniyeden fazla mı? Sadece Bris.

Iz gülümseyerek, "O başka bir şey olmalı," diyor. "Bu kızla tanışmam gerek."

"Eğer şehirdeyse, birkaç hafta içinde İş Dünyası Olarak Cezaevi forumunda sizi dinlemek istiyor Çok seyahat eder."

"Bu ilginç olacak." Kalın kaşlarının arasına bir kaş çatma yerleşiyor. "Bunun temelde benimle Clem Ford arasında bir tartışma olduğunu biliyorsun."

"O yobaz." Söz konusu adama karşı duyduğum nefret yemeğimi ekşitti ve çatalımı bıraktım. "Hapishane işçiliğinden avuç dolusu para kazanıyor."

"En azından görüşleri konusunda dürüst," diyor Iz. "Çoğu daha uzun cezalar için lobi yapıyor ama bu politikaların altında yatan ırkçılığı ve açgözlülüğü asla kabul etmiyor. Özrü olmayan bir yobaz ve radyo programı onun kabadayı kürsüsü. Siyah ve Kahverengi insanların bu şekilde kullanılması gerektiğini söylemekten çekinmiyor ve bir takipçi ordusu var."

Tanıdık bir hayal kırıklığı ve öfke karnımnda kaynıyor. Bu tür bir sistemik ırkçılık barızdır ve

Şiddet içermeyen suçlara daha uzun cezalar verilmesi için lobi yapanlar, hapishane emeğini neredeyse hiç ücret almadan sömüren işadamları, bu adaletsizliklerin bizim hak ettiğimiz şeyler olduğuna inanan bağnazlar. Çoğu haksız yere hapsedilen milyonlarca kişi ve bunun parçaladığı aileler dışında herkes mutlu.

Iz'in telefonunun masanın üzerinde vızıldaması beni ruh halimi karartan düşüncelerden uzaklaştırıyor. Telefonunun ekranında Callie ismi yanıp sönüyor.

"Hey Cal," diyor bana bakarak ve sesini alçaltarak. "Evet, Grip ile Bayan Lilly'nin yerindeyim."

Iz beni dinlerken garsona elimle işaret edip bir pembe Ting daha sipariş ediyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Kaşlarının düz çizgisi çatıldı. "Tamam. Eğer o kadar yakınsan, teşekkürler."

Telefonu kapatıyor, elini ensesinde gezdiriyor, tedirginliği yüzünden okunuyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Evet, o benim asistanımdı. Dizüstü bilgisayarımı amfide unutmuşum, o da buralarda oturuyor.

Şimdi getirecek."

"Oh, bu çok tatlı."

"Callie'yi tatlı olarak tanımlamazdım." Kıkırdıyor. "Ama, evet, sanırım."

Callista Garcia sınıfta gördüğüm güzel kız, minyon, altın sarısı teni ve ipeksi siyah saçları var.

"O ne ?" Ben soruyorum.

Kaskatı kesiliyor, kadehi ağzına doğru yarı yolda

duruyor. "Ne demek *o ne*?"

"Milliyet gibi." Tek kaşımı kaldırıyorum ve onu daha yakından izliyorum. "Etnik köken. Sadece eşsiz bir görünüşü var ve merak ettim."

"Sanırım annesi Dominikli ve babası Asyalı, belki de Japon, emin değilim."

Söz konusu kadın kapıdan içeri giriyor ve Iz'in ona verdiği tepkiyi izlemek büyüleyici.

Yumurğu masanın üzerinde sıkılır ve dudakları gerilir.

Callie masamıza yaklaştığında, NYU kapüşonlu tişörtü bile altındaki sıkı, kıvrımlı vücudu gizleyemiyor. Kısa saçları sanki parmaklarıyla karıştırmış gibi dağınık ve gözlerinin altındaki gölgelerle yorgun görünüyor. Kirpikleri, zekâ ve merakla parlayan koyu renk gözlerini çerçeveleyiyor.

"Hey Iz," diyor masamıza ulaştığında ve ona dizüstü bilgisayarının kılıfını uzatıyor. "Al bakalım."

Onda bir rahatlık var, sanki dikkat çekici şeyler yaptığının farkında değilmiş gibi. Iz onu sınıfın ilk gününde , Yale'den onur derecesiyle mezun olduğunu söyledi. Rhodes bursiyeri ve NYU'da prestijli bir bursla okuyor. Kadın çok zeki ama sadece ona bakarak bunları asla bilemezsiniz. Kampüste dolaşan herhangi bir öğrenci gibi görünüyor.

"Clem Ford'un iş girişimleri ve bunların yatırım yaptığı hapishanelerle kesiştiği noktalar hakkında bazı istatistikler ve daha kışkırtıcı yorumlarından bazılarını çıkardım." Dizüstü bilgisayar çantasına doğru başını sallıyor. "Fırsat bulduğunuzda bakmanız için çıktılar oraya koydum."

"Bunu yapmak zorunda değildin Cal." Iz kaşlarını çatıyor ve bir an için rahatsız görünüyor. "Sen benim asistanımsın. Senden ders dışında bir şey yapmanı beklemiyorum ve bu tartışma teknik olarak görev alanımın dışında."

"Birine karşı tutkulu olduğumda teknik konulara girmem." Gözleri sırt çantasının askısıyla oynayan parmaklarına kaydı. "Yani ... birine yardım etmek, önemsemediğim bir şeyi yapmak konusunda."

"Ne demek istediğini biliyorum." İz ensesindeki o noktayı tekrar kaşıyor. Callie bana dikkatini verip benimkini istediğinde, aralarında tanık olduğum gerilimin sonuçları hala zihnimde kristalleşiyor.

"Hey Grip." Yüzünde, duruşunda bir şeyler değişiyor ve onu tanıdığım akademisyenden çok, sahneye çıkmaya başladığımdan beri benimle konuşurken kekeleyen diğer kızlara benziyor. "Sana söyleyemedim, sınıfta sana yer açmak istedim ama albümüne bayıldım."

İz gözlerini devirerek, "Şaka olmalısın," diye mırıldandı.

İkimiz de onu görmezden geliyoruz ve bir hayranım böyle bir şey söylediğinde her yaptığım şeyi yapıyorum: ona en içten gülümsememi ve birkaç saniyemi veriyorum.

"Teşekkürler, Callie."

"'Bruise' benim favorimdi." Bileğini ortaya çıkarmak için eşofmanının kolunu sıyrıyor. "Buna ilham verdi."

Bileğinin kırılğan derisi üzerine yazdığım en ünlü şarkı sözü: *Hepimiz çürüklüyüz.*

"Vay be." Şaşkına döndüm. Hayranlarım beni ve müziğimi ne kadar sevdiklerini kanıtlamak için çok çirkin şeyler yaptılar ama bu zeki genç kadının sözlerini tenine kazınması beni özellikle etkiledi. "Ne diyeceğimi, Callie. Gerçekten inanılmaz derecede alçakgönüllüyüm."

İz, "Summa cum laude ile mezun oldun." diyor. "Rhodes bursuyla onur derecesiyle mezun oldun. Siktüğimin *Yale*'i. Yönetim bu dönem öğretmenimin asistanı olman için üç yüz aday arasından seni seçti ve sen ne istiyorsun? Bir rapçinin imzasını mı?"

Bana doğru gereksiz bir özür bakışıyla eğildi. "Alınma, Grip."

"Alınmadım." Gülüyorum. "Ben bir rapçiyim. Yine de senden çok daha zenginim. Bu küçük bir teselli."

"Pislik." Kıkırdar ve ukalaca geri dönüş karşısında başını sallar.

Neyse ki ikimiz de kendimizi çok ciddiye almıyoruz, muhtemelen bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz.

Callie tek kaşını kaldırarak, "Bunların olabilirim," diye iddia ediyor.

"Ve hala bir hayran ol, hala müziği sev, hala bir şeyleri savunan, kendini sürünün geri kalanından ve onların saçmalıklarından ayıran bir adamı takdir et. Bu yüzden *seninle* çalışmak istedim." Devam etmeden önce sözlerinin kafasında yer etmesi için yeterince uzun bir süre duraklıyor. "muydum, İz?"

Yüzündeki azalıyor ve ikisi arasında geçen akım beni gereksiz hissettiriyor, sanki ben buraya gelmeden önce başlamış, daha önce olmuş bir şeye engel oluyormuşum gibi.

"Dizüstü bilgisayarımı getirdiğin için teşekkürler," diyor İz, onun sorusunu yanıtlamadan.

"*Ben de öyle düşünmüştüm*" dercesine sırtıyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve kapıya doğru ilerliyor.

"Sınıfta görüşürüz beyler," diye omzunun üzerinden fırlatıyor.

Dile getirmediğim yüzlerce soru onun ardında bıraktığı sessizliği büzüyor.

"Sooooooo ... sen iki-"

"Yapma." Gözlüğünün kenarından bir uyarı gönderiyor.

Bu bakışın karşı savunma olarak avuçlarımı yukarı kaldırıyorum. "Sadece bir titreşim vardı, cinsel gerilim ya da-"

"Cinsel bir şey yok." Sözleri bizi ayıran kabinin boşluğunda yankılanıyor. "O

öğrencim olmaktan bir adım uzakta ve ben öğrencilerimle yatmam."

"Öğrencilerinizden olarak bunu duyduğuma sevindim." Kabul sıratış, yüzündeki çatık kaşları kırıyor.

"Öğrencilerinizi becermek konusunda fikrinizi değıştirirseniz, kayıtlara geçmesini istiyorum" - Ting'imın geri kalanını deviriyorum- "o başlamak için harika bir yer olurdu."

BÖLÜM 13

KAVRAMA

"KAI BEŞ DAKIKAYA ÇIKIYOR."

Prodüksiyon asistanı bana bir yaka mikrofonu uzatıyor ve panosundaki bir şeyi kontrol ediyor. "Bunu ona taktırabilirseniz, dışarı çıktığında düzgün bir şekilde emin olacağız."

"Ah, evet." Kai'nin soyunma odasının kapısına yaslanıp iPad'imden başımı kaldırıyorum. "Hazır olacak."

Teşekkür."

Beş dakika sonra. Angie Black'in YouTube kanalındaki geri sayım da canlı yayının beş dakika içinde başlayacağını söylüyor. Grip'in Aktivistler olarak Sanatçılar panelini dört gözle beklediğini biliyorum ama ben o kadar heyecanlı değilim. Onu Qwest ile birlikte görmek Jade'in ektiği ve benim kök salmasına izin verdiğim güvensizlik tohumlarını en azından biraz daha sulayabilir. Birkaç dakika içinde tekrar kontrol edeceğim, ama şimdi Kai'yi performansı için sahneye çıkarmam gerekiyor.

"Hazır mısın?" Soyunma odasına girdiğimde sordum.

Kai gözlerini kocaman susturucu parmağını dudaklarına bastırıyor. Aria göğsünde uyuyakalmış. Kai'yi yeğenimi beslerken sayamayacağım kadar gördüm ama hiçbirinde boncuklu askılı bir üst, deri pantolon ve makyajlı bir yüzle görmemiştim. Koyu renk saçları düzleştirilmiş ve neredeyse beline kadar dökülüyor. Göğsünü Aria'nın küçük gül goncası ağzından dikkatlice çıkarıyor ve onu nazikçe seyahat oyun parkına yerleştiriyor. Kelimenin tam anlamıyla, tüm bebeklik kilolarını vermiş ve ilk solo albümüyle listeleri alt üst.

Telefonunu eline aldı ve suratını bana doğru çevirdi.

"Rhyson'dan mesaj yok." İç çeker ve makyajını kontrol etmek için aynanın karşısına geçer.

"Henüz Prag'a inmedi. Oraya vardığında arayacak." Düşüncesini değerlendiriyorum ve stilistin geride bıraktığı çantayı karıştırıyorum. "Onun yerine bu küpeleri dene."

"Çok yorgunum. Aria bütün gece dış çıkardı." Küpelerini değiştiriyor, gözlerini kapatıyor. "Ve kocamı özledim."

Gözleri aynada benimkilerle buluşmak için açılıyor ve gülümsemesi beni kızdırıyor. "Sanırım sen de Grip'i özlüyorsun, ha?"

"Evet." iPad'i bir kez daha kontrol ediyorum - üç dakika. "Birkaç dakika içinde izlemem gereken panel yayınlayacak. Qwest de orada."

Sesimi nötr tutmaya çalışıyorum ama bir şey Kai'yi olmalı çünkü ihtiyacım olduğunu bilmesini istemediğim güven verici bir gülümseme sunuyor.

"Endişelenecek bir şey olmadığını, değil mi?" Dönüyor ve tuvalet masasının kenarına. "Grip onu tanıdığımdan beri sana aşık ve seninle birlikte olmaktan çok mutlu."

sonunda sana sahip oldum."

"Biliyorum." Kelimeleri zorluyorum, gergin enerjimi bir iç çekişle dışarı üflüyorum. "Ama onunla birlikteydi ve hâlâ ona karşı bir şeyler hissettiğini düşünmeden edemiyorum. *Ona* güveniyorum."

"Güzel, çünkü bunu yapmaman için sana asla bir sebep vermez."

Kai'nin soyunma odasındaki masanın üzerinde duran telefonu bir mesajla aydınlanır. Mesajı alır, gülümser ve cevap verir.

"Rhyson?" Sanırım.

"Hayır, kız kardeşim." Kai yüzünü buruşturuyor. "Üvey kız kardeşim. Vegas'ta babam ve karısıyla birlikte yaşıyor."

Üvey anne demediğini fark ettim. Kai ve ben babasıyla olan karmaşık geçmişi hakkında pek konuşmadık ama ilişkileri üzerinde biliyorum.

"Bana şans diliyor." Kai telefonu bırakıyor ve yumuşak bir gülümsemeyle gözlerimin içine bakıyor. "O harika bir çocuk."

"Siz yakın mısınız?"

"Oraya varıyoruz. Babamla konuştuğumdan daha fazla konuşuyoruz."

"Rhyson'ı ailemizle birlikte bir şeyler yapmaya teşvik ettiğin için teşekkür ederim," diyorum. "Senin bunu yaptığını görmek ona çok yardımcı oldu."

"Deniyorum ama kolay değil. Babam bir süreliğine annemin hayatını mahvetti." Kaşlarının arasında acı çizgileri belirliyor. "Pek çok insanı incitti - terk ettiği kiliseyi, cemaatini."

"Sen mi?" Sessizce girişimde bulundum.

Kai başını kaldırır, birkaç kez gözlerini kırpar ve derin olmayan bir nefes alır.

"Evet, ben." Aria'ya bakıyor, dudaklarında şefkatli bir gülümseme belirliyor. "O benim dünyamdı. Sanırım bazen çocuklarımız için her şeyin biz olduğumuzun farkına varamıyoruz. Arkadaşları ve ailesi tabii ki, büyüdükçe belki yaşlıtlarının daha fazla etkisi oluyor ama en çok gördükleri biziz. Ben baştan bir baba kızıydım."

"Ve onunla birlikte mi gitti? Şimdiki karısıyla mı?"

"Evet, hamileydi." Kai devam etmeden önce dudaklarını yalıyor. "Babamın papaz olduğu kilisede sekreterlik yapıyordu."

"Vay be." Şaşkınlık ve tiksintiyle boğuşuyorum. "Dini es geçmek için bir neden daha."

Kai birkaç saniye sessizce beni süzdü ve konuşmadan önce bir bileğini diğerinin üzerinden geçirdi.

"Anladım." Sert kahkahası havada parçalanıyor. "Kahretsin, bunu hissettim. Bir süre ne yaptığımdan emin olamadım."

çünkü çoğu babamdan geliyordu." Gözlerini yere indiriyor.

"Ve artık ona inanmıyordum." Omuz silkiyor. "Ama yalancılar da doğruyu söyleyebilir. Babam ilişkisi hakkında yalan söyledi diye bunun her vaazının, her İncil hikayesinin, bana Tanrı hakkında anlattığı her şeyin yalan olduğu anlamına gelmediğini anlamam uzun zamanımı aldı."

"Bu yüzden mi kilise alışverişi yapıyorsun?" Onunla alay etmediğimi anlaması için gülümsüyorum. Kai gözlerini deviriyor ve sırtıyor.

"Rhyson muhtemelen deli olduğumu düşünüyordur. İnanç konusunda pek iyi olmadığını biliyorum."

"*Sana* inanıyor," diye onu temin ettim. "Seni her şeyden çok seviyor."

"Sevdiği kadın babam tarafından şekillendirildi," diyor. "Annem tarafından daha da fazla, ama benim inancım babam tarafından şekillendirildi. Kusurlarına rağmen inancı anladığından hiç şüphem yok. Her zaman takip etmese bile Tanrı'yı anlıyor. Sonunda ona ait olanlarla bana ait olanları, saklamak istediklerimle ihtiyacım olmayanları ayıklamayı başardım. Bunu Aria'ya aktarmak istiyorum. Aynı süreçten geçmesi, paylaştıklarımın hangi kısmının için olup olmadığına karar vermesi gerekecek ama annesinin bu kısmını bilmesini istiyorum."

Gülümsemesi dalgalanıyor, acı onu .

"Babamın o parçasını tanıma şeklim, onun tüm parçalarını tanıma şeklim ... hatta orada olmamasını dilediklerimi bile."

Kapıdaki üç hızlı tıkırtı araya girer ve vaktin geldiğini işaret eder. Kai tekrar huzur içinde uyuyan Aria'ya bakar, gitme konusundaki isteksizliği yüzünden okunmaktadır.

"Merak etme, ben hallederim." Bana umutla bakan prodüksiyon asistanına kapıyı açıyorum. "Hemen çıkacak. Teşekkürler."

Geri döndüğümde Kai kalemin üzerine eğilmiş, gülümsüyordu.

"Tamam. Geri geleceğim." Bana bilmiş bir bakış attı. "Qwest ve panel konusunda paranoyak olma. O harika bir kız. Onunla arkadaş olduğumuz bir sır değil ve yaşananlar için onu anlıyorum ama Grip hiçbir zaman senden başka kimsenin olmadı. Bunu unutma."

Aynaya son bir kez baktıktan sonra kapıdan çıkıyor. Kai'nin performansının yayını izlemek için köşeye monte edilmiş monitörü açıyorum, ancak çevrimiçi olarak yeni başlayan panele odaklanmak için sesini kapatıyorum.

"Bugün bize katıldığınız için teşekkür ederiz," diyor sunucu. "Kendimize Yardım Etmek başlıklı web serimize devam ediyoruz. Her hafta renkli toplumlarda fark yaratan bir girişimi ya da bir grup insanı tartışıyoruz."

Angie, saçları doğal haliyle, dokulu dalgalar ve buklelerden oluşan güzel bir nimbus, dar kot pantolon ve omzu açık bir sweat shirt giyiyor. Cildi tiramisu kahverengisi, sağlık ve iyi bir makyajla parlıyor. Kendine güveni tam. Onunla henüz hiç etkileşim kurmadım ama gördüklerimden şimdiden etkilendim.

"YouTube ve Instagram üzerinden yayın yapıyoruz," diye devam ediyor Angie kameraya gülümseyerek. "Ayrıca canlı tweet atıyoruz ve resmi hashtagimiz #HelpingOurselves."

Grip, Qwest ve diğer birkaç ünlünün oturduğu sağ tarafını işaret ediyor. Grip ve Qwest'in yan yana olmasından çok fazla anlam çıkarmamaya çalışıyorum.

Angie kendi alanlarında ve arenada ünlü olan her bir kişi için hızlı tanıtımlar yapıyor, ancak Grip açık ara en tanınmış olanı. Herkes yerine ona bakmanızı gerektirecek şey ama siz bakıyorsunuz. Gözlerinizi ondan ayırmak istemiyorsunuz.

Belki de sadece ben böyleyimdir.

Dr. Hammond'un sınıfına başladığından ve New York'a taşındığından beri Grip'in omuzlarında yeni bir amaç duygusu var. Kesinlikle hala bir sanatçı olarak çalışıyor, hala her zaman olduğu gibi stüdyo faresi, ama artık hayatında daha fazlası var ve bunun onu derinden tatmin ettiğini söyleyebilirim. Bu çok önemli. Bu tutku, yapılması gereken şeyler hakkında bir şeyler yapma arzusu olmasaydı sevdiğim adam olamazdı.

Angie'nin söylediği bir şeye gülüyor, ben de gülmenin ortasında yakalandığım için kaçırdım. Arkasına yaslanıyor, rahat duruşu her zaman ortaya çıkmayı bekleyen sarmal enerjinin üzerinde ince bir perde. *Run DMC* tişörtü göğsünün ve kollarının yağsız kas yapısına uyuyor. Bileğinde hiç , yıllar önce o gece onun için kazandığım ucuz siyah plastik saate bakıp gülümsüyorum. Qwest'in onunla daha çok ortak noktası olabilir -kültür, müzik, zorluklar- ama o saat bana Grip ile bir geçmişimiz ve geleceğimiz olduğunu hatırlatıyor.

"Grip, sen her zaman sosyal bilince sahiptin," diyor Angie. "Ama 'Bruise' herkesin çekti ve çok diyalog başlattı. O şarkıda neler olduğundan biraz bahsedebilir misin?"

"Evet, tabii. Ben bu gerginlikle büyüdüm." Grip öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış ve gözleri inançla parlıyor. " kuvvetlerine ihtiyaç duydum çünkü çok tehlikeli bir yerde yaşıyordum ama polislerden korkuyordum çünkü bizi kontrol ettiklerini hiç hissetmiyorduk. Şarkıyı bir tarafı tutmak için değil, *her iki* tarafı da temsil etmek için yazdım ve umarım farklı olduğumuzdan çok birbirimize benzediğimizi, en zor şeyleri müzakere etmek için ortak bir zemin bulduğumuzu gösteririm. Silahsız

siyah adamların öldürölmesi doğru değil.

Hiçbir şey yapmadıkları halde sırtlarından vurulan polislerin cezasız kalması doğru değildir, ancak iyi polislerin kötü aynı kefeye konması da doğru değildir. Bir şey için iyi polisleri pusuya düşürmek doğru değildir. Nina Simone bir sanatçının kendi zamanını yansıtmakla yükümlü olduğunu söylemişti. Ben de bunu yapmak istiyorum."

Yanaklarımın arasında geniş bir gülümseme asılı kalıyor, göğsümde gurur kabarıyor. Zekası ve tutkusu her soruyu yanıtladığında kendini belli ediyor. Angie, her biri inanılmaz derecede yetenekli ve popüler olan, kalplerine yakın amaçlar için momentlerini kullanan harika bir grup oluşturmuş. Qwest, kaybolan beyaz olmayan kadınlar ve onların medyada daha az yer alması ve daha az ilgi görmesi konusunda farkındalık yaratmak için birlikte çalıştığı girişim Our Girls hakkında konuştuğunda bile duygulandım.

"Grip, şu anda New York'tasın, değil mi?" Angie ayrılan yayın süresinin sonuna doğru soruyor. "NYU'da mı?"

"Evet, sömestr için." Grip sırtıyor. "New Yorkluları seviyorum çünkü çoğu gün beni . Herkes gibi sınıfa yürüyorum, kahve içiyorum ve eve gidiyorum. Burada gerçekten hoşuma giden bir anonimlik var."

"Peki sen ne okuyorsun?" Angie soruyor.

"Dr. Israel Hammond'ın ceza adaleti sistemindeki sistemik üzerine dersini alıyorum. Kendisi bu dönem misafir profesör."

"İşte bu uyanmış bir kardeş." Angie'nin gözlerinden onay ışıldıyor. "*Virüs*'ü ilk okumuştum. Herkesin okuması gereken bir kitap olmalı."

"Çok zeki ve bir hayran kadar havalı." Grip onun gülümsemesine karşılık verir.

Açık merak bu tür programlarda onunki gibi yüzlerde yüzlerce kez gördüğüm bir hesaplama bırakıyor. Bir sonraki sorusunu sormadan önce bile röportajın farklı bir yöne gideceğini hissediyorum. Buna ister önsezi deyin, ister acımasız bir kaltağın diğerini tanınması deyin, ama ben biliyorum.

"Ve burada, şehirde kız arkadaşınla ," diyor. "O da buraya taşındı, değil mi?"

Grip de bu bakışı tanımış olmalı. Yüzünü kapatır ama gülümsemeye devam eder. "Evet, burada büyüdü."

"Ben gerçekçiyim, Grip." Angie bakışını diğer panelistlere yayar. "Buradaki herkes benim gerçeğime maruz kaldı. Bu senin ilk seferin ama sana farklı davranmayacağım."

Oh, Tanrım. Ne söylemek üzere?

"Siyahların karşı karşıya olduğu sorunları anlıyor ve bu konuda farkındalık yaratmak istiyor gibisiniz." "Ama" kelimesi daha o söylemeden yüzüne yerleşiyor. "*Ama*, gerçekten beyaz bir kadınla yataarken nasıl uyanık olabilirsin?"

Göğsümdeki tüm hava donuyor, kuruyor, duruyor ve soğukla sarılıyor.

"Ne dedin sen?" Grip'in kaşları bir akordeon gibi kaşlarını çatıyor. "Bunun uyanık olmakla ilgisi var? Bir fark yaratmak istemekle?"

"Sadece senin gibi erkeklerin dava hakkında konuşmalarını izlemekten bıktığımızı söylüyorum," diyor Angie, kibar maskesi düşüyor, saklıyor olması gereken öfke başını . "Bir yandan toplumumuzun neye ihtiyacı olduğundan bahsedip Siyah kadınlara değer ver, sonra da git kendine beyaz bir kadın eş seç. Sen burada karda oynuyorsun. Bu biraz ikiyeüzlülük."

"Bunun neresi ikiyeüzlülük?" Kontrollü öfke Grip'in kısılmış gözlerinde ve dizlerinin üzerinde sıkıldığı yumruklarında açıkça görülüyor. "Sistemik ırkçılığı sona erdirmek istememin beyaz insanlardan nefret etmemle eşdeğer olduğu gibi yanlış bir varsayım ile hareket etmiyorsanız, bu iki şey arasında uyumsuz bir şey görmüyorum. Ben beyazlardan nefret etmiyorum, *ırkçılıktan* nefret ediyorum."

Grip anlamlı bir şekilde duraklıyor, çenesini geriye doğru eğerek onu yakından inceliyor.

"Kraliçem *dediğin* Siyah kadın yerine beyaz bir kadını seçtiğinde seni görmezden geldik" diyor.

Bu doğru değil. İnsanların "Queen "in Qwest için yazıldığını düşünmesi beni çıldırtıyor ve #GripzQueen etiketi hala sosyal medyada ara sıra beni rahatsız ediyor.

"Geçiş izni duydun mu?" Grip tek kaşını kaldırıyor, sesi eşit ama öfkeyle gergin. "Bana geçiş izni vermiyorsun çünkü senin onayına ihtiyacım yok."

"Tek söylediğim, bahse girerim Dr. Hammond'u bunu yaparken bulamayacaksınız. Uyanık *konusabilirsin*," diyor Angie keyifle, "ama yürüyüşün bozuk."

Eminim bu cümleyi özel bir durum için saklıyordur.

"Oh, yürüyüşleri karşılaştırmak ister misin?" Grip dik oturuyor, sözleri bir savaş çılgılığı gibi geliyor. "Sicilimi kontrol edin, kaynaklarımı ağzımın olduğu yere koydum. Bu konularla ilgilenmek her fırsatı değerlendiriyorum, sadece para saçmıyorum, peki sen Twitter'da şikayet başlatmak ve bir podcast yayınlamak dışında tam olarak ne yaptın?"

"Çoğu Siyah kadının düşündüklerini dile getirdiğim için bana gölge düşürme," diye karşılık veriyor. "Sadece bu açmam gerektiğini düşündüm çünkü ondan utanıp utanmadığından emin . Seni geçmiş ilişkilerinde olduğu gibi onunla nadiren dışarıda ya da haberlerde görüyoruz. Bunun ne kadar kötü görüldüğünün farkında olmalısın."

"İyi niyetli olmayan insanların merakını gidermeye gerek görmüyorum" diye yanıtlıyor Grip. "Tek derdi çamurla oynamak ve Twitter ile Instagram'da insanların hayatlarını altüst etmek olan insanlar. O kamuya mal olmuş değil ve ben de onun mahremiyetini koruyorum. Beni o seçti ama göz önünde yaşamayı o istemedi. Bunu onurlandırmaya çalışıyorum. İnanın bana, bunun benim utanmamla hiçbir ilgisi yok."

"Kamuya mal olmuş biri olmayabilir," diyor Angie. "Ama biriyle yatıyor ve biriyle de akraba. Adı Bristol Gray, onu sakladığın kaçırmış olabilecekler için, ve erkek kardeşi Rhyson Gray-şimdi bu büyük bir isim. Şaka yapmıyorsun. Ya beyaz ol ya da evine git, ha?"

Grip, "Bu panele sorunlar hakkında konuşmak için geldim," diyor. "Hayatlarımıza mal olan ve geleceğimizi tehlikeye atan gerçek meseleler. Ancak siz, benim ve kız arkadaşımın dışında kimseyi ilgilendirmeyen ve önemli konular hakkında konuşmayı tercih ettiniz. Bahse girerim küçük suçlardan ya da işlemedikleri suçlardan dolayı uzun süre hapiste yatan adamlar, iş arayanlar ya da iş için rekabet edebilmek için eğitime ihtiyaç duyanlar, yardım etmek istediğim tüm insanlar, yardım eden kişinin beyaz bir kız arkadaşı olup olmamasını umursamayacaklardır."

Grip ayağa kalkıyor ve mikrofonu tişörtünün yakasından gevşetmek için uzanıyor.

"Yani, tüm saygımla söylüyorum, Angie." Mikrofonu elinde tutuyor, ağzından daha uzakta, ama ayrılışında hata yok. "Git kendini becer."

Mikrofonu kanepenin üzerine fırlatır ve kalanların yüzünde çeşitli derecelerde şok ve memnuniyet ifadeleri bırakır.

"Peeps, bunu duydun." Angie bakışlarını kameraya çevirir. "Şimdi sizden duymak istiyorum. Uyanmış gibi davranan ama ilk fırsatta beyaz bir kadına yönelen Siyah erkekler konusunda ne düşünüyorsunuz? YouTube'da, Facebook'ta yorum bırakın, bize tweet atın, Instagram'da bizi etiketleyin. Hashtag #PlayingInTheSnow."

Kendisini izleyenlere, işler tam olarak planladığınız gibi gittiğinde verdiğiniz türden bir gülümseme daha atıyor.

BÖLÜM 14

KAVRAMA

"KAHRETSİN!"

Sahneden ayrılıp eşyalarımı toplamak için yeşil odaya yöneldiğimde küfür dar koridorun duvarlarında yankılanıyor. O işbirlikçi hatunun beni bu tuzağa çekmesine izin verdiğime inanamıyorum.

"Tut!"

Hemen arkamda Qwest'in adımı söylediğini duymama rağmen dönmüyorum.

"Grip, dur."

Hâlâ durmuyorum. Öfke kan dolaşıma toksin ve şu anda temas ettiğim herkesi zehirleyebilirim.

"Dostum, bakalım," diyor Qwest daha yüksek sesle, kelimelerine

sinirlenerek. "Kavra." "Ne?"

Kelime ağzımdan fırlıyor ve aniden arkamı dönüyorum, Qwest göğsüme çarpıyor. Bir boğa gibi nefes alıyorum, burun deliklerimden hava akıyor. Angie Black aklımdan çıkaramadığım kırmızı bayrak. Böylesine önemli bir konudaki paneli drama yaratmak için kullanmaya nasıl cüret eder? Ve Bristol'u işin içine sokmaya, onun adını anmaya ve onunla birlikte olmaktan utandığımı ima etmeye. Çenem ağrıyor, dişlerim birbirine sıkıca kenetlenmiş.

"Orada olanlar hakkında-" "Pusudan mı

?" Şak diye söyledim.

"Evet. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum."

"Gerçekten mi?" Dudaklarımdan alaycı bir hava fişkırıyor. "Buna inanmamı mı bekliyorsun? Bana bu saçmalıkları anlatma, Q."

"Kiminle konuştuğunu sanıyorsun?" Qwest'in yüzündeki iyi niyet yerini kızgınlığa bırakıyor. "*Benimle* konuşurken mantıklı davranırsan iyi edersin."

"Yani bu panelde birlikte olmamız sadece bir tesadüf mü? İşlerin böyle gideceğini bilmediğine inanmamı mı istiyorsun?"

"Neye inandığın umurumda değil." Qwest'in öfkesi dar alanda benimkiyle çarpışıyor. "Kuzenim biz on iki yaşındayken kaçırıldı. Aylarca ona ne olduğunu merak eden ne TV kameraları, ne nöbetler, ne de dergi kapakları vardı. Öylece gitti ve biz onu bir daha hiç görmedik, cevap alamadık. Bu yüzden buradayım, senin kibirli kıçın için değil."

Gerçek acı yüzüne yansıyor ve pişmanlık göğsümü sıkıştırıyor.

"Özür dilerim. Nedenlerini sorgulamamalıyım." Sinirli bir nefes veriyorum ve elimi çenemin üzerinde gezdiriyorum. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim ve bunu yapmasının ne yeri ne de zamanıydı."

Qwest sallıyor, koyu renk gözlerini sempatiye yakın bir şey dolduruyor. Sonunda, her birimiz aynı anda öfkemizi bırakarak senkronize şekilde iç çekiyoruz.

"Yemin ederim bilmiyordum," diyor Qwest, sesi daha yumuşak. "Angie'nin orada yaptığı hiç hoş değildi ve o şekilde dışarı çıktığı için üzgünüm."

Qwest'e dönmeden önce bir saniyeliğine tavanı incelemek için başımı arkaya eğiyorum.

"Ve eğer bunun acısını senden çıkardıysam özür dilerim." Duvara yaslanıyorum, dizimi büküyorum ve ayağımı oraya koyuyorum. "Sadece bundan yoruldu. Hayatımın geri kalanını Bristol'la geçirmek istememin işlerin düzelmesini istememle ne ilgisi var? Toplumumuz için daha iyisini istemekle?"

Qwest'in gözlerinden önce şaşkınlık, sonra da acıyı andıran bir şeyler geçiyor, sonra da onları ucuz koridor halısına bırakıyor.

"Hayatının geri kalanı mı?" Gülmeye zorluyor. "Yani mi?"

Lanet olsun. O kadar Bristol'a aitim ki bazen başkasına ait olduğumu unutuyorum. Şu anda, Qwest'in benim üzerimde hak iddia ettiğini kesinlikle unuttum.

"Özür dilerim." Boynumun arkasını ovuyorum. "Düşünmedim-"

"Sana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimi mi?" Alaycı gülümsemesi tersine. "Sen unutması zor bir adamsın."

Qwest'in yüzüne bir buz tabakası düşüyor.

"Ama ben ," diyor. "İtiraf edeyim, seni tekrar görmek ..." Başımdan Jordan'larıma doğru şehvetli bir bakış fırlatıyor. "Hâlâ elde edebilirsin."

Başını kaldırıp gözlerime bakıyor, umarım dile getirmediği bir soru var.

"Qwest, hadi ama," diyorum boğazımdaki garipliği temizleyerek. "Başka biriyle birlikte olduğumu biliyorsun."

"Bahse girerim sana benim gibi vermiyordur," diyor küstah ve kabadayı bir tavırla.

Aslında biliyor ama bunu söyleyerek işleri daha da kötüleştirmemeyi seçiyorum. Sadece onu izliyorum, yüzümü kayıtsız tutuyorum.

"Bunu yapmayalım." niyetiyle duvarı itiyorum ama o beni geri itiyor ve elini göğsümün ortasında bırakıyor. Bir başkasının bana dokunması yanlış geliyor ama tedirginliğimi bastırıp şimdilik orada bırakıyorum. Onu Bristol ile olan ilişkimin karmaşık ağına sürüklediğim için hâlâ kendimi suçlu hissediyorum. Onu daha önce incitmiş olmaktan nefret ediyorum ve geçmişte yaptığımdan daha dikkatli davranmak istiyorum. Elini orada bırakacağım ve söylemesi gerekeni söyleyene kadar gözlerimizi bağlı tutacağım.

"Uzun, ipeksi saçlarım olsaydı," diyor Qwest, sesini , "gri gözlerim ve güzel bir altın tenim olsaydı, o zaman beni ister miydin?"

Lanet olsun.

"Bunun şeylerle hiçbir ilgisi yok, Qwest." Elimi onunkinin üzerine koyuyorum, umarım bu temas onu biraz rahatlatır. "Bris'ten etkileniyor muyum? Elbette, ama pek çok kadından etkilendim."

"Benden etkilendin." Cesaret yüzündeki belirsizliği bastırıyor. "Öyleydim," diye kabul ediyorum. "Ama ben sadece bir kadını sevdim, o da Bristol."

Duraklıyorum, bir sonraki sözlerimi dikkatle seçiyorum.

"Ve aşık olmayı planladığım tek kadın o. Yani evet, hayatımın geri kalanını onunla geçireceğim ve eğer farklı görünseydi, sarışın olsaydı ya da başka bir şey olsaydı ne olurdu bilemiyorum."

Siyahı. Benim için bu tartışmalı bir konu çünkü ben onun sahip olduğum versiyonuna aşığım. Önemli olan tek şey bu."

Qwest ırkıldı, sanki sözlerim yüzüne bir tokatmış gibi. Geri çekiliyor ve avucunun küçük ağırlığının kalkmasıyla daha rahat nefes alıyorum. Uzaklaşıyor ve boğazını temizliyor, soru soran kararsız kadın gitmiş. Görmeye alışık olduğum, tüm cevaplara sahip olan iddialı belalı yine karşımda duruyor.

"Kimi istiyorsan onu sev Grip." Sesi, gözleri, onunla ilgili her şey artık teslim olmuş durumda. "Sadece ekibimin sana ihtiyacı olduğunda stüdyoda ol. Kalbini kontrol edemiyor olabilirim ama yine de albümüm için seninle sözleşme imzaladım."

New York'tayken onun projesi üzerinde çalıştığım son birkaç haftadır yaşadığımız gerilimi tekrar yaşamayı umarak bir kahkaha atmayı başarıyorum. "Orada olacağım."

Telefonum cebimde titriyor ve Bristol'un adını görmek için çıkarıyorum.

Qwest ekrana bakarak, "Sanırım bunu senin halletmene izin vermeliyim," diyor. zamanki havası, uzaklaşmak için döndüğünde gözlerinde gördüğüm kalıcı incinmişlikle çelişiyor.

"Bris, ben-"

"Neden sana dokunuyor?"

Bristol'un sesi o tehlikeli, gitmek üzere olan sessizlikte.

"Um, bebeğim, ne?" Kafam karıştı. "Bana kim neden dokunuyor?" "Qwest. Her yerindeydi."

". Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Belki de Instagram'a bakmalısın. Orada sen, ben ve Qwest hepimiz onun *sana dokunduğunu* gösteren bir fotoğrafta etiketlenmişiz."

O hâlâ hattayken telefonumu kulağımdan çekip az kullandığım Instagram hesabıma giriyorum.

"Kahretsin."

Stajyer, prodüksiyon asistanı ya da koridorlarda sinsice dolaşan bir serseri, Qwest'in eli göğsümde bir fotoğrafını çekmiş ve o kadar hızlı paylaşmış olmalı. Yaşanırken yanlış gelen bu an, Instagram'da bağlamından koparıldığında daha da kötü görünüyor. Qwest'in duygularını korumaya ve onu zaten incitmiş olduğumdan daha fazla incitmemeye çalıştığım şey, mahrem, bir sır gibi görünüyor ve altyazı sadece yangına körükle gidiyor.

Belki de @TheRealGrip @MsAngieBlack'in tavsiyesini dikkate alıp siyaha dönüyordur. Gerçek #GripzQueen kim? #TheBlackerTheBerry #TheSweeterTheJuice #OnceYouGoBlack #YouWontGoBack #WokeCheck #PlayingInTheSnow

Ne BRISTOL ne de Qwest'e özel olarak atıfta bulunuluyor, ancak her ikisi de etiketleniyor.

Hayatımı sikeyim.

"Bris." Şimdi sesim tehlikeli derecede yumuşak. Arkamı her döndüğümde lanet olası işime burnunu sokan, ait olmadığı yerlere burnunu sokan, benimle ve kız arkadaşımın insanlardan bıktım usandım. "Bunun gerçek olmadığını biliyorsun."

"Gerçek gibi görünüyor," diye fısıldıyor. "Gerçek gibi hissettiriyor."

"Bristol Gray, eğer bana buna inandığını söylersen, seni gelecek hafta gördüğümde sikerim."

Tipik olarak, "*Bu söz mü?*" der ya da ukalaca bir yorumda bulunur, ancak diğer taraf sessiz kalır.

"Bris, ." Yumruğumu duvara vuruyorum. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Eğer bir erkek

olsaydı, Angie'nin kışını tekmelerdim."

"O bir kız," diyor Bristol, sesi sertleşerek. "Ve onun kışını en çok acıtacak yerden tekmelemeyi planlıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani yapımcısını arıyorum. Bu saçmalık kapsamının çok ötesindeydi." "Bunu halletmenin yolu bu değil."

"Cehennem değil." Bristol'un öfkesi ve kızgınlığı neredeyse sözlerini boğuyordu. "Hiçbir sonuç olmadan benim için, *bizim* için böyle gelebileceğini mi sanıyor? Aksini öğrenmek üzere."

Burnumun kemerini sıkarak kendimi şu anda gerçekten istemediğim bir kavgaya hazırlıyorum.

"Bris, bunu yapmayacaksın."

Sesi düşer. "Ne dedin sen?"

Hay aksi.

"Bunu yapmayacağını söyledim. Onun istediği de bu."

"O zaman için çok mutlu olacak çünkü kavga istiyorsa ben onun kızıyım ve silahlı bir kavgaya tweet getirmemesi gerektiğini iyi bilmeli."

"Bu piliçle kavga etmek istemezsin. Bu sadece gidişatı sana karşı çevirir."

"Neden? Beyaz olduğum için mi? Seninle birlikte olduğum için herkes bana düşman olmak için bir neden diye mi? Sanki gelgit zaten bana karşı değilmiş gibi."

"Yirmi birinci yüzyıldayız ve kimse hala bu görüşlere sahip olmamalı, ama bunlar sadece birkaç kişi, Bris. Onlar sadece seslerini yükseltenler. Bunun zor olduğunu biliyorum. Benim için de zor."

"Hayatını zorlaştırdığım için çok özür dilerim Grip."

"Kes şunu." Sözlerimde öfke alevleniyor. "Bunu biz yapmıyoruz. Kavga etmemiz işleri daha iyi hale getirmeyecek."

"Hayır, işleri daha iyi hale getirecek olan şey Angie Black'e benim bir sürtük olmadığımı öğretmek. mi ediyor? Ben de karşılık veriyorum."

"Değilsin," diyorum, sakinliğimi zar zor. "Beni temsil etmiyorsun,."

Diğer uçtan uğursuz bir sessizlik yükseliyor, beni boğmak için ülkenin öbür ucuna ulaşıyor.

"Ne dedin sen?" diye soruyor sonunda.

"Bakın, bu benim kariyerim," diye cevap vermek için kendimi zorluyorum. "Benim adıma neyin yapıp yapılmayacağına ben karar veririm ve hayır derim."

"Anlıyorum," diyor, bastırılmış öfke tepkisinin içine işlemiş.

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz onları geri almak istedim. Bunun Bristol'u uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramayacağını, onu daha da öfkeli edeceğini biliyorum, ama onun sosyal alandaki en etkili isimlerden biriyle kavgaya karışmasına izin vermeyeceğim. Benim için mi gelmek istiyorlar? Gelsinler ama Bristol'a zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Bunu sadece söylemeliydim; bundan daha iyi bir tepki alırdı.

"Bristol, bak, ben-"

"Gitmeliyim," diye araya giriyor. "Kai bölümünü bitirmek üzere ve Aria da burada benimle. Daha yeni uyandı."

İçimi çekiyorum, o eve gelene kadar bu işi halledemeyeceğimi kabulleniyorum. "Tamam. Yarın seni havaalanından alabilir miyim? Uçağın iniyor?"

"Geleceğimi sanmıyorum." Sesi soğuk ve . "Kai için işler hâlâ yoğun. Luke'un reality şovunun çekimleri bu hafta sonu başlıyor ve bunun için burada kalmam gerektiğini düşünüyorum. Geleceğim. . Bilmiyorum, gelecek hafta."

Bu saçmalık. Bunu ben de biliyorum, o da biliyor. Bu mesafenin beni nasıl öldürdüğünü hissetmiyor mu? Sadece bizi ayıran üç bin milin değil, bu saçma kavganın açtığı uçurumun da.

"Eve bu yüzden gelmediğinden emin misin?" Hayal kırıklığımın kelimelerden sızmasına izin vererek soruyorum.

Bir bebek ağlaması tepkisini kesiyor. Aria.

"Gitmem gerek," diyor Bristol aceleyle. Vaftiz kızımızı şşşt diye çağırdığını duyuyorum. "Bristol, bekle."

Hat ve diğer uçta sessizlikten başka bir şey yok, konuştuğum tüm yanlış şeyler yerine keşke söyleseydim dediğim her şeyi yutan bir boşluk. Onu hemen geri aramayı düşünüyorum ama Kai için Aria' ilgilenirken dikkatini dağıtmak istemiyorum. Ayrıca, bir seans için Harlem'deki stüdyoya gerekiyor. Oraya varmak için ne kadar zamanım görmek için saatime bakıyorum. Hiç boktan saate bakıyorum ve öldüğünü görüyorum. Neredeyse on yıl sonra, beni hiç hayal kırıklığına uğratmayan bu saat bugün ölmeye karar verdi. Bristol'un bana bu saati verdiği geceyi asla unutmayacağım, ilk öpüştüğümüz geceyi, acılarımızı ve kalplerimizi havada yüz fit , dönme dolaba takılmış bir şekilde değiş tokuş ettiğimizi. Saat sonunda çalışmayı bırakmış olabilir, ama *biz* hala çalışıyoruz. Her zaman çalışacağız. Birbirine hiç uymayan parçalardan oluşan bir dünyada, biz çalışıyoruz. Çalışıyoruz. Başka hiçbir şey anlam ifade etmezken biz anlam ifade ediyoruz ve bunu ona hatırlatmak zorundayım.

BÖLÜM 15

BRISTOL

Grip'e New York'a dönmek yerine iş için Los Angeles'ta kalacağımı söylediğim anda bunun yanlış bir şey olduğunu anladım. Kafamın içinde bana aptal diyen ses o kadar yüksek ve ısrarcı ki başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Burada Luke'un yeni reality şovunun setinde otururken, bana gerçekten ihtiyaç duyulmuyor. Yani, burada olmak benim için iyi, elbette. Luke bunu takdir ediyor ama bana *ihtiyacı yok*. Ancak Grip'in bana ihtiyacı var. Ülkenin öbür ucunda bile onun ihtiyacını, işleri koymak için duyduğu çaresizliği *hissediyorum*. Benim de ona ihtiyacım var. Ben de hissediyorum. Peşimi bırakmıyor. Çünkü felaketten sonra, başka bir kamusal sürüklenmeden sonra, olmak istediğim tek yer onun kolları, iyi olduğumuza ve ne kadar aptalca kavga edersek edelim her zaman iyi olacağımıza dair güvence. Peki ben neredeyim? Burada kötü zanaat hizmetleri yemeklerinden dolayı hazımsızlık çekiyorum.

"Kulağa hoş geliyor mu, Bris?"

Odaklanmamış bakışlarım beni izleyen Luke'a kilitleniyor, iki kaşını da sorguyla kaldırmış.

"Tabii." Kendimi geri çekmek için başımı . "Bekle, aslında ne dediğini duymadım.

Sizden ne yapmanızı istiyorlar?"

Sonraki birkaç dakika boyunca, yapımcıların kendisini çekim yaptığımız stüdyonun kayıt kabininde gösteren bir bölümü detaylandırıyor.

"Evet, kulağa harika geliyor." Telefonuma bakıyorum, Grip'ten cevapsız arama ya da mesaj var mı diye kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok. Sık sık kavga etmiyoruz ama ettiğimizde bir yangın çıkıyor, her şeyi yakıp kül ediyor ve şu anda ben kömürleşmiş durumdayım. Grip genellikle ilk özür dileyen kişi olur. O daha iyi bir insan, daha büyük bir insan, ama bu sefer değil. İlk hamleyi ben yapıyorum ve Los Angeles'tan kalkan ilk uçakta.

"New York'a gitmem gerekiyor," diyorum aniden, Luke'un bana söylediği şeyi keserek.

Luke'un şaşkın ifadesi yerini anlayışa bırakıyor. "Bu çünkü Angie Black olayıyla mı ilgili?"

Doğru ya, Luke biliyor. Herkes biliyor, çünkü hayatım açık bir kitap ve masal gibi değil, daha çok bir Stephen King romanı gibi.

Sefalet belki?

"Evet." iPad'imi ve çantamı topluyorum. "Şimdiye kadar orada olmam gerekiyordu ama ..." Boşluğu korkaklığım ve kaçınma davranışımın izin veriyorum.

"Çoğu insanın hissetmediğinin farkındasın, değil mi?" Luke tipik olmayan bir nezaketle soruyor

bu sektörde bulunur. "Angie'nin söylediği şeyler ... Bazılarının katıldığını biliyorum ama çoğu katılmıyor. Sonrasında aldığınız desteğe bir bakın."

Angie'nin aldığı tüm tepkiler beni çok şaşırttı, bunların çoğu Angie ile aynı fikirde olmadıklarını bilmemizi isteyen siyah kadınlardan geliyordu. Grip'in bağış yaptığı gruplardan, birlikte çalıştığı ve onu savunan polislerden geldi. Aslında oldukça . Elbette Angie'nin pozisyonunu destekleyenler vardı, ancak bize verilen desteği görmek de yüreklendiriciydi.

Bu yine de gerçeğini düzeltmiyor.

"Bu biraz yüksek profilli bir Bris," diyor Luke. "Ama bunu kaldırabilirsin."

"O' her sosyal medya platformunda patlatıldığında ve ilişkiniz, başarısız olduğunu görmek insanlar tarafından yapışkan hashtag'lere indirgendiğinde bunu söylemek yapmaktan daha kolaydır."

Dehşet içindeyim, sesim titriyor ve gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Bu zayıf, ağlamaklı *kıza* dönüşmekten nefret ediyorum. Bu sefer sorun bana yaptıkları değil. Olayları ne kadar kötü idare ettiğim.

"Hey." Luke iki elimi de avuçlarının içine alıyor ve gözlerimi yakalamak için başını eğiyor. "Grip'le ilk tanıştığınız hafta ben de oradaydım. Onun seni yıllarca sevdiğini gördüm ve senin onu sevmemek için elinden geleni yaptığını gördüm. İki insanın birbirine ait olduğu benim için hiç bu kadar açık olmamıştı. Bu yoldaki bir ve senin kendi yarattığın bir tümsek bile değil. Başka birinin önyargıları aranızda sorun yaratmamalı."

Şu anda Luke benim müşterim değil; on yıldan uzun bir , para ve şöhretten önce tanıdığım arkadaşım ve o haklı. İşleri yoluna koymak için duyduğum aciliyet nefesimi hızlandırıyor ve kanımı kaynatıyor.

"Sen akıllı bir adamsın." Telefonumu çantamdan geri çıkarıyorum, aklım ve parmaklarım şimdiden bir uçuş aramaya başlarken . "Sarah'yı yarın sete götüreceğim ama bu gece New York'a gitmem gerekiyor."

"Belki." Luke megawatt gücündeki gülümsemesini omzumun üzerinden bana doğrultuyor. "Ya da belki New York sana gelir."

Ne dediğini tam olarak anlayamadan ya da omzumun üzerinde ne olduğunu görmek için dönmeden önce, sıcak, tanıdık bir ağırlık kalçama yerleşiyor. Tek bir kişiyle özdeşleştirdiğim o temiz ten kokusu beni sarıyor. Başımı kaldırıp omzumun üzerinden baktığımda Grip'in ayık gözlerle yüzümü taradığını görüyorum.

"Selam." Sanki New York'ta, sınıfta değil de bir reality şov setinde olması gerekiyormuş gibi tek söylediği bu. Parmakları belimin kıvrımında sıkışıyor, yine de sakın selamlamayı yalanlıyor. Gerginlik onun bedeninden benimkine doğru yuvarlanıyor. Onu içime çekiyorum, ağzımın çizgilerini sıkılaştırdığını ve elimi çantamın askısına sıkıştırdığını hissediyorum.

"Dostum." Luke, Grip'in boştaki eline uzanıyor ve el sıkışma hareketini yapıyor. "Ne var yok? Sizi gördüğüme sevindim."

"Sen de." Grip'in ağzı gevşeyerek uzun süredir birlikte olduğu arkadaşına gülümsüyor. "Şimdi kendini büyük mü sanıyorsun? Artık kendi şovun falan var."

Luke gülüyor, parlak mavi gözleri parlıyor ve köşeleri kırışıyor.

"Ben her zaman büyük adam oldum." Omuzlarını utanmazca silkiyor. "Dünyanın geri kalanı yeni , büyük ölçüde buradaki kızın ."

"Evet, o başka bir şey." Grip'in gülümsemesi biraz soluyor ama bana doğru bakmıyor. "Tebrikler."

Hiçbirimiz daha fazlasını söyleyemeden yönetmenin asistanı araya giriyor, yüzündeki telaşlı ifade ve uçuşan saçları nasıl bir gün geçirdiğini gösteriyor.

"Luke, Steven seni arıyor." Stresini bir kenara bırakıp Grip ve Luke arasında hayranlık dolu bakışlar fırlatıyor. Onu suçlayamam. Birbirlerine çok güzel görünüyorlar.

"Sana karşı rütbemi için özür dilerim." Pek çok açıdan hatalıyken sessiz bir özür dilemesi -her şeyden önce- rağmen, ona göz süzmek yerine önce benim özür dilemem gerekirken- öfkemi dindirdi

hormonlar.

"Hayır, sen haklıydın." Kelimeler ağızından çıkmak için savaşıyor. "Angie'yle yüzleşmemek doğru karardı."

"Bunu biliyorum." Tek bir kara kaşını kaldırıyor. "Bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi, ama bu konuda anlaşılan kadar seninle konuşmalıydım, iş ilişkimizin bana sağladığı avantajı seni manipüle etmek için kullanmaya çalışmamalıydım."

Duraksıyor, yüz ifadesinden tereddüt ettiği anlaşılıyor.

"Senin ortağın olmak istiyorum Bris," diyor usulca. "Her konuda. Aramızda hiçbir zaman rütbe olmayacak."

Gözlerini kenetlenmiş ellerime indiriyorum.

"Bunun için teşekkür ederim. Ben de özür dilerim. Önce benim söylemem gerekirdi. Görünüşe göre ne zaman kavga etsek, hep sen ..."

Gururumu bir kenara bırakıyorum ve bana saldıran tüm güvensizlikleri bir kenara bırakıp ona gerçeği söylüyorum. "Burada olduğun için mutluyum." Sesim titriyor. *Lanet olsun.*

"Ben sadece ...üzgünüm."

Kafamı kaldırmıyorum ama ilk adımlarını attığını duyuyorum, yaklaştığını hissediyorum. Dokunuşunu bekliyor, ihtiyaçtan titriyorum. Ve sonra geliyor. Parmaklarımızın birbirine dolanmasının, elimi tutmasının mükemmel sadeliği. Paradoksal bir şekilde bana huzur veriyor ve duyularımı harekete geçiriyor. Ruhum rahatlayarak nefes alıyor gibi görünse bile, istek ve ihtiyaç karnımda alev alev yanan bir düğüm oluşturuyor. Ciddi bakışlarıyla, sevgi dolu gözleriyle tanışmak zorunda kalana kadar çenemi eğiyor.

"Bris, elimizdeki tek şey bu." Sözleri o kadar alçak ki, bu küçük odada bizimle birlikte başka biri olsaydı duyamazdı. Onlar sadece benim için. "Bu dönem bitene kadar, zamanımız bölünmüş durumda ve sahip olduğumuz tek şey bu."

Avuçlarımızı birbirine bastırıyorum.

"Eğer bu hafta sonu iş için Los Angeles'ta kalmak zorundaysan, bunu anlarım," diye devam ediyor. "Benim için kariyerini tehlikeye atmanı isteyen bir adam olmadığımı biliyorsun, ama eğer kavgamız yüzünden benden kaçırıyorsan-"

"Öyleydim." İtiraf dudaklarımı terk ediyor, ben daha ne yapacağımı . Onun yakınlığı, parmaklarımızın birbirine yapışması, göğüslerimizde atması ve birbirimizi zorlamamızın samimiyeti, benim kesin dürüstlüğüme talep ediyor. Çocukça davranışından duyduğum utancın beni bu güzel kara gözlerden bir saniye bile mahrum bırakmasına izin vermeyerek başımı çevirmiyorum. Sözlerime karşı duyduğu hayal kırıklığının parıltısını kaçırmıyorum.

"Bunu biliyorum." Grip' ağız geriliyor ve dudakları bana açılana kadar, beni tekrar içeri alana kadar dudaklarının kenarını yalamak istiyorum. "İşte bu yüzden bu hafta sonu New York'ta olmalıydın."

O dururken, sevgisinin somut bir kanıtı olarak, kendimden utanıyorum, şüphe ve güvensizliğin beni yönetmesine izin verdiğim için utanıyorum. Onun yanında olmam gerekirken beni burada tutmalarına izin verdim.

"Haklısın," diyorum basitçe.

"Kavga etmemizden nefret ediyorum." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Odaklanamıyorum. Uyuyamıyorum. Uyuyamıyorum."

"Sözleri bir hayal kırıklığı hırıltısına dönüşüyor ve kaşları birbirine çarpıyor. "Biz doğru olmadığımızda hiçbir şey doğru gelmiyor. Hiçbir şey ifade etmediğini bildiğin halde Angie Black'in gündeme getirdiği o saçmalığın seni etkilemesine izin veriyorsun ve Instagram'daki o aptal paylaşım . . . Başka birinin bunu gördüğünde Qwest ile ilgili bir şeyler düşünmesini anlıyorum ama senin ..."

Sorular, o anın patlayacağından emin olana kadar bakışında birikiyor.

"Neden, Bris? Angie'nin ateş etmesinden daha fazlası olmalı. Bu alışığız.

Gerçekten ne oldu?"

Onun gerçekliği, paylaştığımız bu bağın sabit nabızı - o karşımda dururken, beni bu kıyıda tutan her şey şimdi saçma geliyor.

"Ben ... um ... Ben ..." Bir an için gözlerimi kapattım, şimdi kendimi gülünç hissediyorum. "Kıskanmıştım."

"Kıskanç mı? Qwest'i mi?" Çıkardığı ağır nefes havayı yarıyor. Gözlerinin talebi kelimedenden daha yüksek, sessiz odada onun adından daha yüksek. "Instagram'da paylaşılan garip bir fotoğraf yüzünden mi? Kendi annemin yüzüne bakıp seni herkese tercih edeceğimi söylediğimi bildiğın halde nasıl olur da birini kıskanırsın?"

Bu şekilde söyleyince.

"Ben yapmadım..." çünkü bu doğru; bunu o yaptı. Bayan James onun için kadar fedakârlık yaptıysa ve onu ne kadar sevdiyse, bunu ona benim için söyledi. "Özellikle Qwest için değil."

"Bebeğim, daha açık konuşmanı istiyorum, çünkü birlikte olduğumuzdan beri bir gün *bile* Sana herhangi kıskanman için bir sebep vermedim ama yine de benimle oynamaya çalıştın." "Seninle oynamaya çalışmadım."

"Benimle oynamaya çalıştın," diye ısrar etti, "sanki dün sabah doğmuşum ve benimle olman burada kalman için boktan bir mazereti kabul edecekmişim gibi."

Bana sert bir bakış atıyor ve bir şekilde sevgisini ifade etmeyi başarıyor.

"Şimdi bana nedenini söyle."

hiçbir şey garip bu garip şeyi nasıl kelimelere dökebilirim? Ama bu öyle. Jade'le konuşmamdan sonra sinsice aklıma giren ve o paneli izlerken filizlenen bu korku - bu garip.

"Özellikle Qwest'i kıskanmıyorum." Bunu söylemekten bile utanıyorum ama söylemek zorundayım. "O paneli izlediğimde Angie', hatta Qwest'i ve sahnedeki diğer insanları dinledim. Sizi dinledim, çok tutkulu ve bilgiliydiniz ve ... Ben böyle şeylerle ilgilenmiyorum. Ya bir sabah uyandığında merakım cehalet gibi gelirse? Ve benim bilmediğim ama başkasının bileceğı şeylere karşı sabrını yitirirsen. Ya bir gün öyle birini istediğine karar verirsen?"

."

Sesim kısılıyor çünkü bunu söylemek bile yanlış geliyor ama Jade'le son konuşmamdan beri kendime itiraf etmesem de bununla boğuşuyorum.

"Peki ya kim olduğumu bilmediğim birini istediğime karar verirsem?" Grip gözlerimi aramak için çenemi tekrar yukarı kaldırıyor. "Siyah olan birini mi?"

Ben başımı sallamıyorum ama o biliyor. Ya bir gün gerçekten istediğı tek şeyin Asla olamayacağım bir şeye *ihtiyacım* var mı?

"Bris, anlıyorum. Bu konular hakkında ne kadar aktif ve sesli olursam, bazı insanlar siyah olmayan biriyle birlikte olmama daha fazla odaklanmak istiyor, ama dinle." Elini kaydırarak boynumu kavıyor, başparmağı çenemi okşuyor. "*Senden* başka birini asla istemeyeceğim."

Bunu biliyorum ya da ben bir kıyıdayken ve o diğer kıyıdayken ve herkesin bizim hakkımızda söyleyecek bir şeyleri varken ve Jade'in kulaklarıma attığı tüm uyarı tohumları kök salmaya başlamadan önce biliyordum.

"için özür dilerim." Derin bir nefes alıyorum. "Albümünde birlikte çalıştığınızı, müziğimizin ortak olduğunu ve sonra ikinizin de aktivist olduğunu düşünüp durdum... Tek duyabildiğim Qwest'in söyledikleri, Angie'nin söyledikleri, Jade'in söyledikleri ve ben-"

"Jade?" Grip'in sorusu açıklamamı yarıda kesiyor. Gözlerini kısıyor, yüzümde ona vermek istemediğim cevapları arıyor"Jade'in bununla ilgisi var?"

Kahretsin.

"Um . . ." Onu Jade'in kokusundan uzaklaştırmak için bir yol ararken gergin bir kahkaha atıyorum.

"Hiçbir şey. Bu

Jade ile bir ilgisi yok. Sadece demek istedim ki-"

"Bris, bana yalan söylememen gerektiğini çok iyi biliyorsun. Sana ne söyledi?" "Hiçbir şey."

"Saçmalık. Anlat bana."

Sorularına karşı gözlerimi kapatıyorum.

"Aranızı düzelttiğinize göre Jade'le aranıza istemiyorum." "Girmeyeceksin. Ben ve Jade, biz . İyi *olacağız*. Sadece bana ne dediğini söyle." Başını eğip gözlerimde bir şey olup olmadığını araştırıyor.

"Bana her şeyi anlat."

Dudaklarımı yalıyorum, başlamadan önce alttakini dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Grip'in ailesi benimki gibi parçalanmış ve işlevsiz değil. Ailesi, özellikle de annesi ve Jade onun için her şey demek. Yapmak istediğim son şey, benimle olan ilişkisinin zaten sahip olduğundan daha fazla soruna neden olmak.

"Annenin evindeyken-"

"Bekle," diye araya giriyor. "Veda partisinden beri anneme gitmedin. Bu konuşma o kadar uzun zaman önce miydi?"

"Evet," diyorum dikkatlice. "O zaman."

Grip kollarını göğsünde kavuşturuyor ve beni dikkatle inceliyor, konuşmadan önce dudaklarının kıvrımında hoşnutsuzluk açıkça görülüyor.

"Yani bir süredir böyle düşünüyordun ve benimle konuda hiç konuşmadın mı?"

"Öyle değildi, yemin ederim. Sadece Jade'in söylediği bazı şeyler beni etkiledi ve paneli izlediğimde hepsi geri geldi."

"Ne dedi?" Kelimeleri yumuşak bir şekilde söylüyor ama kaşlarının arasında bir çukur var.

"Sadece bir gün siyahlığını anlamamamdan bıkacağını."

"Benim ... *neyimi* anlıyorsun?"

"Bilirsiniz, filmleri ya da şarkıları bilmemek, şakaları anlamamak ya da sizin için çok şey ifade eden toplumun bir parçası olan şeyleri bilmemek."

"Hmmm. Başka ne var?"

"Benim bir fantezi olduğumu söyledi, bir yükseklik ve sonra gerçek bir şey isteyeceksin, orman ateşini iyileştirmek için Qwest gibi bir kadın."

Grip'ten şaşkın bir kahkaha yükselir.

"Gerçekten orman ateşi mi dedi? Kim demiş bunu? Lanet olsun, bu 90'ların Spike Lee saçmalığı. Onun *adına* utandım."

"Hiç komik değil."

"Bebeğim, öyle sayılır." İfadesindeki kısa süreli mizah kaybolur. "Aslında komik olmayan şey, buna inanman ve girmesine izin vermen. Sen benim için osun, Bris. Bunu biliyorsun."

"Bunu biliyorum. Aptalca davrandığım için özür dilerim."

Sesini yumuşatır. "Eminim bu son olmayacak." Elleri kollarımda , ellerimi ellerinin arasına önce yol boyunca tenimi ısıtıyor.

Angie Black'in yaptığı numarayı düşündüğümde öfkem yeniden depreşiyor. "Hâlâ Angie'nin yanına kâr kalmaması gerektiğini söylüyorum.

Ben-"

"O ." Grip'in dolgun dudakları sert bir çizgi halinde inceliyor. "Telefonu kapattığımızda onun kıcını patlattım."

"Sen mi yaptın?" Umarım ona iyi vermiştir, gerçi derisini kendim soymak hoşuma giderdi. "Gördüm ve yapımcısıyla bu konuyu konuştum. Özür diledi ve kızın böyle bir şey yapacağını bilmediğini

söyledi.

oraya gitmeyi planlıyordu. Onu iki haftalığına uzaklaştırıyorlar." Ellerimi sıktı. "Birinin ayağını kıcına ihtiyacı olduğunu düşünmediğimden değil, sadece bunun senin ayağın olmasını istemediğimden."

Beni koruyordu. Aynı hem daha kötü hem de daha iyi hissediyorum. Ona doğru eğilip pişmanlığımı fısıldıyorum. "Özür dilerim."

"Bebeğim, sorun yok. Sadece o boku bir daha yapma." Sırıttıyor ve saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "Hadi eve gidelim."

"Artık bunu kalıcı hale mi getiriyoruz?" Yarı şaka soru dudaklarımdan kırık bir nefes ve kırık bir kahkaha ile kayıp gidiyor. "New York evimiz mi?"

Grip başparmağını ağzımın üzerinde gezdiriyor, parmağını üst dudağımın kıvrımına daldırıyor, dişlerime ve dilime dokunana kadar alt tarafa bastırıyor. Dikkatimi çektiğinden emin olmak için gözlerimi kendi gözleriyle yakalamadan önce gözleri sıcak, ağır ve sahiplenici bir şekilde ağzımın üzerinde duruyor.

"Ben senin evimim, Bristol."

O çok emin. Bana olan sevgisinde, kim ne derse desin birbirimize ait olduğumuz konusundaki kesinliğinde asla tereddüt etmiyor. Jade'in sözlerinin, Angie'nin eleştirilerinin ve Qwest'in sadece Qwest olmasının beni birazcık bile şüpheyne düşürmesine izin verdiğim için tekrar .

"Ve sen de benimsin," diye ekliyor.

"Buna inansan iyi edersin," diye gülümseyerek kabul ediyorum. "Ama şu anki evimizden bahsetmişken, senin New York'ta olman gerekmiyor muydu? Sınıfta?"

"Atladım."

Dr. Hammond'un sınıfını ne kadar sevdiğini ve bu zamanın onun için ne anlama geldiğini biliyorum. O sınıfı özlemesi çok şey ifade ediyor.

"Dersi mi astın?" Ağzım bir karış açık soruyorum.

Beni ne kadar sevdiğini yüzlerce, binlerce kez söyledi ama ailesi onsuz dünyayı dolaşırken ıssız bir malikanenin etrafında dolanan o kız, kardeşinin prova odasının ötesine çömeli müziğinin büyüsunü dinleyen, bir giriş yolu arayan o kız, Grip gibi inanılmaz biri için hala en önemli şey olmaya değer veriyor.

"Benim için geldin." Çenesini kavıyorum, birlikte olduğumuz süre uzadıkça sesim ve kalbim yumuşuyor. yüzümü de kavıyor, sert avucu hoş bir sıyrık, gözleri niyetli.

"Her zaman senin için geleceğim. Bunu şimdiye kadar bilmen gerekirdi." Alnımızı birbirine bastırmak için eğiliyor, sözleri dudaklarımı buğulandırıyor. "Söz konusu sen olduğunda, bu konuda hiç gururum yok. Seni her yerde kovalarım."

Bunun beni ne kadar güvende ve tamamen hayran hissettirdiğini anlatacak kelimelerim yok, bu yüzden konuşmuyorum. Başımı kaydırıyorum, dudaklarım sadece bir anlığına onunkilere yapışıyor. Dillerimiz birbirine dolanana, güreşene, tadına bakana kadar ağızlarımızın sıcak temasını derinleştiriyorum.

"Bir daha benden kaçma." Kelimeleri ağzıma üflüyor ve parmakları saçlarımda kenetleniyor. Sadece bir fısıltı olmasına rağmen, beni tutukluyor, kalbimden yakalayan bir emir.

BÖLÜM 16

KAVRAMA

Jade'i stüdyoda gördüğümde belli bir doğruluk hissi var, eskiden geldiği gibi değil, gözleri benim başarım için gizli bir kıskançlıkla yanıyor, sahip olduğum şansın - bir sahne sanatları okuluna burs - onun olabileceğine dair beslenmiş bir kızgınlık. Artık kendi şansı var ve bundan sonuna kadar yararlandığını görmek hoşuma gidiyor.

zaman yanında taşıdığı Raiders ayaklarının dibinde yerde duruyor. Saçları örgülü başı bir not defterinin üzerine eğilmiş. adam, başkalarının şarkı sözlerine ihtiyaç duyan eski bir arkadaş olan Skeet, Jade'den önce kapıda beni fark ediyor.

"Naber süperstar?" geldi, beni kucakladı ve iyice inceledi. Ne gördüğünü biliyorum. Kıyafetlerim, çok para ödemeniz o kasıtlı, abartısız şekilde rahat. Birlikte dipten başladık, ama ben yükselmeye devam ettim, o da kaymaya devam ediyor. Umarım Jade'in zekice akışı ona yardımcı olabilir.

"İyi olan ne, Skeet?" Keşke onu gözlerindeki hesapçı ışığı fark edecek kadar iyi tanımasaydım, diye soruyorum.

"Sen yukarı çıkıyorsun." Gülüşü, bir mil geldiğini gördüğüm sorunun başlangıcı. "Beni ne zaman ? Bırak da bir parça çalayım. O Top 40, çift platin aşkından biraz istiyorum."

"Göreceğiz." Gülümsemem yerinde sabit duruyor, bir milimetre bile kaymıyor. "Şu anda gerçekten kayıt yapmıyorum, en azından kendim için."

"Oh evet. Seni ve Qwest'i yine kabinde duydum." Hesaplama spekülasyona dönüşür. "Bu arada Angie Black'in düzenlediği paneli gördüm. Berbattı dostum."

Omuz silkiyorum, ona üzerinde çalışabileceği daha fazla bir şey vermek istemiyorum ve bu konuda konuşmaktan yoruldum.

"Daha önce duymadığım bir şey değil. Birinin bana böyle cahilce saçmalıklarla son gelişimi olmayacak."

Gözlerim ses karşısındaki kanepede oturmuş, şapkasını elden ele savuran Jade'i buluyor. Onu görmeye geldiğimi biliyor ve Skeet'in bunu bekliyor.

"Tamam, kardeşim," diyorum sırtını sıvazlayarak. "Jade'le bir dakika konuşmam lazım. Sakıncası varmı?"

"Hayır. Bu gece kaydedeceğimiz parça için mühendisler gelmeden önce bazı notların üzerinden geçiyorduk." Ses panosundan bir torba ot aldı ve kapıya yöneldi. "Gidip bir tane yakacağım. Acele etme."

Kapıya dönüp Jade'e gülümsüyor.

"Ve beni kuzeninle tanıştırdığın için teşekkürler," diyor. "Malları bomba gibi." Arkasında benim hoşnutsuzluğum ve Jade'in merakıyla dolu bir sessizlik bırakıyor.

"Hey, ne var ne yok kuzen?" Yumruğuma vuruyor, yanına için yana kayıyor. "Hâlâ New York'ta olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim ama Bristol'u almaya geldim. Bu gece geri dönüyoruz."

Saklayamadan yüzünde bir kızgınlık belirliyor. Gerçekten kaydettiğimizi sanıyordum ama şimdi anlıyorum ki Bristol'un bir kaşıntı olduğuna ve bir kez kaşındığında geçeceğine inanıyor. Sadece zamanını bekliyordu.

"Seni Skeet ile çalışırken gördüğüme sevindim." Gece geç saatlere kadar süren kayıt seansları sırasında tereyağı yumuşaklığına ulaşan rahat deri koltuğa yayılıyorum. "Yardıma ihtiyacı var."

"Evet, eşyaları berbattı." Jade benimle sırtımdan önce birkaç saniye suratını . Bu onu daha genç, kaygısız gösteriyor ve sokak lambaları yanana kadar benimle bisiklete binen o kızı anımsıyorum. İşte o kız için nazik olmak istiyorum.

"Bristol ile denemeni istiyorum, J." Havadan sudan konuşmayı doğrudan konuya giriyorum, sesim ikna etmeye yet kadar yumuşak ama ısrar yetecek kadar sert.

"Peki Bayan Run Tell Dat ne dedi?" Dudaklarını yüzünü buruşturarak büküyor. "Ağzını tutamayacağını biliyordum-"

"O yapmadı." Jade kızgınlığını gösterdikçe sabrım tükeniyor. "Onu rahatsız eden şeyi ağzından zorla almak zorunda kaldım."

"Ve o bendim?" Jade göğsüne dokunur. "Onunla konuşmadığım halde canını sıkan ben miyim?"

"Veda partimden beri değil, değil mi? Sonunda bana mutfakta yaptığınız konuşmadan bahsetti."

"Angie Black'in tüm dünyanın önünde söylemediği hiçbir şeyi ona söylemedim," diye tersliyor Jade. "Bristol'un sana göre olmadığını ne zaman anlayacaksın? Fark yaratmak için bir fırsatın var ve onunla birlikte olmak bunu mahvediyor."

"Nasıl mahvediyorsun?"

"Bir kar tanesini sikerken Siyahların hayatları ne kadar önemli olabilir ki?" Dudaklarının arasından aşağılayıcı bir nefes geçiyor. "Buna saygı duymamız mı gerekiyor? Ondan kurtulun ve Qwest gibi birini bulun, tek bu."

Hepsi bu kadar mı? Jade bunu kolayca söylüyor, sanki çok açıkmiş gibi, sanki Bristol'dan vazgeçmek beni yıkmayacakmış gibi, oysa . Beni tanıdığını düşünüp Bristol'u kaybetmenin beni mahvedeceğini nasıl ?

"Hâlâ onun bir ödül ya da bir evre olduğunu , değil mi?" Belki bana sözlerinden farklı bir şey söyler diye yüzünü incelemek için öne eğildim.

Sadece bana bakıyor, *lanet olası haklılık* yüzünde o kadar net ki, bunu dile getirme zahmetine bile girmiyor. Deri ceketimin cebine uzandım.

"Bu sana bir evre gibi mi görünüyor?" Avucumu açıyorum ve Luke'un şovunun setine gitmeden önce aldığım büyük kare kanarya sarısı elması ortaya . Jade sanki yansıyan ışıklar onunla alay ediyormuş gibi yüzüğe bakıyor.

"Bunu gerçekten yapıyor musun?" diye . "Mittie Teyze bunu görene kadar bekle."

"Oh, o gördü." Yüzüğü cebimin güvenli yerine geri . "Seçmeme yardım ettiğinde. Şimdi tek konuştuğu girdap torunlar."

"Ondan çocuk mu yapacaksın?" Jade'in yüzünün pürüzsüz yüzeyinde tiksinti kırışıyor.

Şimdi de beni kızdırıyor.

"Evet, ondan çocuk yapacağım," diye çıkışıyorum. "Bana ne kadar verirse o kadar. Ve bunu bir tür ihlal gibi gösterdiğin için seni sikeyim. Sevdiğim ve hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim birini buldum."

"Oh, herkes başlangıçta sonsuza dek der."

"Bunu daha önce de yaşadık Jade. Bu sonsuza kadar bizimle."

Jade gözlerini deviriyor ve Raiders şapkasını saçlarının üzerine itiyor, yüz ifadesinde protestoyla boğuşan bir teslimiyet var.

"Beni dinle." İki elini de avuçlarımin içine alıyorum ve o bana kadar ona bakıyorum.

"*Dinleyeceğim.*

onu sana tercih et."

Kirpikleri düşüyor ve birkaç kez göz kırptıyor, kaşları çatılıyor. "Ve eğer bu bağınaz saçmalığı aşamazsan, hayatımızda olmayacaksın."

Gözleri yüzüme kayıyor, genişliyor ve sonra daralıyor.

"Seni seviyorum Jade. Bunu biliyorsun ama bir şeyi anlamam gerekiyor: Bristol'a zarar vermek isteyen herkes ona ulaşmak için beni geçmek zorunda."

Bitirmeden önce anlamlı bir şekilde duraksıyorum.

"Ve ona ulaşamayacaklar," diye uyarıyorum. "O geldiğinde kışını göstermeye devam edersen, etrafta *olmayacaksın*. Zehirli olana tahammülüm yok."

Ağzında beklenmedik bir gülümseme beliriyor. Dudak kremi almak için bol kotunun cebine uzanıyor ve çubuğu dudaklarının üzerinde kaydırıyor.

"Aliterasyon," diye mırıldanıyor.

"Ne?" Sinirli bir nefes veriyorum. "Beni duyuyor musun?"

"Evet, 'zehirli olana tahammül etmek' - bu bir aliterasyon." Gülümsemesi anımsatıyor. "Bir gün okuldan eve gelmiştin. Altıncı sınıfa falan gidiyorduk. O gün aliterasyonu öğrenmiştin ve durmadan bundan bahsediyordun, bana örnekler veriyordun, benim de bulmamı istiyordun. Tanıdığım en zeki çocuktun."

Başını sallıyor, gözlerinde gurura yakın bir şey beliriyor.

"Hâlâ öylesin. O panelde bile çarpıyordun. Sen en iyimizsin Grip ve ben seni istedim. .

."

Kederli iç çekişi her anlatıyor: Benim için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi, yani bir siyah kadın. Dirseğimi boynuna geçirip onu kendime çektim.

"Biliyor musun?" Başlarımızı birbirine değdiriyorum. "Her yerden, her etnik kökenden biriyle çıkmış olsam da, sanırım aklımın bir köşesinde annem gibi biriyle yuva kuracağımı düşünüyordum. Belki de bunun onun siyah olacağı anlamına geldiğini varsaydım. Bunu hiç düşünmemiştim ama anlamı değildi. Bris güçlü, kararlı, sadık ve tıpkı annem gibi ya hep ya hiç. Bunun olacağını tahmin etmemiştim ama o tam da ihtiyacım olan şey."

Jade'in alnından öpüyorum ve ayağa kalkıp ona bakıyorum. "Ondan vazgeçmeyeceğim, J," diyorum ona. "Senin için bile."

Cevap vermiyor, gözlerini yere dikeyor ve başka bir şey söylemiyor. Bir şey söylemesini kapıdan . Benim sözlerim son olmalı çünkü önemli olan sadece onlar.

BÖLÜM 17

KAVRAMA

"BU OLAĞANÜSTÜ, İZ." teklifi inceliyorum, o kadar heyecanlıyım ki ayağım zıplıyor ve kanımın damarlarımda dolaştığını hissedebiliyorum. İlk taslağı görmüştüm ve New York'a dönerken uçakta Bris'le konuda ölümüne konuşmuştum ama son hali çok daha iyi.

"Girmek istiyorum," diyorum kararlı bir şekilde.

"Ne demek istiyorsun?" Iz ofisinde not kâğıt yığınının başını kaldırıp bakıyor. "Neye istiyorsun?"

"Bu programa yatırım yapmak istiyorum" dedim. "Toplum Kefalet Fonu Programı."

Gözlüklerinin arkasından şaşkınlıkla gözlerini aralıyor ve kırmızı kalemini masasının kaosuna fırlatıyor. "Dostum, ben senin fikrini istedim, paranı değil."

"İkisini de aldınız. Beta şehirleriniz nerede?" diye sordum. "Beş büyük şehirde başlatacağınızı söylüyorsunuz - hangilerini düşünüyorsunuz?"

"Los Angeles kesinlikle listede." Derin kıkırdaması küçük ofisi dolduruyor. "Eğer sıradaki sorunuz buysa." "Şimdi gerçekten istiyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Ama masada bir koltuk istiyorum, sadece oturacak bir yer değil.

paramı at."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Iz gözlüklerini çıkarıp Morehouse College tişörtünün kenarına takarak parlatıyor.

"Kuruluşunuzun yönetim kurulunda, işi öğrenmeye ihtiyacı olan gülünç derecede zengin, yeni yetme bir hayırsever için yer var mı?" Soru kolay geliyor ama nefesimi tutuyorum. Bunu istiyorum - ilk albüm anlaşmamı istediğim kadar, stüdyoda zaman geçirmeyi çok istediğim kadar, bunun için yerleri süpürdüğüm kadar. Bundan daha çok istediğim tek şey Bristol'du. Onu elde ettim ve bunu da elde edeceğim.

"Senin kaynaklarına sahip bir adam için," diyor sandalyesinde yaslanıp parmaklarını göğsünde birleştirerek. "Bu ayarlanabilir."

"Gerçekten mi?" Hevesli görünmek istemem ama enerjimi toplum üzerinde hemen etki yaratacak bir şeye aktarma şansı? Evet, hevesliyim.

"Gerçekten." Iz başını sallar. "Kaynakların derken sadece parandan bahsetmiyorum Grip. Sen akıllı bir adamsın - ilkeli, açık sözlü. Hiçbir paranın satın alamayacağı bir etki düzeyine, bir platforma sahipsin."

Iz'in sözleri beni hiç olmadığım bir şekilde, hiç bilmediğim bir şekilde onaylıyor.

İhtiyacım vardı. Annemin bana söylediği şeylerden farklı geliyor. Babam olacak yaşta ve onu çok uzun zamandır tanımıyor olabilirim ama ondan daha fazla saygı duyduğum başka kimse yok. Angie Black'le hemfikir olduğumuz birkaç konudan biri de buydu.

"Bu arada," diyorum, cesaretlendirmesinin ortaya çıkardığı duygulardan kısmen kaçınmak için konuyu değiştiriyorum. "Geçen hafta katıldığım paneli izlediniz mi bilmiyorum ama Angie Black size övgüler yağırdıyordu."

Kağıtları notlandırmaya devam etmek için kalemini tekrar eline alıyor, alnı kaşlarını çatarak kırışıyor.

"Evet, gördüm." Kelimeler ağzından kerpetenle çekiliyormuş gibi hissediyor. "Senin kız hakkında ne kadar konuşsak da, kardeşin olup olmadığını sormak hiç aklıma gelmemişti. Sadece varsaydım."

"Ve bundan bahsetmeyi hiç düşünmedim çünkü önemli değil." Dişlerimi sıkıyorum, sonra da gıcırdatıyorum. "Angie'nin düşünceli ve verimli bir diyalog olması gereken bir konuyu sirke çevirdiğine inanamıyorum ve kız arkadaşım beyaz olduğu için benim bu davalara olan bağlılığımı sorgulama cüretini gösterdi. Bu ne kadar saçma?"

Özellikle önündeki kağıtlarla meşgul. homurdanarak bile onaylamıyor ve birden ona ihtiyacım oluyor.

"Değil mi, Iz?" Bastırıyorum. "Bristol beyaz olduğu için etkinliğimin bir şekilde tehlikeye girdiği fikri saçmalık, değil mi?"

Gözlerini önündeki sayfadan ayırmıyor. "İşleri kendin için zorlaştırmayı seviyorsun, değil mi?"

Gerginlik sırtımda bir tel askı gibi geriliyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece siyah konuşup beyaz uyumak için garip bir zaman." Dirseklerinde yamalar olan tüvit spor ceketine isyan eden linebacker omuzlarını silkiyor. "Toplulumunuzun sesi olarak ortaya çıktığınız bir dönemde toplumunuzun dışından çıkıyor olmak."

Tanıdığım en zeki adam az önce aptalca bir söyledi.

"Bu iki şeyi bir şekilde uyumsuz mu görüyorsunuz?" Bir kahraman olarak gördüğüm adamın çamurdan ayaklarını göstermesi için kendimi hazırladığımdan, sorum dehşet dolu.

"Bence pek çok başarılı kardeş senin yapıyor." Sonunda gözlerimle buluşuyor ve kalemi tekrar yere atıyor. "Muhtemelen toplumsal olarak beyaz kadını ideal olarak görmeye şartlandırıldığının farkında bile değilsin. Bir düzeyde, beyaz adamın ödülünü kazanmak, artık onunla eşit olduğunuzun bir sembolüdür. Onu başarınızın bir uzantısı olarak elde ediyorsunuz."

"Onu *elde etmek* mi?" Sesimi bilenmiş ve bir bıçak gibi masanın üzerine fırlatıyorum.

"Bu gerçekten çok doğal," diye devam ediyor sözlerine. "Bu, geleneksel olarak size baskı yapanlara karşı nihai bir meydan okuma eylemi. O, ulaşılması gereken bir ideal ve hayatınızın her alanında aşırı başarılı olduğunuzu görüyoruz."

"Bris bir ideal değil, ana akım medyanın bana yutturduğu ve benim de kandıgım bir yalan değil. Bu aşk, politika değil."

"Aşk politikadır," diye karşı çıkıyor. "Çünkü aşk sadece sizin değer ve önceliklerinizin bir fonksiyonudur." "Eğer aşkın politika olduğunu düşünüyorsanız, evliliğinizin neden başarısız olduğunu anlıyorum." Adamın üzerinde bir fırtına bulutu patlar.

Yüzüne öfke yağıyordu.

"Dikkat et, Grip," diyor. "aşıyorsun."

"Haddimi aştım mı?" İnanılmazlık ve öfke içimde savaşıyor. "Bu saçmalığı bana getirmeye, evlenmeyi planladığım kadına hakaret etmeye, *beni* bu şekilde aşağılamaya cüret ediyorsun ve sonra da aştığımı mı söylüyorsun?"

"Evlenmek" kelimesini duyunca gözlerini yüzüme dikti.

"Bu sizin kararınız tabii ki," diyor. "Benim vereceğim bir karar değil. Siyahlara ve Siyah aileye bağlılığın en büyük ifadesinin Siyah bir kadına bağlılık olduğuna inanıyorum. Bu nedenle, bırakın evlenmeyi, Siyahlar dışındakilerle çıkmıyorum."

"Yani Callie'yle aranızdaki titreşimi hayal mi ettim?" Alaycı bir kahkaha boğazımda düğümleniyor. "İrkinin dışındakilerle çıkmıyorsun ya da ama 'nin durumu iyi olsaydı ırkının dışındakilerle de yataydın."

Gözlerindeki öfke işliyor. "Sen konuştuğunu sanıyorsun?"

"Gerçekten konuştuğum hakkında hiçbir fikrim yok." Heybemi kapıp ayağa kalkıyorum, ellerim bastırdığım öfkeyle titriyor. "Bir yobazın yanında okumak için New York'a taşındığıma inanamıyorum."

Ayağa fırlar, yumrukları bir boksör gibi sıkıdır. "*Bana* yobaz deme cüretini mi gösteriyorsun?"

"Bu cüreti *ben* mi *gösteriyorum*? Bana Gandhi ve Martin'den bahsedip sonra da bu saçmalığı söyleyen sensin. Martin insanları derilerinin rengine göre değil karakterlerinin içeriğine göre yargılamamız gerektiğini söyledi, ama sen Bristolu daha tanışmadan beyaz olduğu için mi yargılıyorsun? İkiyüzlü."

Hakaret karşısında gözlerinde öfke alevleniyor ama elini yavaşça çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyor. Büyük ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak iç geçiriyor.

"Bakın, ikimiz de üzgünüz," diyor. "İşte bu yüzden bu konuyu açmadım. Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı biliyordum ve bu konuda konuşmanın bir yararı yok. Hâlâ birlikte çalışabilir, çok iyi şeyler yapabiliriz. Yönetim kurulundaki o koltuk senin ve söylediklerimde ciddiymdim - bu sadece paran yüzünden değil."

"Yani birlikte çalışabilir ve tüm bu iyilikleri yapabiliriz," diyorum, "ama tüm bu zaman boyunca karıma bakıp onun bir hata olduğunu mu düşünüyorsun? Onun başkalarına şeyler kanıtlamak için kullandığım bir Anglo ödülü olduğunu mu? Daha da kötüsü, kendimden nefret ettiğim için, kendimi daha iyi hissetmek için mi?"

Sessizleşiyor, aldığı derin nefesle göğsü kabarıyor. Masasına bırakılmış teklifi işaret ediyorum, heyecanım hayal kırıklığı ve hayal kırıklığıyla bastırılıyor.

"Bu kadar büyük fikirleri bu kadar dar bir zihne nasıl sığdırıyorsun? Sen bundan daha zekisin, Iz," diyorum sessizce. "Seni takip edebileceğimi sanmıştım. Cevapların, çözümlerin olduğunu sanıyordum."

Kapıya doğru yürüyorum ve ona son bir kez üzgün, tiksiniş bakış atıyorum, ona son sözlerim olabileceğini kabul etmeye tamamen hazır olduğum şeyi söylüyorum.

"Görünüşe göre sorun sensin."

BÖLÜM 18

BRISTOL

Grip eve geldiğinde mutfaktaydım. Bir yemek kitabı aldım ve tezgahın üzerinden benimle açıkça alay ediyor, sayfaları mutfak konusundaki başarısızlıklarımı hatırlatıyor. Ara sıra ev işleriyle ilgili dürtülerim oluyor. Genelde geçip giderler ama O'Malley'lerin ilk tasarımlarından beri evden başka bir şey olmayan bu güzel yere taşındığımızdan beri bu dürtüleri görmezden gelmek zorlaştı - sokağın yukarısındaki tezgahtan mutfak için taze çiçekler almak, limonlu sarımsaklı yeşil fasulyeyle tavada kızarmış tavuk pişirmeyi denemek gibi.

Bu yüzden Grip eve geldiğinde mutfakta kendime limonlu sarımsak sosunu nasıl yapacağımı soruyorum. Onu bu kadar iyi tanımam delilik ama Angie Black, Jade ve diğerlerinin beni , mantıksız güvensizliklerimle oynamasına izin verdim. Ve onu tanıyorum. Sabahın ikisinde stüdyoda bir parça üzerinde çalışırken ve kendini ön kapıya sürüklerken ya da Dr. Hammond onu derinden sarsan bir şey söylediğinde, hayat hakkındaki düşüncelerini yeniden düzenlediğinde adımlarının nasıl ses biliyorum. O günlerde adımları parke zemini yiyor, beni bulmaya ve paylaşmaya hevesli. Bugünün adımları kekeliyor, kaybolmuş ve arayan biri gibi. Duruyorlar, bekliyorlar. Emin değiller.

Oturma odasına girdiğimde kanepede, başı ellerinin arasında ve dirsekleri dizlerinin üzerindeydi. Çıplak, sessiz ayaklarımın üzerinde ona doğru ilerliyorum. Bir elimi başına koyup boynundaki sıkı kasları okşayınca kadar başını kaldırmıyor.

"Hey." Dudaklarını bükmeyi başarıyor, neredeyse gülümsüyor, ama gözleri yenilmiş.

Anında her neyse daha iyi hale getirmek istiyorum ve tamir etme içgüdüm harekete geçiyor. Kucağına oturmam için beni kanepeye çekti. Çoğu gün evden çıkmıyorum çünkü orası aynı zamanda ofisim, ama bugün Charm ile Grip'in kitap anlaşması hakkında görüştüm. Ofisine giderken giydiğim Stella McCartney elbisem, onun üzerine yerleşirken çıplak bacaklarımı birkaç santim yukarı kaldırıyor. Elleri hemen üzerimde, baldırlarımı ve ayaklarımı okşuyor, uyluklarımın üzerinde geziniyor, ince ipeğin arasından sırtımın şeklini yeniden tanıyor. Vücudumu her zamanki gibi selamlıyor, ancak her seferinde bir uzvuma çıkarken yüz ifadesinde tipik bir şey yok.

"Bebeğim, sorun ne?" Soruyu çenesine kondurduğum öpücüklerle destekliyorum.

Beni şaşırtıyor, boynumdan yakalıyor ve zorla dudaklarına çekiyor. Beni öpüyor, açgözlü bir şekilde ağzımı yağmalıyor, iki eliyle beni tüketiyor. Öpücükleri çenemden aşağı dökülüyor, lezzetli bir karmaşa. Bunu durdurmaktan nefret ediyorum ama onu çok iyi tanıyorum ve bir kaçış kapısı olamayacak kadar çok seviyorum.

"Hey," diyorum dudaklarına karşı, sertleşen boyundan geriye doğru çekilerek. "Bunların hepsi çok güzel ama sana bir soru sordum. Sorun nedir?"

Gözlerimin içine bakıyor ve orada incinmiş olduğunu görüyorum. Biri onu incitmiş. Dişlerim kenetleniyor. Tırnaklarım avuç içlerimi yarım ay şeklinde kesiyor. Tek bir isim, silmenin bir yolunu bulacağım bir isim. Mutfağın şakağıma kıvrılan saçlarıma öpücükler bırakıyor. Sadece çenesini okşuyorum, bana neler olduğunu anlatması için ona alan açıyorum.

"İz ve ben Aktivist Olarak Sanatçılar paneli hakkında konuştuk." Başını sallıyor, sahte bir kahkaha atıyor. "Benim tarafımda , aynı şeylere inandığımızı varsaymıştım."

Zaten biliyorum ama yine de soruyorum. "Ne hakkında aynı şeylere inanıyorsun?"

Sorum üzerine, güneşin bulutlarla saklambaç oynaması gibi, yüzünün üzerinden bir gölge geçiyor. Bir anda, bana söylemekten beni korumaya geçti

"Önemli bir şey değil." Omuz silkiyor ve kasıklarımı onunkinin üzerine kilitlemek için beni tekrar aşağı çekiyor. Direniyorum, bakışlarımı ve sesimi kararlı olmaya zorluyorum.

"Anlat bana."

İç çekiyor ve konuşmadan önce dudaklarını yalıyor.

"İz birlikte olmamız gerektiğini düşünmüyor," diyor sonunda. "Bize inanmıyor."

Bize inanmıyor.

Grip'in bu cümlelerin ne kadar anlamlı olduğunu, profesörün görüşünün onun için ne kadar önemli hale geldiğini fark sanmıyorum. Dr. Hammond kısa bir süre içinde Grip'in geçici profesöründen çok daha fazlası haline geldi. Grip buraya parlak bir zekaya sahip sosyal adalet uzmanı için taşınmıştı, ama adamla arkadaş oldu. Dr. Hammond'a, şimdiye kadar kimseye saygı duyduğunu görmediğim kadar duyuyor. Bunu söylemeyebilir, hatta ne kadar derinden yaralandığını kelimelere , ama orada.

"Ben de tam onun kefalet programına bağış yapmak üzereydim." Grip başını sallıyor, tiksinti yüzünden okunuyor.

Göğsüne sertleşiyorum, bir tutam saçımı kulağımın arkasına itiyorum ve söylediklerini değerlendiriyorum. New York'a dönüş uçağımızda Grip bana Dr. Hammond'un programının ön planını gösterdi. Gözleri parlıyordu, vücudunun her hücresinde tutku ve amaç uğulduyordu. Onun bu aklımdan çıkaramıyorum ve arkadaşı Matty de zihnimin gözünde orada duruyor - kefalet için parası için aylarca hapiste kalan, gerçekten yanlış bir şey yapmamış olan. Onun için bir isim ve bir yüzüm var, ama kaç kişi bu durumda ve daha kötü durumda? Tanımadığımız adamlar acı çekiyor ve kimse onların isimlerini söylemiyor.

"Ama şimdi yapmayacak mısınız?" Ben soruyorum. "Dr. Hammond bizi, beni onaylamadığı için mi onunla çalışmayacaksınız?"

Grip'in yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirir.

"Hayır, onunla çalışmayacağım." Kelimeler ağzından eşek arıları gibi uçuyor, hızlı ve yakıcı. "Ben neden buradayım ki? Dar kafalı bir adamın peşinden koşmak için hayatımı kökünden söktüm, seninkini de söktürdüm. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Hayal kırıklığını anlıyorum, ancak değerlendirmesine tamamen katıldığımı söyleyemem. Grip'i uzun zamandır tanıyorum ve onunla tanıştığım günden bu yana inançlarıyla nefes alıp veriyor, ancak onu son birkaç aydır olduğu gibi hiç görmemiştim. Bu inanılmaz amaç duygusunu çevreleyen bir odaklanma ve kararlılık var, sanki ne için yaratıldığını anlıyor. Benim yüzümden bunu kaybetmesini istemiyorum. Ayrıca, annesi de kısa bir süre önce bizim için aynı şeyleri hissediyordu ama onun kalbi değişti; neden profesörün kalbine de değişme şansı vermeyelim?

"Bir dakikalığına benimle bir şeyler hayal et." Kaşlarının kadifemsi çizgisini izliyorum ve başparmağımı dolgun dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

Dokunuşumu içine gözleri kapanıyor, boğazından memnuniyet sesleri yükseliyor ve parmaklarımla titreşiyor.

"Diyelim ki kanser oldum."

Gözlerini açıp bana dik dik bakıyor. "Bundan hoşlanmadım."

"Sadece beni dinleyin. Kanserim ve benim için yapabilecekleri başka bir şey yok."

Kıpırdamadan duruyor ve bir an göğsündeki kalp atışlarını bile hissetmiyorum, sanki kalbimin durduğu düşüncesi onunkini de durdurmuş gibi.

"Fazla zamanım kalmadı," fısıldıyorum, gitme olasılığımı hissetmesine izin vererek. "Ama sonra biri kanserin tedavisini keşfeder."

Ağzını sola eğiyor ve dizlerimin kıvrımlarını izliyor. "Sadece bir sorun var." Gözlerini yakalamak için başımı eğiyorum. "Tedaviyi bulan adam beyazların üstünlüğünü savunan biri."

Bir saniye boyunca gözlerini kırpmadan bana bakıyor ve sonra gözlerini kırpmasına izin veriyor - sadece bir tane. "Kanserin tedavisini kabul ediyor musun?"

"Bunun ne faydası var-"

"Soruya cevap . Hayatımı kurtarmak için bir beyaz üstünlükçünün kanser tedavisini kabul ediyor musunuz?"

"Seni kurtarmak için şeytanın tedavisini kabul ederim. Bunu biliyorsun." İç çekiyor. "Aynı şey değil."

"Dr. Hammond'un kitabının adı neydi?"

Gözlerini deviriyor. "Başlığı biliyorsun,

Bris." "Dalga geç benimle."

"*Virüs*. Kitabının adı *Virüs*."

"İrkçiliğin sürekli değişen, sürekli adapte olan bir virüs olduğu söyleniyor, değil mi?" diye sordum. "Kölelik yasaklandığında, Jim Crow ortadan kaldırıldığında ve ayrımcılık yasal olarak ortadan adapte . Ceza sistemimiz gibi sistemlerimize de giriyor, değil mi? Hamamböceği gibi şekil değiştirmeye ve hayatta kalmaya devam eden iğrenç bir piç kurusu."

Şimdi dikkatini çektim. Her sözüme karşı çıkmayı, itiraz etmeyi ve bunun faydasız bir egzersiz olduğunu düşünmeyi bıraktı. Sonunda dinliyor.

"Sonunda kanseri tedavi eden kişi mükemmel olmayacak," diyorum ona. "Sadece kanserin tedavisini bulan kişi olacak ve bu sayede yaşayan insanlar onun vergi kaçırmasını ya da karısını terk etmesini umursamayacak. Kanser iyileştirmiş olması umurlarında olacak. Dr. Hammond'un bir tedavisi var, en azından sorunun bir kısmı için. Onun fikirleri, sizin kaynaklarınız ve nüfuzunuzla ne kadar iyi şeyler yapabileceğinizi bir düşünün."

"Birlikte olmamız gerektiğini düşünmüyor, seni 'elde etmem' için toplumsal olarak şartlandırıldığımı . Grip'in sert bakışı beni caydırmıyor, her ne bu saçmalık olsa da.

"Bahse girerim hemfikir olduğunuz şeyler, hemfikir olmadıklarınızdan daha fazladır." Dirseklerimi omuzlarına dayayıp ona eğilerek ısrar ediyorum. "Bahse girerim beni tanıdığında, 'onlar' olmaktan Bristol olacağım. Aylar önce Black and Blue Ball için 'Bruise' şarkısını seslendirdiğinde söylediğin bu değil miydi? Bazen birbirimizin etrafında olmamız ve birbirimizi tanımamız, en azından bize bir kategori olmaktan çıkıp gerçekte kim olduğumuza dair bir şans vermemiz gerekmez mi? Birey olarak gerçekte kim olduğumuzu?"

Başını sallıyor, adımları ön kapımızdan içeri kekeleyerek girdiğinden beri ilk kez gerçek bir mizah ortaya çıkıyor.

"Ne olmuş yani?" Bir sırtış ağızını eğıyor. "Söylediğim *her* kelimeyi hatırlıyor musun?"

Gerçekten hiçbir fikri yok.

"Seninle sadece bir hayatım olacaksa," diye boynuna, "o zaman, evet, her anına ve söylediğin her kelimeye tutunacağım."

Beni boynunun kıvrımından çekip yüzümü inceliyor. Gözleri kararıyor, aramızdaki havada duyguların kokusu var.

"Benim için çok değerlisin Bristol," diyor, sesi ham ve saygılı olmanın mükemmel bir karışımı.

Onu derinden öpüyorum, dilim onunkine karşı kayıyor, iki partner arasında koreografisi yapılmış bir dans, şehvetli ve şefkatli. Alt dudağında ziyafet çekiyorum, o inleyip beni tekrar aşağı kaydırana kadar noktayı ısırp yalıyorum, sertliği yumuşaklığımla, ıslaklığımla birleşiyor.

Yine mi bu?

Beni konudan uzaklaştırıp duruyor.

"Bunu düşünecek misin?" Dudaklarımızın arasına boşluk bırakıp aç öpücükleri keserek soruyorum. "Ha?" Tutku Grip'in gözlerini parlatıyor. "Neyi?"

"Dr. Hammond." Dudaklarımızın arasından soluyarak başka bir öpücüğe dalma isteğine direniyorum. "Hâlâ onunla çalışmayı misin?"

koltuk minderine yaslıyor, profesörün adının geçmesi üzerine kirpiklerini kızgınlığın indiriyor.

"Evet." Başını sallıyor ama dudaklarında hâlâ alaycı bir ifade var. "Bunu

düşüneceğim." "Güzel." Kucağından inonu ürkütüyorum.

"Hey, nereye gidiyorsun?" Fermuarının arkasındaki durumu, pantolonunun içindeki direği işaret ediyor. "Bunu sonra hallederiz, bebeğim. Şimdi beni sevdiğini mi sanıyorsun? Sarımsağımı tadana kadar bekle.

limonlu tavuk şeysi." Mutfağa doğru yöneliyorum, omzumun üzerinden sesleniyorum, "Bu arada, bu gece beni rahatsız etme. çok şeyim var."

Virüs'ü uzun zaman önce indirmiştim ve kendi başıma okumanın zamanı geldi de geçiyor bile. Eğer Grip'in kendi sözlerini kendi düşüncemi kanıtlamak için , belki Dr. Hammond'un kendi sözlerini onun üzerinde kullanmam gerekebilir.

BÖLÜM 19

KAVRAMA

"GÖREBİLİR MİYİM?"

Amir ve ben mutfaktayız. O sucuk kızartıyor, ben de dizüstü bilgisayarımda Iz'in dersi için bir ödev üzerinde çalışıyorum. Tartışmamızdan beri profesörle aramız eskisi değil. Ertesi gün geldiğimde kapıyı , sanki emin değilmiş gibiydi ve dürüst olmak gerekirse, , kız arkadaşımı almaya ve Los Angeles' geri uçmaya hazırdım. Dersinde oturmak bile ilk birkaç dakika ihanet gibi geldi, sanki düşündüğü şeylerin normal olduğunu söylüyormuşum gibi. Bristol için olmasaydı, kışına ikilileri fırlatırdım.

Ancak ders sırasında, adalet sistemimizin ne kadar bozuk olduğunu, siyah, kahverengi ve yoksul insanların açıkça orantısız bir şekilde bunun acısını çektiğini yineleyen dava üstüne dava, adaletsizlik üstüne adaletsizliğe daldık. Bu, Iz'in Bristol'u sevmemi onaylayıp onaylamaması gibi önemli bir konudan bile daha büyük bir mesele. Benim için bu iğrenç bir önyargı ve programlar ve politikalar için parlak fikirler üreten aynı parlak zihnin kendisini bu tür bir düşünceyle sınırladığına inanamıyorum, ancak çözümleri var. İyi fikirleri var ve birlikte pek çok insana yardımcı olabiliriz. Belki bir şeyleri bile değiştirebiliriz.

"Bruh, bana gösterecek misin, göstermeyecek misin?" Amir cızırdayan tavadan yükselen dumanın arasından kaşlarını çatıyor. "Sen evimi kalp krizi geçirmiş gibi kokuturken olmaz." Dizüstü bilgisayarımdan cızırdayan tavaya bakıyorum.

tavadaki yağ. "Bu şekilde yemeye devam edemezsin. Otuz yaşındayız, on üç değil. Daha iyi beslenmelisin." "Sen kim oluyorsun?" Amir yüzünde bir sırıtişla soruyor. "Genel cerrah mı?"

"Cerrah gen-" Başımı sallıyorum ve gülüyorum. "Ayrıca, eğer teknik konulara gireceksek, sen otuz bir yaşındasın, benden bir yaş büyüksün."

"Ah, olsun. İşte " Amir gözlerini deviriyor ve birasından bir yudum alıyor. "Yani, birinci sınıfta sınıfta kaldığını unutamayız."

"Biliyorsun o yıl hastaydım ve pek çok günü kaçırdım." "Yine de." Ona eğlenen bir bakış fırlattım. "Birinci sınıf."

"Bunu yaşamama asla izin vermeyeceksin, değil mi?" Başını sallar ve ocağın alevini ayarlar. "Demek istediğim, bu diyeti ayarlamalısın. Ailende olan her şeyi biliyorsun." "Ailemde ne var?"

"Hipertansiyon, kalp hastalığı." Hastalıkları parmaklarımla işaretliyorum. "Diyabet."

"Her zaman 'bet'lerle," diye mırıldanıyor. "Ve bu sadece annenin tarafı."

"Annem hakkında konuşma," diye uyarıyor ama de kıkırdıyor.

"Sadece söylüyorum, yarısı betalar yüzünden ayaksız öldü. Ayakların olmadan yürüyemezsin bile, kardeşim."

"Ders için Bristol'a teşekkür etmem gerekiyor mu?" Amir soruyor. "Sağlıklı beslenmeni o mu sağladı? New York'a taşındığımızdan beri sana her akşam sebze falan mı pişiriyor?"

Kahkaham mutfakta yankılanıyor ve sustuktan sonra bile yüzümde bir gülümseme asılı kalıyor.

"Bristol'un ... benim Bristol'umun ... her gece yemek yapıp yapmadığını mı sordun?" Gülerek açıklıyorum. "Ara sıra buraya gelir ve bir şeyler dener. Umurumda olduğundan değil. Bris'in su kaynatamaması umurumda değil. Onun başka yetenekleri var."

"Lütfen cinsel hayatınız hakkında konuşmayın." Amir yüzünü buruşturuyor. "Bir erkeğin bu kadar korkak olduğunu görmek midemi bulandırıyor."

"En azından ben biraz alıyorum." "Ooooooh. Bu çok alçakça."

"Düzenli olarak," devam ediyorum. "Her gün. Genellikle günde iki kez ve bomba gibi."

"kakmak , değil mi?"

"Hey, bir kardeşe am kırbacı diyemezsin, sonra da sana ne kadar iyi olduğunu söylediğinde tuzlu davranamazsın." "Beni yakaladın." Amir gülüyor.

Sekizinci sınıfta ikimiz de siklerimizi ilk kez ıslattığımızdan beri birbirimize bu şekilde . Ben sikişen ve anlatan adamlardan değilim, özellikle de Bristol hakkında, ama Amir'in haberi olmadan asla sıçamadım. Bu yakın zamanda değişmeyecek.

"Peki ya sen ve Shon?" Ben soruyorum.

"Peki ya biz?" Amir'in gözleri kısılıyor, sözlerine ihtiyat karışıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"*Yani* sen ve Shon'dan ne haber? Sana her anlatıyorum.

Bana sen ve Shon hakkında hiçbir şey anlatmadın." "Kimse senden tüm işlerini anlatmanı istemedi." "Benden tüm anlatmamı istediğine eminim."

"Evet, ama şimdi kız arkadaşın hakkında çenenı kapatamıyorsun." Amir iyi huylu bir gülümseme sunuyor ve omuz silkiyor. "Bris olduğu için, bunu yanına bırakacağım. Ben ve Shon birkaç kez çıktık. Ağırdan alıyoruz."

"Yavaş mı?" İnanmayarak sordum. "Dostum, onunla tanıştın. Daha ne kadar ?" "Bristol'la sekiz yıl boyunca anlaşılmadınız. Sanırım senden daha iyisini yapmaya hazırım."

Sıcak tavadan yağ fışkırıp elini patlattığında gülüyorum. "Gördün mü, bu boku burada pişirirsen böyle olur."

"Sucuğu sevdiğini biliyorsun," diyor Amir sırtarak. "Artık Tribeca'da yaşadığına göre yeni bir şey bulmaya çalışma."

"Yanılmıyorsam *Tribeca'da* alt katta oturuyorsunuz."

"Faturayı ben ödemeyeceğim. O *senin* ."

"Sen beleşçi bir orospu çocuğusun." Yüzündeki ifadeye gülüyorum. "Benimle New York'a taşınmana ihtiyacım olmadığını gayet iyi biliyordun ve Bristol'un *güvenlik* konusunda kendini telaşlandırmasına izin verdin. Umarım şimdi mutlusundur, Tribeca'da yaşıyorsundur ve bütün gün bir bok yapmak için para alıyorsundur."

"İnsanın hayatını kazanması gerek" diyor, sırtıtmaktan çekinmeden.

İz ile kentsel topluluklarda girişimciliğin artırılması, beyaz olmayan insanlar için yeşil bir devrim hakkında yaptığım tartışmalar aklıma geliyor.

"Ne yapmak istiyorsun, Amir?" Yüksek arkalıklı sandalyeyi ters çevirip üzerine oturuyorum ve kollarımı arkasına koyuyorum.

Sucuğu diğer tarafa çevirirken başını kaldırıp bakıyor. "Ne ile?"

"Bruh, hayatın pahasına." Ona şüpheci bir bakış attım. "Önümüzdeki elli yıl boyunca beni koruyormuş gibi daha fazlası olmalı."

Amir ağzının kenarlarını aşağıya doğru kıvrır.

"Piyangoyu kazanmadan önce senin güvenlik ekibinde gece dersleri alıyordum."

Ayılıp omuz silkmeden önce bir sırtış paylaşıyoruz.

"Devlet üniversitesinde bazı işletme dersleri aldım. Belki Magic Johnson'ın tavsiyesine uyabilirim. Mahalleye kaliteli işletmeler getirmek, bu tür şeyler."

"Hey, ben de bunun için buradayım." Birkaç haftadır aklımın bir beliren fikri dile getirmeden önce tereddüt ediyorum. "Benim yaptığımı yapabilirsin, internetten diploma alabilirsin, işletme ya da başka bir şey. Müzik ve Iz ile yapmak istediğim şeyler arasında, gerçekleşmesini istediğim işler için fazla zamanım olmayabilir."

"Ne olmuş yani?" Amir elindeki spatulayı kendine doğru tutuyor. "Benden kara girişimcilik falan mı yapmamı istiyorsun?"

"Neden olmasın?" diye sordum. "Sen zekisin. Nasıl acele edeceğini ve mahalleyi nasıl anlayacağını biliyorsun, orada iş yapmak için ne gerektiğini biliyorsun. Sana güveniyorum. Yatırım için daha iyi kim olabilir? Tek ihtiyacın olan biraz eğitim."

Amir'in gözlerinin ardında ilgi kıvılcımları çakıyor, sonra bir somun ekmek açmak için başka tarafa bakıyor.

"Bunu düşüneceğim," diyor ve boğazını temizliyor. "Şimdi asıl soruma dönelim. Yüzüğü görebilir miyim?"

Konuyu değiştirmesine izin verdim.

"Bende sana söylediğim için bile nefret ediyorum." Sırıtiyorum ve için hiçbir harekette bulunmuyorum. "Korkaklığı bırak ve bana yüzüğü göster."

Çantama uzanıyorum, geçen haftadan taşıdığım yüzüğü çıkarıyorum ve hâlâ et ürünü şeklinde kalp hastalığı kızarttığı tezgâha doğru yürüyorum.

"Şiiiiit." Küfürü bir Slinky gibi uzatıyor, belli ki parmaklarımdan alırken etkilenmiş. Elimden çıkar çıkmaz geri almak , fiyatı yüzünden değil - gerçi *lanet* olsun, çok pahalı - sadece geleceğimi o koca beceriksiz ellerinde tutuyormuş gibi geliyor.

"Eğer yüzüğe yağ bulaştırırsan, ben-"

Ön kapının açıldığını duyuyoruz ve Amir'in gözleri tabak gibi yuvarlaklaşıyor. Bristol'un topukları parkeye vuruyor, köşeyi döndükçe ses daha da yükseliyor. Ben yüzüğü geri alamadan Amir onu şeker kutusuna fırlatıyor.

"Ne . . . ?" Kafasının arkasına vuruyorum.

"Panikledim!" Bris mutfığa girdiğinde omuz silkiyor.

"Bu koku da ne?" Burnunu kırıstırıyor, yüzünde hoşnutsuzluk var.

Tezgâhta bize katılıyor, bir öpücük için bahşış veriyor. Normal davranan Grip'in ne yapacağını düşünmeye çalışıyorum.

. . iki eliyle yüzünü kavrar ve onu öperdi, ben de öyle yaptım. İşim bittiğinde göğsüme yapışmış ve nefessiz kalmıştı. Amir'e bakıyor, bize alışkın olmasına rağmen biraz bir şekilde gülümsüyor.

"Münazarada bunu mu giyeceksin?" Bristol soruyor.

Iz Clem Ford arasında ırk ve kitlesel hapsetme üzerine yapılacak söyleşi akşam yakındaki bir kitapçıdan canlı olarak yayınlanacak.

"Evet." Dar siyah pantolonuma, gri düğmeli bluzuma, siyah deri ceketime ve botlarıma bakıyorum.

"Ne? Bozuk mu görünüyor?"

"Hayır." Tüm gün süren toplantıların ardından kırıxmamış bile olsa pantolonuna bakarak kaşlarını

atıyor. "Tam tersi-

çok iyi görünüyorsun. Oyunumu hızlandırmalı ve değişmeliyim."

Muhteşem görünüyor. "Muhteşem görünüyorsun."

"Bunu söylemek zorundasın." Ama iltifatım yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Bu gece bizimle geliyor , Amir?"

Başının üzerinden gözlerimle buluşuyor ve sessizce başımı sallayıp ona parmakla boğaz kesme uyarısını veriyorum.

"Uh . . ." Gözleri ondan bana ve tekrar bana bakıyor. "Hayır. Ben. . . um . . ."

"Kahretsin," diye yardım öneriyorum. "Bu gece yapacak işleri var. Ayrıca, kitapçı sadece birkaç blok ötede. Kolayca yürüebilirsiniz. Bir şey olmaz."

"Orada bir sürü ırkçı aptal olacak." arasında kararsız bir bakış attı. "İyi olacağız dedim."

Artık sabrımı zor .

"Bağlandın mı, dostum?" Amir soruyor.

Pantolonumun kaldırdım ve bileğimdeki silahı gösterdim.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Silahı gördüğünde Bristol'un gözlerindeki endişe üç katına çıkar.

"Silahlar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"Ve seni koruyamamak konusunda ne hissettiğimi biliyorsun- böyle bir şey olmayacak. Bunun için ehliyetim var." Pantolonun paçasını bırakıp Amir'e dönüyorum. "Dediğim gibi, yürürken iyi olacağız."

"çok soğuk." Bristol hâlâ kaldırımda duruyormuş gibi kollarını ovuşturuyor. "Aralık ayındayız."

"Ben Cali'li bir adamım," diye takılıyorum, "ve soğukta yürümeye hazırım, ama sen burada büyüdün ve pısırik mısın?"

Amir sandviçinden ilk ısırığı almaya hazırlanırken, "Yine de haklı," diyor. "Hava soğuk."

Bristol'un az önce geldiği yönü işaret ediyorum.

"Neden kalp krizini beyaz ekmekle geçirip evine dönmüyorsun?" Bristol sandviçe temkinli bir bakış atar. "O da *ne*?"

"Hiç sucuk yemedin mi, Bris?" diye sordum.

"Hayır." Araştırmacı bir koklama sunuyor. *Bunu görmeliyim.*

"Muhtemelen hoşuna gitmeyecektir," diyorum kayıtsızca. "Biz büyüdük. Mahallede yemek zorundaydık - bilirsin, fakirdik ve iki yakamızı bir araya getirmek için mücadele ediyorduk. Değil mi Amir?"

Hemen anlıyor ve .

"Oh, evet," diye kabul ediyor. "Bazı geceler annemizin gücü ancak buna yetiyordu, ama anlıyorum Bristol, eğer denemek istemezsen-"

"onu bana. Deneyeceğim," diye araya girerek Amir'in ve söz konusu sandviçin yanına gidiyor.

"Bahse girerim ... şey Eminim öyledir..."

İşlenmiş etle yüz yüze geldiğinde sesi kesilir. Cesur görünerek ısıyor. Bir an için yeşile dönüyor, hasta olabilirmiş gibi, sonra hızlıca çiğniyor, bize asla belli etmemeye kararlı. Bu arada Amir gülüşünü gizlemek için öksürük krizine girdi. Bristol'la uğraşırken asmamak için çok pratik yaptım.

"Beğendin mi?" diye sordum.

"Mmmhmmmmmm." Öğürme refleksini yutuyor. "Neden sevdiğinizi anlayabiliyorum.

Çok ... çok ... çok ..."

"İyi mi?" Ben

tedarik ediyorum.

"Evet, bu iyi." Parmaklarını yakıyormuş gibi Amir' uzatıyor. "Hepsini senden almak istemiyorum, Amir."

"Oh, *hayır*, Bristol." Ona doğru geri itiyor. "Alabilirsin-"

"Hayır, gerçekten." Bir kusmuk torbasına ihtiyacı varmış gibi görünerek ona geri itiyor. "Lütfen al."

"Ben çıkıyorum o zaman." Amir sandviçini ısıtıyor, getto coşkusuyla gözlerini kapatıyor.

"Hmmmmmm. Bana biraz bıraktığın için teşekkürler, Bris."

"Tabii ki." Gergin bir şekilde gülüyor, sanki biraz daha aşağı inmek zorunda kalacağından korkuyormuş gibi. "Sende .

Hepsini yiyeceksin."

Kapının kapandığını duyar duymaz Bristol bana dönüyor. "Aman

Tanrım. Neden o yememe izin verdin?"

Kahkahalarım duvarlarda yankılanıyor.

"O kapüşonlu çocuklarla takılmaya çalışırsan böyle . Kesinlikle ihtiyaçtan dolayı sevmeyi öğrendiğimiz bir yemek."

"Bir dahaki sefere bir uyarı olurdu." Dolaptan bir kupa almak için uzanıyor ve omzunun üzerinden bana gülümsüyor. "Bu gece için hazır mısın? Uslu duracak mısın?"

"Bir rapçi, bir beyaz üstünlükçü ve dar görüşlü bir profesör bir bara giriyor." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup omuz silkiyorum. "Ne yanlış gidebilir ki?"

"Dr. Hammond'la ilk kez tanışıyorum." Bu sabah kahveyi bir fincana doldurup mikrodalgaya atıyor. "Biraz gerginim."

"Olma." İlişkımız hakkında ne hissettiğini bile bile Bristol'Iz'le tanıştırma düşüncesine kaşlarını çatıyorum.

"Profesörü bana bırak." şeye uzanıyor. *Şekere.*

Koşarak geldim ve elimi kutunun üzerine kapattım. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Hızlıca bir fincan kahve mi yapıyorsun?" Şaşkın bakışlarını yüzümden kutuya kaydırıyor. "Uzun bir gün oldu ve bu geceyi atlatmak için biraz kafeine ihtiyacım var."

"Sadece seni gerginleştirir." Sesim cehennem gibi gergin çıkıyor. Yüzük kutunun içinden parlayıp kendini ele verecekmiş gibi hissediyorum.

"Çok erken kalktım. *Biri* alarmımdan önce uyandı ve seks istedi." Alaycı bir bakış fırlattı. "İki kez."

"Ne diyebilirim ki?" Omuzlarımı kaldırıp indiriyorum. "Bir erkeğin ihtiyaçları vardır." "Bir kadının da . Kahveme *ihtiyacım* var ve şeker alıyorum. Çekil."

"Bu şeker alamazsın çünkü ..." Mantıklı bir açıklama bulana kadar beynimi evirip çeviriyorum.

"Hamam böcekleri."

Bristol'un yüzündeki dehşete bakılırsa, Naziler dediğimi sanırsınız. "*Hamam böceği* mi dedin?" Sesi birkaç desibel düşerek ölümcül bir hal aldı.

Sessiz.

"Evet, şekerin içinde bir hamam böceği gördüm." "Burada mı?" Yüzünün beyazladığına eminim. "Tribeca'da mı?"

"Etrafta dolaşıyorlar, Bris."

"Döksem iyi olacak." Teneke kutuya ama ben elinden çekip alıyorum. "Ben atarım."

Cebinden telefonunu çıkarıyor.

"Mülk yönetimini arayacağım. Onların-"

"Bırak ben yapayım, bebeğim." Telefonunu parmaklarının arasından alıp cebine geri koyuyorum.

"Sen git giyin. Birazdan yola çıkmamız gerekiyor."

"Ama arayacaksın?" Şeker kutusuna son bir kez endişeli bir bakış atıyor. "Uyuyamayabilirim

Bu gece o hamam böceğini düşünüyorum."

"Seni uyutmak için yaratıcı yöntemlerim var." Eğildim, dudaklarım onun üzerinde, elim teneke kutuya kilitlenmişti. Geri çekiliyorum ve onu merdivenlere doğru çeviriyorum. "Git benim için daha da güzelleş ve . Hesaplaşmaya geç kalmak istemeyiz."

Kıcına vuruyorum, biraz zıpladığında gülümsüyorum ve merdivenlerden yukarı çıkmadan önce omzunun üzerinden geri gülüyor.

Rahatlayarak yavaşça nefesimi veriyorum ve omuzlarımı çökertiyorum. Gelmediğinden emin olmak için son bir kez kaçamak bakış attıktan sonra kapağı kaldırıyorum ve yüzüğü almak için şekeri karıştırıyorum. Yüzüğün saflığı tepedeki ışıkları yansıtıyor, sarı elmastan yayılan bir spektrum.

"Hamam böceği yok." Yüzüğü cebime geri koyuyorum. "Ama bir kanarya buldum."

BÖLÜM 20

BRISTOL

"NEDEN SÜREKLİ GÜLÜMSÜYORSUN?" Tartışma için kitapçıya doğru yürürken Grip'e soruyorum. "Benim kolyemi takıyorsun." Elimi sıkıyor ve bana bir gülümseme gönderiyor, gözleri Göğüslerimin arasında sallanan altın çubuğu.

"Kolyen mi?" Boynumdaki zincire dokunup üzerindeki yazının izini sürüyorum. "Bunu kendim aldığımı çok net hatırlıyorum."

"Ama ben ilham verdim," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Neruda'nın dizeleri ilişkimizde büyük önem taşıyor; "*Kalbim rüzgârda serbest kaldı*" diyor. İlk öpüşmemizi düşünmeden, onun zırhımın altından kaydığını, kendi savunmasızlığının beni onunla daha önce hiç paylaşmadığım şeyleri paylaşmaya teşvik ettiğini hatırlamadan giyemiyorum.

"Bunu giymene bayılıyorum." Kitapçıya doğru hızlı adımlarla yürürken kaldırımı inceliyor. "Bu arada bu gece çok güzel görünüyorsun."

"Beni yürüttüğün için sıkı giyinmem gerektiğini biliyordum." Onun iyi huylu yüz buruşturmasına gülüyorum.

Beyaz bir kazak gövdeyi tam sarıyor ve aynı renkteki geniş paçalı pantolonum belimden baldırımın ortasına kadar gevşekçe sallanıyor. Deve rengi deri botlarım ve kaşmir kabanım kıyafetimi tamamlıyor.

"Bu botlar beni şimdiden öldürüyor," diye yakınıyorum, yüzüne gizlice bakarak.

"Bunu duymak ." Gülüyor ve kolumu kendi kolunun içine sokuyor. "Yürüyüş için harika bir gece, bunu sen de biliyorsun."

Adam haklı. Havadaki soğukluk, her köşede ve mağaza vitrinlerinde yer alan Noel süslemelerinin verdiği tatil neşesinin altını çiziyor.

"Bu bizim çift olarak ilk Noel'imiz," diyorum.

"Evet. Los Angeles'a dönecek olmamız çok kötü. Burada, New York'ta kalsaydık belki Noel sabahı kar yağışı alabilirdim."

"Kalmak istiyor musun?" Umarım kalmaz. Palmiye ağaçlarımı, vaftiz kızımı, kardeşimi ve Kai'yi özleyorum. Sanırım ailemi bile özledim. Eve gitme vakti gelmiş *olmalı*.

"Hayır." Grip deri ceketini biraz daha sıkı sarıyor. "Geri dönmeye hazırım. Kar yerine arkadaşlarımızı ve ailemizi tercih ederim."

"Belki bu gece alırsın. Bunun için arıyorlar."

"Buna güvenmeyeceğim." Kapısında insan kuyruğu olan bir kitapçının önünde durur. "ve bak, ayakların etmedi."

"Çok komik." Omzuna yaslandım. "Dr. Hammond'ı dinlemeyi gerçekten dört gözle bekliyorum." Grip'in gülümsemesi azalıyor ve dükkâna doğru bakıyor.

"Evet, Clem Ford cahil bir piç olabilir ama aynı zamanda zeki ve sert biri. Umarım Iz kendi başının çaresine bakabilir."

Kendinden çok daha fazlası. Dr. Hammond'un zihninin keskinliği beni hayrete düşürdü. Düşünceleri çevik, Ford'un önünü kesmek için kıvrılıyor ve bükülüyor ve argümanlarını o yapmadan önce tahmin ediyor. Grip'i etkileyen kitabını okuduğumda etkilenmişim ama onu şahsen dinlediğimde neden New York'a taşındığımızı, bu adamın fikirlerinin neden Grip'i bir kasırga gibi sardığını anladım.

Dr. Hammond tanıdığım hiç kimseye benzemiyor. Zekasının gücünde ölçülü bir güç var. Fiziksel olarak bir profesörden çok bir futbolcuya benziyor. Altı-beş yaşlarında, lacivert takım elbise giymekten çok onun tarafından tasmalanmış gibi. Şık olmaktansa rahat olmayı tercih ettiğini şimdiden söyleyebilirim. Daha genç bir Idris Elba hayal edin, işte Dr. Hammond. Karizması zaman içinde serbest bırakılıyor, size yavaş ve sinsi dozlarda yediriliyor, sanki ona bir şeylere mal oluyormuş gibi görünen bir gülümsemeyle size . Onu soğuk göstermesi gereken çekingen tavrı bunun yerine sizi kendine çekiyor. Sizi içine çekiyor ve dinlemek için oturtuyor. Kitapçının etrafına bakıyorum, öğrencileri ve kitabının kopyalarını tutan okuyucularla dolu. Derin sesi alçak perdeden geliyor ve duymak için zorlandığınız için mi yoksa söyledikleri bildiğinizi sandığınız şeyleri alt ettiği için mi koltuğunuzun olduğunuzdan emin olamıyorsunuz, ama her iki durumda da sizi diken üstünde tutuyor.

Buna karşın, bu dünyada iğrenç olan her şey Clem Ford'da toplanıyor. Bir saat boyunca üstü örtülü ırkçı söylemlerini dinledikten sonra kulaklarımı fırçalamak istiyorum. Onun da bir karizması var, karanlık bir çekim gücü, dibe için bir dip akıntısı.

Burada kendi destekçileri var, onu bariz bağınazlığın sınırına kadar takip eden genç öğrenciler. Bir işadama olarak ikna edici ve zeki. Ne yazık ki onun işi hapishaneler. Birçok şirketin hapishane işgücünü çok düşük bir maliyetle kullandığını ve büyük bir hapsedilmiş nüfusa sahip olmanın iş için iyi olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ve mahkumlar için kötü.

Ford ve Profesör Hammond'un birbirlerinden şahsen hoşlanmadıkları, açılış ve geçit vermez bir su kütlesi bulunan karşı kıyılarda duran dinleyicilerden aldıkları ilk anlaşılıyor. Ford'un fikirleri mali açıdan sağlam, ancak ahlaki açıdan iflas etmiş durumda. Profesör ise her bir metodik şekilde parçalara ayırarak, müthiş bir tarih ve felsefe kavrayışı ve geleceğe ikna edici bir vizyonla izleyicileri ikna ediyor.

Grip hâlâ Profesör Hammond'ın ilişkimize bakış açısından memnun değil ama gözlerinde isteksiz bir saygı, Iz'in -herkese ona böyle hitap etmesini söylemişti- her ikisinin de kendini konuları ne kadar iyi temsil ettiğine dair isteksiz bir gurur okuyorum. Elini sıkıyorum ve o da dönüp bana bakıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, başını dikkatle eğerek.

"Evet." Başımı sallıyorum ve çenesine bir öpücük kondurmak için eğiliyorum. Başımı avuçluyor ve kulağıma fısıldayacak kadar yaklaşıyor.

"Sıkıldın mı?"

Bu soru neredeyse duygularımı incitiyor. Zamanımın çoğunu bu dünyada geçirmediğim için düşünceli davrandığımı biliyorum ama herkesle birlikte diken üstünde olduğumu bilmesini istiyorum.

"Bayıldım." Elimi yüzüne bastırıyorum. "Profesör Hammond harika biri. İyi ki gelmişim."

Memnuniyet gülümsemesini genişletiyor ve gözlerinin kenarlarını kırıştırıyor. "Ben de geldiğine sevindim."

Arkasına yaslanıp tekrar dinlemeye başladı. Soru-cevap kısmı bitmek üzere; son soruyu kaçırdım ama profesörün yanıtını dikkatle dinliyorum.

"Bilmediğin için kendini kötü hissetme," diyor hala sorular için koridorda kurulan başında duran genç öğrenciye. "sonra bir şey yapmadığınız için kendinizi kötü hissedin. Bu gece burada duyduğunuz şeyleri artık göre, onlar hakkında ne *yapacaksınız*? Cehalet doğal olarak ortaya çıkan bir durumdur. Suçlu hissettiğiniz şey değil, hakkında bir şeyler *yaptığınız* şeydir. Bilmeden doğarız ve deneyimlerimiz bizi bilgiyle besler. Her zaman yaptığınız şeyi yaparak ve yalnızca her zaman bildiklerinizi bilerek, yalnızca bu dünyadaki yeriniz değil, başkalarının yeri ve durumu hakkındaki bilgi ve anlayışınızı da sınırlarsınız. Daha fazlasını bilmek, deneyimlerinizin ötesini anlamak için kendinizi sosyal ve entelektüel olarak konumlandırın. Bireyler ve toplum olarak bu şekilde gelişiriz."

Söylediği hemen hemen her şeyden sonra ayağa kalkıp "*Mikrofonu bırak!*" diye bağırarak istiyorum ve bu özellikle bana hitap ediyor. Jade haklıydı: Grip'in yetiştirilme tarzı ve geçmişi hakkında bilmediğim ve anlamadığım pek çok şey *var*.

Ben kesinlikle sucuklu sandviç almam.

Ama bilmediğim için kendimi kötü hissetmeyeceğim. Profesörün dediğini yapacağım. Daha fazlasını öğrenmek için kendimi entelektüel ve sosyal olarak konumlandırmaya devam edeceğim. Bu, Grip'in yapmak zorunda olduğu şeyden, milyonlarca insanın kendilerine yabancı olan ama öğrenmeleri gereken şeyleri anlamak için yaptıklarından farklı değil.

Moderatör herkese geldikleri için teşekkür ettiğinde kalabalık dağılıyor, Ford'un takipçileri onunla konuşmak için can atıyor ve profesörün kitap imzalamak için yerleştirildiği masanın önünde bir kuyruk oluşuyor.

Ve insanların hevesli olduğu tek kişiler de onlar değil.

"Hey, Grip, bir fotoğraf çekebilir miyim?" diye soruyor rastalı genç bir adam.

Bu tek istek, Grip'in sıradan bir öğrenci değil, bir süperstar olduğunu fark eden insanların zincirleme reaksiyonunu başlatıyor. Birkaç saniye içinde kendi kuyruğunu oluşturdu ve içeri girdiğimizde aldığımız programın kopyalarını imzaladı, selfie çekti ve gözleri yaşlı kızların müziğinin onları ne kadar etkilediğini anlatmalarını . İyi bir küçük ünlü gibi ve benden çok daha sabırlı bir şekilde, bir elinde kalem, diğer elinde benim elimle her şeyi ediyor.

"Hey." Dikkatini çekmek için elini çektim. "Hemen ."

Gülümsemesi kayboldu ve bana döndü. "Nereye gidiyorsun?"

Cockney aksanı yapıyorum. "Siz mahkemedeyseniz bir hizmetçi kız tuvalete gidemez mi lordum?"

Başını eğiyor ve yüzünü . "Şu anda ne yaptığımı bile bilmiyorum." Gülüyorum ve elimi çekiyorum.

"Boş . Geri döneceğim," diyorum ona, geriye doğru yürüyerek. "Halkınla ilgilen."

Ulaşamayacağı bir yere doğru yürürken yüzünde beliren hayal kırıklığı ifadesine hâlâ gülüyorum. Bağınazlar onu sinirlendiriyor ve görünüşe göre bu gece burada çok sayıda gizli çalışan var. Artık hedge fonlarının arkasına saklanıyorlar, beyaz çarşaf yerlerine kar sayfalarının arkasına, ama kalp aynı.

Virüs'ün kopyalarını ellerinde tutan birkaç kişinin arkasında sıradaki yerimi alıyorum. Çantamdan benimkini çıkardım ve bekledim. Profesörün bu gece bunlardan epeyce imzaladığını ve sabrının taşmaya başladığını söyleyebilirim. O Grip gibi, tüm bu ilgi ve taleplere alışkın, deneyimli bir profesyonel değil. O, kitabının bu kadar ilgi göreceğini hiç tahmin etmeyen zeki bir adam. Taktığı kaşlar bir gösterge niteliğindeyse, "hayranlara" sahip olmak ve imza dağıtmak onun uzmanlık alanı değil.

"Kime imzalatayım?" diye soruyor ona uzattığım defterden kaldırmadan. "Bristol'a git." İsmimi duyunca keskin bir ifadeyle başını kaldırdı, gözleri bunun bir tesadüf mü yoksa

Düşündüğü kişi olup olmadığını. "Evet, ben Grip'in Bristol'ıyım."

Yorgunluk çizgileriyle işaretlenmiş yakışıklı yüze yavaş bir gülümseme yerleşiyor.

"Kesinlikle öylesin." Elini uzatıyor. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk."

"Öyle mi?" Elini kabul ediyorum, ses tonumu ilişkimize karşı söylediği sözlerin farkında olduğumu bilmesine yetecek kadar sakinleştiriyorum.

"senden bahsediyor."

"Önemli bir detayı atladığımı duydum." Anlamlı bir şekilde durakladım. "En azından senin için önemli."

Bir saniyeliğine rahatsız görünme gösterdi, ama bu kısa geçti ve bu gece Clem Ford'un kusurlu argümanlarını parçalayan aynı kendinden emin, kendine güvenen adam bana ve bir sonraki hamlemi bekliyor.

"Kitabın ön yüzü yerine en sevdiğim imzalayabilir misiniz?" diye sordum. "Sayfayı katladım ve pasajın altını çizdim."

Sayfaya dönüyor ve neredeyse ezberlediğim kendi sözleriyle yüzleştiğini biliyorum.

Amerikan sistemlerimizin pek çoğu önyargılar üzerine inşa edilmiştir. İşin ironik yanı, bu önyargıların çoğu zaman, bilinçsizce de olsa, ayrılmaz bir şekilde kendi üstünlük duygumuzla bağlantılı olmasıdır. İktidardakilerin kendilerini daha güçlü, daha iyi hissetmelerini sağlayan önyargılar aslında onları zayıflatıyor. Önyargılarımız bizim kör noktalarımızdır ve kendi cehaletimizin karanlığında bize rehberlik edecek başkalarına ihtiyacımız vardır.

Kitabı imzalayıp bana geri vermeden önce bir süre pasajı düşünüyor. "Kişisel bir şey değil," diyor gözlerinde gerçek bir pişmanlığa benzeyen bir ifadeyle.

"Kişi siz olduğunuzda, kişisel hissettiriyor." Daha da yaklaşıyorum, sadece onun duyacağı konuşuyorum. "O kitapta önyargı hakkında yazdıklarına inanıyorum. Sen inanıyor musun?"

"Touché," diyor yorgun bir gülümsemeyle. "Yumruklarını , değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum, özellikle de Grip söz konusu olduğunda. Bize karşı nerede durduğunuzu bilse de size saygı ve hayranlık duyuyor. Ben de öyle. Birbirinize ve pek çok insana yardım edebileceğinize inanıyorum."

Devam etmeden önce bu sözlerin içime işlemesini bekledim.

"Bu nedenle, sizinle çalışmaya devam için onu cesaretlendirdim." Dudaklarımı sıkıyor ve gözlerimi kısıyorum. "Ama onu bir daha incitirsen benimle hesaplaşmak zorunda kalırsın."

Bir an için şok ifadesi yüzünü kaplıyor ve acaba çok mu ileri gittim diye düşünüyorum. Sonra bir şey kırılıyor. Gözleri parlıyor ve ağzından -bütün gece sergilediği ayıklıkla tamamen çelişen- bir kahkaha dökülüyor. Birkaç saniye boyunca devam ediyor ve ben ona katılmamaya kararlıyım ama dudaklarım seğiriyor, bu da sadece başka bir kahkaha turunu tetikliyor. Birkaç saniye daha bana gülmesini garip bir şekilde izledikten sonra rahat bir sırtıta bürünüyor.

"Mesaj alındı, 'Grip's Bristol'. İyi akşamlar," diyor, beni başıyla selamlayarak ve hâlâ gülümseyerek başından savıyor. "Sıradaki."

İmzalı kopyamı göğsüme bastırarak kenara Grip'in önünde hâlâ birkaç hayranı var ve gözüme takılıp "Özür dilerim" diyor. Gözlerimi ona dikip geniş bir sırtıta attıktan sonra dikkatini tekrar selfie'lere ve imzalara veriyor. Süperstarların arkasından gitmeye alışkın olduğum şeyi yapıyorum - bir duvar çiçeğinin en iyi taklidini yapıyorum, yerime geçip bekliyorum.

"Affedersiniz, daha önce tanışmış mıydık?"

Başımı kaldırıp bakıyorum ve adamı gördüğümde yüzümde şaşkınlık ve tiksintinin savaştığını hissediyorum. Clem Ford'a düşüncelerimi öğrenme zevkini tattırmak istemediğim için yüz hatlarımı düzeltiyorum.

" sanmıyorum Bay Ford."

"Belli ki beni tanıyorsun." Dost canlısı bir yılan gibi gülümsüyor.

"Bu gece buradayım, tabii ki kim olduğunu biliyorum." Onunla konuşmayı reddederek dikkatimi telefonuma veriyorum. "Ama hayır, tanışmadık."

"Annen Angela Gray, değil mi?"

İçimden ikiye katlanmama rağmen ona şaşkınlık belirtisi göstermeden bakıyorum. "Evet. Onu tanıyor musun?"

"Hamptons." Sanki şimdi bulmuş gibi parmaklarını şıklatıyor. "Geçen yaz Hamptons'da. İkimiz onun bir hayır kurumu için düzenlediği bağış gecesindeydik."

Başımı sallıyorum, onun gibi hayal meyal hatırlıyorum ama orada olduğumu bilecek kadar. "Evet, ama tanıştığımızı sanmıyorum."

"Resmi olarak değil." Gözleri kıyafetlerimi sanki orada değillermiş ve altındakileri görebiliyormuş gibi hızlıca inceliyor. "Ama senin gibi bir kadını kim unutabilir ki?"

Clem Ford bir günde altmış yaşına geldiyse, yobaz, fırsatçı, açgözlü ve rüşvetçi ama bildiğim kadarıyla pis bir ihtiyar değil... bu yüzden beni neden öyle olduğuna ikna etmeye çalıştığından emin değilim. Derin yuvalarına gömülmüş, kırıksıklıklar ve sarkık et ağıyla çevrili gözleri gerçek bir ilgi uyandırmıyor, en azından cinsel nitelikte değil. Bir şeyleri sebepsiz yere yapan bir adam değil, öyleyse neden benimle uğraşıyor?

"Yardımcı olabilir miyim?" Grip Ford'un arkasından sorar.

Eğer onu yakından izlemeseydim, Grip'e dönmeden önce Ford'un gözlerindeki memnuniyet parıltısını kaçırabilirdim. Hayır, bana karşı gerçek bir ilgisi yoktu ama kişiyi nasıl çekeceğini biliyordu. Ben Grip'e kurmak istediği tuzağın masum .

"Bay James." Sırtı bana dönük olduğu için, Clem'in kelleşen kafasının arkasının hoş olmayan baş başa kalıyorum. "Bu akşam sizden haber alamadığımız için üzgünüm."

Grip'in gözleri Ford'a kilitlenmiş, onun niyetlerini değerlendiriyor, inceliyor.

"Benden mi?" Grip kaşlarını çatıyor ama başka bir tepki vermiyor. "Benim gecem değildi."

"Dr. Hammond bir münazarada kesinlikle değerli bir rakip." Ford ellerini ceplerine soktu ve arkasına yaslandı. İyi niyetli olmadığını anlamak için yüzünü görmeme gerek yok. "Ama herkesin konuştuğu ve adam sensin. Sen bu yeni Amerikan Rüyası'nın sesisin."

Grip onu izliyor, asıl noktayı bekliyorKollarını göğsünde kavuşturmuş, durgun duruşuna rağmen , ilk tehdit işaretinde bir kirpi gibi dikenlerini fırlatmaya hazır.

"Pek ortak yanımız olmadığını düşündüğünü biliyorum," diyor Ford, "ama yanıyorsun. Aklıma ikimizin de sevdiği en az bir şey geliyor."

Grip'in gözleri kısılıyor ve yutkunuyor; Ford'un bir sonraki sözlerine hazırlandığını hissediyorum. Onu kızdırmak için özel olarak seçildiklerinden eminim ve sessizce buna kanmamasını diliyorum.

"Peki bu ne?" Grip sorar.

Ford Grip'in kulağına fısıldamak için yaklaşıyor. Grip'e iğrenç şeyleri duymuyorum ama bir şimşek çakması ve gök gürültüsünü bir gumbürtüyle Ford yanımda, Grip'in elindeki kelepçeyle sabitlenmiş duvarın üzerine düşüyor.

"Şimdi söyle." Grip'in sesi düşmanlıkla yapış yapış olmuş havayı jilet gibi kesiyor.

Ford, Grip'in elinin ağırlığı ve baskısı altında bile boğuk, alaycı bir kıkırdamaya zorlar. İnsanlar dikkatlerini bu iki adam arasında yaşanan drama çevirirken odadaki konuşmalar kesilir.

Ford'u görmezden gelip Grip'e yaklaşıyorum ve elimi koluna

koyuyorum. "Onu bırakmalısın," diyorum sert ve alçak sesle.

"Şimdi."

Hayal kırıklığı Grip'in çenesindeki kasları geriyor ve parmakları Clem'in boğazını sıkıca kavıyor.

"Dostum, buna değmez," diyor Dr. Hammond, Grip'in diğer tarafında cisimlenerek. "Bu

Herkesin sana baktığında vahşi bir haydut görmesini istiyor. Her ne dediyse, buna değmez. Biri kameraları tekrar açmadan ya da polis çağırmadan önce bırakın gitsin. Ya da daha kötüsü, burada bir isyan başlatın."

Kalabalığa bakıyor, Ford'un birkaçı yüzlerinde öfke ifadesiyle bize doğru ilerliyor. Diğerleri geçen konuşmaları yakalamaya çalışarak yaklaşıyor. Ford'un güvenlik olduğu anlaşılan uzun boylu, takım elbiseli bir adam tehditkâr bir şekilde öne doğru adım atıyor ama Ford elini kaldırarak müdahale etmesini engelliyor.

"Görmek istediğin bu muydu?" Grip, Clem'e parmaklarını gevşeterek ama soruyor. "Vahşi haydut mu?"

"Orada olduğunu biliyordum," diye homurdanıyor Ford. "Mesele sadece hangi düğmeye basacağımızı bilmektir. Hepimizin zayıf yönleri var."

Gözleri yana kayıyor ve beni buluyor, yüzüne sefil bir sırıtış yerleşiyor. "Ona bakma." Kelimeler Grip'in ağzından ateş gibi çıktı. "Bana bak." Clem alaycı gözlerini yüzümden Grip'e çevirmekte acele etmiyor.

"Düğmelerime basmak mı istiyorsun?" Grip talep ediyor. "Onu bir tepkiyi kışkırtmak için mi kullanıyorsun? Beni dene ve gör."

Küfürden oluşan bir nehri geri yutuyorum. Bu adamın Grip'i kışkırtmak için beni kullandığı düşüncesi karnımda kaynayan bir öfkeyi serbest bırakıyor. Yanındaki çıkıntıda atlamaya hazır bir şekilde dururken Grip'i ikna edemem.

"Grip, lütfen bırak ," diyorum, Dr. Hammond'ın gözlerinde Grip' koluna, vücudundan Ford'un boynuna sert bir köprüye eşdeğer bir endişe buluyorum.

Onu yakaladığı gibi aniden Grip Ford'u serbest bırakır.

Dr. Hammond bana, "Onu buradan çıkarın," diyor ve Ford'un biraz öksürüp takım elbisesini düzeltmesini ve güvenliğin geride tuttuğu hayran grubuna doğru yürümesini izliyor. Yüzlerindeki öfkeyi gördüğümde bu işin ne kadar çirkinleşebileceğini anlıyorum. Grip'in hayranları ve Dr. Hammond'un öğrencileri ve takipçileri Ford'la dayanışma göstermek için gelen küçük destekçi grubunu inceliyor. Bu, patlamaya hazır bir bomba potansiyeli taşıyor ve Grip'i patlama menziline çıkarmam gerekiyor.

Onu kapıdan kaldırımdan aşağı sürüklüyorum. Yüksek topuklu botlar acıtıyor, ama rahatsızlığı görmezden gelip, morartıcı bir hızla mümkün olduğunca çok kat ediyorum.

"Bris." Elimi çekiştirerek beni çalışıyor. "Bebeğim, ."

Onu görmezden geliyorum ve o sahneden uzaklaşmak için olduğu kadar kendime odaklanacak başka bir şey vermek için de hareket etmeye devam ediyorum.

"Dur dedim."

Grip bizi kısa kesiyor, daha güçlü ve zaman beni durdurabiliyor. Çenemi kaldırarak beni ona bakmaya zorluyor. Dondurucu soğukta adeta koşuyoruz. Yorgunluktan buz gibi havayı soluyarak birbirimizi izliyoruz. Sokak lambalarının altında yüzümü tarıyor, yanımdan akıp giden ve birkaçının yüzünde Grip'in kimliğiyle ilgili sorular olan insan seline aldırış etmiyor. Böyle zamanlarda keşke o sadece benim olsaydı diyorum, keşke tüm dünya hayatımıza girmeye hakkı olduğunu düşünmeseydi.

Aslında her zaman böyle hissediyorum. "İyi misin?" diye soruyor.

"Ben iyi miyim?" Sesim kuşkuyla yükseliyor. "Bir oda dolusu beyaz üstünlükçünün içinde bir beyaz üstünlükçüyü boğan sensin, ama evet, ben gayet iyiyim Grip. Ne be?"

"Onu boğmadım. Onu sıkıca duvara . Gevşek sikli piç yeterince zorlasaydı an kurtulabilirdi."

"Peki neden denemediğini düşünüyorsun?" Talep ediyorum. "Sence neden güvenliğini sakladı? Neden bunca zaman manyak gibi sırtıttı? Tam da onun yağ sürdün." "Sikerim böyle işi." Yürümeye başladı ama dirseğini tuttum.

"Hayır, beni dinleyin. Beyaz olmayan insanlar ve kitlesel hapsedilme üzerine bir tartışma için oradasınız ve böyle bir şey mi yapıyorsunuz? Neyle karşı karşıya olduğunu biliyorsun. Hak etmediğinizi düşündüğü her şeye sahipsiniz. Sizi itibarsızlaştırmak istiyor ve siz de ona izin vermek için kapıyı açtınız. Bundan daha akıllı olmalısın."

"Daha akıllı?" Öfke, havada donması için nefesini dışarı zorluyor. "Yani şimdi bana Amerika'da nasıl Siyah bir adam olunacağını mı söylüyorsun? Sanki hayatım boyunca bu bokun pazarlığını yapmamışım gibi?"

"Oh, böyle mi olacak?" Acı, kalbimi göğsümde zar zor atan küçük bir şey haline gelene kadar sıkıştırıyor. "Sana böyle şeyler söyleyemez miyim? Neden? Bu siyahlara özgü bir şey ve ben anlamıyor muyum?"

"Bu iyi bir yere gitmiyor." İki elini başının üzerinde ve yüzünde gezdiriyor. "Hadi eve gidelim."

"Hayır, bilmek istiyorum." Ellerimi buz kütleleri gibi kaşmir paltomun ceplerine sokuyorum. "Bize yasak olan şeyler var mı? Çocuklarımız olduğunda, 'bizim' topluluğumuz, 'bizim' davalarımız ve 'bizim' mücadelemiz olacak ve annem sadece izleyecek mi? Benim için düşündüğün şey bu mu? Tam olarak uymadığım başka bir aile mi?"

Gözyaşları yüzünü benim önümde bulanıklaştırıyor.

"Çünkü ben bunu yaptım." Boğazımı yakan acı yumruyu yutuyorum. "Eğer olacaksa, bana şimdi söyle. Düşündüğüm şeyi istemiyorsan hazırlıklı istiyorum - engelleri ya da sınırları olmayan şey. Asla saygısızlık yapmam, bunu biliyorsun, ama yapma ..."

Kaldırımındaki çatlaklara bakıyorum, acaba içimde bir yerlerde ben de mi çatlıyorum diye merak ediyorum. "Sadece beni dışarıda bırakma," diye fısıldıyorum. "Bana hayatının bazı kısımlarını yaşayamıyormuşum gibi hissettirme."

Dokun, çünkü senin parçası olamayacağın *hiçbir şeyim* yok."

Sessiz... sadece sözcüklerin olmadığı bir sessizlik değil, ona düşünmek için alan veren bir sessizlik. şeyleri zihninde evirip çeviriyor ve onu bir süre düşünceleriyle baş başa bırakacak kadar uzun süredir tanıyorum. Hazır olduğunda geri dönecektir.

"Bak." Elini tutuyorum ve son birkaç dakikanın gerginliğini azaltıyorum. "Bunun bir şey olduğunu bildiğimi asla varsaymam, ama zengin, hak sahibi pislikleri tanıyorum. Onlarla birlikte büyüdüm ve o da senin peşinde. Ona asla sahip olmaması gereken bir yer verdin."

Başımı sallıyorum, kendisini bu duruma düşürmesine izin vermesi fikri beni şaşırtıyor.

"Neden bu kadar sinirlendin? Sana ne söyledi?"

Yüzüne bir buz duvarı çöküyor ve dudakları soruyla, anıyla geriliyor. "Hadi gidelim."

Beni beklemeden tekrar yürümeye başladı. Ben kaldırımın ortasında olduğum yerde kalıyorum, o ise peşinden cocker spaniel gibi koşmadığımı fark edene kadar birkaç metre ilerlemiş oluyor. Omzunun üzerinden bakıp beni bıraktığı yerde bulduğunda, kendini sakın tutmak için aldığından emin olduğum bir nefesle omuzları sertleşiyor ve şişiyor.

İyi şanslar. Bu bok bende nadiren işe yarar.

Hızlı adımlarla geri dönüyor, gözleri karanlık bir girdap, burun delikleri alevlenmiş ve tek düşünebildiğim bu dövüşten sonra yapacağımız muhteşem makyaj seksi.

"Ne?" Elleri kalçalarında kilitli, deri ceketini göğsünün çıkıntılarına oturmuş, yüz ifadesi bir kızgınlık çalışması. Onu bir Etch A Sketch gibi sarsmak ve yüzündeki o ifadeyi istiyorum.

"Ayaklarım acıyor."

"Ayakların ..." Kafasını temizlemek istercesine sallıyor. "Sen neden ?"

"Eve yürürken iyi olacağımızı söylemiştin ama botlarımın topukları 5 santim ve ayaklarım ağrıyor." "O zaman belki de 5 santimlik topuklu giymemeliydin."

"Ve belki de önerdiğim gibi bir araba çağırmalıydınız."

"Dört blok için mi?" Gözlerini deviriyor ama ağzının etrafındaki parantezler kayboluyor. Az önce kaskatı olan omuzları birazcık düşüyor. "Biz artık New Yorkluyuz, dört blok için arabaya binmeyiz."

"Hayatım boyunca New York'ta yaşadım ve dört santimlik topuklu ayakkabılarla dört blok ötede araba kullanırken hiç sorun yaşamadım."

Boynumu kavriyor, başparmağı yanağıma , gözleri tanıdık bir öfke ve benim için ayrılmış bir şefkatle dolu.

"Bir seferde kaç tane kavga etmek istiyorsun bebeğim?" diye sorar.

"Duruma göre değişir." Gülümsüyorum ve omuzlarına doğru başımı sallıyorum.

"Beni mısın?" "Bir ... bir yolculuk?"

"Piggyback."

Kesik kahkahası soğuk bir havanın üzerinde yükseliyor. "Şaka yapıyorsun."

"Bu bir hayır mı?" Yüzümü nötr tutuyorum. "Sadece bir buçuk blok kaldı."

"Aynen öyle." Ellerini havaya kaldırdı. "buçuk blok yürüyebilirsin."

Ben ona bakıyorum. O da bana bakıyor. İradelerimizin bu kadar önemsiz bir konuda çatışmasını, birkaç dakika önce tartıştığımız şeylere tercih ederim. O şeylerin ağırlığı ve derinliği vardı, kaldırım sohbeti için uygun değildi. O şeyler eve gidene kadar beklemeli.

",," diyor sonunda isteksizce, ama gözlerine gömülmüş küçücük bir eğlence titreşimiyle.

Evimize yaklaştığımızda dışarıda pek fazla insan yok ve yanımızdan geçenler de çok yakından bakmıyor. Kız arkadaşını sırtında taşıyan bir adamdan daha garip şeyler görmüşlerdir.

"Beni boğuyorsun," diyor Grip ama bu bir yalan. Sadece öyle olduğunu bildiğimi söylemek için kollarımı boynuna doluyorum.

"Ow." Gülüyor. "Sanki seni taşımak zaten yeterince zor değilmiş gibi."

"Bana şişman mı diyorsun?" Sesime öfke katıyorum. "Böyle devam kendini kanepede bulursun."

"Öncelikle, üç yatak odası var," diyor Grip. "İkincisi, eğer kanepede uyusaydım, uyandığımda üzerimde olurdun."

Kafasına vurdum.

"Ne?" Gülerken omuzları kollarımın altında titriyor. "Kanepe seksini seviyorsun. Yani tüm seksleri seviyorsun ama özellikle koltuk seksini."

"Şimdi de nemfoman mı oldum?"

"Sadece benim için." Elimini boğazında gevşekçe yerden çekip hızlı bir öpücük için dudaklarına götürüyor. "Ve bu tamamen kabul edilebilir."

Son blokta çok fazla , daha az ihtiyaç var. Bilmemiz gereken şeyleri söylemek yerine *hissediyoruz*. Göğsümü onun sırtına bastırdığımda, bağışlama, sevgi, anlayış ve şefkat giysilerimizin katmanları arasında sessizce aktarılıyor, kan ve kemik yoluyla, acı ve korku yoluyla duygusal bir ozmoz. İhtiyacımız olan şeyin bu olduğunu nasıl fark ettim bilmiyorum ama fark . Kavga ederken dokunmak zordur. Öfke bir güç alanı gibi, bedenlerinizi fikirleriniz birbirinden uzak tutuyor. Birbirimizi hissedebilseydik, nefesim onunkiyle senkronize olsaydı, kalp atışlarım onunkinin ritmini arasaydı, burnum boynuna gömülseydi, elleri bacaklarımın altında kancalansaydı - eğer geri dönebilirsek

burada, dokunarak, kendimizi düzeltebiliriz.

Bizde de var.

Asansörde bile beni yere indirmiyor, sanki kalplerimizin bu temas noktaları aracılığıyla müzakere ettiği ateşkesi bozmaktan korkuyormuşuz gibi. Kapımızda beni yavaşça yere indiriyor ve kollarını başımın iki yanına bana bastırıyor.

"İyi geceler öpücüğüne ne dersin?" diye soruyor, sanki bu bir randevuymuş ve aynı çatı altında yaşamak ve kapının diğer tarafında aynı yatakta uyumak yerine yollarımızı ayırıyormuşuz gibi.

Sözsüz bir baş sallama verdiğim tek işaret ve onun ihtiyacı olan tek şey. Soğuk ev yürüyüşünden sonra nefesi dudaklarımı ısıtıyor. Tatlılığı, doğruluğu kalbimin etrafında sıkışıyor. Ağzı tanıdık, şekli ve dokusu, benimkiyle ezberlediğim yumuşak dolgunluğu ve yine de her seferinde, her öpücük bir keşif, dudaklarının arasına hapsolmuş, keşfetmem için dilinin altında saklı bir gizem. Birlikte yaşadığımız hayat boyunca onu milyonlarca kez öpeceğim ve bundan asla bıkmayacağım. Dudaklarım hep yapışacak, merak ve arayış içinde. Onun dokunuşu sonsuz bir heyecan. O'Malley'ler gibi beş yıl mı yoksa elli yıl mı yaşarız bilmiyorum ama bu vahşi özleme asla alışamayacağım, bu derin hoşnutluğa asla doyamayacağım.

Umarım her kavgayı bir öpücükle bitiririz.

BÖLÜM 21

KAVRAMA

"ŞARAP?" İçeri girdiğimizde sorarım.

"Tanrım, evet." Bristol kanepenin koluna oturuyor ve botlarını sanki ayakları da onlarla birlikte çıkacakmış gibi nazıkçe çıkarıyor. O botlara yeni tabanlar ve parlaklık borçluyum - minnettarlığımı ifade edecek bir şey. Eğer onlar olmasaydı, Bristol ve ben hala New York kaldırımlarında birbirimizi hırpalıyor olabilirdik.

Bu, konuşmamızı bitirmek zorunda olmadığımız anlamına gelmiyor. Zorundayız, ancak daha sakın kafalar ve hizaya gelmiş kalplerle.

"Benimle serada buluş," diyorum ve zaten soğutulmuş olan bir şişeyi almak için mutfağa gidiyorum. Oraya gittiğimde, kalın minderli açık hava birine kıvrılmıştı. Bacaklarını altına katlamış, başını arkaya eğmiş, renkli camdan yıldızları seyrediyor.

İkimize de birer Bordeaux kadehi dolduruyorum ve onun yanında yerimi alıyorum. Sessizliğin pek çok çeşidi vardır. Eve yürüyüşümüzün son paylaştığımız türden bir sessizlik için hiçbir şey eklenmesine gerek yok. Bir de şu anda içinde oturduğumuz sessizlik var, itiraf hazır bir sessizlik.

"O beyaz amcık," diyorum, ancak onun duyabileceği kadar yüksek sesle. istemiyorum.

"Ne?" Başını çevirdi, hâlâ kanepede arkaya doğru eğilmiş, beni izliyordu. "Ne dedin sen?"

"O beyaz amcık," diye tekrarladım. "Clem Ford bana bunu fısıldadı. Ortak noktamızın ikimizin de o beyaz amcığı sevmemiz olduğunu ve elli yıl önce seni becerdiğim için çoktan ölmüş olacağımı söyledi."

Söylediği sözlerle ve bunları söylemeden önce Bristol'a bakışına karşı içimde yeniden alevlenen öfkeyi bastırıyorum. Ne kadar aptalım. Bana bir tuzak kurduğunu biliyordum ama asla düşmeyeceğim tek yemimi kullanmıştı. Her ne kadar kendime cevap vermememi söylesem de, elim onun etli boğazına kendi aklına sahipti ve o anda elimin doğru fikri bulduğunu hissettim.

"Aman Tanrım." Bristol yutkunur, öfke nefesini keser. "Ben bile ... Bu korkunç." "Evet." Bordeaux'yu yudumluyorum, pahalı sıvının beni sakinleştirmesini bekliyorum, henüz etkilerini hissetmiyorum.

Bu durum yabani ot gerektirebilir.

"Her ne kadar kıcını tekmelemek istesem de," diyor Bristol, yüz hatlarını geren bir öfkeyle, "sadece seni kıskırttığını, kızdırmaya çalıştığını biliyorsun. Ona izin veremezsin."

Vücudunu bana doğru çeviriyor ama yanağını mindere yaslıyor.

"Ve ben sadece endişeliyim. Sana ders vermek istememiştim." Gözlerini kendi gözleriyle birleştiriyor, elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Amerika'da Siyah olmak hakkında sana bir şey söylemeye asla cüret etmeyeceğimi biliyorsun."

"Bu söylediğim aptalca bir şeydi," diye araya giriyorum. "Kızgın ve sinirliydim. Özür dilerim."

"Belki de ben Bilmiyorum, küstahça." Gözlerini parmaklarımıza sabitledi.

birlikte. "Sadece ikimizin de ne yaptığını görmemizi ve bir dahaki sefere buna kanmamamızı istedim." Bristol nazıkçe yüzünü buruşturur.

"Ve korkarım bir dahaki sefere olacak. Sende onu rahatsız eden bir şey var. Aslında, bence seninle ilgili her şey. Etrafta senin gibi adamlar varken, sahte üstünlük saçmalıklarını nasıl satacak? daha zeki, gibi zengin, daha başarılı erkekler. Ünlü. Saygı duyulan. Senin bir sapkınlık düşünmek istiyor ama geldiğin yerde daha fazlası olmasından korkuyor."

Değerlendirmesi yerinde. Şimdi, şimdiye kadar yaptığımız en zorlu konuşmalardan biri olacağı kesin olan şeye girmem gerekiyor.

"Sahne sanatları okuluna ilk başladığımda," diyorum ellerimizi okşarken, benimki onunkinden daha koyu ve sert, "hiç beyaz bir arkadaşım olmamıştı. Kardeşin ilkiydi."

Beni izliyor, ses çıkarmıyor, o kadar sakın ki nefes alıp almadığını merak ediyorum.

"Mahalleimde neredeyse hiç beyaz insan yoktu," diye devam ediyorum. "Ne okulumda ne de alışveriş yaptığımız mağazalarda. Sürekli olarak gördüğüm, hayatımda olan tek beyazlar polislerdi ve onlardan korkmaya şartlanmıştım."

Şaraptan bir yudum alıyorum.

"İşte bu kadar ayrı hissediyorduk. Bazen unutulmuş hissettiğimizi söyleyecek kadar ileri gidebilirim." Gülmek için duraklıyorum. "Yeni gittiğimde *Friends*'in tek bir bölümünü bile izlememiştim ve bu kimin ? Çocukların esprileri komik değildi, ama gülmeyen tek kişi bendim ve komik olmaya anlamıyorlardı. Hiçbiri bana mantıklı gelmiyordu. Yabancıydı, sanki yukarıdakinin aşağı olduğu paralel bir evren gibiydi."

Başımı kaldırdığımda gözlerinin tam bir konsantrasyonla bana sabitlendiğini görüyorum.

"Rhyson'la yakınlaşmamış olsaydık muhtemelen bırakırdım. O da *Friends*'i hiç izlememişti. Birçok açıdan benden daha az şey biliyordu çünkü on bir yaşından beri piyano çalarak yetişkin bir adam gibi yollarda kıcını yırtıyordu."

Omuz silkiyorum, bunu ona neden söylemem gerektiğini düşündüğümü hatırlamaya çalışıyorum.

"Ben sadece . . . Bu gece, bunun Siyahlara özgü bir şey olup olmadığını sordun ve sen de anlamadın." İçimi bu konuya nasıl yaklaşacağımdan emin değilim ama diğer konuşmalarımızda olduğu gibi her şeyi filtrelemeden söylemek istiyorum. Hiç yumurta kabuğu yapmadık ve bu gece kesinlikle başlamanın zamanı değil. "Annemdeyken ya da benimle herhangi bir yerdeyken de mi hissediyorsun? Arkadaşlarımla?"

"Bazen." Sesi yumuşak ama gözleri yılmıyor. "Sanki herkes benim anlamadığım bir şeyi gibi. Sanki her an kendimi aptal yerine koyabilirim ve bunun bile değilim. Bu çok savunmasız bir duygu - neyi bilmediğini bile bilmiyorsun. Sanırım bu yüzden Jade'in sözlerinin beni etkilemesine izin verdim. Beni bilirsiniz, umursayan bir kız değilimdir, ama Jade'in yanında, böyle durumlarda kendimi çok çabalarken buluyorum - Siyah olmaya çalışırken değil, sadece ... *çabalarken*, çünkü anlamak istiyorum."

"Bazen seni dışlanmış hissettiriyorsam özür dilerim. Öyle demek istemedim." Gözlerinin içine bakmak için başımı eğiyorum. "Bazı şeyler benim kültürel deneyime özgü ve hepsini tam olarak kavrayabileceğinden emin değilim. Gerçekçi olmak gerekirse, anlamaman *umurumda* değil. Etnik köken benim kim olduğumun sadece bir parçası, çok önemli bir parçası, evet, ama sadece parçası, tıpkı sizin kim olduğunuzun sadece bir parçası olduğu gibi. İşinizle ilgili şeyler de var,

Geçmişiniz, benim de tam olarak anlayamayacağım deneyimleriniz, ama bunları bilmek istiyorum çünkü sizi siz bunlar."

"Haklısın." Bana bakıyor, gözlerindeki açık sevgi ve ihtiyaç kalbime giden yolu yakıyor. "Empati kurabileceğim ama asla ilk elden bilemeyeceğim şeyler olacak. Lütfen hiçbir zaman söyleyemeyeceğin ya da paylaşamayacağımız bir şey olduğunu düşünme. Duvarları olmayan bir aşk istiyorum. Bu dünya bizi bölmek için ırk, politika, din gibi her şeyi kullanıyor. Farklılıklarımız olabilir ama bunların bizi ayıran duvarlar olmayacağına söz ver."

"Sana bunun sözünü verebilirim." Elini tutuyorum çünkü hava dürüstlüğümüzle zonklarken ona dokunmadan edemiyorum.

"Zor bir şey yapıyoruz Grip," diyor yüz ifadesi ciddiyetle. "Bizim gibi insanları birbirinden ayıracak bir kültürde, bir iklimde, biz birlikte olmayı seçiyoruz. Birlikte olmak için *savaşıyoruz*."

"Evet." Tek yapabildiğim bu çünkü yüzündeki tutku, vücudundan yankılanarak kelimelerimi çalıyor, kalp atışlarımı hızlandırıyor.

"Ve seninle rahatsız edici konuşmalar yapacağım. Beni anlayan için utanç verici şeyler itiraf edeceğim. Ne gerekiyorsa yapacağım. Bu gece Dr. Hammond'ı dinlemek, *kendimde* önyargı bulsam bile, bir şekilde cahil *olsam* bile, bunun seni sevmediğim anlamına gelmediğini anlamama yardımcı oldu. Bilmediğim anlamına gelir."

, elleri yüzümde titriyor, gözleri derin, karanlık ve içten.

"Ve bilmek istiyorum. Bilmem gerek çünkü seni seviyorum. Sen benim son oyunumsun, Grip. Karşılaştığımız her engeli birlikte aşacağız. Hiçbir şey bizi durduramaz."

Buna karşılık vermenin ona dokunmaktan başka yolu yok; sözlerinin içimde nasıl patladığını fiziksel olarak ifade etmek. Dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğiliyorum, hızlı olmasını istiyorum ama o kadar tatlı, o kadar bağımlılık yapıcı ki bırakamıyorum ... geri çekilemiyorum ... duramıyorum. Parmaklarım saçlarında geziniyor ve başparmağım bastırıyor, daha derine inmek onu açıyor, bana bu kelimeleri veren tutkuyu arıyor. Ağzının çatısını yaladığımda titriyor.

"Kavra, Tanrım," diye fısıldıyor . "Her zaman çok iyi."

Dudaklarım çenesinin üzerinde ve kulağının arkasında tozlanıyor, saçlarının nefis kokusu başımı döndürüyor, onu daha çok istememe neden oluyor. Boynunun pürüzsüz tenine erişebilmem için başını geriye doğru eğiyor.

"Aman Tanrım!"

Şimdi böyle diyorsa, şu kazağı çıkarana kadar beklesin.

"Kavra." Omzuma vurdu. "Hey, bir saniye dur. Yukarı bak. Sanırım sonunda Doğa Ana'yı üstünde yakaladın."

Dikkatimi boynunun kıvrımından çekip seranın cam karolarından yukarı bakıyorum. Gökyüzünden kocaman kar taneleri düşüyor, hayal gücümün ötesine uzanan yıldızsız bir kara delik. Otuz yaşındayım ve ilk kar yağışımı görüyorum. Karın yapışacağından ya da fazla birikeceğinden bile şüpheliyim ama önemli olan bunun gerçekleştiğini görmek, devam eden bir mucize gibi hissettiren şeyi görmek. Çoğu insan bunu yaşamış, çocukken bu mucizeyi hissetmiştir. Hayatımın bu geç döneminde yaşamak daha tatlı hale getiriyor, doğanın mucizesini takdir etmemi sağlıyor.

Ve mucizemi nasıl işaretlemem gerektiğini çok iyi biliyorum. "Gözlerini kapat, Bris." Bana bakarak peşinde olduğumu soruyor. "Ne yap-" "Bir kereliğine de istediğimi yapar mısın-"

"*Küstahlık* yapmadan söylersen taşaklarını ." Bristol kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Ben on dört yaşında bir kız değilim ve sen de benim babam değilsin. Senin babacanlığına ihtiyacım yok Grip."

"Tamam, feminist davayı daha sonra ilerletip lanet gözlerini kapatabilir misin?"

"Kapatacağım." Bristol genişçe sırıtıyor. "Ama sadece ilk kar yağışın olduğu"

için."

"Neden her şeyi zorlaştırıyorsun?"

"Eğer bu makyajlı seks yapmak istediğine dair bir ipucuysa," diyor ve sonunda itaatkâr bir şekilde gözlerini kapatıyor. "Sana bu konuda şımarıklık *yapmayacağım*."

Kanepeden kayarak onun önünde yere uzandım ve ceketimin iç cebine uzandım. "." Dizlerimin üzerinde durarak ona bakıyorum, bacaklarının arasına sıkışıyorum. "Açabilirsin gözleri."

Yapıyor ve hemen insani olarak mümkün olduğunu düşündüğümün ötesinde genişliyorlar.

"Nişan seksine ne dersin?" Narin platin kordonu başparmağımla işaret parmağım arasında tutuyorum. "Makyaj seksinden bile daha iyi olduğunu duymuştum."

Geçen her saniye çenesi birkaç santimetre daha düşüyor. Her zaman söyleyecek bir şeyleri olan Bristol'un ağzı açık kaldı ve ben de tam ona bu konuda takılmak üzereydim ki yanaklarından yaşlar süzüldü.

Vay anasını. Bristol'un gözyaşlarına hiçbir koşulda dayanamıyorum, sevinçli günlerde bile.

"Bebeğim, ağlama." Başparmağımla elmacık kemiğinin üzerinde gezdirip çenesini kavriyorum. "Bana kompleks ."

"Nasıl yapamam ..sen sadece ..."

Vazgeçiyor, başını sallıyor ve kirpiklerini gözlerinin altında biriken ıslaklığa bırakıyor. Alnı benimkine yaslanıyor ve birkaç saniye öylece oturuyoruz. Eli boynuma dolanıyor ve çenemi öpüyor, kokluyor ve yüzüme karşı hızla göz kırpmıyor. Ona bakmak için başımı çeviriyorum ve o da bana bakıyor, gümüşü gözleri kristal kadar berrak, güneşin doğuşu kesin.

"Bir kardeşi böyle asılı mı bırakacaksın?" Sesim duygusallıktan boğuklaşarak soruyorum.

Kıkırdaması dudaklarımda yankılanıyor ve kızarmış burnu ve nemli yanaklarıyla dimdik oturuyor.

"Nişan seksi hakkında bir şeyler söylediğini duydum," diyor Bristol. "Ama gerçek bir teklif duymadım."

Gülümsemem dalgalanıyor ve sonra düşüyor. Bu anı daha fazla hafifletmem. Şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha fazla ağırlığı var ve şimdiye kadar verdiğim her şeyden daha fazlasını hak ediyor.

"Bristol, seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki kalbim senden önceki hayatı hatırlamıyor. Son on yıldır, düşündüğüm ilk şey ve aklımdaki son düşünce sensin." Yüzüğü uzatıyorum. "Beni sonsuza dek onurlandırır mısın? Benimle evlenir misin?"

Yutkunuyor ve gözlerine taze yaşlar doluyor, ama gözlerini kırpmıyor ve sanki bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi dudağını ısırıyor.

"Birçok şey olmayı arzuluyorum," diyor sonunda, "ama beni senin karın olmaktan daha fazla gururlandıracak hiçbir şey yapmayacağım."

Bu şekilde ifade ettiğinde, hırslarını ve azmini bildiğimde, birlikte hayatımıza başlarken ilişkimizi her şeyin üstünde tuttuğunu duymak beni alçaltıyor. Zaten dizlerimin üzerinde olmasaydım, bu beni dizlerimin üzerine çöktürebilirdi. Elini tuttum ve yüzüğü parmağına geçirdim.

BÖLÜM 22

KAVRAMA

"Dünyada bu hafta için yeterli kahve YOK." Callie, Iz'in masasının bir yığın kâğıt için ayırdığı

köşesinden kaldırıp bakıyor.

"Sana finallere odaklanmanı söylemiştim - benimkini notlandırıp kendininkini almanı." Iz

gözlüklerinin kenarından onu inceliyor. "Grip ve ben bu teklifi kontrol altına aldık."

"Peki, senin de finallerin yok mu?" Callie bana soruyor.

". " Ona sırtıyorum. "Ama bu dönem alacağım tek ders . Önümüzdeki dönem internet üzerinden Los

Angeles'a döneceğim."

Callie kalemını yere atar, sandalyesinde arkasına yaslanır ve bacak bacak üstüne

atar. "Bir dakika. New York'a sadece Iz'in dersi için mi taşındınız?" diye soruyor.

Iz ve ben geçici bir uzlaşmaya vardık, ancak Bristol ile birlikte olmamam gerektiğini düşünen bir

adamdan bir şeyler öğrenmek için ülkenin öbür ucuna taşınmış olmam hala can sıkıcı. Bu dar

görüşlülük ve buraya için kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor, ama ... adam bir dahi ve

üzerinde çalıştığımız bu teklif, onunla tanışmadan önce sadece parçası olmayı hayal edebileceğim bir

şey.

"Öyle de denebilir," diye mırıldanıyorum, sayfalara dönüp bakarken. "Peki, üniversite kampüs

turuna hazır mıyız?"

"Ah, evet." Iz de Callie'nin sorusundan en az benim kadar rahatsız benziyor. "Bu programı ekibinle

falan görüşmen gerekiyor mu?"

"Bristol tarafından," diyorum kasıtlı olarak, gözleriyle buluşmak için yukarı bakarak. "Her şeyi o

yönetiyor, ama bu kadar uzakta, bu tarihleri ayarlayabilmeliyiz."

Callie dirseğini masaya dayayıp öne doğru eğilerek, "Açıklığa kavuşturmak için soruyorum," diyor,

"ülkenin dört bir yanındaki üniversite kampüslerine gidip bu kefalet fonundan mı bahsedeceksiniz?"

"Ve toplumsal adalet savunma girişimi," diye ekliyor Iz. "Haksız yere suçlanan ya da mahkum

edilen ve kaliteli bir hukuki temsili için."

"Peki Grip her durakta gösteri yapacak mı?" Callie soruyor.

"Evet, birkaç şarkı, tam bir konser değil," diye açıklıyorum. "Ve program hakkında konuşacağım.

Yeni nesli bu konular etrafında harekete geçirmek, farkındalık yaratmak, gönüllü toplamak istiyoruz."

"Bu öldürücü olacak." Callie sırtıyor ve hevesli bakışlarını Iz'e çeviriyor. "Nereye ?"

"Say ... huh?" Iz'in gözleri bir an için panikle doluyor. Bir metreyi zor geçen bir kadının, Iz kadar

iri ve heybetli bir adamın ödünü koparmasını beklemezsiniz ama bana öyle geliyor ki

Onu kızla yalnız bırakmamam için bana sürekli yalvarıyor. Onu en yakın duvara için olduğundan şüpheleniyorum ama benimle bu konuda konuşmadığı için bunlar sadece benim spekülasyonlarım.

Son zamanlarda program dışında pek bir şey konuştuğumuz söylenemez.

"Ben de girmek istiyorum." Callie ağzını inatçı bir çizgiye oturttu. "Bu dönemden sonra asistanınız olmayacağım için ben de herkes gibi gönüllü ."

Bakışları, benim bilmediğim bir konuşmanın yerden devam ediyor. "Göreceğiz," diye mırıldanıyor Iz ve dikkatini tekrar teklife veriyor.

"Evet, öyle yapacağız." Callie sırt çantasını toplar ve ayağa kalkar. "de derse gitmem gerekiyor."

Ona veda etmek için başımı kaldırdığımda, bana ilk kez fangirl'yaptığında takındığı tuhaf ifade yine yüzündeydi.

"Bunu tuhaflaştırmak istemem ama.." diyor insanların işleri tuhaflaştırmadan hemen önce kullandıkları o ses tonuyla. "Bütün gün normal bir insan gibi davrandım ve bu konuyu daha önce aç için bir övgüyü hak ettiğimi düşünüyorum."

Sırıtişımı bastırıyorum çünkü nereye gittiğini zaten biliyorum. "Evet?" İki kaşımı da havaya kaldırıyorum ve bekliyorum.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor, tanışabileceğiniz diğer Rhodes bursiyerlerine hiç benzemiyor. "Bu doğru mu? Nişanlandınız mı?"

Sırıtmayı bastırmak buraya kadarmış, çünkü tüm zamanların en boktan sırtışı yüzümü kapladı. Bristol bir gece yarısı talk show performansı için Kai ile birlikteydi ve sahne arkasındaki yapım ekibinden bazıları yüzüğünü fark etti. Birkaç paylaşım ve birkaç tweet'ten sonra herkes öğrendi ya da sandı, çünkü hiçbir şeyi doğrulamadık ve doğrulamayı da planlamıyoruz. Bristol geçimini sağlamak için tanıtım yapıyor olabilir ama özel hayatımızın mercek altına alınmasından hoşlanmıyor ve ben de onu suçlayamam. Bu tam bir baş belası. Eninde sonunda bunu yapmak zorundayız ama sadece birkaç hafta oldu ve tam da Noel'deyiz. Belki Yeni Yıl'dan sonra duyurmak için bir şeyler hazırlarız ya da belki de onaylamayız. Bu arada, gezegendeki en mutlu orospu çocuğu olmam kimseyi ilgilendirmez.

"Peki, öyle ?" Callie bastırıyor, yılmaz ruhu bulaşıcı.

"Eğer çeneni kapalı tutabilirsen," diyorum ona, bok yiyen sırtışım hala yerinde, "o zaman, evet, öyleyim." "Eeeeeep!" Callie tekrar yerine oturdu ve sırt çantasını yere bıraktı, sanki bütün gün Detaylar. "Bana her şeyi anlat."

"İki dakika sonra dersin yok mu Callie?" Iz, gözlerini ofisinin kapısına doğru kaydırarak işaretlerle soruyor. "Yarın görüşürüz."

Callie sırt çantasını alıp kapıya önce bir süre daha bakışlarını üzerinde tutuyor.

"Tebrikler," diyor omzunun üzerinden. "Bir ay içinde nişan ve Grammy adaylığı. Aralık ayını sen kazandın."

Grammy adaylıklarını bile . Bristol'a evlenme teklif ettiğimin ertesi günü üç adaylığı öğrendim. En çok "Bruise "in yılın şarkısı seçilmesinden gurur duyuyorum.

"Teşekkürler, Cal." Ona minnettar bir gülümseme veriyorum.

"Bristol şanslı bir kadın," diyor usulca, içtenlikle. "Ben de şanslı bir adamım."

Ayrılmadan önce Iz'i işaret eden bir bakışla, "Tüm detayları Profesör Killjoy etrafta yokken duymak istiyorum," diyor. "Tek sınavınızda iyi şanslar."

Iz, "Şu kız," diye mırıldanıyor sanki havada bir iz bırakmış gibi az önce boşalttığı boşluğa bakıyor. Iz'in, Callie'nin tezini savunmasını düşünerek mastürbasyon yaptığına hiç şüphem yok.

Çıplak. Birkaç hafta önce olsa, bu konuda ona bokatardım, ama o kader konuşmasından sonra işler değişti. Şimdi hemen hemen fikirde olduğumuz şeylere sadık kalıyorum. Onun dışında ona söyleyecek bir şeyim yok.

"O bambaşka biri," diyor İz.

"Evet, öyle ama unutma, öğrencilerini becermeyeceksin," demekten kendimi alamıyorum. İz sinirle gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bristol'u kastetmiştim."

Teklifi heybeme yerleştirirken duraksadım.

"Beyaz olmasına rağmen mi demek istiyorsun?" Sözcükleri alaycılıkla sulandırıyorum. "Bak, beyazlara karşı olmadığımı biliyorsun."

"Siyahlarla çıktıkları zamanlar hariç, değil mi?"

"Bu benim tercihim değil." Öfke, sakın görünümünü kırıyor. "Benim de tercihlerim var." "Hangi rengi tercih ettiğin umurumda mı sanıyorsun? Şirine'yle çık, bana ne. Benim Bris'le birlikte olmamın ilişkimize zarar vereceği gibi saçma bir mantığa bir şekilde inanıyorsun.

toplum beni rahatsız ediyor."

"Pekâlâ. Gerçeğini mi istiyorsun?" Arkasına yaslanıyor ve kalın kaslı kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bizi gerçekten anlayabileceklerini ya da güvenebileceklerini hiç sanmıyorum. Bu ülkede beyaz olup da ırksal geçmişten, doğuştan içlerine işlemiş kolektif üstünlük ve ayrıcalıktan bir şekilde etkilenmeyeceğinden emin değilim."

"Hayatımı kolektif bir geçmişle geçirmeyeceğim." Elimi, neredeyse hiç kadar aşağıda tuttuğum saçlarımın üzerinde sabırsızca . "Ben tek bir kadına aşığım, o da beyaz ve ona güvenmemem için bana hiçbir sebep vermedi, en azından senin kastettiğin şekilde."

"Peki ya bir gün ağzından kaçırıp birine zenci derse?" diye soruyor. "O zaman ne hissederdin?"

Tanıştığımız gün Skeet bu kelimeyi kullandığında Bristol'un yaşadığı dehşeti hatırlıyorum. Bu, çoğu insanın kaçındığı şeyler hakkında yaptığımız pek çok konuşmanın ilkiydi. Nişanlandığımız gece bile hala bu konuşmaları yapıyorduk ve muhtemelen hayatımızın geri kalanında yapacağız.

"Bristol bu kelimeyi asla kullanmaz. Hatta birbirimize karşı kullandığımıza bile inanamıyor. Ona kalsa bu kelimenin kökü kazınır ve bir daha kimse kullanamaz."

"Asla asla deme. Amerika'da bir Siyahın verdiği mücadeleyi gerçekten anlamasını bekliyor musun?" "Bu adil bir soru," diye yanıtlıyorum, Bristol'la bu konuyu daha önce tartıştığımız için memnunum. "Ondan mücadeleyle ilgili her şeyi anlamasını beklediğimi . Her zaman sempati duyacağını biliyorum, ama belki

tam olarak anlamadığı şeyler olacaktır."

"Ve sen bununla yaşayabilir misin?" Şüphe yüzüne yerleşir.

"Bunun bizim için ne kadar zor olabileceğini herkesten iyi biliyorsun." Başımı sallıyorum. "Eve geldiğimde kendime sormak zorundayım, mücadeleyi tamamen anlayan birini mi istiyorum? Yoksa *beni* tamamen anlayan birini mi? Eve dönmek sabırsızlandığım birini mi, hayatımın en zor günlerinde beni güldüren birini mi? Her karar benim ırkımın süzgecinden geçmiyor. Aşk öyle değil."

İz konuştuğum süre boyunca gözlerini benden ayırmıyor ve söylediklerimin bir kısmının yerine oturduğunu hissediyorum. Sonunda boğazını temizliyor ve omuz silkiyor.

"Her zaman beyaz bir kadını gerçekten tanıyıp tanıyamayacağımı, onun beni gerçekten tanıyıp tanıyamayacağını merak ederdim." Başını sallıyor. "Ona hayatımı emanet edecek kadar mı? Çocuklarım konusunda?"

"Peki karın seni gerçekten tanıyor muydu? Eminim onu aldatacağınızı düşünmemiştir ama aldattınız ve kadarıyla ikiniz de Siyahsınız."

Sözlerimi ağır bir sessizlik takip ediyor ve biz bu sessizliğin içinde otururken İz yavaşça gözlerini kaldırıyor.

"Onu aldatmadım." Ağzının acımasız çizgisini kelimelerin etrafında döndürüyor. "O aldattı

Ben."

Lanet olsun. Şimdi kendimi gerçek bir pislik gibi hissediyorum.

"Bunun için özür dilerim. Sanmıştım ki ..." Yeterince iyi olmayan bir şekilde yalnız bırakıyorum ve devam ediyorum. "Bu konuda endişelenmeme gerek olmadığını biliyorum, Bristol da öyle. Bunun ırkımızla bir ilgisi yok. Bunu ona asla yapmam ve onun da bana asla yapmayacağını biliyorum. Hiç birinden, onsuz hayatınızın geri kalanının boş görünmesine neden olacak kadar etkilendiğiniz oldu mu? Eski sevgiliniz bile mi?"

Iz'in gözleri bir an için Callienin kısa süre önce girdiği kapıya kayıyor ve sonra boğazını temizliyor.

"Hayır, bizde öyle değildi." Sesi sakın ama dudakları seğiriyor. "Ama kulağa am kırbacı yemiş gibi geliyor."

Bu kelimeyi duymak beni Clem Ford ile yaptığım tartışmaya geri götürüyor. Koltuğumda biraz kaydım. "Geçen gece Bris'in beni ikna etmesine yardım ettiğin için sana teşekkür edemedim."

"Clem Ford'un boğazını neredeyse parçaladığın zamanı mı kastediyorsun?" Iz alaycı bir sakinlikle sorar. "Elbette. Ne zaman istersen. En azından kendi paran olduğunu ve bizim kefalet fonumuza ihtiyacın olmayacağını biliyorum. Aklından ne geçiyordu?"

"Bristol'a saygısızlık etti." Hatırladıkça öfkem damarlarımda yeniden kabarıyor.

"Umarım hapse değer bir kadındır çünkü bir daha böyle bir şey yaparsan sonun tam olarak orası olur. Suç duyurusunda bulunmadığı şanslısın."

"Beni henüz hapiste görmek istemiyor." Gülüşüm kesin ve alaycı. "Benimle daha yeni başlıyor ve oyunu bu kadar erken bitirmek istemez."

Heybemi ve motosiklet kaskımı kapıyorum, Bristol ve Charm'la bu kitap anlaşmasını nihayet çözmek için yapacağım randevuya geç kalmamaya kararlıyım.

"Bristol, onun imkansız olduğunu düşündüğü her şeyi temsil ettiğimi anlamama yardımcı oldu. Onun ölçütlerine göre, hayatımı birlikte geçirmek için kendi ırkından birini seçmek şöyle dursun, var olmamalıydım." Ayağa kalktım ve ona tiksintiyle baktım. "Sanırım bu en azından ikinizin hemfikir olduğu bir ."

"Sen kim oluyorsun da beni o geri kafalı ahmakla kıyaslıyorsun?" İz, güçlü yüz hatlarını sıkıştıran bir öfkeyle talepte bulunur.

"Sizin seçici ilericiliğinizi en ön sıradan izledim," diye karşılık veriyorum. "Ve günün sonunda, ikiniz de hakkında hiçbir şey bilmediğiniz insanları derilerinin rengine göre yargılıyorsunuz."

"Madem bu kadar yobazım," diye çıkışıyor Iz, gözlerini karartan ve sertleştiren bir öfkeyle, "o zaman neden hâlâ benimle çalışıyorsun?"

"Çünkü sevdiğim kadın ikimizden de daha bilge," diye karşılık veriyorum ona. "Kendisine benzemeyen insanları, ayrımcılığınızın kaba suçunu bir kenara bırakacak kadar önemsiyor çünkü birlikte çalışarak onlara ayrı çalışmaktan daha fazla yardımcı olabileceğimize inanıyor."

Bağırarak söylediğim sözlerin ardından bir sessizlik çöküyor; birbirimize duyduğumuz hayranlığın, kızgınlığımızın, ortak inançlarımızın ve farklılıklarımızın karmaşıklığıyla dolu bir sessizlik. Yüzündeki öfkenin aşama aşama erimesini, geriye sadece daha yumuşak bir ifade ve belirsizlik kalana kadar yüz hatlarının gevşemesini izliyorum.

"Kendi sözlerimi benim üzerimde kullandı, biliyorsun," diyor sert ağzının kenarına alaycı bir sırıtma yerleştirerek.

"Ne?" Çantamı omzuma atıyorum, gitmek ama söyleyeceklerini de duymak istiyorum. Bakış açısının değiştiğini gösterecek bir şey söylemesini umuyorum.

"Senin kız, Bristol. *Virüs* kitabının doğuştan gelen önyargılarla ilgili bölümünü bana imzalattı." Sırıttırıyor çünkü bazen Bristol'un yaptığı şeylere sadece gülebiliyorsunuz.

"Kendisini 'Grip'in Bristol'ü' olarak tanıttı," diyor, sırıtışı derinleşerek tam bir gülümsemeye

dönüşüyor.

Tabii ki Grip'in Bristol'ü.

"Öyle mi?"

"Ve eğer seni bir daha incitirsem, onunla uğraşmak zorunda kalacağımı söyledi." Gülümsemesi kayboluyor ve masasının üzerindeki kâğıt bakıyor. "Seni incitmek istememiştim."

"Bana zarar vermedin."

Bu bir yalan. Beni incitti ama babam arkasına bile bakmadan çekip gittiğinden beri hiçbir erkeğe beni gerçekten incitme zevkini tattırmadım. Bristol hakkında o şeyleri söyleyene kadar Iz'in hayatımda o yeri tuttuğunu bilmesine izin vermeyeceğim.

"Sen sadece harika fikirleri olan zeki bir adamsın," diye devam ediyorum, kelimelerden arta kalan duyguları sertleştirerek. "olmadığın bir şey olduğunu düşündüm. Benim hatam, senin değil."

Iz'i daha iyi tanımasaydım, kimsenin fikrini umursamadığını bilmeseydim, bunun gözlerindeki suçluluk olduğunu düşünürdüm. Her neyse, gözünü kırptı ve gitti.

"Evet, peki, tamam. Güzel." Gözlüklerini çıkarıp Howard Üniversitesi tişörtünün kenarına takarak parlatıyor. "Sömestr bittiğine göre organizasyonuma devam edeceğin için hâlâ memnunum. Sınıftan gerçek işime hazırım."

"Elbette. Bu dava senden ve benden daha büyük."

"Doğru." Dudaklarını büküyor, kaşlarını çatıyor ve bir iç çekiyor. "Bak, yarın sınav var ve sanırım sınavdan sonra şehirden ayrılıyorsun."

"Evet, aslında yerimizi altı ay daha kiralamak için burada tutuyoruz. Bris'in müşterilerinden biri için Broadway'de bazı işleri var ve biz de şehri ve seviyoruz. Gidip ."

"yönetim kurulunda yer almak istiyor musun?" soruyor, sanki umurunda değilmiş gibi, ama bir şekilde umurunda olduğunu biliyorum.

"Evet, tabii." Umurumda değilmiş gibi omuz silkiyorum ama o tahtaya çıkmak için can atıyorum. "Eğer işe yarayacağını düşünüyorsan."

"Asistanım bir sonraki toplantımızla ilgili ayrıntıları ve imzalamanız gereken belgeleri size gönderecek." Devam etmeden önce duraksıyor. "Biliyorum, seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim Grip."

Yüzüne ve sözlerine damgasını vuran pişmanlığı inceliyorum. Karşılık verecek bir şey söylemiyorum çünkü beni hayal kırıklığına uğrattı ve bunu onun için kolaylaştırmayı reddediyorum.

"Ama benimle çalışmak için buraya taşınmanızdan onur duydum," diye mırıldandı. "Aslında şok oldum. Bu sömestr seni tanımak gerçekten çok güzeldi ve gözle bekliyorum, uh ... şey ..söylemeye çalıştığım şey ... siktir et"

Masasının çekmecesine uzanır ve bir şey çıkarır, düz bir kâğıda kötü bir şekilde sarılmış bir şey.

"Mutlu Noeller." Neredeyse bana iyi niyetini tükürüyor ve hediyeği uzatıyor.

bakıyorum ve tam beş saniye sonra kabul ediyorum.

"Sana hiçbir şey almadım," diye mırıldanıyorum, yırtık pırtık kurdeleyi çekiştirerek.

"Çok bir şey değil, inan bana. Daha sonra açabilirsin." Masasına oturur ve gözlüklerini burnuna iter. "Finallere hazırlanıyorum, kapıyı arkandan sevinirim."

Iz doktoralı ve insanları kovma konusunda en azından yüksek lisans yapmış olmalı. Başımı ve kendimi tutamayıp sırtıma çalışıyorum.

"Tamam," diyorum omzumun üzerinden gelişigüzel. "Mutlu Noeller."

Koridorda ofisinden uzaklaşıp merdivenlerden aşağı iniyorum. Merdiven boşluğunda heybemi bırakıp basamağa oturuyorum ve hediyeği birkaç dakika ellerimde evirip çevirdikten sonra

Şerit.

Bu bir kitap.

İz bana bir kitap verirdi.

Eskimiş deriyi, yıpranmış kapağa bastırılmış harfleri izliyorum.

Langston Hughes'un *Ertelenmiş Bir Hayalin Montajı*.

Ön kapağı çevirip açıyorum ve tarihi (1951) ve ünlü şairin imzasını gördüğümde kanım damarlarımda donuyor.

İmzalı ilk baskı.

Yıpranmış, kırılğan sayfalarla keskin kontrast oluşturan bir indeks kartının yerleştirildiği noktaya dönüyorum. Şiir "Harlem" ve ertelenmiş bir rüyaya ne olduğunu soran tanıdık nakarat gözlerimi yaşartıyor.

Kuzenimin ön bahçede öldüğü günü hatırlamadan bu şiiri okuyamıyorum. Hayatta bazı anlar vardır ki, ardından ne kadar çok sevinç gelirse gelsin, peşimizi bırakmaz ve o gün de bunlardan biridir. Kardeşlerinden biri diğerini vururken Jade'i sakinleştirmek için yatak odamın dolabında bu şiiri okuduğumu asla unutmayacağım.

İz bunun benim için kişisel anlamını bilemezdi ama kartı okudukça neden bu kartı seçtiğini anladım. o.

KAVRA,

Kardeşlerimiz ertelenmiş hayallerle o kadar uzun süre yaşıyorlar ki, başka bir hayatı nasıl hayal edeceklerini unutuyorlar. Birçoğu için tek bildikleri hayal kırıklığı, ardından öfke ve birçoğu için de sonunda patlamanın şiddeti. Siz umudu simgeliyorsunuz ve bu sorumluluğu ciddiye aldığınızı biliyorum. Umarım buna inandığımı biliyorsunuzdur ve söylediğim hiçbir şey sizi aksini düşünmeye sevk etmemiştir. Bristol haklı. Önyargılarımız zayıflıklarımızdır. İnsanlara akıllanmaları için zaman tanıma konusunda onun sabırlı olan çok az kişi vardır. Bana zaman tanıdığı ve benimle çalışmanız için sizi cesaretlendirdiği için ona teşekkür ederim. Birlikte pek çok kişinin hayallerini yeniden canlandıracağımızı düşünüyorum.

Mutlu Noeller, İz

BÖLÜM 23

BRISTOL

Bu benim ilk Grammy'lerim değil ama iki müşterim ilk kez birden fazla ödüle aday gösteriliyor. Rhyson geçmişte birkaç ödül kazandı elbette ama bu gece Grip ve Kai aday ve sanırım Rhyson ve ben onlardan daha heyecanlıyız.

"Işıklandırma konusunda hâlâ emin değilim." Rhyson telefonundan Kai'nin bugün erken saatlerde provanın videosunu izliyor. "LD bir kez daha konuşabilir miyiz?"

Kai, stilistiyle kırmızı halı için giyeceği kıyafet hakkında fikir alışverişinde köşeden, "Işık direktörünü rahat bırak," diyor. "Rhys, yine o şeyi yapıyorsun."

"Ne şeyi?" diye soruyor dalgınca, gözleri hâlâ videoda sabit.

"Tüm evreni kontrol etmeye çalıştığın ve deli gibi davrandığın şey ?" Sanki bilmesi gerekiyormuş gibi gözlerini kocaman açıyor. "O şey."

Tek kara kaşını kaldırarak yukarı bakıyor ve videoyu durdurup telefonu masaya bırakıyor.

"Bu senin performansın, Pep." Omuz silkiyor. "Hayatının en büyük performansı için düzensiz ışıklandırma kendini rahat , ben kimim ki karşı çıkayım?"

"Rhyson!" Kardeşime gözlerimi deviriyorum. "Yapma bunu. Işıklandırma iyiydi."

"İyi mi?" İğrendiği her halinden belli. "İyi, mükemmel değil. Mükemmel olmalı, Bris, ve biliyorsun o."

Kai ve ben, onun haklı olmasından nefret ettiğimizi belirten bir bakış alışverişinde bulunduk.

"Tamam." Soyunma odasındaki masadan telefonumu ve çantamı alıyorum. "Gidip aydınlatmayla konuşacağım yönetmen."

"Mavi yıkama," diyor Rhyson memnun bir gülümsemeyle. "İkinci dizinin ayar."

"Doğru. Mavi yıkama, . Sizinle otelde görüşürüz." Kapıda durakladım. "Ve Sarah bu geceki kırmızı halıda seninle olacak."

"Oh, harika." Kai bana geniş bir gülümseme veriyor. "Nişanlı bir kadın olarak ilk kez halkın karşısına çıkarken ne giyiyorsun?"

"Ugh." İç çekiş dudaklarımdan süzülüyor. "Hatırlatma bana. Sanki kırmızı halıya hazırlanmayı düşünmek zorunda kalmadan yapacak yeterince yokmuş gibi."

"Grip için büyük bir gece," diyor Rhyson. "Eminim menajerine mi yoksa nişanlısına mı daha çok ihtiyacı var diye soracak olursanız, nişanlısını seçer."

"İkinci mısradan önce mavi yıkamayı kontrol etmeye giden nişanlıyı mı kastediyorsun?" Ona iyi niyetli bir sırıtma .

Rhyson suçluluk duygusuna pek izin vermiyor ama yüzünde beliren şeyin bu olduğundan eminim. Telefonunu aldı ve ayağa kalktı.

"LD ile konuşacağım," diyor.

"Hayır, yapmayacaksın." Onu koltuğuna geri . "Grip ve Kai - Prodigy için büyük bir gece. Küçük şirketimiz toplam altı dalda aday gösterildi. İşimi *yapabilir* ve kırmızı halıda muhteşem "

"Emin misin?" diye soruyor, ifadesindeki suçluluk duygusuna belirsizlik karışıyor. "Benden şüphe mi ediyorsun?" Gerçekte hissettiğimden daha fazla güvenle karşılık veriyorum. "Tamam, madem öyle diyorsun. Sonra görüşürüz, kardeşim."

Kulisteki ışık direktörüyle konuşmamı tamamlıyordum -ki kendisi en azından tüm bunlar bittiğinde bir meyve sepetini hak ediyor- ki arkamda tanıdık bir ses duydum.

"Hayır, işe yaradı," diyor Qwest. "Son hedefi tutturdular. Sahnede o noktayı vurduğumuzdan emin ol, yoksa ikinci kamera için hedefi tutturamayacağım."

Işık direktörüyle köşede kıpırdamadan duruyorum, yanımdan geçip gideceğini ve fark edilmeyeceğimi umuyorum.

"Bristol?"

İşte umut gidiyor.

"Qwest, selam." Bir adım öne çıkıyorum, dudaklarıma plastikten yapılmış hissettiren bir gülümseme yapıştırıyorum. "Seni gördüğüme sevindim."

"Hmmm." Qwest koreografına sallayarak yoluna devam ediyor. Gözleri her zamanki gibi üzerimde geziniyor, sanki yüzüme ulaşmadan önce birçok şeyin eksik olduğunu görüyor. "Sanırım burada olacağını ."

Dostça bir selamlaşma değil.

"Adaylığınız için tebrikler." Ona bir kez daha sertçe gülümsedim ve başladım. "Grip ve benim 'Queen'i çalmamamız lobi yaptınız mı?"

Sorusu, arkamı dönüp tekrar ona bakmamı sağlayacak kadar ürkütüyor beni. Tek Grammy adaylığı "Queen" şarkısında Grip ile işbirliği yaparak en iyi rap performansı dalında.

"Hayır. Bunun gündeme geldiğini bile hatırlamıyorum. Programın yapımcıları Grip'in 'Bruise'i seslendirmesini istedikleri konusunda çok netti." Saklayacak bir şeyim yokmuş gibi gözlerinin içine bakıyorum. "Yılın şarkısı ve bu ödüle aday gösterilen sanatçılardan aday gösterildikleri şarkıyı seslendirmelerini istemek oldukça standart."

Qwest istifa etmeden önce bir an için ikna olmamış görünüyor ve güzel yüzünü temizliyor. " değil." Omuz silkiyor. "Zaten diğer şarkılarımdan birini seslendireceğim."

"Güzel." Tekrar konuşmadan önce tereddüt ediyorum. "Asla bu şekilde karışmam, Qwest- Grip'in kariyerine yani."

"Awww," diyor alaycı bir şekilde. "Sanırım seni sevmesinin nedenlerinden biri de bu; bir de güzel saçların ve altın sarısı bronzluğun."

Cevap vermiyorum, yerine kendi küçük sessizliği içinde boğulmasına izin veriyorum. Bugün bu saçmalık için ne zamanım ne de sabrım var.

"Angie Black'le yaşadığımız dram için ben de üzgünüm." Qwest beni dikkatle izliyor. Ona vermemeye kararlı olduğum bir tepki istediğini biliyorum. "Ve Instagram'daki o resim. Erkek arkadaşımın eski sevgilisini elleri onun üzerindeyken görsem ne hissederdim tahmin edebiliyorum."

"O zaman neden ellerini onun üzerinde gezdirdin?"

Ona bir tepki vermemek için çok fazla.

"İşte " Gülümsemesi anında ve bilerek. "Pençelerinin yakında çıkacağını tahmin etmişim."

"Pençelerimin çıkmasını istemiyorum, Qwest. İyi olmanı diliyorum. Buna inanmadığını biliyorum ama ben inanıyorum." "Oh, bağışla beni." Maske düştü ve Qwest'in öfkesi tam olarak çıktı. "Benim iyiliğimi istiyorsun

Çünkü bir şey yok. Ben senin için bir tehdit değilim ve bunu biliyorsun."

"Senin tarafından tehdit edildiğimi hissetmediğimi mi sanıyorsun?" Alaycı kahkaham aramızda yankılanıyor. "Grip'in ailesi, arkadaşları ve hayranlarının çoğu beni senin için terk ederse sokaklarda dans eder. Kaç kişinin ona benimle birlikte olmasının Siyah toplum için yaptığı işlerin itibarını zedelediğini söylediğini biliyor musun? Ve senin 'mantıklı' olduğunu ama benim ? Eğer gerçek bir etki yaratmak isteseydi, seni seçerdi?"

"Ama bunların hiçbirisi Grip'in işi değil," diyor Qwest. "İkimiz de onun senin hakkında ne hissettiğini biliyoruz, hiçbirinin ne düşündüğü umurunda değil. Söylediğin şeyde duyduğum tek şey, senin için herkese siktirip gitmesini söylemeye istekli olduğu ve bu da seni cehennem kadar güvende hissettiriyor olmalı."

O haklı. İşin özüne indiğimde, dışarıdan gelen tüm sesler ve etkiler beni ne kadar yorsa da Grip'in bana olan sevgisinden şüphe duymuyorum. Olumsuzlukların beni etkilemesine izin verdiğim anlar oldu, ancak merkezde aşkımıza olan kaya gibi sağlam bir inanç var.

"Ayrıca," diye devam ediyor Qwest, bana bakışında bir parça kötü niyet var, "istediğin ama senin olmayan bir şey gördün ve onun peşinden gittin. Muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım. Oyun oyunu tanır."

Ne yaptığını anlıyorum -beni kışkırtıyor- ama Grip hiçbir zaman gerçekten onun olmadığı halde ona sahip çıkma düşüncesi içimi .

"Yanılıyorsun," diyorum kendimi vazgeçiremeden.

"Oh?" Qwest ne demek istediğimi anlamamış gibi kaşlarını çatıyor. "Nasıl yanılıyorum?" "O asla senin olmadı." Kendimi Grip'le ilgili benden daha fazla bilgi sahibi olan gözlere bakmaya zorluyorum.

yapmalılar.

"Yatağımdayken benimdi."

"Birçok yatakta yattı ama kalbinde sadece bir kadın vardı." "Ve bu sen misin?"

"Ve bu da benim." Tereddüt ediyorum, daha nazik kelimeler için zalim kelimeleri yutuyorum.

"Bak, burada nazik olmaya çalışıyorum, Qwest. Beni kaba olmaya zorlama."

Sert kahkahası kulaklarımı tırmalıyor.

"Bir dahaki sefere kendini *kibar ve boktan* hissettiğinde," diye acı bir gülümsemeyle tükürüyor, "ve erkeğinin aletini vermek istediğinde, bana haber ver, çünkü tatlım, onunla işim bitmedi."

Yaklaşıyor, parfümü ince vücudu kadar hızlı bir şekilde alanımı işgal ediyor.

"Onun '*kalbine giren*' tek kişi sen *olabilirsin*, ama beni becerme şeklinden bunu anlayamazdım."

Geçmişteki yakınlıklarının keskin hatırlatıcısı kaburgalarımın altından bir stiletto gibi kayıyor ve kesik nefes almama neden oluyor.

"Dediğim gibi, oyun oyunu tanır," diyor. "Bir dahaki sefere Grip'i yüzüme fırlatmak istediğinde, Bristol, geri fırlatacağım şeyle başa kesinlikle emin ol."

Bunu neden yapıyorum ki? Neden onunla bu şekilde ilişki kuruyorum? bir şeyim olmadığını biliyorum ama bu lanet sahiplenme duygusunun beni ele geçirmesine izin verip duruyorum ve sebepsiz yere kıskançlık yapmaktan yoruludum. Yorgun bir iç çekişle saçlarımı yüzümden geriye doğru topluyorum. Qwest'in yüzündeki tutuk ifade, elime uzanıp yüzük parmağımı ışığa tutana kadar kafamı karıştırıyor. Acısı yüzüne vuruyor

Grip'in oraya yerleştirdiği büyük kare kanarya elmasını incelerken gözlerini kaçırıyor. "Demek doğruymuş," diyor sessizce. "Seninle evleniyor."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sadece ona ve elimi bırakmasını bekliyorumGülmeye zorluyor.

"Çok hızlıydı."

"Hızlı mı? Eğer on yıllık bir sürece hızlı diyorsanız, evet."

Saç örgülerini omzunun üzerinden geçiriyor ve zarif telleri parmaklıyor. Yüz ifadesi olmadığını söylüyor ama ben ikna olmadım ve kalbim acıyor. Bu kadından nefret istiyorum. Grip ile yattı. Bana karşı bir sosyal medya gölge kampanyası yürüttü, ama yüzeyin hemen altında gördüğüm acı, beni teslim istediğim nefretten alıkoyuyor.

"Üzgünüm, Qwest." Benim acıمامı istemeyeceğini biliyorum. Ona bunun için çok fazla saygı duyuyorum ve az önce karşılıklı atışmalarımız buna ihtiyacı olmadığını gösteriyor. Grip benim olduğu için üzgün olamam ama onun benim olacağını düşündüğü için üzgünüm, birkaç aylığına olsa buna inanmasına izin verdiğim için üzgünüm.

"Söyledin ya, onun kalbine giren, onun yatağından geçen tek kişi sensin." Quest'in cam gibi gözleri yüzük parmağıma sabitlendi. "Geri kalanımızı becerdi ama bile değil."

Başka bir kelime ya da bakış olmadan, topuklarının üzerinde döner ve uzaklaşır.

BÖLÜM 24

KAVRAMA

SON BİRKAÇ AYDIR, zaman zaman ünlü biri olduğumu unutabiliyorum. Kendimi yataktan sürükleyerek sınıfa gidiyor, derslere giriyor ve diğer NYU öğrencileri gibi ödevlerimi teslim ediyordum. Stüdyoya girmek ve ara sıra ortaya çıkmak dışında hayat son birkaç yıldır daha normal. Elbette, Angie Black hayatımı mahvetti ve Bristol'la çıkmamla ilgili tüm drama yeniden alevlendi, ancak düşününce oldukça uysaldı.

Bu gece, yılın şarkısı ve en iyi yeni sanatçı dahil olmak üzere üç Grammy'ye aday gösterildim. Kırmızı halıda yanımda Bristol ile yürüdüm, bazı soruları yanıtladım, bazılarından kaçtım. Yüzüğünü takmadı ve nişanlılığımızla ilgili bir taahhütte bulunmadık, bunun yerine hangi tasarımcıları giydiğimize ve hangi performansları görmek istediğimize odaklandık. Bunun gibi gereksiz şeyler, İz ile son birkaç aydır odaklandığım konulardan çok uzak görünüyor, ancak perspektif olarak bunun büyük bir mesele olduğunu biliyorum. Hayatımın bu kısmı bana diğerlerinde daha fazla koz veriyor. Şöhret stokum ne kadar , gerçekten önemli olan şeyler için o kadar fazla etkiye ve kaynağa sahip olacağım. Bu yüzden gülümsüyorum, sorulara cevap veriyorum ve diğer yıldızlarla birlikte olabildiğince parlıyorum. Annem bana her evden dışarı her adım attığımda, bu kadar büyük bir sahneye çıkma fırsatı bulamayacak olanları temsil ettiğimi hatırlamamı söylerdi.

"Gergin misin?" Koltuklarımıza oturduğumuzda ve gösteri başladığında Bristol eğilip fısıldıyor.

Ona bakıyorum ve bir an için bu gecenin ne kadar önemli olduğunu unutuyorum. Tek görebildiğim ne kadar güzel görüldüğü. Koyu renk yanık saçları, muhtemelen bu kadar zahmetsiz görünmesi için çok zaman harcanan o kasıtlı şekilde dağınık. Seçtiği elbise canlı renk sıçramalarına sahip mavimsi yeşil ve tüylü küpeleri elbisesinin parlak paletini yansıtıyor.

Sorusuna doğrudan cevap vermek yerine " gece benim güzel kuşum sensin," diyorum. Yüzünün etrafında uçuşan saçlarına dokunuyorum. "Belki bir tavus kuşu."

"Teşekkürler, sanırım." Gözlerini deviriyor, ama dudaklarının dolgunluğu önlenemez bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ama konuyu değiştirme. Sırada ilk kategoriniz var. Gergin misin?"

Bunca yıl boyunca Grammy kazanmak doruk noktası, nihai mutluluk gibi göründü ve yalan söylemeyeceğim, kazanmak oldukça olurdu. Ama beni en çok mutlu eden şey Grammy değil, Bristol'un otel odamızda bıraktığı donanım. Hızlı bir öpücük için elini dudaklarıma götürdüm. Bir hafta boyunca cebimde o yüzükle dolaşırken şu an olduğumdan daha gergindim.

ilk Grammy'mi bekliyordum.

"Gergin misin?" Tekrar

ediyorum. "Birazcık."

Gülümsemeden önce saniye daha beni inceliyor ve en iyi rap performansı adayları açıklanırken dikkatini sahneye geri çeviriyor.

Daha önce hiç izlemediğim bir reality show'dan bir kız bu şerefe oluyor, kartı açtığında yüzü hareketleniyor.

"Ve kazanan" diyor, seyircinin nefesini kesmek için duraklayarak. "'Queen,' Grip ve Qwest."

Bu an oldukça gerçeküstü, alkışlar düşündüğümde daha yüksek, ışıklar daha parlak, daha fazla kamera her şeyi mükemmel açılardan yakalıyor. Çocukken gördüğüm ve türlü uyanamadığım bir rüya gibi. Tüm bunların içinde gerçek tek şey Bristol'un elimi tutması ve gözlerinde yüzen yaşlar. Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildiğimde, "Seninle gurur duyuyorum" diye fısıldıyor.

Bir parçam sahneye çıkmak ya da konuşma yapmak zorunda kalmamayı diliyor. Keşke burada kalabilseydim ve beni herkesten daha iyi tanıyan ve bu yolculuğu neredeyse başından beri gören kadının benimle gurur duyduğu gerçeğinin tadını çıkarabilseydim. Bacağını sıkıyorum ve eğilip kulağının arkasından, parfümünün ve vücuduna özgü kokunun en güçlü olduğu yerden öpüyorum.

"Git." Gülüyor ve beni biraz itiyor. "Ve annene teşekkür etmeyi unutma."

Sanki yapabilirmişim gibi.

Qwest benden önce sahneye çıkıyor ve mikrofonu ilk onun alması için başımla işaret ediyorum. Boynunun dibinde düğümlemiş uzun örgüleri ve tüm o meşhur kalçalarını saran gece elbisesiyle şık ve sakın, güçlü ve muhteşem görünüyor. Onun adına mutluyum - bu onun da ilk Grammy'si.

"Vay canına." Seyirciye parlak gülümseme gönderiyor ve bu anı kendisine ayırdığı memnunum. "Açıkçası, ekibime, menajerim Will'e, Sound Management'tan Ezra Cohen'e, beni ayakta tutan aileme, tüm hayranlarıma ve yol boyunca beni destekleyen herkese teşekkür etmem gerekiyor."

Bana bakıyor, bana karşı hâlâ hissettiğinden şüphelendiğim duygular gözlerinde toplanırken gülümsemesi bir anlığına dalgalanıyor. Göz kırıyor ve o kırılganlık kayboluyor, yeniden şöhretin yüksek parlaklığıyla kaplanıyor.

"En çok da sana teşekkür ederim Grip," diyor bir süre sonra. "Benim deli kıcıma katlandığın ve böylesine inanılmaz bir şarkıyı bana emanet ettiğin için."

Kalabalığa geri dönmeden önce ona hızlı bir göz kırpma ve sırtıma teklif ediyorum.

"Genç kızlara kendilerine saygı duymaları ve kendilerini olmaları gereken kraliçeler gibi taşımaları için ilham vermek benim için bir onur. Bed-Stuy'dan küçük kahverengi bir kız burada ayağa kalkabiliyorsa, siz de istediğiniz yerde ayağa kalkabilirsiniz!"

Ben mikrofona geçmeden önce alkışlar . Bunu kısa ve basit tutmaya kararlıyım. Hâlâ "Bruise "i gerekiyor ve sahne arkasına ne kadar erken gidersem zihinsel olarak hazırlanmaya o kadar erken ama bu anı kandırmak istemiyorum çünkü bir daha asla geri alamayacağım.

"Bu inanılmaz bir şey." Kalabalığa, meslektaşlarıma, hayranlarıma ve sektör profesyonellerine bakıyorum ve her şeyi içime çekiyorum. "Teşekkür etmem gereken çok insan var. Bunu çalışacağım. Rhyson nerede?"

Gözlerimi parlak ışıklardan koruyorum ve Kai ile onun oturması gerektiğini hatırladığım ilk birkaç sırayı arıyorum.

"Sen olmasaydın burada kesinlikle duramazdım." Karşılıklı bakışmamızda binlerce anı var. Etrafındaki tüm sevinç gösterilerine rağmen gözleri ayık kalıyor. Bunun bana neye mal olduğunu biliyor, ne kadar çok çabaladığımı, liseden beri ne kadar çok çabaladığımızı biliyor. Bunun ne anlama geldiğini muhtemelen herkesten çok o biliyor. "Sen ve Prodigy ekibi her zaman arkamı kolladınız ve ben daha iyi bir arkadaş isteyemezdim. Seni seviyorum dostum, kardeşim gibi. Tüm hayranlara

Beni her gün alçakgönüllülükle karşılayan sizlerin desteği olmadan bu iş olmaz. Çok teşekkür ederim." Devam etmeden önce kupaya bakıyorum.

"Pek çok insan bu şarkıyı kimin için yazdığımı, neden bahsettiğimi merak ediyor." Kıkırdamak için duraklıyorum. "Annem size kesin olarak #GripzQueen olduğunu söyleyecektir."

Seyirciler gülüyor ve annemin Staples Center'da bir yerlerde buna bayıldığını biliyorum.

"Pek çok insan bunu Qwest için yazdığımı düşünüyor." Yanımdaki kıza bakıyorum. "Böyle bir şarkı yazıp da güçlü bir kadının onu seslendirmeme yardım etmemesi, ona ses vermemesi bir rezalet olurdu. Sen her yerdeki güçlü kadınlar için inanılmaz bir temsilcisin, Q."

Başını sallayıp gülümsüyor ama bu anın onu beklemediği şekilde etkilediğini söyleyebilirim. Umarım gözlerindeki duygu benimle ve geçmişteki ilişkimizle ilgili olmaktan çok başarının ciddiyetiyle ilgilidir.

"Bazıları bunun Siyah kadınlar ya da genel olarak kadınlar için olduğunu düşünüyor." Omuz silkiyorum, dudaklarımda ince bir gülümseme beliriyor. "Haklısınız. Bana sevginin ne olduğunu, gücün neye , zor sadece hayatta kalmayı değil, aynı zamanda gelişmeyi de öğreten annem için. Qwest gibi büyük hayaller kuran ve çok çalışan kadınlar için. İki işte birden çalışan annem ben aptalca davrandığımda etrafta olmadığıda beni yola getirmeyi görev mahalledeki teyzelerim için. Bizler, özellikle de hip-hop dünyası, bazen size hak ettiğiniz değeri vermediğimizde saygıya layık olduğunuzdan emin olamayan tüm kızlar için. İlk Grammy'min 'Queen' olması çok uygun çünkü beni ileriye iten tüm inanılmaz kadınlar olmasaydı burada olamazdım."

Bristol'bıraktığım yerde otururken buluyorum, yüzümden hiç ayrılmayan gözlerinde gurur ve sevgi parlıyor. Ona kraliçem dersem her yerde çıkacak olan *Coming to America* GIF'lerini şimdiden görebiliyorum, bu yüzden kendimi bunu yapmamaya zorluyorum. Onun hakkında tek kelime etmesem de iyi olurdu. Yaşadığımız onca medya fırtınasından sonra muhtemelen bunu tercih ederdi ama bu anın onsuz gerçekleşmesine imkân yok.

"Senin için Bris," diyorum usulca, her ne kadar sözlerim Staples'ta ve milyonlarca evde yankılanıyor olsa da. "Sen hayatımdaki en iyi şeysin. Bunların hiçbiri bir anlam ifade etmezdi."

Gözlerimiz, aşık olurken yaptığımız fedakarlıkların ve birlikte aldığımız risklerin sadece onunla paylaşabileceğim olağanüstü bir farkındalığında birleşiyor. Ona tüm dünyanın önünde kızım, nişanlım, *karım* demek istiyorum, ancak nişanlılığımızın bir paratoner ya da yan gösteri, insanların daha fazla takipçi kazanmak, daha fazla beğeni ve retweet almak için attıkları bir sıcak patates olmasını istemediğimize karar verdik. Bu yüzden bu insanlara ilgilendirmeyen hiçbir şey söylemiyorum. Sadece altın heykeli elimde ve Black Twitter'a, Angie Black'e ya da beni eleştirenlere gereğinden fazla koz vermiyorum.

"Teşekkür ."

Yerime dönmüyorum çünkü hala sahneye çıkmam gerekiyor. Sahne arkasına geçtiğimde, böylesine büyük bir performansla gelen tünel görüşü beni tamamen tüketiyor, sadece kariyerim için çok önemli olduğu için değil, aynı zamanda devam için önemli olan şarkının doğası nedeniyle. "Bruise "i daha büyük salonlarda da seslendirdim ama bu *Grammy ödülleri*. Bundan daha büyüğü olamaz ve ben de bu an için bir megafon olmak istiyorum. Bu benim yeteneklerimin ve tutkularımın mükemmel bir birleşimi ve bunu mahvetmek istemiyorum.

İlk notadan itibaren bunun özel bir performans, bir sanatçı olarak yolculuğumda bir dönüm noktası olduğunu biliyorum. Siyah ve mavinin karamsar yıkamasından ışıklar ve görüntüler, şarkının en güçlü sözlerinin ekrandaki tipografisiyle eşleşiyor. Bu şarkıyı ne kadar çok seslendirmiş olsam da, sözler hiçbir zaman bu geceki kadar anlamlı gelmemişti, katledilen siyah adamların isimleri kayarken.

*HEPİMİZ ÇÜRÜKLÜYÜZ,
Bu siyah ve mavi
Ertelenmiş bir rüya, gerçek olmuş bir kabus
geç, bir iki kilometre yürü
Sizden farklı olmadığım birkaç şey öğrenebilirim!*

PERFORMANS YAPARKEN, arkamdaki duvardaki adamların yüzleri zihnimde bir makarada yanıp sönüyor, hayatları kısa kesiliyor. Her birinin öldüğü günü hatırlıyorum - nasıl duyduğumu, ne yaptığımı, bu kadar berbat şeylerin ülkemizde hala olabileceğini bilmenin nasıl bir his olduğunu. Beni bu şarkıyı yazmaya iten aynı öfke, acı ve umut koalisyonu, sanki bir sonraki hayat buna bağılıymış gibi şarkıyı icra etmeye zorluyor. Sanki bu şarkı birilerini gibi, bu adamlar için çok geç olsa bile. Sanki sanatımın sınırları yokmuş ve aşkın duvarları yokmuş gibi.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sesimin titremesini engelleyemiyorum, acının ve öfkenin her bir şarkı sözünde yankılanmasını önleyemiyorum. Tüm çabalarımın rağmen, her türlü güç gösterisine meydan okuyan *gözyaşları* yüzümden aşağı süzülüyor. Gözyaşlarım, bu gece masalarında boş bir koltukla bu *şovu* izleyen, kalplerinde bir boşlukla bu şarkıyı seslendirmemi izleyen anneler ve kız kardeşler ve babalar ve eşler ve kızlar ve oğullar için. Önyargının trajedisi ve intikamın beyhudeliği için gözyaşı döküyorum. Bunların hiçbiri meyve vermiyor ve umutsuz hissettirebilir, ancak dışarı baktığımda bana hükmeden aynı duygunun seyirciye de hükmettiğini, onları ayağa kaldırdığını ve yüzlerini gözyaşlarıyla kapladığını görüyorum. Beyaz, Siyah, Kahverengi, hepsi içimde savaşıyor duyguların bir mozaigi. Alaycı olabilsem de, bunun bir anlamı olduğundan, bunu kastettiklerinden şüphe duyabilsem de, şu anda, acı, öfke ve hayal kırıklığıyla bile, kalbimde bir gün, ne kadar uzun sürerse sürsün, bunu doğru yapacağımıza dair inanca yer açıyorum.

BÖLÜM 25

BRISTOL

"Üçte iki fena değil." Banyo aynasında Grip'in gözleriyle karşılaşıyorum. "Artık resmen bir Grammy ödüllüsün."

"Ve en iyi yeni sanatçıyı Kai'ye kaptırmak hiç de kayıp sayılmaz." Yatmaya hazırlanırken dişlerini fırçalarken bana sırtıyor. "En azından bunu aile tuttuk."

"Evet, Kai büyük bir gece geçirdi. Üç kupa kazandı." Yüzümdeki makyajı bir mendille sesniyorum. "Sanırım Rhyson ondan daha yüksek bir bulutun üzerindeydi."

"Onunla gurur duyuyor ve duymalı da." Grip banyomdaki mermer tezgâha yaslanıyor. "Grammy ödülleri, filmler, ciolar ..."

"Ve Broadway," diye ekliyorum, asi saçlarımın arasından bir fırça geçirerek. "Bana biraz zaman ver."

"Evet. Kai şu dünya hakimiyeti gezisinde. Büyük bir yükselişte."

"Sen de öylesin." Ona doğru eğildim, göğsümü onunkine bastırdım. "Yılın şarkısı hiç de küçümsenecek bir şey değil."

Grip başımı avuçluyor ve iltifatımı kabul etmeden şakağımdaki saçlara bir öpücük bırakıyor.

"Ve en iyi rap şarkısı." Neredeyse birbirine değen ayaklarımızı incelemek için kirpiklerimi indiriyorum. "Qwest ile." Çenemi kaldırıp gözlerime bakıyor.

"Bizi orada birlikte görmek seni rahatsız etti mi?"

"Seni benden başka biriyle görmek beni rahatsız ediyor." Dudaklarımdan yorgun, kendini bir kahkaha dökülüyor. "Ama ben iyidim."

Tereddüt ediyorum, devam etmeden önce dudağımı ısırıyorum. "Hâlâ sana karşı bir şeyler hissediyor, biliyorsun."

Grip dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, düşünceli bir kaş çatma kaşlarının güçlü çizgisini bozuyor.

"Evet, biliyorum."

Parmak uçlarımda yükselip çenesini öpüyorum, bir elimi ensesine götürüyorum. Sırtımı okşuyor ve bir dakika boyunca birbirimizin bedenlerinin yakınlığını takdir ediyoruz, sessizlik bir şefkatle kabarıyor, başka biriyle paylaşmayı hayal edemeyeceğim bir samimiyet.

"Bu geceki performansınız ..." Kelimelerim buharlaşıyor çünkü "Bruise" şarkısını seslendirdiğinde ne kadar etkilendiğimi ifade edecek doğru kelimeleri bulamıyorum. Sadece ben de değildim, o performans sırasında tüm kalabalığı başka bir düzleme taşıdı ve ben hala yüksek bir yerden geliyor gibi hissediyorum. "Senin harika olduğunu görmüştüm ama bu bambaşkaydı. Başka bir seviyedeydi, farklı bir yerden."

"Hissettim .. . Bilmiyorum." Başını sallıyor ve omuz silkiyor, söyleyebileceklerini sınırlayan bir

çaresizlik

şimdi bile anlatıyor. "Hayatta bir kez yaşanacak bir andı. tutamadım. Ölen adamları ve pusuya düşürülen polisleri kaybettim."

Bir an cevap veremiyorum çünkü veremiyorum. Performansı sırasında beni ele geçiren aynı duygu yine kelimelerimi çalıyor. Arkasında kayan isimleri görmek, Grip'in yanaklarından süzülen gözyaşlarını görmek, etrafıma baktığımda ıslak yüzler ve kırık kalplerle çevrili olduğumu görmek, o kalabalıkta daha önce hiç deneyimlemediğim bir birlik vardı. Ya müzik olmadan böyle bir birliktelik sağlasaydık? Sahne olmadan? Toplumlarımızda ve sokaklarda? Bu nasıl bir his olurdu?

"Yılın şarkısı Grammy'sini kuzenin Greg'e ithaf etmen çok hoştu," diyorum boğazımı temizleyerek ve gerçekten ifade edebileceğim bir şeye geçerek. "O iyi bir polis."

"Ve Chaz'e." Sesi kısık, gözleri kasvetli olan Grip, Jade'in ölen kardeşinin düşüncelerine her zaman eşlik eden hüznü taşıyor.

"Evet, Chaz'e de," diye kelimeleri yorgunluktan. Son birkaç gün dur durak bilmeden geçti.

Kavrayış parmaklarımızı birleştiriyor ve ellerimizin aramızda sallanmasına izin veriyor. Kalçamı okşuyor ve kalçamdan aşağıya doğru inerek sahiplenici bir şekilde avuçluyor, geceliğimin ipeği beni ısıtıyor. Çıplak gövdesi ve sadece külot giymiş uzun, kaslı bacakları tutkumu harekete geçiriyor ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar bitkinim.

Benim için bir ilk.

Başım omzuna yaslanıyor ve gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Gösteriden sonra bir sürü basın vardı ve sonra Hollywood'un sunduğu her partiye gitmiş olmalıyız.

"Yatağa gel," diye fısıldıyor kulağıma, boynuma öpücükler konduruyor. "Uyumak için. Belli ki başka bir şey için çok yorgunsun."

Beni yatağa götürürken neredeyse ayaklarım takılıyor, arkasından tökezliyorum. Yorgun omuzlarıma kadar çektiğinde minnettarlıkla içine giriyorum.

"Çatı katını özlüyor musun?" Son kalan bilincimle soruyorum. Gözlerim uykulu uykulu düşüyor ve yatağımızın onun tarafındaki lambasının ışığında onu düşünüyorum.

"Pek sayılmaz." Yan yatıyor, yastığını boynunun ve omzunun kıvrımlarına sıkıştırıyor. "New York'ta bir yere ve burada Los Angeles'ta iki yere ihtiyacımız yok. Kilimanjaro'daki adamların çatı katını kiralaması mantıklı. Ayrıca, geçen dönem seninle yaşamak, her sabah seninle uyanmak beni şımarttı."

Saçlarımı geriye itiyor ve başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Artık geri dönemem." Yorgun gülümsemelerimizi paylaşıyoruz ve göz kapaklarım kapanana kadar dudaklarımızı uykulu öpücüklerle sıyrıyoruz. "Bris."

Zar zor uyanıyorum. "Ne . . . Huh?"

"Sana bir şey sormam gerekiyor."

"Bu yarın gerçekten hatırlamam gereken bir şey mi?" Mırıldanıyorum, gözlerim kapalı ve yüzümün altındaki serin yastık beni rahatlatıyor.

"Evet, bunu unutmamalısın." "Tamam,"

diye mırıldanıyorum esnerken. "Haydi

bakalım." "Ne zaman evlenebiliriz?"

Gözlerimi açtığımda onun beni izlediğini görüyorum; yüz ifadesi son derece yorucu ve duygusal açıdan yıpratıcı bir günün sonu değil de sabahın ilk saatleriymiş gibi tetikte.

"Ne?" Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, onu hapseden yorgun bedenime karşı savaşıyor. "Ne zaman ... neden ...

Ne?"

"Beni duydun." Kıkırdıyor ve bir parmağını alnımda gezdiriyor. "Daha sonra bir tarih belirleyeceğimizi söylemiştik.

Grammy'ler ."

"Ve bir saat öncesini 'arkamızda' olarak mı görüyorsun?" Küçük, yorgun bir gülümseme ağzımın kenarlarını çekiştiriyor.

"Evet, istiyorum." Başlarımız aynı yastığa değene ve alınlarımız birbirine değene kadar ilerliyor. "Benimle ne zaman evleneceksin?"

Kollarımın etrafına taş bağlanmış gibi hissediyorum, ama onları kaldırıp boynunun arkasına bağlıyorum, vücudunun sıcak sertliği benimkini emecek kadar yaklaşıyorum.

"Duruma göre değişir," diyorum, sesim yorgun ve boğuk. "Bu gece mi yapmak istersin, yoksa yarını mı tercih edersin?"

Gözlerim zar zor açılıyor olabilir, ama aklımda kesin olduklarına dair hiçbir şüphe yok, onlarda tam bir isteklilik okuduğuna dair hiçbir şüphe yok. Bana hemen şimdi yorgun kollarımızı yataktan kaldırıp evlenmemiz gerektiğini söylese, bunu yapardım. da bunu biliyor; memnun gülümsemesi bana bunu söylüyor.

"Bu gece ya da yarın olmak zorunda değil." Ağzımın kenarına son bir öpücük bırakıyor. "Ama çok yakında olacak. Sadece çok yakında olacağından emin olmak istiyorum."

Lambayı söndürmek için uzanıyor.

"Tamam," diyor karanlığa doğru. "Artık uyuyabilirsin." Tam bir memnuniyetle ve çok yakında sonsuza dek uyuyacağımın sözünü vererek uyuyorum.

BÖLÜM 26

KAVRAMA

BUGÜN BİZİM DÜĞÜN GÜNÜMÜZ. Nihayet.

"Sonunda" diyorum ama Grammy'den bu yana sadece bir ay geçti. O geceden sonra Bristol ve ben nişanımızı kamuoyu önünde teyit etmemeye, kendi planlarımızla, kendi yolumuzda ilerlemeye karar verdik. Kimseyi ilgilendirmez. Sadece en yakın aile ve arkadaş çevremizi davet ettik. Bir düğün planlayıcısı ya da başka bir şey tutmadık, sadece bazı basit düzenlemeler yaptık ve satıcıları ve ilgili kişileri Bristol'un Gizlilik Sözleşmelerini imzalamaya zorladık.

Ve şimdi o gün geldi çattı ve ben azgın bir damat oldum. Bu aslında kimse için sürpriz oldu mu? Muhtemelen hayır, ama düğün günümde kendimi içinde bulduğum bu yarı ereksiyon hali tamamen önlenebilirdi. "Gelenek" kelimesini zar zor heceleyebilen Bristol, düğünden önceki gece prova yemeği dışında birbirimizi görmememiz gerektiğine karar verdi. Buna son iki haftadır farklı kıyılarda olduğumuz birbirimizi neredeyse hiç görmediğimiz gerçeğini de ekleyin ve ... azgın damat. Taşaklarım Bristol Mavisi dediğim kasvetli bir tonda.

Kahvemi yudumluyorum ve otelin penceresinden Rocky Dağları'nın pitoresk manzarasını seyrediyorum. Karla kaplı zirveler ve tertemiz karlar nefes kesici. Bristol karlı evlenme teklifimizin şerefine bir Aspen düğünü önerdiğinde önce emin olamadım ama dağların yükselen ihtişamını görünce uygun olduğunu düşündüm. Yolculuğumuz yokuş yukarı oldu ve bazı açılardan her zaman da öyle olabilir. Zaman zaman, tırmanışımız bazı dağlar kadar aşılmaz hissettirdi. Bristol ile birlikte *olmanın* en kolay Bristol ile birlikte olmak ve o dışarıdan gelen tüm baskılara ve eleştirilere ediyor. Yani evet, dağlarla çevrili olmak bize çok uygun.

"İyi misin?" diye soruyor annem otel süitindeki küçük masanın karşısından.

Annemi tanıyorsam, "*Hayır, azdım*" derim ve o da gözünü bile kırpmaz. Bana sadece yulaf ezmemi yememi ve sabırlı olmamı çünkü gece bitmeden kafayı bulacağımı söylerdi.

"Yulaf ezmesinden nefret ederim," diyorum hızlı bir gülümsemeyle.

"Her zaman yaptın." Yulaf ezmemi önündeki hamur işiyle değiştiriyor. "Neden sipariş ettiğini merak ettim."

"İsteyerek . Fark etmedim bile."

"Dikkatin dağılmış." Annem bir kare Fransız tostı mızrakladı. "*Bugün* senin düğün günün. Gergin misin?" "Hayır." Hamur işinin gevrek tatlılığını ısıyorum, düşünce düşünce çiğniyorum. "Sadece hazırım. Bu bir süredir

uzun zaman ."

Annem gülümsüyor ve portakal suyu bardağındaki buğuyu siliyor.

"Bristol'u çok sevdiğin belli." Bir yudum alıyor ve bardağının kenarından bana bakıyor. "Jade'in gelememesi ne yazık."

"Yapamaz mıydın?" Alay ettim. "Yapamazdım desem daha olur. Umurumda değil."

"Oh, umursuyorsun." Annem masanın üzerinde sıkılı duran yumruğumu örtmek için uzanıyor. "Sadece kendi mutluluğunu Jade'in fikrinden daha çok önemsiyorsun, ki öyle de yapmalısın. Ama onun burada olmamasının canını yakması sorun değil. Eninde sonunda kendine gelecektir."

Ama henüz ve bu canımı acıtıyor. Jade'i son gördüğümde ona Bristol'u tercih edeceğimi, gerekirse onu hayatımdan çıkarmakta tereddüt etmeyeceğimi söyledim ama işin bu noktaya geleceğini düşünmemiştim. Jade'in kendini benim hayatımdan ya da beni onun hayatından kadar itiraz edeceğini düşünmemiştim. Her iki şekilde de, stüdyodaki o günden beri konuşmadık. Ona bir davetiye gönderdim ama cevap vermedi. Ona orta parmak emojisi gönderip umurumda olmadığını söylemek ama annem haklı, umurumda. Acıtıyor ama bugün pişmanlık ya da suçlama günü değil. Bristol ve benim için.

"Yine de senin sorun yok, değil mi anne?" Hayatımın yönlendirici gücü olan kadına araştıran bir bakış attım. "Bristol ve benimle yani. Şimdi iyi misin?"

Annem soruma kendi sorusuyla cevap vermeden önce dolaşan gözlerinde derin bir şefkatle bana bakıyor.

"Kaç erkek düğün sabahı annesiyle kahvaltı etmek ister?" Koltuğuna geri oturur ve bacak bacak üstüne atar.

Omuz silkiyorum. Bunun hakkında düşünmedim. Sanki bir köşeyi dönmek üzereyim, sanki ayaklarımın altındaki zemin kaymak üzere ve annem büyük ya da küçük her geçişte hep yanımda oldu. O ve ben her zaman dünyaya karşı ettik. Benim evlenmem ... bir dönemin sonu ve yeni bir şeyin başlangıcı gibi hissettiriyor. Bugüne beni olduğum yere getiren kadınla başlamak.

. ... doğru hissettirdi.

"Bana Bristol'a aşık olduğunu söylediğinde fikrimi saklamadım," diyor Ma. "Eve beyaz kız getirmeni istemediğimi her zaman biliyordun."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Bundan sonraki adımları arkadaşlarımın ve ailemin desteği olmadan atmaya hazırım ama Jade'in olmaması yeterince kötü. Ma yanımda olmadan böylesine muazzam bir adım atmak, özellikle de bu kadar yol kat ettiğimizi düşünürken, canımı acıtacaktı.

"Ama sonra onunla tanıştım," diyor Ma. "Ve 'o beyaz kızlar' Bristol oldu. O kız seni seviyor ve sen de kendini biraz Bristol gibi seviyorsun."

Esprisi ve her şeye rağmen destekleyici görünmesinin verdiği rahatlama boğazımdan bir kıkırdama çıkarıyor. "Doğru," diyorum kahkahalar dindikten sonra bile dudaklarımda kalan bir gülümsemeyle.

"Sana bir şey göstereyim." Annem çantasına eğildi ve Bristol'un en sevdiği mücevher mağazası olan *Chelle's* yazan küçük bir çanta çıkardı. Çantayı bana uzatıyor, ben boş boş bakarken başını sallayarak açmamı istiyor. "et. Bak."

Çantadan narin bir mendil çıkarıyorum ve içinde süslü bir kutu buluyorum. Kutuyu açtığımda, elmaslarla süslü bir taçla süslenmiş bir broş görüyorum. Broşun iğnesinin platin olduğundan oldukça eminim ve bu küçük bir servete mal olmuş .

"Kartı oku," diyor annem, bir tepki verip vermeyeceğimi dikkatle izleyerek. Mendilin derinliklerine gizlenmiş katlanmış kartı buluyorum.

Bir gelinin müstakbel kayınvalidesine düğün hediyesi vermesinin alışılmadık bir şey olduğunu biliyorum ama bunu gerçekten senin almanı istedim. Bu tacı görür görmez sana ait olduğunu anladım, #GripzQueen. Pek çok şey için sana teşekkür etmek istiyorum; oğlun için hayal ettiğin gibi biri olmasam da bana bir şans verdiğin için, beni ailenin bir parçası gibi hissettirdiğin için, ki bu benim ailemin her zaman nasıl yapacağından emin olmadığı bir şeydi. Hepsinden önemlisi, böyle muhteşem bir adam yetiştirdiğiniz için teşekkür ederim. O benim hayallerimin erkeği. Kocamı düşündüğümde renkli hayaller , karakterli hayaller kurdum. Kendi babam arzulanan çok şey bıraktı ve ben sadece ailemde gördüğümden farklı bir şey istediğimi biliyordum. Grip ile buna sahibim ve bu ona aşıladığınız olağanüstü karakter sayesinde oldu. Teşekkürler, Grip'in orijinal kraliçesi. Senin kızın olmak isterdim ama arkadaşlığı da kabul ederim. Her ne olursak olalım, ikimiz de Grip'i - Marlon'u - bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyoruz ve buna her zaman sahip olacağız.

Tekrar

teşekkürler,

Bristol

Bu gün bitmeden önce bir noktada ağlayacağımı tahmin ediyordum, ancak bunun daha başlamadan önce olmasını beklemiyordum. Eminim annem bunu sevdi, bundan memnun oldu ve bu harika, ama ben bu mektubun satır aralarını okuyorum ve Bristol hakkında kimsenin bilmediği her şeyi görüyorum. Savunmasız olduğu ve asla belli etmediği tüm yolları, acı çektiği ama asla elde edemediği tüm şeyleri görüyorum. Bu kızın sevmek kapasitesi beni hayrete düşürüyor. Önce elini uzatmayı erkenden öğrenmiş, ailesinden ve hatta Rhyson'dan sürekli sevgi istemiş. İstemedikleri zamanlarda bile ailesini bir arada tutan kişi oydu ve çoğu zaman hala da öyle. Annem ilk başta onu reddetmiş olsa , Rhyson eline geçen her fırsatta ona ulaşmaya çalışıyor. Annemin mimozasını alıyorum, geri deviriyorum ve boğazımı yakan duyguları temizliyorum. Ağlamıyorum, henüz değil.

Kapıda annemin yanağından öpüyorum, gözlerindeki yaş pırıltısını özenle görmezden geliyorum. Eğer çok yakından bakarsam, yaptığı tüm fedakarlıkları, sadece bu güne değil, hayatımdaki diğer güzel şeylerin çoğuna sahip olmam için katlandığı tüm zorlukları göreceğim. Onu törende göreceğime söz vererek asansöre , herkes yeminlerimizi edeceğimiz küçük yığma taş şapelde toplanmadan önce Bristol'u görmeye kararlıyım. Siktir et geleneği. Henüz gelinliğini giymemiş olacak-gelini törenden önce çıplak görmekle ilgili özel bir kural mı var?

Hayır mı? Ben de öyle düşünmüştüm.

Asansöre adım atıyorum ve düğünüm için Aspen'de görmeyi beklediğim dünyadaki son kişiyle yüz yüze geldiğimde kısa bir süre duruyorum ... tabii bu garip bir tesadüf değilse ve o başka bir şey için burada değilse.

"Iz." Köşede duvara yaslanmış ona aptalca göz kırpyorum. "Burada ne işin var?" Ayaklarını kaydırıyor, kaşlarını hızlıca .

"Şey, ben ... " Ellerini koyu renk kot pantolonunun ceplerine sokuyor. "Evleneceğini duydum." Ona bilmiş bir bakış attım.

"Kimsenin evlendiğimizi 'öylesine duymamasını' sağlamak için çok uğraştık, bu yüzden bundan şüpheliyim."

Iz yarım bir gülümsemeyle, "Belki de davetiyem postada kaybolmuştur," diyor. "Onlar dijitaldi."

"Spam?"

"Hayır." Gözlerimi ona dikiyorum. "Sana davetiye göndermedim ve nedenini biliyorsun."

"Yapmadığını biliyorum." Üzerinde hafif kar tozları olan botlarına bakıyor. "Bristol yaptı."

Bu bilgiyi işlerken tamamen sessizim. Sevindim mi, kızdım mı, kafam karıştı mı, yoksa tamamen başka bir şey mi oldu bilmiyorum. Ben bunu çalışırken, Iz ediyor.

"Haklısın," diyor. "O bizden daha bilge. Altını çizdiği ve kitabıma imzalattığı o bölüme dönüp durdum. Onun gözünden bakarak yüz kere okumuş olmalıyım."

"Öyle mi?" Şüpheli bir kaş kaldırıyorum.

"Evet, öyle." Ağzından yavaş bir gülümseme çıkıyor ve onu daha genç, daha az ağırbaşlı bir akademisyen gibi gösteriyor. "Beyaz kadınları seçen çoğu Siyah erkeğin bunu neden yaptığı konusundaki fikrimi değiştirmedim ama sen ve Bristol hakkındaki fikrimi değiştirdim. Beyaz bir kadının Amerika'daki Siyah bir erkeğin mücadelesini gerçekten anlayabileceğine inanmıyorum ama ben mücadeleyi anlayan ama beni asla anlamayan Siyah bir kadınla evliydim."

Bir gün ona tüm hikayeyi sormam gerekecek. Öğrendiğim kadarıyla her iki taraf da hatalar yapmış ve kesinlikle pişmanlık duymuş.

"Bristol mücadeleyi anlamayabilir," diye devam ediyor, "ama o sizi anlıyor. Sizi koşulsuz seviyor - bunu gördüm - ve bizimki zor bir dünyada koşulsuz sevgi işe yarıyor."

Gülümsemesi, birkaç dakika önce beni hayrete düşüren dağların tepesindeki kar gibi eriyor.

"Bristol'a sahip olmanın seni çok şanslı bir adam yaptığını söyleyebilirim, Grip." Asansörün sesi, en üst kata ulaştığımı işaret ediyordu.

Bristol'un odasının öyle olduğunu biliyorum.

"Bu benim." Dışarı çıkıyorum ama son anda kapıların kapanmasını engellemek için kolumu sokuyorum. "Hey.

Geldiğin için teşekkürler, Iz. Şey, teşekkürler."

Başını sallıyor ve son bir bakışla kapıların kapanmasına izin veriyorum. daha önce görmek istediysen de, şimdi görmek, birkaç saat içinde karı koca olacağımızı kendime hatırlatmak için duyduğum aciliyet içimi yakıyor. Doğru şeyi yaptığımı dair onaylanmaya ihtiyacım varsa - ki gerçekten yoktu - bu sabah annemle ve Iz'le karşılaşmalarımda bunu aldım.

Parmak eklemlerimi kapıya birkaç kez vuruyorum. Cevap gelbiraz daha sert vuruyorum. Hala cevap yok. Üç dakika sonra kapıyı yumrukluyor ve Bristol'un adını belki de durumun gerektirdiğinden biraz daha yüksek sesle söylüyorum. Kapı içeriden çekilerek açılıyor ve güzel gelinim eşikte dikilmiş bana bakıyor, saçları başının etrafında ve yüzü makyajsız. Dar belinde ipek bornoz bağlı.

"Burada olmak için gerçekten iyi bir sebebin olsa iyi olur." Sert olmasına rağmen, birbirimize baktığımız süre uzadıkça gözleri ve sesi yumuşuyor. O beni durduramadan odaya giriyorum.

"Kavra, hayır." Onu kollarıma çektiğimde omuzlarıma vuruyor. "Burada olamazsın. Birbirimizi göremeyiz."

"Saçmalık." Onu öpmek için eğiliyorum, dudaklarım onun tatlılığını arıyor.

"Gitmelisin," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, ama parmakları kollarıma yapışıyor.

"Seni özledim." Fısıldadığım kelimeler aramızdaki havada alev alıyor ve göğüs uçlarının göğsümde boncuk boncuk olduğunu hissediyorum. Parmaklarım belindeki kravatu karıştırıyor ve bornozunun omuzlarını itiyorum.

"Hayır!" İpek yakaları yakalıyor ve göğüslerinin üzerine sıkıca çekiyor, gözleri kocaman. "Gitmek zorundasın."

"Bebeğim, hadi." Ellerim beline, kalçalarının kıvrımlarına, kıcının kıvrımlarına kayıyor.

"Zamanımız var. Yalvartma beni."

"Yalvarmak mı?" Kollarımın arasından sıyrıldı, bornozunun boynunu boğazına kadar sıkarak bana

daha az deri. "Evet, doğru. Ne zaman yalvarmak zorunda kaldın?"

"Eskiden yalvarmak zorundaydım," diye hatırlatıyorum ona. "Oğluna bir şans vermediğinde."

Yüzü yumuşuyor, yüzünü ve omuzlarını çevreleyen dağınık saçları parmaklarımı parlak tellerin arasına sokmam için beni cezbediyor. bakmak kadar tatlı bir gülümseme dudaklarının kenarlarını okşuyor.

"Bu uzun zaman önceydi ve bana onca yıl ne kadar aptal olduğumu hatırlatmayın."

Bir gülümseme paylaşıyoruz ve beni kovmadan önce elini tutup avuçlarımın arasına alıyorum.

"Anneme verdiğin hediyeği gördüm," diyorum, sesim minnettarlıktan kısık. "Ve asansörde İz'e rastladım."

"En çok etkilendiğiniz iki kişi." Parlak desenli ipeğin altından ince omuzlarını silkiyor. "Onlar olmadan aynı olmazdı. *Sen* de onlarsız aynı olmazdın ve bunun için minnettarım."

Kapıyı açtı ve beni koridora itti. Durdurmak için ayağımı soktuğumda kapı yüzüme kapanıyor. Son sözü söylemek için ağır ahşabın etrafına bakıyorum.

"Seni bir daha gördüğümde," diyorum gülümseyerek, "Bayan Marlon James olacaksın."

Kapıyı kapatırken öne doğru eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük konduracak kadar duraklıyor. "Sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyor. "Seni seviyorum."

Kapı yüzüme çarpıyor, ama bunlar son sözleriye, bir kereliğine izin vereceğim.

BÖLÜM 27

BRISTOL

Girişin hemen ötesindeyim. Grip'i görebiliyorum. İçeriye görebiliyorum ama henüz kimse burada olduğumu bilmiyor ve küçük şapelin ruhani güzelliğine bakıyorum. Yapay kar ve beyaz güllerin karışımı, çiçeklerin ve kar fırtınasının bir karışımı, şapelin kapısından kadar olan koridoru serpiştiriyor. Duvar boyunca yaprakları dökülmüş, dalları karla süslenmiş, minik ışıklarla ısıtılmış saksı ağaçları yürüyor. Tavandan sarkan fenerler, yılların ve bundan önceki binlerce ayın ve törenin kutsadığı, ama benim için hiçbiri daha kutsal olmayan eski şapelin üzerine bir ışık saçıyor.

En yakın arkadaşlarımız ve ailemizden oluşan küçük bir grubun bir araya geldiğini görmekten mutluluk duyarak tüm ayrıntıları özömsüyorum. Bu, özçekim ya da dergilere satılacak fotoğraflar için bir gün değil. Bu bizim , Grip, ben ve bizim için en önemli olan insanlar için bir gün.

Yani, çoğu. Bayan James ve Dr. Hammond burada. Rhyson, Grip'in olarak mihrapta duruyor ve Jimmi de olarak zaten orada. Amir, Shondra, Kai ve Aria, Luke, Charm -Hepsi burada. Jade gözle görülür bir şekilde yok, ancak bunun bugüne gölge düşürmesine izin vermeyeceğim, burada aşkımızı kutlayan bu kadar insan varken olmaz.

"Hazır mısın?"

Babamın sorusu dikkatimi çekti. Yakışıklı biri ve Rhyson her geçen gün ona daha çok benziyor. Ondani vermesini istememeyi düşündüm ama asla kurtulamadığım o şey, ailemin aile *olma* ihtiyacı beni babamı da dahil etmeye zorladı. Kardeşim onu affetti. Annem onunla evlilik danışmanlığı yapıyor ve sadakatsizliklerini bir kenara bırakmış görünüyor. Bugün ileriye doğru adım atma günü ve "Düğün Marşı "nın ilk tınıları girişimi müjdelirken, babama başımı sallayarak cevap ve kolumu onun koluna dolayarak ileriye doğru adım atıyorum.

Konuklar ayağa kalkıyor, bazıları kemerli girişte babamla birlikte beni görünce nefes nefese kalıyor, bazıları Bayan James ve Kai gibi gözyaşlarına boğuluyor, çoğu gülümsüyor. Sabit adımlarımı neredeyse olan annemin yüzü. Gözlerinde öyle bir gurur var ki, sanki tüm başarılarım arasında iyi bir adamla evlenmek -başlangıçta benim için uygun görmediği ama artık saygı duyduğu bir adamla- en büyük başarıymış gibi. Geçmişte evliliğinin ne kadar başarısız olduğunu, babamın ona ne kadar acı çektiğini düşündüğümde, belki de aşk için evlenmem, Grip'le yaşadığım gerçek mutluluğu bulmam onun umduğundan daha fazlasıdır.

Sonunda bakmak için kendime izin verdim. İnsanlar her zaman damadın gelinine ilk bahseder, ancak hiç kimse gelinin ilk bahsetmez. Onlar gerçekten

bir gelini bu konuda uyarmalı. Kimse bana kalbimin yükselip boğazımda düğümleneceğini ya da onu gördüğümde gözyaşlarımın anında gözlerimin kenarlarında toplanacağını söylemedi.

Belki de başka hiç kimsenin Grip gibi bir damadı olmamıştır.

Onun yüzünü hep bir kralın yüzü olarak , bir ressamın maharetli elleriyle çizilmiş bir yüz. Dikkatli bir başparmak, çok şey gören ve çok az şey ele verebilen kara gözlerin üzerindeki isli kaşları lekeledi. Yanağındaki kemiğin muhteşem yükselişi ve çenesinin gergin çizgisi, cömertçe çizilmiş ve hassas bir şekilde lüks dudaklar nefesimi kesiyor. Yaklaştıkça yüz hatları daha da belirginleşiyor. Kalın kirpiklerin oluşturduğu dilimi görüyorum, sert düzlemler ve özenle yontulmuş açılardan oluşan bir yüzdeki en yumuşak şey.

Başını çevirdiğinde ve gözlerimiz sonsuzluğun eşiğinde buluştuğunda, çenesi düşüyor ve sanki beni bu ilk görüşü onu sersemletmiş gibi hızla gözlerini kırıştırıyor. Çalışmam gerekirken bu elbiseyi aramak harcadığım saatlere değdi. Beyaz ya da fildişi değil, allığın en soluk tonu. Suluboya pembesi, o kadar şeffaf bir ton ki renk olarak neredeyse hiç algılanmıyor. Straplez ve denizkızı şekli kıvrımlarımı şekillendiriyor, omuzlarımı açıkta bırakıyor, göğüslerimi sarıyor, belimi kavıyor, kalçalarımı ve bacaklarımı inceltiyor ve dizlerimin hemen altında beze kadar köpüklü organze kıvrımlarıyla dalgalanıyor.

Babam beni Grip'in önünde durmam için serbest bıraktığında, onun incelemesi için başımı kaldırdım ve açıkta kaldım. Duvak yerine basit bir omuz kolyesi tercih etmiştim; boğazımı ve köprücük kemiğimi saran, göğüs dekoltemin hemen altına inen ve kemiklerimin arasından süzülen gümüş bir zincire tutturulmuş bir dizi Swarovski kristali. Grip'in gözleri yüzümde geziniyor, görünüşümün ayrıntılarını kataloglarken gülümsemesi daha da genişliyor. Omuzlarımı gördüğünde gülümsemesi bozuluyor ve gözleri şaşkınlık ve dehşetle benimkilere kayıyor. Bir omzumun üst kısmı boyunca, dar kemiği takip eden hat yazısı o kadar zarif bir şekilde çizilmiş ki, harfler tenimde açan çiçekler gibi görünüyor ve kalbimin rüzgârda serbest kaldığını ilan ediyor.

Mürekkebine güvendiği tek kişi olan arkadaşı Mateo' bulana kadar izleyicilere bakıyor ve şimdi benimkine güvendiğim ilk kişi. Mateo ona geniş bir sırtısla başparmağını kaldırıyor. Grip'in bana dönüp gelin ve damat arasındaki görünmez duvarı aşmadan, izin istemeden ya da izin vermesini beklemeden bana dokunmadan önce verdiği tek cevap beyaz dişlerini göstermesi oluyor. Parmakları omzumda, Neruda'nın onlarca yıl önce kaleme aldığı ve tenimde hayat bulan sözcüklerin üzerinde geziniyor. Yerden yüksekte bir dönme dolapta paylaşılan bu sözler aramızda hiç kapanmayan bir kapının kilidini açmıştı. Mateo'ya dövme konusunda sürpriz yapmak için yaklaştığımda tam da hayal ettiğim gibi, gözlerindeki memnuniyet dolu bakışla yüzümde bir gülümseme beliriyor. Grip'i görmemesi için son iki gün boyunca benden uzak tutmak bu düğünü planlamanın en zor kısmıydı.

Vaizin sözlerini zar zor duyuyorum, bir salon dolusu insanın beni dinlediğini zar zor fark ediyorum. "Yeminler" kelimesini duyana kadar konuşmam gerektiğini ve bunun sessizce izlediğim bir rüya olmadığını hatırlamıyorum. Günlerdir provasını yaptığım şeyler zihnimde hiçbir yerde bulunmuyor. Kıyıya dökülmüş kum taneleri gibiler, kaybolmuşlar. İlk ben konuşmak istedim ama Grip tanıdığım en iyi yazar, ondan sonra konuşmamın imkanı yok.

"Ezberlediğim o kadar çok şey vardı ki," diyorum utangaç bir kahkaha atarak. "Ama o kadar ki aklıma gelmiyor."

Grip'e bakıyorum, bana ağzımdan çıkan her kelime, prova edilmemiş olsa da, saf altınmış gibi bakıyor.

"Bu yüzden size söylemeyi planlamadığım ama doğru olan her şeyi anlatacağım."

Sesimin titrememesini ve gözyaşlarımın akana kadar beklemesini dileyerek sakinleştirici bir nefes alıyorum

Bu.

"Grip, önümüzdeki elli yıl içinde bir noktada seni hayal kırıklığına uğratacağımı garanti ederim," diyorum. "Seni çileden çıkaracağım. Söz veriyorum beni birden fazla kez boğmak isteyeceksin."

Seyirciler kahkaha dalgası beni gülümsetiyor, Grip'i de gülümsetiyor.

"Ama benimle kalacaksın," diyorum, gülümseme yüzümden kayıyor ve gözyaşlarım göz kapaklarımın arkasına sızıyor. "Çünkü gitmene asla izin vermeyeceğim. Gitmene izin verirsem aptallık etmiş . Sen sahip olduğum en iyi arkadaşınsın, tanıdığım en büyük kalpsin, kimsenin görmediği zamanlarda beni gören ve konuşmadığım zamanlarda bile duyan kişisin. Eminim bir zamanlar sadece seni istiyordum, hatta belki de sadece seni seviyordum, ama artık bunu çoktan aştık. Artık sana ihtiyacım var. Sen ciğerlerimdeki nefes kadar temel, vücudumda akan kan kadar benim bir parçamsın. Seni bırakmak hayatı bırakmak olur ve ben de o kadar uzun süre senin olacağım. Bir ömür boyu, kahkahalarla, anlaşmazlıklarla, savaşlarla, zaferlerle dolu bir ömür boyu bana sahip olacaksın. Ne olursa olsun, asla yanından ayrılmayacağımı bil."

Kızaran laleler ve beyaz güllerden oluşan sade buketi bir elime alıyorum, böylece yüzümden aşağı süzülen gözyaşlarını silebiliyorum. Sesim, kelimelerim bir an için boğazımda asılı kalıyor, söylemeyi başardığım kelimelerden bile daha derin duygularla dolup taşıyor.

"Her koşulda senin yanında olacağıma söz veriyorum. Düştüğünde seni , seni mantığın ötesinde el üstünde tutacağıma ve seni duvarlar olmadan seveceğime söz veriyorum."

İşim bittiğinde, sadece birkaç damla gözyaşıyla atlattığım için rahatlamış bir şekilde derin bir nefes alıyorum.

Vaiz nazik bir gülümsemeyle birkaç söz söyler ve Grip'i yeminini paylaşması için cesaretlendirir.

"Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum," diyor yakışıklı yüzüne hiç yakışmayan, neredeyse utanç verici bir sırıtışla. "Bundan sonra, senin kalbinden geldiği o kadar belli olan bir şeyden sonra, yeminimi yazdığımı neredeyse pişman olacağım."

Başıyorum. İlk ben gittiğim için çok mutluyum.

"Ama senin hakkında yazmamı ne kadar çok sevdiğini biliyorum," diyerek parmaklarımı sıkıyor. "İşte bu benim sana yazdığım kelimelerle kalbim."

Gülümsemesi, ağzı ağırbaşlı bir çizgide durana kadar kayboluyor.

"Kalbimi tamamen size verdim," diye ekliyor o kadar yumuşak bir sesle ki, hazırladıklarına başlamadan önce cemaatin duyduğundan emin değilim.

"Adı 'Still'."

Bugün bana seni sevip sevmediğimi soruyorsun,

Eğer seni sahip olmak ve tutmak için kendime alırsam ve kalbim evet derse.

Her zaman, sonsuza dek, sonra bile. Hala.

Sadece bugün bir kalabalığın önünde değil, yalnız kaldığımızda, sen ve ben, yıllar boyunca, acılar boyunca,

Kalbim tekrar tekrar cevap verecek, hala.

Bana bir milyon saniye sonra sor, bir milyar yıl sonra sor, beni seviyor musun?

Ve hala söyleyeceğim.

Ne zaman çalıştığımızı, ne zaman dinlendiğimizi, ne zaman kavga ettiğimizi sor bana. Dudaklarımı yakan öfkenin tadıyla,

yine de söyleyeceğim.

Karnın ay gibi dolduğunda bana sor,

ve aşkımız çocuğumla birlikte bedenini gerdi, bir
zamanlar kusursuz olan tenini terk etti,
şimdi gümüşlenmiş, izlenmiş, yaralanmış, sana
tapacağım. Gözlerim asla sapmayacak.
Kalbim asla başıboş kalmayacak,
günlerim boyunca sana bağlı
kalacağım. Ben sana bağlıyım.
Aşkımız büyük bir nehirdir,
Amazon, Nil, Fırat nehri ve kalbim şiddetli
bir çalkalanma
göğsümde, akıntıya karşı yüzerek, her
tuhaflığa meydan okuyarak, sana
ulaşmak için her cüreti kabul ederek.
Sana koşmak, seni tutmak, seni tutmak
için. Bana seni sevip sevmediğimi mi
soruyorsun? Tanrım, evet.
Sevgilim, sen tek yıldızsın
Sen gelmeden önce boş bir evrende. Ve
yıllar geçtiğinde,
Binlerce gün batımı izledik ve eğildik,
yaşlılıktan çarpık bedenlerimiz bana tekrar
sor. Alacakaranlıkta,
Paylaştığımız hayatın , bana seni sevip
sevmediğimi sor,
ve dudaklarım ayrılmadan önce kalbim cevap
verecek. Aşkım, hayatım,
Kalbim ellerini hiç bırakmadı. Her
zaman, sonsuza dek, sonra bile.
Hala.

koklama sesi duyuyorum. İzleyicilerin Grip'in sözlerinden etkilendiğinin farkındayım ama onlar duyularımı boğan duygunun parçasını bile hissedemiyorlar, ta ki Grip net olarak algılayabildiğim tek şey olana kadar. Diğer tüm insanlar, diğer tüm sesler ve görüntüler sisten ibaret. Bana yönelttiği sözlerin gücü, tutkusu beni çözülmüş, çözülmüş, çözülmüş bir kurdele gibi bıraktı. Vaizin söylediği, bizi yasal olarak birbirimize bağlayan sözleri zar zor duyuyorum. Bu bir formalite. Birbirimize söylediğimiz sözler bizi birleştiren şeydi. Sözlerimiz, iradelerimiz bizi birbirimize ve o kadar çok kişi bakarken, alkışlarken, artık karı koca olduğumuzu alkışlarken bile ben kendimi ondan ayıramıyorum, o da gözlerini benden ayıramıyor. Bu enfes yakınlığın içindeyiz ve ikimiz de çıkmak istemiyoruz. Günlerimizin geri kalanında bunun tadını çıkarmak, birbirimizin tadını çıkarmak istiyoruz.

BÖLÜM II

ALINTI

"Olasılıklar içinde yaşayın."

- Emily Dickinson

BÖLÜM 28

KAVRAMA

KARANLIK O KADAR DERİN, O KADAR YOĞUN Kİ, ELİMİ YÜZÜMÜN ÖNÜNDE
GÖREMİYORUM.

"Bilgin olsun," diyorum Bristol'a arabasının yolcu koltuğundan, "göz bağı kullanalım dediğimde
daha sapkınca düşünüyordum, belki biraz kelepçeli ... belki biraz anal."

"Anal?" Yüzünü göremesem de sesi dehşete düşmüş gibi geliyor. "Aletinin anal için çok büyük
olduğunu söylemiştim. Olmayacak."

"Bunu ters bir iltifat olarak kabul ediyorum." Gülüyorum, gözlerimi örten kalın pamuğa dokunmak
için uzanıyorum.

"Sakin gözbağını çıkarmaya kalkma," diye emrediyor Bristol. "Ve bunu bir ya da hakaret olarak
kabul edebilirsin, umurumda değil, yeter büyük aletinin küçük kış deliğine girmeyeceği konusunda net
olalım."

Şimdi öyle diyor ama evliliğimizin son bir yılında onu ikna edpek bir şey olmadı.
Anal hariç. Devam eden bir çalışma.

"Henüz varmadık mı?" "Orası "nın nerede olduğunu anlamak için diğer tüm duyularımı çevreye
göre ayarlayarak soruyorum.

"Sen yedi yaşında mısın? Toplam on dakikadır araba kullanıyoruz. . . ama evet, neredeyse geldik."

"Bu benim yıldönümü hediyem mi?" Bristol'un üstü açık arabasının koltuğunda arkama
yaslanıyorum. "Çünkü birinci yılın kâğıt olduğunu okumuştum. Bu kâğıt mı?"

"Um . . . bir bakıma." Bristol'un sesindeki muziplik bana bir kez olsun üstünlüğü ele geçirmekten
hoşlandığından başka bir şey söylemiyor.

Duruyoruz ve duyularım otomatik olarak daha yüksek alarına geçiyor. Havayı kokluyorum, bir
restorana mı gidiyoruz diye merak ediyorum.

"Annenin bana Compton'da büyüdüğün için ekstra duyuların olduğunu söylediğini anlatmıştın,"
diyor Bristol, sesinde eve gittiğimizde onu tamamen mahvetmeyi planladığım bir kendini beğenmişlik
var. "Tüm bu ekstra duyular şu anda sana nasıl hizmet ediyor?"

Tekrar kokluyorum, daha derin hava çekiyorum.

"Islak olduğunu ve seni becermemi istediğini hissediyorum," diyorum düz bir yüzle. "Şimdiye
kadar ?"

Bu çirkin yorumumun ardından gelen sessizlik omuzlarımı titretti çünkü

sadece şaka yapıyordum, tamamen haklı olduğumu biliyorum.

Bristol, sürücü kapısının açılıp kapandığını duymadan önce, "Piç," diye mırıldanıyor.

Kapım açıldığında başım dönüyor ve onun kokusunu alıyorum. Bristol'un eşsiz temiz kokusu burun deliklerimi işgal ediyor ve beni tutup kaldırım olduğunu düşündüğüm yere götürürken bir sapık gibi onu koklamak istiyorum. Nereden bildiğimi sormayın ama bu kadar az çimen ve asfaltdan başka bir şey olmadan büyüdüğünüzde, ayaklarınız kaldırımla karşılaştığında onu tanıyor. Bir kapının üzerinde bir zil çalıyor ve eminim ki ...

"Meksika kokusu alıyorum."

Gözlerimdeki bağ çözüldü ve Mateo ile yüz yüze geldim.

"Yarı yarıya haklısın," diyor sırtarak. "Diğer yarısı siyah, anne tarafımdan. Blaxican!"

Her zaman dövme yaptırdığım dövme dükkânına göz gezdiriyorum. Bristol çoktan oturmuş, yüzünde memnun bir gülümseme ve ağzının yarısına kadar gelmiş bir empanada var.

"Mateo bana babasının köşede bir taco dükkânı olduğunu söyledi," diyor Bristol bir lokmanın etrafında. "Ben de bunun yıldönümümüz için mükemmel bir yemek olacağını düşündüm."

"İlk yıldönümü yemeğimizi halledeceğini " diyorum yanındaki sandalyeye oturarak, "biraz daha lüks şey hayal etmiştim."

Arkadaşıma acımasız bir bakış fırlatıyorum. "Alınma, Matty."

"Seni yakaladım, *ese*." Yazar kasanın bulunduğu tezgâha yaslanıyor. "Ama karın ne istediğini biliyor."

Eşim.

Bristol bir yıldır benim karım. Sanki dünmüş gibi ve sanki sonsuzmuş gibi, sanki daha yeni başlıyormuşuz gibi ve sanki birbirimizi hiç tahmin kadar derinden tanıyormuşuz gibi. Saatleri yavaşlatmak istiyorum çünkü çok hızlı geçiyor. Bir gün uyanacağım ve Bayan O'Malley gibi bu yolculuğun sonuna gelmiş olacağım ve Bristol ile bir ömürden sonra bile Tanrı ile bir gün daha pazarlık edeceğim.

"Birbirimize yıldönümü hediyesi vermek için bir fikrim var." Bristol kağıt peçeteyle ağzının kenarlarını siler. "Hayatımız sürecektir bir şey."

"Sanırım bu bir dövme," diyorum Matty'nin dövme salonuna bakarak.

"Gözlerin bağlı değilken de çok zekisin. Yemeğim bitmek üzere, önce ben başlayabilirim."

Kaşlarımı çatıyorum çünkü omzunda yıllar önce aramızdaki bağ kuvvetlendiren Neruda dizesinin güzel bir dövmesi var ve başka bir şey için onay vermem gerekiyor. Her yerimde dövmeler var ama Bristol'un vücuduna kendiminkinden çok daha fazla dikkat ediyorum.

"Ne tür bir dövme yaptırıyorsun?"

"Ne tür bir dövme yaptıracağımızı mı soruyorsun?" Elini çantasına attı ve bana bir çizim uzattı. "Bunu."

Bir çift el, biri eril diğeri dişil. Her bir yüzük parmağında Matty'nin alametifarikası olan kaligrafi *ile still* kelimesi yer alıyor. Harfler her parmağın etrafını sarıyor ve narin bir sarmaşık gibi görünecek şekilde çizilmiş.

"Beğendin mi?" Bristol soruyor, sesi yumuşak ve belirsiz.

Düğünden sonra ona yeminlerimi ve "STILL" şiirimi yazılı olarak vermemi istedi. Bunu anılarımızı sakladığı kutuya eklediğini biliyorum - Neruda şiirlerinin deri kitabı, karnavaldan kararmış düdük ve şimdi de onun için yazdığım yeminler. Biliyorum.

"HALA" bir anlam ifade ediyor ama bunun hiç tahmin etmemiştim.

"Bunu parmaklarımıza dövme olarak mı yaptırmak istiyorsun?" Açık konuştuğumdan emin olmak için soruyorum. "*Hala* kelimesi mi?" "Evet. Bunu tenimde kalıcı hale getirmekle ilgili bir sorunum yok." Gülümsüyor ama alt dudağını ısırtıyor.

"Tabii ilk yılımız seni sonsuza dek yeniden düşünmeye sevk etmediyse."

Cevap olarak alyansımı parmağımdan çıkarıp cebime koyuyorum, sonra da mürekkep ve iğnelerini hazırlamaya başlamış Matty'ye dönüyorum.

"Pekala ortak, elinden yap."

Dövme yaptırmanın verdiği rahatsızlığa alışmıştım, ilk henüz on dört yaşındayken yaptırmıştım. Amir ve ben Matty'nin kobaylarıydık ve o ilk dövmeyi -ne yazık ki şekli bozulmuş bir melek- yıllar sonra, becerileri geliştikten sonra düzeltmek zorunda kaldı. Bristol ise sadece bir dövme yaptırdı ve derisine mürekkep pompalayan keskin iğneden irkildi. Matty hızlı ve nazık. Birkaç saat sonra yüzük parmaklarımızda birbiriyle uyumlu dövme bantları var, çok büyük değil ama altında bile görülebilecek kadar belirginler. Matty dövmeleri temizledi ve biz soğuk empanadalarımızın yerken ve Matty ve personeli için mutfak, ofis ve ara sıra yatak odası olarak hizmet veren arka odada düz bira içerken bir sonraki müşterisi için hazırlanıyor.

"Beklediğim gibi değil." Sorgulayan gözleri benimkileri bulduğunda sırtıyorum. "Ama mükemmel."

"Güzel." Dudaklarını yalıyor ve bira şişesini çizimlerle kaplı küçük yuvarlak masanın üzerine koyuyor; dövme sanatçıları pratik yapmak için kullanıyor olmalı. "Bugün umarım onaylayacağın bir şey yaptım. Muhtemelen önce sana sormalıydım."

"Önce bana mı sordun?" Bristol'un "*Önce Grip'e sor*" kategorisine giren çok fazla şey yok. "Ne yaptın?"

"Doğum kontrol hapımı çıkardım." Dudaklarını büküyor, az önce söylediği sözlerle nasıl bir çılgına döndüğünün farkında değil. "Teknik olarak doktorum yaptım. Gerçekten çok basitti. O sadece-"

"Vay be." Biramı dikkatlice onunkinin yanına koydum. " çekil. Dedin ki-"

"Doğum kontrol hapımı çıkardı, evet." Kirpiklerinin altından bana bakıyor. " olur mu? Ne zaman hazır olacağımı söylemiştin-"

"Denemeye başlayabiliriz, evet." Yanaklarımın arasında bir ayak uzunluğunda bir sırtış uzanıyor. "Yani sen ... sen olduğunu mu söylüyorsun-"

"Bebek sahibi olmaya hazırım, evet." Dişleriyle ağzının köşesini yokluyor. "Senin bebeğin, evet."

Bristol ile evli olmak hayatımın son yılını en güzel hale getirdi. Buna bir de çocuk ekleyeceğimizi düşününce içimden pek çok duygu geçiyor. Bir kız, bir erkek, ikisi de olabilir. Bristol ikiz, babası ve amcası Grady de ikiz.

"İkizlerimiz olabilir!" Ben daha iyi düşünmeden kelimeler ağzımdan uçup gitti ve bunun Bristol'un aklına gelmediğini söyleyebilirim, ancak bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum.

"İki mi?" Gözleri gerildi. "Tek seferde mi?"

"Baban bir ikiz. Sen de ikizsin," diye hatırlatıyorum ona nazikçe. "Bir barakuda kadar annelik içgüdülerine sahip olan annen bunu yapabiliyorsa, eminim sen de iyi olursun."

"Oh, Tanrım." Şaşkın gözleri masaya sabitlendi. "İki tane."

Masadan kendi şişesini kapıyor ve son damlası da bitene kadar geri deviriyor. Hiç vakit kaybetmeden benimkini de kapıyor ve aynısını yapıyor. Matty'nin küçük buzdolabını ucuz içki için yağmalamaya başlamadan önce onu durdurmaya karar veriyorum.

"Bebeğim, buraya gel."

Kollarımı uzatıyorum ve kucağıma yerleşmesini bekliyorum. Bristol'un bebeğimi doğuracağı düşüncesi bile beni azdırıyor, bu yüzden kucağımda rahat etmek için kıvrandığında, aletim kışının kıvrımında şişerken rahat olmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bana gelmesini istediğimde iyi niyetliydim. Korkularını yatıştırmak istedim, ne olursa olsun, kaç çocuğumuz olursa olsun, iyi olacağımıza dair ona güvence vermek istedim.

Ama olsun.

Şimdi o kucağımdayken, kokusu etrafımı sararken ve boğazının satenimsi teni sessizce yalanmak ve ısırılmak için yalvarırken, ona güven vermek aklımdan geçen en uzak şey.

Sadece onu becermek istiyorum.

"Birkaç seçeneğimiz var," diye mırıldanıyorum boynunun tatlı kokulu kıvrımına.

"onlar?" diye soruyor nefes nefese, geriye eğerek tenini daha fazla ağzıma alabilmem için. "Bu seçenekler, onlar?"

"Kapıyı kilitleyebilirim ve kimsenin mikrodalga fırında Hot Pocket yemek için buraya gelmesine gerek kalmamasını umabiliriz."

Dudaklarıma doğru pantolonunu indiriyor, yüzünü bana dönüyor, kalçaları benimkilerin üzerine yayılıyor ve ıslak sıcaklığını içime akıtıyor.

"Peki ya diğer seçenekler?" Yanaklarıma öpücükler konduruyor ve dilini kulağıma daldırıyor.

Vay anasını. Bir daha böyle bir şey yaparsa ergenlik çağındaki bir çocuk gibi pantolonuma boşalacağım ve bu bir söz, tehdit değil.

"Ara sokağa gidebiliriz, hatta belki tuvalete bile, ama buralarda tuvaleti çok kullanırlar." Sesim o kadar boğuk ki alt oktavı kazıyor. "Yapmayacağımız şey eve gidene kadar beklemek, çünkü ben bekleyemem."

Gözlerimiz birbirine dolanıyor, havada bir elektrik yükü var, birbirimizi hissettikçe, kokladıkça nefeslerimiz ağırlaşıyor.

"Alley," diye mırıldanıyor, ayağa kalkıyor ve neredeyse arka çıkışa doğru koşuyor.

"Emin misin?" Sanki başka seçeneği varmış gibi soruyorum ama elim çoktan kemerimde. Biri sessiz sokağımızı işgal etmeden önce ne kadar zamanımız olduğunu hesaplamaya başladım bile. Kafamda, onu o tuğla duvara karşı becermek için şimdiden mükemmel bir iş çıkarıyorum.

Küçük merhametler, bir elbise giyiyor. Gözlerimiz birbirine , bana külotunu göstermek için kalçalarının kaldırıyor ve yavaş, sabit hareketlerle üzerinden bacaklarına doğru indiriyor. Ayakkabılarını narin dantel ve ipekle çevreliyorlar. Duruşunu birkaç santim genişletiyor ve elbisenin altına uzanıyor. Elinin uyluklarının birleştiği yerde hareket ettiğini görebiliyorum ve gözleri hala bana sabitlenmiş durumda, ancak kendi parmaklarının verdiği zevkle bulanıklaşmaya başlıyorlar.

"Sana kendine dokunmanı söyledim mi?" Boynundan aşağı öpücükler bırakarak, çenemle elbisesinin yakasını kenara iterek, Neruda dövmeli derisini ağzıma alarak bu sabahki kadar tatlı olduğundan emin olmak için soruyorum.

Çok tatlı.

"başlamamı istemedin mi?" Parmakları ipeksi kumaşın altındaki yarığında aşağı yukarı kayıyor.

"Oh, başlayabilirsin." Dizlerimin üzerine çöktüm. "Seni bitirenin ben olduğumu bildiğin sürece."

Elbisesinin altına eğildim ve damarlarımda bir düzine at dört nala koşarken yapabildiğim kadar nazikçe elini kenara ittim.

Çıkar şu boku buradan. Bu gece olmaz.

Bu gece geldiğinde, ilk kez ağ olmadan seviştiğimizde, hepsi benim olacak. Karımın kendine dokunmasını izlemek ne kadar ateşli olsa da, bu geceki tüm orgazmlarından kendimi sorumlu tutuyorum, bir tür belirlenmiş sürücü gibi, ancak bu karanlık sokakta onu yerken zaten onun kokusuyla ve amından akan sıvı arzusuyla sarhoş oldum. Keşfedilme olasılığı saniye artıyor, sanki klitorisini emmek için zar zor zaman varmış gibi. Üç parmağımı içine sokmak için zar zor zamanım var. Dudaklarını ağzıma almak için zar zor zamanım var, ama acele etmiyorum. Bu konuda titiz davranıyorum ve kalçaları yanaklarımin etrafında titrediğinde iyi zaman geçiriyorum. Ağzımı *V*'nin derinliklerine doğru zorluyor.

Vücudu, saf bir çaresizlik eylemi, ilkel bir içgüdü parmaklarını kafa derime sokmaya zorluyor. Yüzüme doğru çılgınca itiyor.

Ağızma fişkirirken boğazından kopan çığlığı seviyorum ve sesi bastırmaya bile çalışmıyorum. Buraya geri gelen herkes bir göz ve bir eğitim alıyor. Duvardan aşağı kaymaya başlıyor, bacakları tutmuyor ama ellerimle ince beline destek oluyorum.

"Henüz değil, bebeğim." Bir elimle onu duvara yaslarken diğer pantolonumu çözmeye çalışıyorum. Gözleri bulanık ve doygun, ama bacaklarını yukarı kaldırıp sırtıma doladığımda gözlerini kırıştırıyor ve şehvet bakışlarına geri dönüyor. Derin, sert ve ani bir hamle yaparak nefesini .

"Kavra." Gözlerini sıkarak kapatıyor, yüzü zevkle doluyor. "Yarın yürümem gerekiyor."

"Öyle mi?" Ona doğru bastırıyorum, onu bedenimle tuğla duvar arasında rehin tutuyorum. "Eğer sürekli yürümek istiyorsan başka bir adamla evlenmeliydin."

"Başka bir adamla evlenmek mi?" Gülümseyerek nefes alıyor. "Asla."

Tekrar, tekrar ve tekrar içine dalıyorum, çıkardığı şaşkın sestten zevk alıyorum, sanki vücudunun son seferden daha derinlerine tünel açabileceğimi bilmiyormuş gibi, ama bir yol açmaya devam ediyorum. Kolunu kaldıraç olarak boynuma doluyor, dudaklarımı dudaklarının arasına alıyor ve acıtacak kadar sert ısıyor.

Gerginlik sırtımı ve bacaklarımı sertleştiriyor, ben yaklaştıkça taşaklarımda kaynıyor. Her , o kaygan duvarlar sanki gitmeme izin vermek istemiyormuş gibi bana yapışıyor. Sıkı ve mükemmel, Bristol'un amcığı bile sahiplenici, bana , bana ait olduğumu hatırlatıyor.

"Kavra," diye mırıldanıyor, aşkımızla sarhoş olmuş, bir kadeh kaçak içki gibi, vahşi ve güçlü. "Oh, Tanrım."

Ve sonra olur. Önce o boşalıyor, vücudu kasılıyor ve titriyor. Başı duvara yaslanıyor ve gözleri saf tutkuyla kapanıyor. Sırada ben varım ve bu gerçekmiş gibi bile gelmiyor. Bu kızla her gün bir fantezi, sadece seks değil - gerçi ... dayuuuum, *lanet* seks.

Ama bundan daha fazlası. Bu duygunun derinliği, sadece bedenlerimiz birbirine kenetlendiğinde değil, her bakışta, her dokunuşta, tek kelime etmeden birbirimize söylediğimiz şeylerle. Onunla bir *hayat*. Şu anda kalbimde dolaşan duygulara asla doyamayacağım. Ellerimizi birleştirip duvara bastırıyorum, böylece yüzük parmağımdaki kaligrafi dövmesini görebiliyorum.

Bristol bir gün çocuğumu doğuracağını bilerek seviştiğimde, bir yıl önce bugün ona ettiğim yemin, bedenime kazındığı kadar kesin bir şekilde zihnimde yankılanıyor.

Her zaman.

Sonsuza kadar.

Sonra bile.

Hala.

BÖLÜM 29

BRISTOL

Kötü bir gün geçiriyorum ve Grip bunu daha da kötüleştiriyor.

"Sadece sözleşmeyi imzalar mısın?" Şakaklarımı ziyaret eden cehennemden gelen baş ağrısı için bir ibuprofen patlatıyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor sakince, gözlerini devasa televizyona dikmiş. "Sana o randevulardan hoşlanmadığımı söylemiştim."

Uzaktan kumandayı televizyona doğrultmuş, hepsi ESPN başlayan birkaç kanal arasında geziniyor. ESPN 2, ESPN News, ESPN Classic- kaç tane ESPN'e ihtiyacımız var ki? Ayaklarını masaya , rahatlamamanın resmini çiziyor ve bu sadece benim meşhur kaputumdaki arıyı tedirgin etmeye . Bütün gün *onun için* çalıştım, gösteri tarihlerini , Iz ile birkaç ay içinde başlatacağı *Contagious* turnesi hakkında üniversite yöneticileriyle konuştum, yeni bir kulaklık ciro anlaşmasını sonuçlandırdım - ve bu sadece bugün, ve bu sadece o. Ayrıca Kai, Luke, Rhyson ve Jimmi için listem var, Kilimanjaro'nun piyasaya sürülmesi için hazırlıklar yapıyorum. Bir sürü şey var ve ben ondan sadece bu küçük şeyi yapmasını istiyorum.

"Lütfen bana bu konuda saçmalamayın." Makul kalmaya çalışarak kanepenin yanında duruyorum. Son zamanlarda makul olma konusunda iyi bir iş çıkarıyorum.

"Bebeğim, sadece teslim tarihlerini yeniden düzenle." Gözleri kısa bir süreliğine ekrandan yüzüme gidip geliyor, sanki karşısındakinin öfkeli bir yabancı değil de hâlâ ben, karısı olduğundan emin olmaya çalışıyor. "Tatillerde yazmak istemiyorum ve Charm'ın önerdiği son teslim tarihi bunu yapmamı gerektiriyor."

"Programın ilerisindeysen değil." Kanepenin koluna . "Sadece stüdyoda biraz zaman geçir ve-"

"Rework stüdyo zamanı?" Bana attığı bakışta bir gram inançsızlık, bir litre hayal kırıklığı var. "Ama o zaman bir sonraki albüme odaklanmak istiyorum, aptal bir şiir kitabına değil."

"Aptal ... kitabı" Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Sektördeki en iyi yayıncılardan biriyle bu kitap anlaşmasını sağlamak için kışımı yırttım. "Grip, işte böyle çeşitlenirsin. Bu marka genişlemesidir. Bu -"

"Bu benim son sinirime dokunuyor. Bunu yarın konuşalım." Kaşlarını çatıyor, sesi ve duvarın yarısını kaplayan ekrana işaret ediyor. "Maç bu, bebeğim. Bu sabah saat ikiye kadar stüdyodaydım ve bütün gün İz'le konferans görüşmeleri Sadece maçı izlemek istiyorum."

Erkekler. Aman Tanrım. Hobileri ve önemsiz takıntılarıyla beni öldürüyorlar.

Kendimi doğrudan televizyonun önüne yerleştiriyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. Bunun evrensel bir orospu karısı hareketi olduğunu biliyorum ama yine de kendimi bunu yaparken buluyorum.

"Şimdi," diyorum inatla. "Bu gece bu işi halledelim ki Charm sabah ofise geldiğinde imzalanmış kontratımız onun gelen kutusunda ."

"Çekil." Grip'in gözleri kısılıyor, etrafıma bakmaya bile yeltenmiyor. "Yoksa seni taşıırım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve ona meydan okumak için tek kaşımı kaldırıyorum. Bir ayağa kalkıyor, elleriyle beni belimden tutup kaldırıyor, omzuna atıyor ve koridordan geçerek yatak odamıza doğru ilerliyor. Beni yatağa fırlatıyor ve kapıya doğru yürüyor.

"Paçavrayı bıraktığında dışarı çıkmaya ne dersin?" diye çıkışıyor. "Çünkü bu saçmalık."

Kapıyı çarpmıyor. Hatta kapatmıyor bile, ama zihnimde öfkesinin sesi bu: çarparak kapanan bir kapı. Ve en sinir bozucu şey?

O haklı.

Kötü ruh halimin sözleşmeyle bir ilgisi yok. Charm'ın bu değişiklikleri yapmasını sağlayabilirim. Ona sahip olmak için o kadar hevesliler ki, önümüzdeki yüzyılda herhangi bir zamanda yayınlamasına izin verebilirler. Bunun ağır iş yükümle bir ilgisi yok ama regl dönemimle çok ilgisi var.

Yuvarlanarak yere oturuyorum, sırtımı yatağa dayıyorum ve dizlerimi yukarı kaldırıyorum. Başımı ellerimin arasına alıyorum ve ağlamamam için kendime yaptığım tüm uyarılara rağmen gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Dört ay.

Son dört aydır regl dönemim saat gibi işliyor. İnsanların hamile kalmadan önce yıllarca denediklerini biliyorum, bu yüzden birkaç ay sonra bu kadar cesaretsiz olmamalıyım, ancak bu sabah uyandığımda ve döngümün yine burada olduğunu fark ettiğimde, tüm günümü bozdu.

Başım eğik, yüzüm kapalı ama Grip yanımda yere oturmaz . Ses çıkarmıyor ve onu ele veren kokusu bile değil. Kalbimin derinliklerinde, ruhumun derinliklerinde saklı olan ve ona her yaklaştığında tepki veren o şey. Duygusal, şehvetli, ilkel, asla istemediğim bir çağrı ve yanıt, ama inkar edilemez bir şekilde orada. Her zaman da olacak.

"Hey." Saçlarımı sıcak yüzümden geriye doğru itiyor. "Bana bak."

İstemiyorum. Burnum muhtemelen kızarmıştır. Yanaklarım ıslak. Bütün gün aptal ve sürtük gibi davrandım ve yine işleri düzeltmek için ilk hamleyi yapan o oldu. Şu anda onun iyiliğini istemiyorum. Bunu hak etmiyorum.

Nazik parmaklarıyla ellerimi yüzümden uzaklaştırıyor. Başparmağıyla gözlerimin altında biriken yaşlara dokunduğunda hâlâ başımı kaldırıp bakmıyorum. Beni kendine doğru çekiyor, kucağına oturtuyor ve başımı boynuna yaslıyor.

"Yine regl oldum," diye mırıldanıyorum.

"Biliyorum." Kirpiklerimi öpüyor. "Bunun gerekmiyor mu? Tüm kızlık organlarının olması gerektiği gibi çalışmasını sağlamak gibi mi?"

"Ben yetişkin bir kadını." Gözyaşlarımdan arta kalanlarla ıslanmış tişörtüne gülümsüyorum. "Benim kız kısımlarım yok."

"Yetişkin kadın, kız, umurumda değil, sağlıklı yerlerini seviyorum." Çenemi kaldırıyor. "Anladığım kadarıyla bu normal, sağlıklı bir kadın . Peki, sorun nedir?"

"Hayal kırıklığına uğradım." İçimi çekiyorum ve alyansının altından sızan kaligrafinin izini sürüyorum. "Bu ay ... şey, bilirsin, regl dönemimin gelmeyeceğini umuyordum."

Taze gözyaşlarımı yutuyorum. Mantıklı olarak, uzun zaman geçmediğini biliyorum. Doğum kontrolünü bıraktığınızda bazen bir gecikme olduğunu biliyorum. İyi bir anne olup olamayacağımı bilmiyorum ama denemek istiyorum. Onunla birlikte.

denemek istiyorum. Bir zamanlar evliliği sadece bir formalite olarak görürdüm. Başka her vardı: birlikte yaşıyorduk, sevişiyorduk, hayatımızın her alanını paylaşıyorduk. Gerçekten, bir kağıt parçası zaten sahip olduklarımıza ne ekleyebilirdi ki?

Ama oldu. Öyle.

Grip ile evlenmek aşkımızı dönüştürdü, bağlılığımızı anlamadığım ve tahmin edemeyeceğim bir şekilde pekiştirdi. Evlenmeden önce paylaştığımızdan daha derin bir bağlılık hayal edemezdim, ancak onunla evlenmek derinlikleri ortaya çıkardı. İçgüdüsel olarak, onun çocuklarına sahip olmanın, onları birlikte büyütmenin de aynı şeyi yapacağını biliyorum. Bizi bir sınayacak, bir esnetecek, keşfetmek istediğim bir şekilde *bağlayacak*. Aşkımızı büyütecek her şeyi arayacağım.

"Sana bir bebek vermek istiyorum, Grip."

Gözlerinin mürekkepli derinliklerinde bile yorumum ışık saçıyor. Cevap bir arzu bana geri parlıyor. Yoğunluğu manyetik, içine çekiyor ve esir alıyor. O da bunu istiyor ama kasıtlı olarak bastırdığını söyleyebilirim.

"Sadece itip mı planlıyorsun?" Grip'in gülümsemesi beni korkumdan daha da uzaklaştırıyor. "Ne demek *bana* bir bebek vereceksin? Önümüzdeki on sekiz yıl boyunca burada kalmayacak mısın?"

"Kapa çeneni." Göğsünün ve karın kaslarının oluklu düzlemine daha da sokuluyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bu bizim için, Bris." Yüzünü görebileceğim kadar geri çekiliyor. Beni daha iyi bir ruh haline sokmak için alay ediyor ama gözleri ciddi. "Bir bebek zaten sahip olduklarımıza bir yenisini ekleyecek, evet, ama zaten sahip olduklarımız *harika*. Çoğu insanın sahip olabileceğinden daha fazlası çünkü ben sadece seninle yetiniyorum. Bu hayatta memnun olmanın, tatmin olmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Ve ben beni sonsuza dek mutlu etmeye fazlasıyla yetecek birini buldum."

İkna olmuş bir şekilde başımı sallıyorum ama hâlâ hayal kırıklığının izlerini silkeliyorum.

"Baskı hissetmeni istemiyorum." Çenemi başparmağı ve parmağı arasında sabit tutuyor. "Baskı yok. Gelecek ay ya da gelecek yıl hamile olmaman umurunda değil. Sen ve ben varız. Çocuk istiyor? Seninle mi? Gözlerini, burnumu, dudaklarımı ve senin her şeyini güzel bebeklerde görmek istediğimi biliyorsun."

Kemiklerim, kalbim, kaslarım balmumundan mumlar gibi, onun sözlerindeki şefkatli sıcaklık, bakışlarındaki sıcaklık altında eriyorlar.

"Ama hiç gerçekleşmezse, sen varsın" diyor. "Anlıyor musun? Sen osun, nokta, kelime oyunu yapmıyorum."

Bunu her seferinde yapıyor. Hırıltılarımı çözüyor, sınıksız beni çözüyor. Beş dakika önce bile ağlamaklı ve somurtkandım, incinmişliğim ve hayal kırıklığım içinde kaskatı kesilmiştim. Şimdi ekmeğin içine sızan tereyağı gibi yumuşağım. Ona sarılıyorum.

"Sanırım bir ay daha, bir dönem daha." Ayağa kalkıp yüz yüze sırtıyorum. "Ve haklısın, sorun değil."

"Regl olduğuna göre, sen de benim mü düşünüyorsun?" Çok farklı yanıtlarımızı aynı anda veriyoruz.

"Dondurma."

"Anal."

Grip utanmaz bir sırıtışla, "Bu çok garip," diyor.

"Anal mı dedin?" Ağzımdan şaşkın bir kahkaha çıkıyor. "Reglim geliyor ve sen doğrudan anala mı gidiyorsun? Neden?"

"Bu farklı bir . . . kapı, bebeğim. Arka kapı." Eli omurgamdan aşağıya, kıvrımına doğru, orta parmağı ortasındaki yarığa giriyor. "Bu ay

bize limon verdi. Ben sadece limonata yapıyorum."

"mı? limonata mı yapıyorsun? Metaforun bu mu?"

"Daha çok bir gibi. Bence regl döneminiz anal için harika bir *başlangıç*. Birçok insan bunu aylık bir alternatif olarak yapıyor."

"Bu benim sınıfımı aşar," diye şaka yaptım. "Bunu yapmayacağız."

"Asla mı? *Hiç* anal yapmak istemiyor musun?" Dehşete panik, gözlerindeki alaycı ışığı söndürüyor.

"Ama parmağımı kıcına soktum."

"Yani?"

"Bu seni için bir adımdı. Birinci adım, başparmak. İkinci adım, sik. Başparmağım kıcında, analdan bir hapşırık kadar uzakta."

, şüpheli ve hanımefendiye yakışmayan bir tavırla.

"Aletini oraya sokmak için hapşırmaktan fazlası gerekir." "Bris," diyor, ses tonu ve ifadesindeki sabırla. "Başparmağımla aletim arasında ne fark var?"

"Aslında birkaç santim genişliğinde. O şeyi kıcıma sokmayacaksın. Analdan bu kadar çok mu hoşlanıyorsun?"

"Bu vişneli Kool-Aid sever miyim diye sormak gibi

bir şey." "Ew! Vişneli Kool-Aid sever misin?"

"Tamam, bu kurabiye hamurlu dondurma sever misin diye sormak gibi bir şey."

Elimde olsa kasalarla kurabiye hamurlu dondurma getirtirdim. Anüsüm protesto için sıkılıyor. "Oh, Tanrım," diye fısıldıyorum. "*Bayılıyorsun*."

"Denemeden eleştirme."

"Denemediğimi söylemedim."

"Anal mı yaptın?" Hoşnutsuzluk gözlerini karartıyor. "Sen kiminle anal yaptın?" "*Affedersiniz*."

Başımı eğiyorum ve yumruğumu kalçama dayıyorum. "anal yaptığınızı sordum mu?"

"Haklısın, oraya gitmek istemiyoruz." Başını sallıyor ve dudaklarının kenarlarını aşağı doğru çeviriyor. "Beğenmedin mi?"

"Dağınıktı ve acıttı."

"Evet, dağınık olabilir ama muhtemelen doğru yapmamıştır."

"*Bir şeyi kesinlikle doğru yapmadı*."

"Sana söz , bunu doğru yapacağım." Kıcımlı kavırıyor ve sıkıyor, serçe parmakları yanakları ayıran boşluğa . "Bunu senin için nasıl daha iyi hale getirebileceğimi söyleyebilir miyim?"

Diren. Diren. Diren.

Kafamdaki ilahi, elleri vücudumu keşfettikçe, tüm muhtaç yerlerimi aradıkça daha da zayıflıyor. Kelebekleri baştan çıkardığı sadece göğsümün kıvrımı ya da karnımın düzlemi değil, ama kalbim hala regl gibi aptalca bir şey yüzünden mantıksızca hissediyor.

"Buna açık olduğumdan değil," diyorum, sesim biraz şehvetle pürüzlü. "Ama eğer ben-"

"Önce seni gerçekten ıslatırdım," diye araya giriyor, gözleri ve sesi sadece varsayımsal olamayacak kadar hevesli.

Eğer devam ederse, gecenin sonuna kadar Grip'le dolmuş olacağım.

"Um, sorduğumu unut." Yüzü düştüğünde gülüyorum. "Sadece söylüyorum... Oyun ne olacak?"

"Oyun mu? Bir oyun mu var?" Dudakları omzumdaki mürekkebi gölgeliyor, incelikte çizilmiş Mektuplar. "Şeker *banyosu* mu yapıyorsun? Kahretsin, tadın hep güzel."

"Sen içeri girip beni duvara yaslamadan düş alamıyorum, o yüzden şekerle yıkansam anlarsın diye düşünüyorum."

"Bu bir şikâyet mi?" Avı terk ediyormuş gibi geri adım atıyor ve ben avı bitirmeye tam olarak hazır değilim.

kovalamaca. Onu kendime doğru çekiyorum, kollarımı omuzlarının üzerinden geçiriyorum, bileklerimi boynunun arkasında oradaki pürüzsüz teni okşuyorum.

"Kesinlikle hayır." Çenesinden öpüyorum. "Şahsen güne başlamak için duvara karşı ıslak seksten daha iyi yol düşünemiyorum."

"Mmmmmmm." Aç bir gümbürtü göğsümde titreşiyor. "Böyle devam bu gece arka kapıyı çalacağım."

Yumuşak ve tatlı başlayan, sıcak ve acil hale gelen ve şefkatli bir özleme dönüşen bir öpücüğe gülüyoruz. Beni her zaman nasıl geri getireceğini, kenarından nasıl çekip alacağını biliyor ve umarım ben de onun için aynısını yaparım.

"Daha iyi misin?" diye soruyor dudaklarımı ısırırken.

"Çok." Alnımı çenesine yaslıyorum. "Daha önceki şirretliğim için özür dilerim."

"Bunu aklından bile geçirme. İkimiz de benim bir pislik olabileceğimi biliyoruz," diyor dudaklarını alaycı bir şekilde "Şiir anlaşmasına aptalca dediğim için özür dilerim."

"Barrow ile tarihleri değiştirebilirim." Gözleriyle buluşmak için başımı . "Her şeyi hormonlara bağlayabilir miyiz?"

"Elbette, ama ayın diğer üç haftası için bahanen ne?" Gözlerindeki parıltı onu bir yumruktan kurtarır.

"Zorluyorsun, Grip."

"Oh, itebilirim, tamam." Şakacı kalça hareketiyle liseli kızlar gibi kıkırdıyor ve onu kapıya doğru .

"Git maçını izle. Ben sıcak bir banyo yapacağım ve sonra hormonlarımı boğacağım." Banyoya yöneliyorum, sesi beni durdurduğunda atletimi çıkarmaya başlamıştım bile.

"Bunu her ay yaşamak değiliz, Bris."

Bir eli kalçasında, bir kolu yukarı uzanmış, başının üstündeki kapı pervazını tutuyor. Tişörtü, granit karın kaslarının üzerine gerilmiş kadife gibi yumuşak tenini ortaya çıkaracak şekilde kalkıyor. Sesindeki ve gözlerindeki mizah kaybolmuş. Geriye kalan tek kalıcı bir endişe ve koşulsuz sevgi.

"Sana baskı yok diyorum," diyor Grip. "Hamile kaldığında çok mutlu ve iğrenç olacağım, bunu zaten biliyorsun, ama o zamana kadar sadece seninle gülünç derecede mutluyum."

Sözlerim yine onun düşünceleri tarafından çalındı. Gezegendeki en şanslı kadını. Dakikalar sonra Grip oturma odasında televizyona bağırıp çağırırken, ben de kramp giren mide kaslarımı yatıştırmak için neredeyse dayanılmaz derecede sıcak suya ve millerce köpüklü suya batıyorum, sırtıtmaktan başka bir şey yapmıyorum çünkü ben de sadece onunla gülünç derecede mutluyum.

BÖLÜM 31

KAVRAMA

"Sanırım eczaneye gideceğim."

Bristol ofisimizin kapısında duruyor. Teknik olarak, Bristol'un yazlıktaki ofisi. Birkaç mil ötedeki evimde Kilimanjaro'dan birkaç kişi kalıyor ve New York'taki evimiz de aslında bizim değil. Bayan O'Malley'in ama hala kiracıyız. Son zamanlarda burada daha büyük bir ev almayı düşünüyorum, *bizim*, onun ve benim olan bir yer, bizim ve çocuklarımız için yeterince büyük bir yer. *Lanet olsun*. Her ne kadar kendime çocuklarımızı düşünmemem gerektiğini söylesem de, düşünüyorum. Bristol'a baskı yok dediğimde ciddiydim. Kesinlikle yok, ama bir gün sahip olacağımız bu çocuklarla tanışmak istiyorum.

Atmaya kıyamadığım boktan saatimin saatini ediyorum. Saat tamircisine götürdüğümde, bana saatin vidaları gevşeyen tek değilmiş gibi baktılar. Bristol bunu on yıl önce bir karnavalda kazanmıştı, Tanrı aşkına. Parasını bile ödemedik ama tamirhaneye saati tekrar çalışır hale getirmesi için para .

"Geç oldu bebeğim," diye mırıldanıyorum esnerken. "Senin yerine ben gideyim."

"Hayır, bitirmen gereken bir ödevin var." Bristol ofise gelir ve masanın kenarına oturur. "İki gün önce bitmesi gerekiyordu, değil mi?"

"Hatırlatma bana." Dizüstü bilgisayarına ve ceza adaleti reformu mevzuatıyla ilgili ödeve kaşlarımı çatıyorum. "Profesör bana ek süre verdi ama eğer kendimi toparlamazsam bu son teslim tarihini de kaçırmak üzereyim."

"Son birkaç aydır çok şey oldu." Arkama geçiyor ve parmaklarını boynumdaki kaslara batırıyor, omuzlarım gerginlikle kilitleniyor. "Okul, bir sonraki albümün üzerinde çalışmak, Qwest'in single'ı için gerekli her şey."

"Bu şarkının şu anda yaptığı şeyi yapacağını hiç düşünmemiştim." Elini kendi elimle kapatıyorum, parmağımı dövmesi ve alyansı boyunca . "İnsanların neye vereceğini asla bilemezsin."

"İkinizin birlikte olmasına her zaman tepki veriyorlar gibi görünüyor," diyor Bristol kolayca.

Bristol'un ifadesinde bir tedirginlik aramak için havayı yokluyorum. En iyi günlerinde bile sahiplenicidir, ama Qwest söz konusu olduğunda bu başka bir seviyeye çıkıyor. Söyleyebildiğim kadarıyla gökyüzünün açık olduğunu bildirmekten memnuniyet duyuyorum.

"Klip hazır, single çıktı ve performansların ilk turu geride kaldı," diyorum. "Artık diğer her şeye odaklanabilirim."

Daha başlamadığım şiir kitabı gibi. Bundan bahsetmeyeceğim, çünkü eğer Bristol

"marka genişlemesi" kelimelerini tekrar duyduğumda, bir selfie çubuğu ile gözümün içinden geçiyorum.

"Boynunda düğümler var," diye fısıldıyor Bristol, dilini kulağımın içine sokarak. Bunun bana ne yaptığını biliyor. Sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır . Etrafına uzanıyorum ve onu ayaklarından çekip kucağıma alıyorum.

"Hayır!" Cıyıklıyor ve gülüyor ama yerinden kıpırdamıyor. "Sana eczaneye gitmem gerektiğini söyledim."

"Ve sana söyledim," diyorum köprücük kemiğinin üzerinde öpücükler bırakarak, "gideceğim. Bu saatte dışarıda olmanı istemiyorum."

" daha on."

Omuz silkiyorum ve boğazının dibindeki çukuru öpmeye devam ediyorum.

"Erkeklerin tampon gibi şeyleri satın almaktan nefret ettiğini sanırdım," diyor ve anlamlı bir şekilde duraklıyor. "Ve hamilelik testleri."

"Ne istersem alırım..."

Sözleri içime işlerken sesim buharlaşıyor ve göğsümde anda yükselen umudu yutkunarak bastırıyorum. Bristol'a herhangi bir baskı hissettirmemeye dikkat ettim. Söylediğim her kelimedede - eğer hiç çocuğumuz olmasaydı, hayal kırıklığına uğrardım, kalbim kırılırdı, ama sadece Bristol ile tatmin olmayan adam onu hak etmiyor demektir.

"Hamilelik testi mi?" Gözlerini arıyorum, alay, umut ve eser miktarda korku buluyorum.

"Geç kaldım."

"Ne kadar geç?" "Üç hafta."

"Üç . . ." elimi ensemden gezdiriyorum. Daha önce sıkı olduğunu düşünüyordu; boynum artık bir kiriş gibi. "Neden bu kadar bekledin?"

"Bilmiyorum." Bristol bir omzunu kaldırıp indiriyor. "Sanırım heyecanlanmaktan korktum. Stres yüzünden geç kalmış olabilirim."

Ya da hamile olabilirsin.

"Ama şimdi bilmek zorundayım." Sinirli bir şekilde gülüyor. "Eczaneye gidiyorum çünkü emin olana kadar bu gece uyuyamam. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen birlikte bile gidebiliriz."

"Aslında gitmemiz gerekeceğini hiç sanmıyorum." Onu kucağımdan indirip ofisten çıkıyorum ve omzumun üzerinden "Bir saniye." diye sesleniyorum.

Belki otuz saniye sonra Bristol yüzümden masanın üzerine eşyalara geniş gözlerle bakıyor.

"Hamilelik testiniz var mı?" Bristol bir tanesini ve bir kaşını kaldırır. "Ya da altı tane? Bunları ne zaman aldın?"

"Um . . . Mart mı?" Bunu düşünmek zorundaymışım gibi davranıyorum. "Evet, Mart."

"Mart, yani sana çocuk sahibi olmaya hazır olduğumu söylediğim yıldönümümüz olan Mart mı?"

Yüzüne bilmiş bir gülümseme yayılıyor.

"O gün altı tane hamilelik testi almadım. Bu garip olurdu."

"Doğru."

"Her ay bir tane aldım."

"Bu daha da garip." Gülüyor. "Ama tamam."

"Biliyorum." Bu konuda utanmışıma inanamıyorum. "Bu bir tür ritüel gibi bir şeydi. Adetinin ilk günü hamile olmadığını anladığında, her zaman bir tür ...

"

"Psikotik mi?"

"Senin sözlerin, benim değil." *Yine de . . . tam isabet.* "Belki bu bir umut , ama ben dışarı çıkardım

ve bunlardan bir tane al. Nedenini sormayın."

Onlara başımı , bir gülümseme bastırıyor.

"Ama şimdi onlara ihtiyacımız var. Sanırım aradığınız cümle 'teşekkürler Grip' ve rica ederim."

"zaman gibisi yok." Bristol altı testi de alıp banyoya yöneldi. Onu orada bir bardak suyla karşıladım.

"Susamadım ama teşekkürler," diyor ve kapıyı kapatacakmış gibi itiyor.

Onu durdurmak için ayağımı içeri sokuyorum.

"Bu çok fazla test ve çok fazla çiş demek." Tamamen banyoya kayıyorum, suyu ona veriyorum ve banyo tezgahının üzerine atlıyorum. "İç bakalım."

Bristol benden kapıya, oradan da elindeki su bardağına birkaç kez göz gezdiriyor.

"Çık dışarı." Sudan birkaç yudum alıyor ve gözlerini bana diyor. "Beni işerken izleyemezsin."

"Yani seni yiyebiliyorum ama işemeni izleyemiyorum öyle mi? Bu mantıklı."

"Çık dışarı," diye tekrarlıyor, kapıyı işaret ederek. "Ve işimi yapmam için bana biraz mahremiyet ver."

Öfkeli bir nefes verip yatak odasına yöneliyorum ve kapalı banyo kapısının önünde duruyorum. Aptalca davranıyorum, biliyorum ama o kadar heyecanlıyım ki zar zor nefes alabiliyorum. Bunun gerçekten gerçekleşme olasılığı, benim DNA'mla onun DNA'sının bize özgü bir şey yaratması beni kendimden .

Bir sonsuzluktan ya da on dakikadan sonra. .. kapı açılıyor ve Bristol bana banyoya girmemi işaret ediyor. Tezgâhın üzerinde altı testin hepsini sıralamıştı. Onlara bakmıyorum bile, ama kararı öğrenmek için yüz ifadesine bakıyorum. Yüzü boş, düpedüz cimri, çok az şey anlatıyor.

"Ee?" Tezgâhın üzerine tekrar zıplıyorum, hâlâ küçük sidikli çubuklara bakmıyorum. "Elimizde ne var?" Bristol kalçasını tezgâha yaslayıp bana bakıyor.

"İlk testi Mart ayında almıştınız, değil mi?" diye soruyor konuya girmek yerine.

"Evet." Sarsıntılı bir şekilde başımı sallıyorum, umarım beni zaten olduğumdan daha da duygusal bir korkak gibi hissettirmez.

"Mart testiniz ... diyor." Genişliği küçük ama kalp atışlarım üzerindeki etkisi büyük bir sırıtış dudaklarını büküyor. "Ben hamileyim."

Birbirimize birkaç saniye bakıyoruz, o an tüm olasılıklarla dolup taşıyor. Bu bir tesadüf olabilir. Diğer testler bunu geçersiz kılabilir.

"Nisan testiniz de hamile olduğumu söylüyor" diyor. "Mayıs ve Haziran testleriniz de aynı fikirde."

Bana üç çubuk daha uzatıyor. Aşağıya baktığımda pembenin çeşitli tonları ve artı işaretleriyle neredeyse inanmaya korktuğum şeyi doğrulayan dört test görüyorum.

"Görünüşe göre, Temmuz ve Ağustos aynı fikirde." Son iki testi diğerlerinin itiyor, altı çubuğun hepsi aynı şeyi söylüyor

"Hamilesin." Gülümsemem yüzümün kenarlarından taşıyor gibi hissediyorum. "Bu kesin."

"Bir doktorun teyit etmesini isterim," diyor bana attığı bakışta fesatlık, huşu ve şefkat birbirine karışırken. "Ama altı test muhtemelen yalan söylemez."

Emin olana kadar itidalli davranmaya kararlıyım. Hamile olmasaydı, testlerin yarısı bile negatif çıksaydı, bir tür rezervimi koruyabilirdim, ama o haklı - altı test yalan söylemez ve kararlılığım cehenneme gider. tüm boşluğu ortadan kaldırıyorum ve onu ayaklarından tutup . Bacakları arkamda kilitleniyor ve bir kahkaha tufanı banyoda yankılanıyor.

"Bu yine senin kuş gülüşün mü?" Gülümseyerek dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Herkesin olabileceğinden daha mutlu olduğumda ortaya çıkıyor gibi görünüyor." Yanakları da gözlerim kadar ıslak ve alnımızı birbirine bastırıyor. "Bir bebeğimiz olacak, Grip. Sana ne olduğunu bile söyleyemem."

"Şu anda öyle hissediyorum."

Bir kez olsun ben de aynı . Kelimeler benim , ama her parçamı ele geçiren duygu beni suskun bırakıyor.

BÖLÜM 32

BRISTOL

"NEW YORK'TA KAR YAĞIYOR."

Grip'in yemek masasında yanımda alçak sesle yaptığı yorum beni gülümsetiyor. Los Angeles'taki Noel, New York'taki Noel değildir. Her iki kıyıda da yaşadım ve ılık bir Noel aynı hissi vermiyor. Yine de arkadaşlarımız ve ailemiz burada ve Bayan James ile akşam yemeği yedikten sonra Rhys ve Kai'lere gidiyoruz. Buraya akşam yemeği için geldiğim o ilk korkunç seferde, buranın bir cennet gibi, kardeşimin evinin ise cehennem gibi geleceğini asla hayal edemezdim ama Rhyson Noel için ailemi davet etti.

Armageddon, millet. Armageddon.

Bu uzun zamandır istediğim ve uğruna çalıştığım bir şeydi. Annem, babam ve kardeşim tekrar aynı Noel masasında olacakları için artık daha az korku hissetmeliyim. Bu en son gerçekleştiğinde, babamın ikiz kardeşi Grady Amca, benim Kanlı Noel olarak adlandırdığım bir Noel'e ev sahipliği yapmıştı ve neredeyse birbirlerine giriyorlardı. Rhyson, sanki aileyi terk etmek için motivasyona ihtiyacı varmış gibi, tatilini Kai ile geçirmek için gitti.

Grip'in ailesiyle Noel yemeği, bizim tatillerimizin her zaman olduğu gibi sert geçmesinden daha farklı olamazdı. Noel var, oldukça şaşırtıcı olaylar yaşadım - ilk kayıt sözleşmem, çift platin albüm, Grammy ödülleri."

Bana baktığında, mutlulukla, aşkla ilgili kurduğum tüm imkânsız hayaller gözümün önüne geliyor. Ben.

"Bir eş," diyor usulca. "Bu yıl, ilk kitabım da dahil olmak üzere pek çok harika şey oldu. anlaşıyor."

Masanın etrafındakiler alkışlıyor ve tezahürat yapıyor. Hatta birkaç tane "*Teşekkürler İsa*" bile duydum. Grip' büyüdüğü ve annesinin hala sadakatle devam ettiği kiliseyi henüz ziyaret etmedim, ancak hayatımda bir kez yaşayacağım bir deneyim bekliyorum.

"Ama bu yıl beni en çok heyecanlandıran şey, en önemli olay" -Grip'in sırtışı ufuk gibi, parlak ve geniş- "bebeğimiz. Bristol hamile."

Oda iyi dileklerle, beşlik çakmalarla, sırt sıvazlamalarla, hatta bazı gözyaşlarıyla dolup taşıyor. İyi niyetleri, Grip'e ve dolayısıyla bana olan sevgileri bir dalga gibi üzerime çöküyor ve o an için nefes alamıyorum. Boğazım mutluluk gözyaşlarıyla, neşeyle daralıyor. Büyürken buna imrenmişim. Etrafımı , her adımında beni destekleyen bir kabilem, bir insan grubum yoktu ama Grip .

Bazılarıyla güvensizlik, kafa karışıklığı ve evet, bazı durumlarda önyargılarla dolu zorlu bir başlangıç yapmış olsam da, beni kucakladılar. Onların sıcaklığı beni saran kollar emin ve sağlam.

Grip, Rhyson, Kai, Luke ve Jimmi gibi yıldız olma, dünyaya damgamı vurma hayalleriyle . Tüm arkadaşlarım sürekli besleniyordu ve bugün bile bu iştahı besliyorum. Yine de benim hayallerim bunlar değildi. Hayır, ben bir yuva hayal ediyordum, az da olsa çok da olsa beni seven, *yanımda* olan insanlar hayal ediyordum. Boş odaları olan büyük evlerde büyüyen bir kız için bu benim . Grip annesine büyük bir ev almaya çalıştı ama o bu evi terk etmeyi reddediyor. Nedenini merak ediyordum ama artık biliyorum. Kökleri çok derinlere inen bir bahçenin ortasına dikilmiş, onları sökmeyi, bu mahalleyi, bu insan çekirdeğini terk etmeyi düşünmez. Belki bu onun da hayaliydi ve Grip'i sevenler aracılığıyla bu hayalin gerçekleştiğini görmek beni hüngür hüngür ağlatıyor. Umuttan mı, hormonlardan mı yoksa her ikisinden de mi bilmiyorum ama çok fazla. Sayısını unuttuğum kadar çok kişi tarafından tebrik edildikten, sıkıldıktan ve dalga geçildikten sonra mutfağa kaçıyorum.

Kapı arkamdan açıldığında lavaboya doğru bakıyordum. Omzuma dokunan yumuşak bir dokunuş, yüzüme sabitlenmiş parlak bir gülümsemeyle etrafımda dönmemi sağlıyor.

"İyi misin Bristol?" Bayan James bilge gözleriyle beni süzerek soruyor.

"Elbette." Elimi sıkıldığında nazik baskısına karşılık veriyorum. "Ben sadece ... Ben ..."

Utancımdan kendimi kaybettim. Kontrol altında tuttuğumu sandığım bir duygu boşalımı yüzüme, boynuma ve kayınvalidemin üzerine dağınık bir şekilde dökülürken hıçkırıklar bedenimi sarsıyor. Kolları beni sarıyor, elleri sırtımda güven verici bir şekilde kayıyor, çocukken hiç duymadığım annece tek heceli sözler beni küçük parçalara ayırıyor. Grip mutfağa girdiğinde, annesi hâlâ beni tekrar bir araya getiriyordu.

"Sorun nedir?" Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kayboluyor, ta ki tamamen yok olana kadar. Beni annesinin kollarında gördüğünde gözlerinden endişe ve kaygı fışkırıyor.

"Yanlış bir şey yok, bebeğim." Bayan James gözyaşlarımı silecek kadar uzaklaşıyor, gözlerindeki nazik gülümseme yüzündeki gülümsemeyle eşleşiyor. "Bu biz anneler için duygusal bir dönem."

"Hormonlar mı?" Grip cesurca aramızda bakışıyor, sanki hormonlarsa belini kuşanması gerekiyormuş gibi. Bayan James ve ben birbirimize bakıyoruz, gözlerimizi deviriyoruz ve hemen ona gülüyoruz.

"Ne?" Grip kızgın görünmeye çalışıyor ama dudakları seğiriyor. "Hormonlarla başa çıkabilirim."

"Kriz önlendi." Burnumu çekiyorum ve yanaklarımdaki son ıslaklık izlerini siliyorum. "Hormonlar kontrol altında."

Annesi ve benim aramda paylaştığı bakışlarında rahatlama ve sevgi birbirine karışıyor.

"Tamam, madem öyle diyorsun." İyi olduğumdan emin olmak için son bir kez daha baktıktan sonra dikkatini annesine yöneltiyor. "Anne, Bayan Green'in oğlu burada. Ona bir tabak ya da başka bir şey götürmek istediğini söyledi."

"Evet!" Yüzü aydınlanıyor ama sonra düşüyor. "Marlon, durumu iyi değil. Oksijen kullanıyor ve hastaneye girip çıkıyor."

"Dostum, bunu duyduğuma üzüldüm." Grip'in kaşları . "Bir şeye ihtiyacı var mı? Tıbbi faturalar ya da başka bir şey için yardım?"

Çenesini tutmadan önce bir an düşünceli görünüyor.

"Benim tatlı oğlum," diyor. "Senin yüzünü görmek ona mucizeler yaratırdı. Her zaman seni soruyor. İşe çağrıldığında seni yanında tutardı. Hemen sokağın başında, uzun sürmez."

"Tabii. Gelirim." Grip yüzümü kontrol ediyor, sıkıntı belirtisi arıyor. "Bizimle gelmek ister misin yoksa

."

"Hayır." Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim, gözlerimin açık olduğundan emin oldum ki ayrılırken kendini iyi hissetsin

Ben. "Sen . Ben bir parça tatlı patatesli turtaya yiyip biraz dinleneceğim."

"Uzanmak istersen, benim eski odama git." Grip yüzümdeki saçları tarıyor ve annesine . "O her zaman uyur."

"Değiştirmem gereken bir durum," diyorum gülererek. "Bütün işlerimi normal insanlar gibi uyuyarak halledemiyorum."

"Normal insanlar senin kadar uyumaz," diyor Grip, sırtışıyla bana takılıyor.

Önümde diz çöküyor ve karnıma fısıldıyor, hamileliğimin tek görünür işareti olan zar zor algılanabilen yuvarlaklığa hızlı bir öpücük konduruyor. Bunu her zaman yapıyor ve ona birden fazla kez ne söylediğini sormuş rağmen, bana her zaman bunun bebeği arasında olduğunu söylüyor.

Ayağa kalkıyor ve omzuna zar zor ulaşan annesine bir kolunu doluyor. "Hazır mısın anne?"

Hızlıca başını sallıyor, alüminyum folyo kaplı iki tabağı dengeliyor. "döneriz, bebeğim."

Mutfak tekrar bana uzun bir nefes alıyorum. Duygularımı yeniden kontrol altına aldığımında, o bir dilim turtayı gerçekten istiyorum. İlk ısırığımı alırken kapı açılıyor ve Jade'i gördüğümde neredeyse boğuluyorum. Bu mutfakta son kez durduğumuzda, Grip'le olan ilişkim hakkında hala ne kadar kızgınlık beslediğini ortaya koymuştu. Eminim aralarının bu hale gelmesinden beni sorumlu tutuyordur.

"N'aber?" Sokaktaki bir yabancıya yaptığı gibi çenesini oynatıyor, aileymişiz gibi değil -Çünkü sanırım değiliz. Cevap olarak biraz huzursuzca gülümsüyorum.

Az önce dilimlediğim tatlı patatesli turtaya doğru yöneliyor ve kendisi için bir tabak hazırlarken mutfakta sessizlik hakim. Tabağı bir elinde dengede tutarak dışarı çıkıyor, kapıya dönüp açmaya çalışırken duraksıyor ve beyzbol şapkasının siperliğinin altından bana bakıyor. Bugün bile hala bol kot pantolon ve Raiders kıyafetlerinden oluşan tipik üniformasını giyiyor.

"Sanırım şimdi onu yakaladın." Dudaklarının acı bir kıvrımı bu sözlerle eşlik ediyor. "Ne?" Şaşkınlık çiğnememi lokmanın ortasında durduruyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Odaya doğru birkaç adım atıyor ve bana bakıyor, gözlerindeki hoşnutsuzluk açıkça belli oluyor.

"Bir adamdan çocuk yaptın mı, ona sonsuza kadar bağlısın demektir," diyor. "Bunun için seni suçlayamam sanırım. İyi oynadın."

"Bekle bir dakika." Tatlı patatesli turtaya parçasıyla dolu çatalımı tabağıma geri koydum. "Hamile kalmamın bir şekilde stratejik olduğunu mu söylüyorsun? Böylece biz olsak bile Grip'in hayatında kalabilirim-"

"zaman, evet."

Sabrımın yıpranan tellerine parmaklarımın ucuyla tutunuyorum.

"Tam bir kaltak olabiliyorsun." Bristol'un söylemeyi planladığı makul şey bu değildi, ama Jade bu saçmalığı söylemeye başlar başlamaz binayı terk etti ve ben de onu geri getiremiyorum.

Votka onu geri getirebilir.

Bir içkiye çok ihtiyacım var ve şu anki durumumda içemeyeceğim tek şey bu.

"Bana ne dedin sen?" Jade'in ifadesi küçümsemeden öfkeye .

"Uzun zaman önce söylemem şeyi." Onunla göze gelmek için ayağa kalktım. "Sabırlı oldum. Bana kaba, yargılayıcı şeyler söylediğinde dilimi ısırardım, çünkü Grip için ne anlama geldiğini biliyorum, ama beni kendi kocama tuzak kurmakla suçlamaktan kurtulamayacaksın."

"Ben tuzak demedim." Yüzünü buruşturuyor, beklediğimden daha pişman görünüyor. "Ben sadece-"

"Ne demek istediğini çok iyi biliyorum." Sesim hala yakın olan duygularıyla yükseliyor

yüzey. Öfkemin bir kısmını yutuyorum ve öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. Jade beni ağlarken görmeden önce gözyaşı kanallarımı oyacağım.

"Senden korkmuyorum, hiçbir zaman da korkmadım ya da gözümü korkutmadın" diyorum. "Zorbalık taktiklerinin üzerimde işe yarayıp yaramadığını merak ediyorsan, yaramıyor. Korktuğum tek şey seninle Grip'in arasına girmekti."

Gözlerimizi kırpmadan birbirimize bakıyor, tanıştığımız gün başlayan irade savaşını sürdürüyoruz.

"O seni seviyor." Sesim daha yumuşak çünkü bunun gerçek olduğunu biliyorum. Kocamın bir zayıf noktası var

kuzeni. Kimsenin yapmayacağı şeyleri yapmasına izin veriyor ama kumda çizdiği çizgi bendim ve o çizgiyi aştığından beri araları eskisi gibi olmadı. "Aranızda mesafe olmasından nefret ediyor."

"O kadar da nefret etmiyor." Ellerini ceplerine sokuyor. "Seni seçeceğini, gerekirse beni hayatından çıkaracağını söyledi."

Boğazı bir yudum duyguyla hareket ediyor.

"Ve bunu o yaptı," diyor Chuck Taylors ayakkabılarına bakarak. "Bana gösterdi."

"Bunu senden daha fazla istemiyor Jade, özellikle de şu anda ikiniz de harika şeyler . Bunu paylaşmak istemiyor musun?"

"Ne olmuş yani?" Şüpheci bir kaşını kaldırıyor. "Bebeğin iyiliği için denememi mi istiyorsun?"

"Hayır, *denemiş* olmak için denemeni istiyorum." Sinirli bir nefes aldım. "Dene çünkü belki de benim hakkımda yanılıyorsun. Belki de benimle ilgili sadece önyargıdır, doğru bile değildir. Grip'i her şeyden çok seviyorum. Başka hiçbir ortak yanımız yoksa bile, ortak yanımız o."

Jade bir ayağından diğerine kayıyor, yüzünde Grip'in yeni bir şeye kafasını yorarken takındığı ifadenin aynısı var.

"Sanırım." Belli belirsiz bir omuz silkiyor ve gözlerime öfkeli bir ifadeyle bakıyor. "Nereden geldiklerini bilmeyen, kendi kültürlerini anlamayan ve kendi insanlarıyla birlikte olmaya bile tahammül edemeyen Siyah çocukları yetiştiren beyazlardan biri değilsen daha kolay olacak."

Bir kolumu mutfak kapısına doğru savuruyorum, diğer tarafta Grip'in hayatı boyunca tanıdığı insanlarla dolu bir ev var.

"Grip nereden geldiğini unutmuş gibi mi görünüyor?" Sözlerimin altında ateş yalayıp talep ediyorum. "Kendi kültürünü anlamıyor gibi mi? Ondak kaçıyor gibi mi?"

Cevap vermek için dudakları aralanıyor, ama cevabını beklemiyorum bile, çünkü hayırdan başka ne diyebilir ki? "o zaman," diye devam ediyorum. "Çocuklarımız da öyle olmayacak. Bir kez bile denemedim

Grip'i uzaklaştırmak. Aksine, sürekli içeri girmeye çalışıyorum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu göremiyor musun?"

Duraksıyorum, bir sonraki düşüncemi söylemekte tereddüt ediyorum ama zaten olduğum için devam ediyorum. "Ve bu arada, ilk Siyah başkanımız yarı beyaz."

"Ha?" Şaşkınlık yüz ifadesini buruşturuyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu, annesinin Kansalı beyaz bir kadın olduğu anlamına geliyor ama ona bunu kim bilebilir ki? Diğer benziyor ve büyük ihtimalle benim çocuklarım öyle olacak. Bu dünyada Siyah insanlar olarak yollarını bulmak zorunda kalacaklar ve bunun ne anlama geldiğini siz benden çok daha iyi ."

Sözlerim havaya karışırken duraksıyorum ve umarım fikrini değiştirim.

"Henüz yapmadığım hatalar için beni eleştirmek, Siyah çocuk yetiştirme konusunda başarısız olmamı beklemek yerine, neden bunu doğru yapmama yardımcı oluyorsunuz?" diye sordum. "Onlar senin ailen olacak Jade, tıpkı Grip'in olduğu gibi. Beni ailen olarak görmüyor olabilirsin ama onlar kesinlikle senin ."

Cevap verme fırsatı bulamıyor çünkü kapı açılıyor ve Grip içeri giriyor. Eşikte kısa bir süre durdu, gözleri ikimizin arasında yavaşça bir tarama yaptı, sanki muhtemelen

Kavga etmişler ve o da çürükleri ve kel noktaları kontrol ediyor. "Selam," diyor aldatıcı bir rahatlıkla. "Her şey yolunda mı?"

Yeşim'e sorgulayıcı bir bakış fırlatıyorum ve ona sessizce hepimizin gerçekten iyi olup olmadığını soruyorum. İç geçiriyor, şapkasını düzeltiyor ve başını sallayarak onaylıyor.

"İyiyiz." Kuzenler aynı anda sırtımayı bırakmadan önce birkaç saniye boyunca bakışıyorlar. Grip yaklaşıyor ve dirseğini Jade'boynuna doluyor, kafasındaki şapkayı çalıyor ve birkaç gülme saniyesi boyunca saklambaç oynuyor.

"Senin hakkında iyi şeyler duyuyorum," diyor, gülümsemesi uzun ve geniş.

Jade omuz silkiyor ve kapağını yerine takıyor, yüzünü öpmeye çalışan adamın kafasına şakacı bir şekilde vuruyor. "İyi şeyler yapıyorum." Kendi ukala cevabına gülüyor ve daha da derine sokuluyor Göğsünü.

"Seni özledim kızım." Ciddi bir tonlama, sesindeki mizahın bir kısmını yok ediyor.

"Ben de seni özledim." Jade'in gözlerinde muzip bir beliriyor. " de yemek tarifi falan mı değişik tokuş edeceğiz? Bristol seni öyle bir patakladı ki şimdi bir piliç gibi mi konuşuyorsun?"

Bir şaka bağlamında adımı duymak, ona takılması, beni sohbete dahil ediyor. Bu bir çeşit zeytin dalı, bana uzattığı ilk zeytin dalı.

"Beni suçlama." Lavaboya yaslanıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve gülüyorum. "Bana böyle geldi."

"Ne gibi geldim?" Grip kırıgın görünmeye çalışarak sorar.

Tatlı. Düşünceli. Nazik. Düşünceli.

Düşündüğüm şeyin Jade'in gözlerine de yansıdığını görüyorum, hala onun yanına sokulmuş kuzenine bakarken.

Evet, ikimiz de onu seviyoruz. Onunla ortak noktalarımız var ve belki bir gün bu yeterli olur.

BÖLÜM 33

BRISTOL

Zayıf ışık, çekilmiş perdelerdeki bir aralıktan süzülerek karanlık yatak odamızdaki bir şeridi aydınlatıyor. Şafak odayı griyle yıkıyor. Gökyüzünde henüz renk yok, aydınlık yok. Grip'in sırtında uyuduğu, vücuduma sarılıp koruduğu, sahiplendiği bunun gibi yüzlerce sabah arkamda uzanıyor ve ben sadece bunun gibi milyonlarca sabahın gelmesini umabilirim. O sabahlardan bazılarında yatak odamızın kapısının vurulduğunu duyacağım. Odanın içinde uçuşan küçük bacaklar göreceğim ve yorganın altında aramızda kayan küçük bedenleri hissedeceğim. Grip'in çocuklarına sahip olmak ve onun hayatını paylaşmak, yıllar önce sahip olabileceğimi asla hayal etmediğim bir ayrıcalık ve şimdi her sabah bunu hayal ederek uyanıyorum.

"Uyanık mısın?" Uzun süren uyku Grip'in sesini sertleştiriyor, keresteyi derinleştiriyor. "Evet, biraz," diye mırıldanıyorum uykulu bir şekilde.

Kıkırdayan nefesi boynumda geziniyor, vücudumun dakikalar önce dinlenmekte olan kısımlarını uyandırıyor. "'Biraz' uyanık ne demek?"

"Uyanığım ama uyanık olmamaya çalışıyorum."

"Ah." Hayal kırıklığı fısıltısını kapladı. "Uyumaya devam et o zaman."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum, yarı ışığın gölgelerine gizlenmiş yakışıklı yüzünün düzlemlerini seçiyorum.

"Ne oldu?" Ben soruyorum. "Konuşmak ister misin?"

"Hayır." Göremediğim gülümseme kolayca duyuluyor ve sıcak bir el kalçamın geziniyor. "Sevişmek istiyorum."

Hemen hazırım, meme uçlarım sıkışıyor ve ayak parmaklarım kaba cevap karşısında kıvrılıyor. Elim bacaklarının arasındaki sert uzunluğa doluyorum.

"Bu bir evet mi?" Omzumun üzerinden , göremediği ama orada olduğunu kalben bildiği mürekkebi yalıyor.

"Ne istersen," diye fısıldıyorum, elim sabit, çekiştiren bir tempo tutturuyor.

"Oooooooh." Grip'in nefesi meme uçlarımı buğulandırıyor. "Anal bile mi?"

Elim aniden durdu, görünüşe göre görevi terk edeceğim korkusu içine işledi.

"Sadece şaka, sadece şaka," diyor aceleyle, bir meme ucunun üzerinden gülerek. Önce şiddetle, sonra yavaşça emiyor, bu değişken tempo beni ıslatıyor ve çıldırtıyor. "Emzireceksin, değil mi?"

Dişleri göğsümün hassas alt tarafını hafifçe sıyırdığında nefesim kesiliyor.

"Şu anda konuşmak istediğin şey gerçekten bu mu?" Nefes nefese soruyorum. "Bir kaynak olarak göğüslerim

beslenmenin?"

" dört saat bu göğüsler hakkında konuşmaya hazırım."

Dili kaburgalarımın üzerinde geziniyor ve yorganın altında sadece başının şeklini seçebileceğim kadar aşağı kayıyor. Göbek deliğimi yalıyor ve sonra üflüyor ve nefesinin karnımın üzerinde fısıldadığını hissediyorum. Yine bebekle sohbet ediyor ama ben ne dediğini öğrenmek isteyemeden leğen kemiğimin üstündeki küçük tümseğe ağzını açarak öpücükler konduruyor. Daha da aşağı iniyor, bacaklarımı nazikçe omuzlarına kaldırıyor ve beni açarak yüzünü vücudumun ağlayan merkezine bastırıyor.

Uzun uzun kokladığını duyuyorum. Bu konuda bilinçli olmayı uzun zaman önce bıraktım. Şimdi kokumu sevmesi beni tahrik ediyor. Büyük elleri kıçımı kavlıyor ve beni ağzına götürüyor, büyük bir kedi gibi dilinin tembel turlarıyla beni tadıyor ve ben onun şeker çerçevesi tabağıyım. Ellerim göğüslerimde geziniyor, avuç içlerimi daireler çizerek onun yaptığı gibi masaj yapıyor. Meme uçlarımdan yayılan zevk okları, amımın dayanılmaz hazzıyla uyum içinde damlatıyor beni. Çenesini kaplayan kirli sakal, erotik bir sıyrık, yasadışı bir yanık bırakıyor. Bana karşı inleyerek kalçalarımın hızını artırıyor. Dilini klitorisimin üzerinde düzleştiriyor, ıslaklığı tüm yarık boyunca yayıyor, o küçük büzülmüş deliği yalamak için daha aşağıya dalıyor. Oradaki dili, daha önce hiç hissetmediğim duygularla gizlenmiş sinir uçlarımı ateşliyor. Kalın bir başparmak içeri kayıyor ve ne yapacağından emin olamayarak kilitleniyorum.

"Rahatla," diye fısıldıyor, dudaklarına öpücükler yağdırıyor. "Seni yakaladım."

Ben daha fazla düşünmeden, başparmağı dudakları ve dişleriyle birlikte klitorisimi hareket etmeye başlıyor

"Tanrım!" Vücudumdaki tüm hava boşalıyor ve ben eğilerek gövdeyi ve kalçalarımı yorganın altından çıkarıyorum. Acımasızca bir kolunu belime koyuyor, beni yerimde tutarken başparmağı ve ağzı komplo kuruyor, beni çılgına çeviriyor, yumruğunu kemiren akılsız bir yaratık, çarşafı pençeliyor ve şafakta feryat ediyor. Başparmağı daha önce keşfedilmemiş bir iç kutsal alana giriyor ve zevk piroteknik bir hal alıyor. Patlıyor, fitili karnımı, sırtımı yakıyor ve uyluk kaslarımı . Tıpkı bir ateş gibi, bir kez tuttuğumda, gökyüzünde süzülüyorum, parlak ve alevli, sonra hareketsiz ... hareketsiz ... tükenmiş bir şekilde yere iniyorum.

Beni şefkatle tutuyor, yan çeviriyor, sarıyor, göğsünü sırtıma bastırıyor. Göğüslerimin arasındaki sığ vadiyi avuçluyor, hiçbir şey için yer kalmayana kadar bizi birbirimize sıkıştırıyor. Bu kadar küçük bir alana ancak aşk sığabilirdi. Bacağımı kaldırıyor ve aletini kıçımın arasından geçirip tekrar tekrar amımın üzerinden geçiriyor, boğazımdan dökülmemiş gözyaşlarıyla dolu inilti çıkararak duygusal bir başlangıç.

"Kavra, lütfen." Kelimenin tam anlamıyla nefes nefese kalıyorum, yalvarıyorum, uzanıyorum, boynunu ve başını kavriyorum, umutsuzca beni sabitleyecek bir şeye ulaşmaya çalışıyorum. Hangi deliğimi sikeceği umurumda değil, sadece onu içimde istiyorum. Aramızdaki boşluk ihtiyaçla zonkluyor. Sinirlerim gerilmiş, beklenti sabrımı taşıyor ve kıçımı ona bastırıyorum. Onu kışkırtmak, acele ettirmek için yuvarlanan bir ritimle geri itiyorum, ama sonunda içeri kaydığında, yavaş ve ölçülü. Kendini vücuduma sert inçlerle, kısa pompalarla besliyor ve beni tahrik ediyor.

"Daha hızlı." Parmaklarımı göğüslerimin arasında onunkilerle birleştiriyorum. "Lütfen hızlı ol. Bana hızlı lazım."

Cevap vermiyor, sadece sabit temposunu sürdürüyor ve bedenim her geri çekilişinde onun etrafında kenetleniyor, geri gelmeyeceğinden korkuyorum. Metodik bir şekilde inşa ettiği, etmediği bir deniz ateşiyim. Çok geçmeden kükreyen bir şenlik ateşine , alevler rüzgârla savruluyor ve havayı yalıyor. ve sızlanmalarım sabahın erken saatlerindeki sessizlikte onun homurtuları ve inlemeleriyle dans ediyor.

Diğer eli küçük karnımı kavrarken dudakları ensemde geziniyor.

"Bris, hiçbir fikrin yok," diye fısıldıyor saçlarıma. "Seni , seni hamile görmek.

. . Her zaman sertim. Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey. Sert olmak istemiyorum ama-

"Olabilirsin," diye ısrar ediyorum, ona doğru bastırarak onu bedenimin daha derinlerine çekiyorum.

İç kaslarımı kasıtlı bir tahrikle onun etrafında kasıyorum.

"Kahretsin, Bris." Alnı kafatasımın tabanına bastırıyor.

İçindeki bir kolu çektim ve hızla dönüyor, temposu ateş gibi. Ne zaman bitmek üzere düşünsem, açısını değiştiriyor ve göz kapaklarımda başka bir yıldız takımı yıldızı oluşturuyor. Tam bir kızgınlık, tam bir azgınlık içinde, vücudunun içgüdüleri her itişini ve inleyişini belirliyor. Işık perdelerin arasından süzülüyor ve gün doğumunun canlı renkleri odamızı sessizce istila ederken, ter tenimizin üzerinde özgürce akıyor, göğsünü ve sırtımı süslüyor, vücutlarımızın kucakladığı ıslak, duyuşsal bir kayma. Orgazmlarımın sayısını . Kaslarım ve kemiklerim gevşek ve sıvı haldeyken o hâlâ girmeye devam ediyor.

"İyi misin?" Kelimeleri kesik kesik, ağır nefesler arasında noktalanıyor. "Evet.

Bebeğim, durma." Kelimelerim ağzımda dağılıyor. Yağmalanıyorum.

"Yaklaştım. "*Lanet olsun*, Bris."

Serbest bırakırken hırıltısı sırtımı titretiyor. Kalçalarımı çalıştırıyorum, vücudunun ağır, çılgın pistonuna ayak uydurmak mücadele ediyorum, ta ki arkamda sertleşene kadar, zevk onu fethederken sertleşene kadar. Nefeslerimiz senfoni halinde havayı dolduruyor, onun ve benim. Yavaşça aşağı iniyoruz, kalçamdaki sahiplenici tutuşu hafifliyor, kalp atışlarımız birlikte çarpıyor, ikimiz de durmak . Dalgaların çalkantısı yavaş yavaş hafiflerken bedenlerimiz hala sallanıyor. Nefes alış verişlerimiz düzene girdiğinde ışık tamamen içeri giriyor ve yeni bir sabahı başlatıyor.

"Gerçekten konuşmak istiyordum," diyor boğuk bir kahkahayla ve parmaklarını kolumda gezdirerek parmaklarımı okşuyor.

"Hmmmm?" Gün tamamen , ama alarmımın bir saati daha kalmış olmalı. Sevişmemiz beni daha gün başlamadan suskun ve bitkin bıraktı.

"Sana sormam gereken bir şey

vardı." "Sormak mı?" diye

mırıldandım, gözlerim yarı kapalı.

"misin?" diye soruyor. "Bugün için yani? için." " muyuz?" Yarı ölü ve

halsiz bile olsam

kötü bir gülümseme. Grip dayanamazdı. Bana başından beri kız mı erkek mi olacağını bilmek bile

bilmek zorunda olduğunu söylemişti.

"Bris, zaten konuşmuştuk-"

"Şaka yapıyorum," diye araya girdim bir kahkaha atarak. "Hayır, gergin değilim. Heyecanlıyım ama gergin değilim."

Elini kalçama koyuyor, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve kürek kemiklerimin arasına öpücükler konduruyor.

"Olasılıklar içinde yaşa," diyor öpücükler arasında.

"Hmmmm?" Başımı çeviriyorum, onu görece kadar değil, sadece daha iyi duyacak kadar.

"Bebeğimize, senin karnına fısıldadığım şey bu. Bir şiirden."

"Neruda?"

"Dickinson. 'I Dwell in Possibility' adında bir şiir." Duraklıyor, soru sormam için bana alan bırakıyor ama ben edeceğini bildiğim için sormuyorum. "Çocuklarımızın olasılıklara inanarak büyümelerini istiyorum, paramız ya da onunla birlikte gelen avantajlarımız olduğu için değil, *kendileri için*. Onları durduran hiçbir şey olmadan olasılıkların peşinden gidebilirler. Annem bana hissettirmeseydi, sanki hayal ve çok çalışırsam benim olabilmiş gibi, bugün nerede olacağımı bilemezdim. Diğer insanların önyargılarının ve bu ülkenin bozuk sistemlerinin ve barikatlarının onların

yoluna çıkmasını istemiyorum."

Sesinde tutku, inanç ve alaycılık birbirine karışıyor.

"Lanet olsun, yoluma çıkmadı ve hiçbir şeyim yoktu. Onların yol gösterici istiyorum Bris, bu dünyayı keşfeden insanlar, asla onların düşünmeden. Ben de ona bunu söylüyorum... ya da ona."

Gözlerimi kapatıyorum, uyumak için değil, bu adamın, dünyanın merkez üssü olan bu harika adamın tadını çıkarmak için.

"Harika bir baba olacaksın." Başımı geriye atıp boynunun ve omzunun kıvrımlarında dinleniyorum.

"Olmak istiyorum," diyor. "Babam berbattı."

Acı ya da burukluk duymuyorum. Grip'te babasının doldurması gereken boşlukları hiç görmedim.

"Küçükken bazen babamın neden yanımda olmadığını merak ederdim," diye devam ediyor, sanki zihnimde oluşan bir soruyu yanıtlıyormuş gibi. "Ama annem bunu kişiselleştirmem için bana zaman vermedi. Bunu bir sır olarak saklamadı ya da konuda konuşmaktan kaçınmadı. Sadece her zaman onun hakkında , beni yansıtmazdı. "Zavallı şey." derdi. O lanet aptal seni kaçırıyor. Oh neyse, onun kaybı. Bana biraz daha Marlon."

Ellerimizi dudaklarıma , gülümsüyorum ve öpüyorum.

"Bir gün kafasını kaldırıp gökyüzünde ulaşamayacağı kadar uzakta bir yıldız göreceğini ve onun oğlu olduğunu, onun olabileceğini bileceğini söylerdi. Başından beri benim büyük bir şey olacağımı varsayıyordu."

Hâlâ birbirine bağlı olan ellerimizi tutuyor ve karnımın küçük çıkıntısının üzerine koyuyor.

"Olasılıklar içinde yaşa," fısıldıyorum, şimdi daha iyi anlıyorum. Grip konuşurken ağzı boynuma karşı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hiç şüphe yoktu."

BÖLÜM 34

KAVRAMA

SANIRIM ONU KIRDIM.

Bristol doktorun muayenehanesindeki bu masaya tırmanır tırmanmaz neredeyse uykuya daldı ve kıpırdamadı bile. Ben ve azgın kığım, daha güneş doğmadan sertleşmiştik, uyumasına izin vermek yerine seks yapmak istiyorduk.

Ana girişi kullanmadık, arka taraftan girmeyi ve bekleme odası yerine buraya gelmeyi ayarladık, ancak yine de herkes gibi Bristol'un doğum uzmanı Dr. Wagner'in bizden önceki hastayla işini bitirmesini beklemek zorundayız. Biz beklerken Bristol uyuyor. Ultrason teknisyeni Darla içeri girdiğinde zihinsel olarak kendime ve sikime gelecekte daha düşünceli olmamız konusunda dersler veriyorum.

Küçük bebek yumrumuza bir çeşit şeffaf jöle sürüyor. Bristol'un gözleri bir an için açılıyor ama sonra tekrar derin uykuya .

"Gerçekten dışarıda, ha?" Darla gülümseyerek soruyor.

"Evet." Ağzımı bir sırtısla çarpıtıyorum. "Hiç bu kadar çok uyuduğunu görmemiştim. Genelde gece gündüz çalışır ama artık kestirmeden günü zor atlatıyor."

"Alışılmadık bir şey değil." Darla asayı Bristol'un karnının üzerinde gezdiriyor, gözleri ekranda. "Çoğu anne ..."

Sözleri ve gülümsemesi dağılıyor, bakışları ultrasonda keskinleşiyor. "Her şey yolunda mı?" Tedirginlik tenimde soruyorum.

"Tabii." Darla birkaç kez göz kırpmıyor ve bana saçma bir gülümseme fırlatıyor. Uzanıp ekranı karartan bir düğmeye basıyor. "Hemen döneceğim."

" oluyor?" Bristol'u rahatsız etmek istemediğim için sesimi alçaltarak soruyorum ama o yine de uyanıyor.

"Ne kaçırdım?" diye uykulu bir şekilde sorar, gözlerini ovuşturur ve oturur. Darla, Bristol tekrar yatana kadar omzunu nazikçe geriye doğru bastırır.

"Henüz bir şey yok. Sadece bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Hemen döneceğim." Ayağa kalkıyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Zamanı geldiğinde seni uyandırırız."

Ve o gitti.

Cehennem.

"Her şey yolunda mı?" Bristol artık tamamen uyanık, gözleri yüzümden Darla'nın kapattığı kapıya kayıyor. Ben de ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. "Nereye gidiyorsun?"

"İşeme molası." Omzumun üzerinden ona yüzümü rahatlatıyorum. "Darla dönmeden önce yılanı boşaltacağım."

Gözlerini deviriyor ama kaşları uzun süren bir endişeyle eğiliyor. "Her şeyin olduğuna emin misin?" "Evet, bebeğim. Geri geleceğim."

Koridorda hızla yürüyorum ve Darla ile doktorumuzun, onun ofisi ya da başka bir muayene odası olduğunu tahmin ettiğim yerin dışında konuştuklarını görünce duruyorum.

"Hey," diyorum yaklaşıp. " oluyor?" İki şaşkın yüz bana döndü.

"Bay James," diyor Dr. Wagner, gözlerindeki perdeyi çekerek, ama derin endişesini görmeden önce değil. "Muayene odasına geri dönmelisiniz. Birazdan yanınızda olacağım. Gecikme için özür dilerim."

"Benimle kafa bulma." Kibar olmaya, yüzlerinde yarattığım şok için özür dilemeye vaktim yok.

"Darla, ultrasona baktığında yüzün değişti. Bebeğimizde bir sorun mu var?"

Darla bana aptalca göz kırıyor, yutkunmak boğazını hareket ettiriyor. "Bay James, ben-"

"Bana yalan söyleme." Sesim koridorun dar havasında bir kırbaç gibi şaklıyor. "Eğer bir şey ..."

Sakinleştirici bir nefes çekiyorum, endişe ve korkuyu üflüyorum.

"Eğer bebeğimizde bir sorun varsa, bilmek ."

"Bristol'la size katılacağım," diyor Dr. Wagner sakın bir sesle. "Sizinle birlikte konuşacağım."

Bir sorun olduğunu inkar etmiyor ve bu gerçek itirazlarımı bir cam parçası gibi kesiyor.

"Bekle. . . Ben . . . tamam. Eğer sadece ..." Çocuğumuzda bir sorun olma ihtimali beni tökezletti.

"Önce bana söyleyebilirsen."

"Bay James." Dr. Wagner'in çekinceleri yüzünde canlandı. "Her şeyi sizinle ve eşinizle birlikte konuşmayı tercih ederim."

Bris için ilk savunma hattı olmak . Onu her zaman korumuşumdur ama Parker'ın başına gelenler onu tehlikeden, acıdan koruma ihtiyacımı daha da artırdı. Bebeğimizle ilgili herhangi bir sorun, hayal bile edemeyeceğim bir acı demek. Bunun sınırlarımda geziniyor. İşte böyle zamanlarda annemin sokakta büyümenin bize kazandırdığını söylediği o ekstra hislerden nefret ediyorum, Dr. Wagner'in sözlerinin, ve söylemediklerinin arasına giren o hislerden.

"orada olacağım," diyor sesinde kesin bir ifadeyle. "Teşekkür , Bay James."

Darla dudağını ısıırıyor, gözlerindeki endişe Dr. Wagner ve benim aramda gidip geliyor. Darla'yla bir dakika yalnız kalabilseydim, ağzından laf alırdım ama Dr. Wagner her ne sır saklıyorlarsa onun başında nöbet tuttuğu için elime hiçbir şey geçmiyor. İstifa ederek muayene odasına geri döndüm. Kapıyı tereddütle açtım, diğer tarafta Bristol'un sorularıyla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim.

Ama soru falan yok, yine uykuya daldı. Hamileliğinin gerektirdiği uyku ve bu sabah uykusunu bölen ben yüzünden çok yorgun. Başı yana düşmüş, uzun kirpikleri yanaklarını gölgeliyor. Elleri uykusunda bile bebeğimizi koruyan küçük yumrunun üzerinde duruyor. Sandalyeyi muayene masasının yanına kaydırıyorum ve Bris'in kıyafetlerinin arasından bebeği öpmek için başımı eğiyorum. Öğrendiğimizden beri yaptığım şeyi yapıyorum ve bu ritüel beni biraz rahatlatıyor. Dr. Wagner'in gözlerini bu kadar ciddi yapan şeyin ne olduğunu duymayı beklerken, neyin mümkün olduğuna dair bu sözler zihnimi rahatlatıyor.

"Olasılıklar içinde yaşa, bebeğim."

BÖLÜM 35

BRISTOL

BİR SORUN VAR.

Eğer Grip'in aniden ayrılması ve uyduruk bahanesi bunu ele vermediyse, ultrason teknisyeni olmadan odaya girdiğinde profesyonellik maskesi altında saklamaya çalışsa Dr. Wagner'in ifadesi veriyor. Darla'nın yaptığı aynısını yapıyor, çubuğu karnımın üzerinde gezdiriyor ve ekranı inceliyor. Bakmak için ultrasonu başka bir tarafa çeviriyor, ağzı sert bir çizgiye dönüşüyor.

Muayene masasından kalkıp Grip'in yanına oturabileceğimi işaret ediyor.

"Tamam. Neler oluyor?" Grip soruyor. "Bebliğimizin cinsiyetini öğrenmek istiyoruz. Bir sorun mu var?"

Bir tür broşür Dr. Wagner'in kucağında yüzüstü duruyor. Endişem artıyor, sinirlerim geriliyor. Bir sorun varsa hemen söylemesini istiyorum. Bu gecikme korkuyu daha da artırıyor.

"Darla ultrasona baktığında," diyor Dr. Wagner sonunda, "fetüsle ilgili bir şey fark etti."

"Ne?" Grip talep ediyor. "Ne fark etti?"

"Gördüklerimize dayanarak," diyor Dr. Wagner, sesi dikkatli, sanki acımasız dürüstlük ve şefkatin tam, kesin bölümleri olması gereken bir tarifte kelimeleri ölçüyormuş gibi. "Anensefaliden şüpheleniyoruz."

Bunun benim için bir anlamı olmalı mı? Bildiğim kadarıyla, bu bir kızarıklıktan herhangi bir şey olabilir. Bunu .. olarak .. Bu bebek daha ve 3 boyutlu ultrasonu görmedim ama kalbimin altında çırpınışlar hissediyorum. Şeklim değişiyor ve vücudum bu bebeği büyötmek için fazla mesai yapıyor. Bebeğimin hayatını tehlikeye atacak herhangi bir şey beni onarılamaz parçalara ayırabilir.

"Ance-ne?" Gripl'in gözleri Dr. Wagner'in yüzünden ayrılmıyor ama eli küçük boşluğu parmaklarımız bir dayanışma düğümüne dönüşene kadar kapatıyor. "bu? Nasıl ?"

"*An-en-sef-uh-lee*," diye yavaşça sesleniyor Dr. Wagner. Yüzünde hâlâ vurdumduymaz maske var ama elleri sanki söylenmesi gerekeni söylemek için kendini zorluyormuş gibi broşürü kavırıyor. "Ve sen .

... şey, bunu düzeltemezsiniz. Anensefali ölümcül bir teşhistir. Çok üzgünüm."

"Ölümcül" kelimesi çoğalıyor, beynimde tekrar tekrar uçuşuyor, ta zihnim bir arı kovanına dönüp sokana kadar. Kafamdaki vızıltıdan akli başında bir düşünce koparmak için mücadele ediyorum.

"Ama ... ama nasıl bilebilirsin?" Sesim saklandığı yerden yüksek ve ince bir şekilde çıkıyor. "Sana sadece

ekrana bakıp nihai bir teşhis mi koyacak? Bu doğru olamaz. Testler yapılmalı ya da -"

"Evet, amniyosentez yapacağız..." Rahatsızlık Dr. Wagner'in yüzünü buruşturuyor. "Bir formalite olarak, ama eminim Bristol. Ultrasonda bile belli oluyor."

Ağlayamıyorum bile. Kollarım küçük karnımı koruyucu bir şekilde sıkıyor ve ellerim titriyor. Elim ayağım sanki şoktaymışım gibi dondu. Ayağımın altındaki halıyı, zemini, *toprağı* söküp atmışken nasıl sokta olmayayım? bir ayağım .

"Bu durum tam olarak nedir?" Grip'in sesi ona aitmiş gibi gelmiyor. O seslerden birine sahip, o kadar sıcak ki sizi içine çekiyor, ama şu anda mesafe, uzaklık ve çaresizlik var. "Ölümcül olduğunu söylediniz ama henüz bu konuda bir şey bilmiyoruz."

"Evet, elbette." Dr. Wagner onun gözlerindeki sempatiye izin verir.

"Anensefali, bir bebeğin beyin ve kafatasının bazı kısımları olmadan doğduğu ciddi bir doğum kusurudur. Normalde nöral tüp oluşup kapanırken bebeğin beyninin, kafatasının, omuriliğinin ve omurgasının oluşmasına yardımcı olur. Nöral tüpün üst kısmı tam kapanmazsa anensefali meydana gelir, böylece beyin kısımları kalıcı olarak ."

Dr. Wagner'gözlerindeki şefkat derinleşiyor ve devam etmeden önce dudaklarını yalayıp birbirine bastırıyor.

"Bu durum genellikle bir beyin ön kısmı olan ön beyin ve beyin düşünme ve koordinasyon kısmı olan serebrum olmadan doğmasına neden olur. Beynin geri kalan kısımları genellikle kemik ya da deri ile kaplı değildir."

"Deri ve kemikle kaplı değil mi?" Kelimeler ağzımdan zorla çıkıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

" yüzden ultrasonda fetüste anensefali olduğunu söyleyebiliyoruz. Size göstereyim," diyor Dr. Wagner, görmemiz için ekranı . "Burada, kafanın üst kısmının ve beyin eksik olduğunu ve bu kısmı kaplayan sadece ince bir zar olduğunu, kafatası veya kafa derisi olmadığını görebiliyoruz."

Bir inilti açıklamasını böldü ve benden geldiğini fark edince irkildim. Ağzımı kapatıyorum ama kalbimi kapatamıyorum. Ruhumun odalarında seken çılgılığı susturamıyorum. Delip geçiyor. Acı veriyor.

"Çoğu ölü doğuyor." Dr. Wagner bana endişeli bir bakış rağmen devam ediyor. "Canlı doğum olarak dünyaya gelenler ise dakikalar ya da saatler, nadiren de olsa birkaç gün yaşayabiliyor."

"Hayır," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Bu doğru olamaz. Bir test yapılmalı, ikinci bir görüş alınmalı."

"Evet," diye araya giriyor Grip. "Gerçek bir test, bize bebeğimizin bu rahatsızlığa sahip *olabileceğini* söyleyen bulanık bir resim değil."

Dr. Wagner, "Dediğim gibi, kesinlikle amniyosentez yapacağız," diye onaylıyor.

Duraklaması, bekleyen sessizliğin içine ağır bir şekilde düşer.

Dr. Wagner, "Bunu çok zor olduğunu biliyorum," diyor. "Ama seçeneklerinizi konuşmamız gerekecek." "mi var?" diye soruyorum, sert bir kahkaha çenemin içini kesiyor.

"Evet, seçenekler." Dr. Wagner Grip'ten bana ve tekrar bana bakıyor. "Kararlar."

"Kararlar" kelimesi tüylerimi diken ediyor. *Oh, Tanrım, hayır*. Cidden benden bunu yapmamı istiyor olamaz.

"Bu tanıyı alan ebeveynlerin yüzde doksanından hamileliği sonlandırıyor," diyor Dr. Wagner sessizce. "Bunu kabullenmenin zor olduğunu biliyorum ama fetüs-"

"demeyi kes," diye tersliyor Grip. "O bizim bebeğimiz. Ona bizim bebeğimiz deyin."

Dr. Wagner başını sallayarak Grip'in gözlerindeki hayal kırıklığı ve çıplak acıyla .

"Anlıyorum," diyor, sesi aynı anda hem yumuşak hem de sert. "Ancak bu kararlarla daha sonra değil, daha erken ilgilenmek zorunda kalacaksınız. Biz ... bazı seçenekler zaman açısından hassas."

Parmaklarım uyuştı. Gözyaşlarım gözlerimde yüzüyor, asılı duruyor ama düşmeyi reddediyor, kemiklerime ve vücudumun her hücresine işleyen soğuk yüzünden orada donup kalıyor.

Dr. Wagner hızlıca ayağa kalkarak, "Bugün test etmek için amniyotik sıvıyı alacağız," dedi. "Ve sonuçları aldıktan sonra sonraki adımları tartışacağız. NTD'ler, yani nöral tüp defektleri genellikle on gün sürer."

O yoluna devam ediyor ve ben hala şaşkın, sarsılmış ve şok olmuş durumdayım.

"Bu ..." "Fetüs" kelimesi dilimin ucuna kadar geliyor. "Bebeğimiz, nedir o?" Dr.

Wagner başını sallayarak kaşlarını çatıyor.

"Nasıl ilerlemek istediğinize karar verene kadar," diyor, "bence cinsiyeti bilmek her şeyi daha da zorlaştıracak."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Grip başını eğiyor ve dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, bu da ipin ucuna yaklaştığını gösteriyor. "Çocuğumuz için bize ölüm cezası veriyorsun-"

"Bay James-"

"Hayır, anlıyorum," diye araya giriyor. "Bu senin hatan değil. Sen sadece işini yapıyorsun, ama kız mı erkek mi olduğunu bilmemizin bu kararı daha da zorlaştıracaklarını düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Bu . . kararı sadece ebeveynler için karmaşık hale getirecek şekilde insanileştiriyor."

"Bu durumun anlamının kararımızı zorlaştırdığını mı düşünüyorsun?" Kısık sesle sordum. "Zorlaştırmıyor. Kararımızı zorlaştıran şey, bebeği sanki zaten buradaymış, zaten bizimmiş seviyor olmamız. Karmaşıklaştıran , satın aldığımız bir oda dolusu bebek odası mobilyası, her parçası ..."

Sesim kesiliyor, gözyaşlarım kelimelerimi ıslatıyor.

"Sevgilerimle," diye devam ediyorum. "İşi zorlaştıran şey, karnımda kıpırtılar hissediyor olmam ve her tekme atmalarını bekliyor . Bu bizim ve aylardır dünyamızın merkezi oldu ve şimdi sen onun hayatına son vermem ya da onu doğurana kadar taşımam ve sonra kollarımda ölmesini izlemem gerekebileceğini söylüyorsun. Lütfen söyleyin. Sadece bize söyleyin."

Gözlerimi ona doğru kaldırıyorum ve işkencemin küçük bir kısmı bakışlarına yansıyor. sallıyor, "Bu bir kız" dediğinde yüzünde bir istifa ifadesi var.

Grip'in keskin nefesi benimkiyle eşleşiyor ve gözlerim, ellerim, , her parçam onun her parçasını arıyor. Parmaklarımız kucağımda birbirine dolanmışken sadece başımızı sallıyoruz, ikimiz de konuşamayacak kadar bitap düşmüşüz, o an o kadar çığ ki sessizlikte kan kaybediyoruz.

Şaşkınlık içinde, iğnenin karnımdan yavaşça sıvı çekmesine boyun eğiyorum. O andan itibaren Dr. Wagner ve ekibinin söylediklerini duymuyorum bile. Hayal bile edemeyeceğim bir acı başımın üzerinde yükseliyor, inançsızlık etrafımdaki tüm kelimeleri boğuyor, tepkilerimi susturuyor. Tekrar tekrar dibe batarken ciğerlerim acıyla daralıyor, boğuluyorum ama ölemiyorum.

Ve ben ölmek istiyorum. Sanırım bu "kararlardan" kaçınmak, bu imkansız seçeneklerden birini kabul etmek anlamına gelseydi, önümüzdeki dört ay boyunca nefes almamak ve yaşamamak anlamına gelseydi, bu çocuğu büyütmek ve daha , yanlış biçimlendirilmiş umutlarımızın bir tezahürü olarak ölmesini izlemek şikayet etmeden ölebilirdim.

Arabaya vardığımızda, Grip ve ben bir süre orada öylece oturduk, sıcak suyun içinde demleniyorduk, acılarımız içinde canlı canlı kaynıyorduk.

"Siktir," diye mırıldandı Grip sonunda. Yolcu koltuğundan ona bakıyorum, küfür bile edemiyorum. Ben bir lanetim. *Kendimi lanetli hissediyorum* - doktorun söyledikleriyle nasıl hissetmeyeyim?

"Siktir," diye tekrarlıyor Grip, elini direksiyona tekrar tekrar vurarak. Yumruğunun sert deri ve plastiğe vuruşundan ürküyorum, her vuruşunda irkiliyorum.

"Olamaz ... yapamayız ..." Aniden durdu ve bir damla yakışıklı yüzünden aşağı süzüldü, küçük bir oğlan ya da küçük bir kız çocuğunda bana bakmasını hayal yüz.

"O bir kız," diye fısıldıyorum.

Parmaklarımızın iç içe geçtiği yerde aramızda acı dalgaları oluşuyor ve Grip ellerimizi dudaklarına götürüyor. "Henüz pes edemeyiz, Bris. Hâlâ bir test var. Belki de yanılıyor. Her şey mümkün," dedi. diyor, ağzı her zorlukla karşılaştığında ve üstesinden geldiğinde gördüğüm sert çizgiye yerleşiyor.

Ama bu zor bir sektör, tırmanılması gereken bir merdiven değil. Derisinin rengine dayalı bir önyargı değil. Eğer testler Dr. Wagner'in şüphelendiği şeyi doğrularsa, bu aşılamaz bir durum. Bundan kurtulmanın ya da yapmamız gereken imkansız seçimlerin etrafından dolaşmanın bir yolu yok.

Bu günün nasıl başladığını düşünmeden edemiyorum; sevişmelerimizin sıcaklığı, şafak fısıldanan bu bebekle ilgili hayallerimiz ve spekülasyonlarımız. Tam istediğimiz gibi olacağından, her şeyin mümkün olduğundan emindik.

Olasılıklar içinde yaşayın.

Dr. Wagner ile yaptığım konuşmayı bir korku filmi gibi tekrar tekrar izlerken, "terminal" kelimesi kafamda bir çan gibi tekrar tekrar çınlarken neyin mümkün olabileceğini düşünemiyorum.

Mümkün mü? Üzerimde yük olan, beni bekleyen tek şey ölümken mümkün değil.

Acı kalbimde birikiyor, hızla dolan bir zehir kuyusu beni boğuyor. Eve dönüş yolunun geri konuşmadım. Dr. Wagner'in ne kadar emin görüldüğünü, Grip testinin formaliteye bu kadar bağlı olduğunu nasıl söylediğini düşünüyorum. Korkum, kızgınlığım ve hayal kırıklığım tükenene ve umuda çok az yer kalana kadar içinde kalıyorum.

BÖLÜM 36

KAVRAMA

KREŞ gölgelere gömülmüştür. Tek ışık Bristol'un telefonundan geliyor, karanlıkta küçük bir küreyi aydınlatıyor, yüksek elmacık kemiklerini gösteriyor, azalmış ışıpta keskin ve ağzının tam kıvrımı gerginlikle ince çekilmiş. Yerde oturuyor, işaret parmağıyla ekranı aşağı kaydırırken kara kaşları çatılıyor.

Test sonuçlarını beklediğim son on gün, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha zordu, ancak önümdekinden daha zor değildi.

Bebeğimiz ölecek.

İster hamileliği sonlandıralım isterse de kendi akışına bırakmaya karar verelim, onun ölümü nasıl hazırlanacağımı bir kaçınılmazlıkYapamam ve Bristol'a nasıl yardım edeceğimi de bilmiyorum çünkü kendime yardım edemiyorum. Onu her şeyden, herkesten koruyabileceğimi sanıyordum. Kendime onun ilk savunma hattı dedim ama gafil avlandım, düşmanın -ölümün- kapılarımızı çoktan aştığından hiç şüphelenmedim.

Bristol ve ben her zaman her şeyi konuşuruz ama eve dönerken üzerimizde yağmaya hazır bir yağmur bulutu gibi ağır bir sessizlik vardı. Sanki sözlerimiz fırtınayı tetikleyecekmiş gibi sessiz kaldık ve kasıtlı, doğal olmayan sessizlik bizi eşliğimizden geçerken takip etti. Belki de söze dökülmemiş karşılıklı bir anlaşmayla, bunun hakkında konuşana kadar, boktan seçeneklerimizi tartana ve imkansız seçimler yapmak zorunda kalana kadar gerçek olmadığına karar verdik.

"Uyuyamadın mı?" Kapıdan soruyorum, sesim kullanmadığım için cızırtılı. Doktorun muayenehanesinden ayrıldığımızdan beri neredeyse hiç konuşmamıştım.

Sorum üzerine Bristol kaldırdı, dikkati telefondan çekilmişti. Parmağını şıklatarak telefonu kapattı, ışık kayboldu ve oda karanlığa gömüldü. Tepedeki ışık çok fazla gösterecek, çok parlak olacaktı. Köşedeki masanın üzerinde duran lambanın olduğu yöne doğru dikkatlice adım atıyorum. Bana Bristol'un yüzünü gösterecek ama başka bir şey göstermeyecek küçük düğmeyi bulana kadar gölgenin altını karıştırıyorum. Konuşmaya hazır olana kadar düşünceleri bir sır olarak kalacak ve her ne kadar de, son birkaç saattir bundan kaçınısam , konuşmak zorundayız.

Yumuşak, parlak ışık bana onun gözlerindeki kırık kalbi gösteriyor, beni bir bakışta öldürüyor. Gözleri yaşarmıyor, kızarmıyor ya da şişmiyor. Sıkıntıya dair hiçbir belirti yok ama son birkaç aydır gözlerini değerli metal gümüşü gibi aydınlatan o gizli neşe sönmüş. Acı ve kederin bir alaşımı, yasın bir karışımı olan kalay gibi donuklaşmışlar.

Çekingen bir adım atıyorum, ancak yerde onun yanında duran şeyleri gördüğümde donup kalıyorum. Sağında en sevdiği kurabiye hamurlu dondurmadan bir küvet duruyor. Kapağı kapalı ve büyük bir servis kaşığı kremi, el değmemiş yüzeye saplanmış. Solunda ise en sevdiği likör olan votkadan yarısı dolu bir şişe var. Bardak yok, yüzden henüz içmediyse kafasına dikeceğini varsayıyorum. Kalbim kaburgalarımın arkasında güm güm atıyor çünkü bu bir işaret olmalı. Bristol hamile olduğunu öğrendiğinden beri bir damla alkole dokunmadı. Bebeğimizi asla tehlikeye atmaz, tabii konu tartışmalı değilse, birlikte karar vereceğimizi düşündüğüm bir şeye çoktan karar vermediyse. Ona bu soruyu sormaya kendimi zorlayamasam da kalbim acı içinde kendi sonuçlarını çıkarıyor.

Ne yapmak istiyorsun?

Söylenmemiş sorgunun her kelimesi dilimi yakan bir asit damlası gibi. Soramıyorum. Kendime soracak cesareti bile bulamadım. Acımı, öfkemi ve hayal kırıklığımı Bristol dışında beni rahatlatan tek yere, kağıda döktüm. Kimsenin okumayacağı küskün bir manifesto yazdım ama kendime ne *istediğimi* sormadım. Korkarım zaten biliyorum ve Bristol farklı bir şey istiyorsa, yapacağımız şey bu.

Ve bu beni öldürecek.

Bu Bristol'un bedeni. Bu tarifsiz trajediyi kaçınılmaz sonuna kadar taşımak ve beslemek zorunda olan o, ben değilim. Bu konuda söz hakkım olduğunu biliyorum ama bunu ondan isteyemem. Bütün öğleden sonra kendime bunu isteyip istemediğimi sormaktan korktum. Doğru cevaplar yok. Her şey yanlış. Bir numaralı kapı ve iki numaralı kapı var ve ikisi de cehenneme gidiyor, sadece biri diğerinden daha hızlı.

Dizlerimi göğsüme çekip sırtımı duvara vererek onun duruşunu taklit ederek yere, yanına yerleşiyorum. Yarısı boş votka şişesi bir içki çizgisi çiziyor. Gözlerini kırıştırıyor, hâlâ gözlerime bakmıyor, telefonunun karanlık ekranında desenler çiziyor ve sonra dikkatlice yere bırakıyor.

"Dondurman eriyor."

"Evet." Sesi sessizliğe karışıyor, bana hiçbir şey vermiyor. "Zaten ihtiyacım yok." Bunu hep biranın yarısını yemeden önce söyler.

"Peki ya votka?" Sesimi eşit ve kınamadan uzak tutuyorum.

"Buna ihtiyacım var." Yan gözle bana bakıyor, sanırım yüzümde bir yargı arıyor. "Bir içkiye ihtiyacım var ve burada oturmuş içki içmemin artık bir önemi olup olmadığını düşünüyordum."

"Sen mi? Yani içkiyi?"

Bundan daha fazlasını istiyorum. Bunu biliyor ve ince omuzları sertleşiyor. "Henüz değil." Başını sallıyor, dudağını ısırıyor. "Yaparsam fark eder mi?" Hâlâ hazır değilim.

"Telefonunda neye bakıyordun?" Sorusunu geçiştirdim, cevap vermekten kaçındım.

Gözleri pencereler gibi. İndirdiği kirpiklerinin ardına saklamadan önce bana hissettiklerinin sadece bir kısmını gösteriyor. Bir omzu kalkıyor ve düşüyor. Dizlerinin altındaki yerden telefonunu alıyorum ve ana ekran düğmesine basıp gördüğü son şeyi ekrana getiriyorum.

"Kavra, bakma-"

"Kahretsin." Boğuk bir küfür boğazımı düğümlüyor. Gözlerimi tekrar tekrar kırıştırıyorum ama görüntüler kaybolmuyor. İnatla, ilk yaşlar gözlerimi yakarken zar zor bulanıklaşıyorlar. Bir dehşet sayfası: bebeklerin yüzlerinden süzülen şişkin gözbebekleri, yuvarlak sırtlar ve beyinlerin kalan gri madde sarmalları, yarısı gitmiş kafalar, et ve kemik yığını haline gelmiş minik bedenler.

"Böyle mi ?"

Bunlar benim kelimelerim değil. Benim sorum değil, ama dudaklarımın arasından geçip gidiyor. Benim sesimi kullanıyor. Beni ele geçiriyor, cevap vermemesini umduğum bu şeytani soru.

"Belki." Bristol sesli bir şekilde yutkunur, ağzı kararsızdır, sonra ağzını düz bir şekilde disipline eder.

Çizgiyi. "Muhtemelen."

şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şey beni bu görüntülere, bunun benim kızım olması ve sonra ölmesi ihtimaline hazırlayamaz. Bu resimlere bakarken, ölümün bir merhamet olup olmadığını sormaktan kendimi alamıyorum. Ben merhametli miyim? Bencil miyim? Sığ mıyım? Zayıf mıyım? Bunlar sadece kelimeler, içimde isyan eden duygulara hiçbir değer atfetmiyorum. Kuşatma altındayım. Dehşet, fke ve acı, meşaleler yakmış ve kalbimi ateşe veren ateşli bir kalabalık. Bu hiç adil değil. Hayatım boyunca adaletsizliklere, eşitsizliklere kulak , ama şu anda hepsi solup gidiyor. Bunun yanında toz gibiler. Bu ... bu adil değil, daha tam olarak şekillenmemiş bir bebeğin onu bekleyen bir ölüm cezası var, bu dünya zaten enstrümanlarını bir ağıt için ayarlıyor, başlamadan önce hayatı için bir ağıt.

Bu adaletsizliktir.

"Ne istiyorsun?" Bristol sonunda sorar.

Ve işte orada. O daha cesur. Ona sormaya geldiğim ama soruyu bana sordu. New York'a taşınmadan önce, onu yanımda istediğimde ama ona baskı yapmak istemediğimde bana sorduğu sorunun aynısı. Kendimi bir kez daha kullanmak istemediğim bir güce sahip buldum.

"Bris, buna sen karar vermelisin."

"Bu benim olduğu kadar senin de bebeğin." Sesi önce dalgalanan sonra gerilen ince bir çizgi gibi. "Bunu bana bırakma. Bunu yapma."

"ekilmiyorum."

"Birlikte karar vermeliyiz."

"Yapacağız. Dr. Wagner'in ne dediğini duydunuz."

Bristol'un vücudunun olması gerekene hazırlanmaya devam edeceğini söyledi. Durması gerektiğini bilmiyor. Leğen kemikleri gerilmeye devam edecek. Ayak bilekleri şişmeye devam edecek. Sütü gelmeye devam edecek. Vücudu, lm kesin olan bir ocuk için kendini hazırlayacaktır. Hangi yolu seçersek seçelim, yaşamayacak. Dünyaya gelirse, Bristol'un telefonundaki bu resimler, elimde ağır, onun kısa ömürlü kaderi olacak.

"Bu senin bedenin, Bris." Dişlerimi sıkıyorum ama sözcükler ağızımdan kaçıyor ve kendimi onun vereceği karara hazırlıyorum. "Senden ... istiyorum."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor, boğuk ve söylenmemiş.

"Ne yapmak istiyorsun, Grip?" Hızla hareket ederek kucağıma yerleşiyor, dizlerini bacaklarımdan iki yanına koyarak bana bakıyor. Aramızdaki küçük alanı kapkk bebek tmseğine bakıyorum.

Olasılıklar içinde yaşayın.

Bu artık bir eşek şakası.

"Ne istiyorsun?" Bristol zayıf ışıkta gözlerimi yakalamak için başını eğiyor. "Dr. Wagner-"

"O benim kocam değil." Bristol'un sözleri benimkilerin önüne geçti. "Bana ne istediğini söyle." "Bu karar-"

"Bizimdir, sadece benim değil." Alınlarımız birbirine değene kadar ne eğiliyor, temas bana bu şey hayatlarımızı ele geçirmeden önce kim olduğumuzu hatırlatıyor, drstlğmz, teni aşan yakınlığımızı hatırlatıyor.

"Lütfen söyle bana Grip," diye fısıldıyor, serin nefesi dudaklarımdan üzerinde bir öpücük gibi geziniyor, içeri girmek için yalvarıyor.

"Onu istiyorum."

Kelimeler ağızımdan ok gibi fırlıyor ve Bristol'un kalbini hedef alıyor. Eğer ne olduğunu bilmek istiyorsa

Hissediyorum, ona söyleyeceğim ve umarım o da hissediyordur.

"Onunla tanışmak ve ona sarılmak istiyorum." Gözyaşları boğazıma doluyor ve sonra yanaklarımdan aşağı sıcak bir şekilde dökülüyor. "Burada üç dakika, üç saat, üç gün kalması umurumda değil. Bu dünyada olduğu sürece ailesinin onu koşulsuz sevdiğini, onu çok sevdiğimizi, ona sahip olmamız *gerektiğini* bilmesini istiyorum ... bunun uzun sürmeyeceğini bilsek , onu kaybetmenin bizi öldüreceğini bilsek bile, ona sahip olmak zorundaydık."

Bunu söylediğime hemen pişman oldum. Bristol'un benim üzerimdeki gücünü anlıyorum, onun istediği şeyi ben de ona vermek istiyorum ve aynı gücü ben de onun üzerinde tutuyorum. Eğer söylediklerim yüzünden bunu yaparsa ve bu çok fazla gelirse...

"Evet." Bristol ilk kez gözlerimin bakıyor. Yeni bir ateş sisi yakıp yok etti. Tekrar yanıyorlar, kararlılıkla ve çok az kişinin yapabildiği şiddetli bir aşkla yanıyorlar. "Ben de bunu istiyorum." "Emin misin, Bris?" Benim sorum bir köprü gibi. Yanlış bir adım ve *düşebiliriz*, düşebiliriz.

"Eminim." Artık bana sarılmayana kadar kayıyor ve omzunu göğsüme bastırıyor. Başını çenemin altına sıkıştırıyor. ", Grip. Bunu yapan başka bir kadını da yargılamam - ben her zaman kürtaj oldum, bunu biliyorsun."

Yukarı bakıyor, kirpikleri nemli, dudakları dişleri yüzünden acımış ve şişmiş. Tanrım, kalbimi kırıyor. Dr. Wagner'in içime bir kazık sapladığını sanıyordum ama Bristol'un bu acıyı çektiğini görmek kelimelere dökemeyeceğim kadar büyük bir acı.

"Ama bu benim seçimim," diyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, arıyor. "Bu bizim bebeğimiz ve ben ona sahip olmak istiyorum."

Karnının ince yuvarlaklığını okşamaktan kendimi alamıyorum, temasla birlikte içimde acı ve sevincin ikiz şaftları dolaşiyor. *Küçük kızımız*. Bunu yaparsak, her sevinç anı bekleyen acıyla gölgelenecek. Bunu yapabilir ? Buna dayanabilir miyiz?

"Bris, bu daha sonra kararını geri alabileceğin bir şey değil." Yüzünü net bir şekilde görmek saçlarının asi dallarını geriye itiyorum. Bana gözler, Dr. Wagner bize şüphelendiği şeyi ilk söylediğinden beri gördüğümünden daha net. Bristol'un omurgası çelikte güçlendirilmiş ve bunun gözlerinde görüyorum: çelik gibi bir kararlılık, tartışamayacağım bir kesinlik.

"Bunun ne anlama geldiğini anlıyorum," diyor ve gözlerini kısa bir süreliğine kapatıyor. "Doğduğunda, şu anda tam olarak kavrayabileceğimizden çok daha fazla acı çekecek. Bu işe gözlerimi dört açarak giriyorum."

Yerden telefonunu almak için uzanarak yeni bir tarayıcı penceresi açıyor ve ilk geldiğimde beni rahatsız eden fotoğrafları hızla atlıyor.

Bristol, "Ona ne fısıldadığını bana tekrar anlat," diyor.

"" kelimesi boğazıma yapıştı. Bristol'un hamile olduğunu öğrendiğimizden beri bebeğimizle her gün, günde birkaç kez, her fırsat bulduğumda konuştum. Son on gündür bebeğe tek kelime etmedim. Sanki kendimi onun çoktan gitmiş ya da hiç gelmeyeceği gerçeğine hazırlıyordum. Utanç beni mızraklıyor.

"Eskiden derdim ki ..." Dudaklarımı yalarım. "Ona olasılıklar üzerinde durmasını söyledim." "Mümkün olan nedir, Grip?" Bristol soruyor. "Yani, neyin biliyoruz." Bristol'un gözlerine giren şiddetli ışık bir an için sönüyor.

"Uzun bir hayatı olmayacak," diyor usulca. "Benim bedenimin dışında hiç yaşamayabilir bile. Neyin mümkün olmadığını biliyoruz, peki ya neyin mümkün olduğunu?"

"Bilmiyorum Bris," diye itiraf ediyorum. Seçeneklerimiz dar görünüyor. Seçeneklerimiz berbat. Ben sahip olduğum şeyleri elde etmek, sahip olduğum hayatı kurmak için tüm garipliklere meydan okuyan bir , ama sonunda fethedemeyeceğim bir dağla karşılaştım. "Ne mümkün?"

"Hayat," diye fısıldıyor. "Belki bizim küçük kızımız için değil ama bir için. Başka biri için bir hayat kurtarabilir. Bir anlığına da olsa, bir süre için de olsa çok iyi şeyler yapabilir."

Bristol elindeki telefona bakıyor ve bana ekranı gösteriyor.

Yenidoğan organ bağışına adanmış bir web sitesi. Bilgileri okudum ve organizasyonun bebeklerini anensefali nedeniyle kaybeden ebeveynler tarafından kurulduğunu görünce şok oldum.

"Bu bir olasılık." Bristol çenemi kavırıyor ve başını yüzüme yaslıyor. Nemli kirpikleri yanağımda göz kırpmıyor. "Bu hamileliği sonlandıramam. Kendimi bunu yapmaya zorlayamam ve bunun boşuna olmadığını hissetmeye ihtiyacım var."

Anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum ve bu rota bu senaryoda olasılığa yakın tek şey gibi geliyor, ancak hesaplamaya bile başlayamayacağımız ağır bir bedel taşıyacak.

Umarım pişman olmayız.

37. BÖLÜM

BRISTOL

Oldukça ayrıcalıklı bir hayat yaşadım.

Bunu biliyorum. Anlıyorum.

Ailemin zenginliğinin sağladığı üst düzey ötesinde, neredeyse moda bir sözcük haline gelen bir ayrıcalık katmanı var: beyaz ayrıcalığı.

İtiraf ediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, eskiden bu konuda içimde bir yerlerde savunmaya geçerdim. Beyaz doğmayı ya da bu ülkede yaşamının getirdiği içsel avantajları ben istemedim. Hatta ilk başlarda bunun gerçek olduğuna inanmak istemiyordum. Doğuştan gelen bu avantajlara sahip *olmadığınıza* , teraziyi nasıl dengeleyebileceğinizi bulmaktan çok daha kolay.

Grip ve ben "ayrıcalık" ya da "azınlık" ve hatta siyah ve beyaz gibi etiketlerin ötesine geçmeyi başardık. Etiketlerin altında, diğer kişinin gerçekte kim olduğunu ve sizi iyi günde kötü günde nasıl seveceğini bulduk. Koşulsuz sevgi, tanımı gereği, bu etiketleri umursamaz.

Hayat büyük bir eşitleyicidir. Bu ayrıcalıkları ortadan kaldırmanın, onları önemsiz hale getirmenin bir yolu vardır. Siyah, beyaz, zengin, fakir, yağmur yağdığında hepimiz ıslanırız. Yağmur yağdığında, bardaktan boşanırcasına yağar ve bazen sığınacak bir yer yoktur. Hayatımın fırtınası içindeyim, ya da daha doğrusu bir fırtına var, içimde demleniyor, içimde büyüyor ... hiçbir ayrıcalığın, hiçbir kaçışın olmadığı bir kalp ağrısı ve trajedi fırtınası. Ailemin parası değil. Kocamın şöhreti değil. Ne pahalı eğitimim ne de hırslım. Hayattaki en zor şeylerden kaçış yok, çözüm yok. *Etrafindan dolaşmak* yok, sadece *içinden geçmek* var. Bu fırtınaların *içinden geçiyoruz*. Bizi sağa sola savururlar. Bizi sırlıslıklam eder, değiştirir ve ayrıcalığın izin verdiğini düşündüğümüz korumadan mahrum bırakırlar, ancak sonunda hepimizin kanadığını görürüz. Hepimiz acı çekeriz. Hepimiz ölürüz.

Tanrım, ben hastalıklıyım. Ve felsefeciyim. Kısacası, sıkıcıyım.

Ama bu adam da son kırk beş dakika boyunca konuşup duruyor. Dr. Hammond'un hapishaneleri ve ceza adaleti reformunu büyüleyici hale için ne kadar yetenekli bir hatip olduğunu takdir etmemi sağlıyor, çünkü bu adam öyle değil.

Dr. Hammond eğilip kulağıma fısıldıyor: "tek kişinin ben olmadığımı sevindim." Başımı çevirip gözlerindeki eğlenceyi mahcup bir gülümsemeyle karşılıyorum. "O kadar belli mi ettim?" Ben de fısıldıyorum. "Nişanlı görüldüğümü sanıyordum."

"Eğer bu nişanlıysa," diyor sırtarak, "kontrol görmekten nefret ederim." Yüzümü buruşturmuş gibi yapıyorum.

"Sahtekârlığım üzerinde çalışmalıyım. Sahtekarlıkta pek iyi değilim, hiç ."

Grip bana ve sağımda oturan Dr. Hammond'a bakmak için eğiliyor. "Siz ikiniz ne halttan ?" diye soruyor. "Bu ziyafetin *bizi* onurlandırmak için olduğunun farkındasınız, değil mi Iz?"

"Kendini onurlandırılmış hissediyor musun?" Koyu renk kaşları gözlüğünün kenarlarına çarpıyor. "Beni bir saat boyunca kötü bir konuşmayla rehin tutarak ve lastik tavuk servis ederek onurlandırırsanız, pas geçerim."

Burnumdan biraz suyla birlikte bir kahkaha geliyor. Grip beni bir bakışla azarlamak için elinden geleni yapıyor ama gülümsemesini engelleyemiyor. Haftalardır görmediğim kadar parlak. Los Angeles'tan, evden uzaklaşmak için buna ihtiyacımız vardı. Acıdan kaçamayız. Bunu yanımda taşıyorum. İlk tekme hissetmek gibi küçük mutluluklar bile kaçınılmaz sonucun gölgesinde kalacak, ama bir çanta hazırlayıp buraya, DC'ye uçmak bizim için bazı şeyleri hafifletti.

Grip ve Dr. Hammond toplum kefalet fonlarıyla ilgili çalışmalarından dolayı onurlandırılacaklar. Gelmeyecektim, ama Dr. Hammond'u uzun zamandır görmemiştim - bana sürekli ona Iz dememi söylüyor, ama henüz o noktaya gelmedim - düğünden bu yana sadece birkaç kez. O ve Grip ırklar arası ilişkiler hakkındaki görüşlerini tekrar gözden geçirmediler, ama en azından Grip ve benimle ilgili olarak bakış açısının değiştiği açık.

Bir saat sonra, üçümüz Grip ve benim otel süitindeydik. Iz barın arkasında onurlandırıyor çünkü görünüşe göre üniversiteyi barmenlik yaparak bitirmiş. Kendisi için bir Godfather, Grip için de bir votka martini yapıyor. Bu arada ben bir su yudumluyorum.

İçkiyi özlüyorum. Yani, içki zor zamanlarda bana iyi geldi.

Merhaba votka, eski dostum.

Barın arkasındaki şişeden derin nefes alıyorum ve Grip bana *bunu aklından bile geçirme* der gibi bakıyor.

"Sadece kokluyorum." Gülüyorum ve isteksizce şişeyi yerine koyuyorum.

"Madem içemiyorsun, en azından Grip'e otu bıraktırdın mı?" Iz süitin oturma odasındaki deri koltuktan soruyor.

"Gönüllü oldum, teşekkür ederim." Grip elinde içkisiyle Iz'in karşısındaki kanepeye yerleşiyor. "Her stüdyoya girerken kafanın güzel olduğu benim işimde kolay bir iş ."

"En zor kısmı Bris'te." Iz sempatik bir gülümseme sunuyor.

"Ve doğumdan sonra bile bir süre içki içemezsiniz. Sanırım emzireceksin? Umarım garip olmaz ama ben babalar kulübündeyim. girdikten sonra geri dönüş yok."

Kıkırdıyor, benim ve Grip'in gülümsemesinin yavaş yavaş küle dönüştüğünü, gerçekliğin tekrar üzerimize çökmesiyle yandığını fark etmiyor. Emzirmeyeceğim. Göğüslerim hiç olmadıkları kadar büyük ve gelecek ... sonra da kuruyacak. Tıpkı bu bebek gibi gelip geçecek.

"Ben ... um ..." Ayağa kalkıyorum, ziyafette giydiğim elbisenin yakasını ve eteklerini düzeltiyorum, kalbim gelirken ellerimi meşgul ediyorum. "Geri döneceğim. Sadece ..."

Yapamıyorum. Altı aylık hamile bir kadının muhtemelen yürümesi gerekenden daha yürüyorum, yatak odasına geri dönüyorum ve yatağa uzanıyorum, lüks yorganın üzerinde bir denizyıldızı gibi yayılıyorum. Tavana , gözlerimden sıcak yaşlar serbestçe akıyor ve kulaklarımda birikiyor. Hüzün üzerimde geziniyor. Daha önce hiç sürekli kalp kırıklığı vaadiyle yaşamamıştım ve çoğu gün bu bana fazla geliyor. Kayınvalidemin bebeğin kaderiyle ilgili haberi ilk duyduğunda beni teşvik bir şeyi yapmak için sık sık kaçıyorum.

Nimetlerimi sayıyorum.

Dindar olmadığım bilinen bir gerçek - hiçbir zaman olmadım ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacağım, ancak bazılarının neden buna yöneldiğini anlıyorum. Kai'nin hayatında neden bu kadar şekillendirici bir güç olduğunu anlıyorum. Sizden daha büyük bir şeyin var olduğuna inanmak, kendinizi küçük hissettiğinizde, koşullar tarafından küçeleştirildiğinizde rahatlatıcı olmalı

senin kontrolünde.

Bir numaralı nimet: Kavrama

İki numaralı nimet: Kavrama. *O kadar iyi ki, iki kere sayıyor.*

Üç numaralı nimet: beni seven arkadaşlarım ve ailem. Rhyson ve Kai ve Amir ve Shon ve Bayan James ve hatta ailem - hepsi bizim için bir teselli kaynağı oldu. Annem kararımı anlamadı ve beni sonlandırmaya teşvik etti. İlk başta bunun otomatik bir feminist tepki olduğunu, bebeği nedenlerle varsaydığını düşündüm. Pro-choice sadece bu: Seçme hakkım var. Grip ile paylaşmayı seçtiğim beden benim bedenim ve seçim yapma hakkımız var. Evet, yürüdüğümüz yol acı verici. Bazıları için gereksiz yere acı verici, ama bu bedenle yapmaya karar verdiğimiz şey bu. Kendi nedenlerimiz var ve bunlar sadece bizim nedenlerimiz. Annemin kendi torununa karşı nasıl bu kadar soğuk olabildiğini merak edip durdum. Elbette Grip'in annemin korkusuna dikkat çekmesi ve benim için duyduğu endişenin bu bebek için hissettiklerinden çok daha ağır bastığını belirtmesi anlamamı sağladı. Bunun kadar zor görüyor ve başıma gelecekleri yaşamamı istemiyor.

"Sen de ben anne," diye mırıldanıyorum.

Tavan değişmedi ama bakış açım değişti... biraz, duygularımı toparlayıp dışarı çıkmama kadar. Dr. Hammond'ı pek göremiyorum ve gecenin geri kalanını burada kara kara düşünerek geçirmek istemiyorum.

"Geri döndüm." Grip'in yanına yerleşiyorum, omzunun altına sokuluyorum ve kokusunu içime çekiyorum. İkisi de cevap vermeyince, havadaki ağırlığı hissediyor ve kasvetli yüzlerini fark ediyorum. Ben yokken ne konuştuklarını biliyorum.

"Ona söyledin mi?" Grip'e soruyorum, kırılmalı sesimi yumuşatıyor.

Herkes söylemiyoruz. Bu boktan bulutun önümüzdeki üç ayın üzerinde asılı kalması ve kutlama nedeni olması gereken pek çok anı gölgelemesi yeterince kötü. Tüm bu süre boyunca herkesin garip soru ve yanıtlarıyla uğraşmak istemiyoruz ve ayrıca herkesin bizi anlayacağına da güvenmiyoruz.

"Evet." Grip saç çizgime birkaç öpücük konduruyor ve omzumu sıkıyor.

"Bunun başınıza gelmesine üzıldüm çocuklar." Iz yüzünü buruşturur. "Kahretsin, yanlış söyledim. Böyle bir zamanda aptalca şeyler söyleyen o garip insanlardan biri olduğuma inanamıyorum."

"Sorun ," diyorum. "İyi olacağız."

Onu daha rahat hissettirmek için bir gülümseme topladım, bu son zamanlarda insanlar öğrendikten sonra kendimi hep yaparken bulduğum bir şey. İşlerin sizin için ne kadar kötü gittiğini başkalarına hissettirmek için ne kadar zaman ve enerji harcadığınızı fark etmemiştim. Onların rahatsızlığı ve acıması olmadan da işler yeterince ağır.

"Yapacağını biliyorum. Siz ikiniz. . sizde çoğu insanın asla bulamayacağı bir şey var. Eski sevgilim ve ben kesinlikle buna sahip değildik." Iz gözlerini içkisine dikti, bardağı avuçlarının arasında yuvarladıktan sonra tekrar başını kaldırıp ikimize baktı. "Siz evlenmeden önceki görüşlerim için, düşündüğüm şeyler için asla özür dilemedim."

Dudaklarının arasından hırçın bir kahkaha süzülüyor. "Sana *söylediğim* şeyler, Grip." iki yana sallıyor, yüz ifadesini çarpıtıyor.

"Bildiğimi sanıyordum. Sanırım senin hakkında bazı varsayımlarda bulundum Bristol. Sen de Grip. Sen haklıydın. Bağnaz dediğimiz insanlardan daha iyi ve özür dilerim. Hiç kimse ikinize bakıp aşkınızın birbirinizden başka bir şeye dayandığını düşünemez."

Bir an için sessizlik oldu. Bu sessizlik diliminde, İz'i kutsamalar sütunuma ekliyorum. Bize bu kadar karşı olan birinin, bizi gördükten ve tanıdıktan sonra kalbini değiştirmesi biraz mucize ve şu anda alabileceğim her mucizeyi alacağım.

"Özrün kabul edildi." Grip içkisinden bir yudum alır. "Sadece bir sorum var."

"Elbette. et." İz'in gözlerine bir dereceye temkinlilik giriyor, sanki Grip ona geçmiş inançları ve daha önce bizi aşağılama şekli konusunda meydan okuyabilirmiş gibi, o öyle düşünmese bile.

"Artık Siyah bir adamın Siyah olmayan bir kadına yasal olarak aşık olabileceğine inandığına göre," diyor Grip, "Callie'den ayrılacak mısın, ayrılmayacak mısın?"

İz'in gözleri genişliyor ve ardından gülümsemesi ve boğazından patlayan kahkahasıyla köşelerinden kırıışıyor.

"Orospu çocuğu!" İçkisini cam masaya çarpıyor. "Teknik olarak Callie beyaz bir kadın ve yatak odama burnunu sokma konusunda ne demiştin?"

"Ne kadar az hareket olursa olsun, kardeşim," diyor Grip, dolgun dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle, "orada görülecek bir şey yok."

Suyumu yudumluyorum ve onlar sonraki bir saat boyunca birbirlerine acımasızca sataşırken gülüyorum, ta ki bugünlerde hep olduğu gibi uyku beni rehin kadar. Grip elbisemi ve külotumu çıkarana kadar kıpırdamıyorum bile. Bu zor zamanda yürürken bile Grip beni seksi ve arzulu hissettirmeyi başarıyor. Hamile bedenimi seviyor ve geceliklerimi saklıyor. O benim en parlak noktam, en büyük nimetim. Şu bile bir dirseğinin üzerine yaslanmış, korumacı şekilde üzerimde geziniyor, yüzümde üzüntü, sıkıntı, düzeltemeyeceği şeyler denizinde düzeltebileceği herhangi bir şey arıyor.

"Üzgünüm, uyuyakalmışım." Yıllar önce onun için kazandığım dandik saate bakmak için bileğini tutuyorum. "Geç oldu. Uçağımız ne zaman-"

"Geciktirdim." Geceye muntazam bir kıvrımla başlayan asi saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Uyumanı istiyorum. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Yorganın altında kayboluyor ve ben onun nefesini, dudaklarının kızımıza fısıldadığını hissediyorum. Ona hala umut, olasılık fısıldayıp fısıldamadığını hiç sormadım. Çoğu gün bırakın başkasını, kendim için bile yeterince umut bulamazken onun nasıl bunu yapabildiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ve sonra olur.

Bir tekme. Karnımın içinden, bir sarsıntı, bir yaşam belirtisi.

Grip ve ben birlikte soluk soluğa kaldık, bir dizi ürkek nefes ve kırık kalpler paylaşacak bir sevinç anı buldu. Yorganı geri loş ışıktaki bile açıkça görülen karnımın yükselen gösteriyor.

"Bunu hissettin mi?" Sesi batırılmış bir huşu ile kısılmıştı.

"Evet." Dökmekten yorulduğum gözyaşlarımı . Onların bu ana düşmesini istemiyorum. Çiftlerin her zaman sahip olduğu bu tek şeyin, gelecek olanın gölgesinden kurtulmasını istiyorum.

"Bu inanılmaz." Grip'in sabah gökyüzünün bir uzantısı gibi geniş ve güzel gülümsemesi nefesimi . "Sen de inanılmazsın."

Başını eğiyor, dudaklarını burnumun, gözlerimin, dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Teşekkür ederim Bristol." Sesi duygusallıkla daha sert çıkıyor. "Ne için teşekkür ederim?" Boynunun sıcak tenini, omuzlarının zarif eğimini, kollarının gücünü .

"Çocuğumuzu taşıdığın için. Erkeklerin bunu eşlerine her zaman söylediğini biliyorum ama bu ..." Yutkunuyor, gözlerini sıkıca kapatıyor. "Tanrım, eğer bu senin için çok fazlaysa, Bris, kendimi asla affetmeyeceğim."

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum, içinde bulunduğumuz durumdan, bu kaya ile imkânsız yer arasında kalmamızdan sorumlu, suçlu hissetmesinin üstesinden geliyorum. "Kavra, hayır. Bunu ben istedim. Yani, elbette *bunu* değil, bu şekilde değil, ama seçeneklerimiz sunulduğunda, benim seçtiğim bu. Bizim için doğru olan bu. Bebeğim, lütfen yapma."

Kelimeler kifayetsiz kaldığında, başımı kaldırıp onu öpüyorum, sevgisini tatmak, ilgisinin tadını çıkarmak için yeterince açılıyorum. Bu işte kendi isteğimle birlikte olduğumuzu bilmesini istiyorum. Öpücüğüme yalvaran bir tutkuyla karşılık veriyor ve sadece birbirimizde bulduğumuz teselliye dönüşüyor - yürüdüğümüz fırtınaya değil

ama aşkımızla yaptığımız. Bu yatak ve bu bedenler için ayrılmış abartılı bir yakınlık ve daha önce birçok gece yaptığım gibi, dudaklarımda onun tadıyla kollarında uykuya dalıyorum. Bu kadarı yeterli.

Fırtınanın gözünde, bu bir lütuftur.

BÖLÜM 38

KAVRAMA

"SÜRPRİZ!"

Bristol, yüzünü bir gülümseme bile ön kapımızdaki kadın kümesine geniş gözlerle bakıyor. Sekiz aylık hamile, onu hiç görmediğim kadar büyük.

Ve daha güzel.

Bu hamilelik alışılmadık, pek çok açıdan tipik değil ama kadınların sahip olduğu varsayılan o efsanevi ışıltı -Bristol'da fazlasıyla var. Kapı çaldığında ondan önce çünkü diğer tarafta kimin olduğunu biliyordum. Kai haftalar önce Bristol için bir parti düzenlemek üzere bana gelmişti - geleneksel bir parti değil tabii ki, bebek için hediyeler ve eğer bu olması gerektiği gibi gerçekleşiyorsa ihtiyacımız olan tüm eşyalarla dolu bir parti. Kai, Bristol için hayatındaki kadınların desteğini ifade , onu sevdiklerini ve önündeki zor süreçte onunla birlikte yürümek istediklerini gösterecek bir şey yapmak istedi.

İçeri girdiklerinde her birine sarılıyorum. Jimmi ve Kai, New York'tan gelen Shon ve Charm, annem ve Jade.

"Jade?" Şaşkınlığımı gizlemeye çalışmıyorum. "Vay canına. Yani, seni görmek güzel."

Jade ile aramızdaki buzlar biraz çözüldü ama Bristol hayatımızın demirbaşlarından değil. Teşhisi öğrendikten hemen sonra ona söyledim ama konuda fazla konuşmadık. Ne diyeceğini bildiğini sanmıyorum. Çoğu insan bilmez.

"Bu kız saçmalığını özlemeyecektim." Raiders şapkasını düzeltiyor ve alay ediyor. "Burada gerçekten pedikür ve yüz bakımı yaptıklarını biliyor musun?"

"Evet, kızların bu tür şeylerden hoşlandığını duydum." Umursamazca omuz silktim. "Eğer kaçmak istersen diğer odada maçı izliyorum."

"Devre arasına kadar orada olacağım." Jade'in gülümsemesi kayboldu ve gözleri ayıldı.

"Nasılsınız?" "Biz iyiyiz." Bristol'a bakıyorum, etrafı gülen kadınlar, ojeler ve kartlarla çevrili.

İnsanlığa Karşı ve aşırı pahalı kekler. "Umarım bu onun için çok fazla değildir."

Bunu neredeyse hiç kimseye yüksek sesle söylemedim ama Jade sıradan biri değil. Çocukluğumuzun en zor zamanlarında birbirimize bağlandık. Polisin onu oyun parkında taciz gün. Kardeşlerinden birinin diğerini ön bahçemde öldürdüğü gün. Birbirimizin en kötü anlarına tanıklık ettik; trajedinin mahremiyetini paylaştık. İlişkimiz her zaman suskunluktan itirafçılığa doğru salınan bir sarkaç oldu.

"Sakin . Haklıydın, bu kız ya başarır ya da ölür. O bir savaşçı." Jade başını geriye atar

yüzümü incelemek için. "Endişelendiğim kişi sensin."

"Ben mi?" Göğsüme dokunuyorum ve başımı sallıyorum. "Ben iyi olacağım. Beyaz acıyacak ama o iyi sürece dayanacağım. Eğer bu Bristol'u kırarsa ..."

Kelimelerim dağılıyor. Aşkımız, mümkün olduğunu düşündüğüm sınırların bile ötesine uzanan bir ip. Bizi görünmez bir şekilde birbirine bağlıyor ama benim için dokunabileceğim ya da tadabileceğim her şeyden daha gerçek. Bir keresinde ona, onun kalbini kırarsam benimkini de kırmış olacağımı söylemişim ve bu doğru. Kalplerimiz birbirine sarılmış, birleşmiş. Bristol yanımdaysa her şeyin üstesinden gelebileceğime gerçekten inanıyorum. İnancıma en yakın şey bu ve ona Ben de ona. Bizi ayakta tutanın ben sanıyor ama benim gücüm ona bağlı. Eğer Bris'i kaybedersem. Fiziksel olarak değil ama sahip olduğumuz şey sağlam kalmalı. O benim temel taşım ve okuduklarıma göre bir çift için hayatta kalması en zor şey çocuğunu kaybetmek.

Kuzenim uykuya dalmadan önce Kai gelip Jade'e birkaç şey söylüyor. Östrojen bu yoğunken burada ne kadar kalabileceğinden emin değilim.

"Bunu yapmamıza izin verdiğin için teşekkürler Grip." Kai'nin gözlerini hüznün gölgeliyor ama dudaklarında inatçı bir gülümseme var. "Biz sizinleyiz çocuklar. Bunun hayal edilemeyecek kadar zor olduğunu biliyorum ama yalnız değilsiniz."

"Kalmama izin verdiğiniz için teşekkürler," diyorum. "Anlayışın için."

Tüm bunlar çok tatlı ve Kai'nin bunu yapmak istemesine sevindim, ancak bu hamilelikteki her şey gibi bunun da acı bir tarafı var ve işler değişir ve Bristol'un bana ihtiyacı olursa yakın olmak istiyorum.

"Kalabilirsin, ama gözlerden uzak olmayı kabul ettin, o yüzden ..." Oturma odasına ve beni bekleyen devasa düz ekran televizyona doğru ince bir el . "

"Ben gidiyorum," diye yalandan homurdanıyorum. Tüm bu ojeler, tartlar ve diğer şeyler beni kaşıntırmaya başladı.

Çıkarken Bristol'un yanağını öpmek için durdum.

"Bunu biliyordun." Gözlerini kısıyor ama bir gülümseme beliriyor. "Bir suç ortağı." "Beni sonra cezalandırabilirsin."

"Oh, planlıyorum." Kulağıma fısıldamak için eğiliyor, "Herkes gittiğinde karaya vurmuş balina seksi yapabiliriz."

"Yeni favori pozisyonum," diye şaka yapıyorum. "Nasıl yapayım."

"Ugh." Aynı hem kaşlarını çatıyor hem de

gülümsüyor. " "Aşık oldum." Yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Ben de öyle." Ellerini benimkilerin üzerine koyuyor, gözleri bana kilitleniyor. "Bunun için teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum ve artık sadece bir şişlik olmayan karnını öpmek için eğiliyorum. Sona geldiğimize göre artık ayak parmaklarını göremiyor. Bu göbeği özleyeceğim ve bu düşünceyle ani bir acı beni sarıyor, neredeyse nefesimi kesiyor. Bu göbek gittiğinde, küçük kızımız da gidecek.

Sonraki bir saat boyunca kendimi futbol maçına kaptırmaya çalışıyorum ama ne yaptıklarını duymak için kulaklarımı zorluyorum. Jade bana katıldığında ona sorabileceğimi düşündüm ama hiç sormadı ve bu beni meraklandırdı. Koridorda ilerliyorum ve gizlice köşeden başımı uzatıyorum. Jade hâlâ orada. Aslına bakarsanız, Bristol'un karnını kaplayan diğer tüm kalem işaretlerine kendi sözlerini ekliyor. Tam ortasına bebek için seçtiğimiz isim karalanmış.

Zoe.

Hayat demek. Mümkün olan da : Zoe'nin yaşamı ve ölümü bir başkasını kurtaracak. Jade bebek pandaya benzeyen şeyin son rötuşlarını yaparken Bristol gülüyor ve kıvranıyor.

"Gıdıklanıyor!" Bristol çığlık atıyor, arkaya atıyor, siyah saçları arkasında sallanıyor.

Çok güzel ve çok mutlu. anı dondurmak ve bir zaman kapsülünde saklamak istiyorum, için gömmek, gelecek nesiller için, diğer çocuklara annelerinin şiddetli bir resmine sahip olacağımızı

göstermek için

Hayatının en zor döneminde neşe bulacak kadar.

Günler sonra gibi gelen ama sadece birkaç saat sonra, kekler gitti, oyunlar kaldırıldı, yüz bakımı yapıldı. Bu iyi niyetli kadınlar Bristol'u bütün gün benden aldılar ve onları ne kadar sevsem de onu geri istiyorum. Onu kendime istiyorum. Günün sonunda sessizlikte, birbirimize sarılarak, her şey hakkında konuşarak, birbirimize güven vererek birbirimizden aldığımız bir güç var. Fazla bir şey değil ama kalbimde sabit bir şekilde yer etmiş olan sızıyı gerçekten dindiren tek şey bu gibi görünüyor.

Belki bir kek hayatta kalmıştır umuduyla mutfağa giriyorum ama kapıda duruyorum. Annem ve Bristol lavabonun karşısında birbirlerine sarılmış, kolları, gözyaşları, keder ve güçten oluşan bir karmaşa içindeydiler. Vücudumdaki her ilkel içgüdü, hayatımdaki en önemli iki kadını korumam, onlara zarar veren her neyse onu durdurmam için bağılıyor ama mantık devreye giriyor ve kendimi hiç olmadığım kadar çaresiz hissediyorum. Bu sadece hayat, sadece ölüm, kontrol yanılsamamı paramparça eden amansız bir döngü ve acıyı durdurmak için gerçekten yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bristol ağlamaklı kucaklaşmalarından başını kaldırıp bakar, dudaklarında hafif bir kıvrım belirir.

"Selam bebeğim." Gözyaşlarından boğuk ve hışırtılı çıkan sesi boğazında düğümleniyor. "Ben de tam annene Zoe'nin göbek adını söylüyordum."

Millicent, annemin adı. Herkes ona Mittie diyor ama bunun nedeni Jade'in Millicent diyememesi ve ona Mittie Teyze demeye başlaması. Bu isim tuttu ve hepimiz benimsedik ama onun asıl adı Millicent ve değerli bir aile yadigarı gibi bu ismi Zoe' devrediyoruz.

Annem geçmişte torunları hakkında o kadar çok konuşmuştu ki, eminim ilk torununun doğmasını hayal ettiği koşullar bunlar değildi. Kendimi onların sıkı çemberinin içine sokuyorum, ikisini de kollarımla sarıyorum ve tükenmiş rezervlerimden onlara güç vermeye çalışıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor annem, sağ elini benim yanağıma, sol elini de Bristol'unkine koymak için geri çekiliyor. "İkinizi de. Bunu da atlatacağız. Tanrı bize yardım edecek. Hepinize dualarım sizinle."

Annem maça ası şişesini seviyor olabilir ve hatta çocukken işler zorlaştığında birkaç kez içtiğini görmüş ama hiçbir Pazar gününü kaçırmaz. Ben yıllarca geliştirmeye çalıştığı inancın artık hayatımda gerçek bir yeri olmamasının onu rahatsız ettiğini biliyorum.

"Bunun için teşekkür ederim. Alabileceğimiz tüm duaları kullanabiliriz," diye cevap veren Bristol beni şok etti. Ne zamandan beri birinin dua etmesini önemsiyordu? Sanırım zor zamanlar insana bunu yapabiliyor.

Annemi kadar yürütüyorum, o gevezelik ederken başımı sallıyorum, Bristol'ün biraz dinlenmesini sağlayacağıma dair onu temin ediyorum ve bizim için buzdolabına bıraktığı yiyecekleri yiyeceğimize söz veriyorum.

"Marlon, bana bak." Çenemi kavramak için uzanıyor, gözlerimi daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla tutuyor. "Bristol hayatta kalmayı biri, bunu ikimiz de biliyoruz ama buna hazır değil."

"O-"

"Sen de değilsin," diye araya giriyor, boğaz kasları gözyaşlarını tutmak için çalışıyor. "Kendini buna hazırlamaya çalıştığını biliyorum, ama geleceğini bilsen bile bu tür bir acıya hazırlıklı olamayacağını kabul etmeni istiyorum."

Konuşmaya, savunmaya, güven vermeye çalışmayı bırakıp sadece onun bilgeliğini özüksüyorum.

"Karını ne kadar sevdiğin ve onun da sana ne kadar taptığı ortada ama bu her şeyi değiştirecek." Annemin kaşları sorunlu gözlerinin üzerinde toplanıyor. "Bu tür bir savaştan yara almadan ve her kadar canını yakacak olsa da, bunca zaman Zoe'yi taşıyan, onun hareketlerini hisseden ve bedenini onunla paylaşan Bristol'dur. Zamanı geldiğinde onun için biraz daha farklı, belki biraz daha derin, hatta kemiğe daha yakın olduğunu hatırlayın. Babalar bunu duymaktan hoşlanmaz ama anneni dinle Marlon."

Sesime güvenmiyorum ama sadece başımı sallıyorum. En son annem ayrılıyor ve ben kulübenin

kapısına yaslanıyorum.

Bir dakika boyunca, ani sessizliğin aşırı çalışan duyularıma nüfuz etmesine izin verdim. Annemin hazır olduğumu bile hazır olmadığım konusunda ne demek istediğini anlıyorum, ama en azından denemek için önümüzdeki bir ayım olduğu için mutluyum.

Plan yaptığımızda Tanrı'nın güldüğünü söylerler. Mutfakta Bristolun yanına döndüğümde, bunun doğru olması gerektiğini düşünüyorum. Lavabonun , tam bıraktığım yerde, gözleri kocaman ve kırmızı çerçeveli, yanakları yaşlarla dolu, saçları koyu ve dalgalı dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor. Bu atasözünü aklıma getiren şey nasıl değil, ürkek bir nefesle söylediği şey.

"Suyum geldi."

BÖLÜM 39

GRIP & Bristol

Zoe Millicent James için Doğum Planı

BEBEK KIZIMIZA anensefali teşhisi konuldu. Bazıları için ne kadar kusurlu görünürse görünsün, o bizim ve onu şimdiden çok seviyoruz ve onunla geçireceğimiz her zamanın değerini bileceğiz.

Lütfen onu adıyla çağırın, Zoe. Lütfen bize nasıl hissettiğimizi, aktif olup olmadığını ve bu hamileliği özel kılan diğer deneyimlerimizi sorun. Bu, Zoe'nin hayatını onaylar ve onurlandırır.

Doğumdan sonra öngörülmeleyen durumların ortaya çıkabileceğini ve kararlar alınması gerekeceğini anlıyoruz. Kararlara katılabilmemiz için lütfen bizi bilgilendirin. Lütfen bizim onayımız olmadan, aşağıda belirtilenler dışında hiçbir müdahalede bulunmayın. İsteklerimize saygı göstereceğinize inanıyoruz.

Doğum odasında Zoe'nin babası Marlon'un ve Zoe'yi doğurtacak olan doktorun hazır bulunmasını istiyoruz. Diğer aile üyeleri ve ziyaretçiler bekleme alanında bekleyecektir.

Ben, Bristol (anne), sezaryen önerilmediği sürece vajinal doğum yapmak istiyorum. Zoe için bir doğum belgesi ve ölüm belgesi almak istiyoruz.

Ayak izlerini ve el izlerini istiyoruz. Zoe üzerinde herhangi bir test yapılmasını istemiyoruz.

Eğer bebeğimizin kalbi doğumdan önce durursa, bilgilendirilmek istiyoruz.

Doğumun videoya kaydedilmesini istemiyoruz, ancak sonrasında bol bol fotoğraf istiyoruz.

Zoe'ye verilecek her türlü ilaç ebeveynler tarafından onaylanmalı ve maksimum konfor sağlayacak dozlarda verilmeli, aynı zamanda Zoe'nin ailesi ve ziyaretçileriyle görüşebilmesi için uyanık olmasına izin verilmelidir.

Zoe'nin babası göbek bağıını kesecek.

Zoe'nin konforu için sadece ağızdan ve burundan aspirasyon yapılmasını ve iznimiz olmadan entübasyon yapılmamasını istiyoruz.

Zoe doğduktan sonra silinmesini, gerekirse emilmesini, battaniyeye sarılmasını ve ister canlı ister ölü doğmuş olsun bize teslim edilmesini istiyoruz.

Ayrıca Zoe'ye ilk banyosunu yaptırmak istiyoruz.

Bebeğimizi hemen kucaklamak istediğimiz için lütfen onu önce babası Marlon'a teslim edin. Yaşamsal belirtilerin, kilonun, ilaçların ve tahlillerin mümkünse ertelenmesini rica ediyoruz.

Zoe'nin beklenenden daha az sorunu varsa, lütfen tüm olası test ve tedavi seçeneklerini bizimle görüşün.

Rutin doğum sonrası bakım dışında bebeğimizle özel zaman geçirmek istiyoruz. Yapılması gereken istisnaları görüşeceğiz. Zoe'nin her zaman odada bizimle birlikte olmasını istiyoruz.

Zoe'nin büyükannesi Millicent James, aile ve arkadaşlarla irtibatı sağlayacak, periyodik olarak güncellemeler sunacak ve sadece bizim isteğimiz üzerine odamıza kadar eşlik ettiği insanların akışını yönetecek ve telefon görüşmelerinde bize yardımcı olacaktır.

Doğum kanadının bir ayırdık ve sadece yetkili personel ile onaylı arkadaşları ve ailelerinin girişine izin veriyoruz. Hiçbir koşul altında basın mensuplarının alana girmesine izin verilmemelidir.

Zoe için La Casa Memorial Gardens and Funeral Home'da anma/cenaze töreni planlanmıştır.

Zoe'yi ölürken ya da öldükten sonra kucağımıza almak istiyoruz. Zoe organlarını nakil için bağışlayacaktır. Doğum ve ölüm koşullarına bağlı olarak, kalp kapakçıkları, kornealar (her iki doku bağıışı) ve muhtemelen böbrekler ve karaciğer hücreleri bağışlayabilir. Zoe vefat eder etmez organ bağışına hazırlık amacıyla doğrudan iyileşme ameliyatına alınacaktır. Bir cenaze giysisi temin edilecektir. Aşağıdaki eşyaları hatıra olarak saklamak istiyoruz: bir tutam saç, kimlik bileziği, beşik kartı, el ve ayak izleri (mümkünse kalıplar), kilo kartı, şapka, battaniye, kıyafetler, aile el izleri ve hem renkli hem de siyah beyaz fotoğraflar. Toplanan eşyaları saklamak için bir anı kutumuz var.

Otopsi yapılmasını istemiyoruz.

Bu acı-tatlı zamanı mümkün olduğunca katlanılabilir ve unutulmaz kılmamıza yardımcı olduğunuz için teşekkür ederiz.

BRISTOL & Marlon James

BÖLÜM 40

KAVRAMA

"PLANI AYARLAMAMIZ GEREKİYOR."

Dr. Wagner'in sözleri duymak istediklerim değildi. Olması gerekenden bir ay önce doğum plan zaten yeterince ayarlanmış gibi geliyor.

"Sezaryen istemiyor." Sesimi sadece doktorun duyabileceği kadar alçak tutuyorum. "Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

Bristol'un kasılmalar arasında dinlendiği yere bir bakış atıyorum. Saçlarını yüzünden geriye kazımış, ancak tutam tutam saçları gevşemekte ve yüzüne yapışmakta ısrar ediyor. Hastane önlüğü sırlıslıklam ve başı yorgunluktan yana düşmüş. Ne kadar süredir doğumda olduğunu unuttum ama görünüşe göre Dr. Wagner yeterince uzun sürdüğünü düşünüyor.

"Doğumu ilerlemiyor." Dr. Wagner'in gözleri şefkatle yumuşuyor ama çenesi kararlılıkla sertleşiyor. "Bebeğin kalp atış hızı düşüyor. Zoe için olabildiğince kolay bir geçiş ve onunla olabildiğince fazla zaman istediğinizi göz önünde bulundurursak, buna *hemen* uyum sağlamamız gerekiyor. Bristol'a söyleyebilirim ya da-"

"Hayır." Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Ben olmalıyım. Ona ben söylerim." "Güzel." Yakınlarda duran bir hemşireye işaret ediyor. "Onu ameliyat için hazırlamaya başlamamız gerekiyor. Durumu açıklamam için sana bir dakika veriyorum."

Dr. Wagner, profesyonel gardını nadiren düşürerek elimi tutuyor ve sıkıyor.

"Buraya kadar geldin Grip," diyor, gözleri sempatik ve ciddi. "Sen ve Bristol çoğunun takip edemediği ya da edemediği bu rotayı belirlediniz. Şimdi bunu sonuna kadar götürme zamanı."

Göğsümde kontrolden çıkmış bir pervane dönerken paniğe kapılmamaya çalışarak korku, hayal kırıklığı, öfke ve çaresizlik içinde dizginleniyorum. Bana erkek olmanın ne demek olduğunu, bir evi nasıl yöneteceğimi, bir aileyi nasıl geçindireceğimi, bir eşi nasıl seveceğimi öğretecek bir babam hiç olmadı. Sevgi ve liderlik hakkında bildiklerimin çoğunu bana bir kadın öğretti. Annem öğretti ve bana vermeye çalıştığı her dersi, her tavsiyeyi, her şeyi, şimdiye kadar yaptığım ve muhtemelen yapacağım en zor şeye yaklaşırken hatırlamaya .

"Bris," diye fısıldıyorum, ıslak saç tellerini alnından fırçalayarak. "Selam bebeğim."

Yüzüme odaklanmadan önce yorgunluktan ve ağrı için aldığı ilaçlardan dolayı gözleri biraz açılıyor ve dönüyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, uzun saatler boyunca sesi incelmış. "Bebek-" "O iyi.

Harika gidiyorsun, ama biz ..."

Bristol'un doğal yollarla doğum yapmayı ne kadar çok istediğini bildiğim için bunu yapmaktan nefret ediyorum. Bu deneyimden istediğimiz gibi olmayacak bir şey daha, ondan almam gereken bir şey daha

"Sezaryen yapmamız gerek, Bris." Yüzünü izliyorum ve elmacık kemiğinin üzerinden tek bir damla gözyaşı süzöldüğünde kalbim sıkışıyor.

"Hayır, Grip, ben ..." Gözyaşını sabırsızca siliyor ve dudaklarını sıkıyor. "Neden?"

"Doğumunuz ilerlemiyor. Çok uzun sürdü. Doğal olarak hızlı bir şekilde gerçekleşmesini umuyorduk, ancak Zoe'nin en kolay geçişi yaşamasını ve onunla zaman geçirmek istiyorsak, bunu şimdi yapmamız gerekiyor."

"Şimdi mi?" Gözleri açılıyor ve dişleriyle dudağını kesiyor. "Ben ... şimdi."

"Evet." Dr. Wagner ve ekibi odaya girerken omzumun üzerinden bakıyorum. "Seni hazırlamaya başlamak istiyorlar."

Elimi tutuyor ve kanımı çekecek kadar sert sıkıyor. "Tut, korkuyorum." Gözyaşları gümüşi gözlerindeki dehşetin üzerinde yüzüyor. "I . . . Bunu yapamam."

Bristol'un bana herhangi bir şeyden korktuğunu kaç kez söylediğini bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Ameliyat hakkında pek konuşmamıştık çünkü planlamıyorduk, ancak onu rahatlatacak kadar şey biliyorum ve bilmediğim her şeyi Dr. Wagner .

"Basit bir ameliyat," diye onu rahatlatıyorum. "Sadece-"

"Hayır, ameliyat değil." Gözlerini sıkıca kapattı. "Yani ... ameliyattan sonrasını kastediyorum." Bana bakıyor, korku görmeye alışık olduğum güveni, korkusuzluğu gölgeliyor.

"Bunu yapamam." Tırnakları derimi keserken dudakları titriyor. "Gitmesine izin verebileceğimi sanmıyorum."

Sikeyim.

Ben de bunu yapabileceğimi sanmıyorum ama zorundayız. Ekip etrafımda dolaşıyor ve Dr. Wagner'in aciliyeti hızla sabırsızlığa dönüşüyor, ensemde nefes alıp veriyor.

"Bris, olacak ..." "Tamam" kelimesi ağzımda düğümleniyor. Bristol ve ben birbirimize yalan söylemeyiz. İlişkimiz rahatsız edici konuşmalar, boktan ihtimaller ve Bristol'un deyimiyle duvarsız aşk üzerine kurulu. Şimdi gerçeklerden daha azıyla aramıza duvarlar örmeyeceğim.

"İyi olacak mı bilmiyorum," diye sessizce itiraf ediyorum.

Yorgun gözleri parlıyor ve itirafıma, beklenmedik dürüstlüğüme kilitleniyor.

"Sana hiçbir zaman tutamayacağım sözler vermedim Bris ve şimdi de saçmalamaya başlamayacağım."

Zoe'yi dakikalar, saatler ya da günler bize getirecek olan kesimi yapmadan önce söylenmesi gerekenleri söylemekten beni alıkoyacak olan korkuyu yutkunarak geri .

"İşler binmek üzere," diyorum. "Ve sana söz tek şey, seni hayatımın sonuna kadar seveceğim ve birlikte her şeyin üstesinden gelebileceğimize gerçekten inanıyorum. Buna inanıyor musun?"

Gözlerini kaplayan korku, umutsuzluk ve bitkinliğin arasından bana olan güvenini gördüğüm o anı asla unutmayacağım. Bu şimdiye kadar aldığım en büyük hediye.

"Evet." Sesi zayıf çıkıyor ama karakterini güçlendiren o çelik. İşte orada. İçine uçtuğumuz bok fırtınasına meydan okuyor. Buna meydan okuduğunu düşünmek hoşuma gidiyor çünkü içine birlikte uçuyoruz. Ben Tanrı değilim, ona mucizeler vaat edemem ve ne kadar istesem de Zoe'yi kurtaramam. Onu bırakma vakti geldiğinde, ben de Bristol gibi parçalanmış olacağım. Yine de ben onun kocasıyım ve o sevdiğim tek kadın. Söz *verebileceğim* tek şey, her şeye rağmen birbirimize sahip olacağımız.

BÖLÜM 41

BRISTOL

Uyandığımda bazı yerlerim uyuşmuş, bazı yerlerim ise belli belirsiz ağrıyordu. Aklım başımda olan son anım, Grip'in bana her şeyin yoluna gireceğine dair söz verirken yüzünde beliren endişe çizgileri.

Hayır, bu doğru değil.

Sezaryen sırasında ya da sonrasında her şeyin yolunda gideceğine dair söz vermedi. Beni seveceğine söz verdi ve hâlâ sevdiğini biliyorum.

Ama her şey yolunda mı?

"Kavramak mı?" Böğürtlenler boğazımı pıhtılaştırıyor ve sesimi sertleştiriyor.

"Hey." gördüğümde kalbim küt küt atıyor ve elinde kundaklanmış minik bir bebek görünce duruyorum. "Dönmüşsün."

Şimdi hatırlıyorum. Zihnim uyuşturucu ve yorgunluğun sisi ile savaşıyor. Uyanık kalmak için mücadele ettiğimi hatırlıyorum. İlaçlar ve yorgunluk arasında, sadece onun ağlamasını duymaya ihtiyacım vardı. Vücudumun alt yarısını kapatan perdenin altında inanılmaz bir basınç vardı ve ardından keskin bir çığlık. Sonra, sanki bedenim dayanabildiği kadar dayanmış gibi, o çığlığı duyar duymaz her şey karardı.

"O ..."

Yaşıyor musun? Hala burada mı? Onu kaçırdım mı? Çoktan gitti mi?

Sorular kafamda birincilik için yarışıyor, düşüncelerimi bulandırıyor. Gözyaşları çok geride değil, gözlerimi yakıyor ve dudaklarımı titretiyor.

"O burada." Grip'in gözleri küçük kızımıza mı yoksa bana mı bakarken daha şefkatli anlayamıyorum. "Onu tutmak ister misin?"

Heceler ve sesler boğazımda düğümleniyor ve iniltiye yakın bir şey, ardından da belirsiz bir baş sallaması yapabildiğim tek şey.

"Zoe," diyor Grip, küçük bebeğiyle birlikte yatağa doğru eğilerek. "Güzel annenle tanış."

Tatlı ağırlığını kollarıma aktarıyor ve kafamın her tarafına dağılıp keçeleştiğinden emin olduğum saçlarıma bir öpücük bırakıyor ama umursuyor gibi görünmüyor. Aksine, dudakları oyalanıyor.

Çizgili battaniyenin altından minik bir şapkanın ucu görünüyor. Tereddüt ediyorum, battaniyeyi geri çektiğimde, onu gördüğümde geri dönüş olmayacağını biliyorum. Örtüyü yavaşça sıyrıyorum. Kalbim korkunç bir şeye hazırды. İnternette bulduğum resimler elimdekine hiç . Gözleri normalden biraz daha fazla şişmiş olabilir, ama her sabah aynada bana grinin aynısı ve küçük ağzı, bu aşamada bile, geniş dolgunluğu ve yontulmuşluğu taşıyor

Babasının çizgileri. Dr. Wagner'in bana ne söylediğini, tüm araştırmaların ne dediğini biliyorum - bilişsel işlevi yok. Beyninin çoğunu kaybetmişken nasıl olabilir? Herhangi bir hareketin sadece içgüdüsel seğirmeler, refleksler olduğunu, uyaranlara yanıt olmadığını biliyorum. Belki de kalbim sadece gözlerinde bir farkındalık olduğunu, bir şekilde annesi olduğumu bildiğini düşünerek kendini kandırmak istiyor. Onunla tanışmak, dakikalar ya da saatler için bile olsa ona sahip olmak için cehennem ateşleriyle yüzleştim ve Grip ve ben onu tutmak için kalplerimizi riske .

O buna değerci.

Bunun akıllıca olmadığını ve yakında ödeyeceğimi biliyorum ama kalbimi bu küçük kıza açıyorum ve bir sel gibi içeri akıyor. Kendini her santime sıkıştırıyor, göğsümde bir basınç oluşana ve hıçkırıkla patlayana kadar mevcut her alana nüfuz ediyor.

"Oh, Tanrım." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve yüzüme sevinç damgasını vuruyor. "O çok güzel."

Kafamı kaldırdığımda Grip'in bana, benim ona baktığım gibi baktığını görüyorum; sanki o, tutunmaya bir mucizeymiş gibi.

"Güzel," diye onaylıyor, uzun kirpiklerinin uçları gözyaşlarıyla ıslanmış.

"Bayıldığıma inanamıyorum." Zoe'ye dönüp bakıyorum, elimdeyken onu olabildiğince çok kararlıyım.

"İlaçlar ve yorgunluk arasında, daha uzun süre baygın kalmadığına şaşırdım. Sadece birkaç dakika sürdü, çok uzun değil." Grip yatağa ve kolunu başımızın üzerindeki yastığa bizi koruyor. "Hemşireler bunun olabileceğini söyledi."

"Kordonu kestini mi?" Kocamın gülümsemesini yakalayacak kadar gözlerimi ondan ayırıyorum, gurur her gözeneğinden parlıyor.

"Evet, yaptım," diyor usulca. "İnanılmazdı."

"Güzeldi."

Kapı açıldığında ikimiz de dönüyoruz. Dr. Wagner içeri giriyor, yüzünde kibar bir endişe maskesi var. Arkasından bir hemşire geliyor.

"Ne ?" Dr. Wagner yatağımın ucunda asılı duran çizelgeyi kaldırarak soruyor.

"Tamam." Gözlerine içtenlikle ve minnetle bakıyorum. "Doğru kararı verdiğimizden emin olmadığını biliyorum ama onu buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Öyle değildi, Bristol." Profesyonel yüzünü bir gülümseme kaplıyor. "Bu karar sadece ebeveynlere ait olabilir. Benim işim tüm gerçekleri ve bir kararın tam olarak neleri gerektirdiğini bildiğinizden emin olmak."

Önce Zoe'ye sonra da Grip'e bakıyorum. Gerçeklik üzerimize baskı yapıyor. Ne kadar yakın olduğunu bilmesek de uzakta bir yerde beliren sondan saklanamayız.

"Bununla birlikte," diye devam ediyor Dr. Wagner, "zamanın kısa olduğunu biliyorsunuz."

Sözleri doğru olsa da, Zoe'yi kucağıma alırken bulmayı başardığım neşeyi zedeliyor. Bir yanımda bunun normal bir doğum olduğunu, bebeğimin her an etrafta dolaşmaya başlayacağını, zaten sütle dolu olan göğüslerimi düşünmek istiyor. Bir araba koltuğu almak için çabalamamız gerektiğine inanmak istiyorum çünkü bir ay erken geldi ve hazırlıksız yakalandık ve şimdi onu eve götürmek zorundayız, ama onu eve götüremeyeceğiz.

"Ailenizin dışarıda beklediğini biliyorum. Sen rahat eder etmez, Zoe'yle tanışmasını istediğin biri varsa," diyor Dr. Wagner nazikçe, "onları hemen içeri getirmelisin."

"Yapacağız." Grip başparmağını Zoe'nin yanağının dolgun kıvrımında gezdiriyor. "Teşekkürler doktor."

"Çok güzel," diyor doktor, gözleri Zoe'nin üzerinde. "Gidip viziteye çıksam iyi olacak. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

O gittiğinde, kapıda mor bir tüy fark ettim.

"Bu tüy ne için?" Zoe'nin hayati değerlerini kontrol eden hem ireye sordum.

"Pardon?" Gözleri, kim olduğumuzu ya da daha doğrusu Grip'in kim olduğunu bildiğini söyleyen o dikkatle sakın bir şekilde benden Grip'e kayıyor. Kim olduğum kimsenin umurunda değil ve bu benim için sorun değil. Kanadın bu bölümünü tamamen kendimize ayırdık ve yakınlarda başka hasta yok. Bu gün, kameraların ya da diğer hastaların mahremiyetimize girme tehdidi olmadan da yeterince zor.

"Tüy," diye tekrarlıyorum, kapı kolunda asılı olanı göstererek. "Bir anlamı var mı?"

Hemşire ayaklarını ve gözlerini , araştıran bakı tan ve sorudan kaçınıyor.

"Bu sadece personelin nasıl davranması gerektiğini bilmesi için yaptığımız bir şey," diyor kaçamak bir ifadeyle. "Neyi bilmeleri için?" Grip soruyor. "Daha önce koridorlarda biraz dola tım ve diğer personelin bunu görmedim. kapılar."

Cevap vermeden önce Zoe'ye bakıyor.

"Bebek kapıya mor bir tüy asıyoruz, böylece tüm personel duruma duyarlı kalıyor" diyor, sesi sempati ile yumuşak.

Bir  l m.

Kulağa soğuk ve nihai geliyor, oysa bebeğim kollarımda yatarken hiç de öyle değil. Sıcak ve canlı hissediyor. Ben bir mucize için yalvarırken tüm dünya *bir ölümü* gibi geliyor.

"Aileni ve arkadaşlarını ba lamak ister misin?" diye soruyor, belli ki beni hâlâ keskin di li bir tuzağa yakalanmış bir geyik gibi acı içinde kıvrandıran bu garip anı geride bırakmak istiyor.

"Bir saniye bekle," diyorum. " nce bir şey yapmak istiyorum."

Grip'e bir bakış atarak kapağı Zoe'nin ba ından yavaşça kaldırıyorum. Kusurlarımı Grip'ten saklamıyorum ve o da beni koşulsuz seviyor. O da kendi kusurlarını benden saklamıyor çünkü benim de onu aynı değişmez yürekle biliyor. Kızımız, burada bizimle olduğu sürece, daha azını hak etmiyor.

Onun kusurlarını görmek çünkü onu aynı şekilde seveceğimi biliyorum. Bakması zor. Şapka olmadan, onun diğer yeni doğanlar gibi olduğu yanılsaması zalim bir el çabukluğuyla ortadan kalkıyor ve ultrasonun bize aylar önce gösterdiği şeyi doğruluyor. Bazı kısımları eksik. Beyninin gelişen kısımlarını ince bir zar kaplıyor ama bu hiç hoş değil.

Öyle bile olsa, o bizim.

"İyi misin?" Grip soruyor, omuzları sanki bir darbeye hazırmış gibi gergin.

"Evet." Altında yatanı asla unutmayacak olsam da, k  k başlığı tekrar yerine çekiyorum. " ok güzel, değil mi?"

Rahatlama boynundaki ve omuzlarındaki kasları gev etir, yüzündeki çatık kaşları gev etir.

" yle." Zoe'nin başındaki k  k  apkaya bir öpücük bırakıyor. " imdi onu herkesle tanıştıralım."

Herkes değil ama bizi destekleyen bir grup insan var. Elbette Bayan James, Rhys, Kai, Amir, Jimmi, Luke ve hatta Jade. Hemşire hepsinin Zoe'yi tutarken fotoğraflarını çekiyor, bazıları gözyaşları içinde gülümsüyor.

Ailem geldiğinde, Rhyson odadan çıkmadan önce onları sertçe selamladı. Noel yemeği iyiydi. O ve babamız daha iyiler; o ve annemiz ...daha iyiler. Aile danışmanlığı seansları i e yaradı ama odada yeterince gerginlik var, bir de onların çözülmemiş sorunları eklenmesin.

Annem Rhyson'ın arkasından kapının kapanı ını izliyor ve dikkatini bana çevirmeden önce i  çekiyor. "Nasılsın?" diye soruyor, gözleri kuru ve sabit bir şekilde yüzümde.

"Beklenebileceği kadar iyi." Omuz silkiyorum, utangaç bir elimi saçlarımdan üzerinde gezdiriyorum, dudaklarımı yalıyorum ve biraz renk olmasını diliyorum. Arkada larımdan, ailemden, hemşirelerden ve doktorlardan oluşan bir ordu geldi ve iki kez d   nmedim, ama tek bir kelime etmeden, bu kadın bana

Muhtemelen prezentabl değil. Her zamanki gibi kusursuz.

"Onu tutmak ister misin, Angela?" Grip soruyor. "Kocan az önce fotoğrafını çekti."

"Nerede o?" Annem odanın etrafına bakar.

"Rhyson'la konuşmaya gitti." Annemin yüzü düştüğünde Grip boğazını temizliyor. Rhyson'ın babamı affetmesine rağmen ona hâlâ zar zor tahammül ediyor olması annemi çok üzüyor. İkisi arasında en sert kırbacı Rhyson çocukken o şaklatmıştı. Anksiyetesiyle başa çıkması için ona reçeteli ilaçlar verdi ve bağımlı olduğunda, ne kadar ciddi olduğunu anlamadığı ona yardım almayı geciktirdi.

"Evet, hadi resmi çekelim." Zoe'yi alır ve ilk başta kolları tahta gibidir, duruşu ok gibi diktir. Sonra torununa ilk kez, belki de son kez baktığında yüzü yumuşuyor ve ağzı titriyor. Vücudu battaniyeye sarılmış küçük bebeğin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılıyor. Pudralı yanağından bir damla gözyaşının süzüldüğünü görünce hayretler içinde kalıyorum. Sonra annem kimsenin yapmaya cesaret edemediği şeyi yapıyor. Zoe'yi olduğu gibi görebilmek için şapkasını geri çekti. Bana bakıyor ve yüzünde gördüğüm şey karşısında gözlerim yaşıyor - bazılarında gördüğüm ıstırap değil, ölümün gölgesi değil, huşu.

"O harika biri Bristol," diyor, gözyaşlarına karşı hızla gözlerini kırptırarak. "Ve yaptığın onca şey arasında, seninle hiç şu olduğum kadar gurur duymamıştım."

Sadece başımı sallayabiliyorum çünkü boğazım tıkalı, dudaklarım mühürlü. Annem kusurludur ama onun hatalarının çetelesini tutmayı uzun zaman önce bıraktım. Liste çok uzadı ve sadece acımın bir kaydı haline geldi. Tüm bunlara rağmen ve yıllar boyunca ne kadar çatışmış olsak da, ben bu ağacın bir dalıyım. Umarım daha düzgün büyümüşümdür ve köklerim daha derine gitmiştir. Umarım dallarım daha genişlere uzanır, annemin sık sık esirgediği sığınağı sunar, ama eğer bir sekoya ağacının genişliğine ya da bir çınarın gücüne sahip olursam, onun kızımı yılmaz bir sevgiyle incelemesini izlerken, Angela Gray'in başladığım ağaç olduğunu biliyorum.

Hemşire sabırla herkes Zoe'yi tutarken ve bazıları Grip ve benimle daha fazla fotoğraf çekiyor.

"Bunları Zoe'nin anı kutusuna koyacağız," diyor, oda Bayan dışında herkesten boşaldığında.

James, Rhyson ve Kai.

"Teşekkür ." Zoe'yi Bayan James'in elinden alırken kalbimi bir sıkıca kavırıyor. Keskin, derin bir nefes Zoe'nin göğsünü kaldırıyor ve odadaki herkes tamamen hareketsiz kalıyor.

"O iyi mi?" Hemşireye soruyorum, korku kanımı donduruyor. "O da neydi?"

"Biz buna agonal gasp diyoruz." Yaklaşıp stetoskobunu Zoe'nin minik göğsüne bastırıyor. "Sıra dışı bir şey değil."

Agonal? Bir bebeğin acı çekmesi nasıl olağan kabul edilebilir?

"Dinleyebilir miyim?" Steteskopa bakarak .

sallamadan önce tereddüt ediyor ve bana uzatıyor. Kulaklığın birini kulağıma takıyorum ve Grip diğerini tutuyor, göğüs parçası Zoe'nin minik gövdesine dayanıyor. Kalbini stereo olarak dinliyoruz, gözlerimiz onu birlikte yarattığımız için ortak bir huşu içinde buluşuyor ve an geldiği gibi götürüleceğine dair ortak bir korku duyuyoruz. Göğsünde sabit bir ritimle çarpan bu küçük tokmağın mutluluğumuzla tamamen yok olmamız arasında duran tek şey olmasından korkuyoruz.

Zoe'nin kalp atışlarının meydan okuyan küçük *güm güm güm* sesi kulaklarımı okşuyor. Bu, şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde devam eden hayatının sesi, ama onun ne kadar kırılğan olduğunu biliyorum. Hemşirenin yüzünde sempati çizgileri var.

"Dedin ki ..." Cesaretim sarsılıyor, ama onu tekrar dudaklarımın arasında topluyorum ve beni rahatsız eden soruyu sormak için kendimi zorluyorum. "Buna agonal soluk alma dediniz. Acı içinde mi?"

Sanki bir bütünümüştük gibi, Grip'in de benim gibi nefesini tutarak onun yanıtını hissediyorum. Eğer Zoe acı çekiyorsa, bunu ben yaptım. Eğer acı çekiyorsa, onu istemekle bencillik mi ettim? Onunla tanışmak istediğim için? Ona sarılmak için?

"Araştırmalar bize anensefalik bir bebeğin acı hissetmediğini söylüyor çünkü beynin acıyı ileten kısmı gelişmemiş," diye yanıtlıyor hemşire, yan masaya bırakıp bize dönerek. "Doktorlar size onların sadece refleksif, bitkisel hayatta olduklarını ve şey hissetmediklerini söyleyecektir."

Öne doğru eğiliyor, sanki bir sırrını paylaşacakmış gibi etrafına bakıyor. "Ama ben buna inanmıyorum," diye fısıldıyor.

"musun?" Grip'in sorusu, beklerken içimi kaplayan aynı korkuyla kaplı. "Sence hissediyorlar mı?"

"Öyle olduklarını biliyorum." Gözleri yaşla dolarsa da gülümsüyor. "Senin sevgini hissediyorlar."

Grip bana bakıyor, gözlerinden dudaklarına doğru yavaş bir gülümseme yayılıyor ve başıyla onu selamlıyor. "Teşekkür ederim," diyor.

"Eğer herkes onu gördüyse," diye devam ediyor hemşire, sesi tekrar nazik bir profesyonelliğe dönüyor. "İsteyip istemediğinizi sormam gerekiyor..."

Sözleri duraksıyor ama sonra derin bir nefes alıp devam ediyor. "Ailenizde bir rahip ya da papaz var mı? Doğum planınızda birinden bahsetmemişsiniz ama sorayım dedim." Yüzü nazik ama kasıtlı olarak boş. "Son ayını istiyor musunuz?"

Oh, Tanrım. Bunu yapamam.

Farkındalık kafamın içinden vuruyor, şakaklarıma çarpıyor, göğsümü itiyor, ağzımın kuru iç kısmından dudaklarıma . Kelimeler *dışarı çıkmak* istiyor. Bebeğimin gitmesine izin verebileceğimi düşünen tüm bu insanların bunun bir yalan olduğunu bilmelerini istiyorlar.

Yapamam.

Ben kim olduğumu sanıyordum ki? Neden bunun için yeterince güçlü olduğumu düşündüm? Bunu yap, bu sarmalı durdurmanın bir yolunu gerektiğini onlara tam olarak nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum. Bu yolculuktan, bu kabustan kurtulmalıyım. Yatağımızda kocamın yanında soğuk terler içinde uyanmalıyım, hamileyim. Bu kötü rüya benim hayatım çünkü bundan sağ çıkamam.

Grip hemşireye, "Aslında bir bakanımız yok," diye cevap veriyor. Bana bakıyor ve sesi değişmese de gözlerinde aynı panik yükseliyor. "Biz Sanırım yapabiliriz ..."

"Eminim hastanede bir din görevlisi vardır," diye konuşuyor Kai ve bana yalnız olmadığımızı hatırlatıyor. O, Rhyson ve Bayan James her an patlayacakmışız gibi dikkatle bizi izliyorlar.

"Papaz Robinson'ı arayabilirim," diyor Bayan James gönüllü olarak. "Sen küçük bir çocukken seni o vaftiz etmişti Grip."

Grip kararsız görünüyor, bir an güreşiyor ve sonra bana bakıyor.

"Ne düşünüyorsun, Bris?" Yüzümü arıyor, gözleri işkence görmüş ve sesi alçak. "Ne istiyorsun?"

Bu doğum planını her adımı ve her dakikayı hesaba katarak özenle hazırladık, ancak ikimizin de gerçekten inancı yoktu. Son ayın hiç aklımıza gelmedi ve hiç gündeme gelmedi. Öldüğünüzde ne olacağını pek düşünmedim. Ölürsün, gidersin. Ama Zoe'nin benimkiyle aynı renkteki gözlerine baktığımda ve DNA'mın bu küçük kızda Grip'inkiyle karıştığını gördüğümde, bu yetersiz kalıyor.

Emin olmadığım bir şeyi ifade etmemi bekleyen yüzler bakıyorum, ta ki gözlerim Kai'ye takılana kadar. Benim inancım yok. Hiçbir zaman varmış gibi davranmadım ama bugün bir şeye inanmam gerekiyor. Bunun küçük kızım için bir son olmadığına, son nefesini verip toprağa yattığında sadece toza inanmam gerekiyor.

"Sence bundan sonra ne olacak, Kai?" Gözlerim herhangi bir şüphe belirtisi için onunkilere kilitlenmiş halde soruyorum. "Sence Zoe bugün ölürse ne olur?"

Gözleri açılıyor ama hiç dalgalanmıyor ve onu hafife almanın ne kadar kolay olduğunu fark ediyorum. Çok hırslı olduğunu biliyorum elbette; ben onun menajeriyim. Azminin herkesi utandıracağını biliyorum; iş ahlakını başında gördüm. Şu kadar fark etmediğim şey, kardeşimi ona çeken şeyin yeteneği ve güzel yüzünün ötesinde ne olduğuydu. Onun özünde sarsılmaz bir şey var, test edildiğinde dayanacak bir şey ve benim şu anda buna ihtiyacım var.

"Bence cennete gidecek," diyor Kai, sesi güçlü ve emin.

"Bunu sana baban mı söyledi?" Tek kaşımı kaldırarak sordum. "Tanrı hakkında inandığın şeylerin çoğunu sana onun öğrettiğini söylemiştin."

"Evet, öyle yaptı." Önce yere, sonra tavana bakıyor, bana dönmeden önce dudaklarını bıkınlık kaplıyor. "Vaaz ettiği her şeyi yaşamamış olabilir ama inandığından asla şüphe etmedim ve ediyorum da."

"Ne dedi? Yani, Zoe gibi bebekler hakkında söyleyecek bir şeyi var mıydı?" Kai'nin gözleri yüzümden ayrılmıyor ama aklının bir anısına geri döndüğünü söyleyebilirim.

"Ben çocukken, en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi sadece bir gün yaşadı." Kai devam etmeden önce dudağını ısırtıyor. "Annesinin onu taşıdığı aylar boyunca çok heyecanlıydık ve bebek öldükten sonra günlerce ağladım."

Zoe'ye bakıyorum, ne kadar durgunlaştığını, nefeslerinin ne kadar sığılaştığını fark ediyorum ve kalbim Kai' inancının sivri ucuna, bir sonraki sözlerine dayanıyor ... ödünç zaman geçiren küçük bir kız için ödünç inanç.

"Babam bana bu dünyanın karanlık, kirli ve zor olduğunu söyledi." Alaycılık ve isteksiz bir hayranlıktan oluşan bir kahkaha atıyor. "Küçük bir kız olan benimle inanç hakkında böyle konuşurdu. Bu konuda acımasızca dürüsttü ve bu bebeklerin Tanrı'nın sunduğu en saf şey olduğunu söylerdi. Bu dünya tarafından asla lekelenmediler. Bize cenneti, ihtişamı bir anlığına gösterecek kadar uzun süredir buradalar. Onlara zafer bebekleri diyordu."

Gözyaşları ağzımın süzülüyor ve hüzünlü gülümsememi bastırıyor. Hemşirenin dudakları büzülüyor ve yüzünü nötr tutma çabasıyla gözleri kısılıyor ama ben biliyorum. Kalbimin zaten bildiği şeyi bana söylemesi için stetoskopuna ihtiyacım yok: Zoe beni terk ediyor.

Grip'in omzuna daha sıkı sarılıyorum. Başımın altında sağlam zemin var ama göğsü bir titremeye sarsılıyor ve yüzünü boynuma gömdüğünde gözyaşları saçlarımı ıslatıyor. Her zaman gözyaşlarıma dayanamadığını söyler, ama beni kendi kalp kırıklığından korumaya çalışırken tuttuğu hıçkırıkların sesi ruhumu parçalıyor.

Berbat durumdayız.

Ve bunun sadece bir başlangıç olduğundan şüpheleniyorum. Onu buraya getirdik ama geride bırakacağı boşlukta yaşayacak kadar güçlü değilim.

"Zafer bebekleri," diye fısıldıyorum, kokluyorum ve Zoe'nin küçük şapkasını geri çekip çıkarıyorum, Bayan James'in, kardeşimin ya da Kai'nin altında yatan şeye hazırlıklı olmamasını umursamıyorum. Bu dünyadaki son anları kollarımda, olduğu gibi, saflığı ve ihtişamıyla geçecek. Bu dünyaya geldiyse, öyle gidecek. Utanacak, saklayacak hiçbir şeyi yok.

Zafer bebeğimiz.

"Son ayını söyler misin, Kai?" Kelimeler boğazımın içine , söylenmemek savaşıyor.

"Ben bir ... değilim, , yapamam ..." Omzunun üzerinden Rhyson'a bakıyor, gözleri de bizimkiler kadar ıslak ve işkence görmüş. Rhyson başını sallayarak onu cesaretlendiriyor ama Kai'nin yüz ifadesi çaresizliğini koruyor.

yüzümüze döndüğünde. "Ben rahip değilim, Bristol."

"Ben rahip istemiyorum," diye çıkışıyorum, yorgunluğumdan kaynaklanan şiddetli bir tepki. "Söylediklerine inanan birini istiyorum. Bebeğimin cennete gideceğine inanıyor musun, inanmıyor musun? Zafere?"

Kai çenesini sıkıca kavradı, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına renk geldi. "İstiyorum."

Bunu bir yemin gibi söylüyor ve inancı parlıyor, karanlık yaklaşırken tutunduğum bir ışın.

Kai elini Zoe'nin alnına koymak için yaklaştığında Bayan James, Rhyson ve hemşire yatağın sarıyor. Kızımın o en sevimsiz yerine dokunduğunda Kai'nin yüzünde hiçbir titreme, tiksinti ya da iğrenme yok. Yüzü vakur, eli sabit ve sözleri kesin olan Kai, Zoe'ye yücelikten, ilahilikten ve mükemmel huzurdan fısıldıyor. Ona, onu eliyle gönderen Tanrı'nın kollarını açmış dönüşünü beklediğini söylüyor. Kai'nin sözleri huzur veriyor ama Zoe'nin küçük göğsü son bir nefesle yükselip alçaldığında kalbim isyan ediyor ve sonsuz parçalara ayrılıyorum. Asla gibi olamayacağım. Bir daha asla pürüzsüz olamayacağım. Zoe'nin onunla geçirdiğim birkaç saat içinde dokunduğu her yerim çatlayacak. Kendimi yırtık pırtık ruh, et ve kalp parçalarıyla baştan yaratmam gerekecek ve Kai Zoe'yi yolcu etmek için son sözleri fısıldarken tek ağlamak, feryat etmek ve keşke ben de gitseydim demek olacak.

BÖLÜM 42

KAVRAMA

"Bu kadar sefalet istemiyorum."
-" Walking Around," Pablo Neruda GRIP

Neruda'nın "" şiirinden bir dize günlük nakaratımdır. Düşüncelerime bir iğne gibi batarken uyanıyorum, sabah güneşiyle birlikte pencerelerimden ışıldıyor. Zoe'nin gelip gitmesinin üzerinden neredeyse iki hafta geçti ve kederim amansız, bir umutsuzluk tufanı. Yağmur mevsimi, hiç bir muson. Sırılsıklam giysiler gibi, gittiğim her yerde ağırlaşıyorum ve damlıyorum.

Ama en azından ben gidiyorum.

Çok fazla değil, çok fazla yer değil, ama evden çıktım. Bristol yapamaz. Gitmeyecek ve kimseyle görüşmeyecek. Kai'yi, Jimmi'yi, annemi, Charm'dan gelen telefonları geri çevirdi. Kimse ulaşamadı ve herkes onun için, bizim için endişeleniyor.

Öyle de olmalılar.

Kendime bunun beklenen bir şey olduğunu duruyorum ama Bristol'un her zaman canlılık ve ruhla parlayan gözlerine baktığımda onları cansız bulduğumda kanım donuyor.

Yatak odamızın kapısını sırtımla destekleyerek açıyorum, elimdeki tepsiyi dengeliyorum. Bristol'u en son ne zaman yemek yerken gördüğümü hatırlamıyorum. Caddenin yukarısındaki bir yerden limonlu hindistan cevizli Fransız tostunu sevdiğini bildiğimden, en azından denemesi için onu ikna edebileceğimi umarak bir sipariş aldım. Tepsiyi yatağımızın ayak ucundaki üzerine ve sırtımı yatak başlığına dayayarak yanına yerleştim. Bayan O'Malley'nin gönderdiği kocaman çiçek buketini yatağın yanına koydum ama bu bile ondan bir yanıt almamı sağlamadı.

Bristol'un hamileliği sırasında neyle karşı karşıya olduğumuzu pek çok kişiye söylemedik ama daha sonra bir açıklama yaptık. Hamilelik herkes tarafından biliniyordu. Birlikte kırmızı halıda yürüdük, dışarıda yürürken, yaşarken fotoğraflandık. İnsanlar her şeyin normal olduğunu varsayıyordu ki o zamanlar bu bizim için daha kolaydı. Artık hiçbir şey basit değil ve yeni doğan bebeğimizle nasıl olduğumuza dair garip sorular iyileşmeyi daha da zorlaştıracak. Yani herkes ne olduğunu biliyor ama kimse neler gerçekten bilemez.

Başını yasladığı yastığa doğru eğiliyor ve saçlarını geriye doğru itiyorum,

Yan yatarken gözlerinin açık ve yaşsız olduğunu, boş boş baktığını görünce şaşırdı.

"Selam bebeğim." Çenesine dokunup gözlerinin benimkilerle buluşmasını bekliyorum. "Sana kahvaltı getirdim." sallıyor, gözleri tekrar yüzümden uzaklaşıyor.

"Aç değilim." Yuvarlanıyor, sırtını bana veriyor ve yorganın altına giriyor. "Yemek yemelisin."

"Aç olmadığımı söyledim." Yastığı başının üzerine çekti. "Çıkarken panjurları kapatabilir misin?"

Hayal kırıklığımı ve dünyaya genel öfkeyi bir santim daha aşağıya itiyorum. Aşağıda, nezaketimin ince döşemesinin altında gömülü olan başka şeylerden korkuyorum. Sanki hiç beklemediğim bir anda vahşi bir hayvan kükreyerek, tırmalayarak ve dişlerini göstererek dışarı fırlayacakmış gibi geliyor. Karnımda, göğsümde kafeslenmiş bir sürü vahşi hayvan var ve öfkelenmeden önce daha ne kadar tıklı kalacaklarından emin değilim.

"Perdeleri kapatmayacağım, Bris. Biraz güneş sana iyi gelecektir. Bahar geldi." Omzunun üzerinden bana bakana kadar başı yavaşça dönüyor.

"Bahar mı geldi?" Gözleri hastaneden beri gördüğüm ilk duyguyla parlıyor. "Grip. Artık dünyada şey yolunda çünkü *bahar* geldi. Ben kime benziyorum? Siktiğimin Mary Poppins'ine mi?"

Duyguları istiyordum, evet, ama şirret olanları değil.

"Tamam, Bris," diyorum geldiğince sabırla. "Benim de canım yanıyor ama-"

"Öyle misin?" Gözlerindeki çıplak sefalet kalbimi zaten kırık olduğunu varsaydığım yerlerinden kırıyor. "Yine de bir şekilde uzun yürüyüşlere çıkmayı ve kahvaltı etmek ve yemek yemek için fermuar çekmeyi başarıyor musun? Ve *ışığa* tahammül edebiliyorsun?"

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim Bristol," diyorum. "Yapmayacağımı biliyorsun. On gün oldu ve-"

"Ah, özür dilerim." Oturur pozisyona geçiyor, üzerinde uyuduğu tişört yorganla birlikte dağılıyor, saçları karmakarışık, keçeleşmiş ve düzensiz. "Şimdiden on gün mü oldu? Geç mi kaldım? Şimdiye kadar iyileşmiş olmam mı gerekiyordu?"

"Anladım. Beni her sabah yataktan kaldıran tek şey *sensin*." Yanağını okşamak için eğildim. "Seni bunun devam etmesine izin veremeyecek kadar çok seviyorum. On gün çok uzun bir değil ama *yemek yemeden* duramazsın."

Daha da yaklaşıyorum, giydiği tişörtümün kokusunu alıyorum, muhtemelen şimdiye kadar kendi kendini yıkamıştır.

"Kahretsin, bebeğim." Onu biraz kızdırmama izin vereceğini umarak burnumu yukarı kaldırıyorum.

"Yapamazsın

On gün boyunca *banyo* da yapamazsın."

Dudakları seğirmiyor. Gözleri mizahla, ilgiyle ya da hayatla parıldamıyor. Sadece gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

"Bunu yapamam Grip," diye fısıldıyor, öfkesi geldiği gibi hızla kayboluyor. Yanağını avucumun içine daha da bastırıyor. "Bunu , olduğumdan daha güçlü olduğumu düşünüp duruyorsun ama ..."

Başını sallıyor, çaresizlik kirpiklerinden bir damla gevşetip yanağına döküyor. "Ben de yeterince güçlü değilim bebeğim." Alnımı onunkine bastırmak için eğildim. "Tek değil, ama

Sana ne söz verdiğimi hatırlıyor

musun?" "Ne?" diye sorar.

Hatırlamıyor mu? Sezaryenden önce çok yorgun olduğunu ve ilaç kullandığını hatırlatarak kendimi teselli ediyorum ama kalbim hala söz verdiğim şeyi hatırlamadığı için sızlıyor.

"Dedim ki-"

"Beni hayatının sonuna kadar seveceğini," diye fısıldıyor, gözleri kapalı. "Ve sen

birlikte her şeyin üstesinden gelebileceğimize inandım."

İşte benim kızım. Şu hayatımız olan bu karanlık odada umut alevleniyor. En zor anlarımızı hatırlaması çok küçük bir şey ama sahip olduğum tek şey.

"Evet, işte bu. Bunu atlatmamızın tek yolu birlikte olmamız." Bu tek şey, ele almamız gerektiğini bildiğim bir konuyu açmam için beni cesaretlendirdi. "Dr. Wagner ile konuşuyordum."

Gözleri kısıldı.

"Az önce kontrole gittim ve iyiydim," diyor, sanki kelimeleri gerekiyormuş gibi yavaşlayarak. "Altı haftalık randevuma kadar dönmeyeceğim."

"Biliyorum." Başım la onaylıyorum. "Ama ofisini aradım ve konuştuk-"

"Benim hakkımda mı?" Kelimeleri hızlı ve öfkeli geliyor. "Bensiz mi?"

"Bris, sadece dinle." İç çekiyorum, bundan korkuyorum. "Önerdiği reçeteyi tekrar gözden geçirmen gerektiğini düşünüyor."

"Süt için mi?"

Dr. Wagner sütün kurumasını hızlandıracak bir reçeteden bahsetti ama Bristol bunu reddetti. Keşke alsaydı. Doğa acımasız, Bristol'un vücudunu kolları boş olmasına rağmen emzirmeye ve beslemeye hazırlıyor. Bu, onun bedeninde filizlenirken kaybettiklerimizin sürekli bir hatırlatıcısı.

"Hayır, onlar değil." Gereksiz yere boğazımı temizliyorum. "Antidepresan."

"Bunu istemiyorum." Bristol yorganı geriye atıyor, bacaklarını gördüğüm den daha büyük bir enerjiyle yana atıyor. Onu canlandıran tek şeyin öfke olması yazık. "Daha iki hafta bile olmadı."

"Doğru, ama sadece yas tutmakla kalmıyorsun," diyorum, sözcük boğazıma takılıyor. "Ama bebek sahibi olmanın getirdiği hormonal değişiklikler de var. Dr. Wagner yemek yemediğini ve bütün gün uyuduğunu duyduğunda-"

"Ve bunu benim arkamdan yaptığınız gizli konuşma sırasında 'duydu', değil mi?" Bristol ayağa kalkıp bana bakıyor, kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş.

"Daha da kötüleşmeni izlemeyeceğim. Benden yardım etmememi isteme, Bris." "Bunu düzeltemezsin. Haplar bunu düzeltemez."

"Yemek yememek ya da bütün gün perdeler kapalı bir şekilde yatakta yatmak da öyle." Sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor ama söylemek istediğim ve geri almayacağım kelimeler bunlardı. Dave Chappelle tişörtümü giydiğini ilk kez fark ediyorum, *HABITUAL LINE STEPPER*. Yıllar önce, sevişmeden önce çatıda yemek yerken giydiği o geceyi düşünmeden edemiyorum. Gözlerim uzun bacaklarında ve karışmış saçlarında geziniyor. Kirli, şirret, depresif ve umutsuz olsa bile, istediğim tek kadın o.

"Bu yüzden mi beni düzeltmek istiyorsun, Grip?" diye soruyor, onu izlememi seyrederken dudağını küçümseyerek. "Sevişmek mi istiyorsun? Mesele bu mu? Tekrar aletini yalayacak havaya gireyim diye bana hap mı atacaksın?"

"Kahretsin, Bris!" Sözcükler ağızımda yandı ve yataktan yuvarlanıp onunla yüzleştim, bizi ayıran buruşuk, yıkanmamış çarşaflardan oluşan bir denizdi, ortak acıdan bir uçurum bizi bir şekilde ayrı tutuyordu. "Nasıl olur da . . . neden bana böyle bir şey söyledin? Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Beni uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?"

"Eğer beni dürtmeyi, dürtüklemeyi ve bu durumdan çalışmayı bırakman için gereken buysa, o zaman evet, seni uzaklaştıracam."

öne , koyu dalgaların oluşturduğu kütle yüzünü gizliyor ve çökmüş omuzlarını aşıyor.

"Bunu düzeltemezsin," diye inliyor, başını iki yana çeviriyor ve belini iki eliyle kavriyor.

kollarını kavuşturdu. "Bunların hiçbirini onu geri getirmeyecek. Onu geri getiremezsiniz."

Ondan uzak duramıyorum. Asla yapamadım ve onun acısı, gözyaşları beni çekiyor, tıpkı onun canlılığı ve güzelliğinin her zaman yaptığı gibi. Beni uzaklaştırmak için elinden geleni yapsa bile, onda beni iten hiçbir şey yok. Ona yaklaşıyorum, temkinli bir şekilde kollarımı ona doluyorum, ellerimi sırtının alt kısmına koyuyorum. Kaskatı kesilmiş, sunduğum türlü rahatlığa direnmiyor ama sırtını okşadığım birkaç dakikanın ardından göğsüme yaslanıp gevşiyor, neredeyse uysallaşıyor. Zoe öldüğünden beri en yakın olduğumuz an bu ve ilaçlardan, destek grubundan ya da yas danışmanlığından bahsederek bunu bozmak istemiyorum - Dr. Wagner'in bize yardımcı olacağını söylediğİ her şey - ama bunun devam etmesine izin veremem. Bu ikimiz için de iyi değil.

Cebimde çalan telefon, söylemem gereken sözlerin arasına giriyor. Bristol sertleşiyor ve geri çekiliyor, yüz ifadesindeki koruma tekrar yerine oturuyor. Cebimden telefonu alıyor, ekranı inceliyor ve bana .

"Bunu almalısın," diyor aceleyle, bu konuşmadan kurtulmak için bir bahane yakalayarak. "Bu Charm. Kitabınızın teslim tarihi yaklaşıyor."

"Bekleyebilir. Bu işi bitirmeliyiz."

"Hadi bir anlaşma yapalım." Muhtemelen beni kandırdığını düşündüğü bir gülümsemeyi zorluyor. "Sen telefona bak, ben de duşa gireyim. Ne dersin?"

Gerçekten beni kandırabileceğini mi düşünüyor? Beni mi? Beni dışlayabileceğini mi? Onun için sekiz yıl bekleyip, olması gerektiğini bildiğim kadının taklidi yakınlığa razı olmamın imkanı yok.

"Aramasına cevap vereceğim," diyorum ve kabul tuşuna basıyorum. "Ama işim bittiğinde duşta iyi edersin."

Gülümsemesi garip görünüyor, sanki ağzı nasıl unutmuş gibi, ama banyoya doğru birkaç adım atıyor. Anlık bir başarı duygusu hissediyorum. Yataktan kalktı, duşa doğru yöneldi ama gerçek sorunların ortadan kalkmayacağını biliyorum. Bristol'un her gün uyandığı ıstırap , yüzeyin derinliklerinde. Bu onun kişiliğinin özünü etkiliyor. Bunu kesin olarak söyleyebilirim çünkü benimki de aynı derinlikte.

BÖLÜM 43

Bristol

KARANLIK AĞIR. Somut, beni bayat çarşaflarımın altına hapseden ağır bir battaniye gibi. Yaşayan bir karanlık, kanla kalın, gözyaşlarıyla ıslak. Derin, çok derin. Bu bir uçurum ve ben en dibindeyim. Zehirli ve ışıksız, havasız bir mağaradaki madenci gibi ciğerlerime çekiyorum. Her sabah kendime daha iyisini yapacağıma söz veriyorum. Daha iyi olacağım. Yemek yiyeceğim. Duş alacağım. Kocama karşı daha nazik olacağım. Bu acıyı ondan çıkarmayacağım. Zihnim uykudan uyanır uyanmaz, Zoe' kalp atışlarını yeniden duyuyorum, göğsünde sıkışmış, kaburgalarının kırılğan kafesine vuran bebek yumrukları gibi, özgür olmayı .

Güm, güm, güm.

Sık ormanda bir davul sesi, kalp atışları kulaklarıma ulaşıyor, beni çekiyor - işitsel bir yanılsama, biliyorum, ama karanlıkta tutunabileceğim tek gerçek şey bu. Onu görmek, ona bir kez daha sarılmak için çaresizce ona doğru koşuyorum. Dallar yüzümü ısıyor, o kalp atışının, ormandaki davulun takip ederken kayalar ayaklarımı parçalıyor. Tökezliyorum ve boş bir açıklığa düşüyorum. Terk edilmiş, ıssız bir yer ve her sabah o sesle sersemlemiş bir halde yorganı tekrar başımın üzerine çekiyorum.

Vücudum bile bana oyun oynuyor. Bana ihanet ediyor. Göğüslerim yaşamla dolup taşıyor, dolgun ve beslenmeye hazır, ama bu kötü bir şaka çünkü kimse benden yemiyor. Ben gereksizim. Hayatta kalmak için kimsenin bana ihtiyacı yok ve benim ihtiyacım olanı da bulamıyorum.

Bedenim perili bir ev. Burada yaşayanlar öldü ve gitti ve ruhum hayaletlerle delik deşik oldu. Hayaletler koridorlarda dolaşıyor, odalarda yürüyor, vücudumdaki tüyleri diken diken ediyor ama baktığımda kimse yok.

Banyo aynasında kendimle , Grip'e söylediğim şeyler kendimi suçlu hissediyorum. Sahip olmamız gereken ama kaybettiğimiz şeylerin hatırası içimi acıtıyor. Yansımamla karşılaştığımda, kendimin bir kabuğunu, eskiden olduğum kişinin bir kabuğunu görüyorum. Bu yoğun karanlıkla, bu perili evle, bu terk edilmiş rahimle yaşarken, tekrar o kız olabileceğimi sanmıyorum.

BÖLÜM 44

Kavrama

"Tamam, aslında ilk taslağı bitirdim." Yapılmamış yatağa oturuyorum ve Charm'la konuşurken telefonu kulağıma dayıyorum. "Biri hariç hepsini Zoe'den önce bitirdim..."

Zoe gelmeden önce diyecektim ama Charm'ın ya da durumumuzu bilen herhangi birinin duyacağı tek şey Zoe ölmeden önce olacaktı. Kelimelerin ağzımda eriyip gitmesine izin verdim. O başkaları için böyle bir şey: tire işaretleri olmayan bir mezar taşı, doğduğu ya da öldüğü bir yıl değil, sadece bir gün, sadece saatler.

"Tamam," diyor Charm, sesinde herkesinki gibi bir tereddüt var, sanki benimle henüz güvenli olduğundan emin değilmiş gibi. "Bak Grip, gerekirse bunu tekrar ."

"Hayır, değil. Yapım ekibiniz gerçekten sabırlı davrandı ve bunu takdir ediyorum." Yatağın üzerinde basılı sayfa yığınınına bakıyorum. "Tüm şiirler bitti. Sadece son bir okuma yapıyordum."

"Eğer eminsen," diyor Charm, sesinde biraz rahatlama var. "Bu harika. Sadece e-postayla gönder." "Harika."

Hatta sessizlik hakim ve söyleyecek başka bir şeyi var mı yoksa benim gitmemi mi emin değilim.

"Bristol nasıl?" Charm soruyor. "Onu aradım ama telesekretere düştü. Geri dönmedi, Ama hazır olduğunda arar diye düşündüm. Onu rahatsız etmek istemiyorum."

Ben de onu rahatsız etmek istemedim, ilk gün, ikinci gün, üçüncü gün ... ama onuncu günde yiz ve sanırım birinin onu rahatsız edip bu durumdan kurtarmasının zamanı geldi. Muhtemelen ona ulaşabilecek tek kişi benim, ama bana kim ulaşacak? Elimi başımın üzerinde gezdiriyorum. Saçımı kestirmem, tıraş olmam lazım. Bugün duş aldım mı? Yemek yedim mi? Ben de Bristol kadar kötü durumdayım ama bunu ifade etmekten, ona söylemekten korkuyorum. Bu tür bir kedere katlanmak imkansız, ama bu, Bristol'un izin verdiği şey, kendine yaptığı şey - bu sürdürülemez. Onu böyle etmesine izin veremeyecek kadar çok seviyorum.

"Kavrama?" Charm sorar. "Bristol? O nasıl?"

"Oh, şey, harika değil." Telefonda aramızdan ağır bir iç çekiş geçiyor. "Yani, harika değiliz, ama sanırım bu beklenen bir şey. Bunu da atlatacağız ama zaman alacak."

Ve nasıl olduğundan emin değilim.

"Bristol'u uzun zamandır tanıyorum," diyor Charm. "Aslında senden daha uzun süredir ve hiç seninle olduğu gibi görmemiştim. Dürüst olmak gerekirse neredeyse tanınmaz halde. Onu tanıdığımdan beri duvarlar örmekte, insanları dışarıda tutmakta çok iyiydi ama seninleyken böyle bir savunması yok. Ondan vazgeçme."

Onun sözlerinin beni yıkamasına, cesaretsizliğimi gidermesine ve şuna olan bağlılığımı yenilemesine izin verdim

Karıma ulaşmak.

"Bristol'dan vazgeçmek bir seçenek değil," diyorum şüphelerimi yutkunarak. "Ama cesaretlendirdiğin için teşekkürler."

"Peki *sen* ?" diye soruyor, sesi biraz daha hafiflemiş. "Sana kim bakacak?"

"Bristol yapacak," diye cevap veriyorum. "göz kulak oluruz."

Yanıtım, düşünmeye bile vakit geldi. Ben Bristol'a ulaşmakla meşgulken bana kimin ulaşacağını, ben onunla ilgilenirken benimle kimin ilgileceğini merak ediyordum ama cevap bu: biz ilgileniyoruz. Her zaman ilgilendik ve eğer yeminlerimizde ciddiysek, her zaman da ilgileceğiz.

"Charm, gitmem gerek." Kapalı banyo kapısını düşünüyorum. Suyun aktığını ya da herhangi bir hareket duymuyorum.

"Elbette. E-postanı bekliyor olacağım. Bu kitap harika olacak, Grip."

Umurumda değil ve cevap verme zahmetine bile girmiyorum, sadece kapatıyorum. Charm kabalığım için beni biraz rahat . İnsanların olmak zor çünkü tüm bu kurallar, yapmanız gereken tüm bu şeyler var ve şu anda yapmak istediğim tek şey acı çekmek, acı çekmek ve kızıma sarılıp *iyileşmek*.

Banyoya girdiğimde duş çalışmıyordu ve aynada buğulanma yoktu. Bristol yerde yatıyor, uzun bacakları fayanslar boyunca düz bir şekilde uzanmış, sırtı küvete dönük. Tişörtünün üzerinden iki büyük ıslak noktanın görüldüğü göğüslerini avuçluyor. eğmiş ve gözyaşları kontrolsüzce yüzünden aşağı akıyor. Yanına çömelmek için acele ediyorum.

"Bebeğim," diye fısıldıyorum, ellerini nazikçe uzaklaştırıyorum. " yok."

Bu hiç iyi değil. Ben şeyler söyleyen bir embesilim. Yetersizliğim, onun kırılmışlığı ve benim gerçekliğim karşısında beni eziyor. Boğuluyormuş, batıyormuş gibi nefes nefese kalıyor. Ona can simidi olmak istiyorum ama ben de batıyorum.

"Sütüm kuruyor." Göğüslerini sıkıyor, gözlerini kapatıyor ve dişleriyle alt dudağını kesiyor. "Yakında hepsi gidecek ve elimde hiçbir şey kalmayacak. Sanki onu hiç taşımamışım gibi olacak. . . sanki hiç burada olmamış gibi."

Gözlerini açıyor, benimkilerle kara mizahla buluşuyor, dudakları acı bir açıyla eğiliyor.

"Biliyorsun çatlaklarım bile yok." Tişörtünü yukarı çekip külotunun kenarını aşağı indiriyor. "Bunlar hariç."

Kalçasındaki soluk çizgilerden oluşan küçük bir parçayı sevgiyle okşuyor. Parmakları sezaryen ameliyatından kalan nispeten küçük ama hâlâ kırmızı olan yara izine doğru kayıyor. "Ve bu."

O yara için oradaydım. Uzanıp Zoe'yi çıkarmalarını izledim. Kabloyu kestiğimi, görevimizin tamamlandığını, Zoe'nin başardığını doğrulayan o ilk ciyaklamayı duyduğumu asla unutmayacağım.

"Keşke bunu görseydim," diyor Bristol, sulu gözlerle beni izlerken. "Kordonu kestiğini görmek isterdim."

Düşüncelerimi yüksek sesle söylediğimi ancak şimdi fark ediyorum. Bunu yapmak istememiştim; acımı kendime saklamaya çalışıyorum. Bazı günler bunun ağırlığı altında zar zor ayakta durabiliyorum ama Bristol'a bakıyorum, uykusunda ağladığını duyuyorum ve kendi ıstırabımı bastırıyorum. O zaten çok fazla şey taşıyor. İhtiyacı olan son şey benim bir korkak gibi davranıp onun için ağlamam. Onun için güçlü olmak ve her şeyden çok onu korumak istiyorum. Onun ilk savunma hattı olmam gerekiyor ve onun yerde hıçkıra hıçkıra ağlamasını, yaralarını okşamasını ve kederine izlerken, yardım edemiyorum ama muazzam bir şekilde başarısız olduğumu düşünüyorum.

"Hadi seni temizleyelim." Aslında söylemek istediğim değil. Onunla birlikte yere uzanıp ağlamak istiyorum ama birimizin güçlü olması gerekiyor. Gömleğin eteklerini çekiştiriyorum ama o kendi içine katlanarak gömleği yerinde tutuyor.

"Hayır, temizlenmek istemiyorum." Başı küvetin kenarına için geriye düşüyor. "Bütün gün ekşi bir tişörtle yerde oturmana izin vermeyeceğim ve ..." Sesim başarısız oluyor.

"Ve ne?" diye soruyor. "Ağlamak mı? Yuvarlanmak mı? Neden olmasın?" "Bu durum-"

"Bu durum keder verici." Sert sesi banyonun duvarlarında yankılanıyor. "Beni düzeltmeye bırak."

"Seni *düzelteme* gerek yok," bağıriyorum, bağlarım kopuyor. "Sana *ihtiyacım* var, Bristol."

"Ne?" diye fısıldıyor, yüzünü belirsizlik gölgeliyor. Acı çekmediğimi mi ? Onu en kötüsünden koruduğumu biliyorum ama benim de en az onun kadar üzgün olduğumu fark etmeli.

"Flaş haber: Zoe de benimdi. Ben onun babasıyım. Yıkıldım." Gözyaşları boğazımı tutuşturdu ve bu sözler de kibrit oldu. "Onun ölümü beni öldürüyor ve senin beni içeri almayışın da beni öldürüyor."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Gözyaşları yanaklarını boyuyor. "Karanlıktayım."

"Ben de öyle." Ellerini arasına aldım. "Sen benim ışığımsın. Ben de senin ışığım. Bunu sadece birlikte atlatabiliriz, Bris."

"Kendimi çok yalnız hissediyorum." Sözcükler çaresiz bir çıkıyor, kalbime bir çekiç iniyor.

"Yalnız mı?" Başımı eğiyorum, onun yalnızlığını görmemek için bir an için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Tanrım, Bris, beni öldürüyorsun. Yalnız mı hissediyorsun? Ben buradayken mi?"

"Öyle demek istemedim, Grip." Başını sallıyor ve yanaklarından süzülen yakalamaya çalışıyor ama çok fazla ve çok hızlılar. "Demek istediğim-"

"Bu," araya giriyorum, yüzük parmağını tutarak. "Benim için bir anlamı var." Matty'nin tenimize işlediği kelimeyi okşuyorum. *Hâlâ öyle.*

"*Yalnız kaldığımızda, sen ve ben, yıllar boyunca, acılar boyunca,*" diyorum yeminimden alıntı yaparak, sesim solgun ve ıslak. "*Kalbim tekrar ve tekrar cevap verecek, hala.*"

Bana bakıyor, gözleri kocaman ve yaralı, sözlerimin onun üzerinde hiçbir etkisi yok gibi görünüyor. Bunu yapamam, şu anda olmaz. Zoe'nin gitmesinden daha çok acı veren tek şey Bristol'un bu yükü benimle paylaşmaması, içeri almaması.

"Siktir ." Kendimi yerden kaldırdım, gözlerindeki acıyı belli oluyordu. "Saçımı kestirmeye ve tıraş olmaya gidiyorum. Sadece dışarı çıkmam gerekiyor. Geri geleceğim."

"Kavra, bekle."

"Yapamam. Sadece . . ." Kelimeleri omzumun üzerinden savurarak kapıya doğru yürüyorum. "Geri geleceğim."

Kendimi daha da büyük bir aptal durumuna düşürmeden önce banyodan, yatak odamızdan ama ön kapıya kadar gidemiyorum. Kanepeye yığıldım, başımı ellerimin arasına aldım ve lanet bir bebek gibi ağladım, bir okyanus dolusu tuzlu gözyaşı. O yeminlere güveniyordum. Onları benim kastettiğim gibi kastetmiş olması, bundan sağ çıkmak için tek umudumdu. Hastanede ona bu durumdan ancak birlikte kurtulabileceğimize inandığımı söyledim. Eğer beni içeri almazsa, burada tek başımayım. Acısı konusunda bana güveneceğini umuyordum çünkü benim acım konusunda güvendiğim tek kişi o. Eğer Bristol'olmazsa, hiçbir boktan kurtulamam.

BÖLÜM 45

BRISTOL

*Yalnız kaldığımızda, sen ve ben,
yıllar boyunca, acılar boyunca,
Kalbim tekrar tekrar cevap verecek, hala.*

YEMİNLERİMİZ günlerdir kafamı meşgul eden işkence dolu düşünceleri bastırıyor, sonunda Zoe öldüğünden beri başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde bilincime nüfuz ediyor. Grip onu içeri almamı istiyor ama karanlıkta tökezleyerek kapıya ve kaygan tokmağına yolu bile bulamıyorum. Grip'e kabusumdan hiç bahsetmedim, kulaklarımda kızımızın kalp atışlarıyla uyandım. Her sabah korkunun sıcak nefesiyle kaplanıyorum ve bunu ona hiç söylemedim. Bir anneyi yeni doğmuş bebeğiyle ilk kez kafede, markette ya da parkta göreceğimi yaşadığım panik bana saldırıyor.

-Bilmiyor.

Grip'in gözlerindeki acı, Zoe gittiği için değil, ben gittiğim içindi. O da Zoe'yi özlüyor. Eve geldiğimizden beri ilk kez kafamı kendi kışkımdan çıkardığımda bunu anladım ama az önce gördüğüm acı onunla ilgili değildi. Benimle ilgiliydi.

Kendimi yerden sürüklüyorum, olabildiğince dik duruyorum. Artık omurgamı dik tutamıyorum gibiyim. Eğiliyorum, eğiliyorum, bedenim eğilmiş ruhumu yansıtıyor. Yatak odamıza girdiğimde, orada değildi. Dışarı çıkacağını söylemişti. En azından duş alıp çarşafı değiştireceğim. Sekiz rakamlı anlaşmaları kolaylıkla yaptım, ama şimdi bu iki basit görev beni korkutuyor.

Çarşafı yataktan çektiğimde, kağıtlar havada . Onları fark etmemiştim ve şimdi her yerdeler. Onları toplamak için eğildim, kızımın adı gözüme çarpınca sarsıldım.

Zoe için, şanlı bebeğimiz.

"NEDİR BU?" Boş odaya soruyorum, adanmışlık karşısında nefesim kesiliyor.

Birkaç sayfa daha karıştırdıktan sonra bunun Grip'in Barrow için yazdığı şiir kitabı olduğunu fark ediyorum. Belki kendimi daha iyi hissettiğimde onları da okurum. Şu anda, Grip'ten bile olsa, ustalıkla bir araya getirilmiş güzel kelimeler için havamda değilim. Adımı gördüğümde sayfaları yatağın onun tarafındaki çekmecesine .

Gerçek ismim değil ama başlığın benden esinlendiğini biliyorum.

"Güzel Kuş"

Bana böyle seslenirdi, gülüşümün bir kuş gibi olduğunu söylediğimde benimle nasıl dalga geçerdi. O gün, yıllar önce, neşenin ne kadar kırılgan olduğunu, bir anda, sadece birkaç kelimeyle her şeyin alabora olabileceğini bilmiyordum. Batabilirsin. Bir gün rüzgâr yelkenlerinizdeyken bir anda *Titanik* oluverirsiniz. Yatağa oturdum ve o uzak anıya iliştirilmiş şiiri okudum.

BENİM GÜZEL KUŞUM,

Bir tavus kuşu gibi, benim için yayıl.

Tüylerinle beni hayran bırak.

Sen ve ben aynı tüyün kuşlarıyız.

Ben senin çığlığını duyuyorum, sen

benimkini duyuyor musun?

Düşmeden önce bir çifileşme çağrısı, çığlığın hiç

duyulmadı. Benim inleyen kuşum,

Teker teker tüylerini sayacağım. Daha

iyi hale getirmeye çalışayım.

Yaralarını öpebilir miyim?

Sana ihtiyacın olan şeyi vermek

istiyorum Kanamayı durdurmak için

kalbimi kullan

Ve kırık kanadın için kollarım sapan olacak Sen nereye

gidersen ben de oraya giderim, güneye bile

Nefesimi ödünç al, ağızdan ağıza

resüsitasyon

Kendimize bir sürü, bir mırıltı Sadece

ikimiz aşk yuvamızda

Aşkıma saklan, dinlen. Tekrar

uçmaya hazır olana kadar

kollarıma uç,

Güvenli bir varış, emin bir hayatta kalma, görkemli

bir canlanma Sonra bu yuvayı birlikte terk edeceğiz

İki kuş, geçmişin üzerinde uçacağız

Uçamayacağımız bir yol

*Geri alamayacağımız bir ölüm
Ama ölümün kapısında değiliz.
Gitme vakti geldi.
Kalplerimiz imkansız İnanıyor
musunuz?
O zaman uç, aşkım! Uç!
Benim güzel kuşum, benimle uç ve artık ağlama.*

Tekrar okudum ve sonra tekrar okudum. Her seferinde kelimeler içimde yatıştırılması gereken noktalar buluyor. Diğer sayfaları çekmeceye koymayı bitiriyorum ama "Güzel Kuş "un gitmesine izin veremiyorum. Katıksız kırılganlık, ihtiyaç ve sevgi her satıra sinmiş. Grip'i arayıp eve gelmesini isteyecektim ki oturma odasından boğuk bir ses duydum. Sesin beni yönlendirmesine izin veriyorum ve kocamı yerde oturmuş, başını ellerinin arasına almış, hıçkırıklarla titrerken gördüğümde kalbim kırılmak için yeni yollar buluyor.

Ben senin çılgılığını duyuyorum, sen benimkini duyuyor musun?

Ben görmedim. Kendi kederime o kadar gömülmüştüm ki, acımdan içim dışıma çıkmıştı, onunkini göremedim.

Ağladığını duymadım.

"Kavra," diyorum kendimi zar zor duyabildiğim bir sesle ama bu onun dikkatini hemen çekiyor.

kesiliyor, sanki yakalanmış gibi başı yukarı kalkıyor. Gözlerimiz birleştiğinde, toparlanmaya çalışıyor, gücünü yerine getirmeye çalışıyor, ama menteşesinden sarkan kırık bir kapı gibi onu başarısızlığa uğrattıyor

-Tıpkı her sabah uyanıp güne başlayamadan döndüğümde benimkinin beni yüzüstü bıraktığı gibi. Sert yüz hatları buruşuyor, gözyaşlarından oluşan kırık bir baraj yüzünü kaplıyor.

"Tanrım, Bris." Sesi ıslak mendil gibi dağılıyor. "Sana ihtiyacım var, bebeğim. Keşke bunu , senin için yapabilseydim ama ciddiym: Birlikte olmazsak bundan sağ çıkamayız. Birlikte olursak, yapabileceğimizi biliyorum."

"Aşkımız imkansız başarılabilir." "Pretty Bird "den alıntı yapıyorum. "İnanıyor musun?"

Gözleri kısılıyor, kendi sözlerinin farkına varıyor. O sormadan ben cevap veriyorum.

"Şiirin yatağın üzerindeydi." Yanında yere çöküp elini tutuyorum, parmaklarımızı birleştirip kucağıma koyuyorum. "Umarım okumamda bir sakınca yoktur."

Bakışları benden uzaklaşıyor, gözleri sıkıca kapanıyor, uzun kirpikleri yanaklarında ıslanıyor.

Kendinden emin kabadayılığı, deri gibi giydiği özgüveni daha önce beni cezbetmişti. Şimdi ise kırılganlığı beni cezbediyor. "Hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemiştim," diye itiraf ediyor, geniş omuzları çaresizce silkeleniyor. "Seni düzeltmek istediğimi söyledin. Bazı açılardan haklısın ama

benim işimi kolaylaştırmak için değil. Acını dindirmek için her şeyi yaparım ama bir çözüm bulamıyorum. Bildiğim tek şey, eğer , bir tane olduğudur. Keder

Danışmanlık, terapi, ne gerekiyorsa... Sadece sonunda hala birbirimize sahip olacağımızı bilmek istiyorum."

Gözlerimi kırıştırıyorum, kendi gözyaşlarımı işe yaramaz bir şekilde siliyorum. Işığı ve o buradaydı.

"Bana sarılarak başlayabilirsin," diye fısıldıyorum.

"Tanrım, evet." Saçlarımdan nefes alıyor ve beni çekiyor, uzun bacaklarını yere uzatıyor. Göğsünün genişliğine ve gücüne sarılıyorum. Bu rahatlığı zaman nasıl terk edebildim, nasıl unutabildim? Uzun anlar boyunca birbirimize tutunuyoruz, ikimiz de ağlıyoruz, kaybettiklerimizin

yasını tutuyoruz ve hala sahip olduklarımıza tutunuyoruz. Başımı göğsüne yasladığımda, onu duyuyorum.

Güm, güm, güm.

Onun kalp atışları. Her gün Zoe'nin kalp atışlarının sesi beni karanlığın derinliklerine çekiyordu ama kollarımı ona doladığımda, sevgisinin, bağlılığının ve sarsılmaz sadakatinin vurmali ritmi kulaklarımda çınlarken, beni dışarı çıkaracak olanın Grip'in kalbi olduğunu biliyorum.

BÖLÜM 46

KAVRAMA

"Şiddetli mastürbasyondan karpal tünel olabilir mi?"

Amir telefonunda oynadığı oyundan kaldırıp bakıyor. "Bunu bilmek istemiyorum," diye dikkati

dağılmış bir şekilde cevap veriyor.

"Hayır, bu gerçek bir soru. WebMD'den ." Telefonumu Tribeca'daki dairemizin mutfak tezgahına

yaslanıyorum. "Bileğimde keskin bir ağrı var, ne zaman-"

"Dostum, konsantrasyonumu bozdun." Kaşlarını çatarak telefonuna bakıyor. "Bana aptalca sorular

soruyorsun." "Dave Chappelle'in çocuklara cinsel yolla bulaşan hastalıkları anlattığı bölümü

hatırlıyor musun?" Ona soruyorum. Gözlerimi yakalamak için başını kaldırıyor ve o meşhur

bölüme gülmeye başlıyor.

"Sikimi bana borcu varmış gibi döveceğim," diye birlikte alıntı yapıyoruz. Kahkahalar kesiliyor ama

onunla dalga geçmeyi bitirmedim.

"Çok fazla otuz bir çekmeyi bilecek biri varsa o da sensin diye düşündüm," diyorum ve sırtmamak

için kendimi zor tutarak omuz silkiyorum. "Bilirsin, boşalmadığın için."

"Bu seni ilgilendirmez," diyor Amir kendini beğenmiş bir şekilde, "ama ben çok alıyorum ve Shon

da şikayet etmiyor."

"Az önce kustum." Ağzımı gösterdim. "Biraz şuraya." "Bana

Bristol'la yaptığınız şeylerden bahsetmiştin."

"Evet, ama ben benim, sen de sensin." Buzdolabından bir enerji içeceği alıp ona fırlatıyorum.

"Farkı görüyor musun?"

İkimiz de gülüyoruz ve bu iyi hissettiriyor. daha az gülüyorum, yalan söylemeyeceğim. Geçen ay

hayatımın en zor ayıydı, kesinlikle evliliğimin de. Bristol'un beni içeri almak için kapıyı kırdığı, şiirimi

okuduğu o gün bir dönüm noktasıydı ama bu sadece bir başlangıçtı. Sanki her hafta yeni bir şeye

başlıyormuşuz gibi geliyor. Bristol, Dr. Wagner'in önerdiği reçeteyi almaya başladı ve ruh hali

dengeleni ve hormonları biraz dengeleni. Bir yas danışmanı ile görüşüyor ve yaslı ebeveynler için bir

destek grubuna katılıyoruz. Artık New York'a döndüğümüze göre, önümüzdeki birkaç ay boyunca

burada olacağımız için yeni bir gruba başlamamız gerekecek. Bir başka yeni başlangıç-Kai ilk

Broadway gösterisinde oynuyor. Bristol işlere yeni yeni ve bir süreliğine burada kalmak istedi.

"Küçük sorunun yakında bitecek, değil mi?" Amir enerji içeceğini yudumlarken kaşlarını

kaldırıyor.

"Benim küçük ..." Farkına ve muhtemelen beklediği gülümseme yerine kaşlarını . "Ah, evet."

Bristol'un dün, biz New York'a uçmadan hemen önce, altı haftalık kontrolden geçtiğini biliyor. Seks yapmadan altı hafta geçirebileceğimi hiç düşünmemiştim ama bu sorunlarımın en küçüğü oldu. Yani, kibar bir toplumda yaşayabilmek için *çok fazla* mastürbasyon yapmam gerekiyordu ama umurumda değildi. Bristol'a sahip olmak için yıllarca bekledim ve hayatımın geri kalanını onunla geçireceğim. Altı hafta devede kulak. Onu istiyor muyum? Tabii ki istiyorum. Belki erkekler için farklıdır, belki de sadece benim için farklıdır, ama keder cinsel dürtülerimi bastırmıyor. Lanet olası Jolly Green Giant cinsel dürtülerimin üzerine otursa bile bastırmaz ama Bristol için durum farklı. O aynı değil. Asla da . Asla olamayabiliriz.

Bunu ben de hissediyorum, kim olduğumun temel yapısındaki tektonik değişimi. Doğam Zoe'ye uyum sağlamak için yeniden düzenlendi ve gitmiş olsa da kalbimde onun için açtığım boşluk asla kapanmayacak. Bu, iyileşmeye yakın olmayan bir yara - eğer iyileşecekse - ama hayatın bizi kendi katına geri götürme, bizi ilerlememizi sağlayan şeylerin akışına geri döndürme gibi bir yolu var. Bristol işine geri dönüyor. Kai'nin Broadway'deki görevi ve Jimmi-ki o da New York'ta- için yaptığı anlaşmalar arasında çalışma temposu hiç olmadığı zorlu. Sanırım yüzleşmeye hazır olmadığımız bazı gerçek olaylardan dikkatini dağıtmak için buna ihtiyacı var.

Bir sonraki albümümü tamamliyorum, Barrow ile şiir kitabımın tanıtımına başlıyorum ve Iz ile *Contagious* turnesinde birkaç randevum kaldı.

Telefonum çaldı ve Iz'ın adı çıktı.

"Dostum." Amir'le birlikte oturma odasına doğru yürüyorum ve kanepeye uzanıyorum. " var ne yok?" "Bu gece geliyor musun?" İz, sesinde ender rastlanan bir aciliyetle, lafı dolandırmadan soruyor.

"Evet, ben ..."

Bir sonraki düşüncem Bristol merdivenlerden inerken oldukça şahane görüldüğünde aklımdan geçiyor. Son altı haftadır oldukça ama bu gece Jimmi'yle bir akşam yemeği randevusu vardı ve her şeyi ortaya dökmüştü. Hamileyken uzayan saçları sırtının ortasına dökülüyor, koyu renk, dalgalı ve vahşi. Elbise sade, kışkırtma ve baştan çıkarma için vücudunun şekline güveniyor ve Bristol'un snap back oyununun olduğunu söyleyelim. Kederli açlık diyeti ve daha önceki aktif yaşamı arasında, altı hafta önce bir bebek sahibi olduğunu asla bilemezsiniz. Elbise beyaz ve straplez, şimdi daha sıkı tüm kıvrımlara yapışıyor. Sütü gitmiş ama göğüslerini kalbimden ve elimden tanıyorum ve eskisinden daha dolgunlar. Bristol'u her şekilde seviyorum ama daha büyük göğüslerden şikayet edecek değilim.

Asla olmaz.

"Kavrama?" Iz soruyor, sesi hala endişeli. "Belediye binasına mı geliyorsun?"

"Özür dilerim. Evet." Amir'e gülümseyip yanağına bir öpücük onu selamlarken gözlerimi Bristol'dan ayırıyorum. "Ben de geliyorum. Clem Ford'u alaşağı etmeni kaçırmak istemem."

O adamdan bahsedilince Bristol'un başı dönüyor. Gözleri benimkilerle buluştu ve yüksek alarında olduğunu söyleyebilirim.

Iz aniden, "Kızım bir kaza geçirdi," dedi.

Dirseklerimi dizlerime ve telefonu kulağıma sıkıca bastırmış bir halde kanepedeki tembel tembel oturduğum yerden kalkıyorum.

"Dostum, Iz. Bunu duyduğuma üzıldüm. O iyi mi?"

"Evet. Yani, sanırım öyle." Ağır iç çekişi endişe seviyemi yükseltiyor. "Bilmiyorum. O Philly'de, ben buradayım. Eski sevgilimin acelesi vardı ve çok fazla ayrıntı vermedi. Hayati tehlikesi olsaydı bana söylerdi ama Sadece orada olmam gerektiğini hissediyorum."

"Elbette. Nasıl yardımcı olabilirim?" "Clem Ford'la görüşün."

Neden bahsediyorsun, Willis?

"Clem Ford'la tartışmamı mı istiyorsun?" Şimdi tam duran Bristol'bakıyorum, kaşları çatılmış.

"Ben ... sen değilim. Bunun için yeterli değilim."

"Cehennem değilsin." Sesi benim hissettiğimden çok daha emin geliyor. "Bu iş sende Grip."

Onun aceleciliği ve benim kuşku aramızdaki sessizlikte boğuşuyor. "Lütfen," diyor ve gururuyla bunun ona neye mal olduğunu biliyorum.

Yorgun bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Evet, tabii. Neye ihtiyacınız varsa tabii ki. Bilmem gereken bir şey var mı?"

Sonraki birkaç dakika boyunca organizatörlerin ona gönderdiği kişileri ve detayları not ettim. Telefonu kapatıp kızının yanına gitmesine izin verdiğimde ilk panik geçti. Kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

"Senden mi?" Amir oyunu yanındaki kanepeye bırakmış bir halde soruyor.

"Öyle görünüyor." Saati bakıyorum, o boktan şeyin bunca yıldan sonra hâlâ zamanı gösteriyor olması dudaklarımda hızlı bir gülümsemeye neden oluyor. "Çok uzak değil, ama bir araba alalım. Yakında yola çıkmamız gerek."

Ayağa kalktım, vücudumu Bristol'unkine birkaç santim yaklaştırdım.

"Çok güzel görünüyorsun." Rujunun canlı çizgilerini bulaştırmamaya dikkat ederek dudaklarını öpmekten vazgeçiyorum ve bunun yerine Neruda'nın omzu boyunca uzanan yazılarını öpmeyi tercih ediyorum. Göğüslerinin arasında asılı duran ve aynı yazıyı taşıyan altın çubuk kolyeyi kaldırıyorum.

"Dr. Hammond'ın kızı iyi mi?" Endişe yüz ifadesini sıkıştırıyor.

"Sanırım öyle." Kendimi rahat olmam konusunda uyarıyorum. Bir çocuk için tehlikeden bahsetmek eve çok yakın, çalıştığımız pek çok şeyi gündeme getiriyor. "Tüm bilgilere sahip değildi ve Philadelphia'ya gidiyordu."

Burada birlikte durduğumuz süre uzadıkça, bizden başka her şeyi daha az düşünüyorum. Umarım Iz'in kızı iyidir ve Ford'la tartışmak beni geriyor ama Bristol'un kokusu, yakınlığı her şeyi . Altı haftalıkken doktorun ne dediğini konuşmadık bile. Los Angeles'tan ayrılıp buraya gelmek tam bir kasırgaydı ve şimdi ikimiz de taahhütlerin içine çekildik. Bu gidişle ağrıyan bileğimin emekliye ayrılması yarın olacak. Ellerimi kalçalarına koyuyorum, avuçlarımı elbisesinin sürtüyorum, altında daha da ipeksi olan tenini hayal ediyorum. Amir'e sivri bir bakış fırlatıyorum, çok da ince olmayan bir işaretle, gece için yollarımızı ayırmak zorunda kalmadan önce bana kız arkadaşımın birkaç dakika vermesini işaret ediyorum.

"Seninle aşağıda buluşuruz..." Kapıya doğru yönelirken yüz ifadesi sorguluyor. "Yirmi dakika. Artık oraya çok daha erken gitmem gerekiyor."

"Tamam. Arabayı çağıracağım."

"Güle güle Amir," diyor Bristol. "görüşürüz."

"Biz mi?" Bizi ayıran birkaç santimi yiyip bitiriyorum, burnumu boynunun satenimsi gezdirmek için eğiliyorum. "Kahretsin, çok güzel kokuyorsun, Bris."

"Teşekkürler." Geri çekilir ve kanepeden telefonunu alır. "Seni Clem Ford'la aynı odada bensiz bırakacağımı bir an bile düşündüysen, başına başka bir şey gelmiş demektir."

Her ne yanımda istesem de, bebek yapmasını ya da bu salakla baş edemeyeceğimi hissetmesini istemiyorum.

Tamam. Son seferinde kendimi biraz kaybettim ama bu konumuzun dışında.

"Buna gerek yok," diyorum ona.

"Tamam, buna gerek yok." Parmakları telefonunun tuşlarında kaldırıp bakmıyor. "Ama de

geliyorum."

"Gelmekten bahsetmişken ..." Telefonu parmaklarının alıp arkama saklıyorum. "Dün doktorun söyledikleri hakkında konuşamadık."

Yüzünü okuyamıyorum ama telefona uzanmayı bıraktı.

"Oh, iyi olduğumu söyledi." Dudaklarını yalıyor, kaşları birbirine çarpıyor ve gözleri başka yöne kayıyor. "Yani, yapabiliriz ... bilirsin."

Kolum yanıma düştü ve tek kelime etmeden telefonu ona uzattım. *Biliyorsun, yapabiliriz* tam yanıt değildi. Yani, yapabilmemiz harika ... bilirsin ... ama sesi bu konuda çok hevesli gelmiyor, kesinlikle benim gibi bunun için umutsuz değil. Hayal kırıklığımı yuttum ve bir kat daha sabır .

"Harika." Boğazımı temizliyorum ve koyu renk kot pantolonuma, düğmeli ceketime ve Jordan ayakkabılarıma bakıyorum. "İyi görünüyor muyum? Sahneye çıkmayı planlamıyordum ama-"

"Grip, özür dilerim," diye araya giriyor. "Gerçekten sabırlı davrandın ve bunun zor olduğunu biliyorum."

Kokusunun ve yakınlığının çifte bağımlılığı damarlarıma sızarken, kanımda yanarken ve döl arayan bir füze gibi sikime yönelirken şu anda *zor*, ama bunu geliyorum.

"Bebeğim, sorun yok." ellerimin arasına alıp yanaklarını okşuyorum. "Ne kadar . Ben azgın bir canavar ."

Bana "*Seni tanıyorum*" der gibi bakıyor.

"Tamam, ben azgın bir canavarım." Ağlamamak için gülüyorum çünkü şu Skid Row kadar sertim. "Ama hayatımızın geri kalanı var."

Eğer yeterince söylersem, belki bu sert adam bana inanır.

"Bu gece, eve gittiğimde ..." diye başlıyor.

"Bu gece mi? Evet, bu gece yapabiliriz." *Hevesli piç*. "Ya da yarın. İstersen bu gece olur." "Bu gece eve geldiğimde geç olacağını söyleyecektim." Bristol'un gülümsemesi gevşer çünkü gizliden gizliye bana gülmüyordu. "Münazaradan çıktığımda Jimmi'yle buluşmam gerekiyor ve eve ne zaman döneceğim belli değil."

Daha önce de iki dakikadan az uyuyarak sevişmişim ama bunu . Yeni seks hayatımız için bir sokağa çıkma yasağı varsa, bunu kolaylaştırabiliriz.

"Ben Bilmiyorum..." Omuz silkiyor. "Gergin misin? Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum.

Gergin misin?" "Seks konusunda mı?" Bu kavramı aklım almıyor. "Uh, hayır. Azıcık bile değil."

"Kavra, aman Tanrım." Gülüyor ve sesi hiç olmadığı kadar gergin ve güvensiz çıkıyor. Yaşadıklarımız beni değiştirdi ve onu da değiştirdi, belki de hazır olmadığım şekillerde, ama yeminlerimiz koşullarla gelmedi ve benim aşkım da öyle.

Karnın ay gibi dolduğunda bana sor,

ve aşkımız bedenini çocuğumla gerdi, Bir zamanlar kusursuz olan tenini şimdi

gümüşleşmiş, izli, yaralı bırakarak, Sana tapacağım.

Gözlerim asla sapmayacak. Kalbim asla başboş

kalmayacak, günlerim boyunca sana bağlı kalacağım.

Sana bağlıyım.

Hepsi hala gerçek ve her zaman da öyle olacak. O çocuğu kaybetmek hakkında, kendimizden parçalar kaybetmek hakkında yazacağımı bilemezdim. Böyle şeylerin geleceğini göremezsiniz ve sizi nasıl etkileyeceği hakkında hiçbir fikriniz . Yalnızca doğru kişiyi seçebilirsiniz, birlikte yaşamak istediğiniz kişiyi. Bristol benim için o kişi. Hayatın karşısına çıkardığı her şeye katlanabileceğini, benimle birlikte mücadele edeceğini zaman biliyordum. İçinde zaman bir güç vardı ama şimdi titanyum çekirdeğe dönüştü.

"Gergin değilim çünkü hiçbir şey değişmedi," diyorum ona, gözlerimizi, dudaklarımızı, kalplerimizi aynı hizaya getirmek için eğilerek.

"İşler değişti." Kirpiklerini indiriyor, benden saklanmaya çalışıyor. "Bedenim ve-"

"Vücudunu seviyorum çünkü sen varsın." Dudaklarımı çenesinin kıvrımında , yol boyunca tadıyla inliyorum. "Yüce İsa, Bristol. Benim için bir şeylerin değiştiğini nasıl düşünebilirsin?"

"Sadece fiziksel olarak değil." Bana bakıyor. "Ben aynı şeyi hissetmiyorum."

Bu sözler üzerine kalbim göğsümde tökezliyor. Tüm bedenimi bir tundra kaplıyor.

"Benim hakkımda mı?" Nefes alış verişimi düzenleyemiyorum. "Benim için aynı şeyleri hissetmiyor musun?"

"Oh, Tanrım, hayır. Öyle değil, Grip." Yüzüme dokunmak için uzandı, gözleri ciddiye. "Ben de *senin* için aynı şeyleri hissediyorum. Biliyorsun ben sadece Ben her yerdeyim. Sana karşı her zaman sınır tanımazdım ama şimdi kendimi kafeste hissediyorum, sanki son zamanlarda duygularımı çok kısa bir tasmayla tutmak zorundaymışım gibi ve içimde özgür olmayan bir şeyler var."

Ellerini iki yana açıp başını sallıyor, bana yönelttiği bakışta çaresizlik var. "Bunu ifade etmekte iyi bir iş çıkaramıyorum ama ben-"

Telefonum onun konuşmasını kesiyor ve ben onu ve Amir'i odanın diğer

ucuna fırlatmak istiyorum. "Dostum, ne halt istiyorsun?" diye .

"Aletini ve buraya gel," diye sakın bir şekilde cevap veriyor Amir, bana alışmış bir şekilde. "Tabii geç kalıp İz'i ortada bırakmak "

Kahretsin. Amir'den nefret ettiğimi söylemiş miydin?

"Oh, ve sana bir aldım," diyor. "mi? Ne için?"

"Şu karpal tünel." Derin kıkırdaması benimle, sertleşmiş aletimle ve ağrıyan bileğimle alay ediyor. "Siktir git." Telefonu kapattım ve Bristol'a döndüm. "Araba hazır. Gitmek istediğine emin misin?" "Gitmene imkân yok-"

"Basit bir evet yeterli olacaktır." Elini tutuyorum, yan masadan çantasını almasına izin vermek için duraklıyorum.

Belediye toplantısı aynı kitapçada yapılacak ve yine televizyonda yayınlanacak. Cipin arka koltuğunda oturmuş, sanki bir sınavdaymışım gibi ders çalışırken bu olayın büyüklüğü kafama dank ediyor.

"Ben İz değilim," diye mırıldanıyorum, telefonumda Google'da istatistiklere bakarken Bristol'un elini dalgınca okşuyorum. "Ford beni canlı canlı yiyecek."

"Ford bu gece *senin* yerine İz'le karşılaşmış olmayı *dileyecek*." Bristol bu saçmalığa karşılık olarak sunduğum şüphecî bakışa gözlerini diyor. "Ben ciddiyim. İz'in diploması, kitapları, güvenilirliği ve-"

"Güven verme kısmına geldiğinde bana haber ver, bebeğim."

"Ve tüm bu şeyler." Başını omzuma yaslayarak duraklıyor. "Ama sende tutku var. Zekisin. Bu sorunları biliyorsun. Bu sorunları *yaşadın*. Onlara sadece bildiklerini, yaşadıklarını anlat."

Kendine güveni, paramparça olmuş sinirlerimi yatıştırıyor ve güvenceleri bana başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde huzur veriyor. Bunu hep yapmıştır. Gözleri gurur, sevgi ve bana duyduğu güvenle parlıyor. Bu bizim gibi hissettiriyor. Kendimizi *biz* gibi hissetmeyeli, etrafımızda, *aramızda* herhangi bir rahatlık olmayalı aylar oldu. Belki de farklı bir şehirde olduğumuz içindir. Belki de Dr. Wagner'in bekaret kemerini gevşetmesiyle bir virajı döndüğümüzü bilmektir. Her neyse, iyi hissettiriyor. Zoe öldüğünden beri ilk kez doğru geliyor.

Zoe'yi kaybetmeden önce bile, kaybın gölgesi aylarca üzerimizde asılı kaldı. Asla eskisi gibi olamayacağımızı biliyorum. Çektiğimiz çilenin izlerini taşıyacağız ama yine de biz olacağız. Mesele *neye* katlandığımız değil, *neye* katlandığımızdır; önümüze ne çıkarsa çıksın benim ve onun hiçbir yere gitmeyeceği gerçeğidir.

"Geldik," diyor, kaldırımı dolduran insan kuyruğunu inceleyerek. "Hazır mısınız?"

"Kesinlikle hayır." Parmak eklemlerini dudaklarıma götürüyorum.

"Ama benimle misin?" "Tabii ki evet," diye fısıldıyor ve çeneme öpücükler konduruyor.

"O zaman ben iyiyim."

Dudaklarını yakalıyorum, beni tutması için sadece bir tat istiyorum, ama kahretsin o çok tatlı ve duramıyorum. Açlık kontrolümün yüzeyini kırıyor ve beni özensiz yapıyor. Derin yalamalar, keskin ısırıklar. Çenesini emiyorum, boynuna sokuluyorum. İznim olmadan elim avuçlamak, meme ucunu çimdiklemek için dolaşıyor, keskin nefesi beni daha da sertleştiriyor. Ağzıma almam lazım. Her şey çöküp yandığında önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Ahem." Amir, biraz bile utanmış görünmeden dikkatimizi çekiyor. "Annenizin her zaman dediği gibi, herkese kadar getirmediyse, bir kenara koyun."

"Seni titreşim öldürücü, sik engelleyici orospu çocuğu," diyorum kot pantolonumun içinden çıkan bir kılıçla beklenebileceği kadar iyi huylu bir şekilde. Bristol'un gırtlaktan gelen, utanmaz kıkırdaması meseleye yardımcı olmuyor. *Çekingenmiş, kışımın kenarı.* Eve ne zaman geldiği umurumda değil, uyanmış olacağım ve ona hâlâ ne kadar çekingen olduğunu göstermeye hazır olacağım.

"Gidip biraz ırkçı kıcı tekmeleyelim," diyorum yeniden odaklanmaya çalışarak.

"İrkçilerin kışını tekmelemek" performansımı abartmak olabilir ama Clem Ford'a karşı kendimi korurum. Ben İz değilim. Yanıtlarım için epidemiyolojik kanıtlarım . İz'den daha az istatistik biliyorum ve Tanrı biliyor ki onun kadar cılalı değilim, ancak Ford'un yozlaşmış sistemi ve açgözlü dünya görüşü için öne sürdüğü her saçma nedene verecek bir cevabım var.

"Suçun cezalandırılmaması gerektiğini mi söylüyorsunuz?" Ford bir saat kadar konuştuktan sonra soruyor. "Siyah erkeklerin özel muameleyi hak ettiğini mi?"

"Özel muamele ..." İnançsızlık kelimeleri ağzıma hapsediyor. "Bize özel muamele yapılacağını mı sanıyorsun?" "Bana öyle geliyor ki istediğiniz şey bu, suçun görmezden gelinmesi."

"Hayır, adaletin kör olmasını ve cezanın herkes için aynı olmasını istiyorum" diyorum, öfkem sesimi sertleştirerek. "Kokain çeken biri bileğine tokat serbest bırakılırken, arka lambası patlamış bir Siyah adam kefalet parası olmadığı için haftalarca hapiste kalmasın. Bir adamı suçlu olduğu için yargılayın, Siyah, Kahverengi ya da fakir olduğu değil."

"Yine mi bu tartışma?" Gözlerini deviriyor.

"Tam olarak hangi tartışmayı bekliyorsun?" Onun alaycılığı karşısında boynumu yalayan bir sıcaklıkla . "Amerika'da Siyah ve Kahverengi erkeklerin sistematik olarak kriminalize edilmesi mi? Ya da doksanlarda uyuşturucu beyaz olmayan toplulukları perişan ettiğinde bunun bir suç olduğunu ama şimdi banliyölerde ve kırsal alanlarda yaygın opioid bağımlılığı olduğunda bunun bir sağlık krizi olduğunu mu söyleyeceğimi düşünüyorsunuz? Bunun bir sağlık krizi *olmadığını* söylemiyorum, ama uyuşturucu bir nesil Siyah insanı ve onların toplumlarını yok ederken bu bakış açısı, bu şefkat neredeydi?"

"SADECE SÖYLÜYORUM-"

"Oh, hayır," araya girdim. "Muhtemelen beyaz olmayan erkeklerin marihuana bulundurmaktan diğer gruplara göre kokain ve eroin bulundurmaktan üç, dört kat daha fazla ceza aldığına dair gerçekleri kusacağımı düşündünüz. Beklediğiniz argümanlar bunlar mıydı?"

Sessiz bir saniye boyunca Ford'un yüzünü kaplayan kibar maskenin arkasından nefret yükseliyor. Öfkesi ateş gibi ama benim soğukkanlılığım yanmıyor bile. Ve o bunu saklayamadan, benim soğukkanlılığımın onu daha da öfkeliendirdiğini görüyorum.

"Suç için uygun cezayı mahkemeler belirler, Bay James," diye yanıtlıyor sonunda,

Sesi yumuşak ve ölçülü.

"Peki ya ortada bir suç yoksa, Bay Ford?" Yanıtını soruyorum. "Siyahlar, Hispanik erkekler saçma sapan nedenlerle kenara çekilip tutuklandıklarında ve suçsuz oldukları halde kefalet için paraları olmadığı için aylarca sistemde çürüyüp gittiklerinde? Suçları ne? Ten renkleri mi? Yoksullukları mı?"

"Sanmıyorum-"

"Hayır, bunu düşünmek zorunda değilsin, değil mi?" Kelimeleri vurgulamak için yumrukluyorum. "Sizin gibi şirketler hapishane kotaları belirlediğinde, yüzde doksan doluluk oranı talep ettiğinde, için ucuz işgücü temin ettiğinde, sistemin bu kotaları karşılamak için uydurmak zorunda olduğu suçlamaları, değil mi?"

"Biz-"

"Ya bazı eyaletlerdeki insanlar vergi faturalarındaki ince yazılara dikkat etmeye başarlarsa? Daha az mahkum için cezalandırıldıklarını fark ettiklerinde ne kadar öfkelenecekler? Boş yataklar için para ödediklerini? Bu çok çirkin."

"Sizin rezalet dediğinize biz kapitalizm diyoruz" diyor ve dinleyicilerin anlayışına bakıyor, çünkü "kapitalizm" kelimesi her zaman işe yarıyor.

"Ben bir kapitalistim," diye araya giriyorum o daha fazla destek toplayamadan. "Son turnemde ne kadar para kazandığımı bana sorun."

İzleyicilere bakıyorum, yüzlerindeki meraka oynuyorum. "Hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyorum. "kadar çok şey var."

Bir kahkaha tufanı sözümü tamamlamam için beni cesaretlendirdi.

"Ben de bir sonraki Amerikalı gibi yeşile kanıyorum." Ford yerine seyirciye bakıyorum. "Ama masum insanlar masumiyetlerini kanıtlayacak kaynaklara sahip olmadıkları için aylarca, yıllarca hapiste yatarken paramı sayarak durmayacağım. Kalief Browder gibi adamlar. On altı yaşındayken, bir sırt çantası çaldığı için haksız yere suçlandı ve hapsedildi. Bu masum genç adam üç yıl boyunca Rikers Adası'ndaki hapishanede hüküm giymeden, *yargılanmadan* çürüdü. Bu yılların ikisini hücre hapsinde geçirdi. Kendisi de bir çocuktan biraz daha fazlasıydı."

Adaletin yerini bulmamasına duyduğum öfke ve hayal kırıklığını bastırıyorum. hala zihnimde görebiliyorum, genç yüzü ve parlak, zeki gözleri.

"Bir daha asla eskisi gibi olmadı," diye sessizce devam ediyorum. "Ve nihayet serbest bırakıldığında -üç yıl sonra, yargılanmadan ve hüküm giymeden- daha sonra kendi kıydı."

Kalabalık dükkânın üzerine sessizlik çöküyor.

"Özel muamele istemiyorum," diyorum Ford'a dönerek. "Adalet sistemimizin ellerinde Kalief gibi çocukların kanı için reform için yalvarıyorum, bunun için çalışıyorum."

Yüksek sesli ve spontane alkışlar ikimizi de şaşırttı. Bir saatten uzun bir süre boyunca nispeten sessiz bir şekilde tartıştık çünkü moderatörler seyircilerin tepkilerini tutmalarını istedi. Ford'un boynu kızarıyor ve yüzüne tırtıklı bir hoşnutsuzluk sızıyor. Kalabalığın içinde Bristol'u aramak dışarı bakıyorum. Ayağa kalkmış, aylardır görmediğim kadar geniş ve parlak bir gülümsemeyle alkışlıyor. Buna değdi. Bu sıcak koltukta oturmak, hazırlıksız olmak ve Iz'i hayal kırıklığına uğratacağım için çok korkmak - yüzündeki o gülümsemeyi görmek her şeye değdi.

Küçük sahneden indiğimde ", " diye fısıldıyor.

"Teşekkür ." Ağzının kenarından öpüyorum, keşke bütün bu gözler üzerimizde olmasaydı. "Zıplayacak mısın? Jimmi'yle tanışmaya?"

"Hayır." Başını sallıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Ondan bir sonraki sefere istedim. İstedim ki

"kocamla vakit geçiriyorum."

Umarım "vakit geçirmek", "kocamla yorgunluktan bayılana kadar sevişmek" için kullanılan bir örtmece sözcüktür, ama bunu daha sonra anlayacağım. İmza , selfie çekerken ve hayranlar ve seyirciler benden başka ne yapmamı onu yaparken sadece başımı sallıyorum ve onu kendime yakın tutuyorum. Parmaklarımızı birbirine geçiriyorum ve Bristol'u yanıma çekiyorum. Bu kısımda uzaklaşmaya meyilli, sabırsız ve kıpır kıpır oluyor ve bu uzun insan kuyruğuna nasıl katlandığımı merak ediyor. Ben sabırlı bir adamım. *Onu* beklemek bana sabırlı olmayı öğretti. Bu hayatı birlikte yaşayacağımızdan emin olmadığım tüm o yıllar bana sabretmeyi öğretti.

Özlediğim bu tanıdık yakınlığı, trajedinin bizden çalmaya çalıştığı yakınlığı hissederek, onu gözümün önünden ayırmıyorum. bakarsanız, Amir'i arabaya bindirip eve göndermeyi bile düşünüyorum. Geçen sefer tam da bu kitapçıdan eve yürümüş ve gecenin sonunda nişanlanmıştık. Biri omzuma dokunduğunda uzun kuyruğu kapatmayı düşünüyorum.

Clem Ford'un gözlerindeki soğuk hesaplamayla karşılaşmak için dönüyorum. Bristol'un parmakları sessiz bir cesaretlendirme ve uyarı olarak parmaklarımın etrafında sıkılaşıyor. Başımı hafifçe ona eğiyorum ve mesajını kabul ederek başımı sallıyorum: *sakin ol*.

" iyi iş çıkardınız, Bay James," derken, geceyi salonun çoğunun görüşlerine karşı bitiren bir adam için oldukça memnun görünüyordu.

"Teşekkür ." Yalan söylemeye ve iyi bir iş çıkardığını söylemeye kendimi ikna edemiyorum - neyi iyi yapıyordu? Hak sahibi bir pislik olmak mı? Burada bırakalım.

"Üzgün olduğumu söylemeden gitmek istemedim," diye devam ediyor, arkam zaten yarı dönük olmasına rağmen.

"Pardon?" Tek kaşımı kaldırarak omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ne için?"

"Kaybınız için tabii ki." Sesi, sırada bekleyen insanların duyamayacağı kadar kısıktı. "Kızınızın yaşadığı rahatsızlığı duydum. Gerçekten trajik bir durum, ama uzun zamandır birçok kişinin ... çocukları hakkında ne düşündüğünü biliyorsunuz."

Gözleri Bristol'a doğru kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Sizinki gibi evlilikler." , gözlerinde bir iblis parıltısı var. "Bazıları bu çocukların iğrenç olduğunu düşünüyor. Fotoğraflarını görmedim ama duyduğuma göre-"

Yumruğum çoktan yüzüne doğru başladı. Bunun zalimce, akıllıca bir tuzak olduğunu biliyorum. Olabilecek en kötü durumda - kameralar muhtemelen hâlâ kayıttayken ve tüm bu hayranların önünde - damarıma bastığını biliyorum. Benim şiddete başvurmamı istiyor, medeni, eğitilmiş, açık sözlü olmamı değil, kesinlikle o sarkık, solgun, yobaz kışına haddini bildirmemi değil, ama onun amacını bilmek ve buna izin vermek iki farklı şey. Zoe hakkında konuşmak onun için çok fazla. Ben ona ulaşmadan, beyaz bir bulanıklık Ford'benden ayırıyor ve boşlukta bir *çatlak* sesi duyuluyor. Karımın yumruğumun sert ucuna hedef bok çuvalına dik dik bakmasını izleyen kalabalıkta toplu şok dalgası yayılıyor.

"Kızımın adını ağzına layık değilsin," diyor, kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle, Central Park'taki ağaçların kabuklarını soyacak kadar şiddetle. "O bir günde senin tüm sefil hayatın boyunca yapacağından daha fazlasını yaptı, seni ırkçı pislik."

Fordun eli yüzündeki mor lekeye dokunduğunda kekeliyor ama Bristol o konuşmadan devam ediyor.

"Birini hapse mi göndermek istiyorsun?" diye sorar. "Beni gönderin. *Bana* karşı suç duyurusunda bulunun."

Etkinliği düzenleyenler Amir'in de yardımıyla herkesi dışarı çıkarırken, insanlar yaşanan drama omuzlarının üzerinden merakla bakmaya devam etse de, daralmış ve öfkeli gözleri öfkesini belli ediyor. Destekçileri ona yaklaşmaya çalışıyor, ancak etkinlik güvenliği onları ön kapıdan geçirirken birkaçı bize yakın duruyor.

"Suç duyurusunda bulunacağım ve-"

"Oh, lütfen yap," diye araya giriyor Bristol. "O zaman tüm dünyaya yeni yas tutmuş bir anneye çocuğunun iğrenç olduğunu söylediğinizi anlatabilirim. Bakalım o zaman radyo programınızın sponsorları ne kadar çabuk ortadan kaybolacak, Bay Aile Değerleri. Ve gelecekteki siyasi hedefleriniz için para toplayan süper PAC - desteklerini geri çekmeleri ne kadar sürer?"

Ağzının köşesinde biriken tükürüğü sinirli bir şekilde yalayarak yüzünü buruşturuyor.

"Senin sözüne karşılık benimki olacak," diyor sahte bir sakinlikle. "Peki insanlar kime inanacak?"

Bristol başını acıyan bir açıyla eğiyor. "Kardeşimin kim olduğunu biliyor musun? Yönettiğim ve temsil ettiğim insanlar? Babamın kim olduğunu? Annemin bu kasabada sahip olduğu gücü? Üniversiteden beri bana kimin akıl hocalığı yaptığını biliyor musun? Benimle savaşmak için yeterli nüfuza ya da ateş gücüne sahip değilsin."

Bir adım daha yaklaşıyor ve ben de onunla birlikte adım atıyorum, kolunu tutuyorum, onu ona daha yakın görmekten nefret ediyorum. "Bristol, hadi gidelim," diyorum, en son kavga ettiğimizde beni sakinleştirmek için kullandığı kelimeleri yansıtarak

Bu adamla karşılaşmak.

Gözleri bu kez kendisinin halletmesine izin vermem için ve bir süre sonra isteksizce başımı sallıyorum, bir şey çıkarsa diye kolumu beline doluyorum. Bunu neden yaptığını biliyorum, ama bu çok sinir bozucu ve kendini tehlikeye atmasından - yine benim için, ama işimiz bittiğinde bununla ilgileneceğim.

" gereken tüm o insanlar değil," diye devam ediyor, kolunu belinden benimkinin üzerine bastırıyor, parmaklarımızı birbirine doluyor. "Korkman gereken benim, çünkü üçümüzün içinde" -serbest eliyle kendisini, Ford'u ve beni işaret ediyor- "sen ben haydutuz. Kocam onurlu bir adamdır. Onu edemezsiniz ve bir dahaki sefere denediğinizde, size iğrençliğin neye benzediğini göstereceğim."

Ford'un gözleri kana susamış bir şekilde yarıyor ve Bristol'a dişlerini gösteriyor. Etrafımızdaki hava ürperiyor, kötücüllüğü buz gibi bir rüzgar gibi esiyor.

"Ona öyle devam edersen," diyorum dişlerimi sıkarak, "bu iyi insanları senin kışını tekmelemekten bir saniye bile geri kalmadığıma ikna etmek için harcadığı tüm çabayı boşa çıkaracağım."

"Kendini çok büyük görüyorsun evlat," tükürüyor, yüzünde buruk bir gülümseme. "Senin gibi sonradan görmeler, sahtekârlar. Yine de senin günün geliyor."

"Oh, benim günüm geldi." Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum. Her düğmeye basıyor ve işler daha da kötüye gitmeden, vücudundaki yaşamı sıkmak istememe neden olacak başka bir şey söylemeden önce buradan çıkmam gerekiyor.

"İşlerimizi, fırsatlarımızı elimizden alıyorsunuz" -kısık gözleri Bristol'a kayıyor- "kadınlarımızı ve atalarımın kurduğu ülkeyi zayıflatıyorsunuz, ama biz onu geri *alacağız*."

"Bu ülkeyi atalarımın sırtından kurdular, orospu çocuğu." Benim Bristol'u zapt etmemden, onun beni zapt etmesine geçiyoruz. "Hiçbirimiz önce burada değildik. Amerikan yerlisi değilseniz, siz de benim gibi ithalsiniz. Buraya gelmeyi biz istemedik ama artık buradayız ve benim de en az senin kadar hakkım var. Senin olduğu kadar benim de, belki daha fazla, çünkü seninle ilgili hiçbir şey, şey, benim inandığım Amerika'ya benzemiyor."

Amir gerginliği kırmak için araya girdiğinde üç boynuz birbirine dolanmış durumda.

Bana dönmeden önce Ford'a kavgacı bir bakış atarak, "Araba geldi," dedi. "Hazır mısın?"

Ford'a bir saniye bile bakamıyorum, kollarımdaki kaslar geriliyor ve yumruklarım tanınmaz hale gelene kadar yüzüne vurma ihtiyacıyla sıkılıyor. Bristol'un arabaya binmesine yardım ediyorum ve hemen kendimi arka koltuğun köşesine atıyorum, çenem elimde. Şehrin ışıklarını düşünürken öfke peşimi bırakmıyor, Bristol'la konuşmak bir yana ona bakamıyorum bile.

"Grip, eğer yapabilirsen-"

"Yapma." Onu parçalamadan söyleyebildiğim tek kelime bu. "Ona tokat attığım için üzgün olduğumu biliyorum ama-"

"Bristol, sessiz ol."

Gözlerimi kapatıyorum. kadar sayıyorum. Sakin bir yer hayal etmeye çalışıyorum ama şu anda dünyada beni sakinleştirmeye yetecek kadar *woosah* yok. Birkaç dakika sessiz kalıyor, arabadaki tek ses benim sertçe aldığım nefesler.

"Ama eğer sadece-"

Kafamı çevirve ters ters bakarak onu deri koltuğa yapıştırıyorum. "Ne dedim ben? Eve gidene kadar tek kelime daha etme."

"Söylediklerim hoşuna gitmediğinde susturabileceğin bir çocuk değilim," diye karşılık veriyor, kızgınlığı güzel yüz hatlarını çimdikliyor.

Öfkesinin, benim gazabımla kıyaslandığında cılız bir şey olduğunun farkında değil.

"Bir kelime daha edersen Bristol James, ya şaplak yersin ya da bu arka koltukta becerilirsin," diye . "Amir bu iki şeyi de asla görmezden gelemes. Ne sen karar ver."

Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor, gözleri kısılmış ama biraz gergin çünkü her kelimemde ciddi olduğumu biliyor. Nefes nefese kalıyor, küçük köşesine oturup kollarını göğsünde kavuşturuyor ve gözlerini Amir'e doğru çeviriyor.

ne sikimse.

Surat asabilir, öfke nöbeti geçirebilir ve yerde çırpınabilir ama bana tek kelime daha etmese iyi olur.

Binamıza ulaştığımızda Amir'e "Bizi dışarı çıkar," diyorum. Biz lobiden geçerken o ve şoför cipi yeraltı otoparkına götürüyor. Asansörde hâlâ ona bakmayı midem kaldırmıyor. Şu anda çok kızgınım ve en de ne? Bir orospu çocuğundan daha sertim. Bir zamanlar bu gecenin nasıl biteceğini biliyordum. , sorunu çözerdik, sonra da geceyi makyajlı seksle geçirirdik ama altı haftadır seks yapmadık ve ona söylemem gereken şeyler bu gece çözülemeyebilir.

İçeri girer girmez ayakkabılarını çıkarıyor ve işimiz bitmiş gibi merdivenlerden çıkıyor.

Cehennem.

Ben ona yetişip kolundan tutmadan önce yolu yarılamıştı.

"Nereye gittiğini ?" Bir üst basamakta olduğu için göz göze geliyoruz.

"Yatağa," diyor. "Bu konuda saçmalıyorsun ve görünüşe göre sakinleşmek için alana ihtiyacın var."

"Sakinleşmek için alana mı ihtiyacım var?" Kontrol ettiğim öfke dikişlerimi patlatıyor. "İhtiyacım olduğunu düşündüğün şey bu mu?"

"Evet. Sanırım öyle."

"Hayır Bristol, ihtiyacım olan şey bana yardım ettiğini düşündüğün her seferinde kendini Mack kamyonlarının önüne atmaktan vazgeçmen."

"Yardım *ediyordum.*" Serbest kalan kolunu yana atıyor. "Bu gece söylediğin onca şeyden sonra Ford'a vurmuş , bu her şeyi baltalardı. Onun istediği de tam olarak buydu."

"Yani Clem Ford gibi güçlü, şeytani, tehlikeli bir adamı *tokatladınız?* Cevabın bu mu?"

"Daha iyi bir cevabın var mı?"

"Onun gibi birini düşman edinmenizi gerektirmeyen her şey daha iyi bir çözümdür, ancak bu sizin uzmanlık alanınız gibi görünüyor - beni *kurtarmak* için aptalca kararlar almak."

"Sakın Parker konusunu açayım deme," diyor .

"Parker'a karşı pervasızlığın aynısını," diyorum dişlerimi sıkarak, "bu gece Clem Ford'a tokat atarken de gösterdin."

"Benden seni korumamı isteme," diyor, vücudu hayal kırıklığı ve öfkeyle gergin.

"Beni korumuyorsun, lanet olsun!" Sesim evimizin sessizliğini bozuyor, her türlü huzur şansını parçalıyor. "Ben seni koruyorum."

"Bu duyduğum en büyük şovenist saçmalık" bağılıyor, boynundaki damarlar öfkesinin gücüyle geriliyor.

"Bu şovenizmle ya da benimle eşit olmanla ya da ortaya atmak istediğin feminist *saçmalıklarla* ilgili değil. Bana mağara adamı de, değil. Kendini bir daha asla o pozisyona sokmayacaksın."

"Evet. Ben. Yapacağım." Çenesinin narin çizgisi dışarı fırlıyor. "Eğer durum bunu gerektiriyorsa." "Durum bunu gerektirmeyecek."

"Sırtında bir hedef var, Grip." Gözlerindeki endişe öfkesini bastırıyor. "Bunu görmüyor musun?"

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Öfkeli bir nefes üflüyorum. "Bunu ne kadar çok yaparsam, bu konulara ne kadar derinlemesine girersem, hedef o kadar büyüyor. Bununla yaşayabilirim ama başımın belada olduğunu düşündüğün her an önüme atlananla yaşayamam."

"İki kez düşünmeyeceğim bile."

"Bristol, hayır." Başımı iki elimle kavıyorum ve tavana bakıyorum. "."

"Hayır, ." Yüzündeki öfkenin bir kısmı eriyor. "Haklısın, bu benim feminist olmamla ilgili değil. Bu senin karın, ortağın olmamla ilgili. Ben zor durumdaki bir genç kız değilim Grip. Kurtarılmaya ihtiyacım yok, ama eğer olursa, beni korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorum. Senden tek istediğim benden de aynısını beklemen ve bunu yaptığımda kendini kaybetmemen."

Haklıydım. Bu iş bu gece çözülmeyecek. Ben her zaman onu korumak isteyeceğim, o da beni korumak için her şeyi riske .

"Beni her zaman koruyorsun," diye yumuşakça ekliyor. "Beni kurtardın."

"Ne zaman?" Alay ediyorum. "Ne zaman seni kurtarmam için yeterince uzun süre oturdun?"

"Karanlıkta kaldığımda, düş alamadığımda, yemek yiyemediğimde ya da yataktan kalkamadığımda. . yaşamayı hayal bile edemezken tekrar. İşte o zaman beni kurtardın."

Bu cevaba hazırlıklı değildim. Dürüstlüğü ve gözlerindeki çıplak ihtiyaç hayal kırıklığımı yok ediyor.

"kurtardık," diye cevap veriyorum sonunda.

"Demek istediğim de bu." Kelimelerin önce aklıma sonra kalbime ulaşması için yeterince uzun duraklıyor. "Evet, umursamazım. Sen tehdit altındayken, her zaman enine boyuna düşünmüyorum. Bunun üzerinde çalışacağıma söz veriyorum ama gelirse seni kurtaracağım. İşte bu: sen ve ben hayatımızın geri kalanını birbirimizi kurtararak, birbirimize destek olarak, severek geçireceğiz. Senin için değerli olduğumu söylüyorsun, değil mi?"

"Hayatımdaki en değerli şey, evet." Bir elimle boynunu kavrarken diğer elimi belinin kıvrımlarına doluyorum. Ellerim barışmaya hazır, kalçalarını buluyor, parmaklarım kıcının üstünde geziniyor.

"Hiçbir anne babanın yaşamaması gereken bir kayıp yaşadık" diyor, sesi titriyor, gözleri doluyor. "Sen olmasaydın Zoe'yi kaybetmekten kurtulamayacağımı biliyorum."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum." Alnımı onunkine değdiriyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, dudaklarımız birbirine değene kadar başını eğiyor. Sadece bu temas bile bir çıra ve altı hafta sonra ben yanmaya hazır kuru bir çalıyım. Karnımdaki ateş hızla kontrolden çıkabilir.

"Seninle sevişmem gerek." Köprücük kemiğinin eğimine öpücükler konduruyorum, kuyunun içine doğru yalıyorum.

altın zinciri ve altındaki deriyi ağzıma alıyorum.

"Evet." Dudaklarını yalıyor, gözlerini kaçırıyor ama ellerini göğsümden yukarı kaydırıyor ve bileklerini boynumun arkasında birleştiriyor. "Bunu ben de istiyorum."

"Bris." Boynuna doğru inleyerek askısız elbisesini bir göğsünü ortaya çıkaracak şekilde aşağı doğru itiyorum. Burnumu meme ucunun etrafında dolaştırıyorum, üzerine üflüyorum ama henüz ağzıma almıyorum. Çiçek açıyor, sertleşiyor, dudaklarıma doğru geriliyor. "Nazik olmak istiyorum ama-"

"Olma." Gözlerinde ihtiyaç ateşi yanıyor. "Çok uzun zamandır uyuşmuş durumdayım. Duyularım , sanırım depresyon, uyuşturucu, bilmiyorum, ama her şey daha önce hissettiklerimin gölgesi oldu. Bu, şimdi, birlikte olmamız, zengin hissettiriyor. Sonunda yeniden doğru hissettiriyor."

Beni çenemden yakalıyor, kendine çekiyor ve ağzımın içine girmeye zorluyor, dilimi emiyor, yanakları güçlü emişle çukurlaşıyor.

"Fuuuuuuck." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum çünkü istediğim kadar nazik olamayacağımı biliyorum. "Bu ilk seferde seni incitmek istemiyorum."

"Sadece hissetmek için kesen biri gibi hissediyorum." Gözleri benimkileri buluyor. "İşte bu kadar hissizleştim. Biraz acısa da umurumda değil."

"Uyuştun mu? Hissetmek için kesmek ister misin?" Elini sikime doğru kaydardım, neredeyse kot pantolonumda bir delik açacaktı. "İşte bıçağın."

Aletimi sıkıyor, eli kotun üzerinde aşağı yukarı kayıyor, gözleri benimkilere dolanıyor. "Bana ne istediğini söyle," diye fısıldıyor, ilişkimizde çok önemli olan kelimeleri yankılayarak Birimiz her zaman diğerini memnun etmeye çalışır.

"Seni tam burada, bu basamaklarda istiyorum." Sözlerim çaresizlik ve şehvetle kabalaştı.

Sözünü sakınmadan basamağa oturur, dirseklerini arkasına alarak yukarıdaki basamağa çıkar, bu hareket göğüslerini öne doğru iter. Bir meme ucu çoktan dışarıda, elbisesi hâlâ yarı açık, yarı kapalı. Her emre itaat etti, ama bir tane daha var.

"Külotunu çıkar."

BÖLÜM 47

BRISTOL

GRIP'in dumanlı sözleri havayı ısıtıyor ve göz temasını kesmeden elbisemin altına uzanıp ipek parçasını kaydırarak çıkarıyorum ve merdivenin ilerisine, arkama atıyorum. Elbiseyi kadar sıyrıyorum ve bacaklarımı onun için açıyorum.

Muhteşem bir şekilde ıslağım. Zoe öldüğünden beri neredeyse aseksüel oldum. Hiçbir şey hissetmediğim günler oldu. Grip'e baktığımda bile aşkı hissediyordum ama tutku zordu, tıpkı kalbim gibi vücudum da aynı anda ancak bu kadar çok duyguyu barındırabiliyordu ve keder her şeyi tüketiyordu. Altı hafta sonra, kalbim hala kırık. Asla tam olarak iyileşemeyecek bazı yerler var ama tutku, istek, sadece bu adama karşı her zaman hissettiğim kavurucu ihtiyaç nihayet vücudumda yeniden bir iz bırakıyor ve bacaklarımın arasında başlıyor.

"Seni daha geniş istiyorum," diyor, sesi alçak, karanlık ve işkenceli. Metodik bir şekilde kemerini çözerken, pantolonunun düğmelerini açarken, fermuarını aşağı kaydırırken, gömleğini kafasının üzerine çekerken gözleri amımdan hiç ayrılmıyor.

açıyorum, topuklarımı basamağa dayıyorum. Onun için açık büfe gibi yayılıyorum. Dudaklarını yalıyor, açlığını belli ediyor.

Arsız bir parmağımı yarığımdan aşağı doğru gezdiriyorum. Uzun bedenini önüme bırakıyor, aşağıdaki merdivenden aşağı uzanıyor, dirseklerini basamağa . Baş bacaklarımın arasında. Aşağı uzanıyorum, açıyorum, kendimi ona sunuyorum. Amımın içine doğru inliyor, şapırdatıyor, ısıyor, yalıyor ve burnunu kıvrımlarımda gezdiriyor. Dudaklarımı onun için geri çekerken kollarım vücudumdan aşağı uzanıyor, başım arkamdaki basamağa düşüyor. Uzun zamandır unuttuğum zevk içimde coşuyor, ayak parmaklarımın arasından buhar gibi dolanıyor, baldırlarımın gergin kaslarını, uyluklarımın titrek çizgisini dolaşıyor. Omurgam eğiliyor ve kalçalarım onun ağzına . Bir ayağımı basamaktan kaldırıyorum, bacağımı onun etrafında kıvrıyorum, topuğumu sırtına gömüyorum ve yüzüne doğru itiyorum. bana karşı açlığı ve *başparmağı* dışında benim için hiçbir şey yok - kahretsin, başparmağı kıcımda, iğneli deliğe ilerliyor ve ihmal edilmiş sinir uçlarını buluyor.

"Oh, Tanrım," diye bağıyorum. "Evet, evet, evet, . Evet, evet, evet. Durma, Grip. Bebeğim, durma."

Grip'in kalp atışlarını duyduğum o günden beri vekâleten yaşıyorum, onun kalbinin benim kalbim için atmasına bel bağlıyorum. Keder bana demirden bir kalp verdi ve ben onu gözyaşlarımla paslandırıdım, etten yapılmamış, kan pompalamayan bir kas. O günden beri arafta bir ağıt gibiyim, artık karanlıkta değilim ama tam olarak aydınlıkta da değilim, ama burada, şimdi, Grip'in dokunuşu beni sürüklüyor.

Akkor halindeki bir balon gibi patlıyorum. Son altı haftanın acısı, kederi, ıssızlığı, karanlığı alçak bir iniltiyle içimden fışkırıyor. Boğazımda uğulduyor ve patlıyor, ta ki ben dengesiz bir şey olana kadar, çırpınıyor, çırpınıyor, ağlıyor, saçlarımı yoluyor, göğüslerimi sıkıyor, Grip' sırtını tırmalıyor, tırnaklarımın altında tenini hissediyorum. Bedenim kaybettiği zamanı telafi ediyor, tatmin olmak istiyor, hakkını bekliyor.

"Becer beni." Yalvarışım ısırılmış dudaklarımda geziniyor. "Nasıl istersen, umurumda değil."

Gözlerindeki karanlık, dile getirilmemiş talep, ağzındaki parlak ıslaklık, dudaklarından sarkan kokum beni tamamen istekli ve arzulu bırakıyor.

"Evet, ," diye nefes nefese kaldım. "Bunu yapabilirsin."

"Bebeğim, seni incitmek istemiyorum." Bunu söylerken bile gözlerinde sıcak bir umudun, bir fantezinin canlandığını görüyorum.

"Yapmayacaksın," diyorum ona, sesim kısık. "Seni olabildiğince derinde istiyorum, her nerede olmak istiyorsan. Bana hissettir, Grip."

"Yukarıda kayganlaştırıcım var," diyor, gözleri merdivenlerde geziniyor.

"Burada kayganlaştırıcım var." Parmaklarımı damlayan yarığımda gezdiriyorum. " çalış." "Lanet olsun, Bris."

Omuzlarının kaslı bir ürperti yuvarlanıyor, karnının çıkıntılı düzlemini geriyor. Ayaklarımla pantolonunu ve külotunu kalçalarının üzerinden geçirip uyluklarının oyulmuş çizgisinden aşağı itiyorum. Onları silkeliyor, gözleri elbisemin gizli fermuarındaki parmaklarıma sabitleniyor. Fermuarı aşağıya doğru çekiyorum, ipek düşene kadar, beni tamamen çıplak bırakıyor ve omzumda ve boynumda Neruda'dan başka bir şey olmadan onun önüne seriyorum.

"Ters dön," . "Dizlerinin üzerine çök."

Hiç tereddüt etmeden dönüyorum, dirseklerimi yukarıdaki basamağa, dizlerimi de aşağıya yerleştiriyorum, vücudum mükemmel bir şekilde sikilebilir bir dik açı oluşturuyor. Bana ne yapmak üzere olduğunu söylemiyor ve sorular, merak erotik bir gerilim katmanı ekliyor. Sikini kıvrımlarımın arasından defalarca geçiriyor, sularıyla kendini ıslatıyor, bir yandan da beni şehvetli bir işkence rafına geriyor. Aklım başımda değil, onun temposunu yakalıyorum ve kalçalarımı onunla aynı anda pompalıyorum. Meme uçlarımdaki parmakları ve sırtımdan aşağı öpücükler yağdıran dudakları beni inletiyor. Bir parmağı ve sonra diğeri amımı mızraklıyor, ritmi hızlıdan durguna değiştiriyor, etimi şaşırtıyor, beni sığacağından emin olmadığım bir yere götürmesini beklerken beni gergin tutuyor, ama artık kendimi umursayamıyorum. Amım parmaklarının etrafında kasılıyor ve ilk büyük sondayı hissettiğimde boynunu pençelemek için arkama uzanıyorum. Geriliyorum ama göğüs ucumdaki eli ve içimde hareket eden parmakları çekincelerimi dağıtıyor.

"Rahatla bebeğim," diyor, tutku ve beklenti sesini sıkılaştırırsa da. "Seni yakaladım. Durmamız gerekirse bana söyle."

Onu durdurmayacağım. İçime için çok çaresizim. İçime girmesine ihtiyacım var, o olmadan nefes alamıyorum. Bu boş bedene bir saniye daha katlanabileceğimden emin değilim. Doldurulmayı bekleyen bir boşluğum ve nasıl olduğu umurumda değil. Sonra dayanılmaz derecede yavaş, kaygan inçlerle ileri doğru itiyor. Basıncı ve genişliği bir an için dayanılmaz oluyor ve nefesim kesiliyor. hareketsiz duruyor.

"Durma." Alnımı basamağa bırakıyorum.

"Emin misin?" Sözleri boynumun narin derisini yakıyor.

Sadece başımı sallıyorum ve dudağımı ısırıyorum, benim için iyi olacağına güveniyorum.

Ve, Tanrım, öyle.

Yavaşça daha derine kayıyor, bir yandan da meme uçlarımda çalışıyor ve parmaklarıyla içime giriyor, beni bir ateş gibi körüklüyor, duman dalları çekirdeğimden çıkıp uzuvlarıma doğru yayılıyor.

Grip'in kulağımdaki mest olmuş homurtuları ve küfürleri, vücudunun ritmi, önce dikkatli sonra

Çılgınca, içimdeki eski bir ihtiyacı tetikliyor ve kaç ya da becer içgüdüm devreye giriyor. Ona geri itiyorum, kendimi daha fazla açıyorum, bacaklarımı açıyorum, ona istediği iç kutsal alana tüm erişim iznini veriyorum.

"Bu çok iyi," diye kulağıma fısıldıyor, bir avucu göğsümde, diğeri bacaklarımın arasında. "Burada kalıp bütün gece kıcını sikmek istiyorum ama boşalacağım."

Her hamlesiyle, var olduğunu hiç bilmediğim sinirleri aşındırıyor, vücudumun benden sakladığı gizemler hisler, ama Grip onları buldu. Nefes alıyorum, çığlık atıyorum. Bedenim bir haykırışa dönüşüyor ve o da tepkisini içime akıtıyor, arkamda, kaskatı kesiliyor.

Merdivende terli bir şekilde yayılmış yatarken sert, kabarık nefeslerimiz sessizliği noktıyor. Kavrayış hafifliyor ve bedenimi nazikçe çeviriyor. Merdivenin ağzı omurgama batıyor ama umurumda değil. Omuzlarıma öpücükler yağdırıyor, göğüslerimi emiyor, parmakları saçlarıma giriyor ve kafa derimi okşuyor. "Teşekkür , Bris. Tanrım, seni özledim. Seni seviyorum," diye fısıldıyor dudaklarımdan.

Dilini sokup baktı. "Sana dokunmadan duramıyorum. Kaybedebileceğimi düşündüm ..."

Sesi kesiliyor. Başını boynuma gömüyor ve gözyaşlarının vücudumu kaplayan terle karıştığını hissediyorum. Uzanıp ıslak gözlerle bana ve benim de yanaklarımdan fark etmediğim göz siliyor.

." Bana gülümsüyor, gözleri şefkat dolu. "Sana her şeyi birlikte atlatabileceğimizi söylemiştim."

Bizden hiç şüphe etmedi. emin olmadığımı, beni içine alan karanlıktan çıkış yolunu bulamadığımda, o benim için geldi.

"bana seni kurtarmamamı söyleme," diyorum, gözyaşlarım çıplak göğüslerimin arasında ve kalplerimizi birbirine bağlayan altının üzerinde yuvarlanıyor. "Beni kurtardın Grip. Benim için geldin."

Bana bakıyor, sanki şaşırdığıma inanamıyormuş gibi, hala anlayıp merak ediyormuş gibi. Gözyaşlarımı yalamak için eğiliyor ve yabani saçları kaldırıyor, bana sadık ve emin bir bakış atıyor.

"Her zaman senin için geleceğim, Bristol."

Sekiz yıl beni sonra söyledi. Kavgamızdan sonra Los Angeles'a geldiğinde söyledi. Sözlü ya da sözsüz milyonlarca şekilde söyledi. Bunu kalbiyle söyledi ve ben de ona inanmak zorundayım çünkü en kötü zamanımda ve her şeyin kaybolduğunu düşündüğümde beni cehennemde buldu ve eve getirdi.

ALINTI

*"Umut" tüyleri olan bir şeydir - Ruha tüneyen - Ve sözleri olmadan ezgiyi söyleyen -
Ve durmuyor."*

Emily Dickinson

EPİLOG

Kavrama

"NEDEN beni bu saçmalığa ikna etmesine izin verdim?" İngilizce olduğunu sandığım ama Yunanca da olabilecek talimatlara bakarak

"Kahretsin!"

Dehşete kapılmış gözlerimi on sekiz aylık kızımın melek yüzüne çeviriyorum. Bir kelime söylediği için zafer kazanmış gibi.

Gerçekten kötü bir tane.

Yere çömeliyorum, iPad'indeki Susam Sokağı uygulamasıyla oynuyor.

"Biz o kelimeyi kullanmayız Nina," diyorum ona nazıkçe, elimi hayat ve sağlık fışkıran koyu renk saç tutamlarının üzerinde gezdirirken. Bristol sonunda kızımızın saçını nasıl yapacağını bulduğu için gurur duyuyor. Mezuniyet balosunda mısır örgüsü takan Jade ona yardım etti, Jade ve YouTube-ve annem ve Shon. Görünüşe göre Nina'nın yapmak için bir köy gerekiyor.

"Kahretsin!" Nina tekrar "Kahretsin!" diyor, sevinçli gözleri teninin bakır rengine karşı ürkütücü bir gümüş rengine.

"Hayır, bebeğim." Paniğim artıyor. Çocuk "köpek" diyemiyor ama on saniye içinde iki kez "bok" demeyi başarıyor. "Kötü kelime."

"Kahretsin!"

"Kahretsin," diyorum nefesimin altında. "Bristol beni öldürecek."

"Kahretsin," diye papağan gibi mırıldanıyor Nina, dikkati Susam Sokağı'na geri dönmüş bile.

Bu kötü oldu. Cep telefonum çaldığında bunu nasıl benim hatam olmaktan çıkaracağımı düşünüyorum. Rosetta Stone olmadan anlayamayacağım yol tarifi ile yoldan çıkardığım yeni yürümeye başlayan çocuk arasında gidip gelerek ekrana bakıyorum.

"Bayan O'Malley, merhaba." duyduğuma sevindim, sırtımı yeni boyanmış duvardan aşağı kaydırarak yere oturdum. "Gecikmiş doğum gününüz kutlu olsun. Umarım gönderdiğimiz çiçekleri almışsındır."

"Evet." Hattan gelen tek kelime belli belirsiz ama kadının sıkıntısını taşıyor. "Ben ... teşekkür . Çok tatlıydı."

"Her şey yolunda mı?" New York'taki evimizin genellikle neşeli olan sahibini neyin üzmüş olabileceğini merak ederek kaşlarımı çatıyorum.

"Hayır, ben ..." Sesi çöküyor ve acısı kilometrelerce öteye ulaşıyor. "O gitti, Marlon. Oh, Tanrım. Patrick öldü."

Uzun saniyeler boyunca gözyaşları, kederinin sesi beni parçalıyor. Ne diyeceğimi şaşırmış durumdayım, söyleyecek doğru kelimeleri arıyorum ama Bristol önce giderse doğru olmayacak. Tüm

dünya

Onu kaybedersem yetersiz kalırım. Bayan O'Malley'i basmakalıp sözlerimle aşağılamayacağım. Yıkımına saygı duyuyorum, tekrar konuşana kadar birkaç saniye ağlamasına izin veriyorum.

"Huzurluydu," diyor sonunda, sesi hala güçlü değil ama daha net. "Yakında biliyordum ama hazır değildim."

Hayatınızın aşkını kaybetmeye nasıl hazır olabilirsiniz ki? Bu soru, teorik olarak bile nefesimi hızlandırıyor ve kalbimi ona duyduğum sempati ve bir gün hepimizin bu acıyı tadacağına dair teslimiyetle çarpıtıyor. Ölüm bu hayattaki en kaçınılmaz şey.

"Çok garip bir şeydi," diye devam ediyor, konuşmamamdan memnun. "Geçen hafta onu ziyarete gittim ve adımı söyledi."

Devam etmeden önce gözyaşları sel olup akıyor.

"Adımı sadece onun söylediği şekilde söyledi." Sesi hüzünlü, hatta daha genç geliyor. "Esther. Hepsi , ama gözlerimin içine baktı ve beni tanıdı, Marlon. Tanıdığını biliyorum. Bu gerçekten de birlikte geçirdiğimiz son andı. Hiçbir şeye ."

"Bayan O'Malley," dedim sonunda. "Çok özür dilerim. Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Bir kalp atışı kadar bir süre sessiz kalıyor ve sonra sesi duymaya alışık olduğum gibi güçlü bir şekilde geliyor.

"Evet. Evet, ," diyor. "Bana o güzel küçük kızın resimlerini göndermeye devam et. Hiç çocuğumuz olmadı, biliyorsun, ve ..." Sözleri bir anılar silsilesine, bir pişmanlıklar yoluna dönüşüyor.

"Elbette," diye yanıtlıyorum hemen. "New York'a döndüğümüzde onu seni görmeye getireceğiz." "Evet, yapın." Daha fazlasını söylemeden önce duraksıyor. "Ve eğer istersen daire senindir."

Onun kaybından dolayı kalbim daralsa da, heyecanımı da inkâr edemiyorum. Bristol ve ben, bir gün bizim olacağını umarak yıllardır o daireyi kiraladık. O serada canlı şehir altında seviştik ve Bristol ilk yenilebilir kara lahana saksısını orada yaptı.

Evlenme teklif ettiğim ve Nina'nın doğduğu yer. "Evet. Elbette istiyoruz." "Tüm evrakları şirketinize göndereceğim."

"Kulağa harika geliyor. Onlar ." "Ve bir şey daha, Marlon."

"Evet, hanımefendi. Ne isterseniz."

"Tanıştığımız ilk gün ne dediğimi hatırla." Sesi, kopma noktasına kadar gerilmiş ince bir iplik gibi. "Bir dakikanı bile boşa harcama."

Cevap veremeden telefonu kapattı. Telefonu birkaç saniye daha tutuyorum, sanki daha fazla bilgelik paylaşacakmış gibi hala kulağıma bastırıyorum. Sonunda cebime atıyorum, ayak parmağımda ıslak bir şey hissedene kadar sersemliğimden kurtulamıyorum.

"Nina, bebeğim." Onu kucağıma alıp kalçama yaslıyorum. "Babanın ayaklarını yeme."

Merdivenlerden indiğimde Bristol'u buldum. Bir yıldan daha az bir süredir bu evdeyiz, ancak hemen ev gibi hissettirdi-Bristol bundan emin oldu. Evi kendisi dekore etmekte ısrar etti, ben de monte edilmiş halde teslim edilebilecek bir şey için Japonca talimatları okumaya çalışarak grileştim. *Bu saçmalıklar için fazla zenginim.*

Ofisinde, kaşları çatık, dizleri yırtık bir kot pantolon, bileklerine kadar uzanan kağıt inceliğinde bir hırka ve üzerinde sadece PERSIST yazan bir atlet giyiyor.

Dar ve şişmiş göğüslerini ve karnını zorluyor. Yan tarafına masaj yapıyor, gözleri dizüstü bilgisayarının ekranına .

"Hey." Nina'yı yere yatırdım, Bristol'u oturduğu yerden kaldırdım, yerine oturttum ve sonra kucağıma oturması için geri çektim.

"Hey." Başını çevirip etrafına bakındı ve Nina'yı gördü.

Elmo ile birlikte.

Bayan O'Malley bir dakika bile kaybetmememi söyledi ve ben de kaybetmeyeceğim. Bristol daha tek kelime edemedi tutup yüzünü kendime doğru çekiyorum, dudaklarının arasına dalıyorum, topuzundan kaçan yumuşak saçlarını okşuyorum. O beni öpüyor, açlık bir işaret fişeği gibi parlıyor. Yüzünü bana dönüyor, kalçalarını benimkilerin üzerinde ayırıyor, doğmamış çocuğumuz gövdelerimizin arasında sıkışmışken bana sarılıyor. Öpüşme yavaşlıyor, sonra başını çenemin altına sokana ve elini tişörtümün altına sokup karnımın kaslarını okşayana kadar duruyor.

"Bu ne içindi?" diye soruyor boğuk bir sesle, gülümseyerek bakıyor, gözleri Nina'nınkilerle aynı gümüş renginde. "Şikayet ettiğimden değil."

"Bayan O'Malley'nin kocası öldü," dedim hiç uzatmadan. "Az önce onunla telefonda konuştum."

"Aman Tanrım." Bristol arkasına yaslanır, bir eli göğsüne gider. "... nasıldı?" "Harap olmuş."

"Teselli edilemezdim." Bristol bana bakıyor, gözleri empatiyle yumuşuyor ve hüzünleniyor. "Çiçek göndereceğiz ve şehre döndüğümüzde onu mutlaka ziyaret edeceğiz."

"Ben de ona öyle söyledim." Bir sonraki açıklamama vereceği tepkiyi bekliyorum. "Daireyi alabileceğimizi söylüyor."

"Ne?" Bristol kafasını kaldırıyor, gözleri açılıyor. "Yapabilir miyiz?" "Evet, eğer istersek."

"Onu istiyoruz!" Bristol ani bir düşünceyle kaşlarını çatır. "Orada da bir çocuk odası kurmamız gerekecek."

"Evet, kreşle ilgili olarak, artık mobilya montajı yapmıyorum. O şey Almanca falan."

"Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!"

Bristol'un kısılan gözleri benden el çırpın ve yerde mutlu bir şekilde küfreden kızıma kayıyor. Karım parmağıyla göğsümü dürttü. "Marlon

James, onu düzeltsen iyi olur."

Nina'yı yeniden programlamak günün geri kalanını alıyor ve hala uygunsuz zamanlarda "bok" demeyeceğine ikna olmuş değilim. Akşam yemeği için ızgaradan biftekleri hazırlarken Bristol'un ofisinden ses gelmeyeli uzun zaman olduğunu fark . Jimmi için yeni bir anlaşma görüşüyordu, Vegas'ta bir rezidans ve bu iş beklediğinden daha karmaşıktı. Kai başka bir Broadway gösterisinde ve Rhyson Bristol'dan New York'ta bir Prodigy ofisi istiyor. Ona göz kulak olmalıyım çünkü yedi aylık hamile değilmiş gibi davranıyor.

Ofiste olmadığı zamanlarda çocuk odasını kontrol ediyorum çünkü Nina'nın gelme zamanı yaklaştığında hep orada oluyordu. Cinsiyetini bilmiyoruz, isimlerini bilmiyoruz, bebek geldiğinde . İlk hamileliğimizde çok şey biliyorduk. Bebeğimizin bile biliyorduk. Nina ne olursa olsun kabul etmeye karar verdik ve bu sefer de öyle yapıyoruz.

Beklediğim gibi Bristol çocuk odasında, ama bir şeyler hazırlamıyor ya da Bebek Soru Mark'ın gelişi için hazırlık yapmıyor. Planörde oturuyor, Nina'yı gibi bu bebeği de emzirecek. Kucağında yıllardır görmediğim bir kutu var.

Zoe'nin anı kutusu.

Zoe'ye sadece bir gün sarıldık ama onu her zaman düşünüyorum. Kalplerimizde ve organlarını alan üç kişide yaşamaya devam ediyor.

Bristol kaldırıyor, gözleri bebeğimizi kaybettiğimiz günkü kadar geniş ve yaralı.

"Onu özlüyorum." Başını sallıyor ve dudaklarını ısıtıyor. "Sanırım hep özleyeceğim."

"Elbette, hep öyle yapacağız." Kucağındaki kutunun içindeki eşyaları incelemek için yanına diz çöküyorum

-Zoe'nin minik el ve ayak izleri, bir tutam saç, ailemizin ve dostlarımızın onu kucaklarken çekilmiş fotoğrafları, her karede kendini belli eden sevinç ve hüznün, kapısına asılan mor tüy.

Tüm anılarımızı okşadıktan sonra nihayet "O bizim bir parçamız," diyorum. "Nina'nın olduğu kadar ve bunun olacağı kadar."

"Evet." Bristol başını sallıyor ve gözyaşları yüzünden aşağı süzülür.

"Olasılıkların içinde yaşa bebeğim," diye fısıldıyorum karnına doğru. Bristol gözleriyle buluşana kadar çenemi kaldırıyor.

"Olasılıkların içinde yaşa bebeğim," diyor bana, gözleri şefkatli, sevgi dolu, güvenli. "Sence kız mı erkek mi?" diye soruyorum.

"Bir oğlan, kesinlikle."

"Kesinlikle mi?" Görünürdeki basiretine kaşlarımı kaldırıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"İçimde bir his var." Omuz silkiyor ve ben dudaklarımı karnına koyarken elini başımın üzerinde gezdiriyor. Karnını görmek için yukarı itiyorum, bir tekme ya da bebeğimizin aktif ve sağlıklı olduğuna dair bir işaret bekliyorum. Bristol çok güzel bir hamile. Bunu onu daha iyi hissettirmek için söylediğimi sanıyor ama ben vücudunun çiçek açmasını, göğüslerinin dolgun ve ağır olmasını, cildinin parlamasını seviyorum.

"Karnın ay gibi dolduğunda ve aşkımız bedenini çocuğumla gerdiğinde sor bana," diyorum yıllar önce ettiğimiz yeminden alıntı yaparak. "Bir zamanlar kusursuz olan tenini şimdi gümüşleşmiş, izli, yaralı bırakarak."

Başımı kaldırıyorum, yine gözyaşlarıyla dolan gözleriyle karşılaşıyorum ve belindeki, tenindeki belli belirsiz çizgileri - Zoe'den, Nina'dan, şu anda taşıdığı bebekten.

"Sana tapacağım," diye hatırlatıyorum ona, elini tutup alyansının altındaki dövmeli harflerin izini sürüyorum, parmaklarımızı birleştirip benimkinin altındaki mürekkebi gösteriyorum.

"Hâlâ mı?" diye soruyor sulu bir gülümsemeyle. "Evet."

Her zaman. Sonsuza kadar. Sonra bile.

"Hala."

Yazarın Notu

STILL kurgudur, ancak *FLOW*, *GRIP* ve *STILL*'de gündeme getirilen zor konular gerçektir. Pek çok kişi, Grip' yıllarını yargılanmadan ya da hüküm giymeden parmaklıklar ardında geçiren ve sonunda kendi kıyan masum bir genç olan Kalief Browder hakkında anlattığı hikayenin doğru olup olmadığını soruyor.

Öyle.

Grip & Bristol'un yolculuğuna katıldığınız için çok teşekkür ederiz.

Umarım .

Geleceklerine bir bakış atan All başlıklı Grip kısa öyküsü için okumaya devam edin!

*Rhyson ve Kai'nin kendilerine ait üç kitabı var, Ruh
Üçlemesi!*

*****Ruh Üçlemesi*****

Rhyson'ın hikayesini ister misin? Hayallerinin peşinden koşan ve birbirlerini yakalayan iki müzisyen?

**Ruh Üçlemesi'ne dalın! (Rhyson +
Kai)**

**(Kindle Unlimited'*ta Down to*
*My Soul (Ruh 2)**ÜCRETSİZ)**
*My Soul to Keep (Ruh 1)**
Refrain (Ruh 3)

HEPSİ: KISA BİR KAVRAMA

Sevgili okuyucu:

GRIP *Serisini* -Akış, Tutuş ve Duruş- okumadıysanız *bu* hikaye spoiler içermektedir. İlk olarak, artık baskısı tükenmiş olan *Cocktales* yardım antolojisinde yer almıştır. Bu kısa öyküyü şu anda bulabileceğiniz tek yer burası. Bir kutu seti ÖZEL! Keyfini çıkarın ve desteğiniz için teşekkür ederiz!

* * *

GRIP - Birinci Bölüm

Boş bir yatağa uyanmaktan nefret ediyorum.

Boşver onu.

Karım olmadan nefret ediyorum. Bu ayrımı çünkü bir zamanlar California King'in bir köşesinden diğerine uzanmayı severdim. Küçük, dar alanlarda büyüdükten sonra -O zamanki "durumlarına" bağlı olarak bazen çeşitli aile üyeleriyle paylaştığım kendi alanım, kendi yatağım olduğunda, bunun lüksünü yaşadım. Ama Bristol ile bir kez yatmak, onun olmadığı her yatağı boş hissettirmeye yetti.

Dışarıda hava henüz aydınlanmadı bile. Gölgeleler yatak odamızı kaplıyor. Bristol'un yıllar önce benim için kazandığı ucuz saatin küçük ışığına basıyorum. Bu şey dükkâna çok gitmiş ama hâlâ sabahın dördü olduğunu gösterecek kadar tık tak yapıyor. Stüdyoda geçirdiğim uzun bir geceden sonra sadece iki saat uyuyabildim.

Perdeler çekiliyken, ay ışığının ancak bir şeridi karanlığa nüfuz ediyor. Bristol'un olması gereken buruşuk, hala sıcak noktayı okşuyorum ve tavana bakıyorum. Gözlerimin göremediği şeyleri hafızam tepedeki karanlık tuvale resmediyor. Tepesinde ilk öpücüğümüzü paylaştığımız bir dönme dolap, Bristol'un kısa, tatlı nefesleri ve beni sarhoş eden aceleci elleri. Bristol'u görüyorum, Dubai çölünde kızıl kumlarla kaplı bir fonda muhteşem. Gece gökyüzünde kar taneleri sır gibi dökülürken Bristol'u ve dizlerimin üzerinde ona evlenme teklif ettiğimi, *yalvardığımı* görüyorum. Onu bir dağın tepesindeki görkemli, beyaz tepeli bir şapelde, kalbimi onun ayaklarına sererken, onun için yazdığım yeminleri mısra mısra okurken gözlerinden parlayan bağlılıkla ayakta dururken görüyorum. Hayatımızın en zor gününde onu ağlarken, kırılmış, harap olmuş görüyorum. Ve çocuklarımızı dünyaya getirdiğinde sevinçle parlayan yüzünü görüyorum.

Birlikte geçirdiğimiz hayat panoramik, çirkinlik ve acıyla geniş, aşk ve tutkuyla engin. Bir dakikasını bile değişmem ve birlikte geçirdiğimiz her günün tadını çıkarırım. Herkese nasip olmaz

Bu hayatı ruh eşleriyle birlikte yaşarlar. Bazıları tüm günlerini yarım bir kalple, eksik bir şeylerin acısıyla . Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bir daha asla hissetmemeyi umuyorum.

Üzerime yorgunluğa rağmen bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve yorgun bir elimle yüzümü ovalıyorum. Eşofman altımı giyme zahmetine girmeden, yatak odamızdan çıkıp koridorda külotumla yürüyorum. İlk durak Nina'nın odası. Küçük kızımız kütük gibi uyuyor. İki yaşında bir kasırga gibi sınırsız bir enerjiyle evin yerine dalıp gidiyor ve ardında oyuncaklardan, kirli kıyafetlerden ve saç fiyonklarından oluşan bir iz bırakıyor. Her gece onu yatağa götürmek bir savaş. Bir kere uyudu mu, bile çıkmıyor.

Gece lambası yanaklarının dolgun kıvrımlarını ve yastığının üzerine yayılmış koyu, kıvrırcık yumuşak bulutunu aydınlatıyor. Göğsümü sıkan duyguların keskin bir nefes alıyorum. Bristol'la yaşadıklarım daha önce de her şeyi kapsıyordu ama Nina'ya sahip olmak aşkımıza, hayatlarımıza kızımın önce hayal bile edemeyeceğim başka bir boyut . Kelimeler benim yaratıcı para birimimdir, ancak bu duygu kelimelere meydan okuyor, ifade edebileceğim kapsamın ötesine geçiyor. Bu küçük kız var olana kadar böyle bir şey yoktu. Onunla birlikte doğdu. Aile benim için her zaman önemli olmuştur ama bu başka bir seviye. Bu çatı altındaki insanlar benim tüm dünyam. Grammy'ler, şöhret ya da para değil; onlar olmadan önemi yok.

Bristol'u bulmak için koridorda ilerlediğimde kızımın ışık gibi sönük haline hâlâ gülümsüyorum. Çocuk odasında beş aylık oğlumuz Martin'i emziriyordu. Umarım buna, onu emzirirken gördüğümde kalbimin sıkışmasına asla alışmam. Ya da yemek pişirirken. Nina'nın saçını yaparken. Dişlerini fırçalarken. Makyaj yaparken. Yoga pozları verirken. Bristol'un kalbimi durdurması için muazzam bir şey yapmasına gerek yok. Sadece hayatımda olması, dünyanın merkezi olması bile şükretmemi sağlıyor.

Planördeki koltuğundan başını kaldırıyor ve ben bir omzumu kapının pervazına yaslarken bana gülümsüyor.

"Merhaba," diyor, sesi ve gözleri sıcak ve yumuşak. Ben de gülümsüyorum ama konuşmuyorum. Sadece onu içime alıyorum. Saçlarını kısa bir süre önce omuzlarının hemen kadar kestirmiş ve koyu dalgalar ve bakırımsı çizgiler halinde yüzünün etrafında haleleniyor. Martin onun göğsünde uyuyakalmış, zevk almak için uyanık da birkaç saniyede bir boş boş emiyor.

Ama hoşuma gidiyor.

Bris yatarken benim tişörtlerimden birini giydi, bunu bilerek yapıyor çünkü ne kadar seksi olduğunu düşündüğümü biliyor. Düğmeler göbeğine kadar açılıyor ve gömleğin bir paneli sol tarafını örtüyor, ancak diğeri sağ omzunu ve Martin'in şanslı küçük ağzının bir meme ucunun etrafını sardığı göğsünü çıplak bırakmak için düşüyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum sonunda, sesim biraz boğuk çıkıyor ve aletim külotumun içinde sertleşiyor.

"Uyanık kalmaya çalıştım," diye fısıldıyor. "Ama çok yorgundum. Kayıt seansı nasıl geçti?"

"Harika değildi." Sinirli bir nefes veriyorum. "Her şey zorlama gibi geliyor."

Onlara ulaşana kadar odanın derinliklerine doğru yürüyorum, Martin'i ondan almak için eğiliyorum, onu uyandırmamaya dikkat ediyorum. Meme ucu şişmiş, parlak ve ıslak, Martin'in ağzından fırlıyor. Kulağına doğru eğilip, dudaklarımın arasındaki lobu emiyorum.

"Kavra." Bristol'un nefesi kesilir ve gözleri kapanır.

Martin'i göğsüme bastırarak çenesine ve köprücük kemiğine öpücükler konduruyorum.

"Git beni bekle," diyorum, sesim alçak ve şehvet dolu. "Onu yakaladım."

Ben oğlumu beşiğine yatırırken o ayağa kalkıyor ve hızla odadan çıkıyor. Küçük bedeni yatağa değer kıvranıyor ve dönüyor.

"Bugün seni özledim yakışıklı çocuk," diyorum usulca, kalın buklelerini yuvarlak yüzünden iterek.

Nina'nın Bristol'ununki gibi gri olan gözleri benimki gibi koyu renk, birden açılıyor. Bir lanet

yakaladım, umarım

Ben gidip annesini becerebileyim diye hemen uykuya geri dönüyor. Bakışlarımız lamba ışığında birkaç saniye kilitleniyor, sonra uzun kirpikleri kırıpışıyor, başı yana kayıyor ve tekrar uykuya dalıyor.

Bu kadar küçük bir insanın bu kadar çok çalışma gerektireceğine kim inanırdı? Bu kadar dikkat? Bristol yarım gün ofise geri döndü, ancak geri kalan zamanlarda Nina ve Martin ile birlikte burada. Ben buradayım ve Bristol'un FBI gibi incelediği bir dadı haftada birkaç saat yardımcı oluyor. Bristol'un asistanı Sarah sürekli evimizde çalışıyor. Bris sürekli Zoom toplantılarında ve telekonferans görüşmelerinde. Her zamankinden daha çok çalışıyor.

Elbette yardım ediyorum ama bir sonraki albüm ve turne için hazırlanıyorum. Olmak istediğimden daha fazla yoktum. Görünürde her şey yolunda gidiyor ama bu karmaşık idare edebilmek için görmezden gelmeye çalıştığım bir huzursuzluk var. Bris ile geçirdiğim zamanı özleyorum. Ona daha çok ihtiyacım var. Eğer mızımız, muhtaç bir ödleğ gibi görünüyorsam, gerçekten umurumda değil. Uyum içinde olduğum bir şey varsa, o da en temel ihtiyaçlarımdır. Ve mutluluğum için karımdan daha önemli, daha temel bir şey yoktur.

Yatak odamıza gittiğimde hala onun ağır iş yükünü, çocuklarımıza ayırdığı zamanı ve en önemlisi - en bencilce olanı- Martin doğduğundan beri onunla ne kadar az zaman geçirdiğimi düşünüyorum.

Bristol'u yatağımızın ortasında Lotus pozunda çıplak gördüğümde bu düşünceler azgın bir esintiyle uçup . Göğüsleri daha büyük. Kıcı daha dolgun. Her zaman zayıftı ve hala öyle, ama Martin'den sonra vücudunda çok seksi olgunluk var. Sürekli pilates yapmaya ve yoga yapmaya çalışıyor ama ben buna bayılıyorum.

"Martin mı?" diye soruyor.

Başucumuzdaki lamba vücudunun esnek hatlarına ışık tutuyor ve bana ağzının geniş, şehvetli kıvrımını gösteriyor. Bacaklarının arasındaki kalın, pembe dudakları. Karnının incelikle kaslanmış düzlemi. İlk çocuğumuzda geçirdiği kalan küçük yara izi.

"Uyuyor, evet." Yatağın kenarında duruyorum ve başparmağımı gözlerinin altına , ne kadar çok çalıştığının ve ne kadar az dinlendiğinin kanıtı. "Senin de yapman gereken bu."

Uyumasına izin vermeliydim. Suçluluk duygusu her tarafıma yayılıyor... inatla dik duran, yılmayan ve suçluluk duygusuyla yumuşamayan aletim hariç.

"Yapmam gereken şey," diyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, eli külotumun arasından çıkan direğe yapışmış, "kocamla ilgilenmek."

Burun deliklerimden havayı çekiyorum ve onun dokunuşuyla ağzımdan sertçe dışarı atıyorum. Gözlerimi meme hizasının üzerinde tutuyorum çünkü daha bakarsam her tarafına, içine girmiş, arkadan, yandan, alabildiğim her açıdan sokmuş olacağım.

Aşağı bakma. Aşağıya bakma.

Zihinsel olarak bu mantrayı sanki ip üzerinde yürüyormuşum gibi tekrarlıyorum.

"Ben iyiyim, bebeğim." Dişlerimi sıkarak yalan söyledim. "Gerçekten. Biraz uyu."

Güzel hatlarında hayal kırıklığı belirliyor, hemen ardından kararlılık geliyor. Bir dirseğinin yaslanıp bacaklarını açıyor ve bir elini bacaklarının arasından geçiriyor.

"Sen uyumaya devam et Grip," diyor, başını geriye atıp inleyerek. "Yatmadan önce en azından bir kez boşalacağım."

Orospu

çocuğu.

Kelimenin tam anlamıyla.

Onun kirli numarasını fark etmeden dizlerinin arkasından tutup yatağın kenarına sürüklüyorum. Boğuk kahkahası loş odada etrafımızda uçuşuyor.

"Fikrini mi değiştirdin?" Göz kapakları dumanlı gri gözlerinin üzerinde yarıya kadar düşüyor.

"Benim için değiştirdin," diye cevap veriyorum ağzımın bir tarafını eğerek. "dokunarak." "*Kukuna* mı?" Kaşlarını kaldırarak sahipleniciliğime meydan okuyor.

Omuz silkip dizlerimin üzerine çöküyorum ve yüzümü söz konusu amcığın hizasına getiriyorum.

"Sen karar ver," diyorum başımı eğmeden önce, ellerimi bastırarak kalçalarını genişletiyorum, sonra parmaklarımla dudaklarını aralıyorum ve dilimi ıslaklığına gömüyorum.

İkimiz de inliyoruz.

Bu am gibisi yok. Dilimi onun suları arasında gezdirmeden önce burnumu kaygan yarık boyunca gezdiriyorum.

"Oh, Tanrım," diye nefes alıyor Bristol, kalçalarını açgözlü ağzıma doğru yuvarlıyor. "Siktir, evet, Grip. Durma."

GRiZMATiK'ten alıntı yaparak devam edelim.

İki parmağım içeri dalıyor ve klitorisini emiyorum. Yüzüme karşı kükrüyor ve uzun bacaklarını omuzlarıma dolayarak topuklarını sırtıma gömüyor. Kıcı yataktan sarkana kadar çekiştiriyorum ve kalçalarını kavradığımdan destek alıyor. Onu yiyip bitiriyorum, sofrada adabını bir kenara bırakıyorum. Homurdanarak, şapırdatarak. Bir kez boşaldı ve ben ikinci kez istiyorum.

"Kavra, dur!" Nefes nefese kaldı. "Dayanamıyorum... lütfen."

"Kimin amcığı bu, Bris?" Önce bir dolgun dudağımı, sonra diğerini ısırarak soruyorum. Sessizlik. İnatçı kadın bunu çok eğlenceli hale getiriyor.

Ağzımı daha büyük bir şevkle kullanıyorum ve başparmağımı ıslaklıkta gezdirdikten kıcının kadar sokuyorum.

"Ahhhhhh! Kahretsin!"

Çığlığı sessizliği delip geçiyor. Başparmağım kıcında bir iş gibi çalışırken, ağzını kapatmak için .

"Kimin amı, Bris?" Dilim bir deliğe dalıyor ve başparmağım diğerini beceriyor. "Senin," diye mırıldanıyor elimin altında, kelime nefes nefese ve kesik kesik. "Bu senin ."

Avucum kıcına değene kadar başparmağımı daha derine sokuyorum ve çılgınca kıpırdanıyor, eli boynumun arkasını kavıyor ve dudaklarıma doğru iterken beni yerinde tutuyor. Vücudunu sarsan titremeler seğirmelere dönüşüp inlemeleri küçük sızlanmalara dönüştüğünde, dikkatlice kaldırıp yatağın kenarındaki yerini alıyorum ve kalçalarını benimkilerin üzerine koymasına için çeviriyorum. Boynuma sokuluyor, teninin ve şampuanının kokusu yüzümü kaplayan ve uyluklarını kaplayan tatlı misk kokusuyla karışıyor.

"Vay anasını," diyor, boynumun ve omzumun kıvrımlarında derin bir kıkırdamayla gürliyor.

"Düzgün düşünemiyorum. beynimi mi emdin?"

"Odaklan. Sanırım kocanla ilgilenmekle ilgili bir şeyden bahsetmiştin." Bir dirseğimin üzerinde geriye yaslanma sırası bende. üzerimde olan külotu ve dışarı çıkıp içeri girmek için zorlandığı belli olan ereksiyonu işaret ediyorum.

"şey geliyor." Uzun, kıvrıcık kirpiklerinin altından bana muzip bir bakış fırlatıyor. "Biraz daha yüksek sesle 'gelirse' komşuları ve çocukları uyandıracaksın," diye uyarıyorum onu, . "Ve şu hissettiklerime bakılırsa, Martin babasının işi bitene kadar ağlamak zorunda kalacak."

"Ah, Martin' bahsetmişken," diyor, gülümsemesi ve gözlerindeki bakış daha basit bir şeye dönüşüyor.

Sikim daha da sertleşiyor. Sırıttıyor. O biliyor. Eğilip göğüslerini avuçluyor, başparmaklarıyla tumbul meme uçlarını okşuyor.

"Tadına bakabilirsin. Sadece biz varız Grip."

Göğüslerini hipnotik daireler çizerek okşuyor ve ben meme uçlarının nasıl sivrildiğini ve

sertleşiyor. kavriyorum, parmaklarım omurgasında buluşuyor ve göğüslerini yüzüme doğru çekiyorum. Birini ağzıma çekip o kadar sert emiyorum ki üstümden keskin bir nefes alıyor ama durmuyorum. Bir ritim buluyorum, ağzım, dilim ve dişlerim istediğimi elde etmek için işbirliği yapıyor. Sütünden birkaç damla dilime değdiğinde, ikimizi de çılgına çeviriyor.

"Bu çok ateşli," diye soluk soluğa bağılıyor, kucağıma mümkün olduğunca yaklaşımadan önce külotumu indirip çıkarmak için çabalıyor, kalçalarının pürüzsüz teni benimkinin daha pürüzlü teni üzerinde sürükleniyor.

Sikimi elinde tutuyor, sıkıca yumrukluyor, yukarı aşağı itiyor, başparmağı okşuyor. "Onunla oynama bebeğim," diyorum aniden. "Al onu."

Onu etrafımda sıkı, ıslak ve ateşli hissetmeye ihtiyacım var. Azgınlığın ötesinde -ki *kayıtlara geçsin, tüm zamanların en yüksek seviyesinde*- o bağa ihtiyacım var. Yıllar boyunca, acılarla, hayal bile edilemeyen yükselişler ve kalp kırıcı alçalışlarla kurduğumuz bağa. Hayatımızda çok şey değişiyor ama bu asla değişmiyor. Etinin benimkinin üzerinde bu kavurucu kayışı, beni bu kadar sıkıca içine alması, sikimin üzerinde tıslamama neden olan tatlı bir boğulma. Bu amcığı karanlıkta bile . Kör ve yarı ölü olsam bile beni başka bir kadınla kandıramazsın. Sadece bununla. Bu uyum. Bu mükemmel sürtünme. Ruhlarımızın olukları bedenlerimiz kadar sıkı uyuyor.

Alnı benimkine düşüyor, nefes nefese dudaklarımı buğulandırırken bana biniyor, kolları boynumun arkasına asılı. Agresif bir şekilde yukarı doğru itip amını yarı yolda karşıladığımda tempo daha çılgınca büyüyor. yanaklarını kavriyorum, onları açıyorum ve ritmi devralıyorum, böylece vücudunu kasıtlı olarak tekrar tekrar benimkine çarpabiliyorum. Homurdanıyoruz, azgın hayvanlar gibi akılsızca zevkimizi zorla alıyoruz. Gırtlaktan gelen seslerimiz duvarlarda yankılanıyor. Bristol'un başı önce arkaya sonra aşağıya eğiliyor, gözyaşları yanaklarına ve zıplayan göğüslerine süzülüyor. Öne eğilip meme ucunu sertçe emmeden önce sütünün ve gözyaşlarının karışımını yalıyorum. Göğsünü sertçe ısıyorum.

"Kavra!" Bristol bir roket gibi geliyor, destek için elini göğsüme dayıyor.

çözülme sesi, vücudunun benden aldığı zevkin her zerresini sıkın kasılması, beni uçurumun kenarına gönderiyor. Bağırışımı yutuyorum, çocukları uyandırmamak için yeterince aklım var. Bristol'un amına sahip olup olmamam önemli değil. Bu kadın kalbimin sahibi. Aklım, iradem, ruhum, duygularım, hepsi onda. Mutlu bir şekilde hapsolmuş.

kaldırıp yastıkların yatırdığımda hâlâ bana karşı titriyordu. Artık gerginliği attığımıza göre, başka şeylere de yer var. Yorgunluk gibi. Zaten yarı uyuyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor, yan dönüyor ve yastığını başı ile omzu arasına sıkıştırıyor.

Çok yorgundum ama şimdi çok gerginim, uyuyamıyorum. Akıllara durgunluk veren seks, sel kapılarını açıyor. Her şey bir zihnime dökülüyor. Bu gece stüdyoda çalışmayan şarkı için olası düzeltmeler. Koridorun yukarısında, yataklarında rahat ve güvenli ve neredeyse kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel çocuklarımin anısı. Bristol'un geliş sesleri, zevkle beslenen fısıltıları.

Gözlerinin altındaki gölgeler.

Her ne kadar seviştığımızda gezegen sallanıyormuş, dünyanın temelleri yerinden oynuyormuş, tektonik plakalar kayarak yepyeni bir dünya oluşturuyormuş gibi gelse de, öyle değil. Gözlerinin altındaki o koyu halkalar bana sevişmeden önce endişelendiğim şeylerin hala ele alınması gerektiğini hatırlatıyor.

İlk ışık perdelerin tamamen çekilmediği küçük çatlaklardan içeri . Bir bacağımı Bristol'un kalçasına, bir kolumu da beline dolayarak sırtını önüme .

Yarın.

Gözlerinin altındaki gölgeleri, işini, çocuklarını ve daha önce bir kez sorduğum ve tekrar sormam gereken soruyu soracağım.

Beni her yerde takip edeceğini söylerken ciddi miydi?

BRISTOL - İkinci Bölüm

Göğüslerimin bir daha gibi olacağını sanmıyorum.

Cidden. Neden bu kadar büyükler? Asla eski boyutlarına dönmeyecekleri korkusu ile sönüp sarkacakları ve meme uçları olan sarkık balonlar olacakları korkusu arasında gidip geliyorum. Martin'e hamile olduğumu öğrendiğimde Nina'yı hala emziriyordum. Arka arkaya gelen bebekler raf için çok az iyileşme süresi anlamına geliyordu.

Ve ayaklarımın asla bebek öncesi ölçülerine dönmeyeceğini biliyorum. Yarım numara büyüse bile Louboutin'lerimi giyemem. Ayrıca, aşağıda bir şeyler gevşemeye başlarsa yeniden vajinaya girmekten çekinmem. Sıkı bir sikişe ihtiyacım var. Grip'in sikişinin büyüklüğüne bakılırsa, bunun yakın zamanda bir sorun olacağını sanmıyorum.

Lanet olsun, dün gece beni komaya soktu.

Şikayet etmiyorum. İyi bir uyku sevişmesinin melatoninden çok daha iyi olduğunu kanıtlayabilirim. Yaşadığım onca şeyden sonra uykunun kolay geleceğini düşünürsünüz ama benimki düzensiz oldu. Yorgunlar için dinlenme yok.

Ya da meşgul.

Vücudum devre dışı kalmaya hazır bile beynimi kapatamıyorum. Gecenin yarısı Martin'i , Prodigy'nin genişleme ve büyüme hızına ayak uydurmaya çalışmak ve Nina'nın küçük maceracı benliğini *hayatta* tutmak arasında yarı zombi gibiyim. Sadece bunu örtmekte çok iyiyim. Bir sürü kapatıcı. Bir sürü yoga. Bir sürü meyve suyu.

Meyve suyu olmadan LA nedir ki?

Tüm topları havada tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ve sanırım işe yarıyor. Elbette, yorgunum ve çoğu zaman hafif bir sığır kokusu alıyorum, ancak çocuklar sağlıklı, mutlu ve benimle daha fazla zaman geçiriyorlar, bu da için önemli. Müşterilerimin hepsi geliyor, tırmanıyor ve başarılı oluyor. Prodigy bir güç. New York ofisini Martin doğmadan önce kurmuştum ama doğum için Los Angeles'ta, ailemin yanında olmayı çok istiyordum. Şimdi New York ofisinin biraz bakıma ihtiyacı var, bu yüzden geri dönme zamanı gelmiş olabilir. Grip ile bir süreliğine Doğu Yakası'nda kamp yapmak hakkında konuşmam gerekiyor ve bundan korkuyorum. Birkaç hafta sonra turneye çıktığında çocuklarla New York'kalırsak sorun olmaz diye düşünüyorum.

Bugün özellikle iyi hissediyorum. Dadımız Frieda erken geldi çünkü bu sabah bir toplantım var. Birkaç saatliğine çocuklarla o ilgilenecek. Martin'in ilk beslenmesinden sonra güzel ve uzun bir duş beni rahatlattı. En sevdiğim diz boyu hırkamı giyiyorum ve Martin'den önceki kot pantolonumun içine sığıyorum. Dün geceki seks kanımın damarlarımda akarken şükürler olsun şarkısını söylemesine neden oldu. Seks yapmamızın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçtiğini fark etmemiştim. Grip için uzun bir süre.

Sanırım benim için de uzun bir süre.

Grip uyuyabilsin diye sessiz olmaya ve odayı karanlık tutmaya çalışarak yatak odamızda parmak uçlarımla dolaşıyorum.

Yeni albüm üzerinde çalışmak ve turneye hazırlanmak arasında o da en az kadar yoruldu.

Yarısını artık giyebileceğimden emin olmadığım ayakkabı raflarını incelemek için dolabımıza giriyorum. Grip içeri girdiğinde bir çift Gucci stiletto'yu düşünüyordum.

"Günaydın," diyorum omzumun üzerinden gülümseyerek. "Umarım seni uyandırmamışımdır.

"Hayır." Dolabın ortasındaki püsküllü üzerine bir elini ensesinde gezdiriyor. "Gün bizden uzaklaşmadan önce konuşmak istedim."

"Konuşmak mı?" Elim üç çift kırmızı üzerinde donup kalıyor. Yüzümü ona dönüyorum, karnında esneyen ve göğsünün gergin derisinin altında dalgalanan kas yığınları geçici olarak dikkatimi dağıtıyor.

Zayıf,

İpeksi saç izleri karın kaslarını ikiye bölüyor ve uyku pantolonunun kadar iniyor. Aletinin sabah odunsu hatlarını görebiliyorum. Ağzım sulanıyor. Grip'e en son ne zaman oral seks yapmıştım? Hatırlayamıyorum.

Tanrım, hatırlayamıyorum.

"Bris?"

"Ha?" Gözlerimi kasıklarından ayırdığımda, kalın bir kaşın eğlenen koyu renk gözlerin üzerinde kıvrıldığını görüyorum. "Onu alabileceğini biliyorsun," diye çekiştiriyor Grip, bileğimi beni aşağı çekmek için öne doğru eğilerek

Kucağına. Büyük bir eliyle çenemi kavırıyor ve ağzımı gönüllü bir rehine olarak alıyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve ben diş macunu ile onun doğal bağımlılık yapıcı tadını alıyorum. Elleri altında geziniyor ve göğüs ucumu bulup nazikçe sıkıyor.

"Bebeğim, gitmem gerek," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı ve sonra ayağa kalkmak için hareket ediyorum.

"Hayır." Belime sarılıyor ve beni sertçe geri çekiyor. "Konuşmamız gerek."

"Yapabiliriz." Dudaklarına bir öpücük bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum, Gucci topuklu ayakkabılarımı kapıp bir ayağımı içeri sokuyorum. "Sonra görüşürüz. Gitmem gerek."

"Nereye gidiyorsun?" Kaşlarını çatı. "Öğleden sonraya kadar ofiste olmayacağını sanıyordum."

"Evet, bu toplantı için programımı değiştirmek zorunda kaldım. Şu yeni dönem filmi için bir yapımcı

Kai'yi atmak için."

"Çıplaklık var mı?" Yakışıklı yüzünü bir sırıtış aydınlatıyor. "Çünkü Rhys'in o hayatla ilgili olmadığını biliyorsun."

"Biraz çıplak var." Bir elimi duvara yaslayıp diğer ayakkabımı giymek için dengede duruyorum.

"Ve Rhyson'ın büyüüp bunu aşması gerekecek."

"Bu da ne demek oluyor?" Sırtışı düşer.

"Demek ki bu Kai için büyük bir fırsat, değerlendirmek istediği bir fırsat. Mağara adamının modası geçmiş takıntılarının onu durdurmasına izin vermemeli."

"Son ," diyor Grip, "evliliklerini bu şekilde yürütmüyorlardı."

"Haklısın. Eminim onu bunun *onlar* için doğru olmadığına ikna etmeyi başaracak ve o da bu teklifi geri çevirecek." Gözlerimi deviriyorum ve yatak odamıza doğru yürüyorum. "Umarım öyle olmaz. Bu yüzden bu toplantıya . Yapabileceğimiz herhangi bir teklifi kurtarmak ve ne gibi tavizler verilebileceğini görmek için."

Grip arkamdan usulca, "Belki bizim de gereken bazı tavizler vardır," diyor. Duruyorum ve dönüyorum, bir elim kalçamda ve başım eğik. "*Bu* da ne demek şimdi?"

Hızlıca kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Bunu bu gece konuşabiliriz. Seni geç bırakmak istemem."

"Her şey ..." Doğru kelimeyi arıyorum. "Tamam mı?"

İyi miyiz?

Birbirimizi on beş yıldan fazla bir süredir tanıyoruz ve bu sürenin yarısında iyi olmaya yakın bile değildik. Onu uzun süre sevmeye riskini almaktan korktum. Onunla bir daha asla *iyi* olmamak istemiyorum. Dün gece harika bir seks yaptık, ama programlarımız yüzünden eskisi yakın olamadığımızı biliyorum.

"Sorun yok, Bris. Ben sadece ..." Dudaklarını yalıyor ve gözlerime bakmadan önce hızlı bir nefes üflüyor. "Seni özledim."

Kalbim duracak gibi oluyor. Bu adamı kendi tenimi tanıdığım gibi tanıyorum. Doğru olmayan bir şeyler var. Önünde durana kadar içinde birkaç adım geri atıyorum. Bacaklarının arasına giriyorum, kaslı kalçalarını genişlemeye ve bana destek olmaya zorluyorum. Bir elimi boynunun arkasına atıp

diğer elimle çenesini kavıyorum ve bakışlarımız kilitlenene kadar başını yukarı kaldırıyorum.
"Söyle bana," diye fısıldıyorum, gözlerinde henüz vermediği cevabı arıyorum.

"Toplantın var sanıyordum." Elleri kalçalarımın yukarı kayıyor ve kışımı sıkıyor. "Beş dakika. Sana beş dakika verebilirim."

Başını sallıyor ama ayağa kalkıp yatak odamıza doğru ilerlemeden önce beni nazıkçe itiyor. "Bundan daha fazlasına ihtiyacımız var," diyor. "Bekleyeceğim."

"Hayır. Söyle bana." Topuklarını ısıyorum ve tutarak onu bana doğru döndürüyorum. "Bebeğim, ne oldu?"

"Ben de öyle dedim." Uzanıyor ve parmaklarını omuzlarımı okşayan saçlarıma geçiriyor. "Seni özledim."

"Ama ben haklıyım-"

"Burada olduğunu söyleme. Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun, Bris."

"Seks mi?" Kaşlarını çatarak soruyorum. "Bir hafta boyunca seks yapmadığımız için mi?" "Bu sadece bir belirti." Başparmağıyla elmacık kemiğimi okşuyor. "Bu benim kaydolduğum şey değil. ve ben buna müsamaha

göstermeyeceğim." "Neyi tolere etmeyeceksin?"

"Yarım ölçüler. Senden kesitler. Zaman parçaları. Haftalık sikişler. Biz böyle değiliz ve ben buna razı olmayacağım."

"Bu bir *mevsim*," diyorum nazıkçe. "Herkesin çocukları, işi ve belirli mevsimlerde onları farklı yönlerle çeken taahhütleri vardır"

"değiliz. Çocuklarımızı seviyorum. Onlar için sol taşığımı ve tüm hayatımı veririm. Bunu biliyorsun, ama *seninle* evlenmemin nedeni onlar değil."

"Ama, Grip-"

"Ve kariyerimi seviyorum. Sahne ve yapabildiğim her şeyi, benim için gerçekleşmesine yardımcı olduğun şeyleri yapmayı seviyorum, ama bunları seni istediğimden daha fazla istemiyorum."

"Anlıyorum, ama-"

"Eğer biz birinci değilsek, başka hiçbir şey doğru gelmiyor ve ben de yanlış gelmeden önce bazı şeyleri düzeltmek istiyorum."

"Anlaştık." Sonunda kelime söyleyebildim. "Turneden sonra-" "Hayır, turneden önce," diye usulca araya girdi. ". "

Yüzünün amansız çizgilerini incelemek için başımı geriye eğiyorum.

"Turda ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Sen yokken New York'tan çalışırım diye düşünüyordum. *Turne* derken neyi ?"

Güzelce yontulmuş ağzı geriliyor ve köşeleri aşağı doğru dönüyor.

"Senin ve çocukların benimle turneye gelmenizi istiyorum."

Gözlerim ve kaşlarım çatılıyor.

"Bebeğim, o kadar çok oluyor ki. Her şeyi bırakıp senin peşinden dünyanın dört bir yanına koşamam."

"Senden her şeyi bırakmanı istemiyorum ve senden asla *tırs* gitmeni istememinim, ama kabul etmelisin ki birbirimizi daha az görmeye başladık."

"Yapacak işlerim var, Grip."

"Ben de öyle Bris, ama bunların hiçbiri bundan daha önemli değil." Elim kalbine bastırıyor, sevgisinin ve bağlılığının ritmi avucuma çarpıyor. "Bizden daha önemli."

"Tabii ki hayır." Bir adım daha yaklaşıp alnımı çenesine dayıyorum. "Tabii ki hayır, ama sorumluluklarımız var. Öylece yapamayız-"

Başparmağı çenemi kaldırıyor, böylece birbirimize bakıyoruz. "Ne sikim yapmak istiyorsak onu yapabiliriz."

Başını eğip dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatıyor ve dizlerim güçsüzleşip kemiklerim eriyene kadar güçlü dil darbeleriyle ağzımı işgal ediyor. İşi bittiğinde, sadece kalçalarımı tutan geniş elleri ve omuzlarına yapışan parmaklarım beni ayakta tutuyor.

Boynuma öpücükler bırakmak için eğiliyor. Başımı geriye eğiyorum ki beni yalayabilsin, ısırabilsin, ne uygun görürse yapabilsin. Dudakları tüy gibi yumuşak kelimelerle kulağımı okşuyor.

"Kampüs turundan çekildim," diye fısıldıyor ve üzerimde bir şok dalgası yaratıyor.

Geri çekilip yüzüne bakıyorum. O ve eski profesörü Dr. Hammond, *Contagious* kampüs turlarına devam ediyor, toplum hapishanesi fonları ve haksız yere suçlananların yasal temsili farkındalık ve para topluyorlar. Bu, Grip'e başka hiçbir şeyin vermediği amaç duygusu verdiğini bildiğim hayati bir iş.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bu çok önemli. Bunu yapmak zorundasın." "Önemli," diye kabul ediyor. "Ve yapacağım.

Daha sonra." "Bu sadece bir mevsim, Grip."

"Aynen öyle. Bu sezon turneye çıkamam. Stüdyoda bu albüm için çalışamam, bu turneye hazırlanamam ve olmam gereken baba olamam." Koyu renk gözleri yüzümü okşuyor. "Olmam gereken koca olmak, bu benim en önemli rolüm. Bu hayatı sadece birlikte yaşayabiliyoruz Bris ve seninle olabildiğince yakın olmadığımız bir mevsim olmasını kabul etmiyorum. Önemsediğim konularda daha az aktif olduğum bir sezon . Çok fazla kayıt yapmadığım ya da turneye çıkmadığım bir sezon olabilir. Ama birbirimizi özlediğimiz bir sezon *olmayacak*."

"Ya da sadece haftada bir kez seks yapın." diye eklemekten önce karanlık bir kıkırdama göğsünden benimkine doğru titreşiyor.

Yutkunuyorum, duygular boğazımı yakıyor. Ailemizi Grip ile turneye çıkarmak için ayarlamam gereken o kadar çok şey var ki. Devretmem gereken kadar çok sorumluluk var ki. Kaçırabileceğim pek çok fırsat.

"Sadece bir düşün." Grip dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve popoma hafifçe vuruyor. "Geç kalma. Git Kai'ye şu filmi getir."

Toplantıyı tamamen unutmuştum.

"Tamam, evet." Geri çekilip ona bir bakış attım. "Bana iyi olduğumuzu söyle Grip. Yapamam-"

Yere bakıp başımı sallıyorum, bozuk olmasını aklım ve kalbim almıyor.

"Biz iyiyiz," diye beni rahatlatıyor. "Hey, bana bak." Baktığımda yüzündeki açık dürüstlüğü görüyorum.

"Biz iyiyiz, ama bu şekilde kalacağımızdan emin olacağım. Sürüklenmek istemiyorum, Bris. Bu iş evlilikleri yıkar. Bunu biliyorsun. Bizi koruyorum. Kampüs turundan çekildim. Ne gerekiyorsa yapacağım."

Başımı sallıyorum, çantamı ve iPad' bıraktığım komodinden almak için uzaklaşıyorum. "Frieda çocuklar için burada," diye omzumun üzerinden atıyorum.

"Oh, onu eve göndereceğim."

"Onu eve mi göndereyim?" Durdum ve döndüm. "Bu sabah bir toplantının olduğunu sanıyordum?"

"Onlara arayacağımı söyledim." Omuz silkiyor ve hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "Çocuklarla biraz zamana ihtiyacım var. Çok fazla yoktum."

Belki ben de çok fazla gitmişimdir diye düşünerek başımı sallıyorum.

* * *

Bristol - Üçüncü Bölüm

"Rahatsızlığın seni öldürecek." arabalarımıza ulaştığımızda Kai gülüyor. "Beni çok seviyor ve çok seks yapıyoruz, bu yüzden güvendeyim. Ama sen? Seni öldürecek."

Kıkırdıyorum, arabamın kilidini açıyorum ve kalçamı kaputa dayıyorum.

"Hey, az önce yılın en büyük filmlerinden birinde rol kaptın," diyorum. "Rhyson seninle gurur duyacak ve senin adına sevinecek."

Parmaklar çapraz.

"Öyle olacak." Kai başını sallıyor, koyu renk saçları yüzüne dökülüyor. "Onları kısmi çıplaklığa indirdin, bu beklediğimden daha fazla bir taviz."

"Yönetmen bu rol için seni gerçekten istiyor." Alaycı bir sırıtiş dudaklarımı büküyor. "Ve bu şehirdeki en güçlü adamlardan biri olan kocanı da yabancılaştırmak istemiyor."

Kai gülümser ve gözlerini devirir.

"Rhyson benim için mutlu olacak," diyor. "Birini sevmenin bir parçası da bu, değil mi? Hayallerinin gerçekleştiğini görmek istemek. Ben onun için her şeyi istiyorum, o da benim için her şeyi istiyor, tabii işin içinde yüzleşme olmadığı sürece."

Aklıma Rhyson ve Kai'nin hem ailelerini hem de kariyerlerini yürütmeye çalışan iki güçlü şovmen olduğu geliyor. Belki bir bildiği vardır.

"Kai, senden konuda tavsiye isteyebilir miyim?"

Bana merakla bakıyor. İnsanlardan tavsiye alan biri değilimdir. Genellikle emir yağdırır ve herkese ne yapmaları gerektiğini söylerim. Her şeyi bilmek DNA'mın önemli bir parçasıdır.

"Elbette," diyor, sesinde hevesli bir nota var. "Ne var yok?"

"Hit bir albümünüz vardı ve Broadway şovları yapıyordunuz ve Rhyson'ın kariyerinde çok fazla şey vardı. Kendinizi hiç öyle hissettiniz mi? . . gibi hissettiniz mi? Birbirinizi özlediğinizi?"

Gözlerinin kenarları kısılıyor ama dudakları seğiriyor.

"Evet. Her şeyin kontrolüm altında olduğunu sanıyordum. Bebekle . Hiçbir provayı kaçırmadım. Repliklerimi iyi biliyordum. Tüm numaralarımı kusursuzca yaptım." Boğuk bir kahkaha omuzlarını sarsıyor. "Ama görünüşe göre *Rhyson*'ı kontrol edememiştim. Güneyde bizim İsa'ya gel toplantısı dediğimiz bir şey yaşadık."

"Evet, sanırım Grip ve ben sabah onlardan birini yaşadık," diyorum alaycı bir şekilde. "Bizim, çocukların ve benim onunla turneye çıkmamızı istiyor."

"Vay canına." Şaşkınlık kara gözlerini genişletiyor. "Bu senin için zor olurdu, ha?"

"Çok." İçimi çektim ve elimi saçlarımda gezdirdim. "O turnedeyken ben New York ofisine odaklanacaktım. Birbirimizi özlediğimizi biliyordum ama bunun sadece bir sezon olduğunu düşündüm. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, özellikle Grip'i."

"Ülkenin en hızlı büyüyen plak birinin yönetimine yardımcı oluyor ve sahnedeki en büyük yıldızlardan yönetiyorsun," diyor Kai nazıkçe. "İki yaşında bir çocuğun ve hala emzirdiğin ve geceleri tam olarak uyuyamayan bir bebeğin var. Kendini biraz rahat bırak."

Nina doğduktan sonra Prodigy'de yapmam gereken o kadar çok şey vardı ki kendimi işe verdim. Sonra Martin'e hamile kaldım ve doğum iznine hazırlanırken çok yoruldu. Geri dönmek ve kaybettiğim zamanı telafi etmek için iznimi kısa kestim.

"Evet, haklısın." Zayıfça gülümsedim. "Ben sadece her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum. Grip'in sürüklendiğimizi hissetmesi ..."

Parmaklarımı önümde birleştiriyorum ve çaresizce başımı sallıyorum.

"Bris, biz zeki adamlarla evliyiz. Sahiplenici, yoğun ve talepkârdırlar. İstiyorlar ki

her şey."

"Evet, farkındayım."

Kai'nin gülümsemesi

hüzünlü.

"Ama onlar da her şeylerini veriyorlar," diyor. "Rhyson'ın benim için yapamayacağı hiçbir şey yok. Benim için vazgeçemeyeceği hiçbir şey yok. Onu sevmek, onunla yaşamak bazen bir fırtınanın içinde durmak gibi ama başka türlüünü de istemezdim. Bizim erkeklerimiz nadirdir. Kardeşinle tanıştığımda piyango bana vurdu ve bunu parası için söylemiyorum. Onu Hollywood'daki tüm film rollerine değişmezdim. Ben şanslı bir kadınıyım."

Çantasından telefonu alıyor ve ona ama bakışlarımızı tutuyor. "Sen de öylesin," diye bitiriyor, ekrana bakarak. "an çomağı hazırla."

"Rhyson?" Gülümseyerek soruyorum, çünkü muhtemelen evde elinde bir cetvelle bu filmde ne kadar ten göstermelerine izin verildiğini ölçmek için bekliyordur.

"Tahmin ." Telefonu kulağına götürüyor ve sırtıyor. "Hey, sen." "Ben gidiyorum," diye fısıldıyorum, yanağından öpüyorum.

Başını sallayıp el sallıyor.

"Evet, istediğin meme ucu yok maddesinde ısrar ettik," diyor bana gözlerini devirerek.

Zorlayıcı. Yoğun. Sahiplenici.

Bu Grip, ama Kai haklı. Ona başka türlü sahip olamazdım ve ben bunların hepsi ve daha fazlasıyım. Aldığım kadar iyi veririm. Önümde büyük kararlar var. Onu kaybedemem ama kendimi de kaybedemem. İleride ona kızmak istemiyorum çünkü bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum. İki küçük çocuğum var. Patlayan bir plak şirketi işletiyorum.

Ve Grip'e en son ne zaman oral yaptığımı hatırlamıyorum.

Bu benim . Bu konuda gerçekten iyiyimdir.

Ama en son ne zaman birlikte televizyon izlediğimizi, siyaset ya da onun yazdığı bir şey hakkında konuştuğumuzu da hatırlayamıyorum. Eve gidiyor ve telefon çaldığında o özlediğim anlar için düşüncelerimi tarıyorum.

"Bayan O'Malley," diyorum, yola odaklanabilmek için arabanın telefon bağlantısını kullanarak. "Nasılsınız?"

New York'taki evimizi bize satan kadınla konuşmayalı aylar oldu ama ondan haber almak beni her zaman mutlu etmiştir.

"Ben ... değilim." Sesi kesiliyor. "Bristol, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama daireye girmem gerekiyor."

Kaşlarımı çatıyorum ve beni eve götürecek çıkışta iniyorum. "Sorun nedir?" diye soruyorum. "Sesin üzgün geliyor."

"Bir mektup var," diyor, gözyaşları kelimeleri ıslatarak. "Patrick'ten."

Birkaç ay önce Alzheimer'la uzun süreli mücadelesini kaybeden kocasının adını duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Nereye?" Aciliyetinin telefonun ve ülkenin öbür ucundan bana ulaştığını hissederek soruyorum. "Ne mektubu?"

"Sonunda yaşadığı evde, personel başka bir odada bırakılmış olan bazı eşyalarını buldu. O ölmeden önce ..."

Tekrar sözünü kesiyor ve küçük hıçkırıkları kalbimi parçalıyor. "Devam edin, Bayan O'Malley, lütfen."

"Sonunda konuşmayı kaybetti ve bu dünyayla bağlantısı bile kalmadı, ama ölmeden önce bir anlık bir anısı olmuş olmalı," diye zorlukla devam ediyor. "Bana bir not yazmıştı."

Hiç bulamadığım bir mektup. Evin her yerine birbirimiz için mektuplar bıraktık ve bir tanesini hiç bulamadım."

"Önemli tadilatlar yaptık, Bayan O'Malley." Farkında olmadan atmış olabileceğimiz bir şey var mı diye beynimi yokluyorum. "Ben hiçbir şey görmedim. Hâlâ orada olup olmadığından emin değilim."

"Ağaç hâlâ serada mı?" diye soruyor, her kelimesinde umut var. "Çatıda mı?" "Evet! Ağaca dokunmadık."

"Güzel," diye nefes alıyor. "Zor bir tasarım üzerinde çalışırken, çiçek dikmek için oraya giderdim. Bir şeyler anlam kazanana kadar etrafı kazardım. Şu ağacın dibinde bir gül yatağı vardı."

"Hâlâ ," diye onu temin ederim.

"Onu oraya gömdü," diyor gözyaşları içinde. "Sadece akşam yemeği için şarabı unutma yazıyor olabilir. Umurumda değil. Ondan gelecek herhangi bir haber, herhangi bir şey. Her şeyi kabul ederim."

Sözleri gözyaşları arasında kayboldu. Onu teselli etmeye nereden başlayacağımı bilemediğim için rahat bırakıyorum. Grip'le sadece birkaç yıl evli kaldım ve o ölürse teselli bulamazdım. O ve Patrick elli yıldır evliydi.

Birkaç dakika sonra, "Bina güvenliğini arayıp geleceğinizi haber vereyim," dedim. "Tüm kodlarımız dosyada var ve sizi içeri alabilirler."

"Teşekkürler Bristol," diye fısıldıyor. "Grip'e ve çocuklara sevgilerimi ilet."

Grip ve çocuklar.

"Elbette yapacağım," diye söz veriyorum ağlamaklı bir gülümsemeyle.

* * *

GRIP - Dördüncü Bölüm

Garaj kapısının kapandığını duyuyorum, ardından eve biri girdiğinde güvenlik sisteminin zil sesi geliyor.

Bristol'un evi.

Saatime bakıyorum, ne kadar geç olduğunu fark ediyorum. Bütün gün ortalıkta . Bana bir işi çıktığını söyleyen bir mesaj dışında ondan hiçbir şey duymadım. Bu sabahki konuşmamızdan sonra, bu iyiye işaret değil.

Onun deyimiyle "büyük ışığı" önce örtüyü Nina'nın dar omuzlarının üzerine çekiyorum. Martin'in hâlâ uyuduğundan emin için başımı çocuk odasına sokuyorum. Birkaç saat içinde beslenmek için uyanacak.

Birkaç saatliğine. Umarım eve iş getirmemiş olan karımla. Bu akşamki stüdyo seansını iptal ettim, böylece birlikte biraz zaman geçirebilecektik. Benim için kolay bir , tıpkı kampüs turlarından gibi. Bristol'dan istediğim kadar fedakarlık yapmaya hazırım. Karısının beni takip etmek için hırslarını bir kenara bırakmasını bekleyen bir adam olarak görünmek istemiyorum. Öyle bir şey değil. Sadece ayrı olmamız için doğru zaman değil. Ve eğer ayarlayabilirsek, o ve çocuklar da benimle gelebilir.

Tabii ki yapabiliriz. Benim çok param var, Bris'in de öyle. Prodigy kardeşinin şirketi. Esneklik için bir reçete varsa, o da bizde var. Bu bir öncelik meselesi. Önceliklerimin ne olduğunu biliyorum. Bizimkiler uyuşacak mı?

Mutfağa girdiğimde, yiyecekleri paket servis kaplarından tabaklara aktarıyordu. İçeri girdiğimde dikkatli bir gülümsemeyle bakıyor.

"Hey," diyor usulca, çekmecedен çatal bıçak takımını çıkarırken. "Mesajımı aldın mı?"

akşam yemeğini mi alıyorsun?"

"Evet, üzgünüm cevap vermeyi unuttum. Nina'ya banyo yaptırıyordum."

Tabakları mermer tezgâhın üzerine koyuyor ve bistro taburelerinden birine tüneyerek yanındaki koltuğa başıyla ediyor.

"Oturmak mı? Yemek?" diye soruyor ve bir şişe şarap çıkarıp kendine bir bardak dolduruyor. "Şarap mı?"

Cevap vermiyorum ama diğer tabureye oturup bir çatal alıyorum. İlk ısırığımı alana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmiyorum.

"Hmmm." Etli tavuğu ve taze sebzeleri çiğniyorum. "Sokağın yukarısındaki yeni yer mi?" "Evet."

Şarabından bir yudum aldı ve neredeyse savunmaya geçercesine şöyle dedi. "Biraz şaraptan zarar gelmez. Bu

Uzun bir gün oldu. Martin diye biraz süt sağdım."

"Sorun değil, Bris." Şarabımdan bir yudum aldım ve omuz silktilim. "Her şeyi yoluna koyacağına güveniyorum."

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra gülümsüyor ve sonra yemeye devam ediyor. Bu sessizliğin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bütün günü Martin ve Nina ile geçirdikten sonra o kadar yorgunum ki söyleyecek pek bir şeyim yok. Bris'in onlar için bu kadar çok şey yapmasına rağmen iş yerinde patron olmayı nasıl başardığını bilmiyorum. Kısa bir süreliğine de olsa onun her geçtiğimde, ne kadar muhteşem biri olduğuna dair saygım artıyor.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, "Bugün Bayan O'Malley aradı," dedi. "Öyle mi?" Ona sorgulayıcı bir bakış fırlatıyorum. "Ne var ne yok?"

Patrick'in bahçeye gömdüğü mektubu bana anlatırken oturma odasına doğru ilerliyoruz. Muhtemelen gerçeklik ve zaman kavramını yitirmeden önce karısına yazdığı son şey.

"Tanrım, Grip, onu bir duyabilseydin," diyor Bristol, koltuğun aşırı doldurulmuş minderlerine gömülüyor ve başını arkaya eğip tavana bakıyor. "Ağlıyordu ve sesi çok ..kaybolmuş gibiydi. Çok yalnızdı."

"Ölümünün üzerinden bir yıl bile geçmedi." Yanına yerleşiyorum, herhangi bir garipliği görmezden gelmeye karar veriyorum ve olabildiğince yakınlaşıyorum. "Elli yıldır birlikteydiler. Hayal bile edemiyorum."

Bayan O'Malley'in beni arayıp kocasının öldüğünü söylediğini asla unutmayacağım. O gün de sesi kaybolmuş ve yalnız geliyordu. Sanırım zaman alıyor. Güzel karıma bakıyorum, gözleri kapalı ve uzun kirpikleri beni çok rahatsız eden gözlerinin altındaki gölgelerin üzerinde dalgalanıyor. Bristol'u kaybedersem asla iyileşemem. Pek sayılmaz. Muhtemelen kendimi toparlayıp devam edebilirim. Ama "etmek" şu anda sahip olduğum şeyle aynı şey değil, yani *yaşamak*. O yanımdayken her deneyimi özüksüyorum. O yanımdayken her şeyin daha tatlı, daha zengin, daha parlak olduğunu anlamak. Yine , ailemi turneye getirmek istediğimde belki de onu çok zorladım.

"Geleceğiz," diyor usulca, gözleri hâlâ kapalı.

"Ha?" Başımı çevirip onun narin profilini ve inatçı çenesini inceliyorum. "Nereye geldin?"

Başını çeviriyor ve gözlerimle buluşuyor. Eli birkaç santimi kaplıyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor.

"Turnede," diyor dudağını ısırarak ve gülümseyerek. "Çocuklar ve ben seninle turneye geleceğiz." "Ciddi misin?" Şaşkın bir kakhaha attım. "Ne ... gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Biraz daha yaklaşıyor ve başını omzuma koyuyor. "Bütün gün oradaydım. Sarah ve ben bu işi nasıl yürütebileceğimizi görmek için acil bir toplantı yaptık. Ne yapmamız, neyi değiştirmemiz ve ayarlamamız gerektiğini."

"Yapabilir misin?" Yanağımı saçlarının ipeksiliğine sürtüyorum. "Yürütebilir misin yani?"

"Sanırım yapabiliriz." Başını sallıyor ve gözlerimiz buluşacak şekilde başını eğiyor. "Yapacağız

Çünkü zorundayız." " *mısın?*" Dirseklerimi dizlerime dayamak için öne doğru eğildim ve ona .
minderlere. "Bebeğim, eğer sana baskı yaparsam-"

"Tabii ki bana baskı yaptın," diyor gülerek. "Seninle birlikte olmam için yıllarca baskı yaptın. NYU'ya gittiğinde New York'a taşınmam için baskı yaptın. Bizim için neyin doğru olduğunu bildiğini düşündüğün her an bana baskı yapıyorsun."

söyleyince, otoriter bir gibi görünüyorum.

"Ve biliyor musun?" Dirseklerini dizlerine için öne doğru eğiliyor, benim duruşumu yansıtıyor, böylece dudaklarımız sadece birkaç santim ve bir nefes . "Haklısın."

"Ben mi?" Karşı koyamıyorum. Aradaki boşluğu kapatıp öpüyorum, dudaklarını izlerken saçlarını avucumun içine almak için uzanıyorum, içine girip dilini emiyorum.

"Hmmmm." Öpücüğümüzün içinde inliyor. "Öylesin."

Kanepeden yere kayıyor ve dizlerimin arasına giriyor. Parmakları çevik bir kemerimin tokasını açıyor ve kot pantolonumu çözüyor, giderken sikimi okşuyor.

Tamam. Meraklandım.

"Bayan O'Malley'nin araması beni ikna etti ve bugün Kai'yle yaptığım bir konuşma da yardımcı oldu," diyor boğuk bir sesle, gözleri benimkilere parlıyor. "Ama birlikte yeterince vakit geçirmediğimize beni asıl ne ikna etti biliyor musun?"

tasarruf ederek kaşlarımı kaldırıyorum çünkü belli sorusu retorik ve bana ne kadar çabuk söylerse o kadar çabuk sevişeceğiz.

"En son ne zaman aletini emdiğimi hatırlamıyorum."

Alet pantolonumun içinde sertleşti.

"Bu üzücü bir durum," diye kabul ediyorum, kot pantolonumu ve külotumu ve aletime ulaşmasını kolaylaştırmak bacaklarımı açarak ona yardım ediyorum.

"Bunu düzeltmek ," diyor, başını eğip beni ağzının sıcak ve ıslak cennetine alıyor.

"Lanet ," diye tıslıyorum, elimle başını avuçluyor ve parmaklarımı saçlarının geçiriyorum. "İyi kafa veriyorsun, Bris."

"Hmmmm," diye mırıldanıyor, beynimin zevkten patlayabileceğini düşünene kadar bir kafamdan diğerine bir titreşim gönderiyor.

Doğrulup kontrolü ele alıyorum, onu hareketsiz tutuyorum ve ağzına boşalmaya kalana kadar yüzünü sikiyorum. Oh, hayır. Bu yük için daha iyi planlarım var. , başparmağımı şişmiş parlak dudaklarında gezdiriyorum ve yerde ona katılıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor nefes nefese.

Onu soyma sırası bende, kot pantolonunu tangasıyla birlikte indiriyorum. Atletini ve hırkasını atıyorum.

Onu eğiyorum ve yuvarlak bir yanağın kıvrımını ağzıma alıyorum, işaretlendiğini anlayana kadar çalışıyorum.

"Tanrım, bu kıç, Bristol," diyorum kızarmış tene karşı. "Vücudunu çok seviyorum. Seni çok seviyorum."

"Biliyorum bebeğim," nefes veriyor.

Dirseklerini kanepeye dayaması için onu çeviriyorum ve dilimle amını uzun uzun yalamak için arkasına yerleşiyorum.

"Aman Tanrım, Grip." Sıkışıyor ve bir ürperti vücudunu sarsıyor. "Tekrar."

Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşünmesine bayılıyorum. Bacaklarını aralıyorum ve tekrar amına giriyorum, suları kalçalarından aşağı akana kadar yalıyor, ısırıyor ve emiyorum. Ben de bunu istiyordum. Dizlerimin üzerine oturuyorum, sikimi ıslaklığında gezdiriyorum ve başparmağımı daldırıp göt deliğine bulaştırıyorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyor.

"Evet," diye pantolonunu indiriyor, yanaklarını ayırmak için geriye uzanıyor, "Kıçından, Grip."

Buraya geldik.

"Kıçından mı istiyorsun, Bris?" Başparmağımı kıçına hafifçe sokuyorum ve diğer elimi göğüslerinin üzerinden geçirip meme uçlarını sıkıyorum. "Burada sadece iki elim var. İş Benim için klitorisine dokunabilir misin?"

"Evet," diye boğuluyor, kendine dokunmak için bacaklarının arasına uzanıyor. "Benim için parmakla, Bris."

Nefesi hırıltılı ve bacaklarının arasındaki kayganlıktan geçen parmağının ıslak seslerini duyuyorum.

"İşte benim kızım." Onun sularıyla parlayan sikimi, artık pek çok kez sahip olduğum deliğe dayadım. İçeri daldım ve ilk vuruşta neredeyse patlatıyordum. Kendime toparlanmak için zaman tanıyarak durdum ve bekledim.

"Kavra, hareket et. Becer beni." Bris her iki eliyle bir yanağını kavırıyor, kıçını benim için açıyor, geri itiyor. "Sertçe ihtiyacım var."

Sanırım bu noktada bunu tek yolu bu. Kalçasını kavırıyorum ve tekrar tekrar ileri doğru itiyorum, vurma ve homurdanma öfkesi içinde kaybolana kadar tekrar tekrarSırtı göğsüme şekilde yukarı çekiyorum ve okşamaya ve meme uçlarını sıkmaya devam ediyorum. Bristol'un parmakları çılgınca klitorisinin üzerinde geziniyor ve her agresif vuruşu karşılamak için geri itmeye devam ediyor. İnemeleri hıçkırıklara dönüşüyor ve ben kendimi içine boşaltırken orgazmla sarsılıyor, kükremesini bastırmak için yüzümü saçlarına gömüyorum.

Birkaç saniye öyle kalırız. Dizlerimizin üzerinde. Ellerimden biri göğsünü avuçluyor, diğeri kalçasına sarılıyor. Sikim kıçında. Hareket etmeyi reddediyorum. Bu Nirvana. Sadece anal seks ve oral seks değil.

Yine de dürüst olalım. Bundan daha iyisi olamaz.

Kokularımız havada birbirine karışıyor. Derin nefesler göğüslerimizi kabartıyor. Avucumu kalbinin üzerine , kalbini hissediyorum. İşte huzur bu. Karım kollarımda. Çocuklarım üst katta uyuyor. Onları bırakma düşüncesinden nefret ettiğim için korktuğum bir turda yanımda olacaklar.

"Teşekkür Bris," diye fısıldıyorum boynuna.

"Benim için zevkti," diye kıkırdıyor, bana dönüyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Ve çok uzun zaman olmuştu."

"Oral seks değil." Kalkık kaşlarıyla kafa kafaya veriyorum. "Tamam, evet o, ama ondan önce. Çocukları benimle turneye getirdiğin için. Bunun için teşekkür ederim."

Yüzünün çarpıcı hatları gevşiyor.

"Bayan O'Malley kocası öldüğünden beri ondan bir kırıntı bile koparmak için yanıp tutuşuyordu," diyor gözlerimin içine bakarak ve bana sevgisini göstererek. "Sen varsın. Çocuklarımız var. Bu hayata seninle sahibim ve sen haklısın. Birbirimizi özlediğimiz bir mevsim . Bunu ."

"Bunu ," diye düzeltiyorum nazikçe, saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak. "Senden tüm fedakârlıkları yapmanı beklemiyorum. Sadece ikimizin de bunu her şeyden çok istemesini bekliyorum. her şeyden çok istememizi."

Sözlerimin talebi, kalbimin emri karşısında yüzümü buruşturuyorum. Bristol'u nasıl yarı yarıya isteyeceğimi bilmiyorum. Onu nasıl seveceğimi. Her şeye ve her zaman sahip olmam gerekiyor. Söz konusu o olduğunda tek bir vitesim var.

Hepsi.

Ama ben de ona bunu vermek istiyorum.

Hepsi.

Bana gülümsüyor, yüzü kızarmış, saçları parmaklarımdan ve yumruklarımdan dağınık bir hale oluşturmuş. Gözlerinde her görüyorum. Geçmişimizi ve geleceğimizi. Bizi dünyanın aşağı bakarken görüyorum, umursamaz kalpleri olan acı dolu gençliğimizi. Bu bizim başlangıcımızdı. Bazen her şeyin başlangıcında bilmezsiniz. Ve Patrick uzun süredir hasta olmasına rağmen, onu son gördüğünde Bayan O'Malley bunun bir son olduğunu bilmiyordu. Bu yüzden her anın tadını çıkarıyoruz. İşte bu yüzden, bencil ya da şovenist ya da dışarıdan bakan biri ne derse , bu kadınla geçirebileceğim her saniye için savaşacağım.

Alaycıların küçümsediği her şeye inanırım. Dönme dolaplarda ilk öpücükler. Ruh eşlerine ve hayatta bir kez yaşanan aşklara. Elli yıla ve sonsuzluğa inanıyorum. Eminim Neruda'nın bu ana mükemmel bir şekilde uyacak bir şiiri, bir dizesi vardır ama aklıma gelmiyor. kadının ve onun yüzük parmağındaki ve benimkiindeki "hala" kelimesinin ötesini düşünemiyorum. Sadece kalbimin üzerine betonla dökülen yeminleri duyuyorum.

Bu sözleri o gün karla kaplı bir dağdaki kilisede söyledim ve hayatımızın geri kalanında her gün söyleyeceğim.

Her

zaman.

Sonsuza

kadar.

Sonra bile.

Hala.

Ve bugün, bir kelime daha ekliyorum. Diğer her şeyi çevreleyen ve mühürleyen bir kelime.

Hepsi.

* * *

Grip & Bristol'un geleceğine son bir bakış için okumaya devam edin. Bir Grip kisası olan Splendid Happiness, bu kutu seti için özel olarak yazıldı ve daha önce hiç yayınlanmadı. Okumaya devam edin ve keyfini çıkarın!

<3

MUHTEŞEM MUTLULUK: KISA BİR KAVRAMA

Kavrama

Eğer bir sanatçıysanız, yaratamamak kadar kötü bir şey yoktur. Aylardır bu durumdayım. Bir şişe şampanya gibi, fokurduyor ve patlamaya hazır, ama sadece ... tıkalı. Fikirlerim, vizyonum, ilhamım var, ama bunların hiçbirini gerçekten bir şey ifade eden sözlerle düzgün bir şarkıda ifade edemiyorum.

"Kahretsin." Elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim. Yıllar önce dreadlock için uzattığımdan beri bu kadar uzun olmamıştı. İçimde hissettiğim kadar vahşi ve karışık. Kesmekle uğraşmadım ve Hawaii'de tatil yaparken kesmek için daha da az neden görüyorum.

Bristol "tatil" kelimesine meydan okuyabilir çünkü yeni albüm üzerinde çalışırken kendimi çok fazla eve kapattım. Kailua'daki bu villa bir arkadaşıma ait. Pasifik Okyanusu'na bakıyor ve bizim dinlenmemiz ve çocukların oynaması için mükemmel olan el değmemiş bir plaj şeridine sahip. Aynı zamanda son teknoloji ürünü bir bodrum kat stüdyosuna sahip, da yaklaşan albümüm için programa sadık kalmak istiyorsam yapmam gereken işler için ideal.

Bu arada yazı defterini tekrar elime alıyorum, boş sayfası ne kadar az şey yaptığımı hatırlatıyor. Bir şarkıyı bitirdim ve objektif olarak bir bok değil. Sanki her kelimeyi derimden kanla yazmak zorundaymışım gibi hissettim. Son zamanlarda yaratıcılık açısından hiçbir şey kolay olmadı. Mürekkebin açık bir sayfa üzerinde aceleyle yuvarlanmasını, parmaklarım düşüncelerimi kovalarken kelimelerimin telaşlı, zar zor okunabilen karalamayla kağıda dökülmesini özledim. Ayak uydurmaya çalışıyorum.

Bir kahkaha sesi, içine düştüğüm yarı trans halini bozuyor, benimle alay eden boş gözdağı kağıdına bakıyorum. Pencerelemin olduğu duvara bakıyorum ve kıyıda manzara karşısında istemsiz bir gülümseme ağzımın kenarlarını yukarı kaldırıyor. Nina, Martini okyanusun kenarına kadar kovalıyor ve su küçük bacaklarına her sıçradığında ciyaklayıp geri koşuyor, yüzü dehşet ve sevinç karışımıyla canlanıyor. Okyanus hakkında ne hissettiğine bir türlü karar veremiyor. Uçsuz bucaksız ve korkutucu, görkemli ve çekici.

"Bütün dünya böyle, küçük adam." İçimi defteri ve kalemi yanımdaki masaya fırlatıyorum. "Buna alışacaksın."

Çocuklarımın tiz mizahına daha derin bir kahkaha ve Bristol ortaya çıkıyor. Koyu, yanık saçlarını dağınık bir topuz yapmış ve siyah bikinisinin içinde uzun, güneşte kızarmış bacakları ve yuvarlak bebek göbeği var. Onu gördüğümde kalbimin sanki bir kapıya vuruyormuş ve dışarı çıkmak istiyormuş gibi biraz daha hızlı çarpması hiç eskimeyecek.

Ona ulaşmak için.

Tanıştığımız günden beri kalbimin görevi buymuş gibi görünüyor. Bristol'a olabildiğince yaklaşmak, et ve kemiğin, çekincelerin ve engellerin, sırların ve dramın içinden geçmek. Sık sık gibi, Neruda'nın sözleri zihnimde yükseliyor. Yüzeyde, Nobel Ödüllü şairle aramızdaki benzerlikler belirgin olmayabilir, ama ben onları görüyorum. Adalet çağrılarında, kader, yaşam ve ölüm üzerine düşüncelerinde *hissediyorum*. Ama Bristol'u düşündüğümde beni harekete geçiren onun aşk üzerine söyledikleri oluyor.

Sadece yakıcı bir sabır görkemli bir mutluluğa ulaşılmasını sağlayacaktır.

"Vaaz ver, kardeşim," diye mırıldanıyorum, ayağa kalkıyorum, yalınayak ve çıplak göğüsle pencerelere ve sürgülü kapıya doğru yürüyorum.

Bristol ve ben bir araya gelmeden önce çok uzun yıllar harcadık ve çok fazla hata yaptık. İkimizin de büyümesi gereken çok şey vardı, ama onu çocuklarımızla dalgaların peşinde koşarken görmek, onu tekrar hamile görmek, bu güzel hayat sabrın bedelini ödemeye değdi. *O beklemeye değdi.*

Avucumu soğuk cama bastırıyorum ve yılların anılarının üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum, kutsamalar ve yasaklamalar, gözyaşları ve zaferlerden oluşan bir gelgit. Ailemle birlikte olmak bana her zaman perspektif sağlıyor. Sayfa inatla boş olabilir ama kalbim, hayatım dolu. . Her zaman yaparım. Gerekirse son teslim tarihini ayarlayabilirim, ancak hareket *etmeyen*, sabit ve değişmez kalan şey varlığımın eksenidir. Aşağıdaki üç insan, sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi okyanus serpintisi içinde yüzüyorlar. Bunu görmek, en azından o an için, benim yükümü hafifletiyor.

"Çalıştığımı sanıyordum, kuzen."

Bu sözler üzerine dönüyorum, Jade'in stüdyonun kapısında durduğunu görmeden önce sırtıtmaya başlamıştım bile. Saçları artık daha kısa, tepesinde sadece sarı uçlu dalgalar var ve teninin zengin kahverengisiyle kontrast oluşturuyor. Bu ona yakışıyor. Çoğu zaman çok sert davranmaya çalışıyor, ama dünyanın ona zorla kazandırdığı tüm o sertliğin altında sıcak, hatta şefkatli bir şey var. Geniş gülümsemesinde ve benimkilerle buluşan koyu renk gözlerini dolduran şefkatte. İlk kez aşık olduğundan şüphelendiğimden beri bunu daha çok görüyorum. Ona yakışan sadece saçları değil. Aşk yakışıyor.

"Kenya nerede?" Ben soruyorum.

Jade gözlerini deviriyor ama memnuniyetle karışık bir sesle kıkırdıyor. "Yukarıda Mittie Teyze, Shondra ve Amir ile mücadele ediyor."

"Maça mı? Hala mı?"

"Başka? Annen tanıdığım en rekabetçi insan. Shondra ve Amir dün gece onu yendiklerinde neye bulaştıklarını bilmiyorlardı. Skoru eşitleyene kadar rahat etmeyecek."

"Kulağa rehine durumu gibi geliyor. Kenya'yı kurtarmalısınız."

"Onu kurtarmak mı? Kahretsin, çok eğleniyor. Annen kadar rekabetçi. Top zamanlarda, *bir şeylerde* tekmeleyecek birini arıyor. Onu ve Kenan'ı sahada birlikte görmelisin. İki de basketbolcu. İki de asla amca diye ağlamaz."

"Evet, Kenan da bir o kadar kötü," diye katılıyorum. "Siz ciddileşiyor gibisiniz. Yani, aileyle birlikte tatil yapıyorsunuz. Hiç kimseyi yanınızda getirmemiştiniz."

"O farklı, evet. Ondan hoşlanıyorum." Jade daha sıkı omuzlarla hızlı bir omuz silkme hareketi yapıyor ve ben onu kadar iyi tanıyorum. Kenya'ya karşı daha yumuşak ama yine de işlerin çok ciddiye bindiğini hissettiğinde geri çekildiği bir kabuğu var. Kenya'nın bunu yavaş yavaş kırdığını görebiliyorum.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Jade sorar, klasik konu değişikliği.

"Ne çalışması? Bir şarkım var ve berbat."

"Senin işlerin asla berbat olmaz. "

İsteksizce, odanın diğer tarafındaki ses panosuna geçiyorum ve tek başına

kafa yormamın karşılığını göstermem gereken bir parça. Şarkı çalarken Jade sessiz, yüz hatları pürüzsüz ve vurdumduymaz, dinlerken kaşları örülü. Son notalarda kanepeye yığılıp kendimi destekliyorum.

"Ee, ne düşünüyorsun?" Sesimi umursamaz tutmaya çalışıyorum.

"Öyle değil.." Jade yanıma oturuyor ve dudaklarını bir o yana bir bu yana çeviriyor, sanki kelimeleri söylemeden önce evirip çeviriyormuş gibi. "Tam olarak berbat değil."

Boğazımda kuru bir kahkaha çınlıyor ve başımı kanepeye yaslamak için geriye atıyorum. "Vay canına. Bunu tanıtıma ileteceğimden emin olabilirsin. Grip'ten yeni müzik. Pek de kötü sayılmaz."

O da başını arkaya atıyor ve benimle birlikte tavana bakıyor.

Birkaç dakika sonra "Sesin sana benzemiyor," dedi. "çabalıyormuşsun gibi geliyor.

Başka biri gibi konuşmaya çalışıyorum."

"Sanırım ilgili görünmeye çalışıyorum ama bunu ilişkilendirmem ya da kimin için yapmam bilmiyorum."

"O zaman her zaman gibi bunu kendin için yap."

Boynumun arkasındaki gergin kasları sıkıyorum. "Dostum, neredeyse kırk yaşındayım ve içinde büyüdüğüm müzik, sevdiğim ve beni şekillendiren sesler, sanki artık onlar için bir yer göremiyorum. O tutku. O ateş ve inanç. Artık pek duymuyorum."

"Nadir bulunan bir şey olduğu kesin. Biliyorsun Qwest'in yenisi üzerinde çalışıyorum ve o da arıyor." Jade bana spekülâtif bir bakış attı. "bakarsan, muhtemelen bu pezevenkle ilgili bir haber için sana ulaşacak. Çok ateşli, ama ateşli olmaktan fazlasını istiyor."

"Her zaman üzgün olduğumu biliyor. O benim kızım ve onu mutlu görmeyi seviyorum." Duraksıyorum, zihnimde Qwest ile olan geçmişimin kıvrımlarını ve dönüşlerini gözden geçiriyorum. "Yani nişanlısını seviyorsun? Onunla tanışmadım."

"Her şey çok hızlı gelişti, ben de kendisiyle sadece bir kez tanıştım ama evet. O iyi bir insan."

"Bu harika. Kabinde bana ihtiyacı olursa nerede olduğumu biliyor." Yazı doğru tiksintili bir bakış attım. "Şu anda pistte kimsenin pek işine yaradığım söylenemez. Sadece sıkıştım."

"İçeride sıkışıp kaldım. Bruh, sen tatildesin." Jade, tuz rengi kıyıyı yalayan canlı turkuaz dalgaları ortaya çıkaran cam tabakaya doğru sallıyor. "İlhamın *dışarıda*. Senin kız arkadaşın ve o paçavraların orada. Kaldır kışını."

Uzakta, Bristol'un saçlarının dallarını yüzüne dolayan bir esinti görüyorum ama onun ılık okşayışını hissedemiyorum. Gelgit Nina'nın çıplak bacaklarına sıcıyor ama ben burada kuru bir şekilde oturuyorum ve havadaki tuzun tadını alamıyorum. Sahildeki çekici manzara bana çok az dokunduğu için başka bir dünya da olabilir. Ve Jade haklı. Dokunulmaya ihtiyacım var.

"Pekâlâ." Kolumu boynuna doluyor ve alnından öpüyorum, o geri çekilince gülüyorum, yıllardır süren sevgi dolu çekişmemiz. "Seni anlıyorum. Ben ."

Ben ayağa kalkıyorum ve Jade de ses tahtasına doğru ilerliyor.

"oynamamın sakıncası yok değil mi?" diye soruyor, kaşları ve ağzının kenarları kalkıyor. ", ama kendi tavsiyene uy. Kızı kurtar ve biraz güneşlen."

"Sen kendin için endişelen," diyor Jade, ses tonu çoktan dikkatini dağıtmış, düğmeleri çevirip tuşlara basarken gözleri ses tahtasının ışığına kilitlenmiş. "Ben işimi hallettim."

Kıkırdıyorum ve sürgülü kapıya doğru ilerliyorum, ayakkabı ya da üzerimdeki sörf şortu dışında şey giyme zahmetine girmeden dışarı kayıyorum. Kapı açılır açılmaz esinti vücudumu yalayıp geçiyor, aynı anda hem yatıştırıyor hem de tüm duyularımı harekete geçiriyor. Bristol masmavi sığıklara dalmış, Nina Martin'i kaldırmaya çalışırken gülüyor ve ikisi de suya yığılıyor. Onlara doğru yürüyorum, yaklaşıp kadar sessiz ve sonra Bristol'un yanından koşarak geçip şakacı bir şekilde kışını tokatlıyorum. Gıcırıyor, biraz zıplıyor, beni görünce yüzü aydınlanıyor.

"geldin sen?" Gülüyor.

Serin dalgalara doğru ilerliyorum ve her iki kolumun altında birer tane olmak üzere iki çocuğumu da kucaklamak için dönmeden önce cevap olarak ona bir öpücük veriyorum.

"Baba!" diye ciyaklıyorlar tatlı sesli bir düet halinde.

Okyanus belime dolanana kadar koşmaya devam ediyorum ve yüzlerini suyun dışında tutmaya dikkat ederek ikisini de boyunlarına kadar suya batırıyorum. Nefes alışları, ciyaklamaları ve *daha fazlasını istemeleri*, aniden mükemmel bir gün gibi hissettiren sonraki beş dakikayı işgal .

"Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum," diyor Bristol .

Gümüşi gözlerinin etkisi sanki ilk kez görüyormuşum gibi yüzüme çarpınca bir an duraksayarak ona bakıyorum. Hawaii'ye sadece birkaç gün oldu ama güneş şimdiden birkaç çili yüzeye çıkarmış ve tarçın serpintileri gibi burnunu süslüyorlar.

"Jade şarkımın berbat olduğunu doğruladı," diyorum ona. "Sonra da beni buraya çağırdı ki bu akıllıca bir hareketti."

"Elbette . Seni bana getiren her hareket akıllıcadır." "Dünyamın merkezi olmaktan hiç sıkılmadın mı?"

"Bazen çok yorucu oluyor," diyerek gözlerini deviriyor. "Ama yıllar uyum sağlamayı başardım."

"Baba," diye araya girdi Martin ağlamaklı bir sesle. "Beni omuzlarına al."

Bristol Nina'yı alıyor, böylece Martin'i . Küçük ayaklarının yumuşak topukları göğsüme vuruyor ve bacaklarının etrafında tur kadar suyun doğru ilerlerken boynumu sıkıyor.

"Yüzebilirim anne," diyor Nina . "Beni yere bırak."

Nina beş yaşında ve hala benim onu oradan oraya savurmamdan hoşlansa da, kendisinden daha küçük olan annesinin bunu yapmasına pek tahammül edemiyor. Bristol'un hamileliğinin altı aylık olduğunu , ben de bu konuda deli değilim.

Bristol, "Düşündüğünden daha derin, Neen," diyor. "Dikkatli ol."

Ama benim küçük iribaş ve saniyeler içinde yanımdan hızla geçip gidiyor, sıska kolları ve bacakları dalgaları yarıyor, saçları arkasından bakır bukleler halinde uzanıyor.

"Bebeğim, bu kadar mesafe yeter," diye . Okyanus bugün çalkantılı değil ama ben Pasifik'te büyüdüm ve ne kadar kaprisli dair sağlıklı bir saygım var. Bir dakika sakın, bir dakika tehlikeli.

Nina dönüyor, su üstünde kalmak için kürek çekiyor, yüzü ıslak ve kaşları çatık. "Ama baba-" "Tekrar mı ediyorum, Nina?"

Kaşları çatılıyor, gri gözleri Bristol'unakilere benzeyerek genişliyor. Başını iki yana sallar. "Hayır, efendim."

"O zaman bu kadarı yeterli." Bu sözleri gülümseyerek karşılıyorum, aramızdaki birkaç adımı atıyorum ve Martin'in ayağıyla onun kafasına vuruyorum. Kıkırdıyor ve etrafımda bir daire çizerek yüzüyor, suyun altında bir saniyeliğine kayboluyor ve sonra saçları küçük kafasına yapışmış bir şekilde tekrar ortaya .

"Bu numarayı öğrenmem gerek," diyor Bristol alaycı bir ifadeyle. "Geçen hafta denedim, ona kendimi tekrar edip etmediğimi sordum ve bana boş boş bakıp 'Ne dedin anne?' dedi."

Elimde değil, gülüyorum ve Bristol bana alaycı bir bakış atıyor.

"Düğmelerine basmaya bayıldığını biliyorsun, değil mi? Ne zaman yeni bir tane bulsa, basmak zorunda kalıyor."

"Korkunç gençleri dört gözle bekleyecek çok şey var. Umarım o da benim kadar kötü değildir."

Onu kendime çekiyorum, Martin'i bir bacağından tutarak sabitliyorum ve bir kolumu karnını kavrayacak şekilde ona doluyorum. "Annesi gibi muhteşem olacak."

Bristol başını omzuma yaslıyor ve elimi karnının üzerinde tutuyor. Bir şey var.

Parmaklarımın altındaki ince hareket, bedenlerimizin etrafında dalgalanan su kadar nazik.

"Bris," diye nefes alıyorum, kendi yutarak. "Bunu hissettin mi? Hareket ediyorlar."

Tabii ki hissetti. Bu *onun* vücudu, ama o sadece gülüyor. İkizler ilk kez hareket etmiyor, ama ben hep kaçıyorum, bu yüzden Bristol'un içinde büyüyen hayatı ilk kez kendim hissettim.

"Bir tanesi hareket ediyor." Elimi karnının diğer tarafına götürüyor. "Bu kız bütün gün sessizdi."

"Kız mı?" Sorgulayan bir kaşımı kaldırıyorum. "konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Arkamdan iş mi çeviriyorsun?"

Omuz silkiyor, gözlerini suya indiriyor ve parmaklarını dalgaların arasında gezdiriyor. "İçimde ikisinin de kız olduğuna dair bir his var."

"Tanrı beni korusun. Martin ve ben sayıca az oluruz." Oğlumu omuzlarımdaki indirdim ve koltuk altlarından tutarak suyun içinde sallandırdım. "Duydun mu ? Annen iki kızımız olacağını söylüyor. Ne düşünüyorsun?"

"Kardeşim!" Benimki gibi koyu renk olan gözleri heyecanla açılıyor. Çocuklarımız yeni gelenler için sabırsızlanıyor ve bebeklerin cinsiyetini bilmemek bunu onlar için çok daha eğlenceli hale getiriyor. Her gün, her birimiz Bristol'un ne doğuracağı konusunda fikrimizi değiştiriyoruz.

Bristol'a "Adamı duydun," dedim. "en az bir çocuk var."

"Gerçekten umurumda değil." buruşturuyor ve sırtının küçük kısmını ovuşturuyor. "Bu sefer o kadar büyüğüm ki, sadece *dışarı çıkmalarını* istiyorum. Martin'le olan ilişkimin sonunda aldığım kadar kilo aldım bile. Kocaman oldum."

Kulağına fısıldamak için eğildim. "Cehennem kadar seksisin, Bris. Her zaman."

Başını çeviriyor, böylece yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta, dudaklarımız tek bir nefesle ayrılıyor. "Öyle mi düşünüyorsun, ha?"

"Sana bu gece göstereceğim," diye fısıldıyorum ağzından. "Masaj mı?"

"Oh." Başını geriye doğru eğiyor ve boğucu bir kahkaha atıyor. "Senin 'masajlarını' daha önce de yaptırmıştım." "Onları seviyorsun."

"" Gözlerini kısıyor ve alt dudağını ısıırıyor. "Yemekten sonra mı?" "Neden bekleyelim ki? Küçük canavarları toplayıp eve gidebiliriz." "Tutun!" Gözlerini ve gülümsemesini genişletiyor.

"Öp! Öp! Öp! Öp!" Martin bağıyor.

Gözleri hevesle aramızda gidip gelen oğlumuza bakıyoruz ve ikimiz de gülüyoruz. Nina birkaç adım , "Her öpüşüyorsunuz," diye mırıldanıyor.

Bu doğru.

"Nina, içeri dönmemiz gerek," diyor Bristol. "Bütün gün sudaydık ve büyükannen muhtemelen öğle yemeğini hazırlamıştır. Yemekten sonra Island Snow'dan buzlu dondurma alabiliriz."

"Birkaç dakika daha anne, lütfen? Babam benimle yüzebilsin diye mi?" Nina soruyor, dudakları büzülmüş ve gözleri bir tutam saçın altında yalvarıyor. Eğer beni parmağında oynattığını anlarsa, mahvoluruz. Kimi kandırıyorum ki? Bu çocuk doğmuş.

"*Bana* ayak uydurabileceğini düşünüyor musun?" Martin'i Bris'e veriyorum ve suyun Nina'ya yürüyorum, suyun ne kadar derinleştiğine şaşıyorum. "Tamam, küçük balık. Hadi gidelim."

Tanrıya şükür Jade beni stüdyodan çıkmaya ikna etti. Cerulean gökyüzünü open buruşuk bulutlar ve neredeyse sudan çıkar çıkmaz vücudumuzu kurutan güneş ışığı ile kutsanmış bu gün tam da ihtiyacım olan şeydi. Eşyalarımızı topladıktan sonra kumların arasından geçerek yedi yatak odası, havuzu, saunası, oyun odası bizimle birlikte gelen onca kişiye rağmen mahremiyet için çok oyuk ve köşesi olan villaya geri dönüyoruz. Doğruca Ma'nın geniş verandasına giden yolu takip ediyoruz.

Bristol'un tahmin ettiği gibi öğle yemeği hazır.

"Güneşı her tarafınızda görüyorum," diyor annem, eğilip çocuklarımmın nemli başlarına birer öpücük kondurarak. "Buraya iki ton daha koyu geliyor."

Burunlarını kıvırıp onun şefkatine yaslanıyorlar. Annemin beni şekillendirmek için kullandığı koşulsuz sevgi ve disiplinin aynısını çocuklarıma da uyguluyor. Sonunda bir araba ve Compton'da bir ev almayı kabul etti çünkü çok sevdiği mahallesinden ayrılmayı reddediyor. Bu onu suçlayamam. Ben korkacak çok şey vardı ama beni o toplum yetiştirdi ve annemi çıkarmak için elinizden geleni yapmanız gerekirdi.

"Sürekli yemek pişirmeni istemiyorum," diyorum ve yanağından öpüyorum. "İstersen getirebileceğim yerel bir şef var."

Bristol, Martin'in tabağının yanına bir eskiz defteri ve boya kalemleri koyarak, "Ben de sana biraz pişirebileceğimi söylemiştim," dedi. Resim yapmayı çok seviyor ve biz de onun için her zaman ulaşabileceği bir yerde malzemeler bulunduruyoruz.

Annem ona *gerçekmiş* gibi bakıyor, *Bris?*

Bristol mutfakta kendini geliştirmede değil. Kesinlikle geliştirdi, ancak annem herkesin yemeğini yemiyor ve yemek yapabiliyorsa kendi yemeğini yemeyi tercih ediyor.

"Ben hallederim bebeğim," diyor Ma kuru bir sesle. "Şefi özel bir geceye saklayalım. Şimdi ızgaradan kanatlarımız ve öğle yemeği için patates salatası ve tatlı çayımız var."

"Tam zamanında ," diyor Amir, oturma odasına açılan Fransız kapılarından . "Yemek yiyebilirim-"

"Hiçbir şey yemiyorsun." Annem dişlerini emiyor. "O pejmürde halinle eve geri dön ve biraz mısır gevreği falan ye. Sana ne diyeceğimi bilmiyorum ama benim yemeğimi yemiyorsun."

"Seni yine fena yendi, ha?" Bristol gülererek çocukların tabaklarına yemek dolduruyor.

"Sen de yemek zorunda değilsin Bristol," diye tersliyor annem, sırtıtmamak için kendini zor tutarak. "Sadece ben ve bu bebekler yiyeceğiz, böyle devam ederseniz."

Shondra çiçekli maksi elbisesiyle verandaya çıkarken, "Sana maçı iptal etmeliyiz demiştim," diye mırıldanıyor. "Ama hayır. Yine kazanmak zorundaydın."

"Shondra, otur ve yemeğini ye," diye emretti annem, buzlu bardakları çayla doldururken. "Bu akşamki rövanş için tüm gücüne ihtiyacın olacak."

Shondra'nın gözleri, masada yanına oturan Amir'inkilerle karşılaşınca önce geriliyor, sonra daralıyor. "Sana anlatmaya çalıştım," diye tıslıyor ona.

"bu Siyah mükemmelliğinden nefret ediyorsunuz." Amir omuz silkiyor, tabağını kanat ve patates salatasıyla dolduruyor. "Sanırım çaydan daha sert bir şeye ihtiyacım var. Shondra, buzdolabında biraz bira vardı."

"Çay içiyorum," diyor. "Black excellence'ı mutfağa götürüp kendi biranızı alabilirsiniz."

Masada iki boş koltuk olduğunu fark ettiğimde hâlâ gülüyorduk. "Kenya ve Jade nerede?" "Şu stüdyoda." Annem sonunda kendisi için bir tabak hazırlıyor.

"Birlikte çok tatlılar," diyor Shondra.

"İkisi de onlara sevimli dediğini duymasın," diyorum.

"Jade'i mutlu görmek çok güzel," diyor Ma. "Yani, müziğini yapıyor, aşık ve kendisiyle barışık."

Ve benimle.

Annem söylemiyor ama gözlerimiz masanın öbür ucunda buluştuğunda, Jade ve benim hiç olmadığımız kadar yakın olduğumuzu hissediyorum. Ve hiç olmadığımız kadar mutluyuz. Keşke bunu müziğime de yansıtabilsem.

"Aria ne zaman geliyor?" Nina küçük çenesine patates salatası bulaşmış halde soruyor.

"Rhyson Amca bazı işleri ." Bristol ona bir peçete uzatıyor. "Ama birkaç gün içinde burada olurlar.

Hatta belki yarın gece."

Nina alkışlıyor ve omuzlarını yuvarlıyor, Aria'yla birlikte küçük bir hareket. Kuzenler şimdiden birbirlerine çok benziyorlar. Nina'nın Rhys ve Kai'de olduğu Aria da bizim evde.

"Ne çiziyorsun Martin?" Shondra soruyor. Öğle yemeğini bitirdik ve o ve Amir birkaç bulaşığı yıkamak ve temizlemek için gönüllü .

"Biziz!" Martin küçük kare dişlerini göstererek sırtıyor.

"Bir ." Kağıda . Bristol yanıma geliyor ve elimdeki çizime bakıyor.

Kahverengi adam/stick figürü, afro şekline yakın bir saç var, belli ki benim saçımı kestirmeye ihtiyacım var. Şeftali rengine boyadığı ve omuzlarının etrafına saç kahverengi çizgiler çizdiği daha kısa bir kadın/stick. Martin, Bristol'un karnını daire şeklinde yaptı ve içinde iki pembe yuvarlak şey var.

"Greyfurt," diyor Martin. "Bebeklerin artık greyfurt gibi olduğunu söylemiştin."

"Ahhhh." Bristol dudaklarını gülümsemeye karşı büzer. "Onları tam olarak doğru anladın, bebeğim."

Çiziminde Bristol ve ben çocukların arasına sıkışmışız; Nina benim elimi, Martin de Bristol'un elini tutuyor. İkisi de saçları zikzaklı kahverengi çubuk/çocuklar.

Başımı eğip Martin'in resimde tuttuğu şeye bakıyorum. "Elindeki o mor şey de ne evlat?"

"Bu Zoe!" Gülümsemesi geniş ve gururlu. "Bu onun kutusundaki tüy."

Zoe'nin adı beklenmedik bir şekilde ortaya atılınca verandadaki yetişkinler hep birlikte irkilerek nefeslerini tutuyorlar. Bristol yanımda kıpırdamadan duruyor ve eli içgüdüsel olarak karnına gidiyor. Zoe'den bu yana iki hamileliğini normal doğumlarla sonlandırdı ama bu korku ikimizin de aklının bir köşesinde duruyor. Bu noktada anensefali veya başka bir doğum kusuru belirtisi olmadığında hissettiğimiz rahatlama hakkında gerçekten konuşmadık. Ne olursa olsun bebeklerimizi seveceğiz. Bu bizim için sadece basmakalıp bir söz değil. Ateşle sınandı, acıyla bilendi. Zoe'yi kaybetmek ne kadar acı verse de, çocuklarımıza ondan açıkça bahsediyor, onunla hiç tanışmamış olsalar da her zaman onları kollayan bir ablaları olduğunu bilmelerini sağlıyoruz.

"Alabilirsin anne," diye teklif ediyor Martin, gülümsemesi kayıyor, çocuksu sezgileri denenmemiş, ama duygu değişimini kadar keskin. "Senin için çizdim, böylece ikizlerin çocuk odasına koyabiliriz."

"Bu çok iyi, Martin. Bu harika bir fikir," diyorum, gözlerini gazeteye dikmiş olan Bristol'a bakarak. Ağlamıyor olsa da, gözlerinde bazen küçük şanlı bebeğimizi düşündüğünde aldığı o paramparça cam bakışı var. Terapi gördü. İkimiz de yaptık ama terapi her zaman acıyı yok etmez. Bazen sadece onu daha iyi taşımamıza yardımcı olur, yüklerimizi en iyi nasıl öğretir.

Bristol derin bir nefes aldıktan sonra, "Bu şimdiye kadarki en güzel çizimin evlat," diyor uzanıp mor çubuğu/tüyü okşuyor. "Bunu ama çok sevdim. Çocuk odasında mükemmel görünecek."

Saçlarını öpmek için eğiliyor, gözlerini sıkıca kapatıyor ve sonra Nina'nın küçük başını tutup onun alnını öpüyor. Boğazını temizliyor ve geri çekilerek çocuklarımızın arasına parlak bir gülümseme yayıyor ve "Kim tıraş buzu hazır?" diyor.

Bristol

Ölüm.

Hemşire bebeğime neler olduğunu, hastanede Zoe'nin kapısında asılı olan mor tüyün anlamını böyle tarif etti. O tüy şimdi onun hatıra kutusunda duruyor.

Bizimle geçirdiği kısa zamandan kalan diğer hatıralarla birlikte.

Bir ölüm.

Eskisinden daha az acıyor. İlk , Zoe'yi ağrımadan ve bir kara deliğe yuvarlanmadan düşünemiyordum. Kurak bir Harikalar Diyarı'ndaki akılsız bir Alice gibi. Zoe'nin adını duyduğumda irkiliyordum, duymak istemediğim için değil, ona sarılmayı istediğim için. Aradan yıllar geçti ama bedenim onun kollarımdaki tatlı ağırlığını mükemmel bir şekilde hatırlıyor. Yeterince derin bir nefes aldığımda yeni bebek kokusu hala burun deliklerimi dolduruyor. Yanağıma koyu renkli buklelerini hatırlıyorum. Bazı günler duygularım bu anılarla bir odaya kilitleniyor ve ayrılmak istemiyorum çünkü o hala orada. O gün ne zor da, o anlarda o hala orada.

Ama hayat devam ediyor. Devam etti ve ben üçüncü ve dördüncü bebeklerimdeyim. Mümkün olmadığını düşünerek büyüdüğüm bir evliliğin içindeyim.

"İyi misin?"

Masadan, Martin'in çizdiği resimden başımı kaldırıyorum ve çizgisiz yüzünde endişeyle James Anne'yi görüyorum. Yemek odası bu akşamki yemekten kalan tabaklardan temizlenmiş ve herkes kendi köşesine çekilmişti. Sadece James Anne ve ben kaldık.

"Ben iyiyim." Ona içten bir gülümseme veriyorum çünkü yaşadığımız onca şeyden sonra Grip'in annesi beni her zaman gülümseten insanlardan biri. Grip gibi harika biriyle evli olmayı nasıl hayal edemezsem, Mittie James gibi bir kayınvalideye sahip olmayı da hayal edemezdim.

Yüzündeki endişe olduğu yerde duruyor.

"Söz iyiyim," diyorum. "Sadece düşünüyorum. Hatırlıyorum."

"İstedığın bir şey var mı?" Sesi yumuşak. Gözleri her zamanki gibi bilgili.

"konuştum. boyu süren pahalı terapiler bir kıza bunu yapar. Sanırım düşünmekten çok hissediyorum, ama iyiyim."

"Tamam. Bana ihtiyacın olursa buradayım."

"fazlasını yaptın. Bu senin de tatilin. Yarın Shondra ve ben yemek yapalım.

En azından öğle yemeğini halledebiliriz."

"Sanırım kendime biraz güneş alacağım."

"Şimdi de sen konuşuyorsun." İçimi çekiyorum ve masadan kalkıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ben . Grip çocukları yatıracağı için hızlıca banyo yapacağım."

"Pekala. Sabah görüşürüz." Bana alaycı bir sırıtiş attı. "Kahvaltı hazırlamana bile izin verebilirim."

"Oh, şey, kesinlikle biraz uyumam gerekiyor," diye

gülüyorum. "Buraya gelip Shondra ve Amir'in kışını

tekmeleyeyim."

Burada uzun bir gece olacak ve çekişmeler *gürültülü* geçecek. James Anne maçılarını çok ciddiye alıyor ve Amir James Anne'den geri adım atmıyor. Zavallı Kenya ve Shondra onların atışmalarının ortasında kalacak.

"Benim için kesinlikle bir banyo," diyorum ve Martin'in resmini alıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum. "İyi geceler."

Ana süitin derin porselen küvetine su dolduruyorum ama planladığım kadar uzun süre banyo yapmıyorum. Hiçbir mum ve banyo bombasının gideremeyeceği bir huzursuzluk var. Birkaç dakika sonra kurulanıp çıplaklığımın üzerine havlu kumaştan bir bornoz geçiriyorum ve iki bebek de hareket edince gülümsüyorum.

"Merhaba kızlar." Grip'in ne dediği umurumda değil, ben ne hissettiğimi biliyorum. Burada çifte kız gücü var. "Babamın ikinizin de hareketlerini hissetmesini çok isterim. Bir noktada ikinizi de hissetmesine izin vereceğinize dair bir anlaşma yapabilir miyiz?"

"Babam buna bayılırdı," diyor Grip kapı aralığından.

Bir kapı pervazına yaslanmış ve üzerinde Muhammed Ali tişörtü olan kocam bir mucize. Yüzünün yontulmuş düzlemleri yaşlandıkça daha da yakışıklı hale geliyor. Yılları bir şekilde manyetizmaya dönüştüren o lanet *erkeklik* onda var. Boynuma kremler süren, gözlerime serumlar süren ve akla gelebilecek her türlü egzersizle yerçekimine karşı savaşıyor bir kız olarak, bu azalmayan erkeksi güzelliğe içerlemem gerekirdi. Ama o benim, yani burada gerçekten kaybeden yok.

Ona doğru yürüyorum ve uzanıp kirli sakalla gölgelenmiş çenesini okşuyorum. "Sakallarınızda biraz beyazlık var, Bay James."

Elimi yüzüne doğru tutarak sırtıyor. "Bu beni seçkin mi gösteriyor?" uzanıp şortunun üzerinden sikini kavırıyorum.

"Bu alet seni seçkin gösteriyor." Sıkıyor ve çekiştiriyorum, keskin nefesine kıkırdıyorum.

"Siktir, Bris," diye homurdanıyor ve alnını benimkine yaslıyor.

"Kesinlikle," diye fısıldadım, kulak memesini ısırarak için eğildim. "Bris'i becermen gerek. Sanırım bana bir 'masaj' sözü vermiştin. Tahsilat yapıyorum."

"Daha yeni banyo yapmadın mı?" Bornozum ve nemli saçlarıma bakıyor. "Yağ-"

"Ben istiyorum. Yağı ve masajı istiyorum." Onu bir kez daha sıkıyorum. "Ve mutlu sonu."

Homurdanıyor, gözlerini kapatıyor ve bana doğru eğiliyor, sertliği karnıma baskı yapıyor. Aşk ateşi içimde buhar gibi yükseliyor ve onu kadar çok istiyorum ki masajı bitirebileceğimizden emin değilim. Grip'in masajları profesyonel düzeyde değil. Çoğunlukla kaygan, derin doku ön sevişmesi, ama onları seviyorum. Günün çoğunda hissettiğim huzursuzluk bunu kullanabilir.

", " diyor ve beni California King'e götürüyor. Elim bornozun kemerine gidiyor ama beni durduruyor. "Seni kendim açmak istiyorum," diyor.

Sırt üstü uzanıyorum ve o üzerimde durup gözlerimizi birleştiriyor. Orada arzu görüyorum, evet, ama endişe de.

"Bebeğim, ben iyiyim," diyorum ona, elini tutup parmak eklemlerini öpüyorum. "Emin misin?" Kara kaşları çatıldı. "Çizim-"

"Beni hazırlıksız yakaladı ve yeniden merkezlenmem biraz zaman alıyor." Elini bornozumun boynuna çekiyorum, parmaklarının altında tomurcuklanana kadar avucunu meme ucumun üzerinden geçiriyor. "Ama şimdi söz verdiğin masajı istiyorum."

Tereddüt ediyor, başını sallamadan önce yüzümü tanyor ve gözlerime bakıyor. Yaka kısmını iterek göğüslerimi ve omuzlarımı özel bir balkona açılan Fransız kapılarından içeri süzülen serin esintiye maruz bırakıyor. Gözlerimiz birbirine dolanıyor ve bakışlarını dolduran arzusunun altında bir soru belirliyor.

"Kavra." Elini karnıma koyuyorum. "Masaj yap."

Eğilip karnımı, göğsümün alt tarafını öpüyor. "Ben yağı getireyim."

Grip olarak, masaj terapistimi aradı ve bana evde çok basit ama güvenli bir doğum öncesi masajı yapmak için ipuçları, yapmaması gereken veya yapması gereken şeyler istedi. Onunkini profesyonel tercih ediyorum çünkü bittiğinde sikiliyorum.

Gözlerimi tavana dikiyorum ve o huzursuzluk, içimdeki tedirgin parçalar, dikkat çekmek yaygara koparıyor, arzumu bozmaya çalışıyor ama dikkatimin gerçekten dağılmasına izin vermeden önce yatak odasının ışıkları kararıyor ve kocamın elleri üzerimde oluyor.

Grip bornozu sıyrarak açıyor ve panellerin yatakta altımda yana düşmesine izin veriyor. "Müzik ister misin?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, gözlerimi kapatıyorum, böylece duyularım tamamen onun, kokusunun ve

Ellerinin sıcaklığı, nefes alışının sesi. "Sadece sen."

İri, yağdan kaygan eller ve boynumdaki tüm düğümlenmiş yerleri arıyor, parmaklarının pürüzlü pedleri beni döndürüp sırtımın küçük kısmıyla uğraşırken çok kapsamlı ama hassas. Hafifçe şişmiş ayaklarıma ve bileklerime dokunuyor, dudaklarını ayağımın kemerine ve dizimin arkasına . Bu küçük öpücükler bedenime verdiği sözler ve her biri tenime batıyor ve kemiklerimi okşuyor. Buraya geleli sadece birkaç gün oldu ve gerçekten biraz zaman alıyor. Küçük çocuklarla ve bu büyüklükte bir grupta seyahat ederken, her zaman göz önünde bulundurulması gereken milyonlarca şey vardır. Ve ben hayatım boyunca hep düşünen biri oldum. Plan yapan, ileriye düşünen ve işler ters gittiğinde tamir eden kişi. Herkesin eğlenmesini sağlamak çok yorucu olabiliyor. Tüm hayatım boyunca yüksek güçlü bir eğlence yöneticisi olmaya hazırlandığımı düşündüm, ki öyleyim, ama her şeyden çok anne olmaya hazırlanıyordum. Bu dünyadaki en zorlu iş.

Kavrayış omuzlarımdan üzerinden kayıyor ve meme uçlarımla oynamak için göğüslerimi , sıkıyor, yoğuruyor. Nefesim kesiliyor ve bacaklarım kendiliğinden açılıyor. Bacaklarımı bu adamın etrafında kapalı tutamıyorum, belli ki evliliğimizin yarısını hamile geçirmişim.

"Burada mı kalayım?" diye soruyor, kendi sesi boğuk. " ne istiyorsun?"

"Her neyse..." Yutkunuyorum, şehvet dilimi ağırlaştırıyor ve ağzımı kurutuyor. "Sen ne istersen."

"Oh, her zaman ne istediğimi biliyorsun." Avuçlarını karnımın üzerinde gezdiriyor ve kalçalarıma doğru ilerliyor, oradaki kaslara özel bir dikkat gösteriyor, bebeklerimizi ağırlamaktan gerilmiş. Birkaç saniye sonra doğru ilerliyor. Zaten açıklar, ama yatağın ayak ucunda durmak için kayıyor ve onları daha da ayırıyor. Gözlerimi kapatıyorum, aniden vücudumun önceki hamileliklerimden bile ne kadar farklı görüldüğünün ve hissettirdiğinin bilincine varıyorum. Diğer üç hamileliğimde ince ve sıkı kalmak. Arkadan bakınca hamile olduğum bile anlaşılmıyordu.

Evet, ben de onlardan biriydim.

Ama vücudum bunu üçüncü kez yapıyor ve ben kırkıma otuzdan daha yakınım. Ve *iki* bebek taşıyorum. Ailemizde çok ısrarcı olan ikiz geni sonunda beni buldu. birkaç gamze ve genellikle onları yok tüm merhem ve yağlara karşı tamamen dirençli görünen bazı inatçı çatlaklar var.

Bacaklarımdan arasında o kadar uzun süre sessiz duruyor ki sonunda gözlerimi açıyorum. Üstümdeki ifadesi ve ağzı gevşek. Sığ, soluk soluğa nefesler dudaklarının muhteşem dolgunluğu üzerinden geçiyor.

"Grip?" Fısıldıyorum, gözlerinin bedenimdeki hevesli arzusunu kırmak istemiyor ama adını söylemeye ihtiyaç duyuyorum.

"Keşke bana ne yaptığını bilseydin." Sesi şehvetle pürüzlü ve duygularla çakıllı. "Bebeklerimizi içinde böyle görmek ve amının ıslak ve güzel olması."

Nefesim kesiliyor ve gözlerimi tekrar kapatıyorum, sırtımı eğip boynumu büküyorum, tıpkı o kelimeleri içime ittiği gibi. Sözlü aşkının zevk alıyorum ve bacaklarımı olabildiğince açmak için iç uyluklarımı kavıyorum, sessizce parmaklarını, ağzını, horozunu - beni ilk önce ne ile almak istiyorsa onu çağırıyorum. En basit şekilde, ona bunu yapabileceğinin sinyalini veriyorum.

Beklenti sinirlerimi geriyor. Topuklarım yatağa gömülüyor. Sıkı meme uçlarım tropikal esintide pike yapıyor. Bacaklarım ona doğru açılıyor ama o hareket etmiyor. Gözlerim kapalı olsa bile bakışlarının ağırlığını hissediyorum; yemeğe nereden başlamak istediğinden emin olmayan aç bir avcı gibi vücudumda dolaştığını hissediyorum. Karar vermesine yardım ediyorum, parmaklarımdan amımın dudaklarına gitmesine izin veriyorum, şişmiş ve ıslak, onun arzusuyla damlıyor.

"Eğer almayacaksan," diyorum. "Ben alacağım."

İki parmağımı içeri sokup klitorisimi okşuyorum ve inliyorum. İnanılmaz bir his ama kocamın ellerinin dokunuşunun yanında uyandırdığım her hissin sönük kalacağını biliyorum. Birkaç kıvrınma, nefes nefese kalma saniyesinden sonra

Kendimi tatmin ederken, parmaklarının bacaklarımın arasında benimkilere dolandığını hissediyorum. İçeri girmiyor ama elini dudaklarımın arasından geçirip klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Amım ıslak, kaygan onay sesleri çıkarıyor.

"Sen üst tarafı al," diyor, kendi parmaklarımı bedenimin derinliklerine doğru iterken, sırılıklılam olmuş bir başparmağıyla kıcımlı istila sesi boğuk çıkıyor. "Ben de altını alacağım."

"Siktir," diye nefes alıyorum. Parmaklarım uçuyor, onun aşağıdaki küçük, dar delikteki agresif itişine ve çekişine uymak için itiyor. Bacaklarımın arasında birlikte müzik yapıyoruz. Şefi o, ben de onun parmaklarını, dokunuşunun emrini takip ediyorum.

Boştaki elimle meme ucumu yuvarlıyorum. Grip parmaklarımı kenara itiyor ve üç parmağını içime sokuyor.

"Tanrım," diye bağıryorum. "Tut, yastıkla yüzümü kapat. Çok gürültü yapacağım."

"Bu katta sadece biz varız. Çocuklar uyuyor ve diğer herkes bodrumda oynuyor." Dizlerinin ve popom yatağın en ucuna dayanana kadar beni çekiyor. "Seni duyayım."

Bacaklarımı omuzlarına atıp yüzünü gömdüğünde daha fazla protesto dudaklarımda donuyor. Sessiz değil, klitorisimi, amımın dudaklarını emerken ve akan suları kucaklarken homurdanmalar ve oluşan bir senfoni yayınlıyor.

"Bütün gün bunu istedim," diye mırıldanıyor dilini içeri sokmadan önce açıklığıma karşı.

"Godddddd," diye bağıryorum, kimin duyduğunu umursamadan. Buna *ihtiyacım* var, lanet olsun. Her dokunuş, öpücük ve kirli

Grip'in ağzından dökülen kelime, saatlerdir içimde kilitli kalmış, sıkıca sarılmış bir şeyi serbest. Onun açgözlü ağzının altında, o sarmal gevşiyor. Parlak bir bayrak gibi açılıyorum ve uzun bir küfürler ve çığlıklar dizisi içinde ona doğru geliyorum. Bacaklarım açılıyor, kollarım yanıma düşüyor, ağır ama ağırlıksız. O kadar sabırlı, o kadar titiz ki, hâlâ vücudumun ona sunduğu ıslaklığı yalıyor, dilini bir tabağı temizler gibi kalçalarımın iç kısımlarında gezdiriyor.

"Hazır mısın?" diye mırıldanıyor, kıcımlı sıkıyor ve tekrar amımı dilliyor.

Tanrım, bu adam.

Başımı sallıyorum ve son zamanlarda en rahat ettiğim pozisyon olan yan dönüyorum. Sadece daha büyük değilim, daha ağıyım. İkinci bir çocuğun ekstra ağırlığını hissediyorum. Kemerinin duyuyorum.

"Kavra," diye fısıldıyorum, zahmet edip dönmeye bile tenezzül etmiyorum. "Seni görmek istiyorum."

Onu görebileceğim bir yere geçmeden önceki duraksamayı neredeyse duyabiliyorum, gülümsemesi loş odayı aydınlatıyor.

"Ne görmek istiyorsun?" diye soruyor, elleri şortunun kemerinin üzerinde geziniyor. "Seni çıplak."

Tişörtünün yakasını ensesinden tutarak başının üzerinden geçiriyor ve yere fırlatıyor. Omuzları, göğsü, karın kasları, kolları - yontulmuş kaslardan oluşan bir harita. Mümkünse, onunla ilk tanıştığım zamankinden daha güzel. Bazen gençlikte kanıksadığımız şeyler için yaşlandıkça çalışmamız gerekir ve niyet, çalışma daha da iyi bir sonuç verir. Bu Grip. Her zaman formda olmasına rağmen daha önce çok fazla egzersiz yaptığını hatırlamıyorum. Şimdi her gün ağırlık kaldırıyor ve koşuyor ve bu da vücudunu da yontuyor.

Şortu ve külotu tişörtünü takip ediyor ve kafası parlayan, tamamen dikleşmiş aletini gördüğümde ağzım sulanıyor. Dudaklarımı yalıyorum ve boğazımdan aşağı kayan kalın, tuzlu akıntılarını hayal ederek yutkunuyorum. Yaklaşıyor ve ucunu dudaklarıma sürüyor. Ağzım hemen açılıyor, onu almak için, ama geri çekiyor.

"Bu gece olmaz." Gülüyor ve inliyor. "İnan bana, yarın istersen bütün gün sikimi yalayabilirsin. Bu gece, sadece ..."

Cümlesini bir bakışla bitiriyor.

Senin içinde.

Birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca, ateş ve sınavla bağ kurarken, bazen duygular kelimeleri aşar. Yaratıklar gibi biz de evrimleştik, hecelerden oluşmayan, bir bakış ya da dokunuştan fazlasını gerektirmeyen bir dil geliştirdik. Grip beni kaşıklamak için uzanıyor, saçlarımı yana tarıyor ve enseme öpüyor. Başımı omzunun boynunun kıvrımına yaslayıp iç çekiyorum. Grip benim limanım, vücudu beni sarıyor, kalbi Mors alfabesi gibi sırtımda çarpıyor, her hemen anlayıp cevapladığı bir mesaj gönderiyor. Bedenlerimiz arasında ortak bir aciliyet titreşiyor ve ruhlarımızdan talep ediyor. Bu gece ondan ne istiyorsam, o da benden istiyor.

Bir elini altıma sokuyor, göğsümü ve meme ucunu onun için tomurcuklanana kadar çekiştiriyor. Diğer elini kalçamda ve sonra karnımın üzerinde gezdiriyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Grip', uyguladığı kısıtlamayı duyacak kadar iyi tanıyorum. Vahşi, kontrolsüz bir sevişmeye ihtiyacı var ama bana ya da bebeklere zarar vermek istemiyor. Ona ne kadar güvence versem de, bana her zamanki gibi sert davranmasının sorun olmayacağına inanması zor.

"Grip, beni sert siksen iyi olur. Senin kadar benim de buna ihtiyacım var."

"Bebeğim," diye mırıldanıyor, alnını saçlarıma yaslıyor. "Yapma..Yapamam... Şu anda hissettiğim gibi..."

Bacağımı onunkine geçiriyorum. "Göster bana."

Beni göğsüne doğru daha sıkı kavriyor, eli göğüslerimin arasına bastırıyor. Yüzünü saçlarıma gömerek içeri dalmadan önce kalçalarımı doğru açığa ayarlıyor.

"Yessssss," diye inliyorum, kendimi ona daha fazla açmak için geri itiyorum ve kık yanaklarımdan birini kavriyorum. O kadar kalın ve aniden o kadar derine iniyor ki, nefesim bir saniyeliğine boğazımda asılı kalıyor, sonra bir rahatlama akıntısıyla dışarı fışkırıyor. Buna ihtiyacım vardı, bunu yaptığımızda, böyle olduğumuzda, bunu birlikte yaşadığımızda gelen doğruluğu arzuluyordum.

O içimdeyken.

İlk başta, yavaşça, ölçülü bir şekilde içeri girip çıkıyor ve hala dışarı için tırmalayan canavarı kontrol ettiğini söyleyebilirim. Nefesleri saçlarımda kesiliyor, umutsuzca kırmak istediğim kontrolü elinde tutmak mücadele ederken çılgınca hava pufları. Geriye uzanıp boynunu kavriyorum, kendimi ona sabitliyorum, geri çekiliyorum ona daha fazlasını veriyorum.

"Tanrım, Bris," diye mırıldanıyor. "Seni seviyorum."

Gözyaşları gözlerimi yakıyor. Daha önce kendime izin vermediğim gözyaşları çünkü Zoe yıllar önceydi ve bunu aşmış olmalıydım. Bunu kendimden saklayabilirdim ama onun sevgisinden hiçbir şey saklayamam. İhtiyaç duyduğum yerleri arayıp buluyor, beni rahatlatıyor, beni tüketiyor. Gözyaşlarım ağzımın kenarlarına doğru kayıyor ve hepsi eski keder değil. Koridorun yukarısında uyuyan çocuklarım için minnettarlık gözyaşları. İçimde büyüyen bebekler için umut gözyaşları. Grip gibi bir adamın sevgisi için huşu gözyaşları.

"Tanrım, Grip," diye hıçkırdım. "Seni seviyorum. Bebeğim, seni seviyorum."

Ve patlıyor. Kontrolü tıpkı benim sesim gibi bozuluyor ve kalçamı sıkıyor, yatağı sallayan ve göğüslerimi zıplatan bir güçle pompalıyor. elimle çarşafı pençeliyorum, pamuğu yumruğumun içine alıyorum ve o bedenime tekrar tekrar hücum ederken dayanıyorum. Klitorisimi ovmak için bacaklarımdan arasına uzanıyorum, ateşle buluşuyorum, onunla birlikte yükseliyorum, tutku düşüncelerimi canlı canlı yakana kadar inşa ediyorum.

Hiçbir şey

düşünmüyorum

. Ben

duyguyum.

Bir sinir uçları ve özlem yumağı.

Bir molekül fırtınası çarpışıyor, patlıyor. Benim ve onun çığlıkları ayırt edilemez hale geldi.
Uzuvlarımız

Şehvetimizin bükülmüş, kıvrılmış ve tek bir aşk huzmesine dönüşmüştü. Güçlü bir doruk noktası beni titrettikten sonra bile durmuyor. Bana yapışıyor, kalbi sırtımda gümbürdüyor ve elleri her yerimde, ta ki sertleşip gökyüzünü çatlatan bir kükreme çıkarana kadar.

Sersemlemiş bir şekilde uyanıyorum, önce kafam ve yabancı odada tanıdık bir şeyler . Tanıdık olan tek şey yanımda uyuyan adamdı. Grip'i uyandırmamaya dikkat ederek doğruluyorum. Başucu lambasının ve açık balkon kapısından sızan tek bir ay ışığının verdiği aydınlıkta onu gözlemliyorum. Saçları ve teni yastık kılıfının koyuluğuyla tezat oluşturuyor. Güçlü yüz hatları uykuda gevşemiş, uzun kirpiklerinden oluşan bir hilal gözlerinin altına gölge düşürüyor. Birkaç santimle yataktan kalkıyorum, yerden tişörtünü alıp başıma geçiriyorum. Balkona doğru ilerleyip kapıyı kapatıyorum. Geri dönerken Grip'in açık defterini yatağın kendi tarafında yerde görüyorum. Son zamanlarda kendini çok tıkanmış hissediyordu ve Hawaii gezisinin yaratıcı bir atılıma ilham vermesini umuyordu ama bu .

Belki şimdi olmuştur.

Onu rahatsız etmemek için nefesimi tutarak parmak uçlarımda yürüyorum ve kendimi yavaşça yere, sırtımı yatağa yaslayıp defteri alıyorum. Bu sabah boş sayfalarla doluydu ama şöyle bir baktığımda defterin büyük bir kısmının Grip'in karakteristik karalamalarıyla dolu olduğunu görüyorum. Normal şartlar altında el yazısı o kadar da kötü değil, ancak fikirler, kelimeler ve şarkı sözleri zihninde patladığında, normal değil ve hepsi en yakın müsait yüzeye hantal, okunaksız bir yığın halinde dökülüyor. Grip'in avuç içlerine ve kollarına bir numaralı hitleri yazdığını, sonunda listelerin tepesine tirmanacak kelimelerle derisini mürekkeplettiğini gördüm.

Çalışmalarını okumamı umursamıyor. Hiç etmedi ama mahremiyetini ihlal etmek istemiyorum. Yine de birkaç sayfayı çeviriyorum ve kalın yazdığı ve altını çizdiği kelimeler çarpıyor.

Adalet.

Özgürlük.

Eşitlik.

Nefret.

Direniş.

Reform.

Savaşçı şairim.

Kalemiyle savaşır. Her zaman da öyle oldu. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri de bu, inancı ve onu yönlendiren ilkeler. Hazır olduğunda şarkıların tamamını benimle paylaşacak. Defteri kapatırken, kitaptan koparılmış ve sayfaların arasına yerleştirilmiş bir kâğıt şeridi gözüme çarpıyor.

Kavrulduğumda sevginden içiyorum

*Kalbimin üzerine tohumlar serpiyorsun, ruhumu suluyorsun, zihnim senin düşüncelerine
yeşerene ve büyüyene kadar kuru yerleri söndürüyorsun.*

"İlginç bir şey görüyor musun?"

Grip'in uyku sersemi sesiyle irkilerek defteri bırakıyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "Burnumu sokmak istememiştim. Sadece-"

"Bris, umurumda olmadığını biliyorsun." Yataktan kayarak yere indi ve oturdu. Ben uyurken şeyler yazmış ve sonra yatağa geri dönmüş olmalı. Bir noktada gri uyku pantolonu giymiş. Uzun bacaklarını iki yana karnındaki kaslar geriliyor ve gevşiyor.

onun önünde.

"İste ve alacaksın," diye mırıldanıyor, sırtarak. "Bana ikinci raunda hazırmışsın gibi bakıyorsun."

Yanaklarım yanıyor. Bunca yıldan sonra Grip ara sıra beni kızartmanın bir yolunu buluyor. Yumruğumu sıkıyorum ve göğsüne hafifçe vuruyorum. Beni kucağına sürüklüyor.

"Oh, Tanrım, Grip." Geri kaymaya çalışarak . "Ben kocamanım."

"Sakin ol, bebeğim." Kollarını bana doluyor ve avuçlarını karnımın üzerinde düzleştirerek tişörtünün üzerinden beni okşuyor. Çıplak göğsünün sıcaklığını ve dokunuşunun tatlılığını içime çekerek ona sokuluyorum.

"Buna ihtiyacım vardı," diyor yumuşak bir , sözleri saçlarımı karıştırıyor. "Bugün seninle ve çocuklarla olmaya ihtiyacım vardı."

Arkadaşlarıma ve aileme ihtiyacım vardı."

Çenemi öpüyor, kulağımı ısırıyor. "Seninle olmak için. Bu gece içimde bir şey çatladı. Bastırdığım, doldurduğum bir şey. Dünyaya karşı duyduğum çaresiz öfke. Birçok şeyin ne boktan, ne kadar adaletsiz olduğuna. Genelde beni kulübeye sürükler ama bu sefer farklıydı. Hiç yazamadım."

Beni sıkıyor, karnımı tekrar okşuyor. "Bu geceye kadar. Uyandım ve beynim fikirler ve kelimelerle dolup taşıtı."

Ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Yani diyorsun ki benim sihirli bir amım var."

Buna ikimiz de gülüyoruz ve o beni gıdıklayarak kollarında kıvranmamı sağlıyor. Sonra ikimiz de hareketsiz kalıyoruz, aynı anda tişörtümün altındaki hareketi hissediyoruz. Küçük senkronize yüzücüler gibi, bir bebek solumda, diğeri sağımda hareket ediyor.

"Ne-" Grip'in geniş gözleri benimkilerle buluştu. "İkisi de orada hareket ediyor. Bu harika, Bris."

"Öyle." Burnumu çekiyorum, gözyaşlarım yükseliyor ve boğazımı yakıyor. "Gerçekten öyle. Bunu hissetmeni o kadar istedim ki."

Bunu her zaman yaptıklarını hissediyorum ama ben istedim. Çok memnunum."

Bocalıyorum, adını koyamadığım bir şey yüzünden duygusal olarak tükeniyorum. Yanağımdan süzülen gözyaşları için hormonlarımı suçlayacağım.

"Yazdıkların," diyorum duraksayarak, uyku pantolonunun ipiyle oynayarak. "Aşktan içmek hakkında yazdıkların ve-"

"Aşkından," diyor başımın üstünü öperek. "Ne olmuş ona?"

"Senin gibi kelimelerle aram iyi değil ya da şair değilim. Yazar falan da değilim ama ..." Uzanıp kirli sakalındaki küçük gri lekelere dokunuyorum. "Gençken tanıştığımız için çok mutluyum. Birlikte yaşlanacağımız . Seninle bir *hayatım* olacağı için."

"Neruda buna muhteşem bir mutluluk diyordu," diyor Grip usulca. "Yakıcı bir sabır gerektirdiğini söylemişti." Yatak odasının sessiz mahremiyetinde kahkaham çatlıyor. "Bana karşı kesinlikle öyleydin."

"İkimiz de sabırlıydık ama bu hayat, evliliğimiz, o çocuklar." Karnımı okşuyor. "*Bu* çocuklar, hepsi beklemeye değer."

"Ve ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğiz." Elimin tersiyle yumuşak dudaklarını ve sert çenesini okşuyorum, birkaç gümüş ipliği okşuyorum. Onu öpüyorum ve ağzına doğru fısıldıyorum, "Ve muhteşem bir şekilde mutlu olacağız."

* * *

Umarım Grip & Bristol'un sonsuza dek mutlu olma yolculuğunu beğenmişsinizdir... ve ötesini! Özel bir şeyim var,

Üç kitabı ve bonus hikayeleri bitirdiðinize göre sizin için basit
bir ikram.

Still'den Grip'in yeminleri, sesli kitapların erkek anlatıcısı Jakobi Diem tarafından okunuyor!
Ses kaydında bu yeminler kadın anlatıcının POV'unda gerçekleşiyor. Onları özellikle erkek bakış
açısıyla kaydettirdim
bu kutu seti için!

Grip'ten dinlemek için [BURAYA](#) tıklayın!

SIRADA NE VAR?

Ruh Üçlemesi

Rhyson'ın hikayesini ister misin? Hayallerinin peşinden koşan ve birbirlerini yakalayan iki müzisyen?

Ruh Üçlemesi'ne dalın!

(Rhyson + Kai)

(Kindle Unlimited'ta

ÜCRETSİZ) *My Soul to Keep*

(Ruh 1) Down to My Soul (Ruh*

2) Refrain (Ruh 3)*

Audible Escape'te mevcut!

TÜM KRALIN ADAMLARI DÜNYASI

On yıllara yayılan aşk hikayeleri, politik entrikalar, saplantılı tutkular. Eğer *SCANDAL* dizisini , bu dizi tam size göre!

Kral Yaratın (Düet Kitap 1: Lennix + Maxim) KU'da

ÜCRETSİZ!

Ebook, Audio & Paperback

mybook.to/TheKingmakerKindle

Asi Kral (Düet Kitap 2: Lennix + Maxim) KU'da

ÜCRETSİZ!

Ebook, Audio & Paperback

mybook.to/RebelKingKindle

Kraliçe Hamlesi (Bağımsız Çift: Kimba+ Ezra)

<https://geni.us/QueenMovePlatforms>

Katil ve Kraliçe (Bağımsız Novella -

Grim + Noelani)

Çok Yakında!

(Sierra Simone ile birlikte yazılmıştır)

www.subscribepage.com/TKandTQ

HOPS Serisi

(Profesyonel basketbolun patlayıcı dünyasında geçen Birbiriyle Bağlantılı Bağımsız Hikayeler!)

UZUN ATIŞ (Bir HOOPS Romanı)

Iris+ August'un Hikayesi

Ebook, Audio & Paperback:

<https://kennedyryanwrites.com/long-shot/>

BLOCK SHOT (Bir HOOPS Romanı)

Banner + Jared'in Hikayesi

E-kitap, Sesli ve Ciltsiz

<http://kennedyryanwrites.com/block-shot/>

HOOK SHOT (Bir HOOPS Romanı)

Lotus + Kenan'ın Hikayesi E-

kitap, Sesli ve Ciltsiz

<http://kennedyryanwrites.com/hook-shot/>

HOOPS Tatili (Bir HOOPS Novellası)

Avery + Decker'ın Hikayesi

<http://kennedyryanwrites.com/hoops-holiday/>

İmzalı Kitaplar Sipariş Edin

BENNETT SERİSİ

[Sen Benim Olduğunda \(Bennett 1\)](#)

[Seni Her Zaman Sevmek \(Bennett](#)

[2\) Sonsuza Benim Ol 3\) Kadar](#)

[\(Bennett Ben Senin Olana Kadar](#)

[\(Bennett 4\)](#)

BONUS: GRIP'İN YEMİNLERİNİN SESİ!

Umarım Grip & Bristol'un sonsuza dek mutlu olma yolculuğunu ve ötesini beğenmişsinizdir! Üç kitabı bitirdiðinize size özel, basit bir ikramım var ve bonus hikayeler.

Still'den Grip'in yeminleri, sesli kitapların erkek anlatıcısı Jakobi Diem tarafından okunuyor! Ses kaydında bu yeminler kadın anlatıcının POV'unda gerçekleşiyor. Onları özellikle erkek bakış açısıyla kaydettirdim bu kutu seti için!

Grip'ten dinlemek için [BURAYA](#) tıklayın!

YAZAR HAKKINDA

Kennedy ile Bağlantı Kurun!

HER GÜN Facebook'taki okuyucu grubumdayım ve içerdeki tüm bilgileri ilk orada paylaşıyorum.
Sizinle orada buluşmayı çok isterim: bit.ly/KennedyFBGroup

[E-posta Listesi](#)

[Facebook'ta Beğen](#)

[Instagram](#)

[Twitter](#)

[Bookbub](#)

[Amazon'da takip edin](#)

[Kitap+Ana Goodreads](#)

[Yeni Sürüm Metin Uyarıları](#)

RITA® Ödülü Sahibi, *USA Today* ve *Wall Street Journal* Çok Satan Yazarı Kennedy Ryan, hayatın her kesiminden kadınlar için yazıyor, onları güçlendiriyor ve her hikayenin merkezine ve kendi kaderlerinin sorumluluğuna sıkı sıkıya yerleştiriyor. Kahramanları, kalplerini ele geçiren kadınlara saygı duyuyor, değer veriyor ve onlar için akıllarını kaybediyor.

Kennedy ve yazıları *Chicken Soup for the Soul*, *USA Today*, *Entertainment Week ly*, *Oprah Magazine*, *TIME* ve daha birçok *dergide* yer almıştır. Otizmli bir anne olarak, Otizm farkındalığını artırmak için özel bir tutkusu vardır. yıl düzenlenen hayır amaçlı bir kitap müzayedesini olan [LIFT 4 Autism](#)'in kurucu ortağı olarak *Headline News*, *The Montel Williams Show*, NPR ve diğer medya kuruluşlarında OSB ailelerinin savunucusu olarak yer almıştır.

Hayatı boyunca aşık olduğu kocasının eşi ve sıra dışı bir oğlunun annesidir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.